VITRALLS DE MOTIUS REDUPLICATS

3.—Oïc la gran patum, En Panjamdrum

—Entrí a l'escàs indret tanmateix no gens rònec on hom venia llibres/ "Memòries de l'aventura de l'instant", deia el cartell, "sincròniques;/ Coïncidències del que ocorr. La terra, malgrat les aparences, és/ Un formiguer en forma de volcà pels nítols del qual hom ascendeix al llarg de galeries inexistents/ Creades de fresc". I em guaitava bo i revolucionant ja el motor del meu instint de fuita/ La maqueta d'ocres i ambres d'un model de món potser esfereïdorament intuït/ Mes mai assumit — perduts en una foscor tanmateix escalable i cap on?/ Cap on?, car aqueixa fóra l'angoixa: el desconèixer de l'empesa cap enllà i per aventura amunt.

—"El poble més aventurer és el qui mai no lleixa res escrit/ Manca de temps, i poc val gens la pena, car del que es tracta és/ Eixir. Les traces del nostre escrit són les esborrívoles del nostre pas cremat."

—El fet, es veu, és que el poble qui escunça el cràter/ S'autoexpel·leix del formiguer-volcà/ A l'infinit d'un altre firmament/ Metamorfosi sublim.

—N'ixc perplex, insatisfet, mes ingràvid/ Quasi bé espiritualitzat, papallonet blavós/ Com ells, per aventura, com els pobles/ Qui foren i es desempallegaren enlluny/ Papallonets blavencs qui els altres firmaments/ Expeditament i lluminosa sallen.

(...)

—Ixc a la percaça de l'ocre/ Orient, orient: mon fat/ Mon sest, que em dic, llas, no pas rient/ Cosser esclau groc envant, trepig/Com qui escarbats molt nics calciga/ El xerri ultra-repugnant dels exèrcits—

—S'eixamora en el cald quitrà/ La ferralla que en tolls letals/ Ressua túixecs/ Virulents vapors se n'envolen pler/ Gorgones s'hi cagaren pler/ Confonen per comunes els/ Camins dels carnals passatgers/ Ves, que el dimoni se'ls endugui—

—Si el dimoni se'ns endús, que/ Broix no restaes, enginyer—

—Ningú no us convidava a/ La festa del meu suïcidi/ I tanmateix què veig: esclau/ Groc de la carretera envant/ La moto al capdavall t'ateny.

(...)

—O, dejús la buada d'estels, petjada/ Groga del pinzell regalimós amunt/ Bo i corsecat tostemps per l'altra talent/ D'albirar al capdavall l'uix de l'esvoranc/ Avinent on desar'm de les maltempsades/ Consuetudinàries de la nit.

—Els dois que escauen a la foscor, llavors/ Les malvestats dels íncoles lleigs qui hi viuen/ Com ara els autobusaires folls, cascú/ A son fur; el guivre cuitós, furtiu/ Els liards nocturns, ferradures roents/ I ulls vermells i intermitents; els tancs omni-/ Potents que en la impunitat burxen i fan/ Llur jova assassina cada nit de fresc/ D'anar esclafant els esgarriats tot d'una/ Molt esfereïdorament esvalotats —

—Traces faitisses amunt, doncs, bo i guaitant/ Si esbrín, entre els sécs esparsos, escarsers/ De soques, senyals, pals i fites, adreces/ Sinceres, secretes, dels qui ja es perderen/ Abans, nus com jo, cuscs i aspirants, menys d'armes/ Pobrets, tret belleu de qualque matamosques/ I bassetja casolans, avui, llas, molt/ Nic i felló, atès que, tirant-tirant/ A puntades de peu com ara el baló/ Una mort-seca, les dents, en un mal bot/ Em feien un séc insignificant, però/ Ben dolorós al sec de la cama, ves/ I ara aitant com m'abelliria de, ups!...

—S'alzina el missatge del roc on s'asseia/ A la vora del camí (renoi, cavà/

Quin ensurt!); en acabat, ve el toset, fill/ De sa mare, molt serioset a dir'm/ Que li deia que em digués quelcom com ara/ "Sols em volguéssiu!", on li responc, amb/ Un clatellotet, ai carallot, que li/ Respongui, aitan llausanger com calgui: "Ep/ Us voldria prou, sols no m'empaitéssiu/ I menys encara, llas, amb aquesta gola ni afany".

(...)

—Que li dic: saltaire, obstacles, rai—/ Pinça de cranc, carall quilomètric/ De peuet de cabra, boc banyut/ Guspires al sílex, catacroc/ De buit; si el ventijol monitori/ Rosta exúvies, exosquelets/ Mort-seques, garotes i tironys/ Costellams o xilòfons de fòssils/ Telsons erts dels xifosurs damunt/ Els opercles adients, com arquets/ I violins, sent-hi com hi ronca/ El destí; enllà és una sopa d'ulls/ Safarós escumall sempre hi sura/ La bromera bruta.

(...)

—Burxat a l'ull pel telsó—/ Fill meu, a l'ensec i lluny/ Entre vents desèrtics, sorres/ Enjòlites, vidrets, verins/ Espores, si et treus el pedaç/ Del cul dels pantalons/ Pots fer-te'n un pegat magnífic/ Per a l'ull.

(...)

—Plints d'aram i ambre: tantost/ T'hi premen, et pruu la pròtesi—/ Cucut obès qui llepes l'albergínia/ Ignot puput pudent tip de melitxes—/ Me n'aní a l'Alacantí/ Per a púguer'm divertir/ Culer de l'Hèrakles, Hèrakles, Hèrakles/ Nom nobilíssim: m'hi bateig setmana/ A setmana com al Jordà/ Inclosos clava i entrepà —/ Vés-te'n en bon guany, preciós/ Dic a l'espill, i li gir cua abans/ No m'ha respost, entre ofecs de ranera/ Orb pigall qui et malmenes a la pesca/ Miraculosa, fotràs goig/ Feina perduda o ets prou boig/ D'alfarrassar gàlib i eixaure/ De l'aigua continguda ausades entre/ Les dues vores del riu menys de guals/ Car d'altra banda a l'altra riba hi ha/ Si fa no fa la mateixa voluda/ Qui totjorn ens escarneix ans atabuixa.

(...)

—L'el·lipsi cabdal eixarreeix el desig—/ Culers de la cimolsa, el velludet i el cotó-fluix/ Arrupits pels raconets, arrosant's-ens a les parets/ Discinètics: urses a manta i llavors/ Metamòrfiques convulsions; hirsutes esquenes d'ase/ Espinades d'australopitecs/ Aporrinats, doblegats tothora per càgoms i penjaments/ Alhora trets i atrets, mig levitant, cames part/ Davant, plegades, el cul nu a les rajoles glaçades/ Les llúpies genitals que ens pruen, enceses/ A trenc d'esclatar'ns, sotgem sense descans/ L'espectacle: l'escenificació perenne del greuge/ Projectat: em trec el raor i et degoll/ Tanta d'esquírria et duc, em trec/ La destral i t'escapç/ Soques, bolets, i els caps sulls i sagnants/ Dels al·lucinats.

(...)

—S'exprimeix (redéu i en sap)/ Ens el guaitem babau-amanits/ Com si doncs no/ Haguéssim mai vist/ Cul en finestra—

—I com més prem/ Més el preem.

(...)

—Quan diu que vol dur-me a cal metge/ Eu, renoc benigne de manguis/ (de qui "no t'enfangos, o enfanguis"/ Fou tostemps el principi o pletge/ Pel qual guiar'm), patir, raiet.../ Mes com aitampoc vullc mai plànyer'm/ Enguany, si puc, com cada any, em/ Faré fonedís pel riuet—

—Ja m'ha emparat ras d'entrar al grau/ Cànyem i espart, se'n perd l'esclau—

—Net i no brut, indemne, estalvi i sa/ Inviolat pel dit ferotge/ O pinça de

crustaci de l'insà/ Proctòleg qui ungla-llarg em fotge/ Sés amunt, la rel de l'ésser que em fa/ No tornaré mai més, morent salmó/ A remuntar el corrent que em duu/ Tanmateix a indrets de temptació/ On rau el tatú i l'haca lluu/ Amb ullals de tauró i pell d'escurçó/ Pegàs infernal, pel bescoll faitís/ Amb dents carnívores m'espina/ Femna àvola qui l'encavallerís/ Encar a mordre'm com benzina/ De moto que un bon tram li garantís.

(...)

—Tot plegat, bordet subterrani, em duen/ A ca n'Esquerdagaltat, metge foll/ Amb foll semblant, menys de bigot i goll/ De pistoler o militar: no suen/ Ull opac, quan botxinegen el pres/ Ans, amb bromeres de glaceres, ambres/ Liquats, vidriols, li omplen les cambres/ Del cos com calderes fetes exprès/ Per a bruixes on bullen com llimacs/ Cor i fetge, i melsa i pap, i la síndria/ Fesa del cervell, adés per la cíndria/ Del crani servat i ara d'uns escacs/ Diabòlics fet peó umflat i vermell/ S'urta al crani surant com gaiatell / I perd tot quest ulterior/ D'on com coiot/ Rabiüt, cec, sense horitzó/ Qui en massicot/ I litargiri es cou, xiscló/ Enverinat pel plom i el coure/ De l'olla al foc/ Que es fon de boja, ben a lloure/ I a floc a floc/ Em desfaig, lleu no em puc ni moure/ I adu el que parl és el·lipsi/ Els dic mon viure/ Irrisori, d'on és clar un tip s'hi/ Foten de riure/ Fins que el seny perc: total eclipsi.

(...)

—Tantost l'hi duu, li pruu el paltruu/ D'on li venia gola de cagar/ De por. D'on, tanmateix (i ja es fotrà)/ Arreu el persegueix la puta nuu/ De la malenconia; adu més/ Fillets: l'angoixa es mereix o el segriny/ Cruels, tostemps desats a l'escrú escriny/ De la tendra ànima seua, car és/ Ben jove encar — d'on d'aquell dez pollós/ Al pinyol del cos, qui en cerqués socors/ Ben mesell ans ximplet prou fóra/ Car com xagneta/ Me'l jaqueix: cremat, qui s'enyora/ D'una maleta/ Petita i el vent que el fitora/ I prou: somni magnífic, juli!/ D'empertostemps/ Anul·lat per l'esforç herculi/ Que cal-li ensems/ Amb l'altre presoner ceruli/ Qui a la cel·la col-lo o l'adora/ D'amor concreta —/ Adu li brunz com moix d'Angora/ A la bragueta/ Totjorn: morros de cony de mòra.

(...)

—Per les senyeres, li dic, glatim/ Els solcs de l'arada del pagès/ Quan alhora N'Ícar inconspicu/ Cau al lluny, al seu quadre/ Bé ho pertreu En Pere/ Brügel, durant/ El segle setzè, quan encar/ Els catalans som imperi/ Allò és l'únic significant/ Que s'hi esdevé/ La senyera.

—Per qui el roc (el carro)/ S'atura, i per cada peó/ Mort.

—Som així, el catalonis/ Si cau un nostre capità/ S'atura tota la màquina/ Però mai no el món/ Ni el nostre replegar'ns/ Del pus fons, per tal/ De començar.

—Per xò veiem senyeres pertot.

—Ves si sóc ruc/ Per què?/ Perquè cua.

—Collons, sinó. Sura la sura. Suara/ Tornant del cementiri dels aeroplans/ Pobre home, no sé pas què s'ha degut pensar/ De mi. Tit i ses dèries cum cabòries/ A la percaça de cap bon escoltador/ Li n'omples el cap, i te n'esquitlles tan tranquil.

—Creu-t'ho, li dius, KRTU/ A la sala grossa, davall el gran cercle de llums/ Negre part dessota; part damunt, si el sobrevoles/ Blanc lluent. Havies estripats els prospectes/ Desatesos que adés reparties, i ara et feien/ Recollidor de fustetes.

—Una gata moixa qui et parrupava si pagesívol/ Bonjan l'acarones, tot d'una/ S'enllaminia amb el teu rellotge/ Fosc a la manoquella.

—El pren per qualque bestiola/ A tall de ratolinet, i amb quina pega/ Niguesa ni iniquitat s'hi enferritja/ S'hi parteix les dents. És que duc un rellotge/ Cuirassat, i poc és culpa meua si.../ Ixc de part d'allí amb la cua entre les cames/ Pregonament empegueït.

—A la sala grossa, tanmateix, me li assec/ A la voreta. De cua d'ull l'alfarràs/ És cap psicòpata? Frunz gaire? Es creu a cap/ Tron? Agreja, enrancit? Escoseix/ Imperiós el laberint caòtic, la voluda/ Qui va i ve? Lívid sanglota part de dins?/ Vull pas equivocar'm ara com la moixa d'adés suara, vós.

—Quíties de tota boira mes antiparres/ Cap rellent de llàgrimes les entela/ Ni de baf de bleix ujat/ Sóc pas cap xipòtol malfaixat/ A l'inrevés: em fleix com satèl·lit/ Rodolaire, amb corretges teses/ De cap hamaca on fes la migdiada/ M'estimbaria, desprès.

—A cada avinguda o horitzó/ Sia de torrats sílexs o/ De brillants gratacels nocturns/ Infal·liblement el món/ The world but a circus/ És un circ xaró/ Que t'has de guaitar/ Del teu seient estant/ Amb pausat discerniment/ I (prou cal) l'escadussera/ Escaient, espontània/ Riallada. Sense grans/ Escarafalls ni pallassades/ Car...

—Recorda: tu no ets (ni vols ésser) el pallasso.

—Ara me li tomb polidament/ Amb un salut i encadenem entregabadora/ Taba; que si hom és culer/ Que si l'imperi cataloni/ Que si la cultura d'avui com avui/ Pot donar cap rampeu a la clàssica/ I, és clar, que si les senyoretes/ I que si les padrines d'antanyasses/ I llurs simples apotegmes del bonviure...

—Car de què altre hem de viure/ Si doncs no d'il·lusions—

—La veritat et fa fútil i nul/ La veritat t'esclafa.../ La veritat, la veritat.

(...)

—Ara, les il·lusions; les il·lusions/ Han d'ésser humils. Saps que són/ Il·lusions, i són només/ Mannà per a l'anar-fent/ Mannà flonget/ Insubstancial/ Futil·la.

(...)

—Rere la façana, vós/ Calcinat esquelet.

(...)

—La veritat us farà esclaus/ Del falorniós qui pretén dir-la/ Oidà.

—Dirà: la veritat us farà lliures/ I començarà mentint pels descosits.

—Qui et diu, galtut i dreturer, diré/ La veritat, o més recargolat: t'assest/ Amb la veritat/ Ja ha començat/ Amb la més abjecta/ Monçònega.

(...)

—Si us plau per força, de fàstic ja negres/ Totjorn tancats, llassos; només pel Barça/ Guanyant, remuts qualque vegada esparsa/ Els sis jorns restants no pas gens alegres/ Romanem, trista setmana, en esberla/ Enrampats, com escarbats qui amb cap llustre/ Acunçat no s'empelten, ni en il·lustre/ Passat troben o escuncen llum ni perla/ Prou lluent que a bona treva acordada/ Els dus, ans de ventar's altra palada—

—On raem, presoners, guarir/ (Perduda clau)/ Malament, rai, ni tit (un no-dir)/ Ni, és clar, si us plau/ La dona, ens lleu gens de morir/ De fàstic com ara; creureu/ Que, a part l'esport/ Cap deport no ens alta; ploreu/ El meu vit mort/ I celebréssiu si voleu/ La fufa folla que jaquir/ (O dir adéu-siau)/ Em cal tostemps, car sens maldir/ Referm, vit blau/ Que un altre mos em fa perir.

(...)

—Xst, sencer morc/ L'hom empeltat de l'entec/ Per l'homenet.

(...)

—Cascú per cabal ha el seu bocí meu/ Les dents del cavall, els garfis del metge/ De la dominadriu endins el petge/ Que m'acora: vernís del verí seu/ D'un bes molt segrinyós que em tol la veu/ A ops que no s'hi vàlgon ois ni aücs—

—Desficiós renegaire qui els sucs/ Vitals com ceres llampants en la creu/ Perd, a tall d'adip qui no pot gens braire/ Mut, pel musell pres al parany menjaire—

—Ferramentes golafres totes/ Que gori-goris/ Garranyiguen entre ganyotes—

—Deutes uxoris/ Redituen, ec-ne ja quotes/ Dementre que em burxa sol·lícit/ De jazz cadença/ Hom pren ausades per implícit/ Susany ni ofensa/ Redituar'n no ésser gens lícit/ Ço que prova si de per cas/ Llavis que em rosta/ Crits morts per greus mossecs que acaç/ Si al bes dic osta—/ Cal parar compte a no cremar's.

(...)

—Rac estranyat: maleït saig pugnaç/ Qui tanmateix es consira filòsof/ Ço és, teòsof i també antropòsof/ Li són, els pacients, familiars/ (Segons diu), qui totjorn com pneumàtics/ De tractor li giquen al fang de l'ànima/ Senyals fins que l'entec que els rau, exànime/ No ix de llur cos i ànima amb emfàtics/ Aücs de segriny i d'hòrrees penes/ Com les que els raïen suara les venes/ De tot i de pus sóc capaç/ (Arrodoneix)/ Per tal que l'hora del traspàs/ On s'esvaeix/ La víctima, no arribo pas —

—De farnat a carnús transform/ Cada malalt/ Tret que no fos de moc a vorm —

—Trob que és desalt/ No eixorivir'l si encar no dorm/ Dingú no se'm mor, si ans, pontífex/ Molt infal·lible/ No li recept (truc de carnífex)/ Qualque temible/ Estimulant, d'on heus-lo artífex/ Dels gisclets, doncs, més horrorífecs.

(...)

—Tota la meua vida he esset/ (O sóc hagut)/ Un príncep (ja el sóc de toset)/ Ple de salut/ De qui el gran heroisme esclet/ El duu tothora a clar respondre/ Si cap malalt/ Solipsista vol dur'l a tondre—

—"Re no em defalt/ L'únic, doctor: que no puc pondre"/ Llefiscós llepafils, ja et tinc/ Treu-te el matràs/ Fes dring-dring amb l'esquellerinc/ I ara el culàs/ Malament, rai; no en donc ni cinc—

(...)

—D'on els seus pacients més algolàgnics/ Encar li anaven darrere perquè/ Els dugués (o dus) de cap al quiròfan—/ Rics de paciència i cabronada/ Es jaquien furgar amb estris tot tècnics/ O a nua grapa; la qüestió és que/ Sigueu contents quan de valent us nyaufen—

—Se'ls culiva i pixa en breu regolfada.../ Bo i seguint el seguici o afrodisíac/ S'alça i camina el pitjor hipocondríac.

(...)

—Ah, idil·li indeleble, fluorescent/ Granotes al tapit, el drac pansit/ Molses i espases, i el bevre indolent/ Qui amb teranyina i cendra et cus el pit—

—Mal bargany fots, pres en congreny/ No hi val renill/ Cavall de serp, místic disseny/ Veus-lo a l'espill/ Cavall de faves/ Ec-te'l si bades/ Vespa t'estrupa — o perds el seny.../ Sures damunt el cos inert, enllà/ De les esparres on roman reclosa/ La realitat. Només et fa nosa/ El trontoll del terratrem que amb la mà/ Produeix, com qui treu mantes secances/ D'una màniga o corn de les galivances/ Un metge màgic qui fins de vacances/ Empelta en teixit mort vives recances—

—Ara ets l'escolta en joli qui escoseix/ El camp de mart on la vençó t'advé/

Tres enemics, cascun un carnisser/ Se't masteguen, d'on se n'encavallereix/ Entre dues aigües un quart, i aquest/ Cabalment et causa pitjor destret/ Se t'arrapa com ham o arpó o mapa/ D'àncora ans el carall et pren d'esquer/ Desa't, li giscles, car veus que t'endrapa/ A trenc de percruspir-se't, i adu el ble/ Estossegós de la teua animeta/ Perilla entre les pinces d'aquest fabre/ Del fer malbé el cadavre. Rere l'arbre/ Esponerós de l'amor propi espleta/ L'alzinoi qui el podrimener prediu/ Si avui som diumenge, cap a dimarts/ De tu no en tenen cap dels convidats—/ Transsubstanciat no pas en perdiu/ Ni conill colgats, forçats al ferment/ Ans, per les traces, ecs, en re refet/ Que ningú sinó el coprí (o bolet/ Merder) gens no troba prou adient.../ Tant se val, prou pots, et surts amb la teua/ Car tens algú qui ton adí apreua/ Prou. I es diu, aquest fabre casolà/ De l'ensulsiada, cranc: cranc ermità.

(...)

—El cranc ermità qui em té, de qui l'aspredat/ Ans acritud i brofeguesa/ De dingú no el fan amic/ No pas de debò/ D'on em surt el professor o profeta/ De l'univers sincrètic/ Ara que gisclen ensems/ Les cent mil harpies del vent/ Que si tot es redueix a re/ I res sempre s'esbufega en tot/ Necessitem ras un altre estratagema.

(...)

—Aesmeu's-en un de ben bo/ Diu: O, si no, ja, vós, tat?/ Guerpim i pleguem.

(...)

—Som-hi, som-hi, munions/ Espinyem-lo fins a esborrar'l/ Punyiu sobretot el rovell amb adustesa/ I, d'esbiaix, el bronqui eixorc/ Del trobaire comatós/ Adopereu-lo de bassetja/ O de canó coriaci/ Per on, giravolts hèlics/ Amunt, o escales en doble hèlix/ Abastim, amb instint encès/ I malsegellada captinença/ Les tres centes cruïlles del malson/ On entre calfreds i tremolins/ El demanament poguéssim plantejar/ Si ens cal abans esguerrar'ns o escarransir'ns/ Per ço d'endevinar el bon camí.

(...)

—Ai, cantacançons, saps que això/ Només s'esdevé tres jorns abans de palmar-la?/ Punyetetes, rai, se'n foten/ Però eu sé que és quelcom que mengí/ I no sabí pas pair—

—Ahir em rabejava entre tones de bons/ Alzinoiets estesos per les soques.

(...)

—Pels vaivens combinatoris/ Amb fèrula de vímet/ Amb embranzides de sacseig/ Tanmateix avences.

—Fa En Boeci: No hi ha pitjor flagell/ Que domèstic hostil.

—Quan menys vigilis/ Com flor cluca t'arranaré.

(...)

—Piràmides de caps tallats arran i de fresc/ Les urses, les ganyotes, els visatges/ Discinètics: les guerxines immundes/ Els semblants que se'ns escarranseixen/ Com escruixides cualbres rebregades/ Per un Sol, ah, molt cruent/ (I feia uns trons i llamps que enamoraven)—

—Ben distretets, doncs, mentre ens guaitem els tics/ Pòstums que fem, janglant/ (Tàcitament, eh?) que les il·lusions i les vanitats/ Al capdavall ens brollaven com grans grans purulents.

(...)

—Lluny, els paps plens d'esclops/ Adob per a les trumfes de la taiga/ Làbils, tendres, cogomes ens neixen/ Per comptes de caps/ Flagrants ous del diable, vits fètids/ Amb pler de moscs enganxats/ Al conspiscu lubricant cosser/ Creixent'ns-e

entrecuixes, és clar—

—És que pollins, rossins/ Tothom, la qüestió: tard o d'hora és fê-la/ I ara la fèiem, i grossa, vós, i grossa—

—Lleugera i gaudent/ Cua-dient, com un(a) esquelet(a)/ Clafert(a) de carn i de greixos sagnants/ La pageseta ens encamallava/ La desfeta.

(...)

—Ençà, rumiàvem, rumiàvem adeleradament/ I les rodes dels cervells ens brunzien/ Com els moscs vironers qui ens/ Rondaven: rum-rum, rum-rum.

(...)

—La qüestió, tornem-hi: que hom/ Eixia del teatre/ D'operacions pus fet malbé/ Que ja no hi feia capet/ Malament, rai, fotrem goig, puta dissort/ Galdós pa-panorama, fot?

(...)

—Tres demanaments et vull fer/ Primer (oi cavà, vols?): Co-neixem'ns-e?/ Let's know each other, or rather/ Let's be born together. Segon/ Deses pregon en ton coratge/ Una esperanceta d'esmena?/ Tercer (demanament més propi)/ Som-hi?... I ara tu què en contestes?

(...)

—Romanc-ne pàmfil. Espatllat/ Cercant l'ocre, premc tots els alçaprems/ Dels ressorts que amb prou feines si em belluguen—

—Sóc l'esclau qui se li enfuig, rancallós/ Desorientat, centcames amb tres/ Cames, dues menys del bastó/ Tirony foraigua, enllà del mullat/ On totes les garotes qui de gust/ Hauria enfilades antanyasses, ara/ Se li tornen esquelets de banal/ Col·lecció: viu que mortes eren/ De tot en tot; a repèl de l'esclau/ De la moto: roderes d'on l'herbam/ Ja no creix pus o fa-ho fluix, boixat/ Tort, escapçat i verinós.

(...)

—La trobadriu ensuma l'aire congriat—/ Sota el capirot de negre vellut va nua/ Amb el cul llepa la pell lluent i suada/ Del cosser qui a terra ensuma l'empremta/ De l'esclau suara jaquit per l'esclau/ Qui se'ls enfuig. Hom ensuma la sang/ Del desig de sang als narius

(...)

—Petit ofec de [tos]/ I es tornen amb els anys/ Tan sols els aeroports.

—Sempre l'orella parada/ O els ulls i els senys de l'instint/ Rere els signes de la catalanivolitat.

—Pardal qui es perxa a l'únic instrument/ La llengua.

(...)

—Ja a l'estació, entre la voluda/ En arribar'm, talons molt alts, jaqueix/ Anar la mà de l'alt qui l'acompanya/ I sent que em petoneja a banda i banda/ De front, on sovint em pruen les banyes/ Més tard, bo i cardant, ella damunt, ar-/ Rissa els llavis, despulla les genives/ I gruny, dominadriu, plena d'urc—/ Llavis molt badats, tanmateix irònicament/ Somriu tothora, alhora que, manxant/ Se m'atansa com ara a devorar'm/ Les dents, cada camí més gegantines/ A l'alçada dels meus ulls, fins que veig/ Només dents — enorme ferramenta en/ Un rerefons cruel de calavera.../ I feel like I'm fucking Mrs. Death.

(...)

—Segrestat per un home lleig i pelut/ La seua merdacanera pintada com una bandarra/ I l'estelló garneu qui despulla les dents/ I mena el cabriolet/ Hi there,

little guy, come and get it/ Pretty-pretty, won't you?/ Nice boy! Ah, lovely, come in/ Come in, ah, my, yes, and how awfully sweet, car/ Collons amb el galifardeuet/ I amagat que s'ho duia, ca?/ Tremolins: un fred de caldéu.

(...)

—Brossa incoherent que amb una ditada.../ Llençat al cementiri dels garranyics nocturns/ Lo grec foraster qui et tastave/ Palatable, what, yum-yum/ Got de vi amb gats/ Amanit en aigüetes d'entrecuix un pèl enganxifoses/ Pastacs celíacs de paltruu martiritzat/ We've got guts, mate/ And qui ets? Totjorn sóc eu, adu/ Malalt, adu en el somni, d'on molt/ Parat romanc-ne. Blasmes algú?/ Whom d'you blame? Ningú anc no blasma sinó elleix/ Ara, "he'll sure be glad when you're dead/ You rascal you". Fa el metge improvisat: mes/ Jo sóc ací per a salvar't/ Adu la llei m'encavallereix a fer-ho/ I si me n'encavallereix la llei, i el coratge/ Propi així mateix m'hi empeny.../ Dòctor Miràbilis, maleit maleït, et beneeix/ Prou pots, i encara vols-te'n plànyer—/ Llanceta, senyoreta, desbridarem l'abscés/ I, si no, ni mai—

—No; faci-ho, faci-ho, doni socors/ A la persona qui perillava—

—Prô si he sentit que te'n planyies, te n'has plangut/ Abans i tot que no comencéssim...

—No me'n plandré; ni blasmes/ Ni planys, mai/ Mai, ni un — (ara, que gínjol i feliç aitambé/ Oi, el jorn que te'm moris)...

—Senyoreta, mossegui el fil, ara, mossegui—

—El fil, doctor?

—I la mula, mossegui, Na Mula, mossegui/ Au, i enllestíssim, no esmeperdéssim pus, no fos cas/ Que encara volguéssim perdre/ [El tren?]/ (Jo tus, d'on em desix del pastac de l'ànima repel·lent)/ Altrament, sempre fem tard Xu-xu, se'n va vies enllà...

—Escolti (fa lo grec, però ja es veu que és/ Qui enraona millor el català), per tal d'afanyar'm/ Li diré, senyoreta, on li posa en acabat l'esparadrap/ Oh i, quan surti amb la mula, fiquis l'elm, cavà?/ Pel que a vós no fa, per tal de no tornar-vos a fer mal/ Us recoman de valent que quan sortiu/ A peu us fiqueu l'arnès, fiqueu-vos-el/ Fiqueu-vos-el ben collat, que no fos cas que/ Ens calgués encara tornar-vos a trobar/ Trepitjat com un cargol/ Tita (diu cap a la dona), per a no donar't/ Cap altre maldecap/ Amb la gelatinització, ah, suau/ Saberes de lluny, mes llavors ho oblidares/ Que quall ans labferment bé em cal—/ Au, no és hagut re. Fem les paus/ Un bes, un bes, un estimet al ventre/ Xu-xu, vies envant/ I als arnesats, sorrats esborronadorament/ I esgarrifosa i eterna, llas, per l'entec, siau/ Aneu en bon guany, llas, mes amb llàgrimes tendres/ Amb lubricants de vellutat toquet, un pèl enganxifoses/ Aigüetes, hò, siau, siau, sempre endarrere/ D'empertostemps enrere, rere, ah, ere/ Ere/ Ere the rains of shit came again/ And again and again/ Like it did/ [Last summer?]

(...)

—Recança: el perd, el perd/ [Definitivament? Mentida, putes reaccions químiques/ Res no n'és], perdé'l, bonament va perdr.../ And now? A les escapces.

(...)

—Enze, amb vernís de mel als mels i quatre/ Pèls mals afegits, l'en disfressen àvolament/ Pelegrí qui emergia del naufraig/ Pudint a resclum, brutícia i suarda/ Mocós, atrofiat, fetus en suc/ De prunes agres; per comptes d'orelles/ Amb dos esperons migclavats als flancs/ Espectrals del cap no pas deixondit/ Del tot. Qui

sóc? Torna a dir; per aquest/ Horitzó burell només capsigranys/ I botxins veig volar-hi. Ferament/ Amb salvatgia de capdecony, cíclops/ Fan cap a endrapar-se'l — oi sembla que hàgim/ Descoberta la platja de l'infern/ Illot rocós, l'ermità solitari/ Qui hi viu només amb els petits crustacis/ És el seu mirall: el mateix buirac/ Balmat, i, gità pollós, put a vòmit/ A maell, a farnat; amb dues grapes/ Com ara amb una clau tot-rovellada/ El maldecap li fa descargolar's/ La cabota de cargol del seu rònec/ Capot, d'on rep a violari els préstecs/ Naturals, ei, vitalicis, d'uns ulls/ Roents i molls com tomàquets a mig podrir's/ Un nas de carxofa, un parell de bròquils/ Entost d'orelles, llambrots de brians/ Barbat com un cérvol; com un cabrot/ Banyat; i escuat, esbellegat, brut/ Claupassat i guit com rossí boixat/ Redhibit i tanmateix absolt, oi/ Plangut, estalviat, remès, remut/ Marooned, cast away, ça enrere, ausades/ Ço és, temps era temps, en illot sull/ Jaquit i oblidat, llençat borda avall/ No t'hi volem mai pus, llebrós, mesell/ Cagot, morfeat, caquèctic, herpètic/ Gaf. Alabeat, enquitranat: lèmur/ Larvàtic qui el pànic congela en roc/ O mussol a la palpebra tel·lúrica/ De l'ull del volcà, esquerda flamejant/ D'on ixen els crits molts esfereïts/ De milions de damnats muricecs/ Ànimes negres, ai, mariner, ai/ Mariner de la capa alabatent/ Quan tan cusquet el veig, m'hi trec la polla/ D'on a dolls l'endoll endolla l'endolla/ Cabrot lasciu, t'incumbeix l'endèmic/ Destí del sàtir bandejat en illa/ Deserta i broixa: esbufega'l l'angoixa/ L'ennuega ans enrogalla el malènconic/ Desig, l'enferritja el clima inclement/ La inclement castedat, el fadrinatge/ Inic, li encalla, maleït desús/ Cada ressort, esdevingut tot flix—/ Artrític, d'un racó remembres l'any/ Darrer on encar érets viu: prop del flum/ La voluda se te'n fum/ La gent se te'n fumen/ Els somnis se t'esfumen/ Burxat fellonament i janglant: "Fora/ Fora, no et volem", amb gafes i arpons/ Els mariners cul-rodons, amb agulles/ I boixets les dones, broquets els vells/ Còdols la bordissalla/ Algolàgnic, desvagat/ Jovent amb aixes, rems, arjaus, alenes/ Pua de garota, mucró d'atzavara.../ I com la meua sogra, presumeixes/ Cara-seriós, melangiós, fosc/ Que cardant-cardant, et cardares àdhuc/ Un jorn el pec, el nic, apotecari/ Tat, de la cantonada.

(...)

—Ha anat d'esme a trucar fins a l'esparra/ S'escau tanmateix que al mateix instant/ But a trifle discountenanced, another/ Personable creep knocks at the well banged-up/ Doors of her skull; despondently, he yields—/ Amb pell d'euga jove, la vaselina/ Relluent de la pell de l'ambaixadriu/ Llueix: escut febrit a la finestra—

—Begone, es diu elleix, and a pleret/ He complies, obtemperates: encalçat/ I doncs hostilitzat aitanmateix/ Pels tàvecs metàl·lics de llur orgasme/ O cançó incoordinada.

(...)

—Pastor bròfec, totjorn broix/ Mesos d'hivern encauat/ Només amb quatre fogasses/ Pa codolenc, i formatge/ De cabra escarser per tot/ Companantge. Si amb la neu/ Se li ensulsiava al damunt/ La borja adés feta a jova/ Ara ix, molt fer, com caimà/ A qui molt contumeliós/ Susany l'oratge maniàtic/ Li fot, ei, com ara fer'm/ Pensar que neva mannà/ I, ara que el tast, me n'adon/ Puaf, ecs, que pellofes d'all/ M'has nevades: tal com raja/ Ei, fúrfur podrit de déu/ Caspa d'angelet caquèctic/ Estopenc (un verí qui/ M'engavanya i m'ennuega)/ I encar em voldria marrir/ Com mardà o boc qui em sortís/ De trascantó, ell qui sí/ Rai, i molt de la barrila/ Però tit, avui, gens de filis/ Car, a part que tot em surt/ A la biorxa, encar és hora/ Que per ço d'atènyer't pugui/ Travessar aquest oceà/ Que bull, i on cada bombolla/ És un

ull: ull de gripau/ De llangardaix, d'opinic/ I cutibut, i de gàrgola/ De calcatriu i crustaci/ De mosca, de cargol, ull/ Encès de cavall liard/ Ull del blat mort, ull de lluna/ Ull de nit, ull de neu, ull/ D'estesa, ull de llop, d'ós/ On sóc? Xst, de cocodril.

(...)

—Bolets al·lucinògens, sarró/ Curull, ah i li agraden pler—/ Harmonies naturals, salvatges/ Escolteu-ne els acords: satisfan-lo/ D'allò pus-puset: el vent te'm duu/ La flaire: ara vinc, oronells/ De sàtir, abaixa-te'm les bragues/ O haig de foradar-te-les sens d'altres/ Compliments.

(...)

—Altrament il·lès/ Caga sang, hey man/ Caga sang. Ojats/ Ojats: li manca un bull/ Ens toca la pera/ Enmig del tendre brull/ Ens estrompem de la figuera—

—Desa't, en Bonys/ Qui litúrgic/ Espanta moscs i amb cops de forca/ Ens beneeix/ Gotes de suarda i sang/ Capellans pudint a merda amb all/ Safarós ens pren/ Amb qualque clau/ D'on ens desempalleguem/ Esbocinant-el/ Fent-lo bocins, hey man/ Amputant-lo tot—

—Tendres brots/ Se li trenquen els ossos/ Corcats pel corc/ Constant del cranc/ Croc, hey man, hey man/ Amb cada mastegot/ Hey man, croc, croc, croc...

(...)

—Plana dels ginys/ Cada dèrric em duu a París.

—Si venia el Barça era obligat/ D'anar'l a veure'l/ Me n'enduc les xiquetes.

—A l'estadi hem esperats a les finestretes/ Menjamerdes amb glavis i fanalets/ Vigilen l'entrada.

—Perxada pels elements/ La pineda jeu delmada/ Del torb d'anit/ Avui llostre humit i carbassa/ (Bufa el llebeig)/ I un cel de closca quelònia/ Deslluïda per dècades/ I maltempsades.

—Estona de dir "cloc" i el clic/ Ens esterrossa/ Per xò cal presentar's/ Als esdeveniments.

—Dels dalts estant/ Part de baix, combat d'espectres/ Vestits d'estalzins i de verdancs/ Amb xanques fanguegen/ Per l'esfèric resclosit.

(...)

—Plana de les nafres/ Cada canyó em duu als gratacels.

—A Nova York, del peu de l'estàtua d'En Ferragut estant/ Vastes esteses anònimes, canyons de la ciutat/ Sancallós he pujat pels boteruts de neu relliscosa/ Pel conglat xipollí, per les llimpes encepeguí/ Tothora cercant la botiga del metge.

—Crosses usades repenjades als murs, "per a vendre/ No pas per a adoperar i llavors tornar"/ Em diu el gros qui em convida a dinar/ Amb fàstic albir els voltants, amb fàstic com endrapa el malfart/ Tinc por de tastar la llesca que ha raguda damunt la taula/ Oliosa, ben cert pel cap baix sifilítica.

(...)

—En aqueixa cambra d'estranys, hi tinc tanmateix cambra/ Intueixc llurs amagats misteris, però tampoc no em vaga desxifrar'ls/ Més em val eixir al món, la vida es guanya fora.

—Que hi pertanyc no crec pas que la gent de fora ho conego/ Doncs, vessant avall, baixant per les escales, i el caminet que hi duu/ Entre rocs i mates florides, tinc por que hom no em prengui per lladregot/ A baix, boxen damunt un turó/ M'hi apuntaré; un taconet m'anirà bé.

—Al turó conquerit tampoc ningú no en sap desarrelar la soca/ Qui en volgués bellugar el caigut tronc gegantí/ Belleu posaria en perill tota la plataforma/

Boxaires, animadors, gosadors de messions/ Totdéu s'estimbaria.

—Si guanyc, dalt la soca, cridaré fort i partiré la voluda/ Els diferents boldrons religiosos qui s'apinyen a veure l'acció/ Amb graus massa estridents de devoció/ Diré qualque re ben sacríleg i joiós/ Visca els guerrers sense déu!/ I: Només guerregem per l'alegria/ Això els omplirà de fonedora horror.

(...)

—Escolteu això: tan a deshora, tothom arruca tothom; ens entaferràvem/ Retrets de titella. De maleixamús descendíem fins al cairell de la plaça/ Qualcuns tan marejats que anàvem de corcoll, d'altres amb els taps/ A l'estòmac encallats com glops de plom. Tota una orquestra de gemecs, renecs i comentaris/ L'ap més prominent dels quals era llur agra ferotgia/ De bell nou el cornetí del saig comoneix tots els qui malniem als barracots.

—Es veu que el fill bord de l'apotecari, adés exiliat de la llar per raons de tripijocs d'adult/ Presenciava un crim per la finestra d'un soterrani: la dona, deia, duia/ Un pentinat "xinès" amb el cambuix al capdamunt, "al suc", ben arrapat amb dues agulles/ De cap, o amb dos bastonets ben esmolats de pimpar (d'endrapar) "en xinès"/ Quan, amb els suosos embats passionals, la dona, qui era justament al capdamunt de l'homenot rude i pelut/ Al qual xuclava els mugrons, ha aixecat un peu amb una mica massa d'embranzida/ I ha doncs etzibada, esquena amunt, una guitza al bell mig del cul dels bastonets/ Aquests (llurs punxes i mig mànec) s'han clavats, mills que no cap parell d'ullals de vampir/ A la gola de l'amant.

—Un darrer espasme mutu ofegós de cap ranera, i quan aquells reialmes/ De llard s'han migpartits, ert l'home rau. Faroneja a la bardissa un rossinyol.

(...)

—I escolteu això: ja no s'esgarriarà mai més pels rerefons desolats/ Ja no jaquirà enrere el passeig on anònim es confon/ Entre l'adotzenada voluda dels emigrants grans fugidors, qui sota els fanals exageren, riallers, llurs optats/ On esclaten massa freqüents llurs crits cofois de l'"arribar-i-agranar"/ I figuegen, entre escadussers espetecs, llurs discussions familiars/ De virulents, colcants malalties, o de tortes barnilles miraculosament adobades/ A més a més d'altres (milions) d'opípares reeixides d'aquesta obscura mena, no.

—Els erms fragmentats de rere els murs de la presó no el tornaran a veure perdre's/ Ja no hi fotrà mai més el burxa, ficant el nas mocós on no el demanen/ Allí se li trencava el bastó de cor corcat, la virolla s'enfonyava entre pedrots i el bastó/ S'esmicolava part de centre sense un nyec ni grinyol; quan el volia roplegar/ El bastó amb qui sovint enraona i raona molt seriosament/ Per ço de gradualment elucidar'n el caràcter/ Esdevenia testimoni d'aquell altre crim, i ara tremola per la seua vida.

(...)

—Ara, son pare l'apotecari de mon carrer, rai/ Li demanen si es pren el món per un joc/ I respon: "què us dic: seriós vol dir qualcú naquis d'esperit i impel·lit a mort/ El món, a vós de fer'l joc lleig i llord, o net i animat/ Qui vol pot, und ohne weiteres undsoweiter..."

—Escolteu això: l'apotecari de mon carrer/ No caigué per cap estimball. Molts s'hi estavellen avall/ Prô no pas ell. M'empar (diu) a l'abraçada/ De la gran deessa. Una altra Peggy Lee tan colossal/ Ella m'insufla, de tal faisó que m'imagín/ Que puc volar.

—Un cop amb aquella dona cardaire pels descosits/ Ah, deliqui, es dilueix en

la seua sòlita dolcíssima no-prou-cuidança/ Compartim (diu) la felicitat de la gata-moixa qui, somrient, somieja al taulell.

—Qui pot ésser tan mesquí de seriosament calcular/ Les cardades que et toquen? Quin escàndol impaïble! Empès/ Al suïcidi per haver xil·lat una mica més (no pas del compte, ans del comptat!)/ On és la puta lògica!

—Per què no dir-s'ho en nits triades de tendresa apujada/ En calds xiuxiueigs/ I augmentareu vostre plaer...

—Mon pliu i compromís: sabré dir no/ A tanta de proposició descordada com em farà cap/ Per conductes de mental infecció/ Fugiu, bruixes de l'assassinat propi, aliè i generalitzat/ Fugiu votaires de l'hecatomb, de l'apocal·lipsi i del món volat per no re.

—Qui vol comprar'm, diré, la fina melodia; sóc qui ven els analgèsics, vós/ Fotríem goig, com si ignorés com ja no pateix l'ànima humana/ Per un cos incert ja no prou torturada/ Qui es vol subscriure, féu aquell bon comptador, En Telemann magnífic/ A la meua musica ara encar més cor-robadora? La dona m'ha fugida/ Amb son amant, i m'han jaquit escarrutxat/ S'han enduts tots els calers, ja no tinc sinó l'instrument i son opim devessall.

—Univers harmònic. Com xiulen a la bardissa/ Xalambrins i passerells, i al som del rabeig rauquen esparsament els mascarells/ El vostre cornell retalla pa tou com qui retalla fusta/ Tot té un cantó bla i un cantó dur/ A tu de triar-te'n la cara/ Diu l'antiguera antigotada: tothom fot la cara que vol/ Recomana el vostre apotecari: talleu les regnes qui us engavanyen/ Aspireu al cel. Desclogueu; esportelleu la closca/ Qui us engabia per on menys resisteix/ Ànima, ànima.

(...)

—Ara, doncs, quan el fill de l'apotecari/ Hom l'exilia de la llar, posem quan son pare/ Viatja i només sa mare hi roman que rep/ Qualcú qui de fresc la romanceja i cal mirar prim/ Poc se'n va pas. Només fa espetegar la porta/ I roman inconspicu al racó fosc/ De la cambra porpra fosc (son oncle artístic/ Ha pintada cada cambra d'un virolat ultrat)/ Al racó dels oldans insectes i escorpins qui a escamots/ Li escometen l'occípit, i li reca d'ésser poruc minyó/ Entost d'ardit ocell crotòfag.

—Impresentable, avergonyit, tremolant pel fred/ De les rajoles, peunú, i només abrigat amb la gabardina/ Damunt el pijamot traucat i balder/ Dos guants espessos de jardiner a les mans/ I re d'altre que un tercer guant buit i escarcer/ Amb què monejar totes aquelles hores i hores/ Que cal esperar que els enamorats enllesteixin llur feta/ S'escola intermitent l'estona. De camins brollen converses/ D'on un nou món aprèn.

(...)

—Comiats d'ociosa tendresa/ Ja no dic mai més [sic].

—De matinada, un rellotge accelerat—/ Part defora la finestreta (enxarxat/ En teranyina, i la teraranya a trenc/ De cruspî-se'l), l'heroic fill del cuc/ Filferro em diu que és hora/ De desvetllar's—

—Clic-cloc, clic-cloc, la meua darrera hora/ És la teua primera, car només pots fugir/ De les morts dels teus morts si t'endinsaves/ En la teua pròpia.

—M'aixec per a guipar'l: vanes culades enèrgiques/ Entre les barres del demoníac pregadéus—/ L'escarbatet tocamallet o picamartell/ Sap prou que poc se'n deslliurarà/ Mesura els darrers segons cada pic/ Més lents i trencats—

—Somii que el pregadéus i l'aranya/ Ambdòs em conviden a l'àpat/ Alhora

que em canten, janglons/ La balada d'En Corella, de l'esparver i la mòllera/ Amb quina fal·lera inútil no te'm capbusses/ I sota l'aigua em cerques/ Diu ella, t'has begut l'enteniment si et penses/ Que te'm beuràs l'enteniment a cops de bec/ Dementre/ Que només et beus de glop en glop un oceà/ Pus infinit com pus anem i pus glopeges—

—On, és clar, em torn a despertar/ Trist sentdemà d'orgieta o disbauxa, on/ Cal reendreçar-ho tot—

—Pel tou del clatell, em pas la mà/ Oh, solfeig deslllorigat, amb quin poc seny/ I amb quin bon tros de rauxa, no ned debades/ Ni martafall cuïcs, car/ M'haig trobada encastada al cabell/ (I tan sublim com semblava l'harmoniosa fageda)/ Una paparrassa a trenc d'esdevenir'm/ Ja rènec/ Ei, ni sé quants de jorns no l'hi duia bo i xuclant-me a buit—/ Com l'arrenc, doncs, i l'estavell i hi perc adu el cambuix!

—No me la portes gens fluixa, animalot, menja-rellotges/ Ja et tinc; ausades: ja et tinc/ I l'empelt al ciment/ Amb esclops conqueridors dels més el·líptics tendrums/ Poc n'hi ha prou amb estabornir't/ De tu vull fer'n menys que no pas gargall adhesiu/ On belleu les oques de l'ultracuidada ocaire/ En aesmar't apàtic ostió, encar podé acabarien enllesfiscant-s'hi—

—L'haig trepitjada arreludament, amb fruïció/ De titella o d'alabrent qui prem a mort les paques/ Sagnants d'on hom ha d'esfullar llavors l'eixamorat paper —/ La seua sang que meua fou fins suara feia un instant/ Ara escatxigava les rajoles en un cercle de tres o quatre/ Pams. Qui fui? El seu ostatge, la seua xagna/ L'única part de man que trobareu anys a vindre en ambre/ Com en el ventre de l'icnèumon els ous del guivre/ Qui desclouran, multiplicats, en el fill qui vaig perdre?...

(...)

—Així és com ens enamorem els animals/ Escenes tètriques entre devoraire i devorat.

(...)

—Enllestides les transformacions/ Ventem els palps, i curosament sortim/ Tantost llevats alta nit carretera tota fosca amunt/ La matinada ens hauria de trobar/ Tit i mon fill, de mon ànima esquerdill/ A recer, amb parella, i lluny de tot perill/ On covar llargament allò produït.

—No prenem pas cap rosta-os, la natura en/ Pasta a cofins, a betzef pels marges/ Escatats d'esquists i ancorats/ Per les pedres mil·liars on s'encasten/ Com arestes tangencials milers d'ullets/ I cargols.

—Qui viu a l'ara camina pel llis/ L'abans i el després són rosts i bonyeguts/ Mon fill i tit tota la llisa foscor davant/ Esdevinguts atemporals com en els somnis/ Hem abandonades les ciutats/ Llurs monuments i estàtues: formosors/ Astoradores com astoradores són la beutat/ I l'equilibri harmònic dels "bons" carrers/ Prô és clar que naltres en fugim els malravals/ Aquelles tuguris fets a jova de parets/ De cartró encolat qui pertot els ullets i mants/ D'altres insectes es cruspeixen tothora.

—Ignorats per les famílies, tractats de més/ Per les joves massa enfeinades/ En fútils, limitades tasques/ Tant les sòlites contarelles com les cançons/ Niponocatalanes que tret de naltres/ Ningú no sembla trobar prou enginyoses/ Ni les floretes qui plantàrem al caminet/ Prou encisaires, ja doncs no engrescant'ns-e/ Tampoc prou per fer'ns quedar/ Li acopem de bon matí cap als camps.

—Evitem els estretalls per on els automobilistes/ Qui sempre fan tard han d'abandonar llurs vehicles/ I córrer només amb el volant a les mans.

—No; a dretes hem presa la carretera/ Que no mena sinó a les pardines de

muntanya.

—No ho sabíem, és clar, prô aquella era la nit/ On tornaven els transhumants/ Llurs vehicles feixucs i pudents, noliejant/ Pells i carcasses; la nit doncs del jorn de l'altra/ Matança. Tothom s'ho havia dit/ Aquella nit abans no matinés/ Hom abandonava tots els nou-nats/ Les covades inútils de gatets/ De gossets, d'infants/ Els infants, especialment, tots mudadets/ Com qui diu, endiumenjats/ Perquè els vehicles de les carcasses/ Els aplanessin damunt l'asfalt.

—A la llum dels fars incerts del primer camió/ Vam veure a contraclaror les siluetes/ Entranyívoles de moixets i nyecs/ Ah, l'esfereïment, i que no en poguéssim/ Rembre cap!

—Ens férem a la vora, perquè passessin tots/ El terra de la carretera havia esdevingut/ Relliscós de cossos desfets qui no havien tingut/ Prou esme, enlluernats, d'escarotar's.

—I ombres fugaces, llurs tèrbols tentacles, n'afegien de nous/ Cadells grassonets, infants tots mudats/ Qui en la densa foscor rondaven balbs i sense quest/ Fins que el nimbe vellutat del primer far/ De la nova tongada de vehicles no els encaterinés un darrer atroç instant/ Abans de la patacada.

—Si cada món és un full d'un dels guaitajorns/ De tants com serven les deesses/ Més valdria, Isis, que l'estripessis.

—Si, en canvi, aquest món l'he inventat jo/ No en podia haver inventat un de més ruc/ On aviat, fill meu, esdevenim avantpassats?/ Quina collonada infecta de món fugent no és aquest!

—Ja clarejava al lluny/ Ja s'aturava l'allau criminal dels esventats/ Vehicles. Dels oferts qui s'esparpallaren/ I romangueren estalvis, pens que/ almenys podria rescatar'n un/ Car prou són ara déudonats en orri, bistis penyorats, sens amo/ Així, doncs, agullem tota una doneta/ Agafem aqueixa, fem mon fill i tit/ I ens atracem cap a la mudadeta/ Tret que com més ens hi atansem/ Més grossa s'ha feta; és fins i tot/ Més grossa que no pas naltres/ Començaven de mofar-se'ns els assassins/ Qui disfressats de pagesos i pastors/ Sortien a la boca de les bordes/ Amb llurs nous mostins qui ens abuixien.

—"She's Irlit, my aunt", fa mon fill/ Llurs cruels mitges rialles mentre/ Empegueïts fugim no ens asseguren/ De res.

—Se'ns creien o no, encara no ho han decidit/ Prô naltres, qui no em reconeguts els nostres, poc gosem/ Sentir'ns gaires superiors.

(...)

—Fa la balada de l'espet i la mosca/ Mossades d'espet em lleven, pota a pota, el microcosmos/ De manta guitza, mes/ La darrera pota que te'm cruspiràs (com em deceps/ Com em deceps) serà l'ham que em travessava el cor.

—On respon al mosc l'espet: clau que m'empàs/ Del meu darrer recer/ Cementiri negadívol del peix, cada ànima una tija/ De jonc florida; benvinguda als benvolguts/ Oh, paradís elusiu on cada escata és d'àgata/ Te'm vull com em vull: tortuga destra i abrandada en l'aigua/ D'argent; si ho fóssim, ja hi fórem/ Ei, ei, i l'esclau que jaquim damunt l'àgata/ Qui pogués esbrinar'l que li servís de llanterna/ A la llum ambrada de la qual ens escuncés, troballa, car/ Morim en sílex, lligam que ens fa al capdavall immortals—

(...)

—Ara, tanmateix, amb un espillet de mà part davant/ I, darrere, l'espill de

part damunt el rentamans/ Em guait el clatell/ Hi cerc i hi trob el fitó groc i porraci d'infecció/ Em bany el cap en alcohol i me'l suc amb aitantes de pomades/ Si fa no fa antibiòtiques com endevín, trèmul/ A abastar, tot i que, llas, el maldecap ja ha començat/ El coll se'm paralitza/ Per la finestreta veig damunt les llambordes/ Un pobre pardalet tot esclafat per les rodes de milers/ I milers d'automòbils/ D'on em ve a l'esment la balada de l'escórpora i el terrerol/ Qui patí de descant per l'esglai/ De caure a la bassa on l'escórpora volia estrijolar'l/ Manlleva-te'm de pinte, pardal polit/ Llavors vull dur't de bracet a escosir els pits del bugat/ Escaiola, vés, respon l'aloseta o esperit sant/ De mamelles de bugaderes ni de vedells de sés badat/ Poc vulgos temptar'm; ausades: tronat fóra i mesell/ Si de l'armella de la teua ferramenta me'n feia congreny/ Per comptes d'afermar'm, em fermaves com encallat cinyell/ A la ferralla d'un altre enjòdol o carraca derrenclida/ Derelicte embrancat enmig de la carretera/ I tit farnat per als escarbats necròfors, moscs vironers/ I voltors de qui la balada ni m'esmenta sinó pel nom/ De carnús: oh, bonior de podridor, fuig-me del mig—

(...)

—D'on, aprenents d'ermità, volia encomanâ'us aqueixa experiència/ Per ço que sempre tinguéssiu present que sense pinta/ No es pot anar pel món, ni mai no puc recomanâ'us prou/ Que totlany en dugueu cap penjada; millor/ Que cap àvol rosari ni amulet amb què altrament/ Hom us podria esqueixar ja tota grua/ Tan sols estrebant i escanyant-vos.

—No; pinta i sabates són (sense viltindre pas/ Les armes de debò) les altres armes/ Del cavaller ermità amb les quals no s'hi val a badar.

—Per ço d'estòrcê'us de burots i borinots, d'occidrius/ Bestiarres i més pudents punxa-sàrries/ Les sabates (o si doncs no les feres durícies/ D'allò més fetes a plantes, a llurs espinosos verins/ I als ganivets dels micasquists i les espinel·les/ Pus les fiblades d'estevets i maldesminyonades)/ Us són més essencials que no el seu ceptre balmat/ A cap sempitern nou datpelcul Felip / Babuí, carrinclonàs reietó/ Dels borborigmàtics cagallons.

—La pinta d'esplugabous o d'esperit-sant/ Re més pintat aumon no trobaríeu/ Que d'arnes i paparres us estorcés/ Quan toquéssiu el dos, enllà dels tels, devers l'agre/ Del desert, bo i cantant podé la balada de l'adip/ I l'horitzó, on aquest enraona amb l'altre, foll/ Per mossegâ-li l'ull: l'ull que em mossegues/ És l'ull de mon sés, ço és el Sol/ D'on és ausades palès que mossegues i mossegues/ I mossegues debades.

(...)

—Com fotre el camp d'aqueix bugat?/ El botiguer moret de la cantonada/ Ha de vendre llet de cadavre/ El gros cristià li'n porta perquè els munyo/ I llavors les llets cal que les vengui/ Ben adobades de canyelles i bismuts/ I qui sap els pugnaços regusts.

—L'uixer de l'edifici n'és complícit/ Amb el massiu cristià cirurgià/ O maeller qui posseeix la totalitat/ D'aquell bastiment xamfrànic i impressiu.

—Si l'uixer s'ha absentat/ Falsifica-li, sigil·lós, el feixuc/ Capbreu on anota/ Les entrades i sortides.

—Entra i surt d'esquitllentes/ Com un llamp relliscós/ Pel terra lluent, soliu/ I silenciós del vestible.

—Que perdin el compte dels cadavres/ Qui a la rebotiga se t'escaguitxen/ Se t'esllavissen, llenegosos, com aixarops/ Tèbits cada camí que els destriaries/ Per a,

dels més improductius, desempallegar-te'n.

—Hom te'n forneix dins les aigüeres/ Com qui et lliurés paques d'òrdit/ Per al flairós xibiu on rondinessin/ Les vaques. Ah, vaques, qui pogués/ I eixonar'n el corall xerricós dels mamellams!

—Te'n duu, te'n duu, massiu cristià/ Cirurgià, urcós bruixot/ No pas de l'oblit, ans/ De la constant memòria.

—Exigu moret de nàquissa astrugança/ Quines estrenes rebrà enguany?/ Si no corregeix prou la pudor de sípia corcada/ Que la seua botiga exhala/ Son món, inepte com el meu, duu/ Tots els agalius d'anar-se'n en orris.

—Perspectives de catacrec sobtat/ I molt espaordidor.

—Com el Solell profà terebreix/ Les foscors del templets més sagrats/ Nassos de maridades i mullerats/ Pitofs de rancúnia es tornen/ En ensumar els voltants.

—Femer, femer, de qui els efluvis/ Subtils nauxers dels aires/ S'esmunyen entre els niells/ S'emboteixen als oronells/ Les cambres hermètiques obres/ Se n'enfugen les ànimes botxinejades.

—Car prou saps també d'on vénen/ Botigueret moret, les estranyes/ Botifarres excessivament pebrades/ Que has hagudes de vendre anys i panys/ Dels infants violats, morts i esbocinats/ Pel propietari immens, i qui l'uixer prou xifra/ De quina faisó entren, de quina faisó en surten/ A quantes botifarres per cap/ I de quin cos fes, doncs, a quin cos fos.

—Cos fes cos fos/ D'esblaimat a maragde/ D'atuït a titllat/ D'humà a botifarra.

—I a qui t'adreçaries/ Dementre que a tu no et toca?/ Hom no astora pas/ Hom qui paeix.

—Silenci, païm!/ Retruny llur crit/ I t'enfonzes/ Als bacs d'una latent/ Consciència.

—Cap esguard devers els morts qui munys/ Només un desdeny de jorn/ Un transport nocturn/ El somni sempre et rem del desastre/ Estilets escriuen a esteles/ Llistes de noms buits de cos.

—Tret que sí, que et toca.

—Ni a la presó de ton enteniment no ets segur/ Puja a l'abordatge el fart propietari/ Transgredires, botigueret/ D'una manera o altra/ I avui el cirurgià o carnisser/ Mudat amb bata impol·luta per a tu/ Ha vingut.

—T'escanya el crit mut/ Ran de veure'l/ Literalment, ja ets pell.

—A la botiga penges/ I ara qui et ven?

(...)

—Afilerats anem, com soldats de xocolata/ O com botifarres esteses/ No gaires bons dibuixos cap de naltres/ Cert que a mon magí fèiem més patxoca.

—Don't belong to this mishmash/ Poc pertanyc a aqueixa pasta/ Sóc un soldat, no pas cap officer/ I'm a soldier, and from another place/ Poc puc anar amb vós.

—Elàstic, un-dos, un-dos/ Som els soldats/ Som els soldats/ De la humanitat/ Som els soldats de xocolata/ Tots formadets/ En formacions!

—Quan ens fonem, la Terra és nostra!/ La Terra és de xocolata/ Quan es fondrà serà Sol/ I el Sol és de xocolata!/ Quan es fondrà serà demà/ Demà, demà, i l'endemà d'essent-demà!

(...)

—Llavors, si us abelleix, Robinsonets jazzaires/ Mireu així mateix que us

recoman...

(...)

—Anacolútic balader, espardenya blanca al peu/ I mocador a la falcia, qui demana l'hora a un traginer/ Molt tifa, qui tanmateix havia trepitjat un palter/ I jaquia ara una regatera de tifa, un esclau de merda/ Part damunt moqueta, tapís, gespa i catifa/ "L'hora de comptar'ls, és clar", d'on en prenc susany/ I el tract d'enfinya.

—Nòmades, fures cerca-sorts i gitans sempre et surten de trascantó/ A fotre el personal.

—Em trec de la faixa amagada o falcia, revera, un ganivetàs/ La polsera em dringa/ Amb l'os del fal·lus o bisbe del babuí o l'orangutà/ Me'n fiu una flauta o xiulet de munta/ Mes només se m'hi atansen caps de mort, voltors/ Com carronyaires colltorts quan els senys toquen a morts.

—Nostressenyor em castigarà/ Tedèums de pallàs retrunyen gens harmònics lligaboscs ençà/ Onades simbàtiques del so: pugen i deixenen alhora, talment/ El xivarri dels grills.

—Entre les cabres i les oliveres/ L'armenter, guided by a slight clue, guiat pel lleu esclau/ Em rastreja. Em rastrejà i avall/ Malastruc de manguis, ja li'n donc el bonprou.

—Granellut, al nino tot li pruu; quin àntrecs o cranc/ Me'l fot herpètic i morfeat? Ara som tit qui tem/ L'estrup, no fos cas que m'encomanés, tat?/ Quelcom d'hòrreu i d'espoltridor/ M'espoltreix l'esfínter, com adés el proctòleg de dits roents.

—Àvola tita, caimà, cornucòpia, bisbe obsedit/ M'arrameix els entrevins fins que me'n comoneix les larves adormides/ De l'entec.

—M'ensobinava i agotnat se'm garratibava al coll/ Mans de forques gloquidiades/ M'espellen, m'escorxen d'exúvia fràcida, estantissa/ Em cull la rosa, que se'm torna ras rosella d'espoliari/ Rapsòdies d'ababols, belen en escalaixaments simbàtics/ Les cabres com querubins rosegats d'enveges—

—"Brasil, we stood beneath an amber moon"…/ A l'escalf de l'al·lucinació jazzística/ Gens cusc, ja dans/ D'on al duler li pren la clau (llas) un vici tort/ Deler de duler proctòleg qui s'ensulsia/ Qui el compadeix, orifany escantellat qui, naquis/ I caquèctic, roman, com farnat o cossatge/ Com canviot, sorrat pel tronc qui anc no vol descloure'l?/ Clavat, sense púguer néixer mai del tot/ Ganyola i m'abuixeix/ Llop o vebre o guivre qui a la lluna ambrada debades va braent...

(...)

—A quins boigs partits jugueu?/ Ca que he perdut?/ Pels matolls arronyacats/ Cavalls de faves seques em fan d'arrencaqueixals/ O em serven els ulls perquè mai no els pugui tancar—

(...)

—Estanya el tronc l'eixam amb argiles i limfòcits—/ "Prens l'arbre únicament en emfiteusi (que jo jangl)/ El llogues, pallàs, fins que et cresco la fiçança/ Que et permeto un viol de fresc/ Mamprèn-lo com el mamprenguí/ Quan en temps de malbargany l'estella, el vímet/ Fleixat, ausades, poc se'm volia aixecar."

—M'encoman de la força tel·lúrica de l'arbre/ Me n'encoman, d'on, fer i ferm (juli!), novament tremp.

(...)

—Com noliejares el joiell que ella portà/ A tal viage on ell se la cardà més de

cent cops/ En dues setmanes, i que tant l'enderiava/ Shiny choker, i ara el duus tu i també al coll/ D'on hom et pren per marieta/ (Ço que trob prou bé, les femelles/ Comcal s'abelleixen d'ens aitan "inofensius"/ I alhora quan cal tan "penetrants")/ Nolieges un bisbe de qui ets el pus assidu culer/ Aitant el cartens, consirós, aitant l'has cartingut/ I aitan esmeperdudament, que si mai se't feia rebec/ Ço és, no maldava prou, en albirar una dona/ I molt pus, ah, en ensumar-les/ (Ep, ningú sinó algú qui tragina amunt i avall un foradet/ Si fa no fa humit), per ço de ras anâ-li darreret/ Amb l'ull si més no i adu belleu sisvol beneir-la/ A la insabuda amb qualque gotellim de lubricant pre-lleterenc/ Fins al punt que, pus que no pas bisbetó bavadís, apar, niat/ En un llepís de secundines, litopedi entre bromeres crustàcies/ Alficòs podrit, de qui el formatjós vernís ja traïa/ Bombolles de paràsits, érets reu del col·lapse/ Marmessor d'Orestes, qui delmà el regne, amb fàstic immens/ De pansides anguiles; ton pare de malnom ja li'n deien/ En Calçotets d'Arena, i ara son fill, l'assassí suïcida/ Duler ultrasol·lícit, se li sacsa la memòria/ I torna a aquell meravellós estiu de l'any tretze/ On durant gairebé un dia sencer, tot el jorn i enllà de la meitat/ De la nit, mare i parella (a qui pleveix d'ençà d'aleshores/ Un odi indivís, i amb elles a llurs companyes de forat humit)/ Barement i eixorada el cobreixen i desoneixen, i llavors/ Homòdromes, simbàtiques, orgasmant a l'ensems/ Camins i camins, i camins i camins/ El cobreixen d'un saliveig de verí sense vaccí/ Fins que irremissiblement l'han buidat/ Disparèunic, algolàgnic/ Gos-a-dir, perineu sempre umflat, com mandril/ Patir, raiet, car quin trascor: si carda perquè carda/ Si se n'està, se'l mengen les ganes/ I es gica rosegar els botons pel boc/ Amb penellons perpetus a les ales dels oronells/ On la sentor tragitosa de dona se li encastava de per vida.../ Tostemps ensuma, adu entre les múmfules/ De les nits hivernenques, on para i rau/ L'eruga qui a calç de qualque flairosa pota és a trenc/ D'envair-li el ramat—

—Perquè me li volia de per riure fer amic d'una querrina/ La qual saludí, janglaire, amb un cert afecte/ Ben bé m'ha mort.

—Filharmònic camp d'aufals a tesa avui trepollat...

—Xst, un sol de bels.../ Baladeja el boc que li fa que els ababols són carcinògens/ Ço que no li desdic pas: tot el que és bell és lleig/ Doncs: magnífica escena pastorívola; una foscor de sobte/ Hi queia. Un cranc de broma fosca reïx a cruspir-se'ns sencer/ El Sol.

(...)

—Com els anys s'apleguen, erts/ Ja no ens entreté la pallerofa/ I l'essencial corr al no-re/ Ni surem amb allò que sura/ Enfonzats amb el pesent/ Ànima enduta a capgirells/ Esqueixada, a llenques abruptament/ Pels sorrers neguits/ Esguerrada cap les pregoneses/ Inútils on re enjòlit no rau/ Ni prou curiós, quan/ En canvi, ales deman/ Ales i prou, ales només.

—Com voleteig com voletegí/ S'esbatana el món, d'on ample/ Respir de bell nou, car/ Com més de misteris/ Menys.

—Com més de misteris copses/ En llurs misterioses convolucions/ Menys de singularment empoixevolidors/ Vénen a raure't els integuments.

—Dic: tard o d'hora tot/ Ha de casar.

(...)

—Tornc a ésser marrec. Rere el taulell, la tieta/ Ençà, la mare de la jugadriu Elvireta/ Eu sóc assegut a l'esglaó de l'entrada de la botiga, de cara/ Al carrer buit en aquell migdia d'estiu suburbial targarí/ Les dues mestresses xafardegen, com

sempre, de ço del cardar/ La mare Elvira, pagesota escultural, duu una faldilla ampla/ Només em cal jeure d'esquena per ço d'ullar-li sofrages endalt/ Cuixasses amb quatre pèls rucs, negres del tot/ I ara més amunt, calces traucades, blanques puríssimes/ Pel forat, si més no un plec de cony i les mates esponeroses/ L'adí de pèls amb llurs llagrimetes de rou que tastaria/ Esbojarrat; un esforcet més, encar una miqueta/ I et tinc a la pingueressa/ A tocar de bleix, a tocar de llengua...

—Llas, inatès, un silenci en la conversa; la tieta ha fet/ Un signe amb el cap i una ganyota de desesperació enjogassada/ Tot d'una, l'aliena beutat se'm tomba: ai, el fresc!/ Se'm vincla i m'engrapa a embostes gegantines el canudet trempat/ Totes dues riuen, i tanmateix ja no sóc més sortós/ Tostemps rosec la recança del gest no terminat/ Maleït, maleït pastor, encar te'm planys?/ Per què no tancàveu, fèieu caure la porta metàl·lica/ I m'estrupàeu, m'estrupàeu, m'estrupàeu/ M'estrupàeu amb totes les de la llei?

—Record arronyacat, naquis, manxell/ Menys de nou brancam/ La meua benedicció s'estén altrament fins en aqueix hiperespai/ Del sèssil esment.

(...)

—Com li ho diràs?/ Tota l'estona es concentra/ I s'estavella al mateix penya-segat/ El meu pensament.

—Cada cop que té un nou amant/ És ara com si el nostre aeroplà/ S'estavellés al capdamunt de cap/ Illot desert, molt rònec tret/ De qualque garriga, líquen, molsa/ Poc xorrèstic quant a teca silvestre/ Insectes, rèptils, rai, i tot allò/ Ginebrons, lledons, cireres d'arboç/ La qüestió tanmateix que allí/ Són, ells dos, els suspectes/ I llavors tu, molt més precari/ A frec de caure penya-segat/ Relliscós avall, sempre amb ells dos/ Només de referència.

—Tu, doncs, qui sense altra culpa/ Els has d'extreure/ Els secrets molt abstrusos/ Del sobreviure.

(...)

—De suor m'eixon/ L'assolellada clepsa/ Se m'emmiralla al cocó/ Inundat; si el vòrtex/ Que mon índex hi atia/ Sembla son cony simbombejat/ No és pas que en dongui culpa/ A mon esme ans a mos/ Ulls gens mentiders.

(...)

—Encluseta martellejada/ Un sol de mallerenga; em crec/ Al poble, amb la finestra de/ Bell nou davant per davant de cal ferrer/ Tret que avui em llev tot escoixenut, solcat de vèrtoles/ Desconfit/ I anòsmic, car ara me n'adon que ni capaç no era d'ensumar/ El véllor arnat de cabra amb què hom m'ha cobert/ Ni les brèndoles rares de l'encric fet a la biorxa amb estelles/ De fèmurs mig corromputs/ I l'escaiola de tosca de claveguera del perfuntori enguixat/ Que m'atenalla els quatre membres o cinc/ De més a més, no sé pas quin cefàl·lic, capdecollons/ De galdós dervix m'ha profert de sacrifici en aqueixa missa guerxa/ Només veig que l'altar on hom m'immobilitzava/ Havia estat fins ara el cràter d'un niu de formiguetes/ Enceses i cremants, de salpugues, doncs, de qui/ Una voluda esvalotada amb agoludam se'm desespera a tot estrop/ Part damunt — d'on tot em pruu i el xoc anafilàctic/ Poc pot raure'm gaire lluny.

—Mald per ostar els invasors, de qui les dents o caires/ Foguers m'adrecen torçons que m'osquen un cervell a trenc d'abjurar/ De totes totes/ I m'esgarrifen una pell que, negra de sangtraïts i eriçada/ Apar, pertot on pot veure's, estibina, d'on qualsevol/ Altre insecte arquitectònic faria'n bensenes/ Febrides, fosques, metròpolis/ D'on s'eleva, revera, el misteri—

(...)

—Gendre enlluernat qui amb un somriure oblic/ Has pres comiat — amb quin pinzell de fòsfor fas palès/ Damunt el banús de la nit que hom t'ha foragitat?

—S'emmodorreix i remembra com amb celles/ Feixugues de superioritat, d'ultracuidança/ Bo i rabejant-se encara en les romanalles de l'antiga/ Resplendor, la sogra (i el seu toset/ Proterviós, de gàlib, contorn i ombra diabòlics)/ Volen eixexpulsar'l o l'amenacen ras de règees autoritats/ Judicials i d'esvinçaires pudents — ec-les, ec-els!/ Com caplleven a la cantonada; belles poncelles, esclat/ Esclat, esclat; amb un signe nostre/ N'hi hauria prou, i llavors avall.../ Com es roben elleixos i s'espixen, com s'afanyen, rabits, a/ Col·lidir-hi, amb tu; ja els tens, satèl·lit derrenclit, enjòdol/ Minsoi, a la mateixa òrbita, tret que ells vénen/ A velocitats de voltor i tu d'espatllat queloni/ Fotràs goig, galdós; malament, rai/ Com baven, fellons, molt empoixevolits/ Llur màxim optat fóra de desonir't ans d'aontar't de valent/ Si fa no fot públicament/ Estilita estubat de suarda, abillat d'emparracat samitell vermell/ I aleshores (ep, fes-et ja acanar pel bagulaire més abstracte)/ Fer't malbé a alt, a tots ops, amb pler de/ Relles ans, ausades, de raors d'allò més esmolats, d'on hom et tol, t'ha tolt/ De primer nas, orelles, dits, bisbe i les orletes de bagàs/ Per ço de vindre llavors, ara que els tens enconats/ Amb les tiretes de pell que llencen als llinxs con cassigalls/ A punxar't i desumflar't, òrgan per òrgan, a pleret/ Fins a assolir't el cor, d'on amb paper de vidre/ Te'n treiem al capdavall l'estigma, llas, l'entec/ Massa sorrat de nelet.

—Glateix com glatim, recluta: aqueixes historietes ens/ Esperonen el coratge, ens fiquen de filis.../ Aitantost piris a penjar't, manves, d'un botafió entortolligat/ Dejús d'un pont, com la pereta penja del fil elèctric/ Naltres ens te'm llençarem manves damunt la cócera mateixa/ No pas a occir l'araig, mes a esclafar-hi a culades/ Les xinxes perforadetes—

(...)

—Car qualcú li encolomava el mort/ S'esdevingué talment.../ Jec amb la dona, I'm in bed with my wife/ Jatsia que prenys i tot, no pas per xò vol pairar-se'n/ Ni se'n vol estar, vull dir: eu i la dona una abraçada/ Íntima ens uneix, dementre que sentíem suaument/ En Sibèlius al giraplaques del menjador/ De sobte, sóc conscient, és a dir, prenc esment de quelcom/ De nou.../ Un contrapès de banda dels peus, com ara si qualcú ens sorrés/ El llit.

—Deu ésser (em dic en la meua imaginació esvalotada per l'acte/ Gint on xauxinem)/ L'òbol — o com se'n diu? — amb què cal gratificar el barcaire/ Un dels cignes qui ens posa d'alçacavall la múrria/ Entrecuidadeta, cignaire/ Ara que camí de Tuonela (l'infern del finès qui fins/ Ahir se la cardava) hem de travessar aquest Aqueront/ A l'algoleja del qual ens alfarrassen i calibren les xafarderes/ Maldients.

—Exactament: em sent sotjat, d'on atur el manxeig/ I obr molt els ulls, els esbatan pler, aitant com puc i ferament.../ Al vèrtex jussà del llit hi ha estès un home mort/ Envides si m'abelleix de continuar gratant on em pruu.../ Això altre que m'han entaferrat, hi lluc/ Hi lluc de milles lluny.../ El finès qui la féu mare, i la sogra i el seu minyó/ El nou-mort i els antics assassins, reexida associació/ Com hi ha món, com hi ha món/ Com hi ha món, enjondre, i sovint prou més ben net, cundesc/ Deçà, llesficositat de bresca, bonior de rusc/ Els moscs qui em ronden, insectes redivius/ Ara i adés, d'empertostemps/ M'han mes en evidència, sobretot, llas, per cominal/ D'on fugia, és clar, polsegós i per cabal.

(...)

—Sóc ocell amb pepida, altrament, bo i xiulant/ Et comoneixc, mallerenga, i, com el rossinyol/ Qui viatja sense ops de viàtic, t'encoman d'encomanar'm/ A la meua dona i al seu cosser rabent/ El seu estelló salvatge, qui òlim/ Disfressat d'haveria forceguda, enjondre em dugué/ Ben desadet al terrabastall o sostremort del tombarell/ Lluny ferament del camp de mart on hom/ Amania d'executar'm nitament i furtiva per tal de llavors/ Fer'm encar rònega tecla anònima i sense ampit/ Lluent ni florit entre les lloses/ Erectes—

—Qualque ènzim somnífer, rapsòdic, d'ababol/ Deu pessigollir'm pel budellam o paltruu/ (Fins suara, ausades, el meu foradet micó, o raconet/ Dels mals endreços pus en derg, gos-a-dir, curiós/ Endreçadet i cundesc/ Que anc el cos no m'hagués hagut — inclòs ací/ Allò, sovint enderiat, que em pensa eixoradament/ Arrapat a les parets oscades ans cranades del crani—/ Puix prou que el blandeixc: només òptim recapte/ Prou pot, doncs, som-hi, atès que tot tendret és el que endrapa/ Ni bou ni bèstia grossa/ Per comptes, hò i tant: bolets coprobis/ Enciams, aufals, crustacis, i lliuradors i lliuradors de blat/ Panís, sègol, ordi, segó, civada/ Nyàmeres sots la neu/ Mam, tec i llevants, sempre fresquets, just collits/ Moixernons, pixallits, llebres i ànecs rostits/ Ostions i cloïsses, mòlleres, truites/ Nous, nabius, nespres, caquis)...

—Codonys, com dec somiar!/ Dic que em pessigolleix pels nítols qualque antimonit/ Seguici o verí/ D'on ningú no en sap el vaccí ni la triaga—

—Perdc els estreps: percebc l'esquellerinc d'esperons/ O de turmelleres part damunt el cap, el qual sondroll/ Sense tanmateix albirar re/ Percebc així mateix l'hàlit roent d'hèlixs/ Com el del cavall quan en pic haver saltades pler de cledes i esparres/ En ensumar'm, ja orxega i m'abuixeix/ I em mossegaria amb nacres ambrats de cocodril/ Si doncs la jugadriu no li estrebava ferm les regnes/ I de cap a la rebasta no li enfonzava els ullals de rats/ Dels aumàstecs o engranatges eriçats amb què s'orna els turmells/ Hiat al·lucinatori de caire esplàncnic, ve-t'ho ací.

(...)

—I, tanmateix, encar oïc braire al costat meu/ I és elleix, ell mateix/ Té un peu nu de dona a alçada de ventre/ Bategós, que el vernís escoixenen els rossinyols/ Fets de claus torts i rovellats (antiga gangalla/ De mànecs d'aixades i de destrals) que, soldats/ A una armella de taüt colgat de lluny, ara li fan/ De ben apropiada turmellera/ Badar, rai (em repta), com si no havies vist mai/ Cul en finestra, capçana!/ Respoc, ritual: "Hò, i com millor prem, més el preem"/ D'on, per mà de l'esforç, caic en vertigen.

(...)

—Brosseta d'estalzí despresa que pel fumeral, entre cendres/ I fums, amunt i avall, dibuixes a la insabuda/ Entrellats de teoremes cults/ Quan l'únic que voldries és esdevenir-hi el darrer punt/ I avall.

(...)

—Bé calia-ho demostrar: la sang bullent del seu menstru/ Damunt la neu—/ Prou fer el ruc (és ella qui brau, bo i saltant del cavall)/ Si et trec del brell on t'envesques vull ras que/ Et desixis de tots els geps com de penyores.

(...)

—Geps que em sorren — me'n vol escús, desempallegat/ Ni en Cassigall ni en Desnerit/ Amb senderi, ben vestit, cogotç, de bon regent/ I, amb pagat xurrimpàmpol, passejar'm, serè, de xeix a ics/ D'equilibrat tarannà per moltes voltes que em calgo/ Fer, Tres Tombs cossers d'empertostemps o si més/ No fins

que, ulls clucs, toco de perdre l'esment novament…/ Vertigen justificat, massa poc, i ací/ Ve el blasme, o com la gavina li deia al llamàntol/ La vespa xana al bellmarí: Fo…/ …tuda l'hem, la ballem peluda i magra/ Te'n paires, aitant te fot, te la porta fluixa, ho tens flix/ Mapes d'àncora són les ungles, el braç una gúmena/ El cap un gaiatell, el semblant del qual apar un cap de mort/ De qui les urses que avia/ Estrafan la mòria més greu/ El proctòleg, en canvi, et torca, amb plaïble vult/ Tant abans de furgar't com en acabat—/ En contrasemble (likewise) el matràs gloriós/ Del polonès quan fil per randa em cus amb bromeres/ D'orles, brodats, blondes i randes/ L'esvoranc estíptic, borborígmic, on el canviot té el dez—/ Aiguabarreig astringent, m'hi redueix eixaures/ Perquè els canviots (tos fills) allí desats no tínguin/ Mai prou d'aire: bombolles al trau d'alcohol de cremar/ Bromeres de ceres fumegoses: gairebé hermètic segell.

(…)

—En l'endemig, esbarts es cruspeixen un pop encallat/ Fa vuit braços de ferro amb setze gralles, dementre que/ Les qui fan divuit i dinou li desarrelen proterviosament els ulls/ "Noi, no ho sé pas si mai reeixiré a esquerar't del tot/ Del que t'enseny no en roplegues pas gaire/ Cases, caceres, coses, colls, cólls, cosses/ Quan sigo hora d'espletar't ja serà tothom al sot/ I allavòrens qui ho veurà?/ Per comptes, si surts amb manguis, capdéu aumon/ No hauria de poder't anomenar ni gèl·lera, que vol dir: no-re/ Buderol, ni toüt, que vol dir: sense-substància i balmat i buit/ Com fan totes les manefles qui tothora enraonen d'enraonies/ A l'areny de la vora del riu"/ Al túixec del sútzeu Xúquer llurs acúmens/ S'esmussaren, ep i altrament qui es plany? No es plany pas tit/ Prou em plevia, en eixexiliar'm, a ja no plànyer'm mai més/ Est fou mon pliu (mon pletge totjorn incòlume, vós), que a tard/ Ni orcs ni xaró em sentirien encarregar'ls cap mena/ De frau ni intercessió, que abans em morís de mort ben/ Aspra i menys de null consol ni embrocació si ep, i així anar fent…/ Llavors, però, ja feia estona que havia perdut el so notori/ Del trot.

—Diu altafulla! i, sense molla de recança, em jaqueix/ Sull, si bé almenys deslligat—/ Per les traces (per l'esclau), prou endevín on has anada/ A escampar la boira/ Avaraves bo i treient espurna de ben diversos minerals/ Devers la torre o panòptic, a calç del qual jaquies/ Que peixés a lloure i a tot alt el salvatge animal/ De pell febrida ans crins de glatints fiçances/ Nafres intermitents de bombolleig flamíger/ Oronells inassadollívols, orelles en banya, ulls de foc/ I vit gegantí d'un tremp d'acer—

—Truc-truc, s'obre la porta/ Llesca a llesca, s'empassa la torre rodona…/ A la cofa del guaita, li exigeix, a canvi/ Dels favors (si mai vols tornar a fer senes/ Treure sisos, estella, nyapa; que et pòngon totes…)/ Que la gico accedir manves a la cel·la de venecià/ Bisbe-eixerit (de feliç cincsous, encar, ben escaientment galtaesquerdat/ Com n'Al Capó mateix)…

—A l'apogeu de l'escorcoll sexual, quan ambdós deuen/ Escartejar's amb pus d'escalf els fulls o plecs de les parts/ Me n'adon, païdor toüt, que em sóc ensopit/ Sense treure en tota l'estona els peus de la galleda…

—Els flats del vent encara m'acabaran de refredar/ Els pets de la moto o el cavall d'ofegar/ D'on si ajorn l'estossec inicial és sols per tal de no denunciar'm/ Ep, em tornaran, redhibitori, a l'hospital/ Si doncs tant bad i no vigil—

—Tant se val. Quan l'esquerdagaltat al capdavall ja l'abat/ I se l'agibella damunt la màrfega, la qual s'esmortueix/ I bleixa com un esparpall de moixons

fins/ Jo ja par una mica més d'esment en l'acció/ Sobtadament, com el pellaire qui si fins ara no hi mirava/ Gaire prim/ Ara primfila i torna a trobar l'agre del recaceig/ Si dins la butxaca d'un abric espellifat, que ni un jaques/ Ausades ja no portaria/ Hi descobreix/ No pas grapialtesa ni qualque diamant ni un bitllet
De loteria, ans/ El secret d'una missiva amorosa/ Amb uns llavis de carmí perfumat per signatura/ D'on encara, llas, me n'ennuec—

—Llavors, doncs, com afavoreixc una cama i en acabat l'altra/ Per ço d'accedir als sorolls més mínims/ Emesos a ops del meu esmolat sentir-hi!

—I la lluna hi ajuda: m'és vijares que em guareix/ Amb el bàlsam d'argent, és clar, que em destil·la.../ Tret que qualcú m'arrameix amb flastomies poca-soltes/ Llas, malaguanyat, trigava tanmateix massa d'estona/ Al mateix indret/ Doncs, intimitat tolta, entost de barganyar'm en cap tençó/ Sofregida d'improperis, cerc a esvair'm, tit, a fondre'm/ Cuit a carranquejar lluny d'on el crim espletava/ No s'hi val a janglar, però, i on m'amag?/ En un fosc adí d'esbarzers i d'argelagues, m'hi fic de cap/ No res menys com en temps de farsa.

—Prou te'n desavesarem naltres (brauen les veus/ De la vergonya i del nelet/ I no tinc lleure ara d'escatir'n l'exacta/ Orientació), doneu-me suport!/ D'on entre tots m'ataquen garratibats amb porres/ Amb polles garratibades/ Plomades i sense plomar per millor arma.

—Contesa ridícula, guaiteu-lo (diu), ca? En Calces de Sorram/ Cap a la platja, cap a la platja/ Sempre rere la dona, aconseguint-la, empaitant-la/ Sense mai del tot, elis, elis, heure-la—

—Sóc assetjat, revera/ Fa setze i es fregava els dits a l'entreforc matollós/ La samfainera qui em duu a l'algoleja/ Mitja tarda/ La llera tarquimosa que el Sol èmul ans prou rancuniare/ Prou eixamorava...

—Costons, assuts, fets pels vebres enfeinats/ Moscs, vespes, zum-zum, bonior/ Tafaneig. L'auditori és tota una altra voluda de gèl·leres/ (No-ningús molt meuques/ Vells i velles merdacaners i putifeines/ Gossos, colgafocs, malèvols, àvols).../ D'on, per ço de fer'ls riure pus encara/ M'atans als còdols, faig panxa bo i blegant els genolls/ Em trec lo carall i amb la guaspa/ Amb greu dolor/ En pescava/ A doble pinça dobla/ Vet aquí, així mateix, el cranc pare/ El pare dels crancs/ Barbut, arnat, felló: un tancred/ Autèntic/ I tots volia que aplaudíssiu/ D'on ningú, fantasmes, molt blanament/ Ah, comiat ploramicós/ Tampoc se n'estava.

—On deu anar aitan groc i corrents?/ Me n'anava de casa.

[][][][]

OÏC LA GRAN PATUM, EN PANJANDRUM

Ixc a la percaça de l'ocre
Orient, orient: mon fat
Mon sest, que em dic, llas, no pas rient:
Cosser esclau groc envant, trepig
Com qui escarbats molt nics calciga

El xerri ultra-repugnant dels exèrcits _

S'eixamora en el cald quitrà

La ferralla que en tolls letals

Ressua túixecs

Virulents vapors se n'envolen pler:

Gorgones s'hi cagaren pler

Confonen per comunes els

Camins dels carnals passatgers:

Ves, que el dimoni se'ls endugo _

Si el dimoni se'ns endús, que

Broix no restaes, enginyer _

Dingú no us convidae a

La festa del meu suïcidi

I tanmateix què veig: esclau

Groc de la carretera envant

La moto al capdavall t'ateny
*
O, dejús la buada d'estels, petjada
Groga del pinzell regalimós amunt
Bo i corsecat tostemps per l'altra talent
D'albirar al capdavall l'uix de l'esvoranc
Avinent on desar'm de les maltempsades
Consuetudinàries de la nit
Els dois que escauen a la foscor, llavors
Les malvestats dels íncoles lleigs qui hi viuen
Com ara els autobusaires folls, cascú
A son fur; el guivre cuitós, furtiu
Els liards nocturns, ferradures roents
I ulls vermells i intermitents; els tancs omni-
Potents que en la impunitat burxen i fan
Llur jova assassina cada nit de fresc
D'anar esclafant els esgarriats tot d'una
Molt esfereïdorament esvalotats _
Traces faitisses amunt, doncs, bo i guaitant
Si esbrín, entre els sécs esparsos, escarsers
De soques, senyals, pals i fites, adreces
Sinceres, secretes, dels qui ja es perderen
Abans, nus com jo, cuscs i aspirants, menys d'armes
Pobrets, tret belleu de qualque matamosques
I bassetja casolans, avui, llas, molt
Nic i felló, atès que, tirant-tirant
A puntades de peu com ara el baló
Una mort-seca, les dents, en un mal bot
Em feien un séc insignificant, prô
Ben dolorós al sec de la cama, ves
I ara aitant com m'abelliria de, ups!...
S'alzina el missatge del roc on s'asseia
A la vora del camí (renoi, cavà
Quin ensurt!); en acabat, ve el toset, fill
De sa mare, molt serioset a dir'm
Que li deia que em digués quelcom com ara:
"Sols em volguéssiu!", on li responc, amb
Un clatellotet, ai carallot, que li
Respongo, aitan llausanger com calgo: "Ep
Us voldria prou, sols no m'empaitéssiu
I menys encara, llas, amb aquest afany"
*
Que li dic: saltaire, obstacles, rai _

Pinça de cranc, carall quilomètric
De peuet de cabra, boc banyut
Guspires al sílex, catacroc
De buit; si el ventijol monitori
Rosta exúvies, exosquelets
Mort-seques, garotes i tironys
Costellams o xilòfons de fòssils
Telsons erts dels xifosurs damunt
Els opercles adients, com arquets
I violins, sent-hi com hi ronca
El destí; enllà és una sopa d'ulls
Safarós escumall sempre hi sura:
La bromera bruta
*
Burxat a l'ull pel telsó _
Fill meu, a l'ensec i lluny
Entre vents desèrtics, sorres
Enjòlites, vidrets, verins
Espores, si et treus el pedaç
Del cul dels pantalons
Pots fer-te'n un pegat magnífic
Per a l'ull
*
Plints d'aram i ambre: tantost
T'hi premen, et pruu la pròtesi _
Cucut obès qui llepes l'albergínia
Ignot puput pudent tip de melitxes _
Me n'aní a l'Alacantí
Per a púguer'm divertir
Culer de l'Hèrcules, Hèrcules, Hèrcules
Nom nobilíssim: m'hi bateig setmana
A setmana com al Jordà
Inclosos clava i entrepà _
Vés-te'n en bon guany, preciós
Dic a l'espill, i li gir cua abans
No m'ha respost, entre ofecs de ranera:
Orb pigall qui et malmenes a la pesca
Miraculosa, fotràs goig:
Feina perduda o ets prou boig
D'alfarrassar gàlib i eixaure
De l'aigua continguda ausades entre
Les dues vores del riu menys de guals
Car d'altra banda a l'altra riba hi ha
Si fa no fa la mateixa voluda
Qui totjorn ens escarneix ans atabuixe
*
L'el·lipsi cabdal eixarreeix el desig _
Culers de la cimolsa, el velludet i el cotó-fluix

Arrupits pels raconets, arrosant's-ens a les parets
Discinètics: urses a manta i llavors
Metamòrfiques convulsions; hirsutes esquenes d'ase
Espinades d'australopitecs
Aporrinats, doblegats tothora per càgoms i penjaments
Alhora trets i atrets, mig levitant, cames part
Davant, plegades, el cul nu a les rajoles glaçades
Les llúpies genitals que ens pruen, enceses
A trenc d'esclatar'ns, sotgem sense descans
L'espectacle: l'escenificació perenne del greuge
Projectat: em trec el raor i et degoll
Tanta d'esquírria et duc, em trec
La destral i t'escapç
Soques, bolets, i els caps sulls i sagnants
Dels al·lucinats
*
S'exprimeix (redéu i en sap)
Ens el guaitem babauamanet
Com si doncs no
Haguéssim mai vist
Cul en finestra _
I com més prem
Més el preem
*
Quan diu que vol dur-me a cal metge
Eu, renoc benigne de manguis
--de qui "no t'enfangos (o enfanguis)"
Fou tostemps el principi o pletge
Pel qual guiar'm--, patir, raiet...
Mes com aitampoc vullc mai plànyer'm
Enguany, si puc, com cada any, em
Faré fonedís pel riuet _
Ja m'ha emparat ras d'entrar al grau:
Cànyem i espart, se'n perd l'esclau _
Net i no brut, indemne, estalvi i sa
Inviolat pel dit ferotge
O pinça de crustaci de l'insà
Proctòleg qui ungla-llarg em fotge
Sés amunt, la rel de l'ésser que em fa
No tornaré mai més, morent salmó
A remuntar el corrent que em duu
Tanmateix a indrets de temptació
On rau el tatú i l'haca lluu
Amb ullals de tauró i pell d'escurçó:
Pegàs infernal, pel bescoll faitís
Amb dents carnívores m'espina
Femna àvola qui l'encavallerís
Encar a mordre'm com benzina

De moto que un bon tram li garantís
*
Tot plegat, bordet subterrani, em duen
A ca n'Esquerdagaltat, metge foll
Amb foll semblant, menys de bigot i goll
De pistoler o militar: no suen
Ull opac, quan botxinegen el pres
Ans, amb bromeres de glaceres, ambres
Liquats, vidriols, li omplen les cambres
Del cos com calderes fetes exprès
Per a bruixes on bullen com llimacs
Cor i fetge, i melsa i pap, i la síndria
Fesa del cervell, adés per la cíndria
Del crani servat i ara d'uns escacs
Diabòlics fet peó umflat i vermell:
S'urta al crani surant com gaiatell
I perd tot quest ulterior
D'on com coiot
Rabiüt, cec, sense horitzó
Qui en massicot
I litargiri es cou, xiscló
Enverinat pel plom i el coure
De l'olla al foc
Que es fon de boja, ben a lloure
I a floc a floc
Em desfaig, lleu no em puc ni moure
I àdhuc el que parl és el·lipsi
Els dic mon viure
Irrisori, d'on és clar un tip s'hi
Foten de riure
Fins que el seny perc: total eclipsi
*
Tantost l'hi duu, li pruu el paltruu
D'on li venien ganes de cagar:
De por. D'on, tanmateix (i ja es fotrà)
Arreu el persegueix la puta nuu
De la malenconia; àdhuc més
Fillets: l'angoixa es mereix o el segriny
Cruels, tostemps desats a l'escrú escriny
De la tendra ànima seva, car és
Ben jove encar _ d'on d'aquell dez pollós
Al pinyol del cos, qui en cerqués socors
Ben mesell ans ximplet prou fóra
Car com xagneta
Me'l jaqueix: cremat, qui s'enyora
D'una maleta
Petita i el vent que el fitora
I prou: somni magnífic, juli!

D’empertostemps
Anul·lat per l’esforç herculi
Que cal-li ensems
Amb l’altre presoner ceruli
Qui a la cel·la col-lo o l’adora
D’amor concreta _
Adu li brunz com moix d’Angora
A la bragueta
Totjorn: morros de cony de móra
*
Si us plau per força, de fàstic ja negres
Totjorn tancats, llassos, només pel Barça
Guanyant, remuts qualque vegada esparsa
Els sis jorns restants no pas gens alegres
Romanem, trista setmana, en esberla
Enrampats, com escarbats qui amb cap llustre
Acunçat no s’empelten, ni en il·lustre
Passat troben o escuncen llum ni perla
Prou lluent que a bona treva acordada
Els dus ans de ventar’s altra palada _
On raem, presoners, guarir
(Perduda clau)
Malament, rai, ni eu (un no-dir)
Ni, és clar, si us plau
La dona, ens lleu gens de morir
De fàstic com ara; creureu
Que, a part l’esport
Cap deport no ens alta; ploreu
El meu vit mort
I celebréssiu si voleu
La fufa folla que jaquir
(O dir adéu-siau)
Em cal tostemps, car sens maldir
Referm, vit blau
Que un altre mos em fa perir
*
Xst, sencer morc
L’hom empeltat de l’entec
Per l’homenet
*
Cascú per cabal ha el seu bocí meu
Les dents del cavall, els garfis del metge
De la dominadriu endins el petge
Que m’acora: vernís del verí seu
D’un bes molt segrinyós que em tol la veu
A ops que no s’hi vàlgon ois ni aücs _
Desficiós renegaire qui els sucs
Vitals com ceres llampants en la creu

Perd, a tall d'adip qui no pot gens braire
Mut, pel musell pres al parany menjaire _
Ferramentes golafres totes
Que gori-goris
Garranyiguen entre ganyotes _
Deutes uxoris
Redituen, ec-ne ja quotes:
Dementre que em burxa sol·lícit
De jazz cadença
Hom pren ausades per implícit
Susany ni ofensa
Redituar'n no ésser gens lícit
Ço que prova si de per cas
Llavis que em rosta
Crits morts per greus mossecs que acaç
Si al bes dic osta _
Cal parar compte a no cremar's
*
Rac estranyat: maleït saig pugnaç
Qui tanmateix es consira filòsof
Ço és, teòsof i també antropòsof:
Li són, els pacients, familiars
(Segons diu), qui totjorn com pneumàtics
De tractor li giquen al fang de l'ànima
Senyals fins que l'entec que els rau, exànime
No ix de llur cos i ànima amb emfàtics
Aücs de segriny i d'hòrrees penes
Com les que els raïen suara les venes
De tot i de pus sóc capaç
(Arrodoneix)
Per tal que l'hora del traspàs
On s'esvaeix
La víctima, no arribo pas _
De farnat a carnús transform
Cada malalt
Tret que no fos de moc a vorm _
Trob que és desalt
No eixorivir'l si encar no dorm
Dingú no se'm mor, si ans, pontífex
Molt infal·lible
No li recept (truc de carnífex)
Qualque temible
Estimulant, d'on heus-lo artífex
Dels gisclets, doncs, més horrorífecs
*
Tota la meva vida he esset
(O sóc hagut)
Un príncep (ja el sóc de toset)

Ple de salut
De qui el gran heroisme esclet
El duu tothora a clar respondre
Si cap malalt
Solipsista vol dur'l a tondre _
"Re no em defalt
L'únic, doctor: que no puc pondre"
Llefiscós llepafils, ja et tinc
Treu-te el matràs
Fes dring-dring amb l'esquellerinc
I ara el culàs
Malament, rai; no en donc ni cinc _
*
D'on els seus pacients més algolàgnics
Encar li anaven darrere perquè
Els dugués (o dus) de cap al quiròfan _
Rics de paciència i cabronada
Es jaquien furgar amb estris tot tècnics
O a nua grapa, la qüestió és que
Sigueu contents quan de valent us nyaufen _
Se'ls culiva i pixa en breu regolfada...
Bo i seguint el seguici o afrodisíac
S'alça i camina el pitjor hipocondríac
*
Ah, idil·li indeleble, fluorescent
Granotes al tapit, el drac pansit
Molses i espases, i el bevre indolent
Que amb teranyina i cendra et cus el pit _
Mal bargany fots, pres en congreny
No hi val renill:
Cavall de serp, místic disseny
Veus-lo a l'espill:
Vespa t'estrupa _ o perds el seny...
Sures damunt el cos inert, enllà
De les esparres on roman reclosa
La realitat. Només et fa nosa
El trontoll del terratrem que amb la mà
Produeix, com qui treu mantes secances
D'una màniga o corn de les galivances
Un metge màgic qui fins de vacances
Empelta en teixit mort vives recances _
Ara ets l'escolta en joli qui escoseix
El camp de mart on la vençó t'advé:
Tres enemics, cascun un carnisser
Se't masteguen, d'on se n'encavallereix
Entre dues aigües un quart, i aquest
Cabalment et causa pitjor destret:
Se t'arrapa com ham o arpó o mapa

D'àncora ans el carall et pren d'esquer
Desa't, li giscles, car veus que t'endrapa
A trenc de percruspir-se't, i adu el ble
Estossegós de la teva animeta
Perilla entre les pinces d'aquest fabre
Del fer malbé el cadavre. Rere l'arbre
Esponerós de l'amor propi espleta
L'alzinoi qui el podrimener prediu:
Si avui som diumenge, cap a dimarts
De tu no en tenen cap dels convidats _
Transsubstanciat no pas en perdiu
Ni conill colgats, forçats al ferment
Ans, per les traces, ecs, en re refet
Que ningú sinó el coprí (o bolet
Merder) gens no troba prou adient...
Tant se val, prou pots, et surts amb la teva
Car tens algú qui ton adí apreua
Prou. I es diu, aquest fabre casolà
De l'ensulsiada, cranc: cranc ermità
*
El cranc ermità qui em té, de qui l'aspredat
Ans acritud i brofeguesa
De dingú no el fan amic
No pas de debò
D'on em surt el professor o profeta
De l'univers sincrètic
Ara que gisclen ensems
Les cent mil harpies del vent
Que si tot es redueix a re
I res sempre s'esbufega en tot
Necessitem ras un altre estratagema
*
Aesmeu's-en un de ben bo
Diu: o, si no, ja, vós, tat?
Guerpim i pleguem
*
Som-hi, som-hi, munions
Espinyem-lo fins a esborrar'l
Punyiu sobretot el rovell amb adustesa
I, d'esbiaix, el bronqui eixorc
Del trobaire comatós
Adopereu-lo de bassetja
O de canó coriaci
Per on, giravolts hèlics
Amunt, o escales en doble hèlix
Abastim, amb instint encès
I malsegellada captinença
Les tres-centes cruïlles del malson

On entre calfreds i tremolins
El demanament poguéssim plantejar
Si ens cal abans esguerrar'ns o escarransir'ns
Per ço d'endevinar el bon camí
*
Ai, cantacançons, saps que això
Només s'esdevé tres jorns abans de palmar-la?
Punyetetes, rai, se'n foten
Prô eu sé que és quelcom que mengí
I no sabí pas pair _
Ahir em rabejava entre tones de bons
Alzinoiets estesos per les soques
*
Piràmides de caps tallats arran i de fresc
Les urses, les ganyotes, els visatges
Discinètics: les guerxines immundes
Els semblants que se'ns escarranseixen
Com escruixides cualbres rebregades
Per un Sol, ah, molt cruent
(I feia uns trons i llamps que enamoraen) _
Ben distretets, doncs, mentre ens guaitem els tics
Pòstums que fem, janglant
(Tàcitament, eh?) que les il·lusions i les vanitats
Al capdavall ens brollaen com grans grans purulents
*
Lluny, els paps plens d'esclops
Adob per a les trumfes de la taiga
Làbils, tendres, cogomes ens neixen
Per comptes de caps:
Flagrants ous del diable, vits fètids
Amb pler de moscs enganxats
Al conspiscu lubricant cosser
Creixent'ns-e entrecuixes, és clar _
És que pollins, rossins
Tothom, la qüestió tard o d'hora és fê-la
I ara la fèiem, i grossa, vós, i grossa _
Lleugera i guadient com un(a) esquelet(a)
Clafert(a) de carn i de greixos sagnants
La pageseta ens encamallae
La desfeta
*
Ençà, rumiàem, rumiàem adeleradament
I les rodes dels cervells ens brunzien
Com els moscs vironers qui ens
Rondaen: rum-rum, rum-rum
*
La qüestió, tornem-hi: que hom
Eixia del teatre

D'operacions pus fet malbé
Que ja no hi feia capet
Malament, rai, fotrem goig, puta dissort
Galdós pa-panorama, fot?
*
Tres demanaments et vull fer
Primer (oi cavà, vols?): co-neixem'ns-e?
Let's know each other, or rather:
Let's be born together. Segon:
Deses pregon en ton coratge
Una esperanceta d'esmena?
Tercer (demanament més propi):
Som-hi?... I ara tu què en contestes?
*
Romanc-ne pàmfil. Espatllat
Cercant l'ocre, premc tots els alçaprems
Dels ressorts que amb prou feines si em belluguen _
Sóc l'esclau qui se li enfuig, rancallós
Desorientat, centcames amb tres
Cames, dues menys del bastó
Tirony foraigua, enllà del mullat
On totes les garotes qui de gust
Hauria enfilades antanyasses ara
Se li tornen esquelets de banal
Col·lecció: viu que mortes eren
De tot en tot; a repèl de l'esclau
De la moto: roderes d'on l'herbam
Ja no creix pus o fa-ho fluix, boixat
Tort, escapçat i verinós
*
La trobadriu ensuma l'aire congriat _
Sota el capirot de negre vellut va nua:
Amb el cul llepa la pell lluent i suada
Del cosser qui a terra ensuma l'empremta
De l'esclau suara jaquit per l'esclau
Qui se'ls enfuig. Hom ensuma la sang
Del desig de sang als narius

[TOS]

Ja a l'estació, entre la voluda
En arribar'm, talons molt alts, jaqueix
Anar la mà de l'alt qui l'acompanya
I sent que em petoneja a banda i banda
De front, on sovint em pruen les banyes
Més tard, bo i cardant, ella damunt, ar-
Rissa els llavis, despulla les genives
I gruny, dominadriu, plena d'urc _
Llavis molt badats, tanmateix irònicament
Somriu tothora, alhora que, manxant
Se m'atansa com ara a devorar'm:
Les dents, cada camí més gegantines
A l'alçada dels meus ulls, fins que veig
Només dents _ enorme ferramenta en
Un rerefons cruel de calavera...
I feel like I'm fucking Mrs. Death
*

Segrestat per un home lleig i pelut
La seva merdacanera pintada com una bandarra
I l'estelló garneu qui despulla les dents
I mena el cabriolet:
Hi there, little guy, come and get it
Pretty-pretty, won't you?
Nice boy! Ah, lovely, come in
Come in, ah, my, yes, and how awfully sweet, car
Collons amb el galifardeuet
I amagat que s'ho duia, ca?
Tremolins: un fred de caldéu
*
Brossa incoherent que amb una ditada...
Llençat al cemintiri dels garranyics nocturns
Lo grec foraster qui et tastave:
Palatable, what, yum-yum
Got de vi amb gats
Amanit en aigüetes d'entrecuix un pèl enganxifoses
Pastacs celíacs de paltruu martiritzat
We've got guts, mate
And qui ets? Totjorn sóc eu, adu
Malalt, adu en el somni, d'on molt
Parat romanc-ne. Blasmes algú?
Whom d'you blame? Ningú anc no blasma sinó elleix
Ara, "he'll sure be glad when you're dead
You rascal you". Fa el metge improvisat: mes
Jo sóc ací per a salvar-te
Adu la llei m'encavallereix a fer-ho

I si me n'encavallereix la llei, i el coratge
Propi així mateix m'hi empeny...
Dòctor Miràbilis, maleit maleït, et beneeix
Prou pots, i encara vols-te'n plànyer _
Llanceta, senyoreta, desbridarem l'abscés
I, si no, ni mai _
No; faci-ho, faci-ho, doni socors
A la persona qui perillava _
Prô si he sentit que te'n planyies, te n'has plangut
Abans i tot que no comencéssim...
No me'n plandré; ni blasmes
Ni planys, mai
Mai, ni un _ (ara, que gínjol i feliç aitambé
Oi, el jorn que te'm moros)...
Senyoreta, mossegui el fil, ara, mossegui _
El fil, doctor?
I la mula, mossegui, Na Mula, mossegui
Au, i enllestíssim, no esmeperdéssim pus, no fos cas
Que encara volguéssim perdre
[El tren?]
(Jo tus, d'on em desix del pastac de l'ànima repel·lent)
Altrament, sempre fem tard
Xu-xu, se'n va vies enllà...
Escolti (fa lo grec, prô ja es veu que és
Qui enraona millor el català), per tal d'afanyar-me
Li diré, senyoreta, on li posa en acabat l'esparadrap
Oh i, quan surti amb la mula, fiquis l'elm, cavà?
Pel que a vós no fa, per tal de no tornar-vos a fer mal
Us recoman de valent que quan sortiu
A peu us fiqueu l'arnès, fiqueu-vos-el
Fiqueu-vos-el ben collat, que no fos cas que
Ens calgués encara tornar-vos a trobar
Trepitjat com un cargol
Tita (diu cap a la dona), per a no donar-te
Cap altre maldecap
Amb la gelatinització, ah, suau
Saberes de lluny, mes llavors ho oblidares
Que quall ans labferment bé em cal _
Au, no és hagut re. Fem les paus:
Un bes, un bes, un estimet al ventre
Xu-xu, vies envant
I als arnesats, sorrats esborronadorament
I esgarrifosa i eterna, llas, per l'entec, siau
Aneu en bon guany, llas, mes amb llàgrimes tendres
Amb lubricants de vellutat toquet, un pèl enganxifoses
Aigüetes, hò, siau, siau, sempre endarrere
D'empertostemps enrere, rere, ah, ere
Ere

Ere the rains of shit came again
And again and again
Like it did
[Last summer?]
*
Recança: el perd, el perd
[Definitivament? Mentida, putes reaccions químiques:
Res no n'és], perdé'l, bonament va perdr...
And now? A les escapces
*
Enze, amb vernís de mel als mels i quatre
Pèls mals afegits, l'en disfressen àvolament:
Pelegrí qui emergia del naufraig
Pudint a resclum, brutícia i suarda
Mocós, atrofiat, fetus en suc
De prunes agres; per comptes d'orelles
Amb dos esperons migclavats als flancs
Espectrals del cap no pas deixondit
Del tot. Qui sóc? Torna a dir; per aquest
Horitzó burell només capsigranys
I botxins veig volar-hi. Ferament
Amb salvatgia de capdecony, cíclops
Fan cap a endrapar-se'l _ oi sembla que hàgim
Descoberta la platja de l'infern:
Illot rocós, l'ermità solitari
Qui hi viu només amb els petits crustacis
És el seu mirall: el mateix buirac
Balmat, i, gità pollós, put a vòmit
A maell, a farnat; amb dues grapes
Com ara amb una clau tot rovellada
El maldecap li fa descargolar's
La cabota de cargol del seu rònec
Capot, d'on rep a violari els préstecs
Naturals, ei, vitalicis, d'uns ulls
Roents i molls com tomàquets podrint-se
Un nas de carxofa, un parell de bròquils
En tost d'orelles, llambrots de brians
Barbat com un cérvol; com un cabrot:
Banyat; i escuat, esbellegat, brut
Claupassat i guit com rossí boixat
Redhibit i tanmateix absolt, oi
Plangut, estalviat, remès, remut
Marooned, cast away, ça enrere, ausades
Ço és, temps era temps, en illot sull
Jaquit i oblidat, llençat borda avall:
No t'hi volem mai pus, llebrós, mesell
Cagot, morfeat, caquèctic, herpètic
Gaf. Alabeat, enquitranat: lèmur

Larvàtic qui el pànic congela en roc
O mussol a la palpebra tel·lúrica
De l'ull del volcà, esquerda flamejant
D'on ixen els crits molts esfereïts
De milions de damnats muricecs
Ànimes negres, ai, mariner, ai
Mariner de la capa alabatent
Quan tan cusquet el veig, m'hi trec la polla
D'on a dolls l'endoll endolle l'endolla
Cabrot lasciu, t'incumbeix l'endèmic
Destí del sàtir bandejat en illa
Deserta i broixa: esbufega'l l'angoixa
L'ennuega ans enrogalla el malènconic
Desig, l'enferritja el clima inclement
La inclement castedat, el fadrinatge
Inic, li encalla, maleït desús
Cada ressort, esdevingut tot flix _
Artrític, d'un racó remembres l'any
Darrer on encar érets viu: prop del flum
La voluda se te'n fum
La gent se te'n fumen
Els somnis se t'esfumen
Burxat fellonament i janglant: "Fora
Fora, no et volem", amb gafes i arpons
Els mariners cul-rodons, amb agulles
I boixets les dones, broquets els vells
Còdols la bordissalla
Algolàgnic, desvagat
Jovent amb aixes, rems, arjaus, alenes
Pua de garota, mucró d'atzavara...
I com la meva sogra, presumeixes
Cara-seriós, melangiós, fosc
Que cardant-cardant, et cardares àdhuc
Un jorn el pec, el nic, apotecari
Tat, de la cantonada
*
Ha anat d'esme a trucar fins a l'esparra
S'escau tanmateix que al mateix instant
But a trifle discountenanced, another
Personable creep knocks at the well banged-up
Doors of her skull; despondently, he yields _
Amb pell d'euga jove, la vaselina
Relluent de la pell de l'ambaixadriu
Llueix: escut febrit a la finestra _
Begone, es diu elleix, and a pleret
He complies, obtemperates: encalçat
I doncs hostilitzat aitanmateix
Pels tàvecs metàl·lics de llur orgasme

O cançó incoordinada
*
Pastor bròfec, totjorn broix
Mesos d'hivern encauat
Només amb quatre fogasses:
Pa codolenc, i formatge
De cabra escarser per tot
Companantge. Si amb la neu
Se li ensulsiava al damunt
La borja adés feta a jova
Ara ix, molt fer, com caimà
A qui molt contumeliós
Susany el temps maniàtic
Li fot, ei, com ara fer'm
Pensar que neva mannà
I, ara que el tast, me n'adon
Puaf, ecs, que pellofes d'all
M'has nevades: tal com raja
Ei, fúrfur podrit de déu
Caspa d'angelet caquèctic
Estopenc (un verí qui
M'engavanya i m'ennuega)
I encar em voldria marrir
Com mardà o boc qui em sortís
De trascantó, ell qui sí
Rai, i molt de la barrila
Prô eu, avui, gens de filis
Car, a part que tot em surt
A la biorxa, encar és hora
Que per ço d'atènyer't pugui
Travessar aquest oceà
Que bull, i on cada bombolla
És un ull: ull de gripau
De llangardaix, d'opinic
I cutibut, i de gàrgola
De calcatriu i crustaci
De mosca, de cargol, ull
Encès de cavall liard
Ull del blat mort, ull de lluna
Ull de nit, ull de neu, ull
D'estesa, ull de llop, d'ós
On sóc? Xst, de cocodril
*
Bolets al·lucinògens, sarró
Curull, ah i li agraden pler _
Harmonies naturals, salvatges
Escolteu-ne els acords: satisfan-lo
D'allò pus-puset: el vent te'm duu

La flaire: ara vinc, oronells
De sàtir, abaixa-te'm les bragues
O haig de foradar-te-les sens d'altres
Compliments
*
Altrament il·lès
Caga sang, hey man
Caga sang. Ojats
Ojats: li manca un bull
Ens toca la pera
Enmig del tendre brull
Ens estrompem de la figuera _
Desa't, en Bonys
Qui litúrgic
Espanta moscs i amb cops de forca
Ens beneeix:
Gotes de suarda i sang
Capellans pudint a merda amb all
Safarós ens pren
Amb qualque clau
D'on ens desempalleguem
Esbocinant-el
Fent-lo bocins, hey man
Amputant-lo tot _
Tendres brots:
Se li trenquen els ossos
Corcats pel corc
Constant del cranc:
Croc, hey man, hey man
Amb cada mastegot
Hey man, croc, croc, croc

(SIC)

De matinada, un rellotge accelerat _
Part defora la finestreta (enxarxat
En teranyina, i la tararanya a trenc
De cruspî-se'l), l'heroic fill del cuc
Filferro em diu que és hora

De desvetllar's _
Tic-tac, tic-tac, la meva darrera hora
És la teva primera, car només pots fugir
De les morts dels teus morts si t'endinsaves
En la teva pròpia
M'aixec per a guipar'l: vanes culades enèrgiques
Entre les barres del demoníac pregadéus _
L'escarbatet tocamallet o picamartell
Sap prou que poc se'n deslliurarà:
Mesura els darrers segons cada pic
Més lents i trencats _
Somíïc que el pregadéus i l'aranya
Ambdós em conviden a l'àpat
Alhora que em canten, janglons
La balada d'En Corella, de l'esparver i la mòllera:
Amb quina fal·lera inútil no te'm capbusses
I sota l'aigua em cerques
Diu ella, t'has begut l'enteniment si et penses
Que te'm beuràs l'enteniment a cops de bec
Dementre
Que només et beus de glop en glop un oceà
Pus infinit com pus anem i pus glopeges _
On, és clar, em torn a despertar:
Trist sentdemà d'orgieta o disbauxa, on
Cal reendreçar-ho tot _
Pel tou del clatell, em pas la mà
Oh, solfeig deslllorigat, amb quin poc seny
I amb quin bon tros de rauxa, no ned debades
Ni martafall cuïcs, car
M'haig trobada encastada al cabell
Una paparrassa a trenc d'esdevenir'm

Ja rènec
Ei, ni sé quants de jorns no l'hi duia bo i xuclant-me a buit _
Com l'arrenc, doncs, i l'estavell i hi perc adu el cambuix!
No me la portes gens fluixa, animalot, menja-rellotges
Ja et tinc; ausades: ja et tinc
I l'empelt al ciment
Amb esclops conqueridors dels més el·líptics tendrums
Poc n'hi ha prou amb estabornir't
De tu vull fer'n menys que no pas gargall adhesiu
On belleu les oques de l'ultracuidada ocaire
En aesmar't apàtic ostió, encar podé acabarien enllesfiscant-s'hi _
L'haig trepitjada arreludament, amb fruïció
De titella o d'alabrent qui prem a mort les paques
Sagnants d'on hom ha d'esfullar llavors l'eixamorat paper _
La seva sang que meva fou fins suara feia un instant
Ara escatxigava les rajoles en un cercle de tres o quatre
Pams. Qui fui? El seu ostatge, la seva xagna
L'única part de man que trobareu anys a vindre en ambre
Com en el ventre de l'icnèumon els ous del guivre
Que desclouran, multiplicats, en el fill qui vaig perdre?...
*
Fa la balada de l'espet i la mosca:
Mossades d'espet em lleven, pota a pota, el microcosmos
De manta guitza, mes
La darrera pota que te'm cruspiràs (com em deceps
Com em deceps) serà l'ham que em travessava el cor
On respon al mosc l'espet: clau que m'empàs
Del meu darrer recer
Cemintiri negadívol del peix, cada ànima una tija
De jonc florida; benvinguda als benvolguts
Oh, paradís elusiu on cada escata és d'àgata
Te'm vull com em vull: tortuga destra i abrandada en l'aigua
D'argent; si ho fóssim, ja hi fórem
Ei, ei, i l'esclau que jaquim damunt l'àgata
Qui pogués esbrinar'l que li servís de llanterna
A la llum ambrada de la qual ens escuncés, troballa, car
Morim en sílex, lligam que ens fa al capdavall immortals _
Ara, tanmateix, amb un espillet de mà part davant
I, darrere, l'espill de part damunt el rentamans
Em guait el clatell
Hi cerc i hi trob el fitó groc i porraci d'infecció
Em bany el cap en alcohol i me'l suc amb aitantes de pomades
Si fa no fa antibiòtiques com endevín, trèmul
A abastar, tot i que, llas, el maldecap ja ha començat
El coll se'm paralitza
Per la finestreta veig damunt les llambordes
Un pobre pardalet tot esclafat per les rodes de milers
I milers d'automòbils

D'on em ve a l'esment la balada de l'escórpora i el terrerol
Qui patí de descant per l'esglai
De caure a la bassa on l'escórpora volia estrijolar'l
Manlleva-te'm de pinte, pardal polit
Llavors vull dur't de bracet a escosir els pits del bugat
Escaiola, vés, respon l'aloseta o esperit sant
De mamelles de bugaderes ni de vedells de sés badat
Poc vulgos temptar'm; ausades: tronat fóra i mesell
Si de l'armella de la teva ferramenta me'n feia congreny
Per comptes d'afermar'm, em fermaves com encallat cinyell
A la ferralla d'un altre enjòdol o carraca derrenclida
Derelicte embrancat enmig de la carretera
I eu farnat per als escarbats necròfors, moscs vironers
I voltors de qui la balada ni m'esmenta sinó pel nom
De carnús: oh, bonior de podridor, fuig-me del mig _
D'on, aprenents d'ermità, volia encomanâ'us aqueixa experiència
Per ço que sempre tinguéssiu present que sense pinta
No podeu anar pel món, ni mai no puc recomanar-vos prou
Que sempre en dugueu una penjada: pinta i sabates són
De més a més de qualque arma de veritat, les armes
Del cavaller ermità amb les quals no s'hi val a badar
Les sabates (o durícies feres d'allò més a les plantes)
Per ço d'estòrcê'us de burots i borinots, d'occidrius
Bestiarres i punxa-sàrries; la pinta d'esplugabous o d'esperit sant
Perquè us estorcés d'arnes i paparres
Quan toquéssiu el dos, enllà dels tels, devers l'agre
Del desert, bo i cantant podé la balada de l'adip
I l'horitzó, on aquest enraona amb l'altre, foll
Per mossegâ-li l'ull: l'ull que em mossegues
És l'ull del meu cul, ço és el Sol
D'on és ausades palès que mossegues i mossegues
I mossegues debades
Llavors, si us abelleix, Robinsonets jazzaires
Mireu què us recoman així mateix: que
*
Anacolútic balader, espardenya blanca al peu
I mocador a la falsia, qui demana l'hora a un traginer
Molt tifa, qui tanmateix havia trepitjat un palter
I gicava una regatera de tifa, un esclau de merda
Part damunt moqueta, tapís, gespa i catifa
"L'hora de comptar'ls, és clar", d'on en prenc susany
I el tract d'enfinya
Nòmades, fures cerca-sorts i gitans sempre et surten de trascantó
A fotre el personal
Em trec de la faixa amagada o falsia, revera, un ganivetàs
La polsera em dringa
Amb l'os del fal·lus o bisbe del babuí o l'orangutà
Me'n fiu una flauta o xiulet de munta

Mes només se m'hi atansen caps de mort, voltors
Com carronyaires colltorts quan els senys toquen a morts
Nostressenyor em castigarà
Tedèums de pallàs retrunyen gens harmònics lligaboscs ençà
Onades simbàtiques del so: pugen i deixenen alhora, talment
El xivarri dels grills
Entre les cabres i les oliveres
L'armenter, guided by a slight clue, guiat pel lleu esclau
Em rastreja. Em rastrejà i avall
Malastruc de manguis, ja li'n donc el bonprou
Granellut, al nino tot li pruu; quin àntrecs o cranc
Me'l fot herpètic i morfeat? Ara sóc eu qui tem
L'estrup, no fos cas que m'encomanés, tat?
Quelcom d'hòrreu i d'espoltridor
M'espoltreix l'esfínter, com adés el proctòleg de dits roents
Àvola tita, caimà, cornucòpia, bisbe obsedit
M'arrameix els entrevins fins que me'n comoneix les larves adormides
De l'entec
M'ensobinava i agotnat se'n garratibava al coll
Mans de forques gloquidiades
M'espellen, m'escorxen d'exúvia fràcida, estantissa
Em cull la rosa, que se'm torna ras rosella d'espoliari
Rapsòdies d'ababols, belen en escalaixaments simbàtics
Les cabres com querubins rosegats d'enveges _
"Brasil, we stood beneath an amber moon"...
A l'escalf de l'al·lucinació jazzística
Gens cusc, ja dans
D'on al duler li pren la clau (llas) un vici tort
Deler de duler proctòleg qui s'ensulsia
Qui el compadeix, orifany escantellat qui, naquis
I caquèctic, roman, com farnat o cossatge
Com canviot, sorrat pel tronc qui anc no vol descloure'l?
Clavat, sense púguer néixer mai del tot
Ganyola i m'abuixeix
Llop o vebre o guivre qui a la lluna ambrada debades va braent
*
Estanya el tronc l'eixam amb argiles i limfòcits _
Prens l'arbre únicament en emfiteusi, que jo jangl
El llogues, pallàs, fins que et cresco la fiçança
Que et permeto un viol de fresc
Mamprèn-lo com el mamprenguí
Quan en temps de malbargany l'estella, el vímet
Fleixat, ausades, poc se'm volia aixecar
M'encoman de la força tel·lúrica de l'arbre
Me n'encoman, d'on, fer i ferm (juli!), novament tremp
Nolieges un bisbe de qui ets el pus assidu culer
Aitant el cartens, consirós, aitant l'has cartingut
I aitan esmeperdudament, que si mai se't feia rebec

Ço és, no maldava prou, en albirar una dona
(Ep, ningú sinó algú qui tragina amunt i avall un foradet
Si fa no fa humit), per ço de ras anâ-li darreret
Amb l'ull si més no i adu belleu sisvol beneir-la
A la insabuda amb qualque gotellim de lubricant pre-lleterenc
Fins al punt que, pus que no pas bisbetó bavadís, apar, niat
En un llepís de secundines, litopedi entre bromeres crustàcies
Alficòs podrit, de qui el formatjós vernís ja traïa
Bombolles de paràsits, érets reu del col·lapse
Marmessor d'Orestes, qui delmà el regne, amb fàstic immens
De pansides anguiles; ton pare de malnom ja li'n deien
En Calçotets d'Arena, i ara son fill, l'assassí suïcida
Duler ultrasol·lícit, se li sacsa la memòria
I torna a aquell meravellós estiu de l'any tretze
On durant gairebé un jorn sencer, tot el dia i enllà de la meitat
De la nit, mare i parella (a qui pleveix d'ençà d'aleshores
Un odi indivís, i amb elles a llurs companyes de forat humit)
Barement i eixorada el cobreixen i desoneixen, i llavors
Homòdromes, simbàtiques, orgasmant a l'ensems
Camins i camins
El cobreixen d'un saliveig de verí sense vaccí
Fins que irremissiblement l'han buidat
Disparèunic, algolàgnic
Gos-a-dir, perineu sempre umflat, com mandril
Patir, raiet, car quin trascor: si carda perquè carda
Si se n'està, se'l mengen les ganes
I es gica rosegar els botons pel boc
Amb penellons perpetus a les ales dels oronells
On la sentor tragitosa de dona se li encastava de per vida
Tostemps ensuma, adu entre les múmfules
De les nits hivernenques, on para i rau
L'eruga qui a calç de qualque flairosa pota és a trenc
D'envair-li el ramat _
Perquè me li volia de per riure fer amic d'una querrina
La qual saludí, janglaire, amb un cert afecte
Ben bé m'ha mort
Filharmònic camp d'aufals a tesa avui trepollat...
Xst, un sol de bels:
Baladeja el boc que li fa que els ababols són carcinògens
Ço que no li desdic pas: tot el que és bell és lleig
Doncs: magnífica escena pastorívola; una foscor de sobte
Hi queia. Un cranc de broma fosca reïx a cruspir-se'ns sencer
El Sol
*
Tornc a ésser marrec. Rere el taulell, ma mare
Ençà, la mare de la jugadriu
Eu sóc assegut a l'esglaó de l'entrada de la botiga, de cara
Al carrer buit en aquell migdia d'estiu suburbial lleidatà

Les nostres mares xafardegen, com sempre, de ço del cardar
L'altra mare, pagesota escultural, duu una faldilla ampla
Només em cal jeure d'esquena per ço d'ullar-li cuixes endalt
Cuixes amb quatre pèls rucs, negres del tot
I ara més amunt, calces traucades, blanques puríssimes
Pel forat, si més no un plec de cony i les mates esponeroses
L'adí de pèls amb llurs llagrimetes de rou que tastaria
Esbojarrat; un esforcet més, encar una miqueta
I et tinc a la pingueressa
A tocar de bleix, a tocar de llengua...
Llas, inatès, un silenci en la conversa; ma mare ha fet
Un signe amb el cap i una ganyota de desesperació enjogassada
Tot d'una, la beutat se'm tomba: ai, el fresc!
Se'm vincla i m'engrapa a embostes gegantines el canudet trempat
Totes dues riuen, i tanmateix ja no sóc més sortós
Tostemps rosec la recança del gest no terminat
Maleït, maleït pastor, encar te'm planys?
Per què no tancàveu, fèieu caure la porta metàl·lica
I m'estrupàeu, m'estrupàeu
M'estrupàeu amb totes les de la llei?
Record arronyacat, naquis, manxell
Menys de nou brancam
La meua benedicció s'estén altrament fins en aqueix hiperespai
Del sèssil esment
*
Un sol de mallerenga; em crec al poble, amb la finestra
De bell nou davant per davant de cal ferrer
Sinó que avui em llev tot escoixenut, solcat de vèrtoles
Desconfit
I anòsmic, car ara me n'adon que ni capaç no era d'ensumar
El véllor arnat de cabra amb què hom m'ha cobert
Ni les brèndoles rares de l'encric fet a la biorxa amb estelles
De fèmurs mig corromputs
I l'escaiola de tosca de claveguera del perfuntori enguixat
Que m'atenalla els quatre membres o cinc
De més a més, no sé pas quin cefàl·lic, capdecollons
De galdós dervix m'ha profert de sacrifici en aqueixa missa guerxa
Només veig que l'altar on hom m'immobilitzava
Havia estat fins ara el cràter d'un niu de formiguetes
Enceses i cremants, de salpugues, doncs, de qui
Una voluda esvalotada amb agoludam se'm desespera a tot estrop
Part damunt _ d'on tot em pruu i el xoc anafilàctic
Poc pot raure'm gaire lluny
Mald per ostar els invasors, de qui les dents o caires
Foguers m'adrecen torçons que m'osquen un cervell a trenc d'abjurar
De totes totes
I m'esgarrifen una pell que, negra de sangtraïts i eriçada
Apar, pertot on pot veure's, estibina, d'on qualsevol

Altre insecte arquitectònic faria'n bensenes
Febrides, fosques, metròpolis
D'on s'eleva, revera, el misteri _
*
S'emmodorreix i remembra com amb celles
Feixugues de superioritat, d'ultracuidança
Bo i rabejant-se encara en les romanalles de l'antiga
Resplendor, la sogra (i el seu toset
Proterviós, de gàlib, contorn i ombra diabòlics)
Volen eixexpulsar'l o l'amenacen ras de règees autoritats
Judicials i d'esvinçaires pudents _ ec-les, ec-els!
Com caplleven a la cantonada; belles poncelles, esclat
Esclat, esclat; amb un signe nostre
N'hi hauria prou, i llavors avall:
Com es roben elleixos i s'espixen, com s'afanyen, rabits, a
Col·lidir-hi, amb tu; ja els tens, satèl·lit derrenclit, enjòdol
Minsoi, a la mateixa òrbita, sinó que ells vénen
A velocitats de voltor i tu d'espatllat queloni
Fotràs goig, galdós; malament, rai
Com baven, fellons, molt empoixevolits
Llur màxim optat fóra de desonir't ans d'ahontar't de valent
Si fa no fot públicament
Estilita estubat de suarda, abillat d'emparracat samitell vermell
I aleshores --ep, fes-et ja acanar pel bagulaire més abstracte--
Fer't malbé a alt, a tots ops, amb pler de
Relles ans, ausades, de raors d'allò més esmolats, d'on hom et tolt
De primer nas, orelles, dits, bisbe i les orletes de bagàs
Per ço de vindre llavors, ara que els tens enconats
Amb les tiretes de pell que llencen als llinxs con cassigalls
A punxar't i desumflar't, òrgan per òrgan, a pleret
Fins a assolir't el cor, d'on amb paper de vidre
Te'n treiem al capdavall l'estigma, llas, l'entec
Massa sorrat de nelet
Glateix com glatim, recluta: aqueixes historietes ens
Esperonen el coratge, ens fiquen de filis:
Aitantost piris a penjar't, manves, d'un botafió entortolligat
Dejús d'un pont, com la pereta penja del fil elèctric
Nosaltres te'm llençarem manves damunt la cócera mateixa
No pas a occir l'araig, mes a esclafar-hi a culades
Les xinxes perforadetes...
*
Car algú li encolomava el mort
S'esdevingué talment:
Jec amb la dona, I'm in bed with my wife
Jatsia que prenys i tot, no pas per xò vol pairar-se'n
Ni se'n vol estar, vull dir, eu i la dona una abraçada
Íntima ens uneix, dementre que sentíem suaument
En Sibèlius al giraplaques del menjador

De sobte, sóc conscient, és a dir, prenc esment de quelcom
De nou:
Un contrapès de banda dels peus, com ara si algú ens sorrava
El llit
Deu ésser (em dic en la meva imaginació esvalotada per l'acte
Gint on xauxinem)
L'òbol --o com se'n diu?-- amb què cal gratificar el barcaire
Un dels cignes qui ens posa d'alçacavall la múrria
Entrecuidadeta, cignaire
Ara que camí de Tuonela (l'infern del finès qui fins
Ahir se la cardava) hem de travessar aquest Aqueront
A l'algoleja del qual ens alfarrassen i calibren les xafarderes
Maldients
Exactament: em sent sotjat, d'on atur el manxeig
I obr molt els ulls, els esbatan pler, aitant com puc i ferament:
Al vèrtex jussà del llit hi ha estès un home mort
Envides si m'abelleix de continuar gratant on em pruu:
Això altre que m'han entaferrat, hi lluc
Hi lluc de milles lluny:
El finès qui la féu mare, i la sogra i el seu minyó
El nou-mort i els antics assassins, reexida associació
Com hi ha món
Com hi ha món, enjondre, i sovint prou més ben net, cundesc
Deçà, llesficositat de bresca, bonior de rusc:
Els moscs qui em ronden, insectes redivius
Ara i adés, d'empertostemps
M'han mès en evidència, sobretot, llas, per cominal
D'on fugia, és clar, polsegós i per cabal
*
Sóc ocell amb pepida, altrament, bo i xiulant
Et comoneixc, mallerenga, i, com el rossinyol
Qui viatja sense ops de viàtic, t'encoman d'encomanar'm
A la meva dona i al seu cosser rabent
El seu estelló salvatge, qui òlim
Disfressat d'haveria forceguda, enjondre em dugué
Ben desadet al terrabastall o sostremort del tombarell
Lluny ferament del camp de mart on hom
Amania d'executar'm nitament i furtiva per tal de llavors
Fer'm encar rònega tecla anònima i sense ampit
Lluent ni florit entre les lloses
Erectes _
Qualque ènzim somnífer, rapsòdic, d'ababol
Deu pessigollir'm pel budellam o paltruu
(Fins suara, ausades, el meu foradet micó, o raconet
Dels mals endreços pus en derg, gos-a-dir, curiós
Endreçadet i cundesc
Que anc el cos no m'hagués hagut --inclòs ací
Allò, sovint enderiat, que em pensa eixoradament

Arrapat a les parets oscades ans cranades del crani--
Puix prou que el blandeixc: només òptim recapte
Prou pot, doncs, som-hi, atès que tot tendret és el que endrapa
Ni bou ni bèstia grossa
Per comptes, hò i tant: bolets coprobis
Enciams, aufals, crustacis, i lliuradors i lliuradors de blat
Panís, sègol, ordi, segó, civada
Nyàmeres sots la neu
Mam, tec i llevants, sempre fresquets, just collits
Moixernons, pixallits, llebres i ànecs rostits
Ostions i cloïsses, mòlleres, truites
Nous, nabius, nespres, caquis)...
Codonys, com dec somiar!
Dic que em pessigolleix pels nítols qualque antimonit
Seguici o verí
D'on ningú no en sap el vaccí ni la triaga _
Perdc els estreps: percebc l'esquellerinc d'esperons
O de turmelleres part damunt el cap, el qual sondroll
Sense tanmateix albirar re
Percebc així mateix l'hàlit roent d'hèlixs
Com el del cavall quan en pic haver saltades pler de cledes i esparres
En ensumar'm, ja orxega i m'abuixeix
I em mossegaria amb nacres ambrats de cocodril
Si doncs la jugadriu no li estrebava ferm les regnes
I de cap a la rebasta no li enfonzava els ullals de rats
Dels aumàstecs o engranatges eriçats amb què s'orna els turmells
Hiat al·lucinatori de caire esplàncnic, ve-t'ho ací
*
I, tanmateix, encar oïc braire al costat meu
I és elleix, ell mateix
Té un peu nu de dona a alçada de ventre
Bategós, que el vernís escoixenen els rossinyols
O claus torts i rovellats (antiga gangalla
De mànecs d'aixades i de destrals) que, soldats
A una armella de taüt colgat de lluny, ara li fan
De ben apropiada turmellera
Badar, rai (em repta), com si no havies vist mai
Cul en finestra
Respoc, ritual: Hò, i com millor prem, més el preem
D'on, per mà de l'esforç, caic en vertigen
*
Brosseta d'estalzí despresa que pel fumeral, entre cendres
I fums, amunt i avall, dibuixes a la insabuda
Entrellats de teoremes cults
Quan l'únic que voldries és esdevenir-hi el darrer punt
I avall
*
Bé calia-ho demostrar: la sang bullent del seu menstru

Damunt la neu _
Prou fer el ruc (és ella qui brau, bo i saltant del cavall)
Si et trec del brell on t'envesques vull ras que
Et desixos de tots els geps com de penyores
*
Geps que em sorren _ me'n vol escús, desempallegat
Ni en Cassigall ni en Desnerit
Amb senderi, ben vestit, cogotç, de bon regent
I, amb pagat xurrimpàmpol, passejar'm, serè, de xeix a ics
D'equilibrat tarannà per moltes voltes que em calgo
Fer, Tres Tombs cossers d'empertostemps o si més
No fins que, ulls clucs, toco de perdre l'esment novament:
Vertigen justificat, massa poc, i ací
Ve el blasme, o com la gavina li deia al llamàntol
La vespa xana al bellmarí:
Fotuda l'hem, la ballem peluda i magra
Te'n paires, aitant te fot, te la porta fluixa, ho tens flix
Mapes d'àncora són les ungles, el braç una gúmena
El cap un gaiatell, el semblant del qual apar un cap de mort
De qui les urses que avia
Estrafan la mòria més greu
El proctòleg, en canvi, et torca, amb plaïble vult
Tant abans de furgar't com en acabat _
En contrasemble (likewise) el matràs gloriós
Del polonès quan fil per randa em cus amb bromeres
D'orles, brodats, blondes i randes
L'esvoranc estíptic, borborígmic, on el canviot té el dez _
Aiguabarreig astringent, m'hi redueix eixaures
Perquè els canviots (tos fills) allí desats no tíngon
Mai prou d'aire: bombolles al trau d'alcohol de cremar
Bromeres de ceres fumegoses: gairebé hermètic segell
*
En l'endemig, esbarts es cruspeixen un pop encallat:
Fa vuit braços de ferro amb setze gralles, dementre que
Les qui fan divuit i dinou li desarrelen proterviosament els ulls
"Noi, no ho sé pas si mai assoliré d'esquerar't del tot
Del que t'enseny no en roplegues pas gaire
Quan sigo hora d'espletar't ja serà tothom al sot
I allavòrens qui ho veurà?
Per comptes, si surts amb manguis, capdéu aumon
No hauria de poder't anomenar ni gél·lera, que vol dir: no-re
Buderol, ni toüt, que vol dir: sense-substància i balmat i buit
Com fan totes les manefles qui tothora enraonen d'enraonies
A l'areny de la vora del riu"
Al túixec del sútzeu Xúquer llurs acúmens
S'esmussaren, ep i altrament qui es plany? No em planyc pas jo
Prou em plevia, en eixexiliar'm, a ja no plànyer'm mai més
Est fou mon pliu (mon pletge totjorn incòlume, vós), que a tard

Ni orcs ni xaró em sentirien encarregar'ls cap mena
De frau ni intercessió, que abans em morís de mort ben
Aspra i menys de null consol ni embrocació si ep, i així anar fent
Llavors, però, ja feia estona que havia perdut el so notori
Del trot
Diu altafulla! i, sense molla de recança, em jaqueix
Sull, si bé almenys deslligat _
Per les traces (per l'esclau), prou endevín on has anada
A escampar la boira
Avaraves bo i treient espurna de ben diversos mineralls
Devers la torre o panòptic, a calç del qual jaquies
Que peixés a lloure i a tot alt el salvatge animal
De pell febrida ans crins de glatints fiçances
Nafres intermitents de bombolleig flamíger
Oronells inassadollívols, orelles en banya, ulls de foc
I vit gegantí d'un tremp d'acer _
Truc-truc, s'obre la porta
Llesca a llesca, s'empassa la torre rodona
A la cofa del guaita, li exigeix, a canvi
Dels favors (si mai vols tornar a fer senes
Treure sisos, estella, nyapa; que et pòngon totes...)
Que la gico accedir manves a la cel·la de venecià
Bisbe-eixerit (de feliç cincsous, encar, ben escaientment galtaesquerdat
Com n'Al Capó mateix)...
A l'apogeu de l'escorcoll sexual, quan ambdós deuen
Escartejar's amb més d'escalf els fulls o plecs de les parts
Me n'adon, païdor toüt, que em sóc ensopit
Sense treure en tota l'estona els peus de la galleda...
Els flats del vent encara m'acabaran de refredar
Els pets de la moto o el cavall d'ofegar
D'on si ajorn l'estossec inicial és sols per tal de no denunciar'm
Ep, em tornaran, redhibitori, a l'hospital
Si doncs tant bad i no vigil _
Tant se val. Quan l'esquerdagaltat al capdavall ja l'abat
I se l'agibella damunt la màrfega, la qual s'esmortueix
I bleixa com un esparpall de moixons fins
Jo ja par una mica més d'esment en l'acció
Sobtadament, com el pellaire qui si fins ara no hi mirava
Gaire prim
Ara primfila i torna a trobar l'agre del recaceig
Si dins la butxaca d'un abric espellifat, que ni un jaques
Ausades ja no portaria
Hi descobreix
No pas grapialtesa ni qualque diamant ni un bitllet
De loteria, ans
El secret d'una missiva amorosa
Amb uns llavis de carmí perfumat per signatura
D'on encara, llas, me n'ennuec _

Llavors, doncs, com afavoreixc una cama i en acabat l'altra
Per ço d'accedir als sorolls més mínims
Emesos a ops del meu esmolat sentir-hi!
I la lluna hi ajuda: m'és vijares que em guareix
Amb el bàlsam d'argent, és clar, que em destil·la...
Sinó que algú m'arrameix amb flastomies poca-soltes
Llas, malaguanyat, trigava tanmateix massa d'estona
Al mateix indret
Doncs, intimitat tolta, per comptes de barganyar'm en cap tençó
Sofregida d'improperis, cerc a esvair'm, eu, a fondre'm
Cuit a carranquejar lluny d'on el crim espletava
No s'hi val a janglar, però, i on m'amag?
En un fosc adí d'esbarzers i d'argelagues, m'hi fic de cap
No res menys com en temps de farsa
Prou te'n desavesarem nosaltres (brauen les veus
De la vergonya i del nelet
I no tinc lleure ara d'escatir'n l'exacta
Orientació), doneu-me suport!
D'on entre tots m'ataquen amb polles garratibades
Plomades i sense plomar per millor arma
Contesa ridícula, guaiteu-lo (diu), en Calces de Sorram
Cap a la platja, cap a la platja
Sempre rere la dona, aconseguint-la, empaitant-la
Sense mai del tot, elis, elis, heure-la _
Sóc assetjat, revera
Fa setze i es fregava els dits a l'entreforc matollós
La samfainera qui em duu a l'algoleja
Mitja tarda
La llera tarquimosa que el Sol èmul ans prou rancuniare
Prou eixamorava...
Costons, assuts, fets pels vebres enfeinats
Moscs, vespes, zum-zum, bonior
Tafaneig. L'auditori és tota una altra voluda de gél·leres
(No-ningús molt meuques
Vells i velles merdacaners i putifeines
Gossos, colgafocs, malèvols, àvols)...
D'on, per ço de fer'ls riure pus encara
M'atans als còdols, faig panxa bo i blegant els genolls
Em trec el carall i amb la guaspa
Amb greu dolor
En pescava
A doble pinça dobla
Vet aquí, així mateix, el cranc pare
El pare dels crancs
Barbut, arnat, felló: un tancred
Autèntic
I tots volia que aplaudíssiu
D'on ningú, fantasmes, molt blanament

Ah, comiat ploramicós
Tampoc se n'estava
On deu anar aitan groc i corrents?
Me n'anava de casa

[][][]

—Oïc la Gran Patum, en Xurrimpampolum... — féu la noieta anònima.

Timbals de revenja als nostres cors, duts pels batecs de la sang. Sense bellugar el cap ni dir-li re, devia ella endevinar que jo assentia.

Entràrem a l'escàs indret tanmateix gens rònec on hom venia llibres.
—Memòries de l'aventura de l'instant — deia el cartell — sincròniques; coïncidències del que ocorr. La terra, malgrat les aparences, és un formiguer en forma de volcà pels nítols del qual hom ascendeix al llarg de galeries inexistents creades de fresc.

I em guaitava bo i revolucionant ja el motor del meu instint de fuita la maqueta d'ocres i ambres d'un model de món potser esfereïdorament intuït mes mai assumit — perduts en una foscor tanmateix escalable — i cap on...?

Cap on...? — car aqueixa fóra l'angoixa: el desconèixer de l'empesa, l'empesa cap enllà — i per aventura cap amunt — l'empesa sense objectiu, o amb un objectiu ocult, de cel esborronadorament ràdio-actiu, sense fites ni esclaus ni flats ni relleixos prou marcats.

Davallàvem l'escaleta molt estreta, amb ennuegós neguit per fotre el camp ben lluny. Tret que davant, també anant avall, tot i que tan mandrosament i empudegadora, hi tinc un marrec escanyolit, carregat de llibres i paquetets. Va tan lent que en perdc la paciència. L'empent perquè es mogui o surti del mig, i li cauen els de més dels llibres i paquetets. Un dels paquetets embolicat amb paper bast, en espetegar per terra en acabat de rossolar pels esglaons, s'ha esventregat. Venien els dos granats propietaris tot empegueïts i esbufegats. Sospès amb neguit si no serà cas que se'm moren ara mateix de cap atac. És clar que tot seguit me n'adon que llur angúnia era prou justificada. Els llibres tinguts necs sota el paper bast eren escrits en el nostre llenguatge ara severament prohibit.

Faig signe als venedors màrtirs — niponocatalonis massa ben educats — que comprenc la situació i que som tots plegats del ram dels passius (si fa no fa) resistents. Molt agraïts i àdhuc afalagats, em regalen un dels llibrets antics. Me'l fic a la butxaca fingint un interès desproporcionat.

Com deien que deien els qui fugien del volcà — cap on...? cap on...? cap al confiat millor no previst...? — en el llibre que fullejàvem en entrar:
—El poble més aventurer és el qui mai no lleixa re escrit — li manca el temps, i al capdavall poc val gens la pena, car del que es tracta és d'eixir... Les traces del nostre escrit són les esborrívoles del nostre pas cremat.

El fet (es veia per l'argument) és que el poble qui escunça el cràter s'autoexpel·leix del formiguer-volcà a l'infinit d'un altre firmament... Metamorfosi sublim.

N'ixc perplex, insatisfet, mes ingràvid, quasi bé espiritualitzat, papallonet blavós, com ells, per aventura — com els pobles qui foren i es desempallegaren enlluny — papallonets blavencs qui els altres firmaments expeditament i lluminosa sallen...

Al meu costat la noieta anònima no hi era. Havia desapareguda.

Ixc doncs a la percaça de l'ocre.

—*Orient, orient: mon fat, mon sest* — que em dic, llas, no pas rient.

Cosser esclau groc endavant, trepig, com qui escarabats molt nics calciga, el xerri ultra-repugnant dels exèrcits...

_____Ahir, dia quatre. (Orb pigall.)

S'eixamora en el cald quitrà la ferralla que, en tolls letals, ressua túixecs... Virulents vapors se n'envolen pler. Gorgones s'hi cagaren pler. Confonen per comunes els camins dels carnals passatgers...

—Ves — dic — que el dimoni se'ls endugui...

—Si el dimoni se'ns endugués, que broix, baciu, no doncs restaves, almirall Enginyer Lli, vull dir enginyer Almirall Llençols d'amplíssimes veles!

—Ningú no us convidava a la festa del meu suïcidi.

Silencis. Com esborrar-se de pensar...? I ara, tanmateix, què veig — esclau groc de la carretera envant, la moto al capdavall t'ateny.

O, dejús la buada d'estels, petjada groga del pinzell regalimós amunt, bo i corsecat tostemps per l'altra talent d'albirar al capdavall l'uix de l'esvoranc avinent on desar-me de les maltempsades consuetudinàries de la nit.

Els dois que escauen a la foscor, llavors les malvestats dels íncoles lleigs qui hi viuen, com ara els autobusaires folls, cascú a son fur; el guivre cuitós, furtiu, els liards nocturns, ferradures roents, i ulls vermells i intermitents; els tancs omni...potents que en l'impunitat burxen i fan llur jova assassina cada nit de fresc — d'anar esclafant els esgarriats tot d'una molt esfereïdorament esvalotats...

Traces faitisses amunt, doncs, bo i guaitant si no n'esbrín — entre els sécs esparsos, escarsers, de soques — senyals, pals i fites, adreces sinceres, secretes, dels qui ja es perderen abans, nus com jo, cuscs i aspirants — menys d'armes, pobrets, tret belleu de qualque matamosques i bassetja casolans — avui, llas, molt nic i felló, atès que, tirant-tirant, a puntades de peu com ara el baló, una mort-seca, les dents, en un mal bot em feien un séc insignificant, mes ben dolorós al sec de la cama, ves.

Esclau de caps de mort de reguitzells de morts del bombardeig que els descarnava de cop-descuit a l'instant que fugien, et duen ara devers l'indret on ton fet sec podrà ésser eixutament fet: en altiu silenci davant el llunyà xivarri del jovent forassenyat.

Un dez o racó salvat on d'altres amagadors de pretèrit (a enyoradament recordar) hi han jaquides ben acunçades relíquies del bo que sabíem fer (la nostra nissaga desconfita i encara perseguida) em sorprèn. Ben finament entortolligats metalls — ah, quins magnífics blaus! — formant fòssils, ocells, llangardaixos, màquines, submarinets, tan delicadeta llenceria, salts de llits, calcetes, mitges... — ah, i fets amb quins patrons floridets de metàl·lica orfebreria!

I ara aitant doncs com m'abelliria de... recony! No n'havia percebut el ròssec de catipèn ni la regata de suoreta, i tanmateix allí el tenia, com qui diu a la voreta.

S'alzina el missatge del roc on s'asseia a frec del viarany (renoi, cavà, quin ensurt!); en acabat, ve el toset, fill de sa mare, molt serioset a dir-me que li deia que em digués quelcom com ara:
—Sols em volguéssiu!

On li responc, amb un clatellotet, ai carallot, que li respongui, aitan llausanger com calgui:
—Ep, us voldria prou, sols no m'empaitéssiu — i menys encara, llas, amb aqueixa gola ni afany.

Que li dic:
—Saltaire, obstacles, rai... Pinça de cranc, carall quilomètric, de peuet de cabra, boc banyut — guspires al sílex, catacroc, de buit — si el ventijol monitori rosta exúvies, exosquelets, mort-seques, garotes i tironys, costellams o xilòfons de fòssils, telsons erts dels xifosurs damunt els opercles adients, com arquets i violins — sent-hi com hi ronca el destí... Enllà és una sopa d'ulls — safarós escumall — sempre hi sura la bromera bruta.

—Burxat a l'ull pel telsó, fill meu, a l'ensec i lluny, entre vents desèrtics, sorres enjòlites, vidrets, verins, espores... Si et treus el pedaç del cul dels pantalons pots fer-te'n un pegat magnífic per a l'ull.

—Plints d'aram i ambre: tantost t'hi premen, et pruu la pròtesi... Cucut obès qui llepes l'albergínia, ignot puput pudent tip de melitxes...

Cantaven nimfes:
—Me n'aní a l'Alacantí per a púguer'm divertir — culer de l'Hèrakles, Hèrakles,

Hèrakles, nom nobilíssim — m'hi bateig setmana a setmana com al Jordà, inclosos clava i entrepà...

—Vés-te'n en bon guany, preciós — dic a l'espill — i li gir cua abans no m'ha respost, entre ofecs de ranera.

Orb pigall qui et malmenes a la pesca miraculosa, fotràs goig. Feina perduda, o ets prou boig d'alfarrassar gàlib i eixaure de l'aigua continguda ausades entre les dues vores del riu menys de guals car d'altra banda a l'altra riba hi ha si fa no fa la mateixa voluda qui totjorn ens escarneix ans atabuixa.

L'el·lipsi cabdal eixarreeix el desig...

Refilen les nimfes:
—Culers de la cimolsa, el velludet i el cotó-fluix, arrupits pels raconets; arrosant's-ens, a les parets, discinètics — urses a manta — i llavors metamòrfiques convulsions...

Urses a manta — reprenc — metamòrfiques convulsions — hirsutes esquenes d'ase — espinades d'australopitecs aporrinats, doblegats tothora per càgoms i penjaments, alhora trets i atrets, mig levitant, cames part davant, plegades, el cul nu a les rajoles glaçades, les llúpies genitals que ens pruen, enceses, a trenc d'esclatar'ns — sotgem sense descans l'espectacle — l'escenificació perenne del greuge projectat — *em trec el raor i et degoll*.

—Tanta d'esquírria et duc; em trec la destral i t'escapç — soques, bolets, i els caps sulls i sagnants dels al·lucinats.

S'exprimeix (redéu i en sap). Ens el guaitem babau-amanits, com si doncs no haguéssim mai vist cul en finestra...

I com més prem més el preem...

OÏC LA GRAN PATUM, EN XURRIMPAMPOLUM

Ixc a la percaça de l'ocre

Orient, orient: mon fat

Mon sest, que em dic, llas, no pas rient:

Cosser esclau groc envant, trepig

Com qui escarbats molt nics calciga

El xerri ultra—repugnant dels exèrcits—
S'eixamora en el cald quitrà
La ferralla que en tolls letals
Ressua túixecs
Virulents vapors se n'envolen pler:
Gorgones s'hi cagaren pler
Confonen per comunes els
Camins dels carnals passatgers:
Ves, que el dimoni se'ls endugo—
Si el dimoni se'ns endús, que
Broix no restaes, enginyer—
Dingú no us convidae a
La festa del meu suïcidi
I tanmateix què veig: esclau
Groc de la carretera envant
La moto al capdavall t'ateny
*
O, dejús la buada d'estels, petjada
Groga del pinzell regalimós amunt
Bo i corsecat tostemps per l'altra talent
D'albirar al capdavall l'uix de l'esvoranc
Avinent on desar'm de les maltempsades
Consuetudinàries de la nit
Els dois que escauen a la foscor, llavors
Les malvestats dels íncoles lleigs qui hi viuen
Com ara els autobusaires folls, cascú
A son fur; el guivre cuitós, furtiu
Els liards nocturns, ferradures roents
I ulls vermells i intermitents; els tancs omni—

Potents que en la impunitat burxen i fan
Llur jova assassina cada nit de fresc
D'anar esclafant els esgarriats tot d'una
Molt esfereïdorament esvalotats—
Traces faitisses amunt, doncs, bo i guaitant
Si esbrín, entre els sécs esparsos, escarsers
De soques, senyals, pals i fites, adreces
Sinceres, secretes, dels qui ja es perderen
Abans, nus com jo, cuscs i aspirants, menys d'armes
Pobrets, tret belleu de qualque matamosques
I bassetja casolans, avui, llas, molt
Nic i felló, atès que, tirant—tirant
A puntades de peu com ara el baló
Una mort—seca, les dents, en un mal bot
Em feien un séc insignificant, prô
Ben dolorós al sec de la cama, ves
I ara aitant com m'abelliria de, ups!...
S'alzina el missatge del roc on s'asseia
A la vora del camí (renoi, cavà
Quin ensurt!); en acabat, ve el toset, fill
De sa mare, molt serioset a dir'm
Que li deia que em digués quelcom com ara:
"Sols em volguéssiu!", on li responc, amb
Un clatellotet, ai carallot, que li
Respongo, aitan llausanger com calgo: "Ep
Us voldria prou, sols no m'empaitéssiu
I menys encara, llas, amb aquest afany"
*
Que li dic: saltaire, obstacles, rai—

Pinça de cranc, carall quilomètric
De peuet de cabra, boc banyut
Guspires al sílex, catacroc
De buit; si el ventijol monitori
Rosta exúvies, exosquelets
Mort—seques, garotes i tironys
Costellams o xilòfons de fòssils
Telsons erts dels xifosurs damunt
Els opercles adients, com arquets
I violins, sent—hi com hi ronca
El destí; enllà és una sopa d'ulls
Safarós escumall sempre hi sura:
La bromera bruta
*
Burxat a l'ull pel telsó—
Fill meu, a l'ensec i lluny
Entre vents desèrtics, sorres
Enjòlites, vidrets, verins
Espores, si et treus el pedaç
Del cul dels pantalons
Pots fer—te'n un pegat magnífic
Per a l'ull
*
Plints d'aram i ambre: tantost
T'hi premen, et pruu la pròtesi—
Cucut obès qui llepes l'albergínia
Ignot puput pudent tip de melitxes—
Me n'aní a l'Alacantí
Per a púguer'm divertir

Culer de l'Hèrcules, Hèrcules, Hèrcules
Nom nobilíssim: m'hi bateig setmana
A setmana com al Jordà
Inclosos clava i entrepà—
Vés—te'n en bon guany, preciós
Dic a l'espill, i li gir cua abans
No m'ha respost, entre ofecs de ranera:
Orb pigall qui et malmenes a la pesca
Miraculosa, fotràs goig:
Feina perduda o ets prou boig
D'alfarrassar gàlib i eixaure
De l'aigua continguda ausades entre
Les dues vores del riu menys de guals
Car d'altra banda a l'altra riba hi ha
Si fa no fa la mateixa voluda
Qui totjorn ens escarneix ans atabuixe
*
L'el·lipsi cabdal eixarreeix el desig—
Culers de la cimolsa, el velludet i el cotó—fluix
Arrupits pels raconets, arrosant's—ens a les parets
Discinètics: urses a manta i llavors
Metamòrfiques convulsions; hirsutes esquenes d'ase
Espinades d'australopitecs
Aporrinats, doblegats tothora per càgoms i penjaments
Alhora trets i atrets, mig levitant, cames part
Davant, plegades, el cul nu a les rajoles glaçades
Les llúpies genitals que ens pruen, enceses
A trenc d'esclatar'ns, sotgem sense descans
L'espectacle: l'escenificació perenne del greuge

Projectat: em trec el raor i et degoll

Tanta d'esquírria et duc, em trec

La destral i t'escapç

Soques, bolets, i els caps sulls i sagnants

Dels al·lucinats

*

S'exprimeix (redéu i en sap)

Ens el guaitem babauamanet

Com si doncs no

Haguéssim mai vist

Cul en finestra—

I com més prem

Més el preem

*

_____Ahir, dia cinc. (A ca n'Esquerdagaltat, metge foll.)

Quan diu que vol dur-me a cal metge, eu, renoc benigne de manguis (de qui "no t'emboliquis ni enfanguis" fou tostemps el principi o pletge pel qual guiar-me), patir raiet...

Mes com aitampoc vullc mai plànyer'm, enguany, si puc, com cada any, em faré fonedís riuet amunt...

Ja m'ha emparat ras d'entrar al grau, cànyem i espart, se'n perd l'esclau...

Net i no gens brut, indemne, estalvi i sa, inviolat pel dit ferotge o pinça de crustaci de l'insà proctòleg qui ungla-llarg em fotja, sés (o fonament) amunt, la rel de l'ésser qui em fa... no tornaré mai més, morent salmó, a remuntar el corrent que em duu tanmateix a indrets de temptació, on rau el tatú i l'haca lluu amb ullals de tauró i pell d'escurçó.

Pegàs infernal, pel bescoll faitís amb dents carnívores m'espina, femna àvol qui

l'encavallerís encar a mordre'm com benzina de moto que un bon tram li garantís.

Tot plegat, bordet subterrani, em duen a ca n'Esquerdagaltat, metge foll amb foll semblant — menys de bigot i goll — de pistoler o militar...

No suen, ull opac, quan botxinegen el pres, ans, amb bromeres de glaceres, ambres liquats, vidriols, li omplen les cambres del cos com calderes fetes exprès per a bruixes on bullen, com llimacs, cor i fetge, i melsa i pap... i la síndria fesa ans lleugerament acopada del cervell (adés per la cíndria del crani servat i ara d'uns escacs diabòlics fet peó umflat i vermell) s'urta al crani, surant com gaiatell, i perd tot quest ulterior, d'on com coiot rabiüt, cec, sense horitzó, qui en massicot i litargiri es cou, xiscló, enverinat pel plom i el coure de l'olla al foc que es fon de boja, ben a lloure i a floc a floc, em desfaig...

Lleu no em puc ni moure i adu el que parl és el·lipsi. Els dic mon viure irrisori, d'on és clar un tip escruixit s'hi foten, de riure, fins que ja el seny perc — total eclipsi.

Tantost l'hi duu, li pruu el paltruu, d'on li venia gola de cagar de por. D'on, tanmateix (i ja es fotrà), arreu el persegueix la puta nuu de la malenconia; adu més, fillets: l'angoixa es mereix — o el segriny — cruels — tostemps desats a l'escrú escriny de la tendra ànima seua, car és ben jove encar — d'on d'aquell dez pollós al pinyol del cos, qui en cerqués socors ben mesell ans ximplet prou no fóra, car com xagneta me'l jaqueix — cremat.

Cremat qui s'enyora d'una maleta petita, i el vent que el fitora i prou — *somni magnífic, juli!*

D'empertostemps anul·lat per l'esforç herculi...
L'esforç herculi que cal-li — ensems amb l'altre presoner ceruli qui a la cel·la col-lo (o l'adora) d'amor concreta...

Adu li brunz com moix d'Angora a la bragueta totjorn — morros de cony de móra.

—Per les senyeres — li dic — glatim. Els solcs de l'arada del pagès quan alhora n'Ícar inconspicu cau al lluny, al seu quadre bé ho pertreu en Pere Brügel, durant el segle setzè, quan encar els catalonis —descendents directes en tot (en llengua, cultura, capteniment) dels babilonis — som imperi. Allò és l'únic significant que s'hi esdevé — la senyera.

—Per qui el roc (el carro) s'atura — i per cada peó mort.

—Som així, el catalonians. Si cau un nostre capità, s'atura tota la màquina, mes no mai el món, ni el nostre replegar-nos del pus fons, per tal de recomençar...

—Per xo veiem senyeres pertot.

—Creu-t'ho — li dius...
—A la sala grossa, davall el gran cercle de llums, negre part dessota; part damunt, si

el sobrevoles blanc lluent... Havies estripats els prospectes desatesos que adés reparties, i ara et feien entost recollidor de fustetes.

Una gata moixa qui et parrupava si, pagesívol bonjan l'acarones, tot d'una s'enllaminia amb el teu rellotge fosc a la manoquella. El pren per qualque bestiola, a tall de ratolinet, i amb quina pega, niguesa ni iniquitat no s'hi enferritja, s'hi parteix les dents.

—És que duc un rellotge cuirassat, i poc és culpa meua si...

Ixc de part d'allí amb la cua entre les cames, pregonament empegueït.

A la sala grossa, tanmateix, me li assec a la voreta. De cua d'ull l'alfarràs...

És cap psicòpata...? Frunz gaire...? Es creu a cap tron...? Agreja, enrancit...? Escoseix imperiós el laberint caòtic, la voluda qui va i ve...? Lívid sanglota part de dins...? "Vull pas equivocar'm ara com la moixa d'adés suara, vós."

Quíties de tota boira, mes antiparres, cap rellent de llàgrimes les entela, ni de baf de bleix ujat.

—Sóc pas cap xipòtol malfaixat; a l'inrevés: em fleixc com satèl·lit rodolaire; amb corretges teses de cap hamaca on fes la migdiada. M'estimbaria altrament, desprès.

A cada avinguda o horitzó, sia de torrats sílexs o de brillants gratacels nocturns, infal·liblement el món (the world but a circus) és un circ xaró que t'has de guaitar del teu seient estant amb pausat discerniment i (prou cal) l'escadussera, escaient, espontània riallada. Sense grans escarafalls ni pallassades, car...

—Recorda: tu no ets (ni vols ésser) el pallàs.

Ara me li tomb polidament, amb un salut, i encadenem entregabadora taba; que si hom és culer de què, de qui, i que si l'imperi extint de les cendres mai s'encén, o que si la cultura d'avui com avui pot donar cap rampeu a la clàssica i, és clar, que si les senyoretes... (*hum, nyam*) i que si les padrines d'antanyasses i llurs simples apotegmes del bonviure...

—Car de què altre hem de viure, si doncs no d'il·lusions...

—La veritat et fa fútil i nul. La veritat t'esclafa... La no gens dúctil veritat, la no gens dúctil, no, no, gens dúctil veritat.

—Ara, les il·lusions; les il·lusions han d'ésser humils. Saps que són il·lusions, i són només mannà per a l'anar-fent, mannà flonget, insubstancial futil·la.

—Rere la façana, vós; calcinat esquelet.

—*La veritat us farà esclaus del falorniós qui pretén dir-la, oidà!*

—Dirà: “La veritat us farà lliures” — i començarà mentint pels descosits.

—Qui et diu, galtut i dreturer: “Diré la veritat”, o més recargolat: “T’assest amb la veritat”, ja ha començat amb la més abjecta monçònega.

Si us plau per força, de fàstic ja negres, totjorn tancats, llassos; només pel nostre equip guanyant remuts qualque vegada esparsa, els sis jorns restants no pas gens xirois, romanem, trista setmana, en esberla, enrampats, com escarabats qui amb cap llustre acunçat no s’empelten, ni en il·lustre passat troben o escuncen llum ni perla prou lluent que a bona treva acordada els dugués, ans de ventar-se altra palada...

On raem, presoners, guarir (perduda clau), malament rai... Ni el tit (un no-dir), ni, és clar, si us plau, la dona, no ens lleu gens de morir de fàstic com ara...

Responc...?
—Tota la meua vida he esset (o sóc hagut) un príncep (ja el sóc de toset), ple de salut, de qui el gran heroisme esclet el duu tothora a clar respondre si cap malalt solipsista vol dur’l a tondre...
—Re no em defalt... L’únic, doctor...
—L’únic, doctor, que...
—Que no puc pondre...

Creureu que, a part l’esport, cap deport no ens alta.
Ploreu el meu vit mort i celebréssiu si voleu la fufa folla...
Que ara ja jaquir (o dir adéu-siau) em cal tostemps.
Car sens maldir referm, vit blau, que un altre mos ja em fa perir.

—Xst, sencer morc. L’hom empeltat de l’entec per l’homenet.

Cascú per cabal ha el seu bocí meu — les dents del cavall, els garfis del metge...

De la dominadriu endins el petge que m’acora — vernís del verí seu d’un bes molt segrinyós que em tol la veu a ops que no s’hi valguin ois ni aücs...

Desficiós renegaire qui els sucs vitals com ceres llampants en la creu perd, a tall d’adip qui no pot gens braire, mut, pel musell pres al parany menjaire...

Ferramentes golafres totes que gori-goris garranyiguen entre ganyotes...

Deutes uxoris redituen — ec, hom n’atalaia mantes quotes — dementre que em burxa sol·lícit, de jazz, cadença.

Hom pren ausades per implícit susany, ni ofensa redituar-ne no ésser gens lícit.

Ço que prova, si de per cas llavis que em rosta, crits morts per greus mossecs que acaç, si al bes dic:

—*Osta...!* — car cal parar compte a no cremar-se.

Rac estranyat — maleït saig pugnaç qui tanmateix es consira filòsof, ço és, teòsof i també antropòsof. Li són, els pacients, *familiars* (segons diu), qui totjorn com pneumàtics de tractor li jaqueixen al fang de l'ànima roderes, senyals fins que l'entec que els rau, exànime, no ix de llur cos i ànima amb emfàtics aücs de segriny i d'hòrrees penes, com les que els raïen suara les venes de tot...

—I de pus sóc capaç — arrodoneix — per tal que l'hora del traspàs on s'esvaeix la víctima, tant d'hora doncs no arribi pas...

—De farnat a carnús transform cada malalt, tret que no fos de moc a vorm...

—Trob que és desalt no eixorivir'l si encar no dorm al son nereny cendrós on tot es fon — resol.

—No; interdit. Ningú no se'm mor, si ans, pontífex molt infal·lible, no li recept (truc de carnífex) qualque temible estimulant, d'on heus-lo artífex dels gisclets, doncs, més horrorífecs!

D'on els seus pacients més algolàgnics encar li anaven darrere perquè els dugués (o dus) de cap al quiròfan... Rics de paciència i cabronada, es jaquien furgar amb estris tot tècnics o a nua grapa; la qüestió és que — *Sigueu contents quan de valent us nyaufen...*

Se'ls culiva i pixa en breu regolfada...

Bo i seguint el seguici o afrodisíac, s'alça i tresca el pitjor hipocondríac.

Esclau groc i flairós envant fins a glòria.

—Llefiscós llepafils — faig — ja et tinc. Et traus el matràs, fas dring-dring amb l'esquellerinc — i, ara exposat, el culàs, malament rai; no en donc ni cinc...

_____Ahir, dia sis.

Ah, idil·li indeleble, fluorescent; granotes al tapit, el drac pansit, molses i espases, i el bevre indolent qui amb teranyina i cendra et cus el pit...

Mal bargany fots, pres en congreny. No hi val renill, cavall de serp, místic disseny, veus-lo a l'espill. Cavall de faves — ec-te'l si bades. Vespa t'estrupa — o perds el seny...

Sures damunt el cos inert, enllà de les esparres on roman reclosa la realitat. Només et fa nosa el trontoll del terratrem que amb la mà produeix, com qui treu mantes secances d'una màniga (o corn de les galivances), un metge màgic qui fins de vacances empelta en teixit mort vives recances...

Ara ets l'escolta en joli qui escoseix el camp de mart on la vençó t'advé.

Tres enemics, cascun un carnisser, se't masteguen, d'on se n'encavallereix entre dues aigües un quart — i aquest cabalment et causa pitjor destret. Se t'arrapa com ham o arpó o mapa d'àncora, ans el carall et pren d'esquer.

—Desa't! — li giscles, car veus que t'endrapa a trenc de percruspir-se't, i adu el ble estossegós de la teua animeta perilla entre les pinces d'aquest fabre del fer malbé el cadavre.

Rere l'arbre esponerós de l'amor propi, espleta l'alzinoi qui el podrimener prediu, si avui som diumenge, cap a dimarts.

De tu no en tenen cap dels convidats... Transsubstanciat no pas en perdiu ni conill colgats, forçats al ferment — ans, per les traces, ecs, en re refet que ningú sinó el coprí (o bolet merder) gens no troba prou adient...

Tant se val, prou pots, prou te n'ixes amb la teua, car tens algú qui ton adí apreua prou. I es diu, aquest fabre casolà de l'ensulsiada, cranc — cranc ermità.

—El cranc ermità qui em té, de qui l'aspredat ans acritud i brofeguesa de ningú no el fan amic, no pas de debò, d'on em surt el professor o profeta de l'univers sincrètic, ara que gisclen ensems les cent mil harpies del vent que...

—Si tot doncs es redueix a re, i re sempre s'esbufega en tot, necessitem ras un altre estratagema.
—Esmeu-vos-en un de ben bo — diu — o, si no, ja, vós, tat? Guerpim i pleguem.
—Som-hi, som-hi, munions, espinyem-lo fins a esborrar'l. Punyiu sobretot el rovell amb adustesa i, d'esbiaix, el bronqui eixorc del trobaire comatós — adopereu-lo de bassetja o de canó coriaci per on, giravolts hèlics amunt, o escales en doble hèlix, abastim, amb instint encès i malsegellada captinença, les tres centes cruïlles del malson on entre calfreds i tremolins el demanament poguéssim plantejar...

Quin demanament...? Aquest, que:
—Si ens cal abans esguerrar'ns o escarransir'ns, per ço d'endevinar el bon camí.

—Ai, cantacançons, saps que això només s'esdevé tres jorns abans de palmar-la...? Punyetetes rai — se'n foten, mes eu sé que és quelcom que mengí i no sabí doncs pas pair...

_____Ahir, dia set.

Ahir em rabejava entre tones de bons alzinoiets estesos per les soques.

Pels vaivens combinatoris, amb fèrula de vímet, amb embranzides de sacseig, tanmateix avences.

Fa en Boeci:
—No hi ha pitjor flagell que domèstic hostil.

“Quan menys vigilis...
Com flor cluca, t’arranaré.”

Piràmides de caps tallats arran i de fresc... Les urses, les ganyotes, els visatges discinètics: les guerxines immundes, els semblants que se’ns escarranseixen com escruixides cualbres rebregades per un Sol, ah, molt cruent (i feia uns trons i llamps que enamoraven)...

Ben distretets, doncs, mentre ens guaitem els tics pòstums que fem, janglant (tàcitament, eh?) que les il·lusions i les vanitats al capdavall ens brollaven com grans grans purulents.

Lluny, els paps plens d’esclops — adob per a les trumfes de la taiga — làbils, tendres cogomes ens neixen per comptes de caps; flagrants ous del diable, vits fètids amb pler de moscards enganxats al conspiscu lubricant cosser creixent’ns-e entrecuixes, és clar...

_____Ahir, dia vuit, dia buit.

Ah el temps antic, el temps antic, si era bonic; ah el temps antic, abans de les ruïnes, si n’era. Bonic.

Visitàvem el duad antic, els soterranis de les ruïnes, les clavegueres de la ciutat que adés dugueren totes les merdes de milions d’uns qui vivien, i aleshores en dugueren els cadàvers a mig cremar...

El xiquet és com una flama... Ballant nu cap per avall, isnellament i llambresca,

damunt les mans, prop el foc, sembla un flama que enllepoleix els vells celerats, pobrissons, qui se'l guaiten com si cruspir-se'l fos llur darrera esperança de renaixement...

"Deliqui, what did you do with the child...? Did you leave the child alone by himself...?" — cridí a la dona tantost oí el minyó cridar "Papa, papa!"

Els crits penetrants, els crits corcadors d'ànima, els crits qui t'arrenquen i esvincen part de dins els òrgans i te'ls barregen en l'última por.

Una vegada has esdevingut pare, aquest és el pitjor malson arquetípic de tots els imaginables... I ara n'era el miserable rebedor. Darrera baula en un encadenament etern de despietada terror...

Després de robar certes eines a uns veïns allunyats, posseïdors de la molt feraç terra groga... Entràrem, la dona i jo, a casa d'uns que sabia que no hi eren. I tanmateix adormit a llur llit, el propietari ens descobreix. És un swinger llefiscós. És un sexòman presumit. Ens fica al llit la filleta seua, tota endormiscada, i nosaltres ens llevem i ens vestim cuitacorrents i excusant-nos-en, si li plau... Mes ell somriu, i comença de despullar's...

Com evitar'l...? Sabia que tant ell com la seua dona eren molt del cardar, mes no pas tant. Això d'a primera vista. Tant a la dona com a mi, un fàstic immens...

Dies enrere els havia seguits, ell i la dona, fins a casa llur, i llavors els havia espiats. De primer els trobava al tren, on fotien ulls d'engrescaire cardera cap a tothom qui els fos mica receptiu... S'havien endut un jovenet...

"Sempre atraçats a tort..." — vaig tornar a pensar, l'ermità Lli, l'almirall Llençols, la jugadriu Deliqui Marcel·lí...

I ara, per afany de descoberta, havíem perdut el fill pels soterranis.

Havia anat ensenyant al fillet les vastes congregacions de rats, les estranyes concrecions mig animalot mig vegetal, i els líquens, les molses, els bolets gegantins... Mes després m'havia enllepolit amb uns bocins de diari — fulls esgrogueïts i escrostonats d'antigues, sovint ben oblidades capçaleres...

Més tard havia sentit un soroll rere una esmolada cantonada. Abans de sortir de casa havíem triades pistoles... La meua era lleugera, vaig empunyar-la sense por i m'atansí cap al soroll... Un animalot immens, rèptil sens dubte si jutjaves pel ventrell umflat, blau, bofegós... moribund (enverinat potser), cuetejant una mica, amb pler de rats al voltant esperant que acabés d'espitxar-la...

Vaig sentir la dona dient: "Els meus cagallons surten ja secs, carbonitzats, com lava freda, i semblen braços al capdavall dels quals les mans de cinc dits donen un rampeu a cap escultura realista de gran escultor dels temps heroics, és clar que feta no pas de lava freda, ans, em sembla, de marbre de ruïna..."

I llavors sentírem, horroritzadors, els crits del minyonet.

Crits de por extrema, crits cada vegada més esfereïts, ecoics, i, dementre que corríem pertot arreu, angoixats, els crits s'aprimaven, finalment esdevenien, ronquets, morents... i res.

I res! "We've lost him."

_____Ahir, dia nou, dia nou.

Li vaig ensenyar els papers... "Vols-t'ho creure...? He trobades totes aqueixes lletres. Ma mare, ta mare, ma mare — tant se val, la mare (mare: de totes, la condició més abjecta que el ninot fastigós del cos — amuntegament de cèl·lules qui només esperen d'esventar's en boterut tumor — no pot impersonar) — la mare, doncs, molt vindictiva respecte a qui sap quins greuges imaginats que es veu que (cosserament i molt malparida) li anava totlany engiponant (tanmateix sense ni adonar-me'n), les havia anades amagant... Tota aquell carallots qui creia que no em volien contestar... Tots aquells exemplars (dels meus poemes) que es perdien per correus..."

Ens en vam riure, pensant en aquella pobra vella tan tocada del bolet.

Llavors vaig eixir a la balconada. Em va dir la dona que aquell airet podia noure'm, i la pudor del riu.

Mes sempre m'ha aixecat l'esperit albirar el duad.

Emancipat de l'espectacle...

—És plaent veure el riu desbocat des de la balconada... hi baixen les carronyes umflades d'animals i persones... totes les vanitats fetes malbé, els patètics tresors de pobles sencers — armaris, caixes fortes, moblam barroer — llibres, aparells, banyeres i comunes — ramats i bordes, i ginys i vehicles i atuells — indesxifrables sovint, a bocins, tot espatllats...

—Amb ulls callols i dits d'ham, en cos sotraguejat potser per vans sanglots, escardalenca mort-seca...

—Qui voldria, com qui digués, treure'n faves d'olla — no pas amb l'esquer enfonsat i la llinya flasca, tu assegut, espantant-te tàvecs mentre peses figues — ans actiu i desbordat, esgalabradament desllorigat, per rembre els objectes desnonats que el riu s'enduu...?

—No sé qui ets, fantàstic esquelet, vora les bromeres i brutícies, les dissolucions i els escolaments, burxant als esfilagarsats amagatalls d'aqueix cabdell invariable, d'aqueix líquid magatzem rabent d'angúnies...

—Amb quina inútil ferotgia no t'arrapes als vestigis infectats, i abassegues només merda.

—Heroi desencaminat de qui l'altruisme és sempre neguitosa cobejança — adquisició per mitjans encara més torts — quin afegitó corcat no se t'encasta ara: l'epidèmia et serà la faduga titlla que poses per barret al bla proïsme en arribar al teu poblat amb les virulents lletgeses del rescat tronat — ecs, tot tu pudint com cap tagzim o salabret atapeït amb peixum massa malmès i esclafissat...

—Tan valent i profitós com és en canvi ésser egoista, i apartat i lluny i distant i indiferent, i doncs net sobrevivent, esguardant-t'ho fredament... — al contrari, jausint-hi dolçament...

—A la balconada jo i la dona de molles carns, apaivagadament ensumant aiguanaf, passant el fregall dels ulls damunt l'esborrany del riu desencaixat, et trobem pallassenc, un cassigall desguitarrat d'ocellot massa golut.

—L'esplai és esquifit, no pas gran cosa — (em xiuxiueja tendrament la dona) — tornem-nos-en cap a dintre... — (burxant i escafinyant i maldient de l'escotiflat remença dels pudents rebuigs...)

—Mes li dic que aturi i que aixanti la mui, ni la vull sentir; vull sentir per comptes la remor rugent del riu qui tot ho esborra... vull veure els destarotats escamots d'escolanets negats, llurs midons i saltiris i salpassers i esquellerincs en doina... vull veure els closos dels poderosos totalment esbotzegats, els buiracs esculats, les heroicitats dels qui massa jurcaren reduïdes a aquest fluix burell, indistint... —tant de nou-mort grofolludament ejaculat — tot altre soroll aquietat pel del riu qui s'atansa a la cataracta i al torniol i al forat... — vull sentir els cara-de-jutges, els envanits reticents, i els astringents, en plena garranyigosa diarrea... — i em diverteixen les sobtades boïgues al cresp altrament gris codolenc... l'esportellen objectes pseudo-sagrats qui treuen el nas i relluen com qui obre la boca per dir el darrer: "Socors..." — i vull sentir encara els sords rofrecs de les patums desmembrades quan entreensopeguen a fragments... gegants i gegantes de pasta de cartró massa estovada...

—Saps què...? — Porta'm el vi i els raïms i els pebeters i la lira, Deliqui, mou-t'hi...!

—Abans no replogui i em calgui tornar dintre, qualque nova efímera oda prou s'hi avindria, quelcom que s'hi escaigués (potser, no pas...?)
força... no pas per repliu de res; al contrari, només per jaquir córrer les aigües, fútil empenteta de faune retirat qui alena com el vent... De fet ni me n'adonc i ja sóc desmenjadament a (re)filar-hi...

—“Bon tros... bon tros m’abelleix... M’abelleix de veure la purgant riuada... cert... des de la balconada...”

_____Ahir, dia deu, dia doll de deu.

—És que pollins, rossins, tothom... la qüestió: tard o d’hora és fê-la... I ara la fèiem, i grossa, vós, i grossa...

Lleugera i gaudent, cua-dient, com un(a) esquelet(a) clafert(a) de carn i de greixos sagnants, la pageseta ens encamallava la desfeta.

Ençà, rumiàvem, rumiàvem adeleradament, i les rodes dels cervells ens brunzien com els moscs vironers qui ens rondaven: “Rum-rum, rum-rum...”

—La qüestió, tornem-hi: que hom eixia del teatre d’operacions pus fet malbé que ja no hi feia capet. Malament rai, fotrem goig, puta dissort, galdós pa-panorama, fot...?

—Tres demanaments et vull fer.

—Primer (oi cavà, vols...?): Co-neixem’ns-e...? (Let’s know each other, or rather let’s be born together.)

—Segon: Deses pregon en ton coratge una esperanceta d’esmena...?

—Tercer (demanament més propi): Som-hi...?

“I ara tu què en contestes?”

Romanc-ne pàmfil. Espatllat, cercant l’ocre, premc tots els alçaprems dels ressorts que amb prou feines si em belluguen...

—Sóc l’esclau qui se li enfuig, rancallós, desorientat — centcames amb tres cames, dues menys del bastó — tirony foraigua, enllà del mullat on totes les garotes qui de gust hauria enfilades antanyasses, ara se li tornen esquelets de banal col·lecció...

“Viu que mortes eren de tot en tot; a repèl de l’esclau de la moto: roderes d’on l’herbam ja no creix pus — o fa-ho fluix, boixat, tort, escapçat i verinós.”

_____Ahir, dia onzè.

La trobadriu ensuma l'aire congriat...

Sota el capirot de negre vellut va nua. Amb el cul llepa la pell lluent i suada del cosser qui a terra ensuma l'empremta de l'esclau suara jaquit per l'esclau qui se'ls enfuig...

Hom ensuma la sang del desig de sang als narius...

Petit ofec de [tos], i es tornen (amb els anys) aitan sols (aitan sols!) els aeroports...

Sempre l'orella parada, o els ulls i els senys de l'instint, rere els signes de la prohibida catalanivolitat.

Pardal qui es perxa a l'únic instrument — la llengua.

Ja a l'estació, entre la voluda, ella en arribar-me, talons molt alts, jaqueix anar la mà de l'alt qui l'acompanya, i ara això jo sent: que em petoneja a banda i banda.

De front, on sovint em pruen les banyes, més tard, bo i cardant, ella damunt, ar...rissa els llavis, despulla les genives i gruny, dominadriu, plena d'urc...

Llavis molt badats, tanmateix irònicament somriu tothora, alhora que, manxant, se m'atansa com ara a devorar'm. Les dents, cada camí més gegantines A l'alçada dels meus ulls, fins que veig només dents — enorme ferramenta en un rerefons cruel de calavera... "I feel like I'm fucking Mrs. Death."

Segrestat per un home lleig i pelut. La seua merdacanera pintada com una bandarra, i l'estelló garneu qui despulla les dents i mena el cabriolet...

"Hi there, little guy, come and get it; pretty-pretty, won't you...? Nice boy! Ah, lovely; come in, come in — ah, my, yes, and how awfully sweet..." — car, collons amb el galifardeuet, i amagat que s'ho duia, ca...? Tremolins: un fred de caldéu.

Brossa incoherent que amb una ditada...

Llençat al cementiri dels garranyics nocturns lo grec foraster qui et tastave... "Palatable, what, yum-yum..."

Got de vi amb gats, amanit en aigüetes d'entrecuix un pèl enganxifoses, pastacs celíacs de paltruu martiritzat... "We've got guts, mate, and..."

Qui ets...? Totjorn sóc eu, adu malalt, adu en el somni — d'on molt parat romanc-ne.

Blasmes algú...? “Whom d’you blame...?”

Ningú anc no blasma sinó elleix... Ara, “he’ll sure be glad when you’re dead, you rascal you...”

Fa el metge improvisat: “Mes jo sóc ací per a salvar’t. Adu la llei m’encavallereix a fer-ho. I si me n’encavallereix la llei, i el coratge propi així mateix m’hi empeny... Dòctor Miràbilis, maleit maleït, et beneeix. Prou pots, i encara vols-te’n plànyer... Llanceta, senyoreta, desbridarem l’abscés. I, si no, ni mai...”

—No; faci-ho, faci-ho, doni socors... a la persona qui perillava...

—Prô si he sentit que te’n planyies; te n’has plangut, abans i tot que no comencéssim...

—No me’n plandré; ni blasmes ni planys, mai. Mai, ni un — (ara, que gínjol i feliç aitambé, oi, el jorn que te’m moris!)...

—Senyoreta, mossegui el fil, ara, mossegui...

—El fil, doctor?

—I la mula, mossegui, na Mula, mossegui. Au, i enllestíssim, no esmeperdéssim pus, no fos cas que encara volguéssim perdre [el tren...?] (Jo tus, d’on em desix del pastac de l’ànima repel·lent.) Altrament, sempre fem tard... Xu-xu, se’n va vies enllà...

—“Escolti” — fa lo grec — mes prou es veu que és qui enraona millor el català — “per tal d’afanyar’m li diré, senyoreta, on li posa en acabat l’esparadrap. Oh i, quan surti amb la mula, fiquis l’elm, cavà...? Pel que a vós no fa, per tal de no tornar-vos a fer mal, us recoman de valent que quan sortiu a peu us fiqueu l’arnès, fiqueu-vos-el; fiqueu-vos-el ben collat, que no fos cas que ens calgués encara tornar-vos a trobar trepitjat com un cargol...”

I ara cap a la dona: “—Tita, per a no donar’t cap altre maldecap amb la gelatinització — ah, suau sapigueres de lluny, mes llavors ho oblidares, que quall ans labferment bé em cal... (Au, no és hagut re. Fem les paus. Un bes, un bes, un estimet al ventre.”

—“Xu-xu, vies envant... I als arnesats, sorrats esborronadorament, i esgarrifosa i eterna, llas, per l’entec, siau... Aneu en bon guany, llas, mes amb llàgrimes tendres amb lubricants de vellutat toquet, un pèl enganxifoses aigüetes, hò, siau, siau, sempre endarrere, d’empertostemps enrere, rere, ah, ere... Ere... Ere the rains of shit came again... And again and again... Like it did [Last summer...?]”

Recança: el perdc, el perdc [definitivament...? Mentida, putes reaccions químiques.]

[Re no n’és (definitiu.)] Perdé’l, bonament va perdr...

And now...? A les escapces.

_____Ahir, dia dotzè.

Enze, amb vernís de mel als mels i quatre pèls mals afegits, l'en disfressen àvolament — pelegrí qui emergia del naufraig pudint a resclum, brutícia i suarda.

Mocós, atrofiat, fetus en suc de prunes agres; per comptes d'orelles, amb dos esperons migclavats als flancs espectrals del cap no pas deixondit del tot.

"Qui sóc...?" Torna a dir...

Part d'aquest horitzó burell només capsigranys i botxins veig volar-hi. Ferament, amb salvatgia de capdecony, cíclops fan cap a endrapar-se'l — oi sembla que hàgim descoberta la platja de l'infern, illot rocós — l'ermità solitari qui hi viu només amb els petits crustacis és el seu mirall: el mateix buirac balmat, i, pòtol pollós, put a vòmit, a maell, a farnat; amb dues grapes, com ara amb una clau tot-rovellada, el maldecap li fa descargolar's la cabota de cargol del seu rònec capot, d'on rep a violari els préstecs naturals, ei, vitalicis, d'uns ulls roents i molls com tomàquets a mig podrir's, un nas de carxofa, un parell de bròquils entost d'orelles, llambrots de brians — barbat com un cérvol; com un cabrot, banyat; i escuat, esbellegat, brut, claupassat i guit com rossí boixat. Redhibit i tanmateix absolt, oi, plangut, estalviat, remès, remut. Marooned, cast away, ça enrere, ausades, ço és, temps era temps, en illot sull jaquit i oblidat, llençat borda avall...

"No t'hi volem mai pus, llebrós, mesell, cagot, morfeat, caquèctic, herpètic, gaf."

Alabeat, enquitranat: lèmur larvàtic qui el pànic congela en roc o mussol a la palpebra tel·lúrica de l'ull del volcà — esquerda flamejant d'on ixen els crits molts esfereïts de milions de damnats muricecs, ànimes negres, ai, mariner — ai, mariner de la capa alabatent; quan tan cusquet el veig, m'hi trec la polla d'on a dolls l'endoll endolla l'endolla...

"Cabrot lasciu, t'incumbeix l'endèmic destí del sàtir bandejat en illa deserta i broixa: esbufega'l l'angoixa, l'ennuega ans enrogalla el malènconic desig, l'enferritja el clima inclement; l'inclement castedat, el fadrinatge inic, li encalla — maleït desús cada ressort, esdevingut tot flix..."

Artrític, d'un racó remembres l'any darrer on encar érets viu: prop del flum la voluda se te'n fum...

La gent se te'n fumen...

Els somnis se t'esfumen. Burxat fellonament i janglant: "Fora Fora, no et volem", amb gafes i arpons els mariners cul-rodons; amb agulles i boixets les dones; broquets els vells; còdols la bordissalla...

Algolàgnic, desvagat jovent amb aixes, rems, arjaus, alenes. Pua de garota, mucró d'atzavara...

I, com la Tecla, la meua sogra, presumeixes, cara-seriós, melangiós, fosc, que cardant-cardant, et cardares adu un jorn el pec, el nic, apotecari en Tat, de la cantonada.

_____Ahir, dia tretzè.

Ha anat d'esme a trucar fins a l'esparra. S'escau tanmateix que al mateix instant...

But a trifle discountenanced, another personable creep knocks at the well banged-up doors of her skull...

Despondently, he (the cuckhold) yields—

Amb pell d'euga jove, la vaselina relluent de la pell de l'ambaixadriu llueix: escut febrit a la finestra—

"Begone" — es diu elleix — ans a pleret compleix — "he complies, obtemperates..."

Encalçat, i doncs hostilitzat aitanmateix pels tàvecs metàl·lics de llur orgasme, o cançó incoordinada.

Pastor bròfec, totjorn broix, mesos d'hivern encauat, només amb quatre fogasses, pa codolenc, i formatge de cabra escarser per tot companantge... Si amb la neu se li ensulsiava al damunt la borja adés feta a jova, ara ix, molt fer, com caimà a qui molt contumeliós susany l'oratge maniàtic li fot...

"—Ei, com ara fer'm pensar que neva mannà i, ara que el tast, me n'adon: Puaf, ecs, que pellofes d'all m'has nevades: tal com raja, ei, fúrfur podrit de déu, caspa d'angelet caquèctic, estopenc (un verí qui m'engavanya i m'ennuega), i encar em voldria marrir com mardà o boc qui em sortís de trascantó, ell qui sí rai, i molt de la barrila..."

Mes el tit, avui, gens de filis, car, a part que tot em surt a la biorxa, encar és hora que per ço d'atènyer't pugui travessar aquest oceà que bull, i on cada bombolla és un ull: ull de gripau, de llangardaix, d'opinic i cutibut, i de gàrgola, de calcatriu i crustaci, de mosca, de cargol — ull encès de cavall liard, ull del blat mort, ull de

lluna, ull de nit, ull de neu, ull d'estesa, ull de llop, d'ós... — on sóc...? — xst, de cocodril.

_____Ahir, dia catorzè.

Bolets al·lucinògens, sarró curull — ah i li agraden pler...

Harmonies naturals, salvatges. Escolteu-ne els acords: satisfan-lo d'allò pus-puset: el vent te'm duu la flaire: ara vinc, oronells de sàtir, abaixa-te'm les bragues — o haig de foradar-te-les sens d'altres compliments.

Altrament il·lès, caga sang, "hey man, caga sang. Ojats, ojats: li manca un bull. Ens toca la pera. Enmig del tendre brull ens estrompem de la figuera."

"Arruix, desa't!" — ell és en Bonys Supurants qui, litúrgic, espanta moscs i, amb cops de forca, ens beneeix. Gotes de suarda i sang, capellans pudint a merda amb all...

Safarós ens pren amb qualque clau d'on ens desempalleguem esbocinant... fent-lo bocins, hey man, amputant-lo tot...

Tendres brots, se li trenquen els ossos corcats pel corc constant del cranc en Croc — hey man, hey man...

Amb cada mastegot, hey man, croc, croc, croc...

_____Ahir, dia quinzè.

Plana dels ginys, cada dèrric em duu a París.

Si venia el Barça (de bord ambaixador), era obligat d'anar'l a veure'l. Me n'enduc el xic.

A l'estadi hem esperats a les finestretes. Menjamerdes amb glavis i fanalets vigilen l'entrada.

Perxada pels elements, la pineda jeu delmada del torb d'anit. Avui llostre humit i carbassa (bufa el llebeig), i un cel de closca quelònia, deslluïda per dècades i maltempsades.

Estona de dir “cloc” i el clic ens esterrossa. Per xo cal presentar’s als esdeveniments.

Dels dalts estant, part de baix, combat d’espectres vestits d’estalzins i de verdancs. Amb xanques fanguegen per l’esfèric objecte resclosit — i dins quin animal presoner patint-hi...?

Plana de les nafres, cada canyó em duu als gratacels.

A Nova York, del peu de l’estàtua d’en Ferragut estant, vastes esteses anònimes, canyons de la ciutat...

Sancallós he pujat pels boteruts de neu relliscosa — pel conglat xipollí, per les llimpes encepeguí... — tothora cercant la botiga del metge.

Crosses usades repenjades als murs, “Per a vendre; no pas per a adoperar i llavors tornar”, em diu el gros qui em convida a dinar.

Amb fàstic albir els voltants, amb fàstic com endrapa el malfart. Tinc por de tastar la llesca que ha raguda damunt la taula. Oliosa, llefardosa ben cert, pel cap baix sifilítica.

En aqueixa cambra d’estranys, hi tinc tanmateix cambra. Intueixc llurs amagats misteris, mes tampoc no em vaga desxifrar’ls. Pus em val eixir al món, la vida es guanya fora.

Que hi pertanyc no crec pas que la gent de fora ho conegui... I, doncs, vessant avall, baixant per les escales, i el caminet que hi duu entre rocs i mates florides, tinc por que hom no em prengui per lladregot (greu desapresa, eu qui de soca-rel sóc i em pretenc sols català!). A baix, boxen damunt un turó. M’hi apuntaré; un taconet m’anirà bé.

Al turó conquerit tampoc ningú no en sap desarrelar la soca. Qui en volgués bellugar el caigut tronc gegantí belleu posaria en perill tota la plataforma. Boxaires, animadors, gosadors de messions... totdéu s’estimbaria.

Si guanyc, dalt la soca, cridaré fort i partiré la voluda — els diferents boldrons religiosos qui s’apinyen a veure l’acció amb graus massa estridents de fanoqueria i devoció. Diré qualque re ben sacríleg i joiós: “Visca els guerrers sense déu!” I: “Només guerregem per l’alegria.” Això els omplirà de fonedora horror.

Escolteu això: tan a deshora, tothom arruca tothom; ens entaferràvem retrets de titella. De maleixamús descendíem fins al cairell de la plaça. Qualcuns tan marejats que anàvem de corcoll, d’altres amb els taps a l’estòmac encallats com glops de plom. Tota una orquestra de gemecs, renecs i comentaris. L’ap més prominent dels quals era llur agra ferotgia. De bell nou el cornetí del saig comoneix tots els qui malniem als barracots...

Es veu que el fill bord de l'apotecari, adés exiliat de la llar per raons de tripijocs d'adult, presenciava un crim per la finestra d'un soterrani:

—La dona (deia) duia un pentinat "xinès", amb el cambuix al capdamunt, "al suc", ben arrapat amb dues agulles de cap, o amb dos bastonets ben esmolats de pimpar (d'endrapar) "en xinès". Quan, amb els suosos embats passionals, la dona, qui era justament al capdamunt de l'homenot rude i pelut, al qual xuclava els mugrons, ha aixecat un peu amb una mica massa d'embranzida, i ha doncs etzibada, esquena amunt, una guitza al bell mig del cul dels bastonets, aquests (llurs punxes i mig mànec) s'han clavats, mills que no cap parell d'ullals de vampir, a la gola de l'amant.

—Un darrer espasme mutu — ofegós de cap ranera — i, quan aquells reialmes de llard s'han migpartits, ert l'home rau. Faroneja a la bardissa un rossinyol.

—I escolteu això (afegeix): ja no s'esgarriarà mai més pels rerefons desolats, ja no jaquirà enrere el passeig on anònim es confon — entre l'adotzenada voluda dels emigrants grans fugidors, qui sota els fanals exageren, riallers, llurs optats — on esclaten massa freqüents llurs crits cofois de l'"arribar-i-agranar" — i figuegen, entre escadussers espetecs, llurs discussions familiars de virulents, colcants malalties, o de tortes barnilles miraculosament adobades a més a més d'altres (milions) d'opípares reeixides d'aquesta obscura mena, no.

No. Els erms fragmentats de rere els murs de la presó no el tornaran a veure perdre's. Ja no hi fotrà mai més el burxa, ficant el nas mocós on no el demanen. Allí se li trencava el bastó de cor corcat, la virolla s'enfonyava entre pedrots i el bastó s'esmicolava part de centre sense un nyec ni grinyol; quan el volia roplegar — el bastó amb qui sovint enraona i raona molt seriosament, per ço de gradualment elucidar'n el caràcter — esdevenia testimoni d'aquell altre crim — i ara tremola per la seua vida.

Ara, son pare l'apotecari de mon carrer, rai. Li demanen si es pren el món per un joc i respon: "Què us dic: seriós vol dir qualcú naquis d'esperit i impel·lit a mort. El món, a vós de fer'l joc lleig i llord, o net i animat. Qui vol pot, und ohne weiteres undsoweiter..."

Escolteu això: l'apotecari de mon carrer no caigué per cap estimball. Molts s'hi estavellen avall. Prô no pas ell. M'empar (diu) a l'abraçada de la gran deessa. Una altra Peggy Lee tan colossal. Ella m'insufla, de tal faisó que m'imagín que puc volar...

Un cop amb aquella dona cardaire pels descosits...

Ah, deliqui (ah deliqui!), es dilueix en la seua sòlita dolcíssima no-prou-cuidança. "Compartim (diu) la felicitat de la gata-moixa qui, somrient, somieja al taulell."

Qui pot ésser tan mesquí de seriosament calcular les cardades que et toquen...? Quin escàndol impaïble! Empès al suïcidi per haver xil·lat una mica més (no pas del compte, ans del comptat!) — on és la puta lògica...!

Per què no dir-s'ho en nits triades de tendresa apujada, en calds xiuxiueigs, i augmentareu vostre plaer...

Mon pliu i compromís: "Sabré dir no a tanta de proposició descordada com em farà cap per conductes de mental infecció. Fugiu, bruixes de l'assassinat propi, aliè i generalitzat! Fugiu, votaires de l'hecatomb, de l'apocal·lipsi i del món volat per no re!"

—Qui vol comprar'm (diré) la fina melodia; sóc qui ven els analgèsics, vós.

Fotríem goig, com si ignorés com ja no pateix l'ànima humana.

"Per un cos incert ja no prou torturada, qui es vol subscriure", féu aquell bon comptador, en Telemann magnífic, "a la meua musica ara encar més corrobadora...? La dona m'ha fugida amb son amant, i m'han jaquit escarrutxat. S'han enduts tots els calers, ja no tinc sinó l'instrument i son opim devessall."

_____Ahir, dia setzè.

Univers harmònic. Com xiulen a la bardissa xalambrins i passerells, i al som del rabeig rauquen esparsament els mascarells, el vostre cornell retalla pa tou com qui retalla fusta. Tot té un cantó bla i un cantó dur — a tu de triar-te'n la cara.

Diu l'antiguera antigotada: "Tothom fot la cara que vol." Recomana el vostre apotecari: "Talleu les regnes qui us engavanyen. Aspireu al cel. Desclogueu; esportelleu la closca qui us engàbia per on menys resisteix — ànima, ànima."

Ara, doncs, quan el fill de l'apotecari hom l'exilia de la llar, posem quan son pare viatja i només sa mare hi roman que rep qualcú qui de fresc la romanceja i cal mirar prim, poc se'n va pas. Només fa espetegar la porta i roman inconspicu al racó fosc de la cambra porpra fosc (son oncle artístic ha pintada cada cambra d'un virolat ultrat), al racó dels oldans insectes i escorpins qui a escamots li escometen l'occípit — i li reca d'ésser poruc minyó entost d'ardit ocell crotòfag.

Impresentable, avergonyit, tremolant pel fred de les rajoles, peunú, i només abrigat amb la gavardina damunt el pijamot traucat i balder, dos guants espessos de jardiner a les mans, i re d'altre que un tercer guant buit i escarser amb què monejar totes aquelles hores i hores que cal esperar que els enamorats enllesteixin llur feta, s'escola intermitent l'estona.

De camins brollen converses, d'on un nou món aprèn.

—Comiats d'ociosa tendresa ja no dic mai més [sic].

De matinada, un rellotge accelerat... Part defora la finestreta (enxarxat en teranyina, i la teraranya a trenc de cruspir-se'l), l'heroic fill del cuc Filferro em diu que és hora de desvetllar's...

"Clic-cloc, clic-cloc" — la meua darrera hora és la teua primera, car només pots fugir de les morts dels teus morts si t'endinsaves en la teua pròpia.

M'aixec per a guipar'l: vanes culades enèrgiques entre les barres del demoníac pregadéus...

L'escarbatet tocamallet o picamartell sap prou que poc se'n deslliurarà: mesura els darrers segons (d'allò que del viure li roman: la seua casella intocable de temps atrapat d'empertostemps a l'etern espai) cada pic més lents i trencats...

Somii que el pregadéus i l'aranya ambdòs em conviden a l'àpat, alhora que em canten, janglons, la balada d'En Corella, de l'esparver i la mòllera — "Amb quina fal·lera inútil no te'm capbusses, i sota l'aigua no em cerques — (diu ella) — t'has begut l'enteniment si et penses que te'm beuràs l'enteniment a cops de bec dementre que només et beus de glop en glop un oceà pus infinit com pus anem i pus glopeges..."

On, és clar, em tornc a despertar. Trist sentdemà d'orgieta o disbauxa, on cal reendreçar-ho tot...

Pel tou del clatell, em pas la mà. Oh, solfeig deslllorigat, amb quin poc seny i amb quin bon tros de rauxa, no ned debades ni martafall cuïcs, car m'haig trobada encastada al cabell (i tan sublim com semblava l'harmoniosa fageda) una paparrassa a trenc d'esdevenir'm ja rènec.

—Ei, ni sé quants de jorns no l'hi duia bo i xuclant-me a buit...!

Com l'arrenc, doncs, i l'estavell i hi perc adu el cambuix!

—No me la portes gens fluixa, animalot, menja-rellotges. Ja et tinc; ausades: ja et tinc!

I l'empelt al ciment, amb esclops conqueridors dels més el·líptics tendrums.

Poc n'hi ha prou amb estabornir-te. De tu vull fer'n menys que no pas gargall adhesiu on belleu les oques de l'ultracuidada ocaire, en aesmar-te apàtic ostió, encar podé acabarien enllesfiscant-s'hi.

L'haig trepitjada arreludament, amb fruïció de titella o d'alabrent qui prem a mort les paques sagnants d'on hom ha d'esfullar llavors l'eixamorat paper. La seua sang que meua fou fins suara feia un instant ara escatxigava les rajoles en un cercle de tres o quatre pams.

Qui fui...? El seu ostatge, la seua xagna. L'única part de man que trobareu anys a vindre en ambre. Com en el ventre de l'icnèumon els ous del guivre. "Qui desclouran, multiplicats, en el fill qui vaig perdre...?"

Així és com ens enamorem els animals — escenes tètriques entre devoraire i devorat.

_____Ahir, dia dissetè.

Enllestides les transformacions, ventem els palps, i curosament sortim. Tantost llevats, alta nit, carretera gens eixarmada, tota fosca amunt, seguint ja no pas cap esclau groc, la matinada ens hauria de trobar, el tit i mon fill — de mon ànima esquerdill — a recer, amb parella, i lluny de tot perill on covar llargament allò produït.

No prenem pas cap rosta-os — la natura en pasta a cofins, a betzef, pels marges, escatats d'esquists i ancorats per les pedres mil·liars on s'encasten com arestes tangencials milers d'ullets i cargols.

Qui viu a l'ara trascama pel llis. L'abans i el després són rosts i bonyeguts. Mon fill i el tit tenim tota la llisa foscor davant...

Esdevinguts atemporals, com en els somnis, hem abandonades les viles i ciutats, llurs monuments i estàtues: formosors astoradores, com astoradores són la beutat i l'equilibri harmònic dels "bons" carrers. Prô és clar que naltres en fugim els malravals. Aquells tuguris fets a jova — de parets de cartró encolat — els quals, pertot, els ullets i mants d'altres insectes es cruspeixen tothora.

Ignorats per les famílies, tractats de més per les joves massa enfeinades en fútils, limitades tasques — tant les sòlites contarelles com les cançons niponocatalanes que tret de naltres ningú no sembla trobar prou enginyoses — ni les floretes qui plantàrem al caminet prou encisaires... ja doncs no engrescant-nos tampoc prou per fer'ns quedar, li acopem de bon matí cap als camps.

"Siau, siau..." fem l'al·loteta anònima i eu (o mon fill).

Evitem els estretalls per on els automobilistes qui sempre fan tard han d'abandonar llurs vehicles i córrer marejats i sense bon atraç a cap adreça — i només amb el volant a les mans.

No; a dretes hem presa la tresquera que no mena sinó a les pardines de muntanya.

No ho sabíem, és clar, prô aquella era la nit on tornaven els transhumants. Llurs vehicles feixucs i pudents, noliejant pells i carcasses — la nit doncs del jorn de l'altra matança, la dels nostres germans no pas leri-leriment bípeds.

Tothom s'ho havia dit: aquella nit abans no matinés, hom abandonava tots els nounats. Les covades inútils de gatets, de gossets, d'infants... Els infants, especialment, tots mudadets com qui diu, endiumenjats, perquè els vehicles de les carcasses els aplanessin damunt l'asfalt. Catric-catrac. En Xurrimpampolum gegantinament i insensitiva trepitjant...

A la llum dels fars incerts del primer camió, vam veure a contraclaror les siluetes entranyívoles de moixets i nyecs. Ah, l'esfereïment — i que no en poguéssim rembre cap!

Ens férem a la vora, perquè passessin tots. El peig de la tresquera havia esdevingut relliscós de cossos desfets qui no havien tingut prou esme, enlluernats, d'escarotar's.

I ombres fugaces, llurs tèrbols tentacles, n'afegien de nous, cadells grassonets, infants tots mudats, qui en la densa foscor rondaven balbs i sense quest fins que el nimbe vellutat del primer far de la nova tongada de vehicles no els encaterinés un darrer atroç instant abans de la patacada.

Si cada món és un full d'un dels monçonegaires guaitajorns de tants com hom diu que les deesses es menen, més valdria, Isis, que l'estripessis — o entost te n'hi torquessis ja lo cul.

Si, en canvi, aquest món l'he inventat jo, recony, és vera que poc me'n podia haver empescat cap de més ximplet...!

"On enjorn, fill meu, ja esdevenim avantpassats...?" Car quin nyap més merdós, quina collonada infecta de món fugent no és aquest! N'estic tot empegueït, m'hauria pogut ficar el llapis a l'ull per esclafar'm, com cuca maligna, el cervell xaruc, bunyolaire, barroer i inic.

I aquest paper que hi faig...! Això, Olinde, sembla un drama del més truculent expressionisme alemany. Abermals von Hüren verraten. A mercè de les putes, trufaires rates, dones egoistes.

Hi faig sense remei (no me'n refaig per molt que hi maldi) de tràgic banyut depressiu, ara amb càncer a l'aparell, i qui, sobre, molt més colpidorament, ha perdut (i perdut i perdut i perdut) el seu primer fillet...!

_____Ahir, dia divuitè.

Ja clarejava al lluny Ja s'aturava l'allau criminal dels esventats vehicles. Dels oferts qui s'esparpallaren i romangueren doncs estalvis, pens que almenys podria rescatar'n un, car prou són ara déudonats en orri — bistis penyorats — sens amo...

Així, doncs, agullem tota una doneta...

"Agafem aqueixa" — fem mon fill i el tit — i ens atracem cap a la mudadeta... Tret que com més ens hi atansem, més grossa s'ha feta; és fins i tot més grossa que no pas naltres...

Començaven de mofar-se'ns els mortraires i assassins qui disfressats de pagesos i pastors eixien, sarcàstics, a la boca de les bordes. Amb llurs nous mostins qui ens abuixien.

"She's Irlit, my aunt" — fa mon fill. Llurs cruels mitges rialles (dementre que empegueïts no fugim) no ens asseguren de re...

Se'ns creien, o no pas — encara no ho han decidit. Prô naltres, qui no hem reconeguts els nostres, poc gosem sentir'ns gaire superiors.

"Ací què hi fots...?"

Qualsevol excusa. Seguíem el virolat esclau de les lletres de colors: l'implicita promesa era que, seguint-lo i arribant-hi, tot hi fóra més bonic. Amb l'al·loteta anònima (no pas amb la mare, sempre d'inabastsable viatge), visitàvem els exquisits cenotafis antics, bellament historiats part de dins amb les arts millors del nostre poble mil·lenari...

Esguardant bocabadats les grotesques floritures, arabescs, record prou que m'aesm que li dic:

"Avial humitat subterrània... I, sempre punyent, l'enyor dels dits i les ungles que ara em manquen — només me'n romanen vint — i era ans llangardaixot o cocodril amb cent cames o pus — centcames cocodrilenc, cocodril centcamós... Cascuna amb ses sengles manades de dits esmoladament unglats."

Fa la balada de l'espet i la mosca: "Mossades d'espet em lleven, pota a pota, el microcosmos de manta de guitza, mes la darrera pota que te'm cruspiràs (com em deceps, com em deceps), serà l'ham que em travessava el cor."

On respon al mosc l'espet: "Clau que m'empàs del meu darrer recer, cementiri negadívol del peix — cada ànima una tija de jonc florida; benvinguda als benvolguts — oh, paradís bavadís on cada escata és d'àgata — te'm vull com em vull: tortuga destra i abrandada en l'aigua d'argent — si ho fóssim, ja hi fórem. Ei, ei, i l'esclau que jaquim damunt l'àgata, qui pogués esbrinar'l que li servís de llanterna a la llum ambrada de la qual ens escuncés, troballa, car morim en sílex — lligam que ens fa al capdavall immortals..."

Ara, tanmateix, amb un espillet de mà part davant i, darrere, l'espill de part damunt el rentamans, em guait el clatell. Hi cerc i hi trob el fitó groc i porraci d'infecció. Em bany el cap en alcohol i me'l suc amb aitantes de pomades si fa no fa antibiòtiques com endevín — trèmul — a abastar, tot i que, llas, el maldecap ja ha començat. El coll se'm paralitza. Per la finestreta veig damunt les llambordes un pobre pardalet tot esclafat per les rodes de milers i milers d'automòbils, d'on em ve a l'esment la balada de l'escórpora i el terrerol... Qui patí de descant per l'esglai de caure a la bassa on l'escórpora volia estrijolar'l...

"—Manlleva-te'm de pinte, pardal polit. Llavors vull dur't de bracet a escosir els pits del bugat."

"—Escaiola, vés" — respon l'aloseta o esperit sant — "de mamelles de bugaderes ni de vedells de sés badat, poc me'n vulguis temptar; ausades: tronat fóra, i mesell, si de l'armella de la teua ferramenta me'n feia congreny. Per comptes d'afermar'm, em fermaves com encallat cinyell a la ferralla d'un altre enjòdol o carraca derrenclida. Derelicte embrancat enmig de la tresquera — i el tit farnat per als escarbats necròfors, moscards vironers, i voltors de qui la balada ni m'esmenta sinó pel nom: de carnús, doncs — oh, bonior de podridor — fuig-me del mig..."

—D'on, aprenents d'ermità, fills meus, volia encomanâ'us aqueixa experiència per ço que sempre tinguéssiu present que sense pinta no es pot anar pel món — ni mai podria recomanâ'us prou que totlany en duguéssiu cap damunt — re no fóra més de seny — millor cinquanta mil vegades que dû-hi carriclonament pèndul cap àvol rosari ni amulet ni cap altra banal superstició de déu encara per pastar, amb què altrament hom, sobre, us podria com qui diu esqueixar la grua a tesa tan sols estrebant, llord cordill, escanyant-vos-en.

—No; pinta i sabates són (sense viltindre pas les armes de debò) les altres armes del cavaller ermità amb les quals no s'hi val a badar.

—Per ço d'estòrcê'us de burots i borinots, d'occidrius bestiarres i més pudents punxa-sàrries, les sabates (o si doncs no les feres durícies d'allò més fetes a plantes, a llurs espinosos verins i als ganivets dels micasquists i les espinel·les, pus les fiblades d'estevets i maldesminyonades), les sabates us són més essencials que no el seu ceptre balmat i corcat a cap sempitern nou paràsit datpelcul de Felip Babuí — carrinclonàs reietó dels borborigmàtics cagallons.

—La pinta d'esplugabous o d'esperit-sant, re més pintat aumon no trobaríeu que d'arnes i paparres no us estorcés quan toquéssiu el dos, enllà dels tels, devers l'agre del desert, bo i cantant podé la balada de l'adip i l'horitzó, on aquest enraona amb l'altre, foll per mossegâ-li l'ull...

"L'ull que em mossegues és l'ull de mon sés, ço és el Sol, d'on és ausades palès que mossegues i mossegues, i mossegues debades.

_____Ahir, dia dinou.

Com fotre doncs el camp d'aqueix bugat...? El botiguer moret de la cantonada ha de vendre llet de cadavre... El gros cristià li'n porta perquè els munyi — i llavors les llets cal que les vengui, en Ben-Quelcom, ben adobades de canyelles i bismuts, i qui sap els pugnaços regusts...

L'uixer de l'edifici n'és complícit, amb el massiu cristià cirurgià, o maeller qui posseeix la totalitat d'aquell bastiment xamfrànic i impressiu.

—Si l'uixer s'ha absentat, falsifica-li, sigil·lós, el feixuc capbreu on anota les entrades i sortides.

—Entra i surt d'esquitllentes, com un llamp relliscós pel peig lluent, soliu i silenciós del vestible.

—Que perdin el compte dels cadavres qui a la rebotiga se t'escaguitxen — se t'esllavissen, llenegosos, com aixarops tèbits cada camí que els destriaries per a, dels més improductius, desempallegar-te'n.

—Hom te'n forneix dins les aigüeres, com qui et lliurés paques d'òrdit per al flairós xibiu on rondinessin les vaques — "Ah, vaques, qui pogués — i eixonar'n el corall xerricós dels mamellams!"

—Te'n duu, te'n duu, massiu cristià cirurgià, urcós bruixot no pas de l'oblit, ans de la constant memòria.

Exigu moret de nàquissa astrugança, quines estrenes no rebrà enguany...? Si no corregeix prou la pudor de sípia corcada que la seua botiga exhala, son món, inepte com el meu, duu tots els agalius d'anar-se'n en orris.

—Perspectives de catacrec sobtat i molt espaordidor.

—Com el Solell profà terebreix les foscors dels templets més sagrats... nassos de maridades i mullerats... pitofs de rancúnia tantost es tornen... en ensumar els voltants.

—Femer, femer, de qui els efluvis — subtils nauxers dels aires — s'esmunyen entre els niells, s'emboteixen als oronells. Les cambres hermètiques obres. Se n'enfugen les ànimes botxinejades.

—Car prou saps també d'on vénen, botigueret moret, les estranyes botifarres excessivament pebrades que has hagudes de vendre anys i panys... Dels infants violats, morts i esbocinats pel propietari immens, i qui l'uixer prou xifra de quina faisó hi entren, de quina faisó en surten... A quantes botifarres per cap i de quin cos fes, doncs, a quin cos fos.

—Cos fes, cos fos. D'esblaimat a maragde. D'atuït a titllat. D'humà a botifarra.

—I a qui t'adreçaries dementre que a tu no et toca...? Hom no astora pas un hom qui paeix.

"Silenci, païm!" — retruny llur crit, i t'enfonses als bacs d'una latent consciència...

—Cap esguard devers els morts qui munys — només un desdeny de jorn, un transport nocturn — el somni sempre et rem del desastre. Estilets escriuen a esteles llistes de noms buits de cos.

—Tret que sí, és clar, que et toca — que et toca, tu qui robes al duad.

—Ni a la presó de ton enteniment no ets segur. Puja a l'abordatge el fart propietari...

"Transgredires, botigueret, d'una manera o altra — i avui el cirurgià o carnisser, mudat amb bata impol·luta, per a tu ha vingut."

—T'escanya el crit mut. Ran de veure'l, literalment, ja ets pell.

—A la botiga penges. I ara qui et ven...?

—Afilerats anem, com soldats de xocolata. O com botifarres esteses. No gaires bons dibuixos cap de naltres... Cert que a mon magí fèiem més patxoca.

—Don't belong to this mishmash... Poc pertanyc a aqueix empastif. Sóc un soldat, no pas cap officer — I'm a soldier, and from another place. Sóc sempre d'enjondre. Poc puc anar amb vós.

—Elàstic, un-dos, un-dos. Som els soldats. Som els soldats de la humanitat, som els soldats de xocolata, tots formadets en formacions!

—Quan ens fonem, la terra és nostra! La terra és de xocolata. Quan es fondrà serà Sol, i el Sol és de xocolata! Quan es fondrà serà demà, demà, demà, i l'endemà d'essent-demà!

—Llavors, si us abelleix, Robinsonets jazzaires, mireu així mateix què us recoman... (Com qui alliçona enjogassadament son fill molt aimat.)

_____Ahir, dia vint.

Anacolútic balader, espardenya blanca al peu i mocador a la falcia, "qui demana l'hora" a un traginer molt tifa, qui tanmateix havia trepitjat un palter i jaquia ara

una regatera de tifa — un esclau de merda part damunt moqueta, tapís, gespa i catifa...

—"L'hora de comptar'ls, és clar", d'on en prenc susany i el tract d'enfinya.

Nòmades, fures cerca-sorts i pòtols gitans sempre et surten de trascantó a fotre el personal.

Em trec de la faixa amagada o falcia, revera, un ganivetàs. La polsera em dringa. Amb l'os del fal·lus o bisbe del babuí o l'orangutà, me'n fiu una flauta o xiulet de munta. Mes només se m'hi atansen caps de mort, voltors com carronyaires colltorts quan els senys toquen a morts.

Nostressenyor em castigarà... Tedèums de pallàs retrunyen gens harmònics lligaboscs ençà. Onades simbàtiques del so: pugen i deixenen alhora, talment el xivarri inic de les cigales, els saltaires, els grills...

Entre les cabres i les oliveres, l'armenter, guided by a slight clue, guiat pel lleu esclau, em rastreja.

Em rastrejà i avall. Malastruc de manguis, ja li'n donc el bonprou.

"Bonprou" — dic, i somric.

—Granellut, al nino tot li pruu; quin àntrecs o cranc me'l fot herpètic i morfeat...?

Ara som el tit qui tem l'estrup, no fos cas que m'encomanés — tat...? — quelcom d'hòrreu i d'espoltridor. M'espoltreix l'esfínter, com adés el proctòleg de dits roents.

Àvola tita, caimà, cornucòpia, bisbe obsedit, m'arrameix els entrevins fins que me'n comoneix les larves adormides de l'entec.

M'ensobinava, i agotnat se'm garratibava al coll — mans de forques gloquidiades m'espellen, m'escorxen d'exúvia fràcida, estantissa — em cull la rosa, que se'm torna ras rosella d'espoliari.

Rapsòdies d'ababols; belen en escalaixaments simbàtics les cabres — com querubins rosegats d'enveges...

"Bra-a-a-asil, we stood beneath an amber moon..."

A l'escalf de l'al·lucinació jazzística, gens cusc, ja dans...

D'on al duler li pren la clau (llas, galdós, pobra clau!) un vici tort. Deler de duler proctòleg qui s'ensulsia, qui el compadeix, orifany escantellat qui, naquis i caquèctic, roman, com farnat o cossatge, com canviot, sorrat pel tronc qui anc no vol descloure'l...?

Clavat, sense púguer néixer mai del tot, ganyola i m'abuixeix, llop o vebre o guivre qui a la lluna ambrada debades va braent...

—A quins boigs partits jugueu? Ca que he perdut...?

Pels matolls arronyacats, cavalls de faves seques em fan d'arrencaqueixals, o em serven els ulls perquè mai no els pugui tancar...

Estopeja i estanya el tronc l'eixam amb argiles i limfòcits...

"Prens l'arbre únicament en emfiteusi" — que jo jangl — "el llogues, pallàs, fins que et creixi la fiçança que et permeti un viol de fresc. Mamprèn-lo com el mamprenguí quan en temps de malbargany l'estella, el vímet fleixat, ausades, poc aitampoc se'm volia aixecar..."

M'encoman de la força tel·lúrica de l'arbre — me n'encoman, d'on, fer i ferm (juli!), novament tremp...!

_____Ahir, dia vint-i-u.

Com noliejares el joiell que ella portà a aital viatge on ell se la cardà més de cent camins, només en dues setmanes, i que tant l'enderiava — shiny choker, pèndul amulet — i ara el duus tu, i també al coll, d'on hom et pren per carrincló i "estranyet" (ço que trob prou bé, les femelles comcal s'abelleixen d'ens aitan "inofensius" i alhora quan cal tan "penetrants"...) — nolieges un bisbe de qui ets el pus assidu culer.

Aitant el cartens, consirós, aitant l'has cartingut, i aitan esmeperdudament, que si mai se't feia rebec — ço és, no maldava prou, en albirar una dona — i molt pus, ah, en ensumar-les (ep, ningú sinó algú qui tragina amunt i avall un foradet si fa no fa humit) — per ço de ras anar-li darreret, amb l'ull si més no, i adu belleu sisvol beneir-la a l'insabuda amb qualque gotellim de lubricant pre-lleterenc, fins al punt que — pus que no pas bisbetó bavadís — apar — niat en un llepís de secundines — litopedi entre bromeres crustàcies — alficòs podrit, de qui el formatjós vernís ja traïa bombolles de paràsits — érets reu del col·lapse, marmessor d'Orestes, qui delmà el regne, amb fàstic immens de pansides anguiles — ton pare de malnom ja li'n deien en Calçotets d'Arena — i ara son fill — l'assassí suïcida, duler ultrasol·lícit — se li sacsa la memòria i torna a aquell meravellós estiu de l'any tretze, on durant gairebé un dia sencer, tot el jorn i enllà de la meitat de la nit, mare i parella (a qui pleveix d'ençà d'aleshores un odi indivís, i amb elles a llurs companyes de forat humit) barement i eixorada el cobreixen i desoneixen — i llavors homòdromes, simbàtiques, orgasmant a l'ensems camins i camins — i camins i camins... — el cobreixen d'un saliveig de verí sense vaccí fins que irremissiblement l'han buidat, disparèunic — algolàgnic gos-a-dir — perineu sempre umflat, com mandril.

Patir, pobrissó, raiet, car quin trascor...! Si carda perquè carda... Si se n'està, se'l menja la fal·lera i es jaqueix rosegar els botons pel boc amb penellons perpetus a les ales dels oronells, on la sentor tragitosa de dona se li encastava de per vida...

Tostemps ensuma, adu entre les múmfules de les nits hivernenques, on para i rau l'eruga qui a calç de qualque flairosa pota és a trenc d'envair-li el ramat...

Xst, quin cas. Perquè me li volia de per riure fer amic d'una querrina — la qual saludí, janglaire, amb un cert afecte — ben bé ara m'ha mort.

Filharmònic camp d'aufals a tesa avui trepollat...

Moixoni: un solo de bels...

Baladeja el boc que li fa que els ababols són carcinògens, ço que no li desdic pas: "Tot el que és bell és lleig."

Doncs: magnífica escena pastorívola; una foscor de sobte hi queia. Un cranc de broma fosca reïx a cruspir-se'ns sencer el Sol.

_____Ahir, dia vint-i-dosè.

Com els anys s'apleguen, erts, ja no ens entreté la pellarofa, i l'essencial corr al nore. Ni surem amb allò que sura, enfonsats amb la feixuguesa de l'après.

Ànima enduta a capgirells, esqueixada, a llenques, abruptament pels sorrers neguits, esguerrada cap a les pregoneses inútils on re enjòlit no rau, ni prou curiós, quan en canvi, ales deman — ales i prou, ales només.

Com voleteig com voletegí, s'esbatana el món, d'on ample respir de bell nou, car, com més de misteris, menys.

Com més de misteris copses, en llurs misterioses convolucions, menys de singularment empoixevolidors vénen a raure't els integuments.

Dic: "Tard o d'hora tot ha de casar."

Tornc a ésser marrec. Rere el taulell, la tieta ençà, la mare de la jugadriu Elvireta. Eu sóc assegut a l'esglaó de l'entrada de la botiga, de cara al carrer buit en aquell migdia d'estiu suburbial targarí. Les dues mestresses xafardegen, com sempre, de ço del cardar. La mare Elvira, pagesota escultural, duu una faldilla ampla. Només em cal jeure d'esquena per ço d'ullar-li, sofrages endalt, cuixasses amb quatre pèls rucs, negres del tot; i ara, més amunt, calces traucades, blanques, puríssimes, pel

forat, si més no un plec de cony i les mates esponeroses...

L'adí de pèls amb llurs llagrimetes de rou que tastaria esbojarrat; un esforcet més, encar una miqueta, i et tinc a la pingueressa, a tocar de bleix, a tocar de llengüeta...

Llas, inatès, un silenci en la conversa; la tieta ha fet un signe amb el cap, i una ganyota de desesperació enjogassada... Tot d'una, l'aliena beutat se'm tomba: "Ai, el fresc!"

Se'm vincla — ogressa, oh, drac — i m'engrapa a embostes gegantines el canudet trempat. Totes dues riuen, i tanmateix ja no sóc més sortós... Tostemps rosec la recança del gest no terminat... Maleït, maleït pastor, encar te'm planys...? Per què no tancàveu, fèieu caure amb estrèpit la porta metàl·lica, i m'estrupàeu, m'estrupàeu, m'estrupàeu... M'estrupàeu amb totes les de la llei!

Record arronyacat, naquis, manxell; menys de nou brancam, la meua benedicció s'estén altrament fins en aqueix hiperespai del sèssil esment.

Com li ho diràs...? Tota l'estona es concentra i s'estavella al mateix penya-segat: el meu pensament.

Na Deliqui Marcel·lí, cada cop que té un nou amant, és ara com si el nostre aeroplà s'estavellés al capdamunt de cap illot desert, molt rònec, tret de qualque garriga, líquen, molsa... Poc xorrèstic quant a teca silvestre. Insectes, rèptils, rai, i tot allò: ginebrons, lledons, cireres d'arboç... La qüestió tanmateix que allí són, ells dos, els suspectes, i llavors tu, molt més precari, a frec de caure penya-segat relliscós avall, sempre amb ells dos només de referència...

Tu, doncs, qui sense altra culpa els has d'extreure els secrets molt abstrusos del sobreviure.

De suor m'eixon l'assolellada clepsa. Se m'emmiralla al cocó inundat... Si el vòrtex que mon índex hi atia sembla son cony simbombejat, no és pas que en dongui culpa a mon esme ans a mos ulls gens mentiders...

Encluseta martellejada: un sol de mallerenga; em crec al poble, amb la finestra de bell nou davant per davant de cal ferrer, tret que avui em llev tot escoixenut, solcat de vèrtoles, desconfit i anòsmic, car ara me n'adon que ni capaç no era d'ensumar el véllor arnat de cabra amb què hom m'ha cobert, ni les brèndoles rares de l'encric fet a la biorxa amb estelles de fèmurs mig corromputs, i l'escaiola de tosca de claveguera del perfuntori enguixat que m'atenalla els quatre membres o cinc.

De més a més, no sé pas quin cefàl·lic, capdecollons de galdós dervix m'ha profert de sacrifici en aqueixa missa guerxa... Només veig que l'altar on hom m'immobilitzava havia estat fins ara el cràter d'un niu de formiguetes enceses i cremants — de salpugues, doncs — de qui una voluda esvalotada amb agoludam se'm desespera a tot estrop part damunt — d'on tot em pruu, i el xoc anafilàctic poc pot raure'm gaire lluny.

Mald per ostar els invasors, de qui les dents o caires foguers m'adrecen torçons que m'osquen un cervell a trenc d'abjurar de totes totes... i m'esgarrifen una pell que, negra de sangtraïts i eriçada, apar, pertot on pot veure's, estibina — d'on qualsevol altre insecte arquitectònic faria'n bensenes febrides, fosques, metròpolis d'on s'eleva, revera, el misteri...

Gendre enlluernat qui amb un somriure oblic has pres comiat — amb quin pinzell de fòsfor fas palès damunt el banús de la nit que hom t'ha foragitat...?

S'emmodorreix i remembra com amb celles feixugues de superioritat, d'ultracuidança, bo i rabejant-se encara en les romanalles de l'antiga resplendor, la sogra Tecla (i el seu toset proterviós, de gàlib, contorn i ombra diabòlics) volen eixexpulsar-lo, o l'amenacen ras de règees autoritats judicials i d'esvinçaires pudents — "Ec-les, ec-els!" — com caplleven a la cantonada; belles poncelles — esclat, esclat, esclat — amb un signe nostre n'hi hauria prou, i llavors avall...

Com es roben elleixos i s'espixen; com s'afanyen, rabits, a col·lidir-hi, amb tu; ja els tens, satèl·lit derrenclit, enjòdol, minsoi, a la mateixa òrbita, tret que ells vénen a velocitats de voltor, i tu d'espatllat queloni fotràs goig, galdós — malament rai — com baven, fellons, molt empoixevolits — llur màxim optat fóra de desonir-te ans d'aontar-te de valent, si fa no fot públicament, estilita estubat de suarda, abillat d'emparracat samitell vermell, i aleshores ("Ep, fes-et ja acanar pel bagulaire més abstracte") fer-te malbé a alt, a tots ops, amb pler de relles ans, ausades, de raors d'allò més esmolats, d'on hom et tol — t'ha tolt de primer nas, orelles, dits, bisbe i les orletes de bagàs per ço de vindre llavors, ara que els tens enconats amb les tiretes de pell que llencen als linxs con cassigalls — a punxar-te i desumflar-te, òrgan per òrgan, a pleret, fins a assolir-te el cor — d'on amb paper de vidre te'n treiem al capdavall l'estigma, llas, l'entec massa sorrat de nelet.

Cirurgià empobrit, tremolós, apedaçat i encetat pertot arreu, pell i bata, fent tentines, amb maixella d'ase, colpint, t'ha operat...

Què t'empelta, fent soroll d'esmolet, un espigneteig d'ocell qui escanyen...? O què et treu...? La part àvola del cervell.

_____Ahir, dia vint-i-tresè.

Fores el captaire sollat a la porta de l'hospital, hi desdeies bon tros. Se t'atansaren a endur-se't, estrebant-te per l'anella al nas. Ara protestes, les durícies a les natges calades d'ardors... "Deixeu-me estar! Vull sabre'n re! No tinc pas grua a plomar amb ningú!"

Mes tot l'eixam d'adés suara, pollós de pobrissalla, treuen el nas per les cantonades, remots. En fores el director. Home massa ultracuidat, desafiador dels déus,

desdenyós del comú. Els tenies tots en derg, asseguts, arrenglerats a taula, escoltant-te com ordenes. Els tortures, ells qui no són ningú. Fins on poden tombar el coll sense moure la resta del cos...?

"Com vol l'etiqueta jeràrquica, ca? M'heu de guaitar encarcarats quan enraon, mes mai us és llegut de bellugar el cul — quina manca de respecte no fóra! — ni tampoc, és clar, rebregar els budells — ecs, ecs, i ecs! — per desplaçar el tibat tors!"

Ara glateix com glatim, recluta: aqueixes historietes ens esperonen el coratge, ens fiquen de filis... Aitantost piris a penjar't, manves, d'un botafió entortolligat dejús d'un pont — com la pereta penja del fil elèctric — naltres ens te'm llençarem manves damunt la cócera mateixa, no pas a occir l'araig, mes a esclafar-hi a culades les xinxes perforadetes...

Car qualcú li encolomava el mort. S'esdevingué talment...

Jec amb la dona, I'm in bed with my wife... Jatsia que prenys i tot, no pas per xo vol pairar-se'n. Ni se'n vol estar, vull dir... Eu i la dona una abraçada íntima ens uneix, dementre que sentíem suaument en Sibèlius al giraplaques del menjador... De sobte, sóc conscient, és a dir, prenc esment de quelcom de nou... Un contrapès de banda dels peus, com ara si qualcú ens sorrés el llit.

Deu ésser (em dic en la meua imaginació esvalotada per l'acte gint on xauxinem) l'òbol — o com se'n diu? — amb què cal gratificar el barcaire. Un dels cignes qui ens posa d'alçacavall la múrria, entrecuidadeta cignaire. Ara que camí de Tuonela (l'infern del finès qui fins ahir se la cardava) hem de travessar aquest Aqueront a l'algoleja del qual ens alfarrassen i calibren les xafarderes maldients.

Exactament: em sent sotjat, d'on atur el manxeig i obr molt els ulls, els esbatan pler, aitant com puc i ferament...

Al vèrtex jussà del llit hi ha estès un home mort... Envides si m'abelleix de continuar gratant on em pruu... Això altre que m'han entaferrat, hi lluc — hi lluc de milles lluny...

El finès qui la féu mare, i la sogra Tecla i el seu minyó. El nou-mort i els antics assassins, reexida associació — com hi ha món, com hi ha món.

_____Ahir, dia vint-i-quatrè.

Com hi ha món, enjondre, i sovint prou més ben net, cundesc. Deçà, llesficositat de bresca, bonior de rusc. Els moscs qui em ronden, insectes redivius ara i adés, d'empertostemps m'han mes en evidència, sobretot, llas, per cominal, d'on fugia, és clar, polsegós i per cabal.

Sóc ocell amb pepida, altrament, bo i xiulant et comoneixc, mallerenga, i, com el rossinyol qui viatja sense ops de viàtic, t'encoman d'encomanar'm a la meua dona i al seu cosser rabent, el seu estelló salvatge, qui òlim disfressat d'haveria forceguda, enjondre em dugué, ben desadet al terrabastall o sostremort del tombarell, lluny ferament del camp de mart on hom amania d'executar'm nitament i furtiva per tal de llavors fer'm encar rònega tecla anònima i sense ampit lluent ni florit entre les lloses erectes...

Ornitològic, un d'ells quietament vull esdevindre'n... Les esteses de terra i oceà no pol·luïdes per la presència molt llorda dels simis humans són immenses i ignotes. Allí les nombroses tribus dels ocells — arpelles, xatracs, qualsevol esbart que per xiripada se'm presenti als senys sempre agraïts — hi menen vides molt més serioses, calmes, intel·ligents, enginyoses i abundants...

S'abat del cel alada mort. Quin pànic. A tesa percudit per merles mortes de cop-sobte. Carretera sense altre esclau que la regatera de sang... Malverany, malverany.

Lleu tremolor de mort al peig borrallós de la carretera. La merla fiçada al cor per les urpes de l'esmerla. Cel opac, s'esvalotava esparverat l'esbart — l'atac s'esqueia tot d'una — delmadet esbart.

Fa la balada de la merla i l'esmerla... "Com qui és buderó o cimbell cap a mon bec llunyà fimbrosament cul-bellugant, que bonica que ets sestejant feliçment pel verd nard dels prats a la voreta de l'estany... Oh cossos alternatius sens dolentes pulsions, amb els gairebé exclusius plaers del piular i el defecar sempre intactes — ah, disbauxa de la xifra i la barreja anònima — entre els llúpols jolius i els blens dels blats amb jupetí — els poms de floretes al trau de cada comelleta — tempteig de gateig, de quasi repapieig, dels gerds cossets amb prou feines esquerats — si ara et vinc tanmateix de cop-sobte, com paperina umflada que d'un carxot esclata, t'ocloc d'empertostemps els orificis dels plaers robadors d'ésser..."

Amb mon aviciat temperament només serveixc per a servar incòlumes la canalla — caganius que no prenguin mal en llurs anys de consciència somorta...

I ni això aquell camí de densa càrrega al cor.

I respon doncs la merla morent: "Plec berrugós de ton bec, mon adéu el puntua una groguenca coma — ens ensarrona l'esperanceta fins a l'instant postrem — carallots sense perdó, bah."

Esclau de sang damunt l'esclau groc de la carretera. Senyera profanada.

_____Ahir, dia vint-i-cinquè.

Qualque ènzim somnífer, rapsòdic, d'ababol deu pessigollir'm pel budellam o

paltruu (fins suara, ausades, el meu foradet micó, o raconet dels mals endreços pus en derg, gos-a-dir, curiós, endreçadet i cundesc que anc el cos no m'hagués hagut — inclòs ací allò, sovint enderiat, que em pensa eixoradament arrapat a les parets oscades ans cranades del crani— puix prou que el blandeixc: només òptim recapte. Prou pot, doncs, som-hi, atès que tot tendret és el que endrapa: ni bou ni bèstia grossa. Per comptes, hò i tant: bolets coprobis, enciams, aufals, crustacis, i lliuradors i lliuradors de blat, panís, sègol, ordi, segó, civada, nyàmeres sots la neu... Mam, tec i llevants, sempre fresquets, just collits, moixernons, pixallits, llebres i ànecs rostits, ostions i cloïsses, mòlleres, truites, nous, nabius, nespres, caquis)...

Codonys, com dec somiar! Dic que em pessigolleix pels nítols qualque antimonit seguici o verí d'on ningú no en sap el vaccí ni la triaga...

Perdc els estreps: percebc l'esquellerinc d'esperons o de turmelleres part damunt el cap, el qual sondroll sense tanmateix albirar re; percebc així mateix l'hàlit roent d'hèlixs com el del cavall quan, en pic haver saltades pler de cledes i esparres, en ensumar'm ja orxega i m'abuixeix, i em mossegaria amb nacres ambrats de cocodril, si doncs la jugadriu no li estrebava ferm les regnes i de cap a la rebasta no li enfonsava els ullals de rats dels aumàstecs o engranatges eriçats amb què s'orna els turmells. Hiat al·lucinatori de caire esplàncnic, ve-t'ho ací.

I, tanmateix, encar oïc braire al costat meu, i és elleix — té un peu nu de dona a alçada de ventre bategós, que el vernís escoixenen els rossinyols fets de claus torts i rovellats (antiga gangalla de mànecs d'aixades i de destrals) que, soldats a una armella de taüt colgat de lluny, ara li fan de ben apropiada turmellera... "Badar, rai", em repta, "com si no havies vist mai cul en finestra, capçana!" Respoc, ritual: "Hò, i com millor prem, més el preem", d'on, per mà de l'esforç, caic en vertigen.

_____13

Brosseta d'estalzí despresa que pel fumeral, entre cendres i fums, amunt i avall, dibuixes a l'insabuda entrellats de teoremes cults, quan l'únic que voldries és esdevenir-hi el darrer punt, i avall.

Bé calia-ho demostrar: la sang bullent del seu menstru damunt la neu...

—Prou fer el ruc — és ella qui brau, bo i saltant del cavall —. Si et trec del brell on t'envesques vull ras que et desixis de tots els geps com de penyores.

Geps que em sorren — me'n vol escús, desempallegat — ni en Cassigall ni en Desnerit — amb senderi, ben vestit, cogotç, de bon regent i, amb pagat xurrimpàmpol, passejar'm, serè, de xeix a ics. D'equilibrat tarannà per moltes voltes que em calgui fer, Tres Tombs cossers d'empertostemps, o si més no fins que, ulls clucs, toqui de perdre l'esment novament... Vertigen justificat, massa poc, i ací ve el blasme, o com la gavina li deia al llamàntol, la vespa xana al bellmarí, en

enyorívoles balades de l'antigor que em reboteixen pels dins. "Fo... ...tuda l'hem, la ballem peluda i magra." Te'n paires, aitant te fot, te la porta fluixa, ho tens flix. Mapes d'àncora són les ungles, el braç una gúmena, el cap un gaiatell, el semblant del qual apar un cap de mort de qui les urses que avia estrafan la mòria més greu.

El proctòleg, en canvi, et torca, amb plaïble vult, tant abans de furgar't com en acabat... En contrasemble (likewise) el matràs gloriós del polonès quan fil per randa em cus amb bromeres d'orles, brodats, blondes i randes, l'esvoranc estíptic, borborígmic, on el canviot té el dez...

Aiguabarreig astringent, m'hi redueix eixaures perquè els canviots (tos fills) allí desats no tinguin mai prou d'aire: bombolles al trau d'alcohol de cremar, bromeres de ceres fumegoses: gairebé hermètic segell.

En l'endemig, esbarts es cruspeixen un pop encallat. Fa vuit braços de ferro amb setze gralles, dementre que les qui fan divuit i dinou li desarrelen proterviosament els ulls... "Noi, no ho sé pas si mai reeixiré a esquerar't del tot. Del que t'enseny no en roplegues pas gaire. Cases, caceres, coses, colls, cólls, cosses... Quan sigui hora d'espletar't ja serà tothom al sot, i allavòrens qui ho veurà...? Per comptes, si surts amb manguis, capdéu aumon no hauria de poder't anomenar ni gèl·lera, que vol dir: no-re, buderol — ni toüt, que vol dir: sense-substància i balmat i buit — com fan totes les manefles qui tothora enraonen d'enraonies a l'areny de la vora del riu."

Al túixec del sútzeu Xúquer llurs acúmens s'esmussaren, ep i altrament qui es plany...? No es plany pas el tit. Prou em plevia, en eixexiliar'm, a ja no plànyer'm mai més. Est fou mon pliu (mon pletge totjorn incòlume, vós), que a tard ni orcs ni Xaró em sentirien encarregar'ls cap mena de frau ni intercessió, que abans em morís de mort ben aspra i menys de null consol ni embrocació si... ep, i així anar fent...

Llavors, però, ja feia estona que havia perdut el so notori del trot.

Diu: Altafulla! i, sense molla de recança, em jaqueix sull, si bé almenys deslligat... Per les traces (per l'esclau), prou endevín on has anada a escampar la boira... Avaraves, bo i treient espurna de ben diversos minerals, devers la torre o panòptic, a calç del qual jaquies que peixés a lloure i a tot alt el salvatge animal de pell febrida ans crins de glatints fiçances, nafres intermitents de bombolleig flamíger, oronells inassadollívols, orelles en banya, ulls de foc i vit gegantí d'un tremp d'acer...

"Truc-truc" — s'obre la porta. Llesca a llesca, s'empassa la torre rodona... A la cofa del guaita, li exigeix, a canvi dels favors (si mai vols tornar a fer senes, treure sisos, estella, nyapa; que et ponguin totes...), que la jaqueixi accedir manves a la cel·la de venecià Bisbe-eixerit (de feliç cincsous, encar, ben escaientment galtaesquerdat, com n'Al Capó mateix)...

A l'apogeu de l'escorcoll sexual, quan ambdòs deuen escartejar's amb pus d'escalf els fulls o plecs de les parts, me n'adon, païdor toüt, que em sóc ensopit sense treure en tota l'estona els peus de la galleda...

Els flats del vent encara m'acabaran de refredar, els pets de la moto o el cavall d'ofegar, d'on si ajorn l'estossec inicial és sols per tal de no denunciar'm, ep, em tornaran, redhibitori, a l'hospital, si doncs tant bad i prou no vigil...

Tant se val. Quan l'esquerdagaltat al capdavall ja l'abat, i se l'agibella damunt la màrfega, la qual s'esmortueix i bleixa com un esparpall de moixons fins, jo ja par una mica més d'esment en l'acció.

Sobtadament, com el pellaire qui si fins ara no hi mirava gaire prim ara primfila i torna a trobar l'agre del recaceig, si dins la butxaca d'un abric espellifat, que ni un jaques ausades ja no portaria, hi descobreix, no pas grapialtesa ni qualque diamant ni un bitllet de loteria, ans el secret d'una missiva amorosa, amb uns llavis de carmí perfumat per signatura, d'on encara, llas, me n'ennuec...

Llavors, doncs, com afavoreixc una cama i en acabat l'altra per ço d'accedir als sorolls més mínims emesos a ops del meu esmolat sentir-hi!

I la lluna hi ajuda: m'és vijares que em guareix amb el bàlsam d'argent, és clar, que em destil·la... Tret que qualcú m'arrameix amb flastomies poca-soltes. Llas, malaguanyat, trigava tanmateix massa d'estona al mateix indret. Doncs, intimitat tolta, entost de barganyar'm en cap tençó sofregida d'improperis, cerc a esvair'm, el tit, a fondre'm, cuit a carranquejar lluny d'on el crim espletava. No s'hi val a janglar, però, i on m'amag...? En un fosc adí d'esbarzers i d'argelagues, m'hi fic de cap nogensmenys com en temps de farsa.

"Prou te'n desavesarem naltres", brauen les veus de la vergonya i del nelet, i no tinc lleure ara d'escatir'n l'exacta orientació; "doneu-me suport!" D'on entre tots m'ataquen garratibats amb porres, amb polles garratibades, plomades i sense plomar per millor arma.

—Contesa ridícula, guaiteu-lo — diu — ca...? En Calces de Sorram. Cap a la platja, cap a la platja. Sempre rere la dona, aconseguint-la, empaitant-la sense mai del tot, elis, elis, heure-la...

Sóc assetjat, revera. Fa setze i es fregava els dits a l'entreforc matollós... La samfainera qui em duu a l'algoleja... Mitja tarda... La llera tarquimosa que el Sol èmul ans prou rancuniare prou eixamorava...

Costons, assuts, fets pels vebres enfeinats; moscs, vespes, zum-zum, bonior... Tafaneig. L'auditori és tota una altra voluda de gèl·leres (no-ningús molt meuques, vells i velles merdacaners i putifeines, gossos, colgafocs, malèvols, àvols)... D'on, per ço de fer'ls riure pus encara, m'atans als còdols, faig panxa bo i blegant els genolls, em trec lo carall i amb la guaspa amb greu dolor en pescava a doble pinça dobla, vet aquí, així mateix, el cranc pare — el pare dels crancs, barbut, arnat, felló: un tancred autèntic — i tots volia que aplaudíssiu, d'on ningú, fantasmes, molt blanament — ah, comiat ploramicós — tampoc se n'estava.

—On deu anar aitan groc i corrents...?

Me n'anava de casa.

[][][]

3.-Oïc la gran patum, En Panjamdrum

-Entrí a l'escàs indret tanmateix gens rònec on hom venia llibres/ "Memòries de l'aventura de l'instant", deia el cartell, "sincròniques;/ Coïncidències del que ocorr. La Terra, malgrat les aparences, és/ Un formiguer en forma de volcà pels nítols del qual hom ascendeix al llarg de galeries inexistents/ Creades de fresc". I em guaitava bo i revolucionant ja el motor del meu instint de fuita/ La maqueta d'ocres i ambres d'un model de món potser esfereïdorament intuït/ Mes mai assumit — perduts en una foscor tanmateix escalable i cap on?/ Cap on?, car aqueixa fóra l'angoixa: el desconèixer de l'empesa cap enllà i per aventura amunt.

-"El poble més aventurer és el qui mai no lleixa res escrit/ Manca de temps, i poc val gens la pena, car del que es tracta és/ Eixir. Les traces del nostre escrit són les esborrívoles del nostre pas cremat."

-El fet, es veu, és que el poble qui escunça el cràter/ S'autoexpel·leix del formiguer-volcà/ A l'infinit d'un altre firmament/ Metamorfosi sublim.

-N'ixc perplex, insatisfet, mes ingràvid/ Quasi bé espiritualitzat, papallonet blavós/ Com ells, per aventura, com els pobles/ Qui foren i es desempallegaren enlluny/ Papallonets blavencs qui els altres firmaments/ Expeditament i lluminosa sallen.

*

-Ixc a la percaça de l'ocre/ Orient, orient: mon fat/ Mon sest, que em dic, llas, no pas rient/ Cosser esclau groc envant, trepig/Com qui escarbats molt nics calciga/ El xerri ultra-repugnant dels exèrcits-

-S'eixamora en el cald quitrà/ La ferralla que en tolls letals/ Ressua túixecs/ Virulents vapors se n'envolen pler/ Gorgones s'hi cagaren pler/ Confonen per comunes els/ Camins dels carnals passatgers/ Ves, que el dimoni se'ls endugui-

-Si el dimoni se'ns endús, que/ Broix no restaes, enginyer-

-Ningú no us convidava a/ La festa del meu suïcidi/ I tanmateix què veig: esclau/ Groc de la carretera envant/ La moto al capdavall t'ateny.

*

-O, dejús la buada d'estels, petjada/ Groga del pinzell regalimós amunt/ Bo i corsecat tostemps per l'altra talent/ D'albirar al capdavall l'uix de l'esvoranc/ Avinent on desar'm de les maltempsades/ Consuetudinàries de la nit.

-Els dois que escauen a la foscor, llavors/ Les malvestats dels íncoles lleigs qui hi viuen/ Com ara els autobusaires folls, cascú/ A son fur; el guivre cuitós, furtiu/ Els liards nocturns, ferradures roents/ I ulls vermells i intermitents; els tancs

omni-/ Potents que en l'impunitat burxen i fan/ Llur jova assassina cada nit de fresc/ D'anar esclafant els esgarriats tot d'una/ Molt esfereïdorament esvalotats-

-Traces faitisses amunt, doncs, bo i guaitant/ Si esbrín, entre els sécs esparsos, escarsers/ De soques, senyals, pals i fites, adreces/ Sinceres, secretes, dels qui ja es perderen/ Abans, nus com jo, cuscs i aspirants, menys d'armes/ Pobrets, tret belleu de qualque matamosques/ I bassetja casolans, avui, llas, molt/ Nic i felló, atès que, tirant-tirant/ A puntades de peu com ara el baló/ Una mort-seca, les dents, en un mal bot/ Em feien un séc insignificant, però/ Ben dolorós al sec de la cama, ves/ I ara aitant com m'abelliria de, ups!...

-S'alzina el missatge del roc on s'asseia/ A la vora del camí (renoi, cavà/ Quin ensurt!); en acabat, ve el toset, fill/ De sa mare, molt serioset a dir'm/ Que li deia que em digués quelcom com ara/ "Sols em volguéssiu!", on li responc, amb/ Un clatellotet, ai carallot, que li/ Respongui, aitan llausanger com calgui: "Ep/ Us voldria prou, sols no m'empaitéssiu/ I menys encara, llas, amb aquesta gola ni afany".

*

-Que li dic: saltaire, obstacles, rai-/ Pinça de cranc, carall quilomètric/ De peuet de cabra, boc banyut/ Guspires al sílex, catacroc/ De buit; si el ventijol monitori/ Rosta exúvies, exosquelets/ Mort-seques, garotes i tironys/ Costellams o xilòfons de fòssils/ Telsons erts dels xifosurs damunt/ Els opercles adients, com arquets/ I violins, sent-hi com hi ronca/ El destí; enllà és una sopa d'ulls/ Safarós escumall sempre hi sura/ La bromera bruta.

*

-Burxat a l'ull pel telsó-/ Fill meu, a l'ensec i lluny/ Entre vents desèrtics, sorres/ Enjòlites, vidrets, verins/ Espores, si et treus el pedaç/ Del cul dels pantalons/ Pots fer-te'n un pegat magnífic/ Per a l'ull.

*

-Plints d'aram i ambre: tantost/ T'hi premen, et pruu la pròtesi-/ Cucut obès qui llepes l'albergínia/ Ignot puput pudent tip de melitxes-/ Me n'ani a l'Alacantí/ Per a púguer'm divertir/ Culer de l'Hèrakles, Hèrakles, Hèrakles/ Nom nobilíssim: m'hi bateig setmana/ A setmana com al Jordà/ Inclosos clava i entrepà-/ Vés-te'n en bon guany, preciós/ Dic a l'espill, i li gir cua abans/ No m'ha respost, entre ofecs de ranera/ Orb pigall qui et malmenes a la pesca/ Miraculosa, fotràs goig/ Feina perduda o ets prou boig/ D'alfarrassar gàlib i eixaure/ De l'aigua continguda ausades entre/ Les dues vores del riu menys de guals/ Car d'altra banda a l'altra riba hi ha/ Si fa no fa la mateixa voluda/ Qui totjorn ens escarneix ans atabuixa.

*

-L'el·lipsi cabdal eixarreeix el desig-/ Culers de la cimolsa, el velludet i el cotó-fluix/ Arrupits pels raconets, arrosant's-ens a les parets/ Discinètics: urses a manta i llavors/ Metamòrfiques convulsions; hirsutes esquenes d'ase/ Espinades d'australopitecs/ Aporrinats, doblegats tothora per càgoms i penjaments/ Alhora trets i atrets, mig levitant, cames part/ Davant, plegades, el cul nu a les rajoles glaçades/ Les llúpies genitals que ens pruen, enceses/ A trenc d'esclatar'ns, sotgem sense descans/ L'espectacle: l'escenificació perenne del greuge/ Projectat: em trec el raor i et degoll/ Tanta d'esquírria et duc, em trec/ La destral i t'escapç/ Soques, bolets, i els caps sulls i sagnants/ Dels al·lucinats.

*

-S'exprimeix (redéu i en sap)/ Ens el guaitem babau-amanits/ Com si doncs no/ Haguéssim mai vist/ Cul en finestra-

-I com més prem/ Més el preem.

*

-Quan diu que vol dur-me a cal metge/ Eu, renoc benigne de manguis/ (de qui "no t'enfangos, *o enfanguis*"/ Fou tostemps el principi o pletge/ Pel qual guiar'm), patir, raiet.../ Mes com aitampoc vullc mai plànyer'm/ Enguany, si puc, com cada any, em/ Faré fonedís pel riuet-

-Ja m'ha emparat ras d'entrar al grau/ Cànyem i espart, se'n perd l'esclau-

-Net i no brut, indemne, estalvi i sa/ Inviolat pel dit ferotge/ O pinça de crustaci de l'insà/ Proctòleg qui ungla-llarg em fotge/ Sés amunt, la rel de l'ésser que em fa/ No tornaré mai més, morent salmó/ A remuntar el corrent que em duu/ Tanmateix a indrets de temptació/ On rau el tatú i l'haca lluu/ Amb ullals de tauró i pell d'escurçó/ Pegàs infernal, pel bescoll faitís/ Amb dents carnívores m'espina/ Femna àvola qui l'encavallerís/ Encar a mordre'm com benzina/ De moto que un bon tram li garantís.

*

-Tot plegat, bordet subterrani, em duen/ A ca n'Esquerdagaltat, metge foll/ Amb foll semblant, menys de bigot i goll/ De pistoler o militar: no suen/ Ull opac, quan botxinegen el pres/ Ans, amb bromeres de glaceres, ambres/ Liquats, vidriols, li omplen les cambres/ Del cos com calderes fetes exprès/ Per a bruixes on bullen com llimacs/ Cor i fetge, i melsa i pap, i la síndria/ Fesa del cervell, adés per la cíndria/ Del crani servat i ara d'uns escacs/ Diabòlics fet peó umflat i vermell/ S'urta al crani surant com gaiatell – I perd tot quest ulterior/ D'on com coiot/ Rabiüt, cec, sense horitzó/ Qui en massicot/ I litargiri es cou, xiscló/ Enverinat pel plom i el coure/ De l'olla al foc/ Que es fon de boja, ben a lloure/ I a floc a floc/ Em desfaig, lleu no em puc ni moure/ I adu el que parl és el·lipsi/ Els dic mon viure/ Irrisori, d'on és clar un tip s'hi/ Foten de riure/ Fins que el seny perc: total eclipsi.

*

-Tantost l'hi duu, li pruu el paltruu/ D'on li venia gola de cagar/ De por. D'on, tanmateix (i ja es fotrà)/ Arreu el persegueix la puta nuu/ De la malenconia; adu més/ Fillets: l'angoixa es mereix o el segriny/ Cruels, tostemps desats a l'escrú escriny/ De la tendra ànima seua, car és/ Ben jove encar — d'on d'aquell dez pollós/ Al pinyol del cos, qui en cerqués socors/ Ben mesell ans ximplet prou fóra/ Car com xagneta/ Me'l jaqueix: cremat, qui s'enyora/ D'una maleta/ Petita i el vent que el fitora/ I prou: somni magnífic, juli!/ D'empertostemps/ Anul·lat per l'esforç herculi/ Que cal-li ensems/ Amb l'altre presoner ceruli/ Qui a la cel·la col-lo o l'adora/ D'amor concreta -/ Adu li brunz com moix d'Angora/ A la bragueta/ Totjorn: morros de cony de mòra.

*

-Per les senyeres, li dic, glatim/ Els solcs de l'arada del pagès/ Quan alhora N'Ícar inconspicu/ Cau al lluny, al seu quadre/ Bé ho pertreu En Pere/ Brügel, durant/ El segle setzè, quan encar/ Els catalans som imperi/ Allò és l'únic significant/ Que s'hi esdevé/ La senyera.

-Per qui el roc (el carro)/ S'atura, i per cada peó/ Mort.

-Som així, el catalonians/ Si cau un nostre capità/ S'atura tota la màquina/ Però mai no el món/ Ni el nostre replegar'ns/ Del pus fons, per tal/ De començar.

-Per xo veiem senyeres pertot.

*

-Sempre te'n trobes qui te'n diuen que n'hi hauria per a penjar't/ Els casats amb sudamericans, sobretot, racistes anticatalans/ Molt frenètics, adu quan duen cognoms catalans.

-Hi havia aquell gamarús, pobre carrincló, que em diu/ A casa meua només puc parlar en català amb el gos.

-O la vella patètica, casada adés amb un militar/ Encara ara amarga d'haver rebudes destructores atupades/ Si se li escapava un mot en català/ Però d'amagatotis tots mos fills n'aprengueren/ I quan dormien els en cantava cançons/ I tots saben dir setze jutges impecablement/ Si volguessin.

-D'altres ens en sortim millor/ Em diu: Les dues úniques vegades/ Al món que m'he fet passar per ecs-panyol/ *No li ho digueu a la dona*/ (Com si fos de mena traïdor, o ni si sabés qui fos)/ Un dia que havia anat de putes amb una holandesa gegantina/ I com se me li esquitllava la pitxolineta del conyàs/ Boy, aren't you small-pricked, es planyia/ Li responc: That's how we spics are all, very small-pricked indeed/ Ha-hà. I la segona quan em mori/ Car em sabria greu que es morís cap altre català/ Vull que vegin que de xarnecs se'n moren molts més/ Molt més febles no sols d'enteniment, adu de cos.

*

-Ves si sóc ruc/ Per què?/ Perquè cua.

-Collons, sinó. Sura la sura. Suara/ Tornant del cementiri dels aeroplans/ Pobre home, no sé pas què s'ha degut pensar/ De mi. Tit i ses dèries *cum* cabòries/ A la percaça de cap bon escoltador/ Li n'omples el cap, i te n'esquitlles tan tranquil.

-*Creu-t'ho*, li dius, *KRTU*/ A la sala grossa, davall el gran cercle de llums/ Negre part dessota; part damunt, si el sobrevoles/ Blanc lluent. Havies estripats els prospectes/ Desatesos que adés reparties, i ara et feien/ Recollidor de fustetes.

-Una gata moixa qui et parrupava si pagesívol/ Bonjan l'acarones, tot d'una/ S'enllaminia amb el teu rellotge/ Fosc a la manoquella.

-El pren per qualque bestiola/ A tall de ratolinet, i amb quina pega/ Niguesa ni iniquitat s'hi enferritja/ S'hi parteix les dents. *És que duc un rellotge/ Cuirassat, i poc és culpa meua si…*/ Ixc de part d'allí amb la cua entre les cames/ Pregonament empegueït.

-A la sala grossa, tanmateix, me li assec/ A la voreta. De cua d'ull l'alfarràs/ És cap psicòpata? Frunz gaire? Es creu a cap/ Tron? Agreja, enrancit? Escoseix/ Imperiós el laberint caòtic, la voluda/ Qui va i ve? Lívid sanglota part de dins?/ Vull pas equivocar'm ara com la moixa d'adés suara, vós.

-Quíties de tota boira mes antiparres/ Cap rellent de llàgrimes les entela/ Ni de baf de bleix ujat/ Sóc pas cap xipòtol malfaixat/ A l'inrevés: em fleix com satèl·lit/ Rodolaire, amb corretges teses/ De cap hamaca on fes la migdiada/ M'estimbaria, desprès.

-A cada avinguda o horitzó/ Sia de torrats sílexs o/ De brillants gratacels nocturns/ Infal·liblement el món/ The world but a circus/ És un circ xaró/ Que t'has de guaitar/ Del teu seient estant/ Amb pausat discerniment/ I (prou cal) l'escadussera/ Escaient, espontània/ Riallada. Sense grans/ Escarafalls ni pallassades/ Car…

-Recorda: tu no ets (ni vols ésser) el pallasso.

-Ara me li tomb polidament/ Amb un salut i encadenem entregabadora/ Taba; que si hom és culer/ Que si l'imperi catalonià/ Que si la cultura d'avui com

avui/ Pot donar cap rampeu a la clàssica/ I, és clar, que si les senyoretes/ I que si les padrines d'antanyasses/ I llurs simples apotegmes del bonviure...

-Car de què altre hem de viure/ Si doncs no d'il·lusions-

-La veritat et fa fútil i nul/ La veritat t'esclafa.../ La veritat, la veritat.

*

-Ara, les il·lusions; les il·lusions/ Han d'ésser humils. Saps que són/ Il·lusions, i són només/ Mannà per a l'anar-fent/ Mannà flonget/ Insubstancial/ Futil·la.

*

-Rere la façana, vós/ Calcinat esquelet.

*

-La veritat us farà esclaus/ Del falorniós qui pretén dir-la/ Oidà.

-Dirà: la veritat us farà lliures/ I començarà mentint pels descosits.

-Qui et diu, galtut i dreturer, diré/ La veritat, o més recargolat: t'assest/ Amb la veritat/ Ja ha començat/ Amb la més abjecta/ Monçònega.

*

-Si us plau per força, de fàstic ja negres/ Totjorn tancats, llassos; només pel Barça/ Guanyant, remuts qualque vegada esparsa/ Els sis jorns restants no pas gens alegres/ Romanem, trista setmana, en esberla/ Enrampats, com escarbats qui amb cap llustre/ Acunçat no s'empelten, ni en il·lustre/ Passat troben o escuncen llum ni perla/ Prou lluent que a bona treva acordada/ Els dus, ans de ventar's altra palada-

-On raem, presoners, guarir/ (Perduda clau)/ Malament, rai, ni tit (un no-dir)/ Ni, és clar, si us plau/ La dona, ens lleu gens de morir/ De fàstic com ara; creureu/ Que, a part l'esport/ Cap deport no ens alta; ploreu/ El meu vit mort/ I celebréssiu si voleu/ La fufa folla que jaquir/ (O dir adéu-siau)/ Em cal tostemps, car sens maldir/ Referm, vit blau/ Que un altre mos em fa perir.

*

-Xst, sencer morc/ L'hom empeltat de l'entec/ Per l'homenet.

*

-Cascú per cabal ha el seu bocí meu/ Les dents del cavall, els garfis del metge/ De la dominadriu endins el petge/ Que m'acora: vernís del verí seu/ D'un bes molt segrinyós que em tol la veu/ A ops que no s'hi vàlgon ois ni aücs-

-Desficiós renegaire qui els sucs/ Vitals com ceres llampants en la creu/ Perd, a tall d'adip qui no pot gens braire/ Mut, pel musell pres al parany menjaire-

-Ferramentes golafres totes/ Que gori-goris/ Garranyiguen entre ganyotes-

-Deutes uxoris/ Redituen, ec-ne ja quotes/ Dementre que em burxa sol·lícit/ De jazz cadença/ Hom pren ausades per implícit/ Susany ni ofensa/ Redituar'n no ésser gens lícit/ Ço que prova si de per cas/ Llavis que em rosta/ Crits morts per greus mossecs que acaç/ Si al bes dic osta-/ Cal parar compte a no cremar's.

*

-Rac estranyat: maleït saig pugnaç/ Qui tanmateix es consira filòsof/ Ço és, teòsof i també antropòsof/ Li són, els pacients, familiars/ (Segons diu), qui totjorn com pneumàtics/ De tractor li giquen al fang de l'ànima/ Senyals fins que l'entec que els rau, exànime/ No ix de llur cos i ànima amb emfàtics/ Aücs de segriny i d'hòrrees penes/ Com les que els raïen suara les venes/ De tot i de pus sóc capaç/ (Arrodoneix)/ Per tal que l'hora del traspàs/ On s'esvaeix/ La víctima, no arribo pas-

-De farnat a carnús transform/ Cada malalt/ Tret que no fos de moc a vorm-

-Trob que és desalt/ No eixorivir'l si encar no dorm/ Dingú no se'm mor, si ans, pontífex/ Molt infal·lible/ No li recept (truc de carnífex)/ Qualque temible/ Estimulant, d'on heus-lo artífex/ Dels gisclets, doncs, més horrorífecs.

*

-Tota la meua vida he esset/ (O sóc hagut)/ Un príncep (ja el sóc de toset)/ Ple de salut/ De qui el gran heroisme esclet/ El duu tothora a clar respondre/ Si cap malalt/ Solipsista vol dur'l a tondre-

-"Re no em defalt/ L'únic, doctor: que no puc pondre"/ Llefiscós llepafils, ja et tinc/ Treu-te el matràs/ Fes dring-dring amb l'esquellerinc/ I ara el culàs/ Malament, rai; no en donc ni cinc-

*

-D'on els seus pacients més algolàgnics/ Encar li anaven darrere perquè/ Els dugués (o dus) de cap al quiròfan-/ Rics de paciència i cabronada/ Es jaquien furgar amb estris tot tècnics/ O a nua grapa; la qüestió és que/ Sigueu contents quan de valent us nyaufen-

-Se'ls culiva i pixa en breu regolfada.../ Bo i seguint el seguici o afrodisíac/ S'alça i camina el pitjor hipocondríac.

*

-Ah, idil·li indeleble, fluorescent/ Granotes al tapit, el drac pansit/ Molses i espases, i el bevre indolent/ Qui amb teranyina i cendra et cus el pit-

-Mal bargany fots, pres en congreny/ No hi val renill/ Cavall de serp, místic disseny/ Veus-lo a l'espill/ Cavall de faves/ Ec-te'l si bades/ Vespa t'estrupa — o perds el seny.../ Sures damunt el cos inert, enllà/ De les esparres on roman reclosa/ La realitat. Només et fa nosa/ El trontoll del terratrem que amb la mà/ Produeix, com qui treu mantes secances/ D'una màniga o corn de les galivances/ Un metge màgic qui fins de vacances/ Empelta en teixit mort vives recances-

-Ara ets l'escolta en joli qui escoseix/ El camp de mart on la vençó t'advé/ Tres enemics, cascun un carnisser/ Se't masteguen, d'on se n'encavallereix/ Entre dues aigües un quart, i aquest/ Cabalment et causa pitjor destret/ Se t'arrapa com ham o arpó o mapa/ D'àncora ans el carall et pren d'esquer/ Desa't, li giscles, car veus que t'endrapa/ A trenc de percruspir-se't, i adu el ble/ Estossegós de la teua animeta/ Perilla entre les pinces d'aquest fabre/ Del fer malbé el cadavre. Rere l'arbre/ Esponerós de l'amor propi espleta/ L'alzinoi qui el podrimener prediu/ Si avui som diumenge, cap a dimarts/ De tu no en tenen cap dels convidats-/ Transsubstanciat no pas en perdiu/ Ni conill colgats, forçats al ferment/ Ans, per les traces, ecs, en re refet/ Que ningú sinó el coprí (o bolet/ Merder) gens no troba prou adient.../ Tant se val, prou pots, et surts amb la teua/ Car tens algú qui ton adí apreua/ Prou. I es diu, aquest fabre casolà/ De l'ensulsiada, cranc: cranc ermità.

*

-El cranc ermità qui em té, de qui l'aspredat/ Ans acritud i brofeguesa/ De dingú no el fan amic/ No pas de debò/ D'on em surt el professor o profeta/ De l'univers sincrètic/ Ara que gisclen ensems/ Les cent mil harpies del vent/ Que si tot es redueix a re/ I res sempre s'esbufega en tot/ Necessitem ras un altre estratagema.

*

-Aesmeu's-en un de ben bo/ Diu: O, si no, ja, vós, tat?/ Guerpim i pleguem.

*

-Som-hi, som-hi, munions/ Espinyem-lo fins a esborrar'l/ Punyiu sobretot el rovell amb adustesa/ I, d'esbiaix, el bronqui eixorc/ Del trobaire comatós/

Adopereu-lo de bassetja/ O de canó coriaci/ Per on, giravolts hèlics/ Amunt, o escales en doble hèlix/ Abastim, amb instint encès/ I malsegellada captinença/ Les tres centes cruïlles del malson/ On entre calfreds i tremolins/ El demanament poguéssim plantejar/ Si ens cal abans esguerrar'ns o escarransir'ns/ Per ço d'endevinar el bon camí.

*

-Ai, cantacançons, saps que això/ Només s'esdevé tres jorns abans de palmar-la?/ Punyetetes, rai, se'n foten/ Però eu sé que és quelcom que mengí/ I no sabí pas pair-

-Ahir em rabejava entre tones de bons/ Alzinoiets estesos per les soques.

*

-Pels vaivens combinatoris/ Amb fèrula de vímet/ Amb embranzides de sacseig/ Tanmateix avences.

-Fa En Boeci: *No hi ha pitjor flagell/ Que domèstic hostil.*

-Quan menys vigilis/ Com flor cluca t'arranaré.

*

-Piràmides de caps tallats arran i de fresc/ Les urses, les ganyotes, els visatges/ Discinètics: les guerxines immundes/ Els semblants que se'ns escarranseixen/ Com escruixides cualbres rebregades/ Per un Sol, ah, molt cruent/ (I feia uns trons i llamps que enamoraven)-

-Ben distretets, doncs, mentre ens guaitem els tics/ Pòstums que fem, janglant/ (Tàcitament, eh?) que les il·lusions i les vanitats/ Al capdavall ens brollaven com grans grans purulents.

*

-Lluny, els paps plens d'esclops/ Adob per a les trumfes de la taiga/ Làbils, tendres, cogomes ens neixen/ Per comptes de caps/ Flagrants ous del diable, vits fètids/ Amb pler de moscards enganxats/ Al conspiscu lubricant cosser/ Creixent'ns-e entrecuixes, és clar-

-És que pollins, rossins/ Tothom, la qüestió: tard o d'hora és fê-la/ I ara la fèiem, i grossa, vós, i grossa-

-Lleugera i gaudent/ Cua-dient, com un(a) esquelet(a)/ Clafert(a) de carn i de greixos sagnants/ La pageseta ens encamallava/ La desfeta.

*

-Ençà, rumiàvem, rumiàvem adeleradament/ I les rodes dels cervells ens brunzien/ Com els moscs vironers qui ens/ Rondaven: rum-rum, rum-rum.

*

-La qüestió, tornem-hi: que hom/ Eixia del teatre/ D'operacions pus fet malbé/ Que ja no hi feia capet/ Malament, rai, fotrem goig, puta dissort/ Galdós pa-panorama, fot?

*

-Tres demanaments et vull fer/ Primer (oi cavà, vols?): Co-neixem'ns-e?/ Let's know each other, or rather/ Let's be born together. Segon/ Deses pregon en ton coratge/ Una esperanceta d'esmena?/ Tercer (demanament més propi)/ Som-hi...? I ara tu què en contestes?

*

-Romanc-ne pàmfil. Espatllat/ Cercant l'ocre, premc tots els alçaprems/ Dels ressorts que amb prou feines si em belluguen-

-Sóc l'esclau qui se li enfuig, rancallós/ Desorientat, centcames amb tres/ Cames, dues menys del bastó/ Tirony foraigua, enllà del mullat/ On totes les garotes qui de gust/ Hauria enfilades antanyasses, ara/ Se li tornen esquelets de banal/ Col·lecció: viu que mortes eren/ De tot en tot; a repèl de l'esclau/ De la moto: roderes d'on l'herbam/ Ja no creix pus o fa-ho fluix, boixat/ Tort, escapçat i verinós.

*

-La trobadriu ensuma l'aire congriat-/ Sota el capirot de negre vellut va nua/ Amb el cul llepa la pell lluent i suada/ Del cosser qui a terra ensuma l'empremta/ De l'esclau suara jaquit per l'esclau/ Qui se'ls enfuig. Hom ensuma la sang/ Del desig de sang als narius

*

-Petit ofec de [tos]/ I es tornen amb els anys/ Tan sols els aeroports.

-Sempre l'orella parada/ O els ulls i els senys de l'instint/ Rere els signes de la catalanivolitat.

-Pardal qui es perxa a l'únic instrument/ La llengua.

*

-Ja a l'estació, entre la voluda/ En arribar'm, talons molt alts, jaqueix/ Anar la mà de l'alt qui l'acompanya/ I sent que em petoneja a banda i banda/ De front, on sovint em pruen les banyes/ Més tard, bo i cardant, ella damunt, ar-/ Rissa els llavis, despulla les genives/ I gruny, dominadriu, plena d'urc-/ Llavis molt badats, tanmateix irònicament/ Somriu tothora, alhora que, manxant/ Se m'atansa com ara a devorar'm/ Les dents, cada camí més gegantines/ A l'alçada dels meus ulls, fins que veig/ Només dents — enorme ferramenta en/ Un rerefons cruel de calavera…/ I feel like I'm fucking Mrs. Death.

*

-Segrestat per un home lleig i pelut/ La seua merdacanera pintada com una bandarra/ I l'estelló garneu qui despulla les dents/ I mena el cabriolet/ Hi there, little guy, come and get it/ Pretty-pretty, won't you?/ Nice boy! Ah, lovely, come in/ Come in, ah, my, yes, and how awfully sweet, car/ Collons amb el galifardeuet/ I amagat que s'ho duia, ca?/ Tremolins: un fred de caldéu.

*

-Brossa incoherent que amb una ditada…/ Llençat al cementiri dels garranyics nocturns/ Lo grec foraster qui et tastave/ Palatable, what, yum-yum/ Got de vi amb gats/ Amanit en aigüetes d'entrecuix un pèl enganxifoses/ Pastacs celíacs de paltruu martiritzat/ We've got guts, mate/ And qui ets? Totjorn sóc eu, adu/ Malalt, adu en el somni, d'on molt/ Parat romanc-ne. Blasmes algú?/ Whom d'you blame? Ningú anc no blasma sinó elleix/ Ara, "he'll sure be glad when you're dead/ You rascal you". Fa el metge improvisat: mes/ Jo sóc ací per a salvar't/ Adu la llei m'encavallereix a fer-ho/ I si me n'encavallereix la llei, i el coratge/ Propi així mateix m'hi empeny…/ Dòctor Miràbilis, maleit maleït, et beneeix/ Prou pots, i encara vols-te'n plànyer-/ Llanceta, senyoreta, desbridarem l'abscés/ I, si no, ni mai-

-No; faci-ho, faci-ho, doni socors/ A la persona qui perillava-

-Prô si he sentit que te'n planyies, te n'has plangut/ Abans i tot que no comencéssim…

-No me'n plandré; ni blasmes/ Ni planys, mai/ Mai, ni un — (ara, que gínjol i feliç aitambé/ Oi, el jorn que te'm moris)…

-Senyoreta, mossegui el fil, ara, mossegui-

-El fil, doctor?

-I la mula, mossegui, Na Mula, mossegui/ Au, i enllestíssim, no esmeperdéssim pus, no fos cas/ Que encara volguéssim perdre/ [El tren?]/ (Jo tus, d'on em desix del pastac de l'ànima repel·lent)/ Altrament, sempre fem tard Xu-xu, se'n va vies enllà...

-Escolti (fa lo grec, però ja es veu que és/ Qui enraona millor el català), per tal d'afanyar'm/ Li diré, senyoreta, on li posa en acabat l'esparadrap/ Oh i, quan surti amb la mula, fiquis l'elm, cavà?/ Pel que a vós no fa, per tal de no tornar-vos a fer mal/ Us recoman de valent que quan sortiu/ A peu us fiqueu l'arnès, fiqueu-vos-el/ Fiqueu-vos-el ben collat, que no fos cas que/ Ens calgués encara tornar-vos a trobar/ Trepitjat com un cargol/ Tita (diu cap a la dona), per a no donar't/ Cap altre maldecap/ Amb la gelatinització, ah, suau/ Saberes de lluny, mes llavors ho oblidares/ Que quall ans labferment bé em cal-/ Au, no és hagut re. Fem les paus/ Un bes, un bes, un estimet al ventre/ Xu-xu, vies envant/ I als arnesats, sorrats esborronadorament/ I esgarrifosa i eterna, llas, per l'entec, siau/ Aneu en bon guany, llas, mes amb llàgrimes tendres/ Amb lubricants de vellutat toquet, un pèl enganxifoses/ Aigüetes, hò, siau, siau, sempre endarrere/ D'empertostemps enrere, rere, ah, ere/ Ere/ Ere the rains of shit came again/ And again and again/ Like it did/ [Last summer?]

*

-Recança: el perd, el perd/ [Definitivament? Mentida, putes reaccions químiques/ Res no n'és], perdé'l, bonament va perdr.../ And now? A les escapces.

*

-Enze, amb vernís de mel als mels i quatre/ Pèls mals afegits, l'en disfressen àvolament/ Pelegrí qui emergia del naufraig/ Pudint a resclum, brutícia i suarda/ Mocós, atrofiat, fetus en suc/ De prunes agres; per comptes d'orelles/ Amb dos esperons migclavats als flancs/ Espectrals del cap no pas deixondit/ Del tot. Qui sóc? Torna a dir; per aquest/ Horitzó burell només capsigranys/ I botxins veig volar-hi. Ferament/ Amb salvatgia de capdecony, cíclops/ Fan cap a endrapar-se'l — oi sembla que hàgim/ Descoberta la platja de l'infern/ Illot rocós, l'ermità solitari/ Qui hi viu només amb els petits crustacis/ És el seu mirall: el mateix buirac/ Balmat, i, gità pollós, put a vòmit/ A maell, a farnat; amb dues grapes/ Com ara amb una clau tot-rovellada/ El maldecap li fa descargolar's/ La cabota de cargol del seu rònec/ Capot, d'on rep a violari els préstecs/ Naturals, ei, vitalicis, d'uns ulls/ Roents i molls com tomàquets a mig podrir's/ Un nas de carxofa, un parell de bròquils/ Entost d'orelles, llambrots de brians/ Barbat com un cérvol; com un cabrot/ Banyat; i escuat, esbellegat, brut/ Claupassat i guit com rossí boixat/ Redhibit i tanmateix absolt, oi/ Plangut, estalviat, remès, remut/ Marooned, cast away, ça enrere, ausades/ Ço és, temps era temps, en illot sull/ Jaquit i oblidat, llençat borda avall/ No t'hi volem mai pus, llebrós, mesell/ Cagot, morfeat, caquèctic, herpètic/ Gaf. Alabeat, enquitranat: lèmur/ Larvàtic qui el pànic congela en roc/ O mussol a la palpebra tel·lúrica/ De l'ull del volcà, esquerda flamejant/ D'on ixen els crits molts esfereïts/ De milions de damnats muricecs/ Ànimes negres, ai, mariner, ai/ Mariner de la capa alabatent/ Quan tan cusquet el veig, m'hi trec la polla/ D'on a dolls l'endoll endolla l'endolla/ Cabrot lasciu, t'incumbeix l'endèmic/ Destí del sàtir bandejat en illa/ Deserta i broixa: esbufega'l l'angoixa/ L'ennuega ans enrogalla el malènconic/ Desig, l'enferritja el clima inclement/ L'inclement

castedat, el fadrinatge/ Inic, li encalla, maleït desús/ Cada ressort, esdevingut tot flix-/ Artrític, d'un racó remembres l'any/ Darrer on encar érets viu: prop del flum/ La voluda se te'n fum/ La gent se te'n fumen/ Els somnis se t'esfumen/ Burxat fellonament i janglant: "Fora/ Fora, no et volem", amb gafes i arpons/ Els mariners cul-rodons, amb agulles/ I boixets les dones, broquets els vells/ Còdols la bordissalla/ Algolàgnic, desvagat/ Jovent amb aixes, rems, arjaus, alenes/ Pua de garota, mucró d'atzavara.../ I com la meua sogra, presumeixes/ Cara-seriós, melangiós, fosc/ Que cardant-cardant, et cardares àdhuc/ Un jorn el pec, el nic, apotecari/ Tat, de la cantonada.

*

-Ha anat d'esme a trucar fins a l'esparra/ S'escau tanmateix que al mateix instant/ But a trifle discountenanced, another/ Personable creep knocks at the well banged-up/ Doors of her skull; despondently, he yields-/ Amb pell d'euga jove, la vaselina/ Relluent de la pell de l'ambaixadriu/ Llueix: escut febrit a la finestra-

-Begone, es diu elleix, and a pleret/ He complies, obtemperates: encalçat/ I doncs hostilitzat aitanmateix/ Pels tàvecs metàl·lics de llur orgasme/ O cançó incoordinada.

*

-Pastor bròfec, totjorn broix/ Mesos d'hivern encauat/ Només amb quatre fogasses/ Pa codolenc, i formatge/ De cabra escarser per tot/ Companantge. Si amb la neu/ Se li ensulsiava al damunt/ La borja adés feta a jova/ Ara ix, molt fer, com caimà/ A qui molt contumeliós/ Susany l'oratge maniàtic/ Li fot, ei, com ara fer'm/ Pensar que neva mannà/ I, ara que el tast, me n'adon/ Puaf, ecs, que pellofes d'all/ M'has nevades: tal com raja/ Ei, fúrfur podrit de déu/ Caspa d'angelet caquèctic/ Estopenc (un verí qui/ M'engavanya i m'ennuega)/ I encar em voldria marrir/ Com mardà o boc qui em sortís/ De trascantó, ell qui sí/ Rai, i molt de la barrila/ Però tit, avui, gens de filis/ Car, a part que tot em surt/ A la biorxa, encar és hora/ Que per ço d'atènyer't pugui/ Travessar aquest oceà/ Que bull, i on cada bombolla/ És un ull: ull de gripau/ De llangardaix, d'opinic/ I cutibut, i de gàrgola/ De calcatriu i crustaci/ De mosca, de cargol, ull/ Encès de cavall liard/ Ull del blat mort, ull de lluna/ Ull de nit, ull de neu, ull/ D'estesa, ull de llop, d'ós/ On sóc? Xst, de cocodril.

*

-Bolets al·lucinògens, sarró/ Curull, ah i li agraden pler-/ Harmonies naturals, salvatges/ Escolteu-ne els acords: satisfan-lo/ D'allò pus-puset: el vent te'm duu/ La flaire: ara vinc, oronells/ De sàtir, abaixa-te'm les bragues/ O haig de foradar-te-les sens d'altres/ Compliments.

*

-Altrament il·lès/ Caga sang, hey man/ Caga sang. Ojats/ Ojats: li manca un bull/ Ens toca la pera/ Enmig del tendre brull/ Ens estrompem de la figuera-

-Desa't, en Bonys/ Qui litúrgic/ Espanta moscs i amb cops de forca/ Ens beneeix/ Gotes de suarda i sang/ Capellans pudint a merda amb all/ Safarós ens pren/ Amb qualque clau/ D'on ens desempalleguem/ Esbocinant-el/ Fent-lo bocins, hey man/ Amputant-lo tot-

-Tendres brots/ Se li trenquen els ossos/ Corcats pel corc/ Constant del cranc/ Croc, hey man, hey man/ Amb cada mastegot/ Hey man, croc, croc, croc...

*

-Plana dels ginys/ Cada dèrric em duu a París.

-Si venia el Barça era obligat/ D'anar'l a veure'l/ Me n'enduc les xiquetes.

-A l'estadi hem esperats a les finestretes/ Menjamerdes amb glavis i fanalets/ Vigilen l'entrada.

-Perxada pels elements/ La pineda jeu delmada/ Del torb d'anit/ Avui llostre humit i carbassa/ (Bufa el llebeig)/ I un cel de closca quelònia/ Deslluïda per dècades/ I maltempsades.

-Estona de dir "cloc" i el clic/ Ens esterrossa/ Per xo cal presentar's/ Als esdeveniments.

-Dels dalts estant/ Part de baix, combat d'espectres/ Vestits d'estalzins i de verdancs/ Amb xanques fanguegen/ Per l'esfèric resclosit.

*

-Plana de les nafres/ Cada canyó em duu als gratacels.

-A Nova York, del peu de l'estàtua d'En Ferragut estant/ Vastes esteses anònimes, canyons de la ciutat/ Sancallós he pujat pels boteruts de neu relliscosa/ Pel conglat xipollí, per les llimpes encepeguí/ Tothora cercant la botiga del metge.

-Crosses usades repenjades als murs, "per a vendre/ No pas per a adoperar i llavors tornar"/ Em diu el gros qui em convida a dinar/ Amb fàstic albir els voltants, amb fàstic com endrapa el malfart/ Tinc por de tastar la llesca que ha raguda damunt la taula/ Oliosa, ben cert pel cap baix sifilítica.

*

-En aqueixa cambra d'estranys, hi tinc tanmateix cambra/ Intueixc llurs amagats misteris, però tampoc no em vaga desxifrar'ls/ Més em val eixir al món, la vida es guanya fora.

-Que hi pertanyc no crec pas que la gent de fora ho conego/ Doncs, vessant avall, baixant per les escales, i el caminet que hi duu/ Entre rocs i mates florides, tinc por que hom no em prengui per lladregot/ A baix, boxen damunt un turó/ M'hi apuntaré; un taconet m'anirà bé.

-Al turó conquerit tampoc ningú no en sap desarrelar la soca/ Qui en volgués bellugar el caigut tronc gegantí/ Belleu posaria en perill tota la plataforma/ Boxaires, animadors, gosadors de messions/ Totdéu s'estimbaria.

-Si guanyc, dalt la soca, cridaré fort i partiré la voluda/ Els diferents boldrons religiosos qui s'apinyen a veure l'acció/ Amb graus massa estridents de devoció/ Diré qualque re ben sacríleg i joiós/ Visca els guerrers sense déu!/ I: Només guerregem per l'alegria/ Això els omplirà de fonedora horror.

*

-Escolteu això: tan a deshora, tothom arruca tothom; ens entaferràvem/ Retrets de titella. De maleixamús descendíem fins al cairell de la plaça/ Qualcuns tan marejats que anàvem de corcoll, d'altres amb els taps/ A l'estòmac encallats com glops de plom. Tota una orquestra de gemecs, renecs i comentaris/ L'ap més prominent dels quals era llur agra ferotgia/ De bell nou el cornetí del saig comoneix tots els qui malniem als barracots.

-Es veu que el fill bord de l'apotecari, adés exiliat de la llar per raons de tripijocs d'adult/ Presenciava un crim per la finestra d'un soterrani: la dona, deia, duia/ Un pentinat "xinès" amb el cambuix al capdamunt, "al suc", ben arrapat amb dues agulles/ De cap, o amb dos bastonets ben esmolats de pimpar (d'endrapar) "en xinès"/ Quan, amb els suosos embats passionals, la dona, qui era justament al capdamunt de l'homenot rude i pelut/ Al qual xuclava els mugrons, ha aixecat un peu amb una mica massa d'embranzida/ I ha doncs etzibada, esquena amunt, una

guitza al bell mig del cul dels bastonets/ Aquests (llurs punxes i mig mànec) s'han clavats, mills que no cap parell d'ullals de vampir/ A la gola de l'amant.

-Un darrer espasme mutu ofegós de cap ranera, i quan aquells reialmes/ De llard s'han migpartits, ert l'home rau. Faroneja a la bardissa un rossinyol.

*

-I escolteu això: ja no s'esgarriarà mai més pels rerefons desolats/ Ja no jaquirà enrere el passeig on anònim es confon/ Entre l'adotzenada voluda dels emigrants grans fugidors, qui sota els fanals exageren, riallers, llurs optats/ On esclaten massa freqüents llurs crits cofois de l'"arribar-i-agranar"/ I figuegen, entre escadussers espetecs, llurs discussions familiars/ De virulents, colcants malalties, o de tortes barnilles miraculosament adobades/ A més a més d'altres (milions) d'opípares reeixides d'aquesta obscura mena, no.

-Els erms fragmentats de rere els murs de la presó no el tornaran a veure perdre's/ Ja no hi fotrà mai més el burxa, ficant el nas mocós on no el demanen/ Allí se li trencava el bastó de cor corcat, la virolla s'enfonyava entre pedrots i el bastó/ S'esmicolava part de centre sense un nyec ni grinyol; quan el volia roplegar/ El bastó amb qui sovint enraona i raona molt seriosament/ Per ço de gradualment elucidar'n el caràcter/ Esdevenia testimoni d'aquell altre crim, i ara tremola per la seua vida.

*

-Ara, son pare l'apotecari de mon carrer, rai/ Li demanen si es pren el món per un joc/ I respon: "què us dic: *seriós* vol dir qualcú naquis d'esperit i impel·lit a mort/ El món, a vós de fer'l joc lleig i llord, o net i animat/ *Qui vol pot*, und ohne weiteres undsoweiter..."

-Escolteu això: l'apotecari de mon carrer/ No caigué per cap estimball. Molts s'hi estavellen avall/ Prô no pas ell. M'empar (diu) a l'abraçada/ De la gran deessa. Una altra Peggy Lee tan colossal/ Ella m'insufla, de tal faisó que m'imagín/ Que puc volar.

-Un cop amb aquella dona cardaire pels descosits/ Ah, deliqui, es dilueix en la seua sòlita dolcíssima no-prou-cuidança/ Compartim (diu) la felicitat de la gata-moixa qui, somrient, somieja al taulell.

-Qui pot ésser tan mesquí de seriosament calcular/ Les cardades que et toquen? Quin escàndol impaïble! Empès/ Al suïcidi per haver xil·lat una mica més (no pas del compte, ans del comptat!)/ On és la puta lògica!

-Per què no dir-s'ho en nits triades de tendresa apujada/ En calds xiuxiueigs/ I augmentareu vostre plaer...

-Mon pliu i compromís: sabré dir no/ A tanta de proposició descordada com em farà cap/ Per conductes de mental infecció/ Fugiu, bruixes de l'assassinat propi, aliè i generalitzat/ Fugiu votaires de l'hecatomb, de l'apocal·lipsi i del món volat per no re.

-Qui vol comprar'm, diré, la fina melodia; sóc qui ven els analgèsics, vós/ Fotríem goig, com si ignorés com ja no pateix l'ànima humana/ Per un cos incert ja no prou torturada/ Qui es vol subscriure, féu aquell bon comptador, En Telemann magnífic/ A la meua musica ara encar més cor-robadora? La dona m'ha fugida/ Amb son amant, i m'han jaquit escarrutxat/ S'han enduts tots els calers, ja no tinc sinó l'instrument i son opim devessall.

-Univers harmònic. Com xiulen a la bardissa/ Xalambrins i passerells, i al som del rabeig rauquen esparsament els mascarells/ El vostre cornell retalla pa tou

com qui retalla fusta/ Tot té un cantó bla i un cantó dur/ A tu de triar-te'n la cara/ Diu l'antiguera antigotada: tothom fot la cara que vol/ Recomana el vostre apotecari: talleu les regnes qui us engavanyen/ Aspireu al cel. Desclogueu; esportelleu la closca/ Qui us engabia per on menys resisteix/ Ànima, ànima.

*

-Ara, doncs, quan el fill de l'apotecari/ Hom l'exilia de la llar, posem quan son pare/ Viatja i només sa mare hi roman que rep/ Qualcú qui de fresc la romanceja i cal mirar prim/ Poc se'n va pas. Només fa espetegar la porta/ I roman inconspicu al racó fosc/ De la cambra porpra fosc (son oncle artístic/ Ha pintada cada cambra d'un virolat ultrat)/ Al racó dels oldans insectes i escorpins qui a escamots/ Li escometen l'occípit, i li reca d'ésser poruc minyó/ Entost d'ardit ocell crotòfag.

-Impresentable, avergonyit, tremolant pel fred/ De les rajoles, peunú, i només abrigat amb la gavardina/ Damunt el pijamot traucat i balder/ Dos guants espessos de jardiner a les mans/ I re d'altre que un tercer guant buit i escarser/ Amb què monejar totes aquelles hores i hores/ Que cal esperar que els enamorats enllesteixin llur feta/ S'escola intermitent l'estona. De camins brollen converses/ D'on un nou món aprèn.

*

-Comiats d'ociosa tendresa/ Ja no dic mai més [sic].

-De matinada, un rellotge accelerat-/ Part defora la finestreta (enxarxat/ En teranyina, i la teraranya a trenc/ De cruspî-se'l), l'heroic fill del cuc/ Filferro em diu que és hora/ De desvetllar's-

-Clic-cloc, clic-cloc, la meua darrera hora/ És la teua primera, car només pots fugir/ De les morts dels teus morts si t'endinsaves/ En la teua pròpia.

-M'aixec per a guipar'l: vanes culades enèrgiques/ Entre les barres del demoníac pregadéus-/ L'escarbatet tocamallet o picamartell/ Sap prou que poc se'n deslliurarà/ Mesura els darrers segons cada pic/ Més lents i trencats-

-Somii que el pregadéus i l'aranya/ Ambdòs em conviden a l'àpat/ Alhora que em canten, janglons/ La balada d'En Corella, de l'esparver i la mòllera/ Amb quina fal·lera inútil no te'm capbusses/ I sota l'aigua em cerques/ Diu ella, t'has begut l'enteniment si et penses/ Que te'm beuràs l'enteniment a cops de bec/ Dementre/ Que només et beus de glop en glop un oceà/ Pus infinit com pus anem i pus glopeges-

-On, és clar, em tornc a despertar/ Trist sentdemà d'orgieta o disbauxa, on/ Cal reendreçar-ho tot-

-Pel tou del clatell, em pas la mà/ Oh, solfeig desllorigat, amb quin poc seny/ I amb quin bon tros de rauxa, no ned debades/ Ni martafall cuïcs, car/ M'haig trobada encastada al cabell/ (I tan sublim com semblava l'harmoniosa fageda)/ Una paparrassa a trenc d'esdevenir'm/ Ja rènec/ Ei, ni sé quants de jorns no l'hi duia bo i xuclant-me a buit-/ Com l'arrenc, doncs, i l'estavell i hi perc adu el cambuix!

-No me la portes gens fluixa, animalot, menja-rellotges/ Ja et tinc; ausades: ja et tinc/ I l'empelt al ciment/ Amb esclops conqueridors dels més el·líptics tendrums/ Poc n'hi ha prou amb estabornir't/ De tu vull fer'n menys que no pas gargall adhesiu/ On belleu les oques de l'ultracuidada ocaire/ En aesmar't apàtic ostió, encar podé acabarien enllesfiscant-s'hi-

-L'haig trepitjada arreludament, amb fruïció/ De titella o d'alabrent qui prem a mort les paques/ Sagnants d'on hom ha d'esfullar llavors l'eixamorat paper-/ La seua sang que meua fou fins suara feia un instant/ Ara escatxigava les rajoles en un

cercle de tres o quatre/ Pams. Qui fui? El seu ostatge, la seua xagna/ L'única part de man que trobareu anys a vindre en ambre/ Com en el ventre de l'icnèumon els ous del guivre/ Qui desclouran, multiplicats, en el fill qui vaig perdre...?

*

-Així és com ens enamorem els animals/ Escenes tètriques entre devoraire i devorat.

*

-Enllestides les transformacions/ Ventem els palps, i curosament sortim/ Tantost llevats alta nit carretera tota fosca amunt/ La matinada ens hauria de trobar/ Tit i mon fill, de mon ànima esquerdill/ A recer, amb parella, i lluny de tot perill/ On covar llargament allò produït.

-No prenem pas cap rosta-os, la natura en/ Pasta a cofins, a betzef pels marges/ Escatats d'esquists i ancorats/ Per les pedres mil·liars on s'encasten/ Com arestes tangencials milers d'ullets/ I cargols.

-Qui viu a l'ara camina pel llis/ L'abans i el després són rosts i bonyeguts/ Mon fill i tit tota la llisa foscor davant/ Esdevinguts atemporals com en els somnis/ Hem abandonades les ciutats/ Llurs monuments i estàtues: formosors/ Astoradores com astoradores són la beutat/ I l'equilibri harmònic dels "bons" carrers– Prô és clar que naltres en fugim els malravals/ Aquelles tuguris fets a jova de parets/ De cartró encolat qui pertot els ullets i mants/ D'altres insectes es cruspeixen tothora.

-Ignorats per les famílies, tractats de més/ Per les joves massa enfeinades/ En fútils, limitades tasques/ Tant les sòlites contarelles com les cançons/ Niponocatalanes que tret de naltres/ Ningú no sembla trobar prou enginyoses/ Ni les floretes qui plantàrem al caminet/ Prou encisaires, ja doncs no engrescant'ns-e/ Tampoc prou per fer'ns quedar– Li acopem de bon matí cap als camps.

-Evitem els estretalls per on els automobilistes/ Qui sempre fan tard han d'abandonar llurs vehicles/ I córrer només amb el volant a les mans.

-No; a dretes hem presa la carretera/ Que no mena sinó a les pardines de muntanya.

-No ho sabíem, és clar, prô aquella era la nit/ On tornaven els transhumants/ Llurs vehicles feixucs i pudents, noliejant/ Pells i carcasses; la nit doncs del jorn de l'altra/ Matança. Tothom s'ho havia dit/ Aquella nit abans no matinés/ Hom abandonava tots els nou-nats/ Les covades inútils de gatets/ De gossets, d'infants/ Els infants, especialment, tots mudadets/ Com qui diu, endiumenjats/ Perquè els vehicles de les carcasses/ Els aplanessin damunt l'asfalt.

-A la llum dels fars incerts del primer camió/ Vam veure a contraclaror les siluetes/ Entranyívoles de moixets i nyecs/ Ah, l'esfereïment, i que no en poguéssim/ Rembre cap!

-Ens férem a la vora, perquè passessin tots/ El peig de la carretera havia esdevingut/ Relliscós de cossos desfets qui no havien tingut/ Prou esme, enlluernats, d'escarotar's.

-I ombres fugaces, llurs tèrbols tentacles, n'afegien de nous/ Cadells grassonets, infants tots mudats/ Qui en la densa foscor rondaven balbs i sense quest/ Fins que el nimbe vellutat del primer far/ De la nova tongada de vehicles no els encaterinés un darrer atroç instant/ Abans de la patacada.

-Si cada món és un full d'un dels guaitajorns/ De tants com serven les deesses/ Més valdria, Isis, que l'estripessis.

-Si, en canvi, aquest món l'he inventat jo/ No en podia haver inventat un de més ruc/ *On aviat, fill meu, esdevenim avantpassats?*/ Quina collonada infecta de món fugent no és aquest!

-Ja clarejava al lluny/ Ja s'aturava l'allau criminal dels esventats/ Vehicles. Dels oferts qui s'esparpallaren/ I romangueren estalvis, pens que/ almenys podria rescatar'n un/ Car prou són ara déudonats en orri, bistis penyorats, sens amo/ Així, doncs, agullem tota una doneta/ *Agafem aqueixa*, fem mon fill i tit/ I ens atracem cap a la mudadeta/ Tret que com més ens hi atansem/ Més grossa s'ha feta; és fins i tot/ Més grossa que no pas naltres/ Començaven de mofar-se'ns els assassins/ Qui disfressats de pagesos i pastors/ Sortien a la boca de les bordes/ Amb llurs nous mostins qui ens abuixien.

-"She's Irlit, my aunt", fa mon fill/ Llurs cruels mitges rialles mentre/ Empegueïts fugim no ens asseguren/ De res.

-Se'ns creien o no, encara no ho han decidit/ Prô naltres, qui no em reconeguts els nostres, poc gosem/ Sentir'ns gaires superiors.

*

-Fa la balada de l'espet i la mosca/ Mossades d'espet em lleven, pota a pota, el microcosmos/ De manta guitza, mes/ La darrera pota que te'm cruspiràs (com em deceps/ Com em deceps) serà l'ham que em travessava el cor.

-On respon al mosc l'espet: clau que m'empàs/ Del meu darrer recer/ Cementiri negadívol del peix, cada ànima una tija/ De jonc florida; benvinguda als benvolguts/ Oh, paradís elusiu on cada escata és d'àgata/ Te'm vull com em vull: tortuga destra i abrandada en l'aigua/ D'argent; si ho fóssim, ja hi fórem/ Ei, ei, i l'esclau que jaquim damunt l'àgata/ Qui pogués esbrinar'l que li servís de llanterna/ A la llum ambrada de la qual ens escuncés, troballa, car/ Morim en sílex, lligam que ens fa al capdavall immortals-

*

-Ara, tanmateix, amb un espillet de mà part davant/ I, darrere, l'espill de part damunt el rentamans/ Em guait el clatell/ Hi cerc i hi trob el fitó groc i porraci d'infecció/ Em bany el cap en alcohol i me'l suc amb aitantes de pomades/ Si fa no fa antibiòtiques com endevín, trèmul/ A abastar, tot i que, llas, el maldecap ja ha començat/ El coll se'm paralitza/ Per la finestreta veig damunt les llambordes/ Un pobre pardalet tot esclafat per les rodes de milers/ I milers d'automòbils/ D'on em ve a l'esment la balada de l'escórpora i el terrerol/ Qui patí de descant per l'esglai/ De caure a la bassa on l'escórpora volia estrijolar'l/ Manlleva-te'm de pinte, pardal polit/ Llavors vull dur't de bracet a escosir els pits del bugat/ Escaiola, vés, respon l'aloseta o esperit sant/ De mamelles de bugaderes ni de vedells de sés badat/ Poc vulgos temptar'm; ausades: tronat fóra i mesell/ Si de l'armella de la teua ferramenta me'n feia congreny/ Per comptes d'afermar'm, em fermaves com encallat cinyell/ A la ferralla d'un altre enjòdol o carraca derrenclida/ Derelicte embrancat enmig de la carretera/ I tit farnat per als escarbats necròfors, moscards vironers/ I voltors de qui la balada ni m'esmenta sinó pel nom/ De carnús: oh, bonior de podridor, fuig-me del mig-

*

-D'on, aprenents d'ermità, volia encomanâ'us aqueixa experiència/ Per ço que sempre tinguéssiu present que sense pinta/ No es pot anar pel món, ni mai no puc recomanâ'us prou/ Que totlany en dugueu cap penjada; millor/ Que cap àvol rosari

ni amulet amb què altrament/ Hom us podria esqueixar ja tota grua/ Tan sols estrebant i escanyant-vos.

-No; pinta i sabates són (sense viltindre pas/ Les armes de debò) les altres armes/ Del cavaller ermità amb les quals no s'hi val a badar.

-Per ço d'estòrcê'us de burots i borinots, d'occidrius/ Bestiarres i més pudents punxa-sàrries/ Les sabates (o si doncs no les feres durícies/ D'allò més fetes a plantes, a llurs espinosos verins/ I als ganivets dels micasquists i les espinel·les/ Pus les fiblades d'estevets i maldesminyonades)/ Us són més essencials que no el seu ceptre balmat/ A cap sempitern nou datpelcul Felip/ Babuí, carrinclonàs reietó/ Dels borborigmàtics cagallons.

-La pinta d'esplugabous o d'esperit-sant/ Re més pintat aumon no trobaríeu/ Que d'arnes i paparres us estorcés/ Quan toquéssiu el dos, enllà dels tels, devers l'agre/ Del desert, bo i cantant podé la balada de l'adip/ I l'horitzó, on aquest enraona amb l'altre, foll/ Per mossegâ-li l'ull: l'ull que em mossegues/ És l'ull de mon sés, ço és el Sol/ D'on és ausades palès que mossegues i mossegues/ I mossegues debades.

*

-Com fotre el camp d'aqueix bugat?/ El botiguer moret de la cantonada/ Ha de vendre llet de cadavre/ El gros cristià li'n porta perquè els munyo/ I llavors les llets cal que les vengui/ Ben adobades de canyelles i bismuts/ I qui sap els pugnaços regusts.

-L'uixer de l'edifici n'és complícit/ Amb el massiu cristià cirurgià/ O maeller qui posseeix la totalitat/ D'aquell bastiment xamfrànic i impressiu.

-Si l'uixer s'ha absentat/ Falsifica-li, sigil·lós, el feixuc/ Capbreu on anota/ Les entrades i sortides.

-Entra i surt d'esquitllentes/ Com un llamp relliscós/ Pel peig lluent, soliu/ I silenciós del vestible.

-Que perdin el compte dels cadavres/ Qui a la rebotiga se t'escaguitxen/ Se t'esllavissen, llenegosos, com aixarops/ Tèbits cada camí que els destriaries/ Per a, dels més improductius, desempallegar-te'n.

-Hom te'n forneix dins les aigüeres/ Com qui et lliurés paques d'òrdit/ Per al flairós xibiu on rondinessin/ Les vaques. Ah, vaques, qui pogués/ I eixonar'n el corall xerricós dels mamellams!

-Te'n duu, te'n duu, massiu cristià/ Cirurgià, urcós bruixot/ No pas de l'oblit, ans/ De la constant memòria.

-Exigu moret de nàquissa astrugança/ Quines estrenes rebrà enguany?/ Si no corregeix prou la pudor de sípia corcada/ Que la seua botiga exhala/ Son món, inepte com el meu, duu/ Tots els agalius d'anar-se'n en orris.

-Perspectives de catacrec sobtat/ I molt espaordidor.

-Com el Solell profà terebreix/ Les foscors del templets més sagrats/ Nassos de maridades i mullerats/ Pitofs de rancúnia es tornen/ En ensumar els voltants.

-Femer, femer, de qui els efluvis/ Subtils nauxers dels aires/ S'esmunyen entre els niells/ S'emboteixen als oronells/ Les cambres hermètiques obres/ Se n'enfugen les ànimes botxinejades.

-Car prou saps també d'on vénen/ Botigueret moret, les estranyes/ Botifarres excessivament pebrades/ Que has hagudes de vendre anys i panys/ Dels infants violats, morts i esbocinats/ Pel propietari immens, i qui l'uixer prou xifra/ De quina

faisó entren, de quina faisó en surten/ A quantes botifarres per cap/ I de quin cos fes, doncs, a quin cos fos.

-Cos fes cos fos/ D'esblaimat a maragde/ D'atuït a titllat/ D'humà a botifarra.

-I a qui t'adreçaries/ Dementre que a tu no et toca?/ Hom no astora pas/ Hom qui paeix.

-*Silenci, païm!*/ Retruny llur crit/ I t'enfonzes/ Als bacs d'una latent/ Consciència.

-Cap esguard devers els morts qui munys/ Només un desdeny de jorn/ Un transport nocturn/ El somni sempre et rem del desastre/ Estilets escriuen a esteles/ Llistes de noms buits de cos.

-Tret que sí, que et toca.

-Ni a la presó de ton enteniment no ets segur/ Puja a l'abordatge el fart propietari/ Transgredires, botigueret/ D'una manera o altra/ I avui el cirurgià o carnisser/ Mudat amb bata impol·luta per a tu/ Ha vingut.

-T'escanya el crit mut/ Ran de veure'l/ Literalment, ja ets pell.

-A la botiga penges/ I ara qui et ven?

*

-Afilerats anem, com soldats de xocolata/ O com botifarres esteses/ No gaires bons dibuixos cap de naltres/ Cert que a mon magí fèiem més patxoca.

-Don't belong to this mishmash/ Poc pertanyc a aqueixa pasta/ Sóc un soldat, no pas cap officer/ I'm a soldier, and from another place/ Poc puc anar amb vós.

-Elàstic, un-dos, un-dos/ Som els soldats/ Som els soldats/ De la humanitat/ Som els soldats de xocolata/ Tots formadets/ En formacions!

-Quan ens fonem, la Terra és nostra!/ La Terra és de xocolata/ Quan es fondrà serà Sol– I el Sol és de xocolata!/ Quan es fondrà serà demà/ Demà, demà, i l'endemà d'essent-demà!

*

-Llavors, si us abelleix, Robinsonets jazzaires/ Mireu així mateix que us recoman...

*

-Anacolútic balader, espardenya blanca al peu/ I mocador a la falcia, *qui demana l'hora* a un traginer/ Molt tifa, qui tanmateix havia trepitjat un palter/ I jaquia ara una regatera de tifa, un esclau de merda/ Part damunt moqueta, tapís, gespa i catifa/ "L'hora de comptar'ls, és clar", d'on en prenc susany/ I el tract d'enfinya.

-Nòmades, fures cerca-sorts i gitans sempre et surten de trascantó/ A fotre el personal.

-Em trec de la faixa amagada o falcia, revera, un ganivetàs/ La polsera em dringa/ Amb l'os del fal·lus o bisbe del babuí o l'orangutà/ Me'n fiu una flauta o xiulet de munta/ Mes només se m'hi atansen caps de mort, voltors/ Com carronyaires colltorts quan els senys toquen a morts.

-Nostressenyor em castigarà/ Tedèums de pallàs retrunyen gens harmònics lligaboscs ençà/ Onades simbàtiques del so: pugen i deixenen alhora, talment/ El xivarri dels grills.

-Entre les cabres i les oliveres/ L'armenter, guided by a slight clue, guiat pel lleu esclau/ Em rastreja. Em rastrejà i avall/ Malastruc de manguis, ja li'n donc el bonprou.

-Granellut, al nino tot li pruu; quin àntrecs o cranc/ Me'l fot herpètic i morfeat? Ara som tit qui tem/ L'estrup, no fos cas que m'encomanés, tat?/ Quelcom d'hòrreu i d'espoltridor/ M'espoltreix l'esfínter, com adés el proctòleg de dits roents.

-Àvola tita, caimà, cornucòpia, bisbe obsedit/ M'arrameix els entrevins fins que me'n comoneix les larves adormides/ De l'entec.

-M'ensobinava i agotnat se'm garratibava al coll/ Mans de forques gloquidiades/ M'espellen, m'escorxen d'exúvia fràcida, estantissa/ Em cull la rosa, que se'm torna ras rosella d'espoliari/ Rapsòdies d'ababols, belen en escalaixaments simbàtics/ Les cabres com querubins rosegats d'enveges-

-"Brasil, we stood beneath an amber moon"…/ A l'escalf de l'al·lucinació jazzística/ Gens cusc, ja dans/ D'on al duler li pren la clau (llas) un vici tort/ Deler de duler proctòleg qui s'ensulsia/ Qui el compadeix, orifany escantellat qui, naquis/ I caquèctic, roman, com farnat o cossatge/ Com canviot, sorrat pel tronc qui anc no vol descloure'l?/ Clavat, sense púguer néixer mai del tot/ Ganyola i m'abuixeix/ Llop o vebre o guivre qui a la lluna ambrada debades va braent…

*

-A quins boigs partits jugueu?/ Ca que he perdut?/ Pels matolls arronyacats/ Cavalls de faves seques em fan d'arrencaqueixals/ O em serven els ulls perquè mai no els pugui tancar-

*

-Estanya el tronc l'eixam amb argiles i limfòcits-/ "Prens l'arbre únicament en emfiteusi (que jo jangl)/ El llogues, pallàs, fins que et cresco la fiçança/ Que et permeto un viol de fresc/ Mamprèn-lo com el mamprenguí/ Quan en temps de malbargany l'estella, el vímet/ Fleixat, ausades, poc se'm volia aixecar."

-M'encoman de la força tel·lúrica de l'arbre/ Me n'encoman, d'on, fer i ferm (juli!), novament tremp.

*

-Com noliejares el joiell que ella portà/ A tal viage on ell se la cardà més de cent cops/ En dues setmanes, i que tant l'enderiava/ Shiny choker, i ara el duus tu i també al coll/ D'on hom et pren per marieta/ (Ço que trob prou bé, les femelles/ Comcal s'abelleixen d'ens aitan "inofensius"– I alhora quan cal tan "penetrants")/ Nolieges un bisbe de qui ets el pus assidu culer/ Aitant el cartens, consirós, aitant l'has cartingut/ I aitan esmeperdudament, que si mai se't feia rebec/ Ço és, no maldava prou, en albirar una dona/ I molt pus, ah, en ensumar-les/ (Ep, ningú sinó algú qui tragina amunt i avall un foradet/ Si fa no fa humit), per ço de ras anâ-li darreret/ Amb l'ull si més no i adu belleu sisvol beneir-la/ A l'insabuda amb qualque gotellim de lubricant pre-lleterenc/ Fins al punt que, pus que no pas bisbetó bavadís, apar, niat/ En un llepís de secundines, litopedi entre bromeres crustàcies/ Alficòs podrit, de qui el formatjós vernís ja traïa/ Bombolles de paràsits, érets reu del col·lapse/ Marmessor d'Orestes, qui delmà el regne, amb fàstic immens/ De pansides anguiles; ton pare de malnom ja li'n deien/ En Calçotets d'Arena, i ara son fill, l'assassí suïcida/ Duler ultrasol·lícit, se li sacsa la memòria/ I torna a aquell meravellós estiu de l'any tretze/ On durant gairebé un dia sencer, tot el jorn i enllà de la meitat/ De la nit, mare i parella (a qui pleveix d'ençà d'aleshores/ Un odi indivís, i amb elles a llurs companyes de forat humit)/ Barement i eixorada el cobreixen i desoneixen, i llavors/ Homòdromes, simbàtiques, orgasmant a l'ensems/ Camins i camins, i camins i camins/ El

cobreixen d'un saliveig de verí sense vaccí/ Fins que irremissiblement l'han buidat/ Disparèunic, algolàgnic/ Gos-a-dir, perineu sempre umflat, com mandril/ Patir, raiet, car quin trascor: si carda perquè carda/ Si se n'està, se'l mengen les ganes/ I es gica rosegar els botons pel boc/ Amb penellons perpetus a les ales dels oronells/ On la sentor tragitosa de dona se li encastava de per vida.../ Tostemps ensuma, adu entre les múmfules/ De les nits hivernenques, on para i rau/ L'eruga qui a calç de qualque flairosa pota és a trenc/ D'envair-li el ramat-

-Perquè me li volia de per riure fer amic d'una querrina/ La qual saludí, janglaire, amb un cert afecte/ Ben bé m'ha mort.

-Filharmònic camp d'aufals a tesa avui trepollat...

-Xst, un sol de bels.../ Baladeja el boc que li fa que els ababols són carcinògens/ Ço que no li desdic pas: tot el que és bell és lleig/ Doncs: magnífica escena pastorívola; una foscor de sobte/ Hi queia. Un cranc de broma fosca reïx a cruspir-se'ns sencer/ El Sol.

*

-Com els anys s'apleguen, erts/ Ja no ens entreté la pellarofa/ I l'essencial corr al no-re/ Ni surem amb allò que sura/ Enfonzats amb el pesent/ Ànima enduta a capgirells/ Esqueixada, a llenques abruptament/ Pels sorrers neguits/ Esguerrada cap les pregoneses/ Inútils on re enjòlit no rau/ Ni prou curiós, quan/ En canvi, ales deman/ Ales i prou, ales només.

-Com voleteig com voletegí/ S'esbatana el món, d'on ample/ Respir de bell nou, car/ Com més de misteris/ Menys.

-Com més de misteris copses/ En llurs misterioses convolucions/ Menys de singularment empoixevolidors/ Vénen a raure't els integuments.

-Dic: tard o d'hora tot/ Ha de casar.

*

-Tornc a ésser marrec. Rere el taulell, la tieta/ Ençà, la mare de la jugadriu Elvireta/ Eu sóc assegut a l'esglaó de l'entrada de la botiga, de cara/ Al carrer buit en aquell migdia d'estiu suburbial targarí/ Les dues mestresses xafardegen, com sempre, de ço del cardar/ La mare Elvira, pagesota escultural, duu una faldilla ampla/ Només em cal jeure d'esquena per ço d'ullar-li sofrages endalt/ Cuixasses amb quatre pèls rucs, negres del tot/ I ara més amunt, calces traucades, blanques puríssimes/ Pel forat, si més no un plec de cony i les mates esponeroses/ L'adí de pèls amb llurs llagrimetes de rou que tastaria/ Esbojarrat; un esforcet més, encar una miqueta/ I et tinc a la pingueressa/ A tocar de bleix, a tocar de llengua...

-Llas, inatès, un silenci en la conversa; la tieta ha fet/ Un signe amb el cap i una ganyota de desesperació enjogassada/ Tot d'una, l'aliena beutat se'm tomba: *ai, el fresc!*/ Se'm vincla i m'engrapa a embostes gegantines el canudet trempat/ Totes dues riuen, i tanmateix ja no sóc més sortós/ Tostemps rosec la recança del gest no terminat/ Maleït, maleït pastor, encar te'm planys?/ Per què no tancàveu, fèieu caure la porta metàl·lica/ I m'estrupàeu, m'estrupàeu, m'estrupàeu/ M'estrupàeu amb totes les de la llei?

-Record arronyacat, naquis, manxell/ Menys de nou brancam/ La meua benedicció s'estén altrament fins en aqueix hiperespai/ Del sèssil esment.

*

-Com li ho diràs?/ Tota l'estona es concentra/ I s'estavella al mateix penya-segat/ El meu pensament.

-Cada cop que té un nou amant/ És ara com si el nostre aeroplà/ S'estavellés al capdamunt de cap/ Illot desert, molt rònec tret/ De qualque garriga, líquen, molsa/ Poc xorrèstic quant a teca silvestre/ Insectes, rèptils, rai, i tot allò/ Ginebrons, lledons, cireres d'arboç/ La qüestió tanmateix que allí/ Són, ells dos, els suspectes/ I llavors tu, molt més precari/ A frec de caure penya-segat/ Relliscós avall, sempre amb ells dos/ Només de referència.

-Tu, doncs, qui sense altra culpa/ Els has d'extreure/ Els secrets molt abstrusos/ Del sobreviure.

*

-De suor m'eixon/ L'assolellada clepsa/ Se m'emmiralla al cocó/ Inundat; si el vòrtex/ Que mon índex hi atia/ Sembla son cony simbombejat/ No és pas que en dongui culpa/ A mon esme ans a mos/ Ulls gens mentiders.

*

-Encluseta martellejada/ Un sol de mallerenga; em crec/ Al poble, amb la finestra de/ Bell nou davant per davant de cal ferrer/ Tret que avui em llev tot escoixenut, solcat de vèrtoles/ Desconfit/ I anòsmic, car ara me n'adon que ni capaç no era d'ensumar/ El véllor arnat de cabra amb què hom m'ha cobert/ Ni les brèndoles rares de l'encric fet a la biorxa amb estelles/ De fèmurs mig corromputs/ I l'escaiola de tosca de claveguera del perfuntori enguixat/ Que m'atenalla els quatre membres o cinc/ De més a més, no sé pas quin cefàl·lic, capdecollons/ De galdós dervix m'ha profert de sacrifici en aqueixa missa guerxa/ Només veig que l'altar on hom m'immobilitzava/ Havia estat fins ara el cràter d'un niu de formiguetes/ Enceses i cremants, de salpugues, doncs, de qui/ Una voluda esvalotada amb agoludam se'm desespera a tot estrop/ Part damunt — d'on tot em pruu i el xoc anafilàctic/ Poc pot raure'm gaire lluny.

-Mald per ostar els invasors, de qui les dents o caires/ Foguers m'adrecen torçons que m'osquen un cervell a trenc d'abjurar/ De totes totes/ I m'esgarrifen una pell que, negra de sangtraïts i eriçada/ Apar, pertot on pot veure's, estibina, d'on qualsevol/ Altre insecte arquitectònic faria'n bensenes/ Febrides, fosques, metròpolis/ D'on s'eleva, revera, el misteri-

*

-Gendre enlluernat qui amb un somriure oblic/ Has pres comiat — amb quin pinzell de fòsfor fas palès/ Damunt el banús de la nit que hom t'ha foragitat?

-S'emmodorreix i remembra com amb celles/ Feixugues de superioritat, d'ultracuidança/ Bo i rabejant-se encara en les romanalles de l'antiga/ Resplendor, la sogra (i el seu toset/ Proterviós, de gàlib, contorn i ombra diabòlics)/ Volen eixexpulsar'l o l'amenacen ras de règees autoritats/ Judicials i d'esvinçaires pudents — ec-les, ec-els!/ Com caplleven a la cantonada; belles poncelles, esclat/ Esclat, esclat; amb un signe nostre/ N'hi hauria prou, i llavors avall.../ Com es roben elleixos i s'espixen, com s'afanyen, rabits, a/ Col·lidir-hi, amb tu; ja els tens, satèl·lit derrenclit, enjòdol/ Minsoi, a la mateixa òrbita, tret que ells vénen/ A velocitats de voltor i tu d'espatllat queloni/ Fotràs goig, galdós; malament, rai/ Com baven, fellons, molt empoixevolits/ Llur màxim optat fóra de desonir't ans d'aontar't de valent/ Si fa no fot públicament/ Estilita estubat de suarda, abillat d'emparracat samitell vermell/ I aleshores (ep, fes-et ja acanar pel bagulaire més abstracte)/ Fer't malbé a alt, a tots ops, amb pler de/ Relles ans, ausades, de raors d'allò més esmolats, d'on hom et tol, t'ha tolt/ De primer nas, orelles, dits, bisbe i les orletes de bagàs/ Per ço de vindre llavors, ara que els tens enconats/ Amb les tiretes de pell

que llencen als llinxs con cassigalls/ A punxar't i desumflar't, òrgan per òrgan, a pleret/ Fins a assolir't el cor, d'on amb paper de vidre/ Te'n treiem al capdavall l'estigma, llas, l'entec/ Massa sorrat de nelet.

-Glateix com glatim, recluta: aqueixes historietes ens/ Esperonen el coratge, ens fiquen de filis.../ Aitantost piris a penjar't, manves, d'un botafió entortolligat/ Dejús d'un pont, com la pereta penja del fil elèctric/ Naltres ens te'm llençarem manves damunt la cócera mateixa/ No pas a occir l'araig, mes a esclafar-hi a culades/ Les xinxes perforadetes-

*

-Car qualcú li encolomava el mort/ S'esdevingué talment.../ Jec amb la dona, I'm in bed with my wife/ Jatsia que prenys i tot, no pas per xo vol pairar-se'n/ Ni se'n vol estar, vull dir: eu i la dona una abraçada/ Íntima ens uneix, dementre que sentíem suaument/ En Sibèlius al giraplaques del menjador/ De sobte, sóc conscient, és a dir, prenc esment de quelcom/ De nou.../ Un contrapès de banda dels peus, com ara si qualcú ens sorrés/ El llit.

-Deu ésser (em dic en la meua imaginació esvalotada per l'acte/ Gint on xauxinem)/ L'òbol — o com se'n diu? — amb què cal gratificar el barcaire/ Un dels cignes qui ens posa d'alçacavall la múrria/ Entrecuidadeta, cignaire/ Ara que camí de Tuonela (l'infern del finès qui fins/ Ahir se la cardava) hem de travessar aquest Aqueront/ A l'algoleja del qual ens alfarrassen i calibren les xafarderes/ Maldients.

-Exactament: em sent sotjat, d'on atur el manxeig/ I obr molt els ulls, els esbatan pler, aitant com puc i ferament.../ Al vèrtex jussà del llit hi ha estès un home mort/ Envides si m'abelleix de continuar gratant on em pruu.../ Això altre que m'han entaferrat, hi lluc/ Hi lluc de milles lluny.../ El finès qui la féu mare, i la sogra i el seu minyó/ El nou-mort i els antics assassins, reexida associació/ Com hi ha món, com hi ha món/ Com hi ha món, enjondre, i sovint prou més ben net, cundesc/ Deçà, llesficositat de bresca, bonior de rusc/ Els moscs qui em ronden, insectes redivius/ Ara i adés, d'empertostemps/ M'han mes en evidència, sobretot, llas, per cominal/ D'on fugia, és clar, polsegós i per cabal.

*

-Sóc ocell amb pepida, altrament, bo i xiulant/ Et comoneixc, mallerenga, i, com el rossinyol/ Qui viatja sense ops de viàtic, t'encoman d'encomanar'm/ A la meua dona i al seu cosser rabent/ El seu estelló salvatge, qui òlim/ Disfressat d'haveria forceguda, enjondre em dugué/ Ben desadet al terrabastall o sostremort del tombarell/ Lluny ferament del camp de mart on hom/ Amania d'executar'm nitament i furtiva per tal de llavors/ Fer'm encar rònega tecla anònima i sense ampit/ Lluent ni florit entre les lloses/ Erectes-

-Qualque ènzim somnífer, rapsòdic, d'ababol/ Deu pessigollir'm pel budellam o paltruu/ (Fins suara, ausades, el meu foradet micó, o raconet/ Dels mals endreços pus en derg, gos-a-dir, curiós/ Endreçadet i cundesc/ Que anc el cos no m'hagués hagut — inclòs ací/ Allò, sovint enderiat, que em pensa eixoradament/ Arrapat a les parets oscades ans cranades del crani-/ Puix prou que el blandeixc: només òptim recapte/ Prou pot, doncs, som-hi, atès que tot tendret és el que endrapa/ Ni bou ni bèstia grossa/ Per comptes, hò i tant: bolets coprobis/ Enciams, aufals, crustacis, i lliuradors i lliuradors de blat/ Panís, sègol, ordi, segó, civada/ Nyàmeres sots la neu/ Mam, tec i llevants, sempre fresquets, just collits/ Moixernons, pixallits, llebres i ànecs rostits/ Ostions i cloïsses, mòlleres, truites/ Nous, nabius, nespres, caquis)...

-Codonys, com dec somiar!/ Dic que em pessigolleix pels nítols qualque antimonit/ Seguici o verí/ D'on ningú no en sap el vaccí ni la triaga-

-Perdc els estreps: percebc l'esquellerinc d'esperons/ O de turmelleres part damunt el cap, el qual sondroll/ Sense tanmateix albirar re/ Percebc així mateix l'hàlit roent d'hèlixs/ Com el del cavall quan en pic haver saltades pler de cledes i esparres/ En ensumar'm, ja orxega i m'abuixeix/ I em mossegaria amb nacres ambrats de cocodril/ Si doncs la jugadriu no li estrebava ferm les regnes/ I de cap a la rebasta no li enfonzava els ullals de rats/ Dels aumàstecs o engranatges eriçats amb què s'orna els turmells/ Hiat al·lucinatori de caire esplàncnic, ve-t'ho ací.

*

-I, tanmateix, encar oïc braire al costat meu/ I és elleix, ell mateix/ Té un peu nu de dona a alçada de ventre/ Bategós, que el vernís escoixenen els rossinyols/ Fets de claus torts i rovellats (antiga gangalla/ De mànecs d'aixades i de destrals) que, soldats/ A una armella de taüt colgat de lluny, ara li fan/ De ben apropiada turmellera/ *Badar, rai* (em repta), *com si no havies vist mai/ Cul en finestra, capçana!*/ Respoc, ritual: "Hò, i com millor prem, més el preem"/ D'on, per mà de l'esforç, caic en vertigen.

*

-Brosseta d'estalzí despresa que pel fumeral, entre cendres/ I fums, amunt i avall, dibuixes a l'insabuda/ Entrellats de teoremes cults/ Quan l'únic que voldries és esdevenir-hi el darrer punt/ I avall.

*

-Bé calia-ho demostrar: la sang bullent del seu menstru/ Damunt la neu-/ *Prou fer el ruc* (és ella qui brau, bo i saltant del cavall)/ *Si et trec del brell on t'envesques vull ras que/ Et desixis de tots els geps com de penyores.*

*

-Geps que em sorren — me'n vol escús, desempallegat/ Ni en Cassigall ni en Desnerit/ Amb senderi, ben vestit, cogotç, de bon regent/ I, amb pagat xurrimpàmpol, passejar'm, serè, de xeix a ics/ D'equilibrat tarannà per moltes voltes que em calgo/ Fer, Tres Tombs cossers d'empertostemps o si més/ No fins que, ulls clucs, toco de perdre l'esment novament.../ Vertigen justificat, massa poc, i ací/ Ve el blasme, o com la gavina li deia al llamàntol/ La vespa xana al bellmarí: Fo.../ ...tuda l'hem, la ballem peluda i magra/ Te'n paires, aitant te fot, te la porta fluixa, ho tens flix/ Mapes d'àncora són les ungles, el braç una gúmena/ El cap un gaiatell, el semblant del qual apar un cap de mort/ De qui les urses que avia/ Estrafan la mòria més greu/ El proctòleg, en canvi, et torca, amb plaïble vult/ Tant abans de furgar't com en acabat-/ En contrasemble (likewise) el matràs gloriós/ Del polonès quan fil per randa em cus amb bromeres/ D'orles, brodats, blondes i randes/ L'esvoranc estíptic, borborígmic, on el canviot té el dez-/ Aiguabarreig astringent, m'hi redueix eixaures/ Perquè els canviots (tos fills) allí desats no tínguin/ Mai prou d'aire: bombolles al trau d'alcohol de cremar/ Bromeres de ceres fumegoses: gairebé hermètic segell.

*

-En l'endemig, esbarts es cruspeixen un pop encallat/ Fa vuit braços de ferro amb setze gralles, dementre que/ Les qui fan divuit i dinou li desarrelen proterviosament els ulls/ "Noi, no ho sé pas si mai reeixiré a esquerar't del tot/ Del que t'enseny no en roplegues pas gaire/ Cases, caceres, coses, colls, cólls, cosses/ Quan sigo hora d'espletar't ja serà tothom al sot/ I allavòrens qui ho veurà?/ Per

comptes, si surts amb manguis, capdéu aumon/ No hauria de poder't anomenar ni gèl·lera, que vol dir: no-re/ Buderol, ni toüt, que vol dir: sense-substància i balmat i buit/ Com fan totes les manefles qui tothora enraonen d'enraonies/ A l'areny de la vora del riu"– Al túixec del sútzeu Xúquer llurs acúmens/ S'esmussaren, ep i altrament qui es plany? No es plany pas tit/ Prou em plevia, en eixexiliar'm, a ja no plànyer'm mai més/ Est fou mon pliu (mon pletge totjorn incòlume, vós), que a tard/ Ni orcs ni xaró em sentirien encarregar'ls cap mena/ De frau ni intercessió, que abans em morís de mort ben/ Aspra i menys de null consol ni embrocació si ep, i així anar fent.../ Llavors, però, ja feia estona que havia perdut el so notori/ Del trot.

-Diu altafulla! i, sense molla de recança, em jaqueix/ Sull, si bé almenys deslligat-/ Per les traces (per l'esclau), prou endevín on has anada/ A escampar la boira/ Avaraves bo i treient espurna de ben diversos minerals/ Devers la torre o panòptic, a calç del qual jaquies/ Que peixés a lloure i a tot alt el salvatge animal/ De pell febrida ans crins de glatints fiçances/ Nafres intermitents de bombolleig flamíger/ Oronells inassadollívols, orelles en banya, ulls de foc/ I vit gegantí d'un tremp d'acer-

-Truc-truc, s'obre la porta/ Llesca a llesca, s'empassa la torre rodona.../ A la cofa del guaita, li exigeix, a canvi/ Dels favors (si mai vols tornar a fer senes/ Treure sisos, estella, nyapa; que et pòngon totes...)/ Que la gico accedir manves a la cel·la de venecià/ Bisbe-eixerit (de feliç cincsous, encar, ben escaientment galtaesquerdat/ Com n'Al Capó mateix)...

-A l'apogeu de l'escorcoll sexual, quan ambdòs deuen/ Escartejar's amb pus d'escalf els fulls o plecs de les parts/ Me n'adon, païdor toüt, que em sóc ensopit/ Sense treure en tota l'estona els peus de la galleda...

-Els flats del vent encara m'acabaran de refredar/ Els pets de la moto o el cavall d'ofegar/ D'on si ajorn l'estossec inicial és sols per tal de no denunciar'm/ Ep, em tornaran, redhibitori, a l'hospital/ Si doncs tant bad i no vigil-

-Tant se val. Quan l'esquerdagaltat al capdavall ja l'abat/ I se l'agibella damunt la màrfega, la qual s'esmortueix/ I bleixa com un esparpall de moixons fins/ Jo ja par una mica més d'esment en l'acció/ Sobtadament, com el pellaire qui si fins ara no hi mirava/ Gaire prim/ Ara primfila i torna a trobar l'agre del recaceig/ Si dins la butxaca d'un abric espellifat, que ni un jaques/ Ausades ja no portaria/ Hi descobreix/ No pas grapialtesa ni qualque diamant ni un bitllet De loteria, ans/ El secret d'una missiva amorosa/ Amb uns llavis de carmí perfumat per signatura/ D'on encara, llas, me n'ennuec-

-Llavors, doncs, com afavoreixc una cama i en acabat l'altra/ Per ço d'accedir als sorolls més mínims/ Emesos a ops del meu esmolat sentir-hi!

-I la lluna hi ajuda: m'és vijares que em guareix/ Amb el bàlsam d'argent, és clar, que em destil·la.../ Tret que qualcú m'arrameix amb flastomies poca-soltes/ Llas, malaguanyat, trigava tanmateix massa d'estona/ Al mateix indret/ Doncs, intimitat tolta, entost de barganyar'm en cap tençó/ Sofregida d'improperis, cerc a esvair'm, tit, a fondre'm/ Cuit a carranquejar lluny d'on el crim espletava/ No s'hi val a janglar, però, i on m'amag?/ En un fosc adí d'esbarzers i d'argelagues, m'hi fic de cap/ No res menys com en temps de farsa.

-Prou te'n desavesarem naltres (brauen les veus/ De la vergonya i del nelet/ I no tinc lleure ara d'escatir'n l'exacta/ Orientació), doneu-me suport!/ D'on entre

tots m'ataquen garratibats amb porres/ Amb polles garratibades/ Plomades i sense plomar per millor arma.

-Contesa ridícula, *guaiteu-lo* (diu), ca? En Calces de Sorram/ Cap a la platja, cap a la platja/ Sempre rere la dona, aconseguint-la, empaitant-la/ Sense mai del tot, elis, elis, heure-la-

-Sóc assetjat, revera/ Fa setze i es fregava els dits a l'entreforc matollós/ La samfainera qui em duu a l'algoleja/ Mitja tarda/ La llera tarquimosa que el Sol èmul ans prou rancuniare/ Prou eixamorava...

-Costons, assuts, fets pels vebres enfeinats/ Moscs, vespes, zum-zum, bonior/ Tafaneig. L'auditori és tota una altra voluda de gèl·leres/ (No-ningús molt meuques/ Vells i velles merdacaners i putifeines/ Gossos, colgafocs, malèvols, àvols)…/ D'on, per ço de fer'ls riure pus encara/ M'atans als còdols, faig panxa bo i blegant els genolls/ Em trec lo carall i amb la guaspa/ Amb greu dolor/ En pescava/ A doble pinça dobla/ Vet aquí, així mateix, el cranc pare/ El pare dels crancs/ Barbut, arnat, felló: un tancred/ Autèntic/ I tots volia que aplaudíssiu/ D'on ningú, fantasmes, molt blanament/ Ah, comiat ploramicós/ Tampoc se n'estava.

-On deu anar aitan groc i corrents?/ Me n'anava de casa.

[][]

OÏC LA GRAN PATUM, EN PANJANDRUM

Ixc a la percaça de l'ocre

Orient, orient: mon fat

Mon sest, que em dic, llas, no pas rient:

Cosser esclau groc envant, trepig

Com qui escarbats molt nics calciga

El xerri ultra-repugnant dels exèrcits —

S'eixamora en el cald quitrà

La ferralla que en tolls letals

Ressua túixecs

Virulents vapors se n'envolen pler:

Gorgones s'hi cagaren pler
Confonen per comunes els
Camins dels carnals passatgers:
Ves, que el dimoni se'ls endugo —
Si el dimoni se'ns endús, que
Broix no restaes, enginyer —
Dingú no us convidae a
La festa del meu suïcidi
I tanmateix què veig: esclau
Groc de la carretera envant
La moto al capdavall t'ateny
*
O, dejús la buada d'estels, petjada
Groga del pinzell regalimós amunt
Bo i corsecat tostemps per l'altra talent
D'albirar al capdavall l'uix de l'esvoranc
Avinent on desar'm de les maltempsades
Consuetudinàries de la nit
Els dois que escauen a la foscor, llavors
Les malvestats dels íncoles lleigs qui hi viuen
Com ara els autobusaires folls, cascú
A son fur; el guivre cuitós, furtiu
Els liards nocturns, ferradures roents
I ulls vermells i intermitents; els tancs omni-
Potents que en la impunitat burxen i fan
Llur jova assassina cada nit de fresc
D'anar esclafant els esgarriats tot d'una
Molt esfereïdorament esvalotats —
Traces faitisses amunt, doncs, bo i guaitant

Si esbrín, entre els sécs esparsos, escarsers
De soques, senyals, pals i fites, adreces
Sinceres, secretes, dels qui ja es perderen
Abans, nus com jo, cuscs i aspirants, menys d'armes
Pobrets, tret belleu de qualque matamosques
I bassetja casolans, avui, llas, molt
Nic i felló, atès que, tirant-tirant
A puntades de peu com ara el baló
Una mort-seca, les dents, en un mal bot
Em feien un séc insignificant, prô
Ben dolorós al sec de la cama, ves
I ara aitant com m'abelliria de, ups!...
S'alzina el missatge del roc on s'asseia
A la vora del camí (renoi, cavà
Quin ensurt!); en acabat, ve el toset, fill
De sa mare, molt serioset a dir'm
Que li deia que em digués quelcom com ara:
"Sols em volguéssiu!", on li responc, amb
Un clatellotet, ai carallot, que li
Respongo, aitan llausanger com calgo: "Ep
Us voldria prou, sols no m'empaitéssiu
I menys encara, llas, amb aquest afany"
*
Que li dic: saltaire, obstacles, rai —
Pinça de cranc, carall quilomètric
De peuet de cabra, boc banyut
Guspires al sílex, catacroc
De buit; si el ventijol monitori
Rosta exúvies, exosquelets

Mort-seques, garotes i tironys
Costellams o xilòfons de fòssils
Telsons erts dels xifosurs damunt
Els opercles adients, com arquets
I violins, sent-hi com hi ronca
El destí; enllà és una sopa d'ulls
Safarós escumall sempre hi sura:
La bromera bruta
*
Burxat a l'ull pel telsó —
Fill meu, a l'ensec i lluny
Entre vents desèrtics, sorres
Enjòlites, vidrets, verins
Espores, si et treus el pedaç
Del cul dels pantalons
Pots fer-te'n un pegat magnífic
Per a l'ull
*
Plints d'aram i ambre: tantost
T'hi premen, et pruu la pròtesi —
Cucut obès qui llepes l'albergínia
Ignot puput pudent tip de melitxes —
Me n'aní a l'Alacantí
Per a púguer'm divertir
Culer de l'Hèrcules, Hèrcules, Hèrcules
Nom nobilíssim: m'hi bateig setmana
A setmana com al Jordà
Inclosos clava i entrepà —
Vés-te'n en bon guany, preciós

Dic a l'espill, i li gir cua abans
No m'ha respost, entre ofecs de ranera:
Orb pigall qui et malmenes a la pesca
Miraculosa, fotràs goig:
Feina perduda o ets prou boig
D'alfarrassar gàlib i eixaure
De l'aigua continguda ausades entre
Les dues vores del riu menys de guals
Car d'altra banda a l'altra riba hi ha
Si fa no fa la mateixa voluda
Qui totjorn ens escarneix ans atabuixe
*
L'el·lipsi cabdal eixarreeix el desig —
Culers de la cimolsa, el velludet i el cotó-fluix
Arrupits pels raconets, arrosant's-ens a les parets
Discinètics: urses a manta i llavors
Metamòrfiques convulsions; hirsutes esquenes d'ase
Espinades d'australopitecs
Aporrinats, doblegats tothora per càgoms i penjaments
Alhora trets i atrets, mig levitant, cames part
Davant, plegades, el cul nu a les rajoles glaçades
Les llúpies genitals que ens pruen, enceses
A trenc d'esclatar'ns, sotgem sense descans
L'espectacle: l'escenificació perenne del greuge
Projectat: em trec el raor i et degoll
Tanta d'esquírria et duc, em trec
La destral i t'escapç
Soques, bolets, i els caps sulls i sagnants
Dels al·lucinats

*

S’exprimeix (redéu i en sap)

Ens el guaitem babauamanet

Com si doncs no

Haguéssim mai vist

Cul en finestra —

I com més prem

Més el preem

*

Quan diu que vol dur-me a cal metge

Eu, renoc benigne de manguis

— de qui “no t’enfangos (o enfanguis)”

Fou tostemps el principi o pletge

Pel qual guiar’m — , patir, raiet...

Mes com aitampoc vullc mai plànyer’m

Enguany, si puc, com cada any, em

Faré fonedís pel riuet —

Ja m’ha emparat ras d’entrar al grau:

Cànyem i espart, se’n perd l’esclau —

Net i no brut, indemne, estalvi i sa

Inviolat pel dit ferotge

O pinça de crustaci de l’insà

Proctòleg qui ungla-llarg em fotge

Sés amunt, la rel de l’ésser que em fa

No tornaré mai més, morent salmó

A remuntar el corrent que em duu

Tanmateix a indrets de temptació

On rau el tatú i l’haca lluu

Amb ullals de tauró i pell d’escurçó:

Pegàs infernal, pel bescoll faitís
Amb dents carnívores m'espina
Femna àvola qui l'encavallerís
Encar a mordre'm com benzina
De moto que un bon tram li garantís
*
Tot plegat, bordet subterrani, em duen
A ca n'Esquerdagaltat, metge foll
Amb foll semblant, menys de bigot i goll
De pistoler o militar: no suen
Ull opac, quan botxinegen el pres
Ans, amb bromeres de glaceres, ambres
Liquats, vidriols, li omplen les cambres
Del cos com calderes fetes exprès
Per a bruixes on bullen com llimacs
Cor i fetge, i melsa i pap, i la síndria
Fesa del cervell, adés per la cíndria
Del crani servat i ara d'uns escacs
Diabòlics fet peó umflat i vermell:
S'urta al crani surant com gaiatell
I perd tot quest ulterior
D'on com coiot
Rabiüt, cec, sense horitzó
Qui en massicot
I litargiri es cou, xiscló
Enverinat pel plom i el coure
De l'olla al foc
Que es fon de boja, ben a lloure
I a floc a floc

Em desfaig, lleu no em puc ni moure
I àdhuc el que parl és el·lipsi
Els dic mon viure
Irrisori, d'on és clar un tip s'hi
Foten de riure
Fins que el seny perc: total eclipsi
*
Tantost l'hi duu, li pruu el paltruu
D'on li venien ganes de cagar:
De por. D'on, tanmateix (i ja es fotrà)
Arreu el persegueix la puta nuu
De la malenconia; àdhuc més
Fillets: l'angoixa es mereix o el segriny
Cruels, tostemps desats a l'escrú escriny
De la tendra ànima seva, car és
Ben jove encar —d'on d'aquell dez pollós
Al pinyol del cos, qui en cerqués socors
Ben mesell ans ximplet prou fóra
Car com xagneta
Me'l jaqueix: cremat, qui s'enyora
D'una maleta
Petita i el vent que el fitora
I prou: somni magnífic, juli!
D'empertostemps
Anul·lat per l'esforç herculi
Que cal-li ensems
Amb l'altre presoner ceruli
Qui a la cel·la col-lo o l'adora
D'amor concreta —

Adu li brunz com moix d'Angora
A la bragueta
Totjorn: morros de cony de móra
*
Si us plau per força, de fàstic ja negres
Totjorn tancats, llassos, només pel Barça
Guanyant, remuts qualque vegada esparsa
Els sis jorns restants no pas gens alegres
Romanem, trista setmana, en esberla
Enrampats, com escarbats qui amb cap llustre
Acunçat no s'empelten, ni en il·lustre
Passat troben o escuncen llum ni perla
Prou lluent que a bona treva acordada
Els dus ans de ventar's altra palada —
On raem, presoners, guarir
(Perduda clau)
Malament, rai, ni eu (un no-dir)
Ni, és clar, si us plau
La dona, ens lleu gens de morir
De fàstic com ara; creureu
Que, a part l'esport
Cap deport no ens alta; ploreu
El meu vit mort
I celebréssiu si voleu
La fufa folla que jaquir
(O dir adéu-siau)
Em cal tostemps, car sens maldir
Referm, vit blau
Que un altre mos em fa perir

*

Xst, sencer morc

L'hom empeltat de l'entec

Per l'homenet

*

Cascú per cabal ha el seu bocí meu

Les dents del cavall, els garfis del metge

De la dominadriu endins el petge

Que m'acora: vernís del verí seu

D'un bes molt segrinyós que em tol la veu

A ops que no s'hi vàlgon ois ni aücs —

Desficiós renegaire qui els sucs

Vitals com ceres llampants en la creu

Perd, a tall d'adip qui no pot gens braire

Mut, pel musell pres al parany menjaire —

Ferramentes golafres totes

Que gori-goris

Garranyiguen entre ganyotes —

Deutes uxoris

Redituen, ec-ne ja quotes:

Dementre que em burxa sol·lícit

De jazz cadença

Hom pren ausades per implícit

Susany ni ofensa

Redituar'n no ésser gens lícit

Ço que prova si de per cas

Llavis que em rosta

Crits morts per greus mossecs que acaç

Si al bes dic osta —

Cal parar compte a no cremar's

*

Rac estranyat: maleït saig pugnaç

Qui tanmateix es consira filòsof

Ço és, teòsof i també antropòsof:

Li són, els pacients, familiars

(Segons diu), qui totjorn com pneumàtics

De tractor li giquen al fang de l'ànima

Senyals fins que l'entec que els rau, exànime

No ix de llur cos i ànima amb emfàtics

Aücs de segriny i d'hòrrees penes

Com les que els raïen suara les venes

De tot i de pus sóc capaç

(Arrodoneix)

Per tal que l'hora del traspàs

On s'esvaeix

La víctima, no arribo pas —

De farnat a carnús transform

Cada malalt

Tret que no fos de moc a vorm —

Trob que és desalt

No eixorivir'l si encar no dorm

Dingú no se'm mor, si ans, pontífex

Molt infal·lible

No li recept (truc de carnífex)

Qualque temible

Estimulant, d'on heus-lo artífex

Dels gisclets, doncs, més horrorífecs

*

Tota la meva vida he esset
(O sóc hagut)
Un príncep (ja el sóc de toset)
Ple de salut
De qui el gran heroisme esclet
El duu tothora a clar respondre
Si cap malalt
Solipsista vol dur'l a tondre —
"Re no em defalt
L'únic, doctor: que no puc pondre"
Llefiscós llepafils, ja et tinc
Treu-te el matràs
Fes dring-dring amb l'esquellerinc
I ara el culàs
Malament, rai; no en donc ni cinc —
*
D'on els seus pacients més algolàgnics
Encar li anaven darrere perquè
Els dugués (o dus) de cap al quiròfan —
Rics de paciència i cabronada
Es jaquien furgar amb estris tot tècnics
O a nua grapa, la qüestió és que
Sigueu contents quan de valent us nyaufen —
Se'ls culiva i pixa en breu regolfada...
Bo i seguint el seguici o afrodisíac
S'alça i camina el pitjor hipocondríac
*
Ah, idil·li indeleble, fluorescent
Granotes al tapit, el drac pansit

Molses i espases, i el bevre indolent
Que amb teranyina i cendra et cus el pit —
Mal bargany fots, pres en congreny
No hi val renill:
Cavall de serp, místic disseny
Veus-lo a l'espill:
Vespa t'estrupa —o perds el seny...
Sures damunt el cos inert, enllà
De les esparres on roman reclosa
La realitat. Només et fa nosa
El trontoll del terratrem que amb la mà
Produeix, com qui treu mantes secances
D'una màniga o corn de les galivances
Un metge màgic qui fins de vacances
Empelta en teixit mort vives recances —
Ara ets l'escolta en joli qui escoseix
El camp de mart on la vençó t'advé:
Tres enemics, cascun un carnisser
Se't masteguen, d'on se n'encavallereix
Entre dues aigües un quart, i aquest
Cabalment et causa pitjor destret:
Se t'arrapa com ham o arpó o mapa
D'àncora ans el carall et pren d'esquer
Desa't, li giscles, car veus que t'endrapa
A trenc de percruspir-se't, i adu el ble
Estossegós de la teva animeta
Perilla entre les pinces d'aquest fabre
Del fer malbé el cadavre. Rere l'arbre
Esponerós de l'amor propi espleta

L'alzinoi qui el podrimener prediu:
Si avui som diumenge, cap a dimarts
De tu no en tenen cap dels convidats —
Transsubstanciat no pas en perdiu
Ni conill colgats, forçats al ferment
Ans, per les traces, ecs, en re refet
Que ningú sinó el coprí (o bolet
Merder) gens no troba prou adient...
Tant se val, prou pots, et surts amb la teva
Car tens algú qui ton adí apreua
Prou. I es diu, aquest fabre casolà
De l'ensulsiada, cranc: cranc ermità
*
El cranc ermità qui em té, de qui l'aspredat
Ans acritud i brofeguesa
De dingú no el fan amic
No pas de debò
D'on em surt el professor o profeta
De l'univers sincrètic
Ara que gisclen ensems
Les cent mil harpies del vent
Que si tot es redueix a re
I res sempre s'esbufega en tot
Necessitem ras un altre estratagema
*
Aesmeu's-en un de ben bo
Diu: o, si no, ja, vós, tat?
Guerpim i pleguem
*

Som-hi, som-hi, munions
Espinyem-lo fins a esborrar'l
Punyiu sobretot el rovell amb adustesa
I, d'esbiaix, el bronqui eixorc
Del trobaire comatós
Adopereu-lo de bassetja
O de canó coriaci
Per on, giravolts hèlics
Amunt, o escales en doble hèlix
Abastim, amb instint encès
I malsegellada captinença
Les tres-centes cruïlles del malson
On entre calfreds i tremolins
El demanament poguéssim plantejar
Si ens cal abans esguerrar'ns o escarransir'ns
Per ço d'endevinar el bon camí
*
Ai, cantacançons, saps que això
Només s'esdevé tres jorns abans de palmar-la?
Punyetetes, rai, se'n foten
Prô eu sé que és quelcom que mengí
I no sabí pas pair —
Ahir em rabejava entre tones de bons
Alzinoiets estesos per les soques
*
Piràmides de caps tallats arran i de fresc
Les urses, les ganyotes, els visatges
Discinètics: les guerxines immundes
Els semblants que se'ns escarranseixen

Com escruixides cualbres rebregades
Per un Sol, ah, molt cruent
(I feia uns trons i llamps que enamoraen) —
Ben distretets, doncs, mentre ens guaitem els tics
Pòstums que fem, janglant
(Tàcitament, eh?) que les il·lusions i les vanitats
Al capdavall ens brollaen com grans grans purulents
*
Lluny, els paps plens d'esclops
Adob per a les trumfes de la taiga
Làbils, tendres, cogomes ens neixen
Per comptes de caps:
Flagrants ous del diable, vits fètids
Amb pler de moscs enganxats
Al conspiscu lubricant cosser
Creixent'ns-e entrecuixes, és clar —
És que pollins, rossins
Tothom, la qüestió tard o d'hora és fê-la
I ara la fèiem, i grossa, vós, i grossa —
Lleugera i guadient com un(a) esquelet(a)
Clafert(a) de carn i de greixos sagnants
La pageseta ens encamallae
La desfeta
*
Ençà, rumiàem, rumiàem adeleradament
I les rodes dels cervells ens brunzien
Com els moscs vironers qui ens
Rondaen: rum-rum, rum-rum
*

La qüestió, tornem-hi: que hom
Eixia del teatre
D'operacions pus fet malbé
Que ja no hi feia capet
Malament, rai, fotrem goig, puta dissort
Galdós pa-panorama, fot?
*
Tres demanaments et vull fer
Primer (oi cavà, vols?): co-neixem'ns-e?
Let's know each other, or rather:
Let's be born together. Segon:
Deses pregon en ton coratge
Una esperanceta d'esmena?
Tercer (demanament més propi):
Som-hi?... I ara tu què en contestes?
*
Romanc-ne pàmfil. Espatllat
Cercant l'ocre, premc tots els alçaprems
Dels ressorts que amb prou feines si em belluguen —
Sóc l'esclau qui se li enfuig, rancallós
Desorientat, centcames amb tres
Cames, dues menys del bastó
Tirony foraigua, enllà del mullat
On totes les garotes qui de gust
Hauria enfilades antanyasses ara
Se li tornen esquelets de banal
Col·lecció: viu que mortes eren
De tot en tot; a repèl de l'esclau
De la moto: roderes d'on l'herbam

Ja no creix pus o fa-ho fluix, boixat
Tort, escapçat i verinós
*
La trobadriu ensuma l'aire congriat —
Sota el capirot de negre vellut va nua:
Amb el cul llepa la pell lluent i suada
Del cosser qui a terra ensuma l'empremta
De l'esclau suara jaquit per l'esclau
Qui se'ls enfuig. Hom ensuma la sang
Del desig de sang als narius

[TOS]

Ja a l'estació, entre la voluda
En arribar'm, talons molt alts, jaqueix

Anar la mà de l'alt qui l'acompanya
I sent que em petoneja a banda i banda
De front, on sovint em pruen les banyes
Més tard, bo i cardant, ella damunt, ar-
Rissa els llavis, despulla les genives
I gruny, dominadriu, plena d'urc —
Llavis molt badats, tanmateix irònicament
Somriu tothora, alhora que, manxant
Se m'atansa com ara a devorar'm:
Les dents, cada camí més gegantines
A l'alçada dels meus ulls, fins que veig
Només dents —enorme ferramenta en
Un rerefons cruel de calavera...
I feel like I'm fucking Mrs. Death
*

Segrestat per un home lleig i pelut
La seva merdacanera pintada com una bandarra
I l'estelló garneu qui despulla les dents
I mena el cabriolet:
Hi there, little guy, come and get it
Pretty-pretty, won't you?
Nice boy! Ah, lovely, come in
Come in, ah, my, yes, and how awfully sweet, car
Collons amb el galifardeuet
I amagat que s'ho duia, ca?
Tremolins: un fred de caldéu
*

Brossa incoherent que amb una ditada...
Llençat al cemintiri dels garranyics nocturns
Lo grec foraster qui et tastave:
Palatable, what, yum-yum
Got de vi amb gats
Amanit en aigüetes d'entrecuix un pèl enganxifoses
Pastacs celíacs de paltruu martiritzat
We've got guts, mate
And qui ets? Totjorn sóc eu, adu
Malalt, adu en el somni, d'on molt
Parat romanc-ne. Blasmes algú?
Whom d'you blame? Ningú anc no blasma sinó elleix
Ara, "he'll sure be glad when you're dead
You rascal you". Fa el metge improvisat: mes
Jo sóc ací per a salvar-te
Adu la llei m'encavallereix a fer-ho
I si me n'encavallereix la llei, i el coratge
Propi així mateix m'hi empeny...
Dòctor Miràbilis, maleit maleït, et beneeix
Prou pots, i encara vols-te'n plànyer —
Llanceta, senyoreta, desbridarem l'abscés
I, si no, ni mai —
No; faci-ho, faci-ho, doni socors
A la persona qui perillava —
Prô si he sentit que te'n planyies, te n'has plangut
Abans i tot que no comencéssim...
No me'n plandré; ni blasmes
Ni planys, mai
Mai, ni un —(ara, que gínjol i feliç aitambé

Oi, el jorn que te'm moros)...

Senyoreta, mossegui el fil, ara, mossegui —

El fil, doctor?

I la mula, mossegui, Na Mula, mossegui

Au, i enllestíssim, no esmeperdéssim pus, no fos cas

Que encara volguéssim perdre

[El tren?]

(Jo tus, d'on em desix del pastac de l'ànima repel·lent)

Altrament, sempre fem tard

Xu-xu, se'n va vies enllà...

Escolti (fa lo grec, prô ja es veu que és

Qui enraona millor el català), per tal d'afanyar-me

Li diré, senyoreta, on li posa en acabat l'esparadrap

Oh i, quan surti amb la mula, fiquis l'elm, cavà?

Pel que a vós no fa, per tal de no tornar-vos a fer mal

Us recoman de valent que quan sortiu

A peu us fiqueu l'arnès, fiqueu-vos-el

Fiqueu-vos-el ben collat, que no fos cas que

Ens calgués encara tornar-vos a trobar

Trepitjat com un cargol

Tita (diu cap a la dona), per a no donar-te

Cap altre maldecap

Amb la gelatinització, ah, suau

Saberes de lluny, mes llavors ho oblidares

Que quall ans labferment bé em cal —

Au, no és hagut re. Fem les paus:

Un bes, un bes, un estimet al ventre

Xu-xu, vies envant

I als arnesats, sorrats esborronadorament

I esgarrifosa i eterna, llas, per l'entec, siau
Aneu en bon guany, llas, mes amb llàgrimes tendres
Amb lubricants de vellutat toquet, un pèl enganxifoses
Aigüetes, hò, siau, siau, sempre endarrere
D'empertostemps enrere, rere, ah, ere
Ere
Ere the rains of shit came again
And again and again
Like it did
[Last summer?]
*
Recança: el perd, el perd
[Definitivament? Mentida, putes reaccions químiques:
Res no n'és], perdé'l, bonament va perdr...
And now? A les escapces
*
Enze, amb vernís de mel als mels i quatre
Pèls mals afegits, l'en disfressen àvolament:
Pelegrí qui emergia del naufraig
Pudint a resclum, brutícia i suarda
Mocós, atrofiat, fetus en suc
De prunes agres; per comptes d'orelles
Amb dos esperons migclavats als flancs
Espectrals del cap no pas deixondit
Del tot. Qui sóc? Torna a dir; per aquest
Horitzó burell només capsigranys
I botxins veig volar-hi. Ferament
Amb salvatgia de capdecony, cíclops
Fan cap a endrapar-se'l —oi sembla que hàgim

Descoberta la platja de l'infern:
Illot rocós, l'ermità solitari
Qui hi viu només amb els petits crustacis
És el seu mirall: el mateix buirac
Balmat, i, gità pollós, put a vòmit
A maell, a farnat; amb dues grapes
Com ara amb una clau tot rovellada
El maldecap li fa descargolar's
La cabota de cargol del seu rònec
Capot, d'on rep a violari els préstecs
Naturals, ei, vitalicis, d'uns ulls
Roents i molls com tomàquets podrint-se
Un nas de carxofa, un parell de bròquils
En tost d'orelles, llambrots de brians
Barbat com un cérvol; com un cabrot:
Banyat; i escuat, esbellegat, brut
Claupassat i guit com rossí boixat
Redhibit i tanmateix absolt, oi
Plangut, estalviat, remès, remut
Marooned, cast away, ça enrere, ausades
Ço és, temps era temps, en illot sull
Jaquit i oblidat, llençat borda avall:
No t'hi volem mai pus, llebrós, mesell
Cagot, morfeat, caquèctic, herpètic
Gaf. Alabeat, enquitranat: lèmur
Larvàtic qui el pànic congela en roc
O mussol a la palpebra tel·lúrica
De l'ull del volcà, esquerda flamejant
D'on ixen els crits molts esfereïts

De milions de damnats muricecs
Ànimes negres, ai, mariner, ai
Mariner de la capa alabatent
Quan tan cusquet el veig, m'hi trec la polla
D'on a dolls l'endoll endolle l'endolla
Cabrot lasciu, t'incumbeix l'endèmic
Destí del sàtir bandejat en illa
Deserta i broixa: esbufega'l l'angoixa
L'ennuega ans enrogalla el malènconic
Desig, l'enferritja el clima inclement
La inclement castedat, el fadrinatge
Inic, li encalla, maleït desús
Cada ressort, esdevingut tot flix —
Artrític, d'un racó remembres l'any
Darrer on encar érets viu: prop del flum
La voluda se te'n fum
La gent se te'n fumen
Els somnis se t'esfumen
Burxat fellonament i janglant: "Fora
Fora, no et volem", amb gafes i arpons
Els mariners cul-rodons, amb agulles
I boixets les dones, broquets els vells
Còdols la bordissalla
Algolàgnic, desvagat
Jovent amb aixes, rems, arjaus, alenes
Pua de garota, mucró d'atzavara...
I com la meva sogra, presumeixes
Cara-seriós, melangiós, fosc
Que cardant-cardant, et cardares àdhuc

Un jorn el pec, el nic, apotecari
Tat, de la cantonada
*
Ha anat d'esme a trucar fins a l'esparra
S'escau tanmateix que al mateix instant
But a trifle discountenanced, another
Personable creep knocks at the well banged-up
Doors of her skull; despondently, he yields —
Amb pell d'euga jove, la vaselina
Relluent de la pell de l'ambaixadriu
Llueix: escut febrit a la finestra —
Begone, es diu elleix, and a pleret
He complies, obtemperates: encalçat
I doncs hostilitzat aitanmateix
Pels tàvecs metàl·lics de llur orgasme
O cançó incoordinada
*
Pastor bròfec, totjorn broix
Mesos d'hivern encauat
Només amb quatre fogasses:
Pa codolenc, i formatge
De cabra escarser per tot
Companantge. Si amb la neu
Se li ensulsiava al damunt
La borja adés feta a jova
Ara ix, molt fer, com caimà
A qui molt contumeliós
Susany el temps maniàtic
Li fot, ei, com ara fer'm

Pensar que neva mannà
I, ara que el tast, me n'adon
Puaf, ecs, que pellofes d'all
M'has nevades: tal com raja
Ei, fúrfur podrit de déu
Caspa d'angelet caquèctic
Estopenc (un verí qui
M'engavanya i m'ennuega)
I encar em voldria marrir
Com mardà o boc qui em sortís
De trascantó, ell qui sí
Rai, i molt de la barrila
Prô eu, avui, gens de filis
Car, a part que tot em surt
A la biorxa, encar és hora
Que per ço d'atènyer't pugui
Travessar aquest oceà
Que bull, i on cada bombolla
És un ull: ull de gripau
De llangardaix, d'opinic
I cutibut, i de gàrgola
De calcatriu i crustaci
De mosca, de cargol, ull
Encès de cavall liard
Ull del blat mort, ull de lluna
Ull de nit, ull de neu, ull
D'estesa, ull de llop, d'ós
On sóc? Xst, de cocodril
*

Bolets al·lucinògens, sarró
Curull, ah i li agraden pler —
Harmonies naturals, salvatges
Escolteu-ne els acords: satisfan-lo
D'allò pus-puset: el vent te'm duu
La flaire: ara vinc, oronells
De sàtir, abaixa-te'm les bragues
O haig de foradar-te-les sens d'altres
Compliments
*
Altrament il·lès
Caga sang, hey man
Caga sang. Ojats
Ojats: li manca un bull
Ens toca la pera
Enmig del tendre brull
Ens estrompem de la figuera —
Desa't, en Bonys
Qui litúrgic
Espanta moscs i amb cops de forca
Ens beneeix:
Gotes de suarda i sang
Capellans pudint a merda amb all
Safarós ens pren
Amb qualque clau
D'on ens desempalleguem
Esbocinant-el
Fent-lo bocins, hey man
Amputant-lo tot —

Tendres brots:

Se li trenquen els ossos

Corcats pel corc

Constant del cranc:

Croc, hey man, hey man

Amb cada mastegot

Hey man, croc, croc, croc

(SIC)

De matinada, un rellotge accelerat —
Part defora la finestreta (enxarxat
En teranyina, i la tararanya a trenc
De cruspî-se'l), l'heroic fill del cuc
Filferro em diu que és hora
De desvetllar's —
Tic-tac, tic-tac, la meva darrera hora
És la teva primera, car només pots fugir
De les morts dels teus morts si t'endinsaves
En la teva pròpia
M'aixec per a guipar'l: vanes culades enèrgiques
Entre les barres del demoníac pregadéus —
L'escarbatet tocamallet o picamartell
Sap prou que poc se'n deslliurarà:
Mesura els darrers segons cada pic

Més lents i trencats —
Somíïc que el pregadéus i l'aranya
Ambdós em conviden a l'àpat
Alhora que em canten, janglons
La balada d'En Corella, de l'esparver i la mòllera:
Amb quina fal·lera inútil no te'm capbusses
I sota l'aigua em cerques
Diu ella, t'has begut l'enteniment si et penses
Que te'm beuràs l'enteniment a cops de bec
Dementre
Que només et beus de glop en glop un oceà
Pus infinit com pus anem i pus glopeges —
On, és clar, em torn a despertar:
Trist sentdemà d'orgieta o disbauxa, on
Cal reendreçar-ho tot —
Pel tou del clatell, em pas la mà
Oh, solfeig deslllorigat, amb quin poc seny
I amb quin bon tros de rauxa, no ned debades
Ni martafall cuïcs, car
M'haig trobada encastada al cabell
Una paparrassa a trenc d'esdevenir'm
Ja rènec
Ei, ni sé quants de jorns no l'hi duia bo i xuclant-me a buit —
Com l'arrenc, doncs, i l'estavell i hi perc adu el cambuix!
No me la portes gens fluixa, animalot, menja-rellotges
Ja et tinc; ausades: ja et tinc
I l'empelt al ciment
Amb esclops conqueridors dels més el·líptics tendrums
Poc n'hi ha prou amb estabornir't

De tu vull fer'n menys que no pas gargall adhesiu
On belleu les oques de l'ultracuidada ocaire
En aesmar't apàtic ostió, encar podé acabarien enllesfiscant-s'hi —
L'haig trepitjada arreludament, amb fruïció
De titella o d'alabrent qui prem a mort les paques
Sagnants d'on hom ha d'esfullar llavors l'eixamorat paper —
La seva sang que meva fou fins suara feia un instant
Ara escatxigava les rajoles en un cercle de tres o quatre
Pams. Qui fui? El seu ostatge, la seva xagna
L'única part de man que trobareu anys a vindre en ambre
Com en el ventre de l'icnèumon els ous del guivre
Que desclouran, multiplicats, en el fill qui vaig perdre?...
*
Fa la balada de l'espet i la mosca:
Mossades d'espet em lleven, pota a pota, el microcosmos
De manta guitza, mes
La darrera pota que te'm cruspiràs (com em deceps
Com em deceps) serà l'ham que em travessava el cor
On respon al mosc l'espet: clau que m'empàs
Del meu darrer recer
Cemintiri negadívol del peix, cada ànima una tija
De jonc florida; benvinguda als benvolguts
Oh, paradís elusiu on cada escata és d'àgata
Te'm vull com em vull: tortuga destra i abrandada en l'aigua
D'argent; si ho fóssim, ja hi fórem
Ei, ei, i l'esclau que jaquim damunt l'àgata
Qui pogués esbrinar'l que li servís de llanterna
A la llum ambrada de la qual ens escuncés, troballa, car
Morim en sílex, lligam que ens fa al capdavall immortals —

Ara, tanmateix, amb un espillet de mà part davant
I, darrere, l'espill de part damunt el rentamans
Em guait el clatell
Hi cerc i hi trob el fitó groc i porraci d'infecció
Em bany el cap en alcohol i me'l suc amb aitantes de pomades
Si fa no fa antibiòtiques com endevín, trèmul
A abastar, tot i que, llas, el maldecap ja ha començat
El coll se'm paralitza
Per la finestreta veig damunt les llambordes
Un pobre pardalet tot esclafat per les rodes de milers
I milers d'automòbils
D'on em ve a l'esment la balada de l'escórpora i el terrerol
Qui patí de descant per l'esglai
De caure a la bassa on l'escórpora volia estrijolar'l
Manlleva-te'm de pinte, pardal polit
Llavors vull dur't de bracet a escosir els pits del bugat
Escaiola, vés, respon l'aloseta o esperit sant
De mamelles de bugaderes ni de vedells de sés badat
Poc vulgos temptar'm; ausades: tronat fóra i mesell
Si de l'armella de la teva ferramenta me'n feia congreny
Per comptes d'afermar'm, em fermaves com encallat cinyell
A la ferralla d'un altre enjòdol o carraca derrenclida
Derelicte embrancat enmig de la carretera
I eu farnat per als escarbats necròfors, moscs vironers
I voltors de qui la balada ni m'esmenta sinó pel nom
De carnús: oh, bonior de podridor, fuig-me del mig —
D'on, aprenents d'ermità, volia encomanâ'us aqueixa experiència
Per ço que sempre tinguéssiu present que sense pinta
No podeu anar pel món, ni mai no puc recomanar-vos prou

Que sempre en dugueu una penjada: pinta i sabates són
De més a més de qualque arma de veritat, les armes
Del cavaller ermità amb les quals no s'hi val a badar
Les sabates (o durícies feres d'allò més a les plantes)
Per ço d'estòrcê'us de burots i borinots, d'occidrius
Bestiarres i punxa-sàrries; la pinta d'esplugabous o d'esperit sant
Perquè us estorcés d'arnes i paparres
Quan toquéssiu el dos, enllà dels tels, devers l'agre
Del desert, bo i cantant podé la balada de l'adip
I l'horitzó, on aquest enraona amb l'altre, foll
Per mossegâ-li l'ull: l'ull que em mossegues
És l'ull del meu cul, ço és el Sol
D'on és ausades palès que mossegues i mossegues
I mossegues debades
Llavors, si us abelleix, Robinsonets jazzaires
Mireu què us recoman així mateix: que
*
Anacolútic balader, espardenya blanca al peu
I mocador a la falsia, qui demana l'hora a un traginer
Molt tifa, qui tanmateix havia trepitjat un palter
I gicava una regatera de tifa, un esclau de merda
Part damunt moqueta, tapís, gespa i catifa
"L'hora de comptar'ls, és clar", d'on en prenc susany
I el tract d'enfinya
Nòmades, fures cerca-sorts i gitans sempre et surten de trascantó
A fotre el personal
Em trec de la faixa amagada o falsia, revera, un ganivetàs
La polsera em dringa
Amb l'os del fal·lus o bisbe del babuí o l'orangutà

Me'n fiu una flauta o xiulet de munta

Mes només se m'hi atansen caps de mort, voltors

Com carronyaires colltorts quan els senys toquen a morts

Nostressenyor em castigarà

Tedèums de pallàs retrunyen gens harmònics lligaboscs ençà

Onades simbàtiques del so: pugen i deixenen alhora, talment

El xivarri dels grills

Entre les cabres i les oliveres

L'armenter, guided by a slight clue, guiat pel lleu esclau

Em rastreja. Em rastrejà i avall

Malastruc de manguis, ja li'n donc el bonprou

Granellut, al nino tot li pruu; quin àntrecs o cranc

Me'l fot herpètic i morfeat? Ara sóc eu qui tem

L'estrup, no fos cas que m'encomanés, tat?

Quelcom d'hòrreu i d'espoltridor

M'espoltreix l'esfínter, com adés el proctòleg de dits roents

Àvola tita, caimà, cornucòpia, bisbe obsedit

M'arrameix els entrevins fins que me'n comoneix les larves adormides

De l'entec

M'ensobinava i agotnat se'm garratibava al coll

Mans de forques gloquidiades

M'espellen, m'escorxen d'exúvia fràcida, estantissa

Em cull la rosa, que se'm torna ras rosella d'espoliari

Rapsòdies d'ababols, belen en escalaixaments simbàtics

Les cabres com querubins rosegats d'enveges —

"Brasil, we stood beneath an amber moon"...

A l'escalf de l'al·lucinació jazzística

Gens cusc, ja dans

D'on al duler li pren la clau (llas) un vici tort

Deler de duler proctòleg qui s'ensulsia
Qui el compadeix, orifany escantellat qui, naquis
I caquèctic, roman, com farnat o cossatge
Com canviot, sorrat pel tronc qui anc no vol descloure'l?
Clavat, sense púguer néixer mai del tot
Ganyola i m'abuixeix
Llop o vebre o guivre qui a la lluna ambrada debades va braent
*
Estanya el tronc l'eixam amb argiles i limfòcits —
Prens l'arbre únicament en emfiteusi, que jo jangl
El llogues, pallàs, fins que et cresco la fiçança
Que et permeto un viol de fresc
Mamprèn-lo com el mamprenguí
Quan en temps de malbargany l'estella, el vímet
Fleixat, ausades, poc se'm volia aixecar
M'encoman de la força tel·lúrica de l'arbre
Me n'encoman, d'on, fer i ferm (juli!), novament tremp
Nolieges un bisbe de qui ets el pus assidu culer
Aitant el cartens, consirós, aitant l'has cartingut
I aitan esmeperdudament, que si mai se't feia rebec
Ço és, no maldava prou, en albirar una dona
(Ep, ningú sinó algú qui tragina amunt i avall un foradet
Si fa no fa humit), per ço de ras anâ-li darreret
Amb l'ull si més no i adu belleu sisvol beneir-la
A la insabuda amb qualque gotellim de lubricant pre-lleterenc
Fins al punt que, pus que no pas bisbetó bavadís, apar, niat
En un llepís de secundines, litopedi entre bromeres crustàcies
Alficòs podrit, de qui el formatjós vernís ja traïa
Bombolles de paràsits, érets reu del col·lapse

Marmessor d'Orestes, qui delmà el regne, amb fàstic immens
De pansides anguiles; ton pare de malnom ja li'n deien
En Calçotets d'Arena, i ara son fill, l'assassí suïcida
Duler ultrasol·lícit, se li sacsa la memòria
I torna a aquell meravellós estiu de l'any tretze
On durant gairebé un jorn sencer, tot el dia i enllà de la meitat
De la nit, mare i parella (a qui pleveix d'ençà d'aleshores
Un odi indivís, i amb elles a llurs companyes de forat humit)
Barement i eixorada el cobreixen i desoneixen, i llavors
Homòdromes, simbàtiques, orgasmant a l'ensems
Camins i camins
El cobreixen d'un saliveig de verí sense vaccí
Fins que irremissiblement l'han buidat
Disparèunic, algolàgnic
Gos-a-dir, perineu sempre umflat, com mandril
Patir, raiet, car quin trascor: si carda perquè carda
Si se n'està, se'l mengen les ganes
I es gica rosegar els botons pel boc
Amb penellons perpetus a les ales dels oronells
On la sentor tragitosa de dona se li encastava de per vida
Tostemps ensuma, adu entre les múmfules
De les nits hivernenques, on para i rau
L'eruga qui a calç de qualque flairosa pota és a trenc
D'envair-li el ramat —
Perquè me li volia de per riure fer amic d'una querrina
La qual saludí, janglaire, amb un cert afecte
Ben bé m'ha mort
Filharmònic camp d'aufals a tesa avui trepollat...
Xst, un sol de bels:

Baladeja el boc que li fa que els ababols són carcinògens
Ço que no li desdic pas: tot el que és bell és lleig
Doncs: magnífica escena pastorívola; una foscor de sobte
Hi queia. Un cranc de broma fosca reïx a cruspir-se'ns sencer
El Sol
*
Tornc a ésser marrec. Rere el taulell, ma mare
Ençà, la mare de la jugadriu
Eu sóc assegut a l'esglaó de l'entrada de la botiga, de cara
Al carrer buit en aquell migdia d'estiu suburbial lleidatà
Les nostres mares xafardegen, com sempre, de ço del cardar
L'altra mare, pagesota escultural, duu una faldilla ampla
Només em cal jeure d'esquena per ço d'ullar-li cuixes endalt
Cuixes amb quatre pèls rucs, negres del tot
I ara més amunt, calces traucades, blanques puríssimes
Pel forat, si més no un plec de cony i les mates esponeroses
L'adí de pèls amb llurs llagrimetes de rou que tastaria
Esbojarrat; un esforcet més, encar una miqueta
I et tinc a la pingueressa
A tocar de bleix, a tocar de llengua...
Llas, inatès, un silenci en la conversa; ma mare ha fet
Un signe amb el cap i una ganyota de desesperació enjogassada
Tot d'una, la beutat se'm tomba: ai, el fresc!
Se'm vincla i m'engrapa a embostes gegantines el canudet trempat
Totes dues riuen, i tanmateix ja no sóc més sortós
Tostemps rosec la recança del gest no terminat
Maleït, maleït pastor, encar te'm planys?
Per què no tancàveu, fèieu caure la porta metàl·lica
I m'estrupàeu, m'estrupàeu

M’estrupàeu amb totes les de la llei?

Record arronyacat, naquis, manxell

Menys de nou brancam

La meua benedicció s’estén altrament fins en aqueix hiperespai

Del sèssil esment

*

Un sol de mallerenga; em crec al poble, amb la finestra

De bell nou davant per davant de cal ferrer

Sinó que avui em llev tot escoixenut, solcat de vèrtoles

Desconfit

I anòsmic, car ara me n’adon que ni capaç no era d’ensumar

El véllor arnat de cabra amb què hom m’ha cobert

Ni les brèndoles rares de l’encric fet a la biorxa amb estelles

De fèmurs mig corromputs

I l’escaiola de tosca de claveguera del perfuntori enguixat

Que m’atenalla els quatre membres o cinc

De més a més, no sé pas quin cefàl·lic, capdecollons

De galdós dervix m’ha profert de sacrifici en aqueixa missa guerxa

Només veig que l’altar on hom m’immobilitzava

Havia estat fins ara el cràter d’un niu de formiguetes

Enceses i cremants, de salpugues, doncs, de qui

Una voluda esvalotada amb agoludam se’m desespera a tot estrop

Part damunt —d’on tot em pruu i el xoc anafilàctic

Poc pot raure’m gaire lluny

Mald per ostar els invasors, de qui les dents o caires

Foguers m’adrecen torçons que m’osquen un cervell a trenc d’abjurar

De totes totes

I m’esgarrifen una pell que, negra de sangtraïts i eriçada

Apar, pertot on pot veure’s, estibina, d’on qualsevol

Altre insecte arquitectònic faria'n bensenes
Febrides, fosques, metròpolis
D'on s'eleva, revera, el misteri —
*
S'emmodorreix i remembra com amb celles
Feixugues de superioritat, d'ultracuidança
Bo i rabejant-se encara en les romanalles de l'antiga
Resplendor, la sogra (i el seu toset
Proterviós, de gàlib, contorn i ombra diabòlics)
Volen eixexpulsar'l o l'amenacen ras de règees autoritats
Judicials i d'esvinçaires pudents —ec-les, ec-els!
Com caplleven a la cantonada; belles poncelles, esclat
Esclat, esclat; amb un signe nostre
N'hi hauria prou, i llavors avall:
Com es roben elleixos i s'espixen, com s'afanyen, rabits, a
Col·lidir-hi, amb tu; ja els tens, satèl·lit derrenclit, enjòdol
Minsoi, a la mateixa òrbita, sinó que ells vénen
A velocitats de voltor i tu d'espatllat queloni
Fotràs goig, galdós; malament, rai
Com baven, fellons, molt empoixevolits
Llur màxim optat fóra de desonir't ans d'ahontar't de valent
Si fa no fot públicament
Estilita estubat de suarda, abillat d'emparracat samitell vermell
I aleshores — ep, fes-et ja acanar pel bagulaire més abstracte —
Fer't malbé a alt, a tots ops, amb pler de
Relles ans, ausades, de raors d'allò més esmolats, d'on hom et tolt
De primer nas, orelles, dits, bisbe i les orletes de bagàs
Per ço de vindre llavors, ara que els tens enconats
Amb les tiretes de pell que llencen als llinxs con cassigalls

A punxar't i desumflar't, òrgan per òrgan, a pleret
Fins a assolir't el cor, d'on amb paper de vidre
Te'n treiem al capdavall l'estigma, llas, l'entec
Massa sorrat de nelet
Glateix com glatim, recluta: aqueixes historietes ens
Esperonen el coratge, ens fiquen de filis:
Aitantost piris a penjar't, manves, d'un botafió entortolligat
Dejús d'un pont, com la pereta penja del fil elèctric
Nosaltres te'm llençarem manves damunt la cócera mateixa
No pas a occir l'araig, mes a esclafar-hi a culades
Les xinxes perforadetes...
*
Car algú li encolomava el mort
S'esdevingué talment:
Jec amb la dona, I'm in bed with my wife
Jatsia que prenys i tot, no pas per xo vol pairar-se'n
Ni se'n vol estar, vull dir, eu i la dona una abraçada
Íntima ens uneix, dementre que sentíem suaument
En Sibèlius al giraplaques del menjador
De sobte, sóc conscient, és a dir, prenc esment de quelcom
De nou:
Un contrapès de banda dels peus, com ara si algú ens sorrava
El llit
Deu ésser (em dic en la meva imaginació esvalotada per l'acte
Gint on xauxinem)
L'òbol — o com se'n diu? — amb què cal gratificar el barcaire
Un dels cignes qui ens posa d'alçacavall la múrria
Entrecuidadeta, cignaire
Ara que camí de Tuonela (l'infern del finès qui fins

Ahir se la cardava) hem de travessar aquest Aqueront
A l'algoleja del qual ens alfarrassen i calibren les xafarderes
Maldients
Exactament: em sent sotjat, d'on atur el manxeig
I obr molt els ulls, els esbatan pler, aitant com puc i ferament:
Al vèrtex jussà del llit hi ha estès un home mort
Envides si m'abelleix de continuar gratant on em pruu:
Això altre que m'han entaferrat, hi lluc
Hi lluc de milles lluny:
El finès qui la féu mare, i la sogra i el seu minyó
El nou-mort i els antics assassins, reexida associació
Com hi ha món
Com hi ha món, enjondre, i sovint prou més ben net, cundesc
Deçà, llesficositat de bresca, bonior de rusc:
Els moscs qui em ronden, insectes redivius
Ara i adés, d'empertostemps
M'han mès en evidència, sobretot, llas, per cominal
D'on fugia, és clar, polsegós i per cabal
*
Sóc ocell amb pepida, altrament, bo i xiulant
Et comoneixc, mallerenga, i, com el rossinyol
Qui viatja sense ops de viàtic, t'encoman d'encomanar'm
A la meva dona i al seu cosser rabent
El seu estelló salvatge, qui òlim
Disfressat d'haveria forceguda, enjondre em dugué
Ben desadet al terrabastall o sostremort del tombarell
Lluny ferament del camp de mart on hom
Amania d'executar'm nitament i furtiva per tal de llavors
Fer'm encar rònega tecla anònima i sense ampit

Lluent ni florit entre les lloses

Erectes —

Qualque ènzim somnífer, rapsòdic, d'ababol

Deu pessigollir'm pel budellam o paltruu

(Fins suara, ausades, el meu foradet micó, o raconet

Dels mals endreços pus en derg, gos-a-dir, curiós

Endreçadet i cundesc

Que anc el cos no m'hagués hagut — inclòs ací

Allò, sovint enderiat, que em pensa eixoradament

Arrapat a les parets oscades ans cranades del crani —

Puix prou que el blandeixc: només òptim recapte

Prou pot, doncs, som-hi, atès que tot tendret és el que endrapa

Ni bou ni bèstia grossa

Per comptes, hò i tant: bolets coprobis

Enciams, aufals, crustacis, i lliuradors i lliuradors de blat

Panís, sègol, ordi, segó, civada

Nyàmeres sots la neu

Mam, tec i llevants, sempre fresquets, just collits

Moixernons, pixallits, llebres i ànecs rostits

Ostions i cloïsses, mòlleres, truites

Nous, nabius, nespres, caquis)...

Codonys, com dec somiar!

Dic que em pessigolleix pels nítols qualque antimonit

Seguici o verí

D'on ningú no en sap el vaccí ni la triaga —

Perdc els estreps: percebc l'esquellerinc d'esperons

O de turmelleres part damunt el cap, el qual sondroll

Sense tanmateix albirar re

Percebc així mateix l'hàlit roent d'hèlixs

Com el del cavall quan en pic haver saltades pler de cledes i esparres
En ensumar'm, ja orxega i m'abuixeix
I em mossegaria amb nacres ambrats de cocodril
Si doncs la jugadriu no li estrebava ferm les regnes
I de cap a la rebasta no li enfonzava els ullals de rats
Dels aumàstecs o engranatges eriçats amb què s'orna els turmells
Hiat al·lucinatori de caire esplàncnic, ve-t'ho ací
*
I, tanmateix, encar oïc braire al costat meu
I és elleix, ell mateix
Té un peu nu de dona a alçada de ventre
Bategós, que el vernís escoixenen els rossinyols
O claus torts i rovellats (antiga gangalla
De mànecs d'aixades i de destrals) que, soldats
A una armella de taüt colgat de lluny, ara li fan
De ben apropiada turmellera
Badar, rai (em repta), com si no havies vist mai
Cul en finestra
Respoc, ritual: Hò, i com millor prem, més el preem
D'on, per mà de l'esforç, caic en vertigen
*
Brosseta d'estalzí despresa que pel fumeral, entre cendres
I fums, amunt i avall, dibuixes a la insabuda
Entrellats de teoremes cults
Quan l'únic que voldries és esdevenir-hi el darrer punt
I avall
*
Bé calia-ho demostrar: la sang bullent del seu menstru
Damunt la neu —

Prou fer el ruc (és ella qui brau, bo i saltant del cavall)
Si et trec del brell on t'envesques vull ras que
Et desixos de tots els geps com de penyores
*
Geps que em sorren —me'n vol escús, desempallegat
Ni en Cassigall ni en Desnerit
Amb senderi, ben vestit, cogotç, de bon regent
I, amb pagat xurrimpàmpol, passejar'm, serè, de xeix a ics
D'equilibrat tarannà per moltes voltes que em calgo
Fer, Tres Tombs cossers d'empertostemps o si més
No fins que, ulls clucs, toco de perdre l'esment novament:
Vertigen justificat, massa poc, i ací
Ve el blasme, o com la gavina li deia al llamàntol
La vespa xana al bellmarí:
Fotuda l'hem, la ballem peluda i magra
Te'n paires, aitant te fot, te la porta fluixa, ho tens flix
Mapes d'àncora són les ungles, el braç una gúmena
El cap un gaiatell, el semblant del qual apar un cap de mort
De qui les urses que avia
Estrafan la mòria més greu
El proctòleg, en canvi, et torca, amb plaïble vult
Tant abans de furgar't com en acabat —
En contrasemble (likewise) el matràs gloriós
Del polonès quan fil per randa em cus amb bromeres
D'orles, brodats, blondes i randes
L'esvoranc estíptic, borborígmic, on el canviot té el dez —
Aiguabarreig astringent, m'hi redueix eixaures
Perquè els canviots (tos fills) allí desats no tíngon
Mai prou d'aire: bombolles al trau d'alcohol de cremar

Bromeres de ceres fumegoses: gairebé hermètic segell

*

En l'endemig, esbarts es cruspeixen un pop encallat:

Fa vuit braços de ferro amb setze gralles, dementre que

Les qui fan divuit i dinou li desarrelen proterviosament els ulls

"Noi, no ho sé pas si mai assoliré d'esquerar't del tot

Del que t'enseny no en roplegues pas gaire

Quan sigo hora d'espletar't ja serà tothom al sot

I allavòrens qui ho veurà?

Per comptes, si surts amb manguis, capdéu aumon

No hauria de poder't anomenar ni gél·lera, que vol dir: no-re

Buderol, ni toüt, que vol dir: sense-substància i balmat i buit

Com fan totes les manefles qui tothora enraonen d'enraonies

A l'areny de la vora del riu"

Al túixec del sútzeu Xúquer llurs acúmens

S'esmussaren, ep i altrament qui es plany? No em planyc pas jo

Prou em plevia, en eixexiliar'm, a ja no plànyer'm mai més

Est fou mon pliu (mon pletge totjorn incòlume, vós), que a tard

Ni orcs ni xaró em sentirien encarregar'ls cap mena

De frau ni intercessió, que abans em morís de mort ben

Aspra i menys de null consol ni embrocació si ep, i així anar fent

Llavors, però, ja feia estona que havia perdut el so notori

Del trot

Diu altafulla! i, sense molla de recança, em jaqueix

Sull, si bé almenys deslligat —

Per les traces (per l'esclau), prou endevín on has anada

A escampar la boira

Avaraves bo i treient espurna de ben diversos mineralls

Devers la torre o panòptic, a calç del qual jaquies

Que peixés a lloure i a tot alt el salvatge animal
De pell febrida ans crins de glatints fiçances
Nafres intermitents de bombolleig flamíger
Oronells inassadollívols, orelles en banya, ulls de foc
I vit gegantí d'un tremp d'acer —
Truc-truc, s'obre la porta
Llesca a llesca, s'empassa la torre rodona
A la cofa del guaita, li exigeix, a canvi
Dels favors (si mai vols tornar a fer senes
Treure sisos, estella, nyapa; que et pòngon totes...)
Que la gico accedir manves a la cel·la de venecià
Bisbe-eixerit (de feliç cincsous, encar, ben escaientment galtaesquerdat
Com n'Al Capó mateix)...
A l'apogeu de l'escorcoll sexual, quan ambdós deuen
Escartejar's amb més d'escalf els fulls o plecs de les parts
Me n'adon, païdor toüt, que em sóc ensopit
Sense treure en tota l'estona els peus de la galleda...
Els flats del vent encara m'acabaran de refredar
Els pets de la moto o el cavall d'ofegar
D'on si ajorn l'estossec inicial és sols per tal de no denunciar'm
Ep, em tornaran, redhibitori, a l'hospital
Si doncs tant bad i no vigil —
Tant se val. Quan l'esquerdagaltat al capdavall ja l'abat
I se l'agibella damunt la màrfega, la qual s'esmortueix
I bleixa com un esparpall de moixons fins
Jo ja par una mica més d'esment en l'acció
Sobtadament, com el pellaire qui si fins ara no hi mirava
Gaire prim
Ara primfila i torna a trobar l'agre del recaceig

Si dins la butxaca d'un abric espellifat, que ni un jaques
Ausades ja no portaria
Hi descobreix
No pas grapialtesa ni qualque diamant ni un bitllet
De loteria, ans
El secret d'una missiva amorosa
Amb uns llavis de carmí perfumat per signatura
D'on encara, llas, me n'ennuec —
Llavors, doncs, com afavoreixc una cama i en acabat l'altra
Per ço d'accedir als sorolls més mínims
Emesos a ops del meu esmolat sentir-hi!
I la lluna hi ajuda: m'és vijares que em guareix
Amb el bàlsam d'argent, és clar, que em destil·la...
Sinó que algú m'arrameix amb flastomies poca-soltes
Llas, malaguanyat, trigava tanmateix massa d'estona
Al mateix indret
Doncs, intimitat tolta, per comptes de barganyar'm en cap tençó
Sofregida d'improperis, cerc a esvair'm, eu, a fondre'm
Cuit a carranquejar lluny d'on el crim espletava
No s'hi val a janglar, però, i on m'amag?
En un fosc adí d'esbarzers i d'argelagues, m'hi fic de cap
No res menys com en temps de farsa
Prou te'n desavesarem nosaltres (brauen les veus
De la vergonya i del nelet
I no tinc lleure ara d'escatir'n l'exacta
Orientació), doneu-me suport!
D'on entre tots m'ataquen amb polles garratibades
Plomades i sense plomar per millor arma
Contesa ridícula, guaiteu-lo (diu), en Calces de Sorram

Cap a la platja, cap a la platja

Sempre rere la dona, aconseguint-la, empaitant-la

Sense mai del tot, elis, elis, heure-la —

Sóc assetjat, revera

Fa setze i es fregava els dits a l'entreforc matollós

La samfainera qui em duu a l'algoleja

Mitja tarda

La llera tarquimosa que el Sol èmul ans prou rancuniare

Prou eixamorava...

Costons, assuts, fets pels vebres enfeinats

Moscs, vespes, zum-zum, bonior

Tafaneig. L'auditori és tota una altra voluda de gél·leres

(No-ningús molt meuques

Vells i velles merdacaners i putifeines

Gossos, colgafocs, malèvols, àvols)...

D'on, per ço de fer'ls riure pus encara

M'atans als còdols, faig panxa bo i blegant els genolls

Em trec el carall i amb la guaspa

Amb greu dolor

En pescava

A doble pinça dobla

Vet aquí, així mateix, el cranc pare

El pare dels crancs

Barbut, arnat, felló: un tancred

Autèntic

I tots volia que aplaudíssiu

D'on ningú, fantasmes, molt blanament

Ah, comiat ploramicós

Tampoc se n'estava

On deu anar aitan groc i corrents?

Me n'anava de casa

(...)

SEGUIT DE L'ERMITÀ I LA JUGADRIU

Sota el llençol, músculs de granit _
Pla us ho garanteixc, adversaris de nècsies diverses
Abillats de pells, de plomes, de pèls, d'escates, de plaques
De véllors i uniformats, de mocs, d'exúvies, de corfes
Pinces i closques, debades
Els torpedes o llamps
De terratrèmols i tronades
Em volen anorrear, car amb
Instint d'autòmat sempre els sóc
Un pèl endarrere o endavant _
De rígides, ço és, règees
Clarors, en poca estona en trob
L'adreça i com a casa hi sóc _
Fonts les ensum o en segueixc
L'esclau somall _ llavors si en xerric
Al raig, d'on després n'ompl sellons
Mai per xo no n'haig de buidar abans
Ep, ni gats per la xeremina
Ni porrons per cap d'ambdós brocs
*
Vímets fleixats: bon tremp dels nervis
Tendons o cables: bell gruix d'acer
Tendrums silents: molles gens fluixes
El bosc és meu, em pertany com a la
Caramida li pertany l'orient _
Tendres i fers escarritxadors
Nemorals: senglars i llops i llinxs
Prou que ho sabeu, hom altera
La logística, modifica
Qualque òrbita; el to furtiu poc
Us escau; qui de trascantó
Trenca el setge tàcit i ben
Llunyà, de trascantó és trencat
Hom esdevé tot seguit pòstum

Aparat d'autòpsia, muda
Mes molt rampelluda, per a
Mantes nacions inharmòniques
De gèrmens tot d'una engreixats _
És hora de desâ'us si, vímet
Fleixat, em vincl cap aqueix costat
*
D'aüirs i premonicions
Molt se'n flix _ fraus ximplets de clergues
Per comptes, li alta de saludar de lluny
Els enterramorts, devers qui
Anc cap mena de desdeny no duu _
Fàl·lica mort, els en sap temptats
Poc cal cap al·lucinació
Per ço de veure-la cuixa enlaire
I fent-los entrecuidadament
La guerxina a la cantonada
De qualque llosa erecta i alta _
Malignitats absents, ras els és
L'hortet sens moscs d'aquest desert
*
Borra, pruïna, de cards i escarxoferes
Blans coixins per al coratge, en seda blanca
Brodats ça i lla amb ales brillants de coleòpters _
Ceballot tanmateix tebi a l'extermini
Nyàmeres, pixallits, gerds, alls d'ós, moixernons
Em menj pausadament tot allò que el conill
Es menja i llavors, ausades si puc, em menj
Així mateix tot ras, en ast improvisat
El llorigó burell o ros _ albí, adu
*
Cap de brau, cul de gripau
M'ho diu així mateix el toll
On gens garratibat m'esguard
*
Escorrentiu avall, amb tots
Els ormeigs comcal i a trenc d'ús
Es plevia tanmateix a
Endur's només un peix i prou
*
Gasivament amorrat a una de les dues ben
Botides mamelles d'una cabra penyorada
Pregava alhora que ningú no m'escuncés
Sobtadament en aquell posat pintoresc
Compromès, força bròfec, vós, gens escaient
Sobretot, és clar, cap pastoret de girades proctòlogues
(De més a més per la gelosia angoixosament pres)
Qui pertot arreu jurqués per la seva querrina del cor

Qui circumstancialment, llas, li anava en orri _
Llet o mercuri? Què és el que et bec? Noia
Em fas opac-opac, quan més em voldria transparent
*
Llambrots porprats de llampresa
Botris d'anemones, fiblons
Part davall d'entrecuidats ans
Bares velluts, li embasten
Tatuatges ans estigmes
D'on hom tostemps el sabrà
Mig arronyacat salvatge _
Retrunyen crits fers als quals
Ha mès sordina amb el fàcil
Expedient d'unes membranes
Repleguívoles, retràctils
Darrerement establertes
Ço és, desenvolupades
Per la pròpia fisio-
Logia. Car el xicot
Ves, evolueix encara
*
Llebre d'esgardís lleonada
Em fa perdre part de per qualque
Edifici carrincló, de caires
Feixistitzants; sortosament
Tantost hi sóc, l'olfacte se'm torna
Opac; l'ivori de per riure
I el marbre escrostonat oimés
M'ennueguen fort; retruny la tos _
"Palau de jutges" _ xaronades
A balquena, bah. "Prou sembla, doncs
Que violàreu el predi on
Un ciutadà d'upa escola les
Vacances." Ei, hi encalçava
Un rosegador, foteu-hi
Tant se val, una llúdria
Malaguanyat impuls, minyons
Encadenament ominós
Relliscada gens oportuna
Part damunt un floc de palla
I au, es veu que em sobreeixia
Ratlla sobreentesa endins
On qualque alarma bare
I oculta em denunciava, glaç
Fotografiat _ quant us dec?
"Pagaràs?" Pagaré. Part
Darrere la jutgessa, una
Torreta amb un abriüll alpí

Arronyacat i aitan escarit
Com un xilofon; les flors
(I els enciams) del malament-rai
Tot hi és anèmic, i cabalment
Llur cervell: escarida gramà-
Tica, escarits espectres, gammes
Cromàtiques, escarida
Escala musical, ofici
De datpelcul, vocabularis
Restringits, restrenyuts: cervells
Encotillats de mestres-tites
Fora de to; tard o d'hora
Colliré; ara prou, n'estic fart
De balafiar'm en agre il·legítim
En erm corroït on re no creix
Aparells escapçats farien
Pel cap baix la mateixa feina
Ja us ho mastegareu; llev (clong-clong)
L'àncora i li cop cap al bosc
Cap al bosc, cap al bosc, on eixams
Novells d'insectes renadius
Ixen a rebre'm, julis, albíxeres
A llurs ales, zumzeig, bonior
Arcs de bonança, sense blasmes
Ni rancúnies; em trigàveu
Au, som-hi, ja hi som
*
Morós com una pedra al fetge: UNIVERS
Sents el parrup del guerrer
Violinar l'orangutà
Els senys del poblet veí
Assenyalen l'hora de s'aixecar
En aquest agre de conills
Rarets com certs cogombres
Entre les putes dunes
O els turons pelats
Esbarts de puputs, folcs
De bestiar; la dèria de l'escamarlà:
Anar a fer anar l'esquí _
Amb estisores neutres (sic)
T'escat, moc, rent, farceixc, amaneixc
Rosteixc, endrap, paeixc i cag
El buit: magnífic atot (a la
Darrera màniga). T'esfereeix
Prô, la llordor de la perifèria _
Certes morts no gens lleugeres
Qui rondinairement et ronden
*

Me'n record del temps antic
On tothom era el meu amic
Mes ara som al temps modern
Temps s'escau de mon hivern
*
Ora i llaura'ns, ermità
Beu-te l'aigua, menja el pa
Sempre és hora de comptar
Sense avui no hi ha demà
*
Lluita encara, mon germà
Ma germana (tant hi fa)
Lluita encara, cal anar
Ben lluny encara, i em fa
Que, sense fer, qui desfà
Mai res de bo no farà
Sempre és hora de comptar
*
Continua fidel, català
No hi ha pas si fa no fa
Pel que a la llibertat fa
Hom és lliure o se'n va
D'esclau darrere l'envà
Mai la lluita no és en va
Sense avui no hi ha demà
*
Fora, traïdor taujà
Ço és, botifler bajà
Barrigues rere la gla
Com senglar rere l'envà
_ la cleda, la gàbia, és clar
Què t'hi donen? Merda, bah
(Bon premi, oncle aspriu, ca?)
Escriu, escriptor llunyà
Sempre és hora de comptar
Amb una i amb l'altra mà
Sense avui no hi ha demà
*
Pel que fa al bon temps, no fa?
Qualque jorn ha d'arribar
Cal només orar i llaurar
Amb serenor d'ermità
Tostemps ben prest a comptar
*
No sé pas quant de temps durarà
Confíïc que eternament
(Baldament fos d'empertostemps
O que ben tost en pogués dir

Que àdhuc hi sóc centúries ha)
Paradís immillorable d'ermità
Cap compromís, orar, llaurar
I prou, cap compromís, paradís
*
Altrament, amb ningú qui totjorn
L'ombra em mesuri; sense, doncs
Empoixevolir capdéu, hi fots
Hi fas, hi faig allò que em rota
Migdiades quan m'escau
A gratcient escalfar'm o ventilar'm
Exercir'm d'exercitant o ja
Al vent jeure escamarlat
Lleure a lloure, com aquell qui diu
En lleure tostemps escollir
Allò que em lleu de debò i prou
Ço és, tant se val, lleu o escrú
La qüestió que doncs si em plau...
Amb prou ganes, em git
Al llit entre llençols
Suaus o bruts, nets de fresc
O llords i enlleteradats
O coc o de cru endrap
I em rent únicament
Si em bufa per l'ull jussà _
Ullar els ocellets
Cardar fang tou i cald
Plaers escollits, sortós qui ho sap
M'adormc quan vull
Llavors, totjorn lliure, puc
Sense miraments ni contemplacions, ep
Petar'm a lloure
Entrompar'm, atipar'm
O bé fotre'm de fam
Tant hi fa, a alt, minyó, a alt
Si t'abelleix, afegeixes
Llenya al foc, o t'hi pixes, content
T'és permès bon tros, ermità
Ningú no et sotja ni et vigila
Per xo, si em pren, ball feliç als sons
Més intricats o primets, o sense
Gens de por al ridícul, els taral·leig
Harmònics jazzos, tothora sa
I estalvi, amb pler d'ample abandonament _
Qui cobejaria ton bé, si et ve
Només del bo que ets i de com de
Sencer no et mantens. Et tens
Em tinc a manguis i prou, ermità

Serenet, re no posseeixc tret
Del tot natural. Àpats en pau
Cagar, beure, menjar a alt
Quan pus t'hi vingués de gust, i au
Badar, pelar-me-la, colgar'm
Emmalaltir'm i guarir'm
A lloure, paradís, estossegar
Badallar, eixavuir
Ample, rai, i serè. Patir, per què?
Prou sé comptar i tinc l'hort endreçat
Desert de recances
Com d'arracades i d'encarcaraments
Ni em tap la boca, ni clam mercè _
Estort, t'escures el nas
L'orella, el forat, ermità
Serè. Ferm t'hi tens, m'hi tinc
Confíïc que eternament
No puc concebre'n pas d'altre
De pus atractivolet, paradís
Desitgívol, delitós
Paradís, paradís
Sedegable, abellidor
Tot ton coratge plaïble i calm
Se n'enllamineix, se n'enllaminia
Plaïble, dolçament, vellutada, paradís
Cap compromís, paradís, paradís
*
Supuraren sangtraïts, ves, és clar
Ni sentir't; "excés de passió", creu-t'ho
Home, la malaputa, cor d'estibina
Dents de verí, em mossega la tita
Mastegot, rai; i encontinent enlaire, ep
Prou, i prous plors, mai més
Poc m'heu d'enganar pas pus
Benàdhuc, llavors, estella treu-se'n, car...
Bon masturbaire masturba àdhuc
L'aire
*
Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra
Dona a qui pleveixes un indi vís afecte
Un infant teu per sempre, fidelitat, per sempre
Els estimats indrets de la teva terra
I el suau esperit de lloc covat per llur paisatge
La llengua, fidelitat, fidelitat
Els bons equips de la vila on vius
I els de la teva pàtria a la memòria
"Llei-da, Llei-da, Llei-da, Bar-ça, Bar-ça" _
A cap màquina, no pas, tanmateix, mai

Ni a cap entitat mecànica, motoritzada
Molt intempestivament poixèvola, emprenyadora _
Fidelitat a les harmonies, enraonaves
Mai a les sorollades, ca barret, no
Mort als sorolls, ve-t'ho aquí, dius
*
Quan lleves la pell banal de l'ordinari
Si aixeques la membrana llefiscosa
De la quotidianitat on t'enfarfegues
Llavors romanen sols els ossos sagnosos
Despullats, malrostats, de la vil realitat
Univers angoixós, fet de tallents tendons
De cables morts, entortolligats
Mineralls estireganyats en inics rebrecs
Hi rodes com un os sangós, de tendrums
Estripats, de pelleringues rosegades
Per les dents indiferents de cada sobtosa
Topada
*
Culls colls, culls culs
En lloc clos i fosc
D'ofec i fums _
Cullc alls, cullc cols
Fem fems, en la llum
Gens llosc, llarg d'ulls
*
Covards, covards
Covardament, a grans patolls
Ens hostilitzen, martiritzen
Emprenyen i putegen
Incontinents encontinent, cossers, de continu
*
Només ens és permès de pendre la part del brau
Empudegats, agredits, pol·luïts
Trets a volpelles burxades dels nostres indrets
Naturals, i els desgraciats encara voldrien
Jugar amb nosaltres
*
Cada torer bare i cagat, estripat
A fers cops de banyes, ens és com ara
Un altre ridícul torturaire uniformat
Vilment pelat
*
Oh, actes perfectes de joies triomfants
Morin els espanyols, visquin els catalans
*
Propòsits patriòtics de tot català comcal
Sobri, irònic, industriós, gens escarafallós _

“De deutes, deures, feines, tasques, desertor?
O es roba, revisor, per tal de purgar’s el cor?”
Teranyines, amb sort, tangents, asímptotes
Enlluernies i mirallets, daltabaix tot ho fot
Per ço de veure-hi pus clar
*
Jazz de dia
Jazz esmorzat
Jazz cagat
Jazz cardat Jazz parit
Jazz patit Jazz gaudit
Jazz pujat Jazz baixat
Jazz fosc
Jazz de morir
Jazz
Jazz
Jazz dit bona nit...
*
Ja es trenca Ja és trencat
Ja es tanca Ja és tancat
Jazz trenca Jazz trencat
Jazz tanca Jazz tancat
Ja has jugat Jazz perdut
Ja has de plegar Jazz plegat
Jazz d’anar-te’n
Ja has acabat
Jazz hora
Ja es troba millor
Ja es prou
Jazz malalt
Jazz veu
Ja és acabat
Jazz prou grandet
Jazz mor
Jazz mort
Jazz fet Jazz fet
Ja has fet
Ja es fa sol
Ja es farà
Ja és fet
Ja es fa
Tornant-hi i tornant-ne
I tornant-hi
I tornant-ne i tornant-hi, com en el
Jazz
Jazz Jazz
*
Gaudeixc pels solells amb les sargantanes

Pous avall m'esbalç, lúgubres obagues _
Si queies sovint, quan caus et roplegues
Si caic em roplec; roplegades eines
Recomenç el rec, bé, o qualssevol feines
Pron de jorns, boïcs arreu les espatlles
Frescs i degans, llaures, afeixes, fangues...
Supí de nits, romans a les escapces
Sostingut per les bigues abnegades
De la fortitud, camins has pregades
Amenes pregàries, camins urbanes
Camins sacrílegues, camins salvatges...
Ermità trampós, s'etziba trompades
Arreu dels trencalls, rosts, nocturns, amb trampes
Bertrols, clarons, costells i martingales
Mai, però, per ço de tornar a aixecar les banyes
No es rebaixarà a vúllguer's o a pertànyer's
A qualssevol colletes ciutadanes
Merdoses capelles on es pleveixen
A desenllemenar's i s'entrebaven
Traïdorenques mòmies; gremials tardanes
On cosons cosins i cosines sagins
Pelleringues i tendrums s'estintolen
*
Per comptes, ermità serè, irònic
Metòdic, català, et peixes del que hi ha
I en peixes ocells, lluerts, àdhuc el ca _
Pixallits, enciamet de ruc, qualque nou
Re que nogui ni nou; quicous per ninou
Llagosts i cigalots, peixos ploguts
Granots negats, re que detesti, pallús
L'ultraestintolat, associadíssim, ah
Hòrreu, fastigós, datpelcul ciutadà
*
L'home de les mangales
Es torra amb esperit de vi
Se li esmussa enjús d'un pi
La fiçança d'escorpí
Que el feia congru i afí
En eixorivir's, el safrà
Ambrat del seu pixum
Manganell-gitat, de qui
Sil·logisme tel·lúric
Ofidi parabòlic
Translúcid, hialí
No diríeu que palesa
La saba que pla l'uneix
Com gansalla de badiella
A la terra que el va parir?

Empudega i repel·leix
A tot ermità harmònic
Els metàl·lics vist-i-plaus
De les vostre processons
Me'n refrec el peus com si
Havia trepitjats palters
Mestre de les percussions
No del refús, mes del refer's
Amb diaris d'avui i demà
Es torca com al d'ahir
Les soles rebregant-s'hi
A marrameus, sens neguit
Xiularé un seguit de jazz
Gran veterà dels ritmes
Un seguit, un seguit
Reprendré el governall
Ma mangala és mon funicle
M'enfila entre els gaiatells
Lliriets de maig i d'abril
Que m'avisen dels niells
Tòxics i dels deliris
Dels aixarops d'on no sureu
Tothom, en aixecar's
Fot cara de pallàs
Mes l'ermità harmonitza
Incògnites opaques
De totes les èpoques
Li fiblaven omòplats
Geps l'afeixugaven
Mai no aixecava els ulls
Congres volen pel cel
Pel sostre, pel xaró
Xiula un seguit de jazz
S'acompanya amb el bastó
*
La visita de la sogra és un afer alhora intern
Quan truca que "es deixarà caure el sentdemà al vespre"
Penses: si no es podria pas lleixar caure fins a l'infern
Empudegadora, collons; aixeques els ulls al sostre
I ça sus, sostre enllà, hi ha el sostremort on dorm l'hivern
El monstre de l'ermità. Per la finestra, un cel d'ambre
Aladerns nevats i, enjondre, penjat a la branca d'un vern
L'espantall del bon temps es belluga al vent, d'on trem el vidre
La carcassa d'antanyasses, doncs, vol reprendre el govern
A la intempèrie reguanyc la punxària, sóc alacrà, fotre
Sóc escurçó, no sé pas què hi cardava tancat amb pany i pern
Al sostremort on l'entec es regolfa i se'm fot agre l'estre
Revisc, barbaglaçat, i cerc, gens casolà, llambrec altern

Qualque congesta adient per ço d'amagar-hi, mà ferma, l'odre
Vull dir, la bota del racó, i àdhuc el vinet normal i hodiern
Per a estalviar'ns, si no quotidià, el consuetudinari desastre
_ fa eixir'ns de test el joc de química del cos qui tria i cern
Les unces de seny, els polsims de serenor amb què hom apitra
Com un poltre vida amunt sense afegir-hi (irat, m'hi enlluern)
Les tones de malallet que ens deslloriguen el destre
Equilibri que ens permet de sobreviure al món modern
Tragitívola bubianesa, ens buida el celler; l'escombriaire
No dóna abast de padellàs. La meuca endrapa per qüern
Per quatre; se'm rifen els veïns; de cap atuell, ni rastre
No roman del milloret, si ella ens plou, flagell etern, etern
Ens fon l'humor a tinells, a setrills la bona flaire
Porrons de salut, terrines de cervell, flagell etern
Ja ho he dit, etern, etern
*
No haig pas de tornar-hi fins que l'aiguat no s'escuri
Llavors, cap de brau, cul de gripau, ermità fava
Diré bon jorn al mas eixut i el pintarem d'ambre
Per ço que es confongui amb posta, clariana i albada
S'extingeixi en la contrada, arrupit en la broma
Oblidat per cada déu envejós qui adés l'atenallava
Vulgarment, familiar, amb qualque destrossa bruta
*
Si bad la porta, tot hi put a merda i suarda
Tones de malamaror l'aiguat ens hi embarcava
Per giragonses ascendents d'espirals, "que es mori"
Vaig cridant, sense arronsar'm a cap paret. Al sostre
Daltabaix, em trec el fruit morè i m'hi pix dessobre
Esteses heteròclites: xam-xam, so d'aram
O calzes. Clarícies eternals, les estiregany
Fins que no esdevenen règees, d'on llavors les trenques
Ara, reclús bru, et pots afaitar a netejar els verins
Base, laterals, sostre i subalterns, quatre caires
La gàbia on niarem fins la tongada propvinent
*
Culte merdós, morós i estireganyat
Abrupte me'n desixc i llavors qui no fuig
Ja ha begut l'oli, ecs, dels extremunciats
*
Pobre, hò, això rai, però cult
Si setí rovellat m'encofina
No deman pas, badoc, l'indult
Ni suplic cap jutge malfadat
Ni m'empreny amb cap jurisconsult
M'hi fic de ferm --oi tat?-- amb el tap
I no estic content fins que hi result
Agaf, del crematori, el vaccí

I a la gerra atans, serè, mon vult
A tall d'estupre molt tossut
Tantost m'aixec del xàfec, m'auscult
Per endevinar'm, ves, de quin crim
No sóc encara, inic, l'insepult
D'alt rau-rau de cendres se'm ressent
El vernís formatjós, i en Raoult
I en Maxwell i llurs lleis d'osmosis
I pells, bé que sóc cernut i cult
Em rellisquen pels pèls hirsuts
I els i les oblit en el tumult
Estranyat de soca-rel, inert
Goril·la, pusil·lànime, estult
Qui col·lideix sense llanterna
Amb cada filament ocult
M'obsedeix el ritu estentori
De la flastomia i de l'insult
Tancat el missal cacofònic
En aspres encara, em catapult
Tanmateix de dret devers el pou
Enverinat vilment per l'incult
De qui tostemps, allerat, m'alluny
Pou, li dic, per fementit et mult
Amb la quarantena més fera
Llavors, irreverent, exult
_ forat humit, romandràs clos
Fins que mon fruit morè, més adult
Gens llagoter, no hi dirà prou
Vols llevar el tap i eu t'ho dificult
Del purgatori ningú no n'ix
Ans, com fiu, cal fer-s'hi força cult
Per la pell de la cultura, cernc
Triagues i verins, i m'auscult
I, purificat, sé si reneixc
Pou, vinc-te a la vora i et consult
Què en fotràs dels mos tres desigs
D'ésser'ns totjorn net, fidel i cult
Cric i esquerp, sisvol, això rai, mes
Jamai supersticiós ni incult
*

Si els dic: man me'n flic, tot és culpa de l'íncube
Avant va, i au, noi, fotrem goig, respon l'incrèdul
Rabit, robat, rapit, raptat, perdut en trànsits
Rapsòdies, èxtasis, convuls entre votius
Enigmes, envilit, covat pel somni
Com cagalló ferament obdurat
Aquests jorns de glaç

Esdevingut durícia
De veneracions
Sobtadament
Devot
*
Recós
Re no acoloreixc
Tota sang m'és negra
Cada nafra --i arreu en veig--
Un pou enverinat i, en fred, el cel
M'apar tothora d'un blanc massa lluent
T'enlluerna i et podreix els ulls, d'on la terra
En clarobscur cremat, se't crema esquerdadament, com
En Ramonet, qui esquerda les minyones... Cardat, poc gemec pas
Ni dic bona nit, viola. Al llit com un torró, somric; tens sort
De tenir tants d'horts, i faig: bon matí, safranets _ i violes?
*
Per un cony de pany m'ensenya un pany de cony
Al cap d'estona, de veure'l me n'uig
Forat humit, prodigi dels mitocondris
Sempre ets a la percaça del sobrepuig
*
Entroca, entroca i no te n'ugis pas
Aquests jorns de glaç, ocellet mesquí
Amb vult ferotge ho haig de fer avinent
N'hi periren pler, exclam, i el rafalí
Ensum, tot marrit, i em fic a refilar
Car el cant revifa, alosa _ serafí
Dels meus suaus idil·lis de tardaó
L'amoreta que em donares et torní
No has de servar't ni cantera ni pixaó
Qui hi arribà a temps hi reeixí
Aqueixa és la història del tenir raó
*
Àdhuc eu, quan cal, jorns de gelaó
Ixc isnell a la comuna de fora
Hi corrc, com escaguissat barceloní
Quan sóc a canfelip, secret camerí
Jatsia que hi sóc impotent, tremp així
Com coll de girafa, i hi result o reïxc
Amb semblant d'adust cadí qui el tamborí
Estireganya fins que el fa tes del tot
Trempera dissimulada, l'arreçó
Amb urc elèctric palesament fingeixc
És mal bargany donar son or per estany
Mes és bon guany baratar fred per calor
Qui a l'hivern canta, pardal esquerat
Es guanya qualque erecció, fregeix

En son propi greix, verdum, sisó
Cotoliu, perdiu, francolí
Guatlla, passerell, polit, d'un marató
Llong con atzucac de crim n'ix d'estalzí
Llepat, disfressat de caliu, cruany
Coet encès en carbons, capsigrany
Qui empales, becdurs, batallaires
Els bons i els si fa no fot cantaires
Qui estronqui l'esquellada és pell
*
Muts monuments de neu
Crideu-me els safranets
M'eixorda la verdura
Qui no creix
Viol del temps
No m'hi sotmet
Dins mon iglú
Hi puig enciams
Cols i bolets
*
L'ànima de mant tió s'envola pel fumeral
Nafretes i granets al capciró de la tita
Pardalet hegemònic, lleixa els cocodrils tranquils
Esguerrat pel vidriol del fred, neda el pec en fum
Fosòdrom, prostrat, oblic, d'esbiaix cap a la llum
Llegeixc, llegeixc, llegeixc
*
Tothora en tot et vol soprepujar
Rel eterna del teu infame enuig
I tu, fruit morè, irònic, allerat
Qui de cap truja no vols tornar't el truig
Molt fer t'atanses a esquerdar la llar
D'on per raó d'un persistent vent pluig
Denses onades de foscor de sang
A llimerols s'escolen, d'on me n'ensutj
Fins que me'n tornc negre i de mida doblat
Ah, doncs, ara que em mir, dictamín i jutj
Que jamai cap boig no em voldrà fer el salt
D'on naturalment --llas!-- bon tros me n'enutj
Car cap principi com el de derramar
A tort i a dret, rabent com qui s'enfuig
Els feixucs embalums de l'estimar
No serv, per què, lleuger, pugui atènyer el puig
Sublim del viure en pau
*
Ja ho sé que sóc un porc
Això ni es discuteix
Rebutj tastar la carn

I em toc tothora el peix
*
Com en Despuig de Calabuig, qui de cap cassigall
No en fa rebuig, ni de cap llei de pa, és clar, rosegons
Ni per re no trefuig, ni que fossin els fideus
D'un negat, més tard perbocats per un segon perdut
Qui els li escalfava al pap part davall l'arc d'un pont
Aitampoc ningú ací no defuig un bon bargany
Hom aprofita àdhuc el mort
I no cal pas dir el canviot
*
Com l'infant esguerrat barganyat pels malignes
Ço és, com el canviot
Així mateix eu, fet malbé
Pel vidriol del fred
M'instal en la cremaó
*
Estossegós, molt pler de boïgues
Quan un vent pluig li esbarriava el foc
Espletava tanmateix en la pseudofoscor
Ningú no ens hi atalaiava, pròspers secrets
Ara, a la llum del sentdemà
La poinsèttia finalment floreix
*
Ermità millor
Sull en l'adversitat, se li esmola
L'aixa, li sura el suro, totes comencen de pondre-li
D'eixauc, li acreixen els atributs, àdhuc la perillositat
Esdevé, com el canviot, canviat novament en l'únic
L'entelèquia qui fou abans del contacte maligne
_ avinent, xamós, eixerit i galanxó
Paradigma de la gençor
Que el fum del món
Et robava
Viol
*
Viol; examín les fogueres, n'extrec
Amb cendres al semblant, la noció
Que si seguies l'alta vocació
Dels teus budells, i com Proteu qui es refés
Pel camí misteriós del propi esfínter
Et llencessis al foc a covar-hi cruanys
Com qui hi llençava adés la barretina
Gloriosament republicana, si doncs
Visquin els catalans, morin els espanyols
Ens queien part damunt les pedregades
D'acer i era l'hora dels fatus amb llurs
"Arriba l'òstia puta, arriba

L'embolic, el flagell, ço és, Espanya"
I, en arribar'ns, tot es glaçava i era
Cru com un roc, caiguts en lletargia
Llargardaix qui llangueix en un cendrer
El qual un jorn d'hivern on es sentia
Particularment pervers besar volgué
Com s'hi llençà aquell vespre de febrer
Mil nou-cents cinquanta-u, Na Glòria
Barretina a esdevenir-hi, en el foc
Dels projectors, campiona del món
De lluita lliure, les flames de la llar
Baldament es tornessin, doncs, els llums
Molt vius del meu quiròfan, belleu llavors
Ferm hi occiries el cranc maleït
Qui et rosega la fava, en restablies
El tremp i la puritat, transformaves
El metall redhibitori, esquerdat
De la teva pobra tita malalta
Qui escarneix, mesquina, el ferro colat
Goseu-hi horòscops i messions, de gom
A gom escarxofeu's-em al teatre
On em refaig, cirurgià siderúrgic
Miracles de la metal·lurgi-ah
De la carn, corns de coure dels chors angèlics
Del jazz, i al gresol hi trob de més a més
Lletovaris, manxiules, epítemes
Teranyines, seguicis, afrodisíacs
Ben sabut _ tot de bones medecines
Commemorem-ne la victòria, aquest
Jorn gloriós de febrer vull convidar
Els darrers vuit druts de la meva dona
Nous tots d'ençà que som casats, agrair'ls
Els vull les imatges de vigoria
De salut, les forces que a la insabuda
M'han donades per ço que m'espavili
A saber saltar també quan cal el foc
Ep, i per llur gràcia ja no sóc sull
Front decorat, tot i que, llas, els cabells
Temps ha que prengueren el mateix camí
Que ara em mamprèn la tita, som-hi, ja dic
_ adéu, i espereu-m'hi ben asseguts
*
Sexe podrit, carbonitzat em caus
Dic bona nit, mon tarannà cibernètic
Poc em permet aitanta d'emoció
Ets un carbó
*
Al caliu de la vostra companyia

Seré un de més; una esponera al front
Com amuntegades fantasies de
Lava, em singularitzarà un instant
En acabat, encara rebec, sense
L'ultrafastigosa por
Automisericordiosa
Pres novament per les ràbies que
Sovint maleïdament m'abassegaven
M'hi haig de trencar el banyam per ço de
Fotre-us el camp, brases insepultes
Ningú no em colgarà
Ascendiré com un déu
Bocinet a bocinet
Penjat al bec dels meus ocells ganuts
*
Hordes hipòcrites qui barbulliu
Entre entrecommiseracions de gemegaires
No tinguéssiu pas l'ultracuidança molt
Injuriosa de volê'us-em incloure
Bacteris sapròfits qui al foc mort feu niu
Munt el moment de torsió contrària
I us em centrifug, forçut, molt enlluny
*
Llangardaix auster qui, retut, només
Us cedeix la cua; a tesa torçut
Us em desempallec; sé prou alhora
Cap a quin aire clar no em cal empènyer'm
Debades li llenceu arpons febrits
Com llenyataires balbs a qui en l'oceà
Del bosc se'ls escapolien troncs, crescuts
Sobtadament amb potes ivarçoses
Mestre del governal l, front molt honorat
Ferma mà a l'arjau, contingut sencer
Al vaixell escalabornat del meu cos
Vull esquivâ'us, muricecs itifàl·lics
D'ales ablamades; pel fumeral
S'envolen ullals, queixals, maixelles
M'haig tret l'elm i son bé-de-déu d'antenes
I, com ixc al fred net, us en nodreixc
Espetarrec d'anorreament patètic
Pluja d'espurnes, corquim efímerament
Encès; del vostre neguit d'heure'm, només
N'hauran esment les vuit boïgues a la pell
Capnú, les barbes i els cabells bleïts
Cuc de la neu, vull reblar'm com un clau
Glaç endins fins que no esdevinc anell
D'un caramell _ hivern infibulat
I cap fada fantasia de caire

Consolatori no et pal·lia el mal
Titlleu-me de repatani qui no es vol
Fondre en el condol ni doldre's, confós, de
La fosa que no li ha de regenerar res
*
L'estiu vindrà i belleu m'hi ensopegaré
Terra humida on haig de banyarricar
Cos qui adés raïa erm i ert, i ara
S'hi fot burxent de valent, a tall de flor
Qui amb enyor cap per avall vol capllevar
Ça sus, enllà dels pams i pams de cendra
Més amunt d'antics focs colgats i apagats
Es veu que encara ens trempen les neurones
*
[~~Què cony et planys si...~~)
O ho diràs sense exabruptes repel·lents
*
Cau de sobines al toll de l'empatoll
Com dir-ho? Se li fon el cos gradualment
Tot li fa mal _ ossos, budells i ganglis
El fel se li sobreïx, l'ull no frueix
Sinó d'encastellats llivells de boires
S'escanya constantment amb qualque aresta
Malencastada a la gola; deliris
L'envaeixen de trascantó com adés
L'envaïen greus fogots irritats
I somia si el seu gep no fos buirac
I viratons les fiblades als artells
Amb els quals afligir'n, virtuós, punti-
Mirat, fredament exacte, els poixèvols
Infiltrats qui amb ungles brutes voldrien
Remenar-li, ultra mimís i plagues
Bisbètics, rondinaires, els esperits...
Un cranc se li penjava al cuc de l'ham
_ tot i que hom donava l'esquer per perdut
I, amb fàstic i de tort, hom el llençava al foc
Pel trau nafrat se li ha endinsat molt bare
El cranc d'incorruptible acer qui pertot
Ens el rosega a pler, amb escarafalls
De cops, de follet maligne i ultrancer
Conté tot sol, traït per sobtats bonys tous
L'orquestra sencera d'un ball macabre
Solipsístic, vertiginós, cada pic
L'exhaureix més, trota ell amb ell, es besa
A mossecs en una passió sens fre
Fins a l'auto-anihilació
Doncs, aïllat que ja no era, encara s'ha
D'allunyar més; la por prou l'atenalla

I tanmateix _ ~~què cony es plany si...~~ Tant és
*
Envant, manel, i tossa entre la molsa
Xerpa de l'el·lipsi, enxarxa't als ganxets
De les falgueres _ a llurs cueroles
Gica'ls, d'un en un, bocinets de no-res
Agulla-t'hi de ferm _ cel·la per cel·la
La múrgola et para per capçalera
Un ou ben tou de mosca vironera
Ermità polièdric, solet sencer
Omples el silent convent piramidal
A cada fanal d'una mata de bruc
T'hi llampeguen nàquisses benvingudes
Hom t'hi convida a negligir qualque altre
Bocí execrable de la teva llarga
Malaltia a la llinda mateix, damunt
L'estoreta porprada o penjant
De la clau o de l'armella de trucar
La tanca se't clou, el cercle se't tanca
Se t'estreny el congreny; l'instint golut
Però, se t'allargassa cap al riu
Lleuger, amb menys impedimenta ni carn
Escús, te'n vas devers el bàlsam cosser
De l'aigua _ inescandallable tub, raja
Sense que et calgui d'estrafer que el constrenys
_ comoditat del bon temps tebi, lluent
Com negror de gralla qui amb compassió
M'aureoles més i més estretament
*
L'ocell qui, part de dalt, coll moll, em fa sant
Indulgent començava de tastar'm _
A l'areny de l'aragall constant, escrinys
De butllofes se'm voldrien desar
Estelles se m'ensorren a esbotzâ'us
Les bombolles de la respiració
Cucs subterranis qui sense rancúnia
Em requesteu per ço que esdevingui u
Al si vostre, d'on a cap insolent
Ni ultracuidat no li és llegut de plànyer's
Si, fototàctil, li toca d'emergir
Al trepig incessant d'esclops i pneumàtics _
Escardalenc i fotòfig, pleg i vinc
Ara mateix a enfonzar-vos-em al brou
*
Hom m'hi fa lloc, acrobàtic, sense àlibis
Ni enjondres _ "teniu els jorns comptats"
M'adverteix el guaita, planer, bo i patint
Per ço de no perdre el forat, dementre que

Graponer, furg endins amb dèria àvida
Se'm perllonga fins a límits incongrus
"I vós, doncs?" L'interpel, amb un cert posat
Clandestí; "atressí", em respon l'arenícola
"Mes eu conec de prop la gasiveria
Del destí", on, en acabat, esclata
En mil bocins, cascun amb nas i boca
"Som", em canten a l'ensems, "el teu chor
Angèlic de recepció _ on ets?
_ AUMON _ on ets? _ ENLLOC _ on ets? _ NO HI ETS
_ on ets? _ NO ETS _ on ets? _ ... _ on ets? _ ...
On ets... [...]"
Es perllongaren, en l'estireganyat
Silenci, fins a límits irrisoris
S'han fosos com bombolles, ulls de vent
Apandre, xiscló, llas, molt pitjor: sèssil
No vol reeixir't cap nou recanvi ni
Fantàstic succedani; m'esclofoll
Del branquim mort; cada cop pus i pus prim
Hom m'esporga _ efímera gimnàstica
Escarit ben bé del tot, amb menys i menys
De cos com més m'escarranseixc, ja ni cag
Ni m'escòs, i, si bec, bec només sorra
*
Sorra, on m'estireganyc fins que hi pet
*
Gran pirotècnia
No direu pas que no us rebc
Amb lluentor, amb lluïssor
Amb esclat, amb esclat
El fetge groguet
Quan m'esbardell, etè-
...riament il·luminat
La melsa d'un verd
Que esclata lluent
Se'm rebenta el cervell
Amb electricitat
Guspires i esclafits
De gran lluminositat
Camaleó fès, asclat
Fins que esclat, pum: esclat
Dòcilment torturat
Tot esclat en molts
De vidrets iridescents
Camaleó intermitent
Camaleó rutilant
Camaleó irisat
Camaleó asclat i fès

Criminalment estrebat
Fins que s'esbadella
En escatxics espurnejants
I es fon, desapareix
En un ruixat de sorolls
Pintats _ en veieu
Els contundents fosfès?
Asclat, asclat fins que esclat
De primer no hi sóc tot
En acabat no hi sóc gens
Serp garrotada avall
Serp de Sol qui dorm
Serp infernal, ets
Les escales de l'infern
A cada replà un guaret
On totes les flors
Fulguren apàs-
...sionadament, cada flor
Lluu amb sang fosforescent
Cada flor es dessagna
Espetarregadorament
Com els òrgans que em cauen
Damunt els càustics esglaons
De mon davallament
Mon budellam esclafeix
En milers de llums
De totes les colors
Enllaminidores
Íntim alquimista
Crema enllà cada bombolla
D'hidrogen que respir
En la traca final
De la meva ranera
Llampega el vermell
Viu del meu cor
I esgaripa el chor
"Mor, mor, usurpador
Esclata i mor"
I cada gangli fa
"Sclat, sclat, sclat, sclat
Sclat, sclat, sclat, sclat"
I: "Sclat"
*
Serp garrotada tot al llarg
Em rebenta a tesa el forat
Que es restreny i s'estreteix
Fins que esdevinc molt filiforme
Filó microscòpic, sebollit sots

Milions de llivells de mineralls
Grateu-me amb l'ungla bruta
Si mai no em trobeu, d'ací milions
D'anys i panys _ encara en seré tou
Tou
Tou, tou, tou, tou, tou, tou, tou
*
Bocí de merda, duus-te'm al nas
Ara, impressionat, duus-te'm als llavis
Duus-te'm als llavis
Duus-te'malsllavis/duus-te'malsllavis/duus-te'malsllavis/duus-te'malsllavis
*
Vicissituds d'extermini
Fulgeix de goig l'escarbat ingenu
Cru potentat li'n tascona el trontoll
De l'estàtua que l'ascla teixeix
Ascla't, espectre núbil i sanguí
Amb brutalitat lacònica em colpeix
La noció que l'únic que em garanteix
Prou lluor al metall febrit és...
Ets tu, forat humit
*
Llustre secrecional
Vull esdevenir tot senceret
Tita, tartrany
I ésser de la Terra
Un altre pseudopodi
Calent
Calent, calent, calent, calent
*
Calent-me nou coratge, m'haig arrossegat
Fins a la casa del seu darrer amant
Amagat dins el rierol rere la bardissa
Com un altre turió qui es covés
Canya soberga i trempada, llavors
Li haig llençada al vidre una sabata
Hò, era ell, alt, bell, clàssic, venecià
Em deia la meva dona que té una tita
Llonga fins pus enllà de despús-demà
I ferma i fera d'allò pus, això
Mateix, i tanmateix, així mateix
Que quan ell la posseeix, com un colós
Altíssim, tan fort i tot, nogensmenys
Que l'hi fica forat humit endins
Eu, amb aitanta de cura que diríeu
Si no li embotia doncs tot un llisquent
Serpent pitó _ adult i bell, i clàssic
I amorós, vós, amb totes les delícies

De les llengüetes bífides, bífides
Bífides, bífides, bífides, bífides
*
Clítoris sóc
Clítoris sóc
Clítoris sóc
Acomplert, doncs, reeixit, espletat
Eixa fou tostemps la teva girada
Vocació, advocació, agoludam
Et talla l'aixa, ve-t'ho ací, prou pots
Tot té un límit i l'havies atès
La treva de l'estrup fou decretada
Llívid, de fresc desenterrat, amb el dit
Escapçat del proctòleg encara al cul
Com a l'oc, de qui la síndrome maleïda
En burxar-li endins i amunt episodi
Rere episodi d'una esglaiadora
Tragèdia sense lapses ni descans
L'escanyolia pus i pus, i es fon
I migra com més prem per ço de pondre
De poder's desempallegar de l'ou qui
Llas, mai no eixirà sinó esclatant de mort
Atalaies primfiladament l'accés
Al mas, fit assolit de l'expedició
Que et veié la tita glaçada caure't
I trencar's com llagrimeta de vidret
Sobtadament t'envaeix la flaire, mots
De xant se't congrien al feble tòrax
Acotes el coll, com adés t'acotares
Destrempat, d'empertostemps, guant moll, bla
De boxador, amb dos dits --polze i menovell--
Trencats, escanyapollastres esmerlit
Cervatell volant, escarbat amb banyes
De violí ploraire, afaiçona'ls
Un monument secret d'homenatge _ que
Tota la neu a mig fondre's esdevingui
La teva pòstuma gran lleterada
De la finestra estant, ambdós en perxa
Albiraran l'enorme figura andròginа
Qui es desfà i es confon al fosc rerefons
*
La jugadriu apareix, se li envola
El vel sols amb una miqueta de vent
Espitregada, apitra i au, anar fent
Quan ell ens estreny als seus braços ferms
I fers com ferramentes de cocodrils
Adults, crescuts, gegantins, plens de llur
Força i vigoria, simbàticament

Simbiòtica, ens omplim, esdevenim túmids
Farcits de saba, vermells i lluents
Ja era hora, finalment tothom ensems
Es reixinxola i se li estarrufa
No em desemboliquéssis pas, cocodril
Qui mai no abandonaries la cua
Entre les dents del fat qui t'arrapés
La marrera i et fes xiular per al seu
Deport, divertiment fatu i epicèn
*
M'haig mort i ara visc al forat humit
Crics, escarpells, cigonyes i martells
Cada eina se m'estova i endureix
Al ritme assenyat que cal per ço de fer
La farina blana a la clau que regeix
Estreba, nyaufa, torç i estireganya
Llur plaer
*
Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra
*
"Oh, que sola estic sens vós!"
Li responc: "Set generacions
S'escolen com la vesprada
El meu caire foguer assenyala
Com un llinx el Sol qui es pon"
La jugadriu polidament
I llausangera t'ensiborna
"Us vullc per un suport, baldament
Fos flac; el vostre pliu prou fou
Quan calgué, comcal; us m'escamotejaríeu
A encolomâ'us enjondre quan pus
Us em caleu encastat? Sigueu-me
Si més no barnilleta del ventall
Que m'altreja l'alè de la bombolla
On faig niu, o fóreu prou cabrit
Belleu a hores d'ara de fê-ho
Ensorrar tot?" El vel o el flami
Cuida d'ablamar's amb el llambrec
Ensems furient i sopleguent
Que per ço d'acorar'm m'etziba
Setge carricló, no m'hi clouràs pas
Ni em cloc al rusc dels forçats
Enllà de rengleres de pinguïns
I gaiatells, l'enginy s'esmola
Per socosters anc fressats
Com cabra guita i bòrnia
Pelleringues de braguer nafrat
Els llavis de la molsa al rocam

Popen roentor de sang. I bram:
“De lleixiu, ni rerialles
Per a perdre’n no em romanen
D’ajornaments, sac esbotzat
D’on ja no n’hi ha, com pot rajar’n?”
A esgarips d’esglai, marbres verges
S’estripen de versemblances
Daltabaix sofres i calçobres
Escalaborns de nassos, togues
Vits, aurèoles, plomalls, potes
De cavalls _ monuments revoltats
Que arrauleixen i esgarrifen
Àdhuc els vells, més mesells, armats
Ermità allerat, pintí pits
I un forat humit tot pelut
Part damunt del creuclavat
Del llibret de reglament
Lluny d’aquelles bombolles d’asfíxia
Estort de les casernes de l’estrup
Cosser, entre les pedres molsoses
Dels roquissars pirenencs
Me la pelí, me la pelí com un déu
*
Contra els embatols dels vímets
Bo i serrant ferramenta i barres
Fugint de la desfeta, reguanyc
La solitud, serp trepollada
Tartrany migpartit, carall
Encallat, de mastegots tatuat
D’empertostemps, artefacte
Mal-lligat amb taques, nyaps i grops
Sots l’ubic polsim dels estels
Pèrfida, insidiosa orquestra
Em rep _ sens intervals, els ullals
Del chor em desbriden com llancetes
L’abscés que m’aflora per arreu
_ on has de trobar recer del xafardeig
Tu qui coneixes tots els llengots
De les males nissagues, nigues xinxes
Rènecs nics, qui aritjolen els rabeigs
Dalt als ports del convalescent?
*
Xop d’icor, qui sóc?
Esquer per a un peix
Verí o vaccí?
S’umflà i en morí
*
Escrot asclat, li’n regalimen

(Sens eixonar's amb mà que torba)
Xerigots immunds _ vermell fosc
Vellutat de nafra a mig prendre's
Solcada per reflexs de rius
Gaiarebé eixuts de qui els salobres
I els marbres escrostonats, bagàs
D'incinerador ruixat amb fàstic
Guspiregen al Sol del temps prim
Folcs novells d'insectes renadius
Li rondinen pels aporismes
Li brunzen i zumzegen pel pus
Inharmònicament eclèctics
Caparrudets i patidors
"Llànguid babuí", encar en chor
"Duieu's-ens cap al cel", refilen
*
Amb rogall de caimà escanyat
Abegot dement qui creu veure's
Les orelles, entre ells responc _
Qui sóc? Com en Josep, fusteret
Humil qui, quan convé, cadenes
Sega; de l'heroi els fets d'armes
Vull cantar'n, com un jorn amb greix
De serp cosmètic es sucà un gam
De qui la vil supuració
Escarnia la lleterada
Molt enfellonit, clamà al cel
Ço que era com fer un braç de ferro
Amb un segon home de palla
O pitjor: espantall, qui no gaudeix
De l'esment de cap de les cuques
Qui, oh, ironia, l'envaeixen
I li esdevenen única ànima
*
Cuca reclosa, animes un tot
De qui no pots concebre'n l'abast
Pertanys al xivarri natural
On tot reprèn la mida justa
*
Morc desert, anònim, sens bobanys
No pas com el ploramicaire
Qui es plany i s'autocompadeix
Gos covard qui carina de por
Morc com un gat deny i sencer
Quan sent que la malaltia em venç
M'arracon aitan inaccessí-
Volament com puc _ on ningú
No sabrà trobar'm; confós al fons

Pertanyc al xivarri congriat
Que esmussarà qualsevol gemec
Emès per la carn dessobeïda
Sens seny, d'un cos massa destrenyut
I m'abandon a l'esbarriament
Darrer del grumoll qui em féu
Si fa no fa de contenidor
Em confonc en la cridòria
Atomitzat, cada àtom estort
Esclata amb un crit de joia
I de dolor que ningú no sent
Enllà dels companys més propers
Cascun justament entotsolat
Carapudent, en el mateix treball
*
D'ençà de dalt al tron
Al bell capdamunt
De la torre acana
El guaita l'estesa
Del riu. A baix
Al bec de la llança
De l'atac oblic
L'ermità monòton
Fruit morè podrit
Hi congria el moscam
Al teclat sideri
Dels desigs, un tel
De polseguera ve
A raure-hi; com al seu
Escrot, a la borsa
Dels caires foguers
Tot hi són traus. L'hora
De les atraccions
Passionals és
Haguda suspesa
Diu la jugadriu
"Un gra de balança
No us pesa el coratge"
Fallit engranatge
De sílexs i ciris
Melics, cemintiris
Vuit-cents-deu caràcters
Ens hi amunteguem
Ambigus, dins un sol
Replec. "Vós", retreu
"I la vostra tàctica
De l'anar a amagar's
Cap de vedell humil-

Ment sacrificat
A les fosques torna
Ganyota cruel
De morro-de-vaques
Per cominal esquerp
Per cabal un déu
Mes sapiguéssiu _
No val a burxar!”
*
Gossos cagats i botiflers
No m’hi faig i no m’hi faig
Civilització de fats
Pedants, d’hèrnies i herois
I de llurs fets d’armes blans
Al capdavall l’excés feixuc
Em duu de nit, llostre exhaurit
Lluny del falansteri. D’ençà
Del seu indret reduït
El guaita, per ço car no em pot
Filustrar, entost d’eixonar’s
Infeliç, ell, rai, qui pot
Poc abandona son seguit
Glot, irós, avariciós
Luxuriós, superbiós
Accidiós i envejós
Hi cova encar odis eterns
*
Merlí esguerrat qui no embabaies ni ullprens
El més mesquí dels ocellets
Repenjat a les baranes que guaiten
El laberint dels invàlids
On, quadrades, les reserves d’insectes
Castiguen els mals costums
Et pruu l’estalzí dels teus replecs de cuc
Amb ungles molt llargues cerques
Fruits morens, forats humits _ tret de llúpies
Llas, no hi trobes sinó cendres
Estossegues cap als aiguamorts d’enjús
Societat harmònica
Hi trotxen sense descans guerres d’esme
Tots els morents hi fem cap
*
Tos pútrida, microbis
Ens te’m reunim
*
Orelles aviades en un fons de llunya granívola
La jugadriu qui encaterinà l’antic guaita
Sobta les llebres; camí nocturn cap a la torre

Que pren guarda de l'estesa de la ciutat _
Truca la xifra de l'entresenya al cap de mort
Damunt la porta del panòptic o far; com seny
Esberlat de cloquer retruny ell, ronc: "Qui hi ha?"
Ja es descabdella: "Vinc solzament a fê-hi tat"
Se li desjuny la tannara en flames de lluna: "Hi ha
Cap altra novetat? On rau el xicot d'abans?
No sabíeu pas que a cal fuster hi ha dinamita?"
"Ara òbric; estic corprès per aqueixa veritat
Alarmant", on els engranatges enferritjats cruixen
O l'escruixeixen i la porta s'esbatanega
Dins, la jugadriu, a les fosques, a les palpentes
Toca el caimà; colpit pel crit, el drut perd l'esglaó
S'esbaldrega per l'ull humit, es trenca el coll al cul
De la sentina, d'on se li atansen a peroccir'l
Les falses icones molt maleïdes dels fosfès
Espaordidors. "Qui sou, verges encobeïdes?
A quin xaró no em mereixíeu?", tòs-crebat respon
*
Les dones qui, peunues dins l'areny
Seient vora el riu sargeixen i cusen
Discuteixen alhora de pedòfils
De ciris i d'anells, hò, i sobretot
Sens hiat, dels virus i de les baules
D'eixa cadena a descominals terminis
Bagueny avall, a recer de llurs faules
Rere penyals i mates de la garriga
Com més me'ls atansava més de delit
M'entitolava; mesquins pebrots meus
Aritjolats per l'àntrecs, s'esbullaven
D'ací d'allà sense solta ni volta
Llavors, quan les sent que escuncen que els termes
Científics romanen prou curts a l'hora
De diagnosticar'm ni de fer el pronòstic
Quant a la llargària de vida o corda
Embaulada que deu romandre'm, lladoncs
Ni em moc, rere el bàlec, l'estepa o el bruc _
La qui bandinelles per a les nafils
Del seu trompetaire del cor broda, diu _
"I la seva dona, la jugadriu?"
I totes hi salten: "Oh!" I saps qui l'hagué
Temps ha i quin guaita polonès no l'ha
Ara mateix al prat moixí de ça sus? _
On, és clar, àdhuc el monyó se m'embaga
Xap enfora i ah, espeternec de tèrmits
Ah, espetarrec de límits, bocaterrós
M'escorc i escorc i escorc, on, despès
Rossol i m'esbaldrec com inic cabdell

Damunt davall, malremenat, samfainer
Fins al gorg, on em tornc, nou vebre, fuster
*
Pedres prepòsteres del costó
L'estintolaven, estols urgents
D'escarbats clinicaires van per
Voltar'l, fan: "Ell! No abjurem pas
De cobejar'l ans de posseir'l"
Corones de febre l'eixuguen
Lleu l'han eixut com si a l'ensec
Hagués assolida la vora
De part davant; ara, dementre
Que amb xuclades de trompes l'acaben
D'esguerrar, el gorg gargaritza
S'engolia sencera, d'un mos
La biblioteca, tots els seus
Llibres i papers s'hi han negats
*
Cap document ja no t'acredita, doncs
Polseguera cendrosa damunt els llençols
Que hom eixamora estesos a la bruguera
Escriu i esborra el teu nom sempre fals
A la claveguera on raus, barrejant
Llimfes als llims i melasses al plutoni
Ets joguineig dels tornaveus que et duu
El llebeig, d'homòfobs dalt una teulada
De presó, llur músculs epigàstrics plens
De gargots de pintallavis, ninots
D'auca entre els quals avui ets nat, satèl·lit
Prim, translúcid, tothom a través, molt
Obscè, t'hi filustra. Ets un cuc bla, sèssil
Anorc, o en tot cas d'ous xarbots, tocat, cap
Covarot, i amb un cul tot de greix que, com
La mota o el costó que feia plàcid
El gorg, es desbota i tot hi és una por
De granívoles llavors dels gams del món
Vescós verí amb qui encomaràs tothom
*
Fugitiu de l'aporrinament
Abans hom no vulgui fermar'm la fusta
De l'escarsa i penjar'm cap per avall
A un pelleric plantat enmig del desert
On el Sol pus pruu, fins que dels sucs vírics
No m'hagi perescorregut, li cop, pell
Traucada i tot, cap a les grans esteses
Del desert, regatons d'enfellonits
Bacteris al darrere, esclau aitan
Maligne i infectat que ensumar'l, ni

D'esquillèbit, ja occiria qualsevol
Gos, llop, guivre o bacó qui trametessin
Per a escosir'm i escunçar'm
*
Greu escunç o accident m'advé _
Em tomba un flat de vent, i alhora
Perc el llapis; tros de gallina
Plomada qui sóc, amb el llapis
Perdut i lluny de cap gernació
Qui en tingués per a vendre'n, on vaig
A petar ni rebotre? Sense
Vit i ara sense el meravellós
Arret del seu substitut para-
Pràctic, bec sorra entre jacints
I violes fins que --llas-- m'haig ben
Empantanegat. M'arrossec com
Gasteròpode i a poc a poc
--nino, què fums?, fotràs goig--, llimac
Eixut i ressec qui, esgarriat
Per uns pebrots empedreïts, sens
Gens de suc, petitets com baons
Fets pansa, al capdavall, cremat
Pel Sol, caic i em trenc com vidret _
Nino, tant se valet, tira envant
Engir dels bolquers no et reboteix
Molla de farnat, de fet ets flac
Com pell de conill qui penja al clau
Al repetell del terrat; senyor
Pellaire, si et troba, serà
Content de trobar't, pelleringa
Eixarreïda i enterca, ves
Tu també, quina atrocitat
T'empenteguen només les mosques
Volants dels teus ulls _ si llurs escrits
Desxifressis, escunçaries
--saps?-- el laberintet on fa cap
*
Mes gemegar-hi, això rai que mai
Lleixes els jocs de la misèria
I de l'agitanament per als
Miserables i els agitanats
Gemegaires traïdors qui
Fruïu com trossos de sapastrots
Amb els jocs de gitans _ tortures
Bares i eixangueres d'animals
D'allò pus nobles i comcals
_ cacofonies dementre que
Hom trepitja escarbats gemegant

Lletjor a dojo i criminalitat
Lluny de la gernació mesella
Amb un llapis, bruixot, pots volar
*
Trobes un arbre, és a dir, una ombra
Dessota un baobab esponerós totdéu ja ens refem
*
Qui, ara que cap forat no em serva
Ni molla de llac, que amb cada trau
Eixarreït i nervi esllenegat
Rac fet malbé, cuacremat, badoc
Davant l'escòria que esdevinc _
Quin lacai no em duu un sellonet
Tot ple d'aigua fresqueta de la font?
L'arengaré tantost, quan, esquerat
Ja em vegi mitja orella. "Vós", faré
"Qui, nasfí com el savi, guiat només
Pel més lleu esclau, rastrejàreu damunt
La sorra les romanalles del meu
Escataineig ans escarboteig, sou
D'allò pus dotat, em fa, per ço de
Treure'm d'aquest continu rodament
De cap ans del degenerament on anc
Com en parany d'esmolades espases
Feixuc com orifany, no m'hauria
D'haver estrompat". Respon l'armenter _
"Ves, és que dec conèixer com eixuguen
Les ganyes els embats del migjorn ans
Del llebeig, vet ací per què el càntir
El meu obsequi per a les masses
Esgarriades, bé que --sabeu, cavà?--
Sempre hi ha arreu massa de masses"
Prou, prou, faig, tort, molt a la voreta
Del col·lapse, "Ara que --oi?--, soliu
Cap altra jugadriu no us veu per ço
De suggerir's a vós, d'on en deveu
Patir com el psicòpata qui es penja
Tret, és clar, que ja us n'aconhortin prou
Les cabres", on tot foren mastegots
Sobtats. "Temps ha us hauria estrupat
Només de veure-us, mes ara som molt més
Civilitzats; ei, veniu a banyâ-us
A la probàtica, som-hi, vós i eu
I les querrines; hi ha prou eixaure
Per a tots plegats"
*
Enllestit l'estrup, els peus
Al pou, l'esquena a la soca

Eixams hostils, flagells
De llagosts, maleïts botaires
Delmats incessantment
Com jugadors fallits
Marro ranci de psocòpters
Em rosega el pergamí
*
Fiblons, l'oasi en vessa
Emplegada vermina
Qui tot ho interromp
N'esdevinc tostemps relapse
Quan hauria d'escunçar'm en ple reat
Vespes-xanes, borinots
Tèrmits, tararanyes
Melitxes, centpeus
Porquets, sabaterets
Tots volen, punyents
Clavar'm llurs atzeps
Gemegaires, místics
Censuraires, xarnecs
Se'm desarien pel paltruu
Com si els fos llenya
Corrompuda a caire
De volcà
Amb llurs sangs hom en fa
Tinta grogosa
I aigualidament vermella
Amb becs sobtosos
De picots i martellaires
Tòs-rogets, tornaré
A escriure un pèl ans
D'espitxar-la _ morin
Els espanyols, visquin
Els catalans
*
Xiulant-xiulant, em queia
La nit dessobre
*
El cap de mort al capdavant
De la meva darrera barca
Sallant entre els vespers
Somreia benigne, coexistent
Al ritme dels himnes cults
De la mort que li xiulava
Ans de filtrar'ns per aquest
Envitricoll darrer
Comoneixc els polls i tots
Els patògens qui em vexen

Una de dues _ o foteu el camp
Ara o perirem ensems
On amoixats, gronxats
Pels trons i llamps dels cants
De bressol del geòmetra
Qui amb els plectres dels seus dits
Abrinats ens dibuixa, part
Damunt el cuir maladobat
De la pell, noves beceroles
Afluixem les boixes i
Ens hi lleixem anar
*
Unglallong es ventava
Escalaixaments de polls
Qui l'estiomenaven tot
Si mai tornés a veure l'alba
Quin altre desconhort ja
No li fóra tot plegat
Posseït per molts milions
D'ens més petitons
Com comonir'n d'un en un
Llurs esperits?
Amb qui raonaràs?
Masses pertot, fins a l'agre
Del desert
Fins al cor del teu cor
I et pretenies, il·lús
Sol
*
Res, tret de la pols sobtada
Amb ulls botits d'escarbat
Albira com se li atansa
El genet, ah, la geneta
[Era una dona _ ratolins adorívols
Part dessota el setí del seu vestit
De porpra molt cenyit, totalment pla
Sense cinyells ni fermalls de cap mena]
A tot estrop, se li presenta
A caire la geneta, òrbites
De ximecs envolten l'estelló
Esbufegat, seuós, suós
"Ei, l'exoftàlmic", se li adreça
Rudement, i tanmateix tan gentil
I de gençor infosa ans claferta
"No sabríeu pas on trobaria
Crustacis, exemplars exòtics ans
Teratològics de la nècsia
Dels quals col·leccion amb furor

Ans amb boig desig de trofeus ans
De triomfs, i sense plànyê-hi tributs
Ni que fossin de caire --llassa, oi?--
Veneri, us dic, i enllestíssiu car
Cada moment m'és clau, i doncs endoll
Disparat que nodreix el propvinent"
"Galants mercès, ni que només fossin
Pel fet d'havê-us denyat de demanar'm re
De creure'm deny d'ésser --dea, per vós!--
Demanat... tant se val, quelcom, oital
Ja ho sé: crancs! A fe, nogensmenys
Que fèieu cap al bon indret; per a donar'n
I vendre'n no en dec heure i tot
Crancs qui em roseguen les cordes
Harmòniques de l'existència, ço és, és
Clar, a punt d'estrompar'm com titella
Fallit, despès, repapiejaire a tot
Estrop, i, per tota lleterada
Al monyó, únicament de debò cendra _
Galdós, ja us garanteixc; ara
Com cada color, i doncs cada paraula
Cada bestioleta pot desplaçar'n
De la composició que em compon
Totes les altres i refer el quadre
Que sóc; cada bestioleta és
Com cada mot i color
Potencialment cabdal, ço és
Pot, tota sola, decidir ton destí
Per xo li caldria occir-les totes qui
Volgués romandre pur i esclet
I impol·lut", on la cavalcadriu
Alterosa li féu: "Silenci d'orb
Us sent predicar, mestre; lliçoneta
D'ermità; no us en voldré pas cap
Ja ho veig, bestiola massa cara
Car pelar'n una de sola podria
Fotre-us en orris la resta del bugat"
*
De gernacions promíscues
N'embolic amb escorça minsa
Els cossers orgasmes
Bombolles celíaques
Pertot n'embruten el liquen
Al bec de l'estarloc
N'apunten xàfecs
*
Lleig i boig d'agoludam com un insecte
D'un nus a la panxa vull tastar'n el nèctar

Més avesat, m'adreçaré a l'esfínter
La llengua saburral hi passarà la pinta
On és més fi és prou on més s'estarrufa
Del vostre cony tan xop meravellós nenúfar
Hi sóc bon peix d'argent, de lluents escates
Qui ned mestrívol dins cadascun dels cràters
Si de primer us sobrevol com helicòpter
Tantost us m'hi afon, en vós hom m'hi coopta
Demostra a bastament que ferm és mon caràcter
El fet inoït que gaudeixc del fer impacte
Almoinera rai, sé que en veniu de mena
Per xo us estenc ben tibat l'hipotènar
Us prec, deessa, que no feu com qui em llença
Abans tasteu-me, fet secalló pel càncer
Tinc un tast belleu més dolç, talment com pansa
*
Ajornéssiu, doncs, la partença; l'hoste
Hostaler us és, qui us serveix llúpies de zòster
Combreguéssiu en greal de mos ous espremuts
Grius, opinics, calcatrius i cutibuts
Em vénen a l'esment si us esment pel nom
Car colcadriu sou qui colqueu damunt tothom
Inclosos règuls, basiliscs, menairons
Berruguets, simiots _ folles supersticions
De ninotells pollosos i d'altres caps de mort
*
Espellat, per clamídies borni, i a tort
Allevat de crims de bala, caçat fort
I arreu per totdéu a estonetes begudes
Confesséssim'ns-e sens recances degudes
Bones amigues, totes dues ben càndies
No pas aïllades aital Groenlàndies
Cascuna a un bec de món i la qui es planti és
Més enze encara; a mi ni em calen llànties
Per a cercâ'us i veure-m'hi, de piohèmies
Ja en duc pler pell i roba; si a acadèmies
Cap Diògenes no reïx a conèixê'us el nom, eh?
Ben alt crid: trobada us haig, sou el meu home!
Això és la fi, dea, aitanta és l'atracció
Preneu's-ho pel carès o accepció
Que pus us llegui: som carn de la mateixa
Nova substància: ens quimèric qui bleixa
Més allerat com més s'hi fica, u i enterc
Sens fanalet xàntic ni amb làser no us cerc
Us trob tal qual, amb clots, a mà, tota de llum
Fosc eu, amant, cabent pertot, perfent volum
Casem i som-hi; no em romanen ni temps
Ni salut, ni mitjans (guaiteu-me els tremps

Rúptils d'ambdós ulls) per a revisions fútils
Hi vaig de vaitot, amb corretges inconsútils
*
Deessa, pietat, no us em fugíssiu pas
És encar d'hora, poc és temps anc d'aquedar's
No volguéssiu voler'm d'animal ja perdut
Qui com mot, color o idea en orri no es dut
Enlloc sinó als llimbs rosegadors d'un càrrec
De consciència _ carnús jagut al tàrrec
On esdevinc pur i esclet, car hom em menja
Fins al darrer granet orgànic que em penja
Ara suara us em seré buidat i el gual
Del vall del mas, vostre cavall podrà passar'l
Sens mullar's molleta, us em cal només pendre
(Fidelitat fa'm bla d'emoció tendra)
Com un drap brut, penjeu-me a la rebasta
Sóc pelleringa que ferradura tasta
Acabat d'haver tastat cul subitani
D'estelló isnell qui trepitja el gerani
Si de nit creuclaveu el marit, mon crani
Tot pelat lladoncs ja us és el suppedani
*
Un bri decebut per la seva partida
Prou puc, tanmateix, de veure'm al mirall
Del seu estoget dels colorets; què hi faig
Amb la bronja? Ves, m'hi disfrès les nafres
I emuntoris supurants fins que esdevinc
Pallàs enfarinat, espantall espectral
Un àngel
Escuma
Polsim
*
Sovint caps de morts
Em volten
M'orbiten
Llur Sol
Els sóc
*
Llepafils, merdosets i carrinclons
Tots aqueixos mig-i-migs si-fa-no-fas
Espanyols alhora i catalans
Morts massa vius; la contradicció
Els mol _ baves, polsims
*
Enfosqueix, i a aqueix forat humit
Que reflecteix l'espill serè del cel
Ço és, la cisterna, la pica
Teranyines, rels delicades de rovell

L'asclen molt compassadament
Una fargalada s'escalaixa a pleret
Randa de les vorades, on un gripau
Llegítim, ulls fits, intrigadament
Triganerament, m'escandalla i recaceja
Em veu escuat com ell; belleu alfarrassa
Que li sóc son germà o adu la dona
I que caldria tot gallard, tantost, perpetuar'n
Una espècie, vós, aitan escruixidora
"Jazz tic esbudellat", li cant, gens idoni
Lleugerament esvinçat, sense gaire esme
"Cantelludament m'acoltella la batuta
Del proctòleg qui en dirigeix l'orquestra"
Tract de ficar-hi alguna versemblança
Estètica; així i tot dec fallir-hi, car
Llordament, abans de botre enlluny
Se m'escorr justament on la nafra enorme
D'una altra picada de bestiola
Essencial em feia tot de mal
*
On és l'actriu amb dits com rossinyols
Que esportellen avencs de delit
En la meva pell ja prou irritada pels
Fiblons d'àvol fiçança i verí
De les bestioles nocturnes del desert
Contres les quals de cap vaccí
Poc havia'm sabut fornir a la bestreta?
Vídua astuta, múrria, barruda
(De qui la cavalcadura, amb esgarrifós
Escarritx, peix les darreres espigolalles
Que podé m'haurien permès de veure un altre jorn)
Amb un pegat de pell de vaca negra
A l'entrecuix, estatuesca, eqüestre
Qui, per comptes de tiges de cotó-fluix
Part damunt els mants bàjols purulents
Em tires, com pellucalles a un titit
Certes dades o beceroles
D'on, si mai sobrevisc, galdós bé en trauré
(Tot i que, com sempre, qui sobreviu, riu el darrer)
A quin cau t'encaues, doncs? Au, tot t'ho perdon
Torna, ets benvinguda i accepta
"Fessis com eu, i, en contrasemble, ací
Mon mascle; altrament, llas, passi-ho bé
Mai no seràs de debò autònom
Ni emancipat ni mica autosuficient"
Borda i mula, totjorn baldament
Poguéssiu fer-me'n alguna
"Qui, qui?" Ansiós, per estretalls que m'ofeguen

“Aquell qui elleix es pot pipar la titola
(On, en molt fera riallada, el bastaix
Aïnà, aücà, bragué, és clar, tot alhora)
I aquella qui elleixa sap-ne prou
--no fa?--, de titar’s la pipeta”
*
Amb volatilitat de caramellaire
Em va asssetjant amunt i avall; del seu bec
Llengua retràctil entra-i-surt amb sorprenent
Expressivitat, d’on romanc-ne astorat, d’on
Encara més a lloure l’ocell --oi?-- em colpeix
“Del brou de bacteris qui ets, en sop granment”
Valetudinari acomiadament, en el joc d’espills
Dels meus ulls, ara que encar no tombava la nit
On tothom en pau clapa i es fon, l’ocell i ella
Fan la mateixa cara (per què no cal córrer
Gaire, és clar, car tota gallina qui et cova
Ous qui adés engrellares tendeix naturalment
A espicossar’t), l’auca o belleu saga, on
Fiu de capgròs o fui l’estaquirot, és a trenc
D’acabar’s, i jo no puc ni ventar la mà ni
Ventar-li cap mastegot; penyora de suïcida, eh?
“T’he duts també els teus petits perquè
Vegin llur pare com els desertà”
*
Gens malfiat, començava el camí
Tornaré, sol·lícit, a cercar’ls
Aviat, tanmateix, tomba la nit
La boira densa ho mulla tot
Excés de giragonses, el perill
Rau a l’aguait, els atzucacs
Esdevenen congosts; esparpalls
De grassos escarbats pertot on petj
Parets a punt d’esvomegar’s
Fusta podrida escaguitxant-se, ep
Escales de mà i escales de pedra
Barrots que manquen, esglaons
Molt escalabornats; carenats
Llisquents tostemps un pèl massa curts
Entre els ferotges desllivells
Suant el fel, molt esfereït
D’haver de ficar el cap per osques
Portells i esvorancs de cases
A trenc d’ensarronar-se’m damunt
Davall la runa, dins les pregones
Esquerdes, cabells enganxifats
De caps de morts qui assajaren
Abans meu ans debades la percaça _

Gotes negres, en sóc ben xop
Desfregadament, em repenj
A una tàpia de toves
Que cedeix de sobte i m'enfonz
Del vil abandonament, xiquets
La recosa angúnia
*
"Qui, qui?" Ja ho tinc: algun gità
De qui el tuf fastigós cuida tombar'm
Se m'atansava a robar'm, i encar
Li pud més fort, com mon gat adés
Qui agonitzant em ragué a la falda
Fins que no se'm tornà esquelet
Tremolós gojat qui tems morir't
De la ferum pestilent que avíic
Pren-me la corretja i les botes
Sense llengüetes, és clar, ni cordills
Enduus-te'm les claus rovellades
Ans pansides del tot, això rai
Ço que desclourien aumon
No deu ni existir; estalvia-te'm
Però, la boina _ poc m'agradaria
D'oblidar-me'n; dir, ara que lleu
Farà cap l'estiu, que la lleg
Al mascle de la família de cardines
Americanes qui sent viure ça sus
En aquest tell ple de franctiraires
I la seva dona segurament la franctiradriu
Campiona del món, car hom, ben casat
Tot ho aprofita; dir, hò i encar
Que a l'horitzó pampalluguejant
De la plana ensum créixê-hi mon destí
Bruels de lleó o vés què _
Damunt el safareig, la sang es deseixarreeix
Lentament amb el dia d'est jorn
*
Necessitat de raonar et fa fer vida ermita
T'empeny instint propagaire al patoll promiscu
(Per què, dicotomitzat, et baralles sovint tu sol)
Com drac de goll pirolignós, ignívom, arrisc-ho
Tot amb un petó, i em tornc fissípar o la sospita
S'instal·la que mai per manguis ningú no durà dol
*
D'herbívor vinc cropòfag; ictèric, res no em tol
Aitant el poc conhort com saber'm que, malalt, visc-ho
I veig-ho tot plegat pel vidre enemic que em fita
Sens treva _ ull xàntic i foll de la mort qui em vol
Per la guerra, més que decidu, debolit; visco-

Zitat avall del podrimener infecte on m'allita
Born on del combat duc les de perdre, ni que quiscú
Qui fos vingués amb un vaccí gens innocu, ni estols
De metjarres i vils remeiers se'm dessin cita...
Damunt el farnat de l'acerb serpent per on llisc ho
Han d'escunçar tot ja resolt: ni hi és ni sens tita
Ni, doncs, sens futur --diran--, ell qui fúrfur per mannà
Ha confòs, per galter s'estreba un gep d'oraguntà
I al sobrepús, criptògam, no gaire casolà
Es descompon i, esporàdic, com pet de llop insà
S'avia; amb estolons o tentacles de contagi
Com qui sorrat o alçacavall gica que ragi
Fins a buidar's, boig enllesteix l'ubic autoplagi
Amb esglai de mecànics qui, en descloure el recapte
S'adonen que tot motor és apte per al rapte
I l'estrup ferotge durant aquell ominós dissabte
Ves, doncs, tat? Tothom qui l'ullava n'ha romàs clavat
Cascú, escarritxós i eburni de por, ha ocultat
El dit on l'anell d'en Xiva, coent, li ha espurnejat
Estrany hipogrif, jo et fot, amb vit d'aitan exigu
Inexistent, jurca a refer's, això és inambigu
A cops vírics de bec envers tot ço que li és contigu
Altrament, falòrnies, rai; com voldríem que no el
Descobríssim, maleït bordet, de cloc-piu mussol
A carnús tan virulent que estilet o escalpel et mol
O llanceta que li afonis, ni amb cap patracol
No calia atapeir'ns per a dictar'l ja morterol
O més trit encar; doncs, gens hàbil a ressuscitar
Calmem'ns-e, i ans d'homenatjar'n l'estil de procrear
Sotsmetem-lo al nostre seny més mèdic, ço és, perspicu
Guaitem pertot arreu, entrecuidats, gens ingenus _
Aparell per què hom es reprodueix: inconspicu
Doncs, som-hi, minyons, recacegéssim-lo, estrenus
Pap fort, nas clos, herculis, cults, ben rituals, congrus
Gens cofois, continus, trobem-lo fatu, superflu
Vacu, sens ànima, un fetus de canviot, i au
Sebollim-lo sots muntanyes de sofre, per ço que
Cap altre mosc vironer poblar'ns-el no en sàpigui
I, llas, ensems s'infongui de vehicle clonaire
D'aitantes d'encomanadrius colònies horribles
Maldant a imperificar'ns-e l'heretat tranquil·la
*
Em somiava amb tendres fills
Em desvetll aritjolat
Per hosts d'ardus paràsits
*
Aquesta lletra que tens
Haurà trigada pel cap baix

Noranta-tants anys a arribar't
Ni per quin biaix la reps
No puc descabdellar
Escateix-ho a ta despesa
Man, ja sóc lluny dels maldecaps
Fa pus de nou decennis que haig
Ben desaparegut del tot
Cansat de balafiar punts
Tocava el dos
*
Hordes de tòtils
Ens encaminem cap als coralls
Singlots d'àligues
Senyeres avall
Ocells grocs i moscs volaires
Ens acomiaden silents
Ningú, absolutament
Ningú no ens aplaudeix
Boranit, doncs, i tapeu's-e
Colcadriu valent
S'ha acabat parèixer
I de fer veure; s'adhereixen
A les roderes closques
Pellofa, erminis
Capgirats, pellisses
D'advocat, ratolins
Macats, lloros, becdurs
Sense gàbia ni niu
M'esperona el coratge
Ço és, l'esperit
Saber que l'èxode
És si fa no fa endreçat
Sortim homòdroms
Espera'm com t'esper
Jagut al soc del baobab
On hom s'entredevora
Sense rancúnia ni
Infelicitat
Cap dolent no ve a emmerdar'ns
Si ho fem, ho fem per fer-ho
Amb serena captinença
D'ermità qui és de retorn
Es torca la suor
Amb equanimitat
Amb aqueix acte aboleixc
Els designis de milions
Llas, que a ningú manqui
Ni ara ni adés ni ja mai

La flexibilitat
Escaient i ben apropiada
Xst, tranquils, rai; enaprés
Del fruit morè, hum
Ara us duré més de berenar
*
Mecanismes rabits per qui el corrent breument
S'encalla, se m'encatifa el terra de xàldigues
En aqueix riu pletòric, hi pisc o enfitor
A llivell curull, bombolles ben pudents
*
Ignor el fru-fru d'ales dels muricecs
Amb dents que lluen de fòsfor en la foscor
Què vindreu a pipar'm aquest caminet?
Em mosseguen els ulls; els conec, llefres són
De la tosca dels conductes que de dret
Me'ls hi duran, hò, al baterell del cervell
*
Xarnec _ això és gosset aviciat i petarrell
Qui abuixeix i ganyola per no re
Ep, calma, ningú no te n'aporrina l'estranger
Quant a maltractar l'enemic, això rai, només
Cal dir-li el nom que, llas, ja és
És a dir: espanyol (ecs i ecs i ecs, xiquets)
Carinades i esbramecs de xarnec _
Això inclou sobretot les lletanies dels botiflers
Els qui se'ns victimitzen col·lectivament
Ploramicosets d'allò més
I ens diuen minvats i petits
(Petits en relació a què, ximplets?)
Quan els sent, se m'estrompa el cor com una aranya
Com tombar'ls la folla fal·lera?
Cadellet esquerp, mossega'ls la marrera
Minsoia i enterra-me'ls-l'hi a la terra
*
Més petit que no el meu vit?
L'en voldríeu pus? Impossívol
De l'heroi de l'arreçó qui era
I gens naquis ni primet, sinó
Gruixut i bel·lipotent com una primadona
A aqueix mal bargany de canviot
I d'espatllat a espollat
De gratacels a enderroc, fillets
Àdhuc més: heus-ne el forat
Profit negatiu
De monopoli o millor: monopolla
A fallida espectacular, a zero de creixement
A la presó dels qui desfalquen

Com si fos un altre frau extrapolat
I tanmateix, això rai
Res no és mai prou per a fer'm anar
Contra el català
No sóc pas dels qui encolomen llur fallir
A la col·lectivitat
Hereu d'una cultura mil·lenària
Em dec, com us deveu
Als hereus qui tampoc ho escamparan
Ni balafiaran, comesos a la fidelitat
Pel pes i la responsabilitat de l'exemple
Marmessors tots plegats d'aquesta cosmogonia
Molt determinada
Singularitat gens feixuga ni anòmala
Resplendent
Et venim a cercar sempre al mateix indret
Enllustrades mamelles
Tombarem pàgina sense canviar
D'Història
Perquè volem que tot conservi
Tanmateix un seny
*
Els jorns on tota curioseta i mudada
Passàreu a veure'm _ un dubte em rosega
No sé pas si és enyorament o recança
Puc fumbre una altra antosta a aquesta estança
Si a la pols que per les esberles ha entrada
Hi barreig vòmits porracis; tinc la pega
Del cucut post adés al cau on es nega
Entre basiliscs o serps, de qui la dansa
De llavis que degoten llet captrencada
L'esfereeix fins al punt que néixer a cada
Instant se li fa més neci i il·lusori
Em veig com ratolí de laboratori
Vist per les finestres brutes de la casa
Com per les ulleres suades del científic
Llas, quan vós hi éreu, amb rabent espasa
Occíeu la brutícia; de tremp pacífic
Tanmateix ferma espolseu el malefici
A cops d'escombra, meravellós exercici
Que em retornava sa i estalvi als meus límits
*
Ara que poc que hi sou, el cranc trenca els límits
Cap d'eixes cèl·lules no tenen caires tímids
Llurs aldarulls em fan runa de caquèxia
Capficat per dèries i diaris íntims
Poc us deia llavors: "Sou de bona nècsia"
Ara és massa tard, balafiava els atots

Per descomptat (deia) que és meva la basa
Quan en realitat perdia banca i escots
Fugíreu capjupa, mastegant la frase
Sòlita del qui plega: “Ara s’hi immisceix
Qui enyora el temps i espai on encar no existeix”
*
Em cremen tot el sucre com benzina
Poc donc l’abast del verí amb què em vaccina
Cascuna tothora amb gens de sentit pràctic
Pler d’agulles corrosives d’àcid làctic
Em sallen per la sang exhausta, riu d’oblits
On només sura la fantasia dels vostres pits
*
Tenebres emboirades
S’hi aixeca l’espectre
Finalment somric
*
Tip de repalasses, de vescs i de tendrums
D’esclafar capolls amb les dues dents que tinc
M’òbric pas per la ginebreda i, nu de peus
De mans, de colzes i genolls pel cigronet
I l’esgardís, arrib, contrit ans encar pus
Orc i esbutllofat, sarcòfag a mig pair
Al cul de sac de l’atzucac que menava
Al bell mig d’un cemintiri. Mon rellotge
Genètic deu ésser a trenc d’ejacular’s
I per instint, com orifany, sap on fer cap
Perquè se li rearregli el peçam estort
Al més aviat, sens perdre el quest per terres
Desertes i criques, sens d’altres carnussos
Ni farnats a l’abast; en canvi, sort en tinc
Aquesta terra on rac no és gens llefega
Frígida gens; tot ho accepta, àdhuc ecs, ecs
Mon cap escarransit com el cap escapçat
D’un maori en vinagre; ni barbs ni acne
D’aumon, més esfereïdorament l’esfagne
Supurant del meu semblant cap altra Aracne
Que la mort sabria’n teixir’l, aitant que jac-ne
Com en coixins brodats al cel per àngels _ mes
Galtes galters fins, mos polsos glops de nèctar
En plomissol de borinot qui m’injecta
Adesiara el verí amb la pruent picada
*
Lluita sens fi _ n’esfull, neta, la pensada
Que el cor, com un plom fos, sacra innocència
No empeny, ans destorba, estanyant-me’n els traus
On el fluix del meu voler lleixava esclaus
*

Esquellerincs traeixen la presència
Del ramat de bens i cabres, més el gos
D'atura i qualque salvatgina a l'aguait
Rere alguna llosa erecta _ fal·liqueta
Mort, totes se les empesca, hò i: com pus
Iniqües, millor. Rere la llosa erecta
Espíïc com el duler --adés molt bròfec
Proctòleg i ara fort dolç quiropracte--
Acarona els lletons d'algú amb un extracte
Untuós de no sé pas quin remei antic
Fica els elàstics ortopèdics d'un encric
Al voltant de la camota d'un boc guit
I infligeix l'ultratge d'uns mitjons de fil grocs
Als peus d'una mare qui és a trenc de parir
I del calcer no sols se'n xauta, ans gens d'adí
No altreja a la idea; doneu-li un ruble
Per cada riallada que camí de l'ubla
Rebrà dels éssers lliures, salvatges, nobles
I li caldrà una caixa forta més dobla
Que no pas la de cap dels batlles dels pobles
Que oceans de rostoll enllà jeuen mig morts
*
Tinc por que aquell ca merdacaner no m'hajo ensumat _
Com el canari cec del miner, tanc els ulls i esper
Perir el primer; em ragen xampanys per cada foradet
Àngels de la mort, baldament que els vostre ganivets
Escuncessin l'indret més letal de mantinent
Corretges de transmissió, dels protohumans ençà
Em criden: tanmateix massa poc, t'ho podies imaginar
Com imaginares la imatge de la teva cigala inexistent
En albirar l'encric mès a la cama del boc
*
Flaqueig, sóc enfonyat del tot al fang ensucrat
D'aürt, l'euga me'n treu amb les seves ferradures escrues
Animal estrenu, occeix el gos i malmet l'armenter
Amb les dents als replecs del bescoll se m'enduu
Al castell de l'altívola necròfila, tant se val nu
I mancat del matràs, d'on, tot i que tot plegat ho escunç
No gaire versemblant, com cervatell atès, ep, em gic anar
*
Fiblons d'esborneiadora, ultracuidada
Fiçança afaiçonaven damunt la meva pell
--i alguna peça de roba enverinada
Per verí molt més greu, letal, que no pas
Tinya i arna bategant en rònec drap--
Cràters de mel; lladre de mel a baix a la via
Fosca i llarga devora l'espoliari
Ben romangat, el repulsiu pigmeu

En curullava l'escudella _
Rere un altre dels paravents
O precàries lloses erectes
Era a mig escorxar'm com la senyoreta
Qui s'amaneix per al llit
Quan, animal concís, euga destravada
Emergeix rabassudament de rere
Un altre paravent historiat
I, com aquell qui ix a fer un tomb
I s'esclafeix si s'urta un cuc pugnaç
Trepitja a mort el ca geriàtric
Qui llavors aitampoc no sebolleix
I atupa de valent el nic lilaire
Qui rere la llosa s'agotnava
Amb quatre guitzes l'hi aplana _
En acabat, ves, m'ha dut a casa vostra
*
Penjant d'ací d'allà
Com un titella esbalandrat
Del cercapous esmolat
De la seva ferramenta
L'euga, sens ois pels penjolls
Ni pelleringues del clatell
Del ninot lleig qui tanmateix
Blandeix, no es descarta
Del seu coll de nafres
Acuradament com qui gosa
Les seves darreres messions
Fins que no és al pedrot
Del llindar de l'esfinx
La qual el batzac comoneix
A la porta i, tot i que li vinc
Menys del matràs a violari
A plec de braç, la jugadriu
En fa rondar per les ruixes
I randes del cercle
Biològic _ tots els ossos
M'encrica i els sets
M'esparadrapa, de mou i manera
Que sembl aitantost
Damunt dels coixins fresquets
La mòmia infanta
*
Veig que em compteu els nervis prefabricats. Són-hi tots?
"Tots hi són." Doncs, i em treureu tost cormes i escarses? "Tost"
Quan maldàveu a abstergir'm cada encet que en vitals llocs
Les mapes rovellades del cercapous (amb què, amb llosc
Coratge, escarritxant amb dents esmussades, amb brams

De boig, el vostre brut m'hagué) m'esquincen, quin blasme
M'adreçàveu que no el sentia prou bé? "Et dic tros
De llúpia; d'ençà que ets tan prim, quatre ossos de tors
Àdhuc el gep se't torna només berruga; vés-ne
A plegar tants com vulguis; pondre-te'n, rai, et dic, véns
Amb sort, prou pots; són ous, company! En manques i et vessen
De grossets; au, car t'haig sorrat amb l'embenat, no et venç
Un buf, fa? Bé que així sembles només un cap tot tort
De ninot dalt la picota, i si et man vine'm al trot
No vull morir'm de riure, no pots negar tampoc l'art
D'enfortir't l'espinada, i que aquest, no pas l'altre
Torturaire, si més no se n'abstén, et diu hages-ne
D'unts, sucs i humors, tant és, mocs de moscs, d'altres col·lògens
I a mort ja no et destreny, ans pólvores i colorets
Seguicis, alcofolls, més alçacavalls, qualque rest
Flairós t'afegeix per ço que encara suris dels focs
D'un gam que et fot zub-zubs fins als artells i et vol tot fosc
I inútil com un gaiatell enfonzat." Les bruixes
De peu de marge fan xiu-xius de vós: uix, desix-se
De l'home i s'adelita amb estranys, sa malabua, arruix!
"Com bona llegidora, m'hi transfereixc, afluix-ho
Tot, tret dels tremolins d'anticipació; en pic
Prop del chor aquell de truges merdacaneres, qui
Bo i rosegant guixes, sargeixen i cusen els caps
De mort de les senyeres, com subtil satèl·lit rasp
Invisible els voltants; totes s'esfereeixen, tat?
Ximecs i escatxics de gàrgares quan hom intenta
A trenc de croada, de covar el sometent; velluts
Que a cada gargamelló esclaten de sang, gens venust
Engruixit i fer cascun, com renòs que cap vaccí
Aitampoc no hauria pas guarit; llassa, ni un pessic
D'esperança; tot debades, car, qui gemega, és clar
Ja ha rebut; escanyades ara et rauen, les colra
La lluna damunt la sorra, ja cridaren totes
Llur darrer altafulla; tossols i puigs amunt, fot-se
--cascuna de llurs ànimes damnades, en fenre
L'airecel-- del xaró (déu les perdó), i són a l'infern"
Ep, m'aixequeu la camisa que no duc; us penseu
Que no haig vist mai cul en finestra, se suspèn, sua
Febrosament i, per ço de fer-hi feina, àdhuc
Es desfà en llàgrimes d'enyor; tot plegat adscric-ho
A la vostra fal·lera pel joc. "Folgues, però, rai _
Tanmateix poc te n'adones dels anys de cabòria
Que has despesos, sol i orc a Sol i serena, sense
Amics ni veïns, tostemps lluny i fora; dotzenes
De puretes s'escolaren; el foteral sencer
Ningú no s'atansa a la vorada; qui per xancre
Qui per d'altres vils anticors a figues i moixons

Com floquets de segó, mesquins antics, menys que això són
_ lliurats a curulls lliuradors al sac de la Seca
Ells qui, addictius a centúries, abstinguts s'han del sac
Del sés i del del cony d'ençà de sempre. L'anàlisi
Primfilada i pregona del cas donaria ales
A rum-rums d'enrònies endenyades; enraonen
Ans d'anar al sot, que, amb ulls de fang, tothom se n'adona
Rere els trencapedres dels termenals, d'un obsedit
A propagar's --com un capoll amb peus (pots burxâ-t 'hi
A veure què en surt)--, criptògam, per mous ben estranys, fan
A espores enjòlites de verí, qui sap, agaf-ne
Per les fulles, en fa tant de temps, ves, jo ja m'entenc"
I balleu sola? Ací m'atur, qui s'ho creu? M'entequen
Aitants de malritmes sots la pell que poc puc fê-ho
Amb vós, tot i que un feliç desfici m'hi afua
Father Cecil and Sister Celia (fra Sèssil i sor
Cagalló, oi?) abstinència em manen, ambdós força
Insobreseívols ans de seny apodíctic, car
Aitan embolicat, tron abdicat, tret que cara
Avall no ho faci, a canfelip aitampoc no m'hi cal
Anar a petar; i encar, pacient, no sé pas, és clar
Quina mena de metamorfosi espereu que se'm
Malcuini dins l'embenat; que els crancs m'escuïn d'esme
Ja és prou fotut; ara, que ens hi tanqueu de ferm, astuts
D'ells i mesquí d'eu, en gàbia atroç, d'on amb cap tust
Que eztibi ni burxada de dins estant, prou no faig
Com pany d'interruptors atès pel llamp, sinó fer ja
Que encara em devorin amb pus devoció; botí
De pirata dec semblar, ara que al malpàs, desoït
Per la tripulació, fuig de l'escena a sebollir'm
En illot de malamort; així no puc 'nar enlloc; m'hi
Podreixc; fa feredat, mestressa, oi, fins a quin punt _
El vagabund vol fanal i bolic, sols disputen
Alguns la gruixària del darrer; guaiteu, mes jo
Sóc només un bolic tot sencer, estic sense el goig
De veure'm home estort, amb els turmells no pas raguts
Per cormes ni amb cap dogal que em torç, devers un gust
O agre inic i contrari, el coll; sé que em voleu gras
Vermell i perfumat, mes tot us surt guerx; em glaça
A lloc aquesta cuirassa o closca d'ostió on re
No em vol perla, jatsia l'amagat que rac, on m'err
Bon tros o em comenceu d'estòrcer, car és prou palès
Que enfonyat sens gaire eixaure en enguixats, calcer
D'anyell d'immolar, bàlsams, gases, benes i encrics
Encara em faig malbé més, caquèctic, groc, és un risc
Greu d'ensumar'm, d'úlceres noves tothora sóc-ne
Hereu; eu, amb el bri d'albir que em permeteu responc
Que d'aquest orc ocre ja en tinc prou. "De desagraïts

En vessa, prou és sabut; per l'ambre et veus; desa't, trist
Neteja't les ulleres, posa't les de vidre clar
Ets, quan t'escunç, un pany ronyós, esbalandrat, fecal
De carrinclons ex-vots; t'adob, t'apedaç i et junyc
Amb matemàtica gelosia, i el vell encuny
Segueixc arreu; ni esbotzall ni entec del motllo s'esmuny
Pouc a les rels, als tolls i als recers del record, munyc-ho
Tot, fotos, espills, àlbums, raigs ics, robes d'armari
Adhuc muntures d'ulleres, fins que guaita, mira
Si fa no fa ja el tinc, tot el vaixell dins l'ampolla
Dic; malaguanyat broc escalabornat, cap puell
Ni piu més, prô, no manca i, tot i que de pronòstic
El veig, si puc evitar que ningú altri me l'osqui
Encar trob que espatllat com ve el rehabilitaré
Del tot si fot no fot. Prou sé que ets un pèl aeri
I que et plau com al sull merlot de trenar les cordes
De les melodies que duus, queloni, a l'escorça
De la pell com plectres o llosardes imbricades
Tothom tendeix al seu agre i el teu entre dacsa
I blat vivaç i dalles i urpes i ous de serps i banyam
Deu raure; no pas amb babuïns cults qui fan: bany-me
En bombolles roses car lleu em toca de prémer
_ i, finestra endins, aquell qui prem primer més preem
D'ençà cascú de la seva, tots els altres." Doncs si ho
Sabeu, què espereu a estòrcer aquest vostre cranc mansoi
A talls d'estisores? "Pardal golafre, això et volia
Dir: que, ans d'evaginar't de la gàbia, com vols, ai
Que no tractéssim d'adobar't les ales; tan bufó
Com érets abans, i ara, pobrissó crustaci pitof
Massa entostassadament ultracuidat, què faràs
Enlaire? Com garranyic de xiulet, quina farsa
I en contrasemble quin ultratge tampoc no fores
Pel cel _ t'hi esbutllofes, llufaire, a reacció, força
Irrisori, gens virtuós, i tothom s'hi pixa
Ultra tapar's les orelles, els pinyols d'esbiaix
Els ulls fent-los baldufa, les dents d'escarritx cosser _
Ganyotes de fàstic, rai; reneguen: qui t'escués
També de part de coll, et maleeixen: això no és pas
Volar, això és fer lleig pel món; a tots ops, qui t'escapça
No ho fa prou, maleixelat; se'n lleixava el tros més gros
Sols se't salven els peus; turmells amunt (és greu, açò)
Ets un farnat ofenós de penjolls, barballeres
Crestes, carúncules... Sols empès en joli, llassa
Pel pinyol en fals, oi, vull dir, el gall estireganyat:
Penell elèctric que colca els llamps amb què han d'encetar
Ans de gavanyar climes i cels els déus dels aires
Irats en veure per les ones del so vair i sa
Monstres esquerps fent-hi tentines, de sorolls formats

Esfereïdors, gori-goris i glop-glops d'un rast
De titots massa sorrats pels cactus sagnants i sems
De l'excrescència excrementícia, grinyols d'esme
Molt cacofònics, de merlot letàrgic i vespral
De sobte, ah, atès a l'ala; i doncs prou parlar
Prou cal, ça com lla, abans no t'obrir'm, tova a tova
L'ou si fa no fa antropomòrfic on un mostassaf
T'ha ficat, perquè érets naquis i il·lícit, font d'entecs
I de contagis de què ni vaccí no hi ha, dantesc
Barreig de verins en forma d'home duits i concentrats
Dic, prou cal que una estoneta t'amanim en contrast _
Al joc molecular duies totes les de perdre
Fretures d'uns jornets sense ansietats, en plecs de per
Riure endarrerit ans arrecerat; molt més et val
Que no en sofres de malalt, en llençols de manefla
Infermera viure, i amb manxetes i termòmetres
Això, rai; sabatera de l'ànima és ta mestressa
Recorda oimés com a trenc d'últim estrup t'hem salvat
I doncs, ca, faràs'ns bondat, car et volem sens falta
Al capdavall ben calçat." Amb embenat de mòmia
Veig, estrany condó. Anireu amb compte, o sinó ni mai
Aquesta és la qüestió: em titlleu de vit gegantí...
Oh, per les dolces ones del so s'engega la nit
S'acoloreix la tenebra amb moscs volaires d'amor
Us conec de quelcom, us conec de vista o de nom
Això sé, prô, que a tothom el vostre forat humit
Diu-li, badat i franc i tremolenc: fum-t'hi, fum-t'hi...
Xarnera fina de suor de flaire, hi agonitza
El cranc salvatge, mutilat i enamorós del jazz
"Atanseu-vos-em, marit, i estalvieu-vos-em el baf
Cordes del so, s'hi congria el rou _ rapsòdia blava..."
*
S'adorm en jazz com cada nit
Net de trascor i d'angúnia
Hi és sovint l'atlant petit
Qui sosté sense rancúnia
Dúctils replecs de trau humit
Pètals mollencs de petúnia
De flors de penombres i oblit
*
Porprats velluts de lluna llunya
Hi rau en ressorts i impunit
Terra dels somnis, Impúnia
Viu-hi com vol, ert o pansit
Jagut en era d'almúnia
Porró al costat, cap pes al pit
I l'armenter i sa pecúnia
Llurs bels i brums, flautes d'oblit

*
Bruns i bells, fruits de Morúnia
A trenc de trau. Fa l'adormit
Esperançat _ "per a tu n'hi ha"
Li'n diran, del forat humit
De bat a bat, "fum-n'hi, fum-n'hi, ah!
Ans que, despert, torni el neguit
Que et colla a la vil calúmnia
Que ets disparèunic, hò i sens vit"
Conhort del jazz, qui l'enruni ha
Fos el so dolç del dolç oblit
*
Heu dites bruixes, cavà? Així mateix la sogra?
"Ah, els anys se l'enduien. Us empipa gaire?"
 Gens, gens, gens. Jazz tic bé així, jazz tic bé així. Gens, gens, jazz
*
I en gençor et bellugues com la nit que no agonitza
En cels serens i climes sans; de llum i fosca mig
I mig se't barregen alhora cos i coratge
I ara véns tendra com la tenebra, dona, a besar'm
Somrius part dessota el nas i les ungles de la mà
Trefugen, es basquegen, s'allargassen, règees
A esgarrapar'm el pericarpi blindat, sens reixa
On hermèticament se'm fa malbé ans fon el pinyol
 _ pol·luït per l'emoció, s'erosiona, on giny-lo
Tost convertit en menys que no ànima de ximpanzè
Ni canviot; ans veig-lo cor d'una ameba qui anès
Amorfament engreixant's de carnús pus i pus llord
I en contrasemble covés ensems i país el lladre
Gros, doncs, de la meva personalitat, monstre el qual
Qualque jorn, desclòs o cagat, vector vehicular
Endavant, amb urpes, botris, cilis, usurpant-me
Nom i cos, te'm vindrà nitament a visitar ans te'm
Voldrà engalzar un alficòs descominal i que en cap
Eixaure va balder _ et desballesta ans estripa
L'esquelet, cada os bitlla tombada ans a l'escapça
"Ni per a vós, home, el temps no s'escola debades"
A trencar'm la closca maldes ans barganyes
Gens innocent ni carallot; vols que de la capsa
O corn de Pandora, on, menys d'esperança, coc en mals
De tot caire, foti el camp, i, llavors, bé que massa el
Tenim vist, jo i mos ulls, també mos entrevins vegin
El Sol. Mòrbida bòfega amb potes, molla Eugeni
Malreeixit, renoc immens qui del seu embolcall
Eixarreït ix amb el vernís de la despulla
Virulentament asclat, glauc gamadiu que encar
Regalimós dels sangtraïts molt repugnants que entre
Els replecs del clatell les dents de la ferramenta

Aitan fera de l'euga amb esquírria li han menat
Àdhuc només d'ensumar'l ja li fan figa al voltant
La pugó i els de més dels microbis qui piloten
Orbament per la suau marinada. No ho sé pas
Guaita'm, si dius que tens l'estómac prou fort, l'escorça _
Butllofes i llúpies pertot, lluents i roents
Com perennes ans perpetus galzerans; fuig, ens t'
Esclataran als ulls si a torpedinar'ls te m'
Atanses a mastegots maletzibats; amb ast, me
'n fotràs un tacó i tanmateix no podràs trencar
(Hi gos, alt, messions) el guix de l'encric que en sac
De mort em manté; aquest baldufari de sarcòfag
On, a ops de bruixots o metges, em captures, colga
Com càpsula d'època, les meves memòries
Les quals, com qualsevol altre amulet o pòlissa
En cibori de podridor, en ostensori amb fel
I pàncrees, es gangrena _ i tot altre òrgan feble
I fer, fins ara il·lès, també. "Mes enraoneu
De càpsules hermètiques ans no pas de nua
Fusta, mes de metall inalterable, on es desa
Tot com aquell qui diu d'empertostemps; de pàncrees
Ni de fels, parlem-ne: em fa que l'airet marítim
Salat, només us pot anar bé: tant per al ritme
Somàtic com per al del coratge. La costa, cavà?
Excursions a tot alt, adu, filla, en batiscaf"
Malabua, però! És com si vols encapsular
Ja no pas un riu, un Flegetont: torrent sense gual
On totes les malalties bullen en sang, la sang
Que fins ara han perduda tots els morts! Tip de sagnar
De perdre els sucs de bufetes que com més anem més
S'eslleneguen i escaguitxen, boterut, ja no em sé
A qui adreçar que em faci ni molla de cas, car vós
Cavanet, senyora? Vós us agradeu en presó
De veure'm ans heure'm, prou que us conec dels anys ençà
"Moixonet malparit i golut no pas de fenàs
Ni de pellucalles de ric, ans, llas, de llibertat _
Fotrem goig, balbuç, si t'hem de sentir gaire cantar
Car, sovint, sobretot quan t'emprenyes, tots els arquets
Amb què fas vibrar les cordes de la veu --oi, aquest
Violí d'on acompanyes els missatges pòstums
Dels teus histerismes pecs (i naltres rai si tossim
Enmig de la samfaina d'estrèpits)-- m'hi jug que el test
Més gros no deu pas fer el tros d'uns escuradents curtets
Ni àdhuc, trencats en escruix, la mida del dit al cul
Que et fica el proctòleg. Doncs, pobrissó pardal d'iglú
Qui s'engelabreix i, sobre, sense de cuc ni un tast
Car li manca àdhuc el de l'entrecuix (pus els untats
Benamanits, del somni), ja es mor de gana, ves com

Li'n treurem, i d'aqueix trencacoll? Cridem l'èskimo!"
*
L'infermer de boigs, suara convocat, l'apavaiga
A cops d'arpó. Cada fiblada de tranquil·litzant
A la caròtida li duu embats violents de pau _
Quan s'ensorra, la catifa li par jungla vessant
D'esponera, on ell roman, supí, el cimbell cridaner
Qui atrau els entomòlegs, els bisbe-trempats i els arquers
*
Hi ha els amfitrions qui creuen que ho coneixen tot
Hi ha els vaixells que creuen els oceans
Hi ha vaixells amb pler de creus
La Terra, vaixell
Cemintiri
Que creua
Els cels
*
Crebant filferros eriçats
Assats enfollit i fort bast
Ganyolant que prou d'embuts
Fuig, isnell, de l'èskimo robust
No contrastant la caquèxia
S'estorç d'arpó i d'atzagai
Amb força de coratge i amb
El guix, que pel que en sabem
Li fa de fera cuirassa
S'esgarrinxa el cuir del nas
I, com en Capó, galtaesquerdat
N'ix tanmateix sens pus proferta
Ni regal de greu recança
La qüestió: que se n'anàs
Home sencer i no pas naquis
Car sols és de bona nacsi
Hom lliure, ço és hom tot ple
A desgrat que més d'un pèl
O ja tot un re li manqués
Idò, cap essència anc se
Li farà aitan necessari _
Llibertat vol dir que ahir
Pots fer lligar amb la Histori
Que més et plagui de fer't oir
No pas dependre del lloure
De muller, d'escarceller
De feixista i romançaire
Com escarràs de petrolier
Lluert en gàbia de tieta
O tit mesquí qui fa el soldat
*

L'horabaixa és hora del naufraig _
Quan, perquè de córrer s'uja
S'ajeu vora una soca eixuta
L'esglai (ja és asexuat)
Anorc el torna, o si més no
Li duu les turmes qui sap on
Canó amunt, a fê-li de batall
D'alarma i de baratlla
Pel cervell esborneiat
Maleita hora beneita
Dos pudents de la gurrípia
Li surten de trascantó
Un li etziba el canonot
L'altre fa: fort, estreba-hi
Per a despullar'l del guix
I millor poder'l atupar així
*
Ara el saig feixuc li mostra el xap
El xèrif alat la xapa
I els entorxats a la gorra
Ell hi llença un feble esguard
I al saig del carall grassonet
I menut que sens gens d'onta
Se li pixa a l'esquerda
(Malabesti malesquerada
Aviciat, fart com monsényer
Repel·lent, cruel, sense seny
I a qui pleveix odi indivís)
Se'l guaita amb fàstic i desfici
*
L'han tractat com un vil trast
D'escàpol de gàbia d'orats
On gavanya espill i hamaca
De fer's un trep elleix amb un mac
De cada ordre confondre'n el so
I òlim de criminal perillós
Per xo hom l'ha esterilitzat
Ço és, tallat arran la tita
(Mentre el xèrif el copdepunyeix)
Hom no li'n lleixa ni una inxa
I pixa per un trauet
Ep, ni a pipeta de flauta
De dona no li puja allò
Que encar li roman damunt el goll
Dels dos botons que no el fan apte
A fer, prô, en cap cony cap àpat _
On el saig molt s'hi esclafeix
Mentre el xèrif de fet el linxa

I, amb ulls burells com el vestit
Que vesteixen i com de besti
Qui saliveja tot glaçats
Se li posa sovint a l'abast
I falleix el batzac a cient
On l'ermità re no fa, quiet
Prou sap que l'altre l'arrameix
A tornar-se'n, vol merèixer
Doncs, una excusa per a occir'l
Del tot, com tot pudent és enclí
A fotre tastost com li lleu _
En escorcollar'l, un clauer
Volen trobar-li: els qui et roben
De dignitat (i et tornen borni
A puntades), bord i lladre
Sempre et volen. Oneja el llard
Del saig quan el sergent fa: som-hi
Ara ets foll, cabrit fores òlim
Com et coneixem, coneix-te!
On l'algutzir s'ha desfaixat
Ans descordat; mentre se'm pixa
El sergent, qui més que bardaix
S'aesma filòsof, a tesa
M'atacona, en putes dees
S'empara tot aixafant-me _
Se'n riu l'altre: infantem
Un afoll, i mai no diu: afluixi _
Se'n paira, prou ho té flix
L'hi porta fluixa si m'occeix
L'inic qui el mana; a la cuixa
Pus de greix, als sacsons pus de gas _
L'únic per què li obra l'excusa
De cervell o nyap del cap, tosc
I flonjo, que voldria amb tocs
De fanfara, i goigs flòrids i escaig
En escruix tot trepitjar
Amb la fi reprenc l'inici
De jove us la jurí, l'inic
I l'incult, espanyols d'ofici
La fal·làcia de l'infeliç
Galdós destí: per pàtria
Malapell, i estripada rai
Us donen, i dins, ni darrere
Ni davant, re no hi ha; darrer
Comiat: ambdós ja us foteran
Cridem, i sempre: eterna
Mort als qui s'espanyolassen
Visquin tostemps els catalans

*
Gicat belleu per mort, quina puixança
No m'envaeix quan ja no ensum pels voltants
Llurs ganyes de malparits ni ganyotes de bajans
Baldat de valent, i tanmateix amb quina hilaritat
Mitgesmerdes fillsdeputes, no em grapeig ni compt
De quines peces encar no romanc si fa no fa muntat
L'ull burell, curull de mal fel, ha guillat enllà
De la pollancreda; sóc el puput llarguerut i maldestre
Qui el voltor maligne i fred ha estalviat
O si més no no ha devorat del tot per un oi i un malgust
D'allò més esgarrifós que tot de sobte l'ha estavellat
Se n'anava tragitós, orxegant, amb el fel a mig sobreexir
I amb l'hipopòtama pallús darrere bo i demanant-li què
Pot-li proferir: un cigaló, un cigar, els llavis, l'esfínter?
Sóc el puput qui vola part damunt de les capçanes
Dels polls pus alçurats i amenaçadors
De por del vent no en tinc pas molla; ambdós fem u i se m'enduu
Encar més lluny cada bocí de rebuig que se m'encastava
Obsedit i sovint a la insabuda; al contrari, obr
Totes les ascles de bat a bat, per ço que els flats
De la ventegada em netegin part dedins així mateix
Com una casa que es vol nua i essencial
Com un avió fantasma sense fòtils, reblert d'espai
Totalment escombrat d'anderris i de tarararats finestres avall
Sempre hi vull càpiguer, desempallegat, res part damunt
Res part davall, com el cor d'una muntanya amb una cova
Que la trauca de vessant a vessant
Atzagaia adreçada, dit del fat
M'hi empal, em regira, calaix sense secrets
Taüt sense mort, corpenta sense òrgans
Cap de mort sense verms
Fonament, fonament
Fonament i prou, fonament
*
Cau en un clot a veure-hi en Plutó
Col·lapse vodevilesc: vernís de paradís
Que vola en mil escalaborns i bocinets
Larves i escarbats en llurs caus i nius
Rels entortolligades d'orquídies, ullals
Fossilitzats, trilobits i les venes de foc
Als sílexs _ el mitjà ja és el missatge
D'heli volàtil l'escatxiga, en esfigassar's
Cada cassanella; en esllenegar's cada falguera
Que el deixuplinen amb oli càustic li és vijares
Ei, i ara com eixir-ne? Perd l'agre de la natura
Si els seus estadants el botxinegen
Desdeny de llimacs qui l'escopinen; cargols

Més dinàmics qui s'eixoren janglant
I l'escarneixen, és clar, amb crits de: banyes
Banyes; dements nadius subterranis
Tartranys i adu llangardaixos se li espixen
Escuen, migtrenquen i tanmateix tornen a fer's
Créixer cues, bisbes, cossos; serps armades
Amb cólls per corbates, ec-les empassant-se
Indivís, el tòtil i la granota
Al cap de setze nits (som a disset de juliol
De mil nou-cents cinquanta-u), assoleix de capllevar
Enmig d'un jorn de dia asolellat; enllà
De l'esgardís, ben a prop seu, pot ullar el festeig
De dos geperuts, llurs ormeigs periclitant
Entre escumes i bombolles de sedes fisiològiques
Estrany compromís: és com veure cardar
Bellmarins lluents de greix amb manatís molt bufones
Satiret de pa sucat, diana de secà
El rabeix i fada el fitó bategós i coruscant
Del joc concís de colibrís i petúnies
De pipís i fufes, de tubs i tubuladures
I ou com el geperut retreu a la geperuda
"Tu i els teus fotuts parents! Amb tanta de gentalla
A casa meva hi esdevinc de més"
I ella li respon: "Això és tot el que vens?"
"Venc també geps fictes, oi, de postís"
"I s'escarranseixen?" "Qui?" "Qui cony
Els geps." "S'escarranseixen, hò, una miqueta
Amb cada bugada o rentada a fons o estubada
Fins al punt que al cap de cinc o sis mil
Rentades (depèn de la intensitat d'aigües i sabons)
Adquireixes l'enorme plaer d'esdevenir de bell nou
Dona o home sense gep" On la joliua manatí
Per comptes d'escarxofar-s'hi i escunçar-s'hi millor
S'enfosqueix i es tiba tota i, sobtadament i cossera
S'escarafalla molt, allarga devers l'ermità
Soliu i a mig sebollir el tarot proboscidi
I li fica com aquell qui diu l'ungla d'un monyó
A l'ull, alhora que esgaripa: "I ara apedreguéssim
El camell gamarús qui impunidament ens espia!"
*
Deu dur dol per elleix, esquenajup
Massa carregat per pler de verdancs
Porprats, bofegats ulls de vellut, bonys
Treps tasconats encar amb escalaborns
De macs, estigmes embastats per ungles
Repleguívoles de tigressa gens
Enlluernada per l'arronyacat
Espectre peristàltic, de qui el pliu

No gaire convençut fou de mai no
Conquerir cap bé paral·lel on la u-
Nitat ja li omplia les necessitats
“Hò i: de dos ulls, només un m’hi veu gens”
D’on feia avinent que en realitat només
N’havia vista, de l’escena, un tros
Comcaleret, ço és, la justa meitat
“Vostè comprèn: com tot hermafrodita
De debò, no és pas que pugui gaudir
Per doble partida, ans, pus tost, amb
Menys de la meitat de mig aparell
Si fa no fa, és a dir, al capdavall
Com aquell qui diu, amb no cap, em veig
En contrasemble molt limitat; si ara
S’esdevenia una tronada, mare (!)
Eu qui anc no haig cagat alhora amb ningú
Ni tampoc me l’haig pelada sinó sol
Tantost, en menys de cap estona, envides
En acabat de percebre el perifèric
Tremoloret del primer retruny, ja us ben
Jur que (si us plau no en preguéssiu pas gaire
Susany, tot el nelet pertany a una fi-
Ziologia, ah, llas, eixelebradament
Emasculada), diarreic, us em... Ep
Ja hi som!” La geperudeta qui a cops
De bastó l’atupava ans cercava belleu
De tudar’l del tot, però, tothora
Un cas con un cabàs, d’on era palès
Que el mesquí esfoiregat, si en acabat
N’havia de treure l’entec, tampoc
No s’havia de veure unes orelles
Gaire senceretes _ viu, encara rai
Mes, manoi, en quines condicions
*
Tartrany a qui el xàfec negava el niu
Ixc i m’embranc per atzucacs on tot és
Ciment, quitrà i toll oliós; xollat
A la xinxola (banal subproducte
De la general caquèxia), silent
M’esllapís enlluny del clot on defequí _
Per ço de no esgarrinxar’m a l’esgardís
Faig botets rucs damunt el fang; amb instint
D’autòmat, peonc cap a les tombes, cuc
Virtuós, de qui les protagòniques
Ganyotes i els peristàltics, nounats
Enravenxinaments el pinten sovint
Com si, revera, executés qualque sol
Molt intricat de trompeta, d’on els qui

Gens indulgents al seu darrere integren
L'orquestra, més que més aquell qui irrita
I remena la caldera i esclafeix els
Platerets, voldrien enxampar-l'hi, nínxols
I esclafar'l del tot; pessigollejats, fan:
"S'esdevenia que s'esqueia que ens
Queia part damunt, d'on, ah, llassets, patac!
Com un mosc qui ens monegés pels traus del nas"
D'on espeteguen les rialles, les ri-
Alles de carnús, rialles de farnat
Rialles d'enfinya, rialles, ria-
Lles de cadavres, rialles de caps de morts
Ben rostats per virons i saballons d'anys
Ha quòndams, òlim actius, descarnadors
D'orquestra de morts gens mudadets, tots llords _
Xop com els xiprers i els moixernons, xop com
En Serapió, també vull arrecerar'm
A l'empara d'un ninxolet ben gint ans
Cunz, cundesc i curiós, deshabitat
Com pus llongament millor per ningú qui
Fos _ ni, amb més raó, fou
*
Senyora, pujàvem al capdamunt del xiprer més alt
Com un baló tot d'una estort i efervescent d'embranzida
Volí fins als límits de l'atmosfera; aitantost, però
Em desumflí o si més no començí de desumflar'm i el vent
Se m'emparava i em duia a embrancar'm per la cruel capçana
De qualque arbre alterós, on els elements em fuetegen
_ ombra molt grotesca d'allò que suara fui i encar poguí
Ésser. Com el pescador pallussa qui no solament perd
L'ull a l'hora de llençar al riu el llinyol, ans l'ull que se li
Enganxava a l'ham, i ara en penja: voltat de nervis inquiets
I sagnants, fa de bell al·licient per a un peixàs de prèmit
Qui alhora se li escapoleix amb ormeig i tot, ves, car el
Pescaire pec pateix tan esfereïdorament que ha haguda
De lleixar anar adu la canya..., així eu, qui abandon, amb parts
Com més anem més feixugues de cos, tota esperança. Som
El cucut, ja ho haig dit, de qui la mare escollí la xagna
Equivocada, la xagna qui em tortura, la xagna qui
S'és volguda cirurgiana, proctòlega, quiropracta _
Sollada de carronya fins als colzes, ella i els seus fills
(Qui m'han batut al fil cabdal de la desclosa), les hordes
De xagnets qui com xanguet abassegadorament la ronden
Tots plegats operant-me closca endins, amb podalls, destrals
Rascles, garbells; amb braços espàstics, envides som nats
Rampelludament m'esporguen, foten la guitza, tenaçment
Anatomitzen, entre acrobàtiques espurnes i lapses
De vertígens, fins que no els esdevinc, àdhuc intravenosament

Pols seca de ratat trecaclosques; somriu molt criminal:
"Prou pots, tanmateix, cavà? També et besí ans no et matí"
Fui sol en la penombra, i amb molt de compte, amb peus de plantígrad
M'allunyí de la pagoda, fastiguejat de religions
I cordes; ans d'anar-me'n, generós, esquerd altars amb
Esquelloles i escric renecs damunt les rajoles, prego-
Nament profà; només el profà, prô, fa; fa senes ni res
Que s'ho valgo, on "ací no hi ha rebaixa", hi tinguí escrit
"Descoratgem el moltoneig; els millors-venuts sempre us
Costaran de preu doblat"
*
Hò i mentrestant, ça sus, què hi fotem? Paó contrit i androgin
Les membranes dedins les orelles aitan enrigidides
Tens que ni el tro no sents perquè t'esglaís i doncs assagis
Finalment d'estendre cues i ales escassigallades
Polloses, bon tros calbes; pel que fa al gènere, indes-
Criptibles. T'assetja un desglaç d'espatotxines choristes
_ senyoretes, espiadimonis, mosquets i efímers...
Albíxeres voldries cantar amb llurs bulbs raquidis tots
Trempadets, mes et saps el cos inhàbil i el coratge
Excessivament sorrat, d'on, maleïda adversitat
Només et roman de bell nou despenjar't i anar't a colgar
Casolà, al mateix nínxol, d'on larva eixires i on larva has
De tornar; prem amb totes les potes damunt l'escorça bare
I esmuny-te, sense estrompar't, fins al forat, on pedraferits
I d'altres erugues roseguen, pus pacients que no pas tu
Els trencapedres
*
T'hi rebia na Mort, qui com ta mare, en confondre per
Una noia de vidre un escurçó, et repeteix d'empertostemps
"Meet the bug, and meet the bug, and meet the bug; i ara et present
La cuca, et present la cuca, et present..."
*
Qui tornés, em dic, esguardant les tombes obertes i closes
On us heu podrits tots plegats, als antics akelarres
D'algoleja, d'on tothom havia d'eixir'n bord, senyalat
O canviot; als viltinguts col·lotges d'Alcoletge, on
La jugadriu i jo érem sovintet aitan bon tema
De conversa. Car ara qui som ni qui sou? Res, malendreç
De malracó; amb llengua de pedra tosca llep el miratge
Dels bous i l'higiènic esclau que jaquien darrere ran
Les flors del prat totjorn en plàcids ans plaïbles capaltards...
Ella era davall l'arbre amb el berenar narcòtic estès
Encar part damunt unes estovalles que com camaleons
Molt plans canviaven amb la llum; no m'aturava a consirar
Els llimacs i llurs estralls perifèrics, ans tots mos senys
S'agullaven a la resplendor emesa per la dominadriu
Bòrnia, és a dir, vós, de qui la sola presència era prou

Per a escollonir'm ans torbar'm tot; quan, badoc, fiquí els peus
Al bell mig d'una de les butllofes de merda i vós aplaudíreu
Jo em véu ans fiu com el mosquit esclafat pels platerets
Eufònics bé que un pèl estridents; llavors, en desenganxar'ls
En posâ'us les mans a les faldes, m'ensorrí en mil bocins
Xemicat com xerri pertot arreu; em sacsàreu la clepsa
Em fregàreu vi dolcet al polsos: tots els sedassaires
I les samfaineres en foren testimonis; l'enveja
Els féu rau-rau entrò que els trabucà el destí: amb un petó
Mig d'esquitllèbit havíeu segellat el contracte tàcit
Que d'empertostemps us m'endollava; ah, llas, mai no en sapiguí
_ vaccinar-me'n del verí i ni cal dir del molt més virulent
D'aquell afoll de becgroc esmortuït, aquell moixonet
Nonat, mesquí i desemparat qui encar i sempre treia el nas
Quan ens esbatanegàveu els llavis peluts del centre
Secret de la carranxa: perfecta fornícula on
Com verge o deessa de devocions gairebé unànimes
Senyorejava el desnerit litopedi de pardal
De qui el vernís formatjós (que put totjorn amb una ferum
Que eixoriveix ans empoixevoleix salvatgement el zel
L'arreçó o l'estre) ens envescava sens ulterior remei
_ atletes conyferits qui ara tentinegen entre escumes
Espesses i bromeres; com esferes, adés llisament
Arrodonides i tot de sobte esguerrades, cranades
Escabroses, s'esfonzen tovament cau dels gastaments
Endins, ja sens esme d'espolsar's cap altra esberla, taca
Ni llord repèl que se'ls espelleringués per les arestes
A trenc d'esllenegar's del tot, només el vostre sacre nom
Els retruny encar per les boterudes bòfegues. Gens ni
Molla d'histerismes, només ens sent el coll quan, tenallats
Per l'insomni, recitem: Elvira, Elvira, Elviretaaee...
*
El van trobar qui envaïa un nínxol enemic
Amb dits empeltats de xerracs, al guix de l'antosta
Hi havia escrit: no hi ha rebaixes. I llavors l'esme
El fallia, es veu, i amb ungles a bocins només
Era capaç d'ensorrar's amb quatre esgarrapades
Que davallaven com flingants de desmai fins a
Les genives corcades del cemintiri, de qui
Les lloses erectes eren les dents i queixals
Del drac desnerit qui de nits endrapa els maleïts
Àngels del fang. L'ull de lluç del mussol sotja els vaivens
Dels eixams esfereïdorament delmats; seriós
Substitueix el punxa-sàrries diürn: l'ònix
Opiniós del voltor. Se li fonien, com molt
Antics papirs al celler oblidat del melic, ara
Els darrers ratolins cargolats davall la pell
Esquerdada i, mòrbid i porprat, menava cap a

Uns nítols abassegadorament rosegats
Les espases alterades de les mans, les potes
De gall garratibades, amb dits que com claus molt
Martellejats de gangalla de mànecs se li
Desenvolupen monyó amunt amb eriçat desig _
Dins l'entrelluu automàtic d'un Sol despès, li era
Vijares que un parell d'ombres, entrelligades per
Una preguera flasca, se li atansaven a trepigs
Tossudament marcials prima drecera dels horts
Ençà. Ja més a prop, amb llurs veus ultracuidades
Enfilaven amb feixugues agulles de sac panys
Sencers de papallones de llur llorda vanitat
*
Ras, m'encauí encar més profundament, on els vímets
Fleixats de les meves costelles van guixâ'us damunt
El vult humit de l'antosta vagues mots en xinès
Que elementals volen dir: cel, Sol, vent, terra feraç
I creix, creix, creix
*
Eren segurs que era ben mort i nogensmenys li demanaven
Rudement els patracols, que ell, és clar, poc pogué produir _
Per si fos cas tanmateix que feia comèdia i per ço, doncs
Que no se'ls escapés durant la nit, que molt aterridorament
Els queia damunt, li emmanillaren el turmell dret al turmell
D'un mort de fresc, un mort d'eixaure gegantí i gàlib immens
Fins suara d'allò més fartana, barroer i malaguanyador
*
Dissident qui dissenteix enmig
De les crueltats pus ferotges
Injustificades, emergeix
Tanmateix vigorós; llànties
Despeses se li desprenen amb
Terrabastall quan les engrapa
Per ço de repenjâ's-hi; pren per
Regnes algunes argolles de
Taüt o de tapes de nínxol
(D'on qualque mosaic voluptuós
S'esfulla amb l'esforç de tracció)
I colca, insistent, cap al bosc
*
Tenallat per l'insomni i els dos cossos de mort que arrossega
(Un de més d'ençà que l'hi emmanillaren amb manilles d'acer
D'on prou força poc ha de romandre-li per a anc deslligâ's-en)
Colca cap enllà enfora encalçat per les àvoles seqüeles _
Amb la resistència elàstica no pas del llimac, mes del circell
Llença les extremitats a barrisc, sense guaitâ's-hi gens prim
I, orangutà arnat, s'entortolliga a cada projecció prou aspra
Que ensopega tot ras amb tacte amatent; del ventre no pas toüt

Sinó més atapeït que no mai del mort que duu afegit (ço és
Al capdavall no pas propi mes aliè) _ bresca de gelatines
Fètides i repel·lents; ah, com enyora ara les simples bonyigues...
Amb còdols escantellats, sílexs cantelluts, en trenca bocins
Adesiara _ esclau nociu, de qui els bocins esbarrien un
Esclau nociu d'esquers, on els llops i llinxs qui l'acorralen
Fan dentetes sens anc atipar's. Verds metàl·lics i lluents
Grocs prèsbits i xeroftàlmics: constel·lacions endins la fosca
Massa ran la terra; adu fa l'efecte que el mort, en ésser
Desconfit, hò, i fet malbé del tot, espurneja com ferro _
Qualque espectre oblidava la mortalla a eixamorar's damunt
Les làpides del cenotafi que raïa prop l'esca o portell
Al mur del costat per on ell cuidava guillar; apar que
Abans no ixi del cementiri algú molt enigmàtic vulgo
Dar-li comiat, o belleu (més probablement) els adéu-siaus
Sígon per al seu acompanyant recós, rebec i reluctant
Molt advers fet i fet a anar-li enrere i haver de fotre el camp
Com un caimà mossegaire i rúfol, d'aquest aiguamort de pau
_ nèmesi com més anem més feixuga, albatros acromegàlic
Cada camí més roent i dilatat: els ulls dels carnissers
Esdevenen caos de galàxia, els carraus esvalotats de llurs
Dents no presagien sinó una fi catastròfica d'univers
Que s'aprima i escarranseix a tot estrop, accelerant a anys-
-llum en la tenebra que no regala sinó sucs escaguitxosos
De densa podridor; polpa gàstrica que es resol en bateig
Molt empoixevolidor d'empoixevolits escorpins, de qui
L'ambaixadriu va avençant-se-li cama amunt amb els patracols
De presentació penjats leri-leri d'un ham, talment
Com safranòria que de sobte sagna xemicadament
Car l'heia d'un patac amb els pixats ans amb els verins al ventre...
La fiblada, però, el treia de polleguera; ara fa tombs
Vessant avall, units supliciat i sacrificador en una
Abraçada de mai no estroncar's; un llaurador qui els escuncés
De matinada, si fos prou valent d'atansar-s'hi, aitampoc
No escatiria qui dels dos consumeix l'altre; toca ferro
Com aitants d'altres claupassats desnonats qui en ales geriàtriques
S'arrapen a barrots de llit metàl·lic; mula i pagès passen
Avant, cascú llepant el seu primer terrós de sal; l'ermità
Roman al clot, enlluernat per l'astre que es filtra pel paltruu
Enlaire, tot de mocs, rovell i midó (estalvia'ns la recepta
Oiosa), del seu bessó siamès (plegats fan un xifòpag lleig
D'allò pus: s'escau que a hores d'ara ambdós abdòmens pateixen
Les rigors orquestrals de l'atròfia vironera i són
Difícils de destriar; qualsevol uròleg molt amant de
Ficar dits al cul tindria amb aqueix canviot del doble cap
De mort un jorn de festa major). Esbarts escadussers d'oques
Travessen el cel clafert de teranyines agafalloses
Que tanmateix no n'empresonen cap: les arestes de les ves

Els eixos de les frontisses estrupen, estripen tot tel _
Episodi heroic que altreja noves forces al condemnat
Amb sílexs esmolats comença d'escapçar el ròssec onerós...
Si llavors es pot embotir el cap de turc camal endins dels
Pantalons encara podrà allunyar's inconspícuament
D'aquest brell envitricollat _ tenaç parany que vessa de vesc...
S'obsedeix a la tasca; ajupit entortolligadament
Esmena només l'angle de les destralades; de sobte, prenyat
Silenci: un hiat que l'atribola, ja sabeu: una menjaó
Al clatell _ pressent que l'alfarrassa algú amb ganyotes belleu de
Blasme i atura, fosc, d'oferir's el boc emissari; aixeca els
Ulls cap al turó xop amb la claror de les fornals i calderes
Del migdia; dues siluetes d'ambre dins el groc molt viu:
Un parell de personatges qui l'escosien, branden el cap
Amb ruflets de desaprovament: "Com ens deceps, com ens deceps"
No val a marrar-la, en aquest instant principal; què cal que fem?
Una de dues: o em mantinc quiet, glaçat, només lleugerament
Sacsat per l'oreig com un pilot de cassigalls no pas gaire
Homogeni llençat per gitans, o em fic a cardar com un boig
El brou de carpó i els oronells i els badalls d'aquest súcube
Meu, tant se val, íncube sol·lícit, de qui la passió m'eixorba...
Desconfit, es lleixa anar: de cua d'ull, els veia remoure's
Ara li cauran com una llau i l'acusaran, com els grills
D'assassinat i martiri; enfonza el crani a l'entreví del seu
Germà bessó i s'hi subtilitza, com el ratolí entre la palla
I els cagarros de l'establia; al cap de poca estona, ou les veus
Molt a prop; es coneix que de primer i de llunyet el confonien
Pel màgic atot d'un monstruós capoll, car ec que aquells dos
Resultaven ésser al capdavall un parell de veterinaris
Entomòlegs d'afecció, ocupats en recacejar tota mena
De cuquetes i cabalment els espiadimoniets qui en aquesta
Època tornaven l'herba blava; "ospa, l'espècimen, tu!
Obre pel mig el manual i cerca pel laberint d'ordres
I subordres la gran capçalera «COPROBI», asterisc, què ho
Sé jo, «estercorari», o «detrívor», o «detritòfag», o potser «sapròfit»?"
On ell es demana si seran gaire devots i si caurien de cul
Si de cop i volta no es feia el ressuscitat, criptoinsecte
Porprat qui s'esquinça, glorioset, amunt d'aquella sepulcral
Exúvia o despulla com el cuc incoatiu qui desclou
D'una llúpia lútia i et diu bon jorn, amb accent insegur de
Nounat _ és a dir, tothom neix com pot, i cal jugar-s'hi que el més
Delicat allò que primer tastava en aquest món era la gamma
Cridanera de merda i sang; omnívors, a glops calds, aquell jorn
U tot ho heu trobat bo; exigus, inics i bares, relliscàveu
Gànguils, per la morca rància d'un ventre esversat, d'un paracolpi
Destrenyu dament mòlt, d'un perineu cagat; us rejoveneix
La imatge viva del record desenterrat? Ara que s'adonen de
Llur error, tot i que no pas exactament filantròpics (mes

Filentòmics), es pairen de bescantar la troballa; amb bon to
Estosseguen i comenten que quin mort, oi, més complicat, on
L'ermità, serè com una gralla qui sura en el quitrà encetat
Amb una darrera glopada d'ultracuidança extreu el crani
Malserrat i exclama que cal distingir que ell no és aquí
Aqueix mort, que ell és ací aquest! On els dos nans de geps, ei, molt
Suspectes fan que prou, que prou, on l'ermità s'adona llavors
D'un dels aparells que els penja coll avall: és allò un altre
D'aquells molt redubtívols rectoscopis? Malament, rai; fotrem
Goig, ja l'han tornat a pescar! "Metges, eh?", demana ell també
Molt arronsat. "No; veterinaris, animal", li contesten
Rient els dos elfs qui amb elms d'espeleòleg donen un rampeu
Als escarbats abissals; "...animal, o canibal?", afegeixen
Enjogassadament, esdevinguts xarons pregadéus qui es fan
Recíprocament laxes mamballetes. "Escolteu, és el cas que afligit
Per un flagell de caire endocrinològic esdevenia
No gaire temps ha, llas, cama-ranc, vull dir, ranccamat, on per ço
Que pogués amblar per aqueixes tendres catifes de granit
Hom em fornia, tot i que antanyasses era estat molt gelós
Dels meus esclops, llas, no pas d'hèlixs atlètiques, mes d'aquesta
Pròtesi si fa no fa ortopèdica, veieu?" On ja els dos
Barrufets són ben a trenc de desempallegar's no pas de les
Feres ales sinó dels sòlids embalums de les motxilles
"Curiós androide, doncs, collons", apunta un amb el sac encar
Clos. "Hò, ves", reprèn ell, molt aprensiu d'allò que en treuran
"Aitambé una mica massa orgànica, la pròtesi, cavà
Vós? Car prou em fallia i se'm tornava tota fràcida
Estantissa, adu corrompuda com carúncula o abscés
Bonyegut on poc s'hi han de valdre pomadetes (i flixa't
També de mètodes casolans que escarneixen els quirúrgics
Com ara fóra de rostar-te'l o escurar'l amb qualque instrument
De punxegària o fiçança manifesta, com ara una llima de tallaüngles
Ves, com si fos un simple barb que has d'esborrar a tots ops
Si us plau per força, abans del balleret; no, no, això és
Molt més pelut i...), i on aneu, pobrissonet de manguis, amb
Aqueixos descominals ganivets!"
*
L'hora que les orenetes anaven a desar's...
Abruptament orfe, salvat tanmateix com ara
D'un naufraig damunt la platja seca
Gicava enrere la xúrria espectral de pujamar
De claveguera que l'atenallava i llavors
Es netejava a corr-cuita adu
Amb les dents; voldria sobretot esdevenir
Gosset dels dos caçadors qui es perdien
En la fosca incipient; era palès tanmateix
Que als caçadors de papallones i voliols
Els venia tràgicament balder; abans

Que no se li n'anessin definitivament
Els demanava que com em trobeu... "Simptomàticament
Ets pell", li deien, llangardaix bicèfal, sense
Tombar's; li havien repelat l'os de la cama
Del mort adjacent amb forts ganivets i llavors
N'havien escapçat el peu i esmunyit l'os repelat
Per l'altra anella de les manilles, les quals
Ell febreix adu treient-ne espurnes fins que
En fa alguna turmellereta lluent i atractívola
Que arrossega polidament, àdhuc bufonament
I carrinclonament, com una puteta congènita
I, llas, sense gaires esperances; potser
Si els esdevens mastí fàcilment atiable
Contra qui sap quin enemic sobtat?... _ consira
I per xo avia un bram ferotge i es torna tot d'una
Nyèbit enjòlit, ocellet rejovenit qui deslloriga
Els golfos florits ans corcats de la porteta
De la gàbia o esberla ras les brèndoles
Del nou cenotafi i s'esbotza forcegudament
Envant i enllà, devers la doble silueta
Minúscula, minúscula, minúscula
*
Anc no els hec, ni, és clar, mai no els haig d'heure
Ni que els encalcés tot al voltant del globus _
Se m'han fosos com els cuquets qui amb
La nit s'entaforen per ço que no se'ls mènjon de
Viu en viu i sense rentar els cucs més grossos
Qui ixen aleshores. I ara? Ara, llas
Sóc sens quest per aqueixes endreçúries
De desolat escarransiment, ja ho haig dit
Puta amb dring-drings de turmellereta bufoneta
Ves, i carrinclona
*
Hauria arribat ausades a raure'm la barba ermitenca
Belleu amb un raor d'aquests que teniu per a dissecar insectes _
Tot per tal de fê'us-em agradívol; barba-ragut, mucívor
Greixós i subreptici com un tartrany, pacient, seriós
Fiable, tostemps ostatge primfilat de la frugalitat
Subterrània, mai condemnat al malbargany i al balafi
De l'agoludam aèria on cau víctima fugaç l'esbojarrat
Estort de fresc; vinc de molt lluny, haig deixès fins als trulls bullents
De l'infern, oital, i hi haig endurits mants tendrums; els oronells
(Llurs parets) em són ja com aletes de peix, de sauri, de dofí
Les genives, més que no pas dents, em serven tentaclets d'acer
Articulats, bons garbelladors de terra; l'esfínter jussà
D'aitan ditejat, és com un forat de font, tot de verdet
Rovell i floridures esponeroses amb faunes autòctones
Molt distretes ans exòtiques i belleu inèdites; sobri

Flixat d'allò pus, nodrit solzament amb polsims dels mineralls
Més abundants, acostumat a una son perenne que es converteix
Sovint en un son letàrgic d'aquells de despendre-hi o escolar-s'hi
La guerra sencera; jagut durant centúries entre els sacsons
I plecs de tots els estrats, com un altre fòssil anacolútic
(D'aquells qui romangueren entelèquia d'empertostemps
Renocs d'un o dos galons i prou, anc adult, adu ni nimfa encar)
Qui mai no enconaríeu, encara menys esquerarieu, amb
Falòrnies i mirallets de vida anecdòtica entre els espígols _
Amb un metabolisme d'aixarop, sempre per a manguis per a tot
És massa aviat: us escandeixc els segons amb l'harmònica
Feixuguia del camp magnètic quan fa una de les seves capitombes:
Fat capgireig constel·latori; segueixc el ritme adormit de les
Esferes, cap daltabaix catastròfic, tot això s'esdevé
Com m'esdevinc: amb la lentíssima evolució de l'univers
No pas alat, mes en suspensió en un èter dens i enganxifós
Com el quitrà: glicogen al fetge de déu, de què anc, llas, no ens
Acabarem de desempast ifar; trieu-me, doncs, podeu comptar
Si us duraré, marmessors il·luminats de la natura, o
Llogueu-me de cap de colla qui prengui guarda dels escarbats
Ensinistrats qui tothora, bon pic l'esbataneu, us formen
Nus, amb llurs urses i contorsions sempre aleatòries, les
Lletres de cada pàgina verge del vostre vademècum
Tan essencial, pel qual veia que us guiàveu i anomenàveu
El món. Gairebé com vosaltres, em vull immortal, ço és
No pas substituívol, intercanviable com un altre insecte
I son germà no res menys ensinistrat, mes ciutadà autogen
D'aquest instant infinitament estireganyat; ei, no haig
Vetllat debades aitantes de nits: ensems sé que covàveu
Qualque recolat desgreuge, que esmerçàveu les vostre dilatades
Coneixences a esquerar, àdhuc a emancipar, més: desneletar
Del tot alguna espècie dissortada, llas, molt nàquissa:
Un parell d'exemplars per començar'n, femella i mascle, i llavors
La descendència sàvia, neta, de bon regent i benestant _
No em saltareu encar de trascantó rere qualque roca? Amb afany
Terapèutic us ullc agotnats, celats, a trenc de dar'm l'esglai
Més esgarrifador; com l'hauré paït, em reconeixereu
Guarit de tots els pecats d'origen. Sobtat, no se us ensobina
Ans reneix. És ell! "Ets tu!" Só eu! "Un regironet, ca, perquè
Et guareixi de totes les malalties", i tots tres haurem
Tocades campanes, efectivament, efectivament; i en
Contrasemble exclamem que quin sant s'ha degut haver penjat
Car oi que ens escaiem els uns als altres perfectament, ahà
Perfectament?...
*

Amb molt de compte, el moribund
Amb molt de compte, el moribund
AMB MOLT DE COMPTE, EL MORIBUND

*
Espàstic, arrítmic, com el pregadéus
Va tombant el cap de mort; fa estona que
Horitzó avall es perdien els plomalls de barnilles
Gloquidiades als sengles salacots dels entomòlegs
I les virolles de llurs salabrets, els mànecs dels quals
(Com qui serva gos-a-dir un parallamps ultracuidat
Déus-burxaire, temptafats) menaven
Despreocupadament repenjats als muscles
No tornarien sinó massa tard, en acabat de milions
De llegües caminades, no dic pas dretureramen
Al voltant del món
*
L'arrelada tebior de les assaonades nafres
Es podria en una febre freda; el fetge li reptava
Els budells amb bromeres que se'ls empeltaven amb ungles
De vituperi i de martiri; belluga uns ulls rabits, en
Èxtasi inconcret _ se li disparen a llur albir i enfoquen
Estranyes sentors d'objectes ordinaris: un mac que put
A roba bruta; tiges de segura amb flaires de marbre
Queixals de vella amb ferums d'amor; un cap de mort que li canta com
La mòria; lletereses, vidalbins, les escumes a les
Llengües pudents dels basiliscs, als ulls dels escorpins, als traus
Emuntoris dels escurçons, als ous dels camaleons, als...
Fica el nas al fang, i es mor, anòsmic, en el pastís esponjós
*
Les aromes o els triomfs
Rom, conyac, bòurbon, resolis _
Licors, ambrosies
O nèctars de paradís que libes
Fruint-hi pler...
Comcals medecines que et salvaen
De la derisió
De l'haver de perir
Sense dignitat _
Epicúria fortitud, m'hi sent cridat
*
La jugadriu el té vora la llar; som a les rerialles
De la tardaó; les crosses repenjades al faldar, damunt
El qual hi ha els lletovaris i els elixirs lluents i virolats
Com cera febrida; eix flagrant: els seus ulls i els reflexs vius
Dels licors; tendrums de nous tumors al front: banyes incoades
O si més no som, fascinats, del parer que el seu cap de mort
Ara a les acaballes, adquireix la retirada del semblant
Típic del sàtir; d'altre recapte al faldar: figuretes desvergonyides
De déus, semidéus i pseudodéus esmerçats en diferents categories
D'estrup: amb ous, amb guivres, amb granotes, amb escolanets, amb cignes
Ens enrojolem com s'enrojola, ànimes artrítiques; menuts, fins trossets

D'estalzí part damunt el suro de les parets; ençà de la roba blanca estesa
Al respatller d'algunes cadires, percebem que el salla un tremolí:
Sí, també ell ens trempa en el seu son feliç, ens trempa amb l'esme
I la fantasia, ausades amb el monyó de fal·lus que li roman
*
De sobines damunt la catifa, faldilles amunt li ulla les cuixes _
Per tot vestit, ell duu un calcer tot tou: mitjons ben dobles
Desparellats, l'un color de rovell, l'altre de clara; ella, enllà
De les faldilles no duu re: al seu forat humit una bromereta més
Delitosa encara; farineta blana, s'hi atansa molt furtiu, sense
Pendre cap risc i ens és vijares que amb urc de déu assaja àdhuc
Un capgirell, d'on el coratge o l'esperit el falleix o més aviat
Els ossos rosegats pel càncer; recula com la serp escuada i rau
Quiet i enyorant-se vora la plàtera amb corquim i safatans on
Sovint, no pas, llas, tostemps, caga la moixa; vull amoixar't
Els cabells, li somriu al capdavall, i ell, aitan agraït, s'hi atansa
A repenjar-se-li'n; "vullc", li diu ara i açò tothom ho sent
"Que te'm moros a la falda", ço que ell, és clar
Amb la devoció deguda, fa
*
Per tota flassada un véllor o boldró de cabra rosegat
Per la ronya, ens rau entre la runa de maons malfets _
Tot això put com un pou de comuna; es veu que els
Gitans ho empren d'abocador per a llurs pellucalles
Ja gens aprofitívoles; doncs, encara amb un cert
Fàstic, s'ha endreçat, enmig d'un ortigall rebel
El jóc on somiava. "Percremeu-me, mort, al forn
De la bòbila", dicta, i bocins emmerdissats de diari
Bufats d'ençà del camp d'esports abandonat on acampen
Els forasters li responen amb gemecs sorruts de rebregada _
Amb això en tindria prou per a una bona mesada:
Em pessigolleges la doble vocació ben compatívola
D'hortolà i de llegidor, bòbila antiga; si encara em restava
Mica de salut, amb quina malallet avial, magnífica
Abassegadora, del pagès quan hom li trepitja l'hort
O els drets percebuts no et defensava!
*
No sé pas si ets un moix, un merlot o un escurçó
Qui sent que orxega i m'abuixeix; de cua d'ull no ho gos
Esbrinar del tot; abans em llenç de cap a l'embornal
D'un dels forns, on em rep el carnús d'un boc, banyes
I ungles lluents, i una lluerneta qui fa niu a cadascuna
De les buides cavorques dels ulls del seu cap de mort cabrú _
Corprès entre l'escrostonament i l'estalzí de dins la buada
No hi sé albirar de cop-descuit l'amuntegament de rellotges:
Tresor al capdavall d'algú qui tanmateix deu vigilar'l poc o molt
Vull, doncs, recular i fotre el camp, quan ullc dins la claror
De la boca del forn, un semblant solcat per les venes polsegoses

De les teranyines; per comptes d'eixir, doncs, encara m'emboteixc
Pus endintre; m'esborrona l'esclat del xiulet del mocós. "Mama, vine!"
Darrere seu, envers nostre, es roba elleixa, passades ortigues i julls
La gallinaire, qui duu a cada final de braç, pengim-penjam
Agafat pel coll, un pollastre mig mort. "Què hi ha, minyó?"
Demana amb escarafall sol·lícit. "Hi ha un lladre", fa el nyèbit
"Hò? Això no va ni amb rodes, això passa de mida", i escarritxosament
Esgaripa embut endins: "Què hi fots al meu forat micó! Malaguanyat
Fanal que no serv; tanmateix aquí van aquestes!" M'aboca les dues
Gallines, qui s'esvaloten de valent i m'encomamen l'esfereïment
La polseguera que aixequen dels racons ve cafida de cuques funeràries
De fiçances diverses i de verins assortits i selectes
*
Diu la dida gallinaire, qui cus sense didals
A la vorera, damunt quatre totxos primparats _
(I sense rancúnia li riuen les berrugues
Se li estoven els sacsons, pampalluguen les pigues):
El cul al totxet, esperant que sortigués pel trau
De l'espluga, i ja es feia tardet; tots dos, el toset
I eu, ens posem a berenar: un parell de badalls
De truita amb el botellic a l'abast, i ec que allavòrens
Tria ell al capdavall d'esbalçar's... Ganyó, xerec
Amb pler de desdò, sobreïx, i, en acabat de qualque
Tempteig fallit, patac que s'estrompa, bo i collant
El nas on, al rampeu de l'embornal de la fornal
Despesa, dos pedraferits fastigosets, bé prou
Amb vocació de taps o candeles, ara feien
La vida; es redreça, però, el desclòs. I, heroic
(Ves, el poca-substància), m'ensenya, com el cucut
Un parell de xagnes exsangües: l'aviram ben
Mort; poc calia ésser gaire pèrita en farnats
Perquè es veiés d'una hora lluny: es veia des de tres
Quarts de quinze: lívides, collvinclades, d'allò pus
Escarransides, em serva, rampant campió
Les dues polles, de qui la vençó tapava els ulls
Amb vels ben dobles de llets congriades d'honta i de
Dol. És clar que, prou cagarel·les, car és llavors
Que me n'adon: el de la doble polla així poc poc
Desponcellaria la babuïna pus carallot
Atès el fet del seu fruit morè, tot migpartit o
Pitjor; ai, borinot, si on hauries de dur el buirac
Menes un gep, on vas també amb l'alficòs aitan
Arran escapçadet? El piu de la sivella de
La corretgeta de la sandàlia t'hi dóna
Adu amb avantatge un podrit rampeu; pobrissó
El planyc, tret, li dic, que no sigos un algolàgnic
Tirà i pervers, tots pla sabem que al món brutícia
Rai, tanmateix. I tot i que no sóc manifassera

Com qualsevol sargidora merdacanera de
Llera o d'areny qui s'ennuegaria evocant
La samfainada de les vàlues tostemps aitan
Trastocades de fresc, "i on has perdut lo matràs?"
Que bonhomiosament li deman, i el barrut taral·-
Lirot us creureu que m'ignora, ep, com si li sóc
Una altra marcolfa proferta ras a l'eixoblit?
Molt s'erra el xicot, ja només evolueix devers
L'aberració; altrament, què deu aesmar's? Que en
Acabat li romandrà temps d'esmenar's? Bada, sí
Prou, sàpigues que de l'estrup de l'experiència
Sempre conceps massa tard
*
El toset Ignasi i sa mare Concepció
L'han pres a llur tartana i, per ço que es restablís
Li han donat que begués dins un atuell de metall
Boterut i abonyegat (que encara servava, a mig
Eixarreir, coents romanalles de la darrera
Cargolada), un brou de coll, carpó, ales i potes _
Al cap d'estona, com l'atiaven que glopegés
Encar del botellic, s'ha hagut d'alçurar que no era
Pas oc, doncs, perquè l'engargullessin a tot estrop
Que havia l'estoig reblert, que aviat hauria de
Treure'ls, perquè l'hi signessin, una pòlissa de
Nòlit, no fa? I que, ei, si sóc a trenc de deslliurar...
Com aquell qui diu, tastost bo per a l'adobador
O pitjor, si sobrevisc: de bell nou els proctòlegs
Jo et flic, i llurs crestiris criminals, d'on no sé pas:
Potser m'estim més de rebentar i que l'assaonador
Faci del meu pergamí aitan historiadet pàmpols
De fanal o, ben cosit, el torni adu part d'un
Vel de tartana; ves, m'esgarrifa i em posa la
Pell de gallina, d'acabar-los, viu, a les mans _
"Us haig de contar què li esdevingué al meu home:
De més a més d'exigu, cul de mal seure, i prim
Belluguet i pudegós com un filaberquí (per
xo em feia un salt al cor quan us he vist regirant-me
El forat micó, que em creia que ja hi tornàvem, que
Éreu ell _ el mateix posat tot escarransit, bo i
Furgant al rebost en cerca de res que en acabat
Li fes mica de profit), se'm va ferir un mal jorn on
S'escau que tastava codonys crus --oi?-- al bell mig d'un
Codonyar vora el qual ens havíem aturats, i
Ja mai no es restablí sinó a mitges, cavà? Ec que
Se m'havia tornat mig home; l'una meitat, tot
I l'escanyolida, arrossegava pertot arreu
L'altra meitat, irremeiablement morta." Amb un
Rogall commogut a la veu, el caquètic maltip

Volgué fer avinent que hi havia roba estesa, i doncs
Que potser calia mesurar la desclosa dels
Secrets d'esporàdic espiell, d'on, com al través
De l'ambre de la lluerna enllordada, les llums dels
Llamps de la tronada corglacen els infants, d'on mai
Més no es refan: gaseles resplendents hi passen _ llurs
Anques gloriosament nues, llampecs d'un instant que
Giquen roderes eternes on les ànimes topen
Amb esfereïdor terrabastall, derelictes
Constants dels oceans psicòtics de desig guerxat...
I si no fóra adient en aquella avinentesa
Que el missatge triés de nodrir el ganut aviram
Amb una bona escudella d'estany o d'aram
Curulleta d'ensegonada o del conglat flairós
D'una amanida de caquis, on "De quins trons garleu
Que em pènjon si ras ho escateixc", amb què li atallava
L'estossec vergonyant la venus prehistòrica
Cal·lipígia, on hagué ell d'explanar's: ves, que em fa por
També que no us embranqueu llavors en detalls que, com
S'esdevé amb els esvelts, senyorívols, sellons sense
Ditades ni nyaps, esmaltats o no, arrodonits
I llimutjats, de belles tonalitats d'argila
O llicorella, no pas, llas, ben cuits ans solzament
Soflamats, no fos cas que més tardet aquests detalls
Aparentment mínims no fossin esca que s'asclés
El patró o l'aspre nerviós que fa d'esquelet on
Penja el canemàs psíquic, on, com la malaltia
Osca els folres i teguments dels entrevins, i adu
Les membranes meníngies, així mateix certes
Revelacions en coratges massa tendres, ves, com
El ganivet, esquerdat d'amagat, d'escalaborn
A l'enclusa, que en acabat ben tost, sotmès a la
Pedra d'esmolet de la vida adulta, en escruix es
Trenca, amb perill de mort per a tothom dels voltants
Així, perforat per les coltellades bares, o
Pegues o dissortades, el seu tremp, on seny, aplom
I equilibri contemporàniament se li feien
Amics ans imbricaven i molt delicadament
Brodaven en captinença, personalitat i
Caràcter ben comcalerets, centrats i de profit _
Ara el plançó creix tot tort, foll, greument agemolit
Per estranyes melangies on s'enranceixen, fit
A fit i caòtiques, cobejances proteï-
Formes, maldefinides, que el fan, de ferm, sa i adret...
Hermafrodític i algolàgnic, i el duen, lúbric
Com llop famolenc i mogut; rabiüt, bavosenc
I itifàl·lic com un babuí en arreçó i tanmateix
Mig escanyat pel coble que el ferma sense remei

Lluny de les humitats flairoses de les dones
Com un boig a cercar arestes als pollastres, pèls als
Ous, queixals als parrufs, rou a les flames, sobretot
Tostemps a fumbre el nas dins els afers d'altri, d'on, és
Clar, aitant si es troba enfre càfiles emmascarades
I desimboltes o, amb més raó, en migrades
Constretes, voludes volpelles i en èxode, ha
De rebre tacons a tort i a dret, car ningú no vol
Al capdavall que li vinguin a furgar amb becs hostils
Voravius particularment privats, plecs encetats
On la infecció rau a l'aguait i s'escola sense
Remissió la persona _ per les buades cruels
Del cel orb del desert, sents pessics d'urpes de voltors:
Re no t'empoixevoleix com això, n'occiries
La munió jatsia haguessis de calar foc al món _
Crema l'aire, crema l'atmosfera, baldament ja es
Cremés tot si només podies doncs enxampar-hi
Així mateix el maleït xafarot qui et roba
Ara que et té nu i totalment escarrutxat, el teu
Últim bé: l'urc que en la soledat te té, el sentiment
Que em sóc, a despit de tot un voltant orc i enemic
Senyor únic del meu espai interior; se m'encén
Amb esca darrera d'ésser el pinyol més pregon i
Íntim, si amb lesa humanitat uns ulls esbojarrats
M'hi sotgen, espien; amb quina empenta, hò, i embran-
Zida, no l'acab d'anihilar amb les meves forces
Definitives. On el missatge, nogensmenys, bo i
Fotent-se'n prou de la virolla, s'ensumava la
Flor al trau, es clenxinava a cop d'ungles i, mà-pla, es
Llepava ben amunt el xurrimpàmpol, dementre
Que sa mare, gens propiciada per la ultra-
Cuidança gens plaent del malalt per llur bondat mig
Remut, ja no la feia petar pus, pus tost allò
Que feia era escarafallar's: "I ara! Poc li amag re
A mon toset; mai de la vida no l'haig hagut de
Reptar; sapiguéssiu que, nascut del tot ensenyat
(Com sovint s'esdevé, qui neix pòstum, ensenyadet
Neix _ com ara si son pare se li reencarnés
De totes dues meitats ben refet), si mai obre
La boca, sempre li retorqueixc que: codonys, bé tens
Raó. Molt de doldre --sabeu?-- que mai pogués havê'us
Passada pel magí la il·lusió que el toset fos
Votat a fê'us cap mal, ni a vós ni a ningú, i açò, és clar
Sentís el que sentís; tostemps se m'ha captingut (a
Part de la miqueta mandroset i putifeina
Que no us neg) d'allò milloret; llassa, jo et flic, ben a
L'inrevés de son parot, qui déus hajo perdonat _
En acabat que ja m'havia costat un cabàs

De pèmpins, el vaig sorprendre jagut a un marge entre
Els joncs papallonejant ans llegint, fot-li'n tu, «Com
Assassinar el vostre consort», llibre infame, ei, d'on
No n'isqué pas viu enllà d'un altre minut i prou
Ara, no us dic pas que qui l'assassinés fos manguis
Únicament li retinc una estoneta la
Medicació..." Mare i fill se'n riuen amb rialles
D'on les urses esdevenen tètriques a la llum
Tèrbola d'espelma que es filtra per les escletxes
Del terrabastall de la tartana, on de més a
Més sembla que es belluga qualque bèstia feixuga i
Lenta; mercès per tot, però és hora d'anar-me'n
"On anireu en aqueixa múmfula on ni muricecs
Ni òlibes saben trobar-s'hi? A banda, mare de déus
Que els mosquits hi piquen de valent amb barres ertes
I serrades." Tant se val, senyora, marrec, poc puc
Allunyar'm gaire _ massa arrelat a aquesta terra
Dels meus hortets; giqueu-m'hi anar, darrere, com una
Caguerada. Cavà? No us indispòs ja pus; siau...
*
Vol lleixar's caure damunt el camí com pera corcada
Escandall, plomada mortalla-sac que la pira espera _
Pare, mare, fill, l'han aporrinat, rapaços, i el damnen
Xagnes jazzferides, caps de mort histriònics, espectrals...
Se'ls estorcia, tanmateix _ perbocament feixuc de fel
Xerri sense hiats de carro a tota erra. Si es perdia
Per aquests rostolls cap patòleg forense, què hauria
De fer'n, d'eix misteriós esclau no pas de doblers, sinó
De bales de quitrà que aitampoc no menen aumon ultra
On al més oblic de les tiges un suc de carn rostida
Esbossa l'efígie grotesca del tió: urna de
Certes cendres que la indústria de les cèl·lules rebels
Ha atès així mateix de pair? I, si percacés pels voltants _
Sangoneres ixen a esgarrifar'ns-el, tipes com (renou
De batalls del seu cor entre unes dents que com ara punts
De nafra a mig guarir només petaran quan el monstre qui
Malda per néixer'ls, lliure i enllà, haurà crescut amb potes
O banyes prou fortes, alat bony de sang d'urpes demòniques)
Tipes, doncs, com llampreses o escurçons _ o com el seu braç tot
D'una apàtic, eixivernant, borrissol d'escates, ungles
D'ullals, manoquelles d'esperons, grops als artells que es tornen
Ulls d'ambre, estranys. Patòleg bo i transformat, ulls esbaldits
Sense teranyines ni pampallugues ni fosfès, els teus
Braços paràsits albiren netament els esquers que ara els
Profereixes; infectat pel lleig, el llebrós, l'esquenatort
El maleït condemnat, l'esguerrat, tres quarts de pixa i en
Gotejava encara, malagraït escorxat, t'estrebes com un altre boig
Llengua, orelles, matràs... Forat jussà avall, et devores, horror

Els budells
*
Carranquejà full avall com un gargot
El deslliurà el cul de la tremuja
Amb un espetec: un feix més _
Malgirbat embolic de parracs
I pelleringues: un altre feix
De foteses i tarararats _
Detritus, rai, ai, pels camps
*
Se'ls ha esquitllat de la civera
A trenc de ficar'l al quiròfan
Actrius, impostrius
Vagarros embatats
Promiscus llogats _
De voludes moribundes
A l'escorxador dels quatre gats _
Paons a servei perdurívol
Aquell jardí n'era l'antesala
Xst, del cemintiri
*
Se n'anaven de bòlit vessant avall
"Burxa'l, hereu", manava el parot
Barana enllà de la tartana
La mare no calia pas engrescar-l'hi
"L'infern n'és ple", n'esgaripa el plany
"Púrria qui s'esvola, i llavors
Entre poc i massa, així t'ho pagaran _
Bon profit, baldament que en sopera
Llotàcia, pitet asfixiant de gairell
Cullera de plom, hi gaiatellegessis
Sens respit d'empertostemps", on
Vora l'atzavareta pansida, la letargia
Se segueix al tedi adolorit _
Enraonies de grills al rostoll
Visió d'herbei xamós i grasset:
Fosforescent cavall xàntic
Les xàldigues quan escarritxa
Perforaden, amb ferradures de sílex
La boira, massa densa adés
*
Encara saps qui sóc?
Encara sé qui ets:
Esvelta facilitat de cérvol
*
Vós: llefiscós càncer de flor
Tornéssiu a casona, cavanet?
*

Paujardineig a alt davall l'ombrel·la
Quan qui se m'apareix rere la tanca?
No el conec, mes ell us coneix, duler
De cabres qui aitantost em guaita agolut
D'una agoludam àvola com, rabit
Tolt de tot nervi, se m'esmortueix
Captaire de tènars plens de durícies
"Al vostre servei perdurívol", damunt
D'un toll d'orins equí, pus llorda imatge
Poc puc aesmar'm llavors, mastegot sobtat
Al meu benésser entre volioles i enciams
Amb entrecuidada guerxina, es treu
Xap badat enfora un matràs de gàlib
Com més anem més prolífic: trempa, hò
Fins a eixaures anc no desminyonats ni ans
Belleuet descoberts per tots els annals
Esquinçats del recós desig femellenc _
Se'm trenca el paraigua a mig mànec, corcat
Pel jazz inic d'uns rellotges de la mort
La virolla en cau com un vit a clavar's
Entre les fulles agres de l'enciam vulvar _
L'urcplè pastor em profereix el seu trofeu:
Bategós saltamartí que m'ensabona
Cada nafra: sés, boca, cony... Les seves
Capcinades insinuants creen un camp
Magnètic d'atracció, d'on no sabré pas
Desempallegar'm: massa potent, les cames
Em fan figa, i la figa sobretot, massa
Potent aperitiu, les dents se me n'hi
Van com les vespes al moscatell, astor-
Adora aparició del vesc més dolç
Amb una esgarrapada, m'hi haig llençada
Amb l'urgència de l'anticòs: salt
La tanca amb cada forat a lloure humit
Per a l'estrup: tots tres s'hi (som-hi, som-hi)
Afanyen de valent: Com apagarem
Aquest llum, aquesta torxa, aquest volcà
Aitan impossible d'embolicar, minsos
Trauets menysvalguts que l'estrup estriparà?
Ni a mans besades no sóc el cassalet
Dels seus trons que tempestuosament bullen
Em caldrà una bastida per a enfilar-m'hi
O potser em lligarà entre dos aspres robusts
Proferta com entre tòtems; escamarlada
I ben amunt, el perpal de llis i suau
I rodó tòs: cap d'ariet, de qui la fera
Entalla al front llagrimeja enamorívola
M'esportella a delits mai no assolits

Ni amb vits de muls ni d'estellons, de qui
Fidelitat fa'm blana encar d'emoció
Tendra, i tanmateix, cal confessar-vos-m'ho:
Mai no fui colcadriu més agraïda
De fera pus ferma ans gegantina; m'haig
Escorreguda quaranta-cinc voltes
I l'estrupaire encara engega; romanc
A l'aguait; el món sencer ha fetes quatre
Becaines, la lluna ha girada cua
Una vegada, àdhuc la muntanya un bosc
Per ço d'escurar-se'n les dents, s'engolia
I l'oceà ha païda qualque altra esquadra
Ans el viol no s'acomplia; urses
De diable al seu vult quan en la lleterada
Esdevinc galàxia de senys esparpallats _
Paradís dels sentits, mes tanmateix, car
Romania a l'aguait dels signes, llig
En les seves rugues teodolítiques
La vostra ubicació exacta, adreça
Sempre en contrada inhospitalària
Ans contrària, escunç rebec, repelós
Ai, doncs, a les envistes, som-hi, som-hi
S'hi afanyen...
*
Eriçonet insubstancial, agafí llavors
De més a més de totes les dolors gruades
De l'arret, un maldecap esparverador _
Moscs volaires, pitjor: tse-tses, s'afegien
Al meu son despert, on en covava ous
Qui desclourien en nelets i recances
Fins el jorn on la salut no em tornés _
Nàquissa, no us sóc sinó mangala guita
Ni us valc, doncs, per a res; per xo us vinc
Xopa d'una plenitud de facultats _
Aquesta és l'entesa: com el meu cosser
Us xemicaria si l'en lleixava a cops
De peülla ferrada, de manguis rebéssiu
Profert, les guitzes ferotges amb què vullc
Revifar el vostre coratge abaltidet
Som-hi, som-hi, s'hi afanyen, de valent, va-
-lent
*
Ambivalent, tothora guiat per ambdues valències:
Adés afecte, adés repulsió, es desféu al capdavall
De l'escandall rutinari, i a les noves sentències
D'uns ulls verges es sotsmet, d'ara envant orfe de prejuïns
_ Orfeu titànic, ullc la dona per l'abassegador podall
De flames d'orc esporgada de cap nelet que desonir'ns

Ni aontar'ns hagués mai pogut en jorns votats a l'oblit...
I s'afigura que la veu, trets rum-rums i confidències
Nua com os perrostat, sens les carns roïnes del despit
Ni les samfaines corroïdes per les cordes del verí
Amb què l'engraellaven, cuirassaires, els roïns veïns
_ Encallat al darrer trencapassa, a trenc sou de reeixir
Llassa, la vostra arribada al reialme d'on em sé verosa
Encar per a esdevindre-hi llogataire, i umfleu el pit
I amb un tremolí, a llindar d'última cleda, una nosa
Us envaeix: "Podé no fui prou comcaleret amb la dona"
I --lloades cues de pansa!-- us tombeu, ulls nets, per al vaccí
Darrer d'un comiat sincer i allí us sóc, sempre a l'espona
Aitan justa a vós, ben bé al mateix cofí, sense pendre enuig
De les vostres dèries expedicionàries ni plorosa
Poc ni molt si tornàveu encetat, escoixenut, rebuig
Cernut, venut, caquèctic, cassigall, ni esquelet qui no pon...
Viatjàrem arreu plegats, mateix tros per a mateixa estona _
D'un jorn: si voleu nit, tinc dia; si dia, nit em correspon
A despit de l'impuls inicial, mai no acabeu gaire lluny
Us desconfeix l'enyor o no ho sé pas; tantost, com qui defuig
Poixèvols cruanys i s'esmorre enmig de la xera que gruny
I el consum, és el vostre cas que fugíeu de l'escombra
De les irritacions consuetudinàries (la son
Que indueix la mainada talossa, soroll que en la penombra
Sobtadament us aombre, les odors miasmàtiques, els
Promiscus entecs, fum que s'esmuny, buròcrata qui us desjuny
El copdepuny cosser dels nassos dels vils veïns de mals fels)...
I, llassa, em quèieu tantost ras a la ratera de les horrors
Autèntiques: si ja no se us exhibeix amb un cogombre
Carrincló la temptadriu tediosa qui com godall pudegós
En trist sobrepuig vol barrigâ'us entre les tòfones, menys
Engrescaire encar és l'espectacle natural dels tels
No pas llevats a pleret, com sedes d'hurís de bells dissenys
Amb pètals i marbres vaginals i fàl·lics que s'endollen
En zèfirs i brises d'airecels harmònics, on les amors
Mel·líflues vessen, de l'arreçó salvatge, l'haixix foll en
Caus d'orelles roents..., mes --oh ensulsiada moral del vent grop
Estrident dels depredadors atacant!-- els tels que com brenys
Envitricollats, enfangats, esgarrinxats a tot estrop
En urgències ultranceres: tels d'ales, de cervells, d'ulls
Són sense compliments a tesa potinejats, i els brollen
Tota mena de sucs repugnants, xemicats arreu, com fulls
Rebregats, cremats, corcats, podrits, oi, palimpsests sense gens
De vàlua, puta natura, menjats d'un glop o amb l'esclop
Molt injuriós dels becs dels voltors fets malbé; amb el dens
Encens dels ullals de l'escurçó, les urpes del pregadéus
Volpell, del llop felló, els botris, trompes, esfínters i trulls
De fiçances verinoses als visatges esfereïdors dels breus

(Mes anc encara no pas prou) aràcnids, amb milers d'invents
De tortura naturals..., tels vius, bategants, tothora us venç
(Trepitjadorament, esborronadora, impunida, vents
D'injustícia a les mans) un alè vital, a l'ordre i l'endreç
Finals abocat. Ves, per xo us vullc en societat, on els meus
Vels no sagnen ni traspuen icors de fàstic; ja hem après
Ambdós a adreçar el fastig que ben sovint per la meva carn
Sentiu; això, rai, mes llavòrens ens cal recordar els lents
Retorns al desig: creme encar l'animeta davant l'escarn
Del nostre amor, flèbil flameta que, antany en l'oli escàs, llenys
Es cregué, adés de guerra, adés de plaer; suret encès
Ara, molt més comcal, se sap. Ei, tant se val, a casa almenys
Trobareu que ni insectes el món no ens hi perestifollen
Ni que, trets certs veïns, és clar (poc vullc, però, interpolar'n
Cap anècdota llepafils, on en cassigalls s'entollen
D'altres "Bearns" arnats), els rapinyaires no ens devoren pas _
A la barana del cemintiri, quan ja toquen els senys
Quarts de dues de la matinada, i enlloc cap altre pas
No es sent, tombeu cap enrere el cap: fill, quina esgarrifaó
No feu vindre: sembleu espectral entre els tòtils qui trepollen
El fang d'aquesta roina incessant d'eixa niga tardaó
L'umflaó de vèrtoles a llurs esquenes en fa caimans
Ja damnats, de qui cal ésser forceta intrèpid i capaç
--cavà?-- per tal de no fer'n cas; no crec que vúllgon devora'ns
Tampoc (veig que n'hi ha prou amb un estossec de cadarn per ço
D'ostar'ls); mantinc, però, que em colpiu de fantasmal i amb raó:
Feu paor de debò, com canviot o malbargany; desdò
Rai, i aitan nyicris, iridescent, sense remei, arreu
On no us han escapçat pas, ple de rovell, nas de gairell, mans
De carbons, com estalvis de culs d'olles d'orc, llavis en creu
I així anar fent, més que més si són les lluernes volaires
Les qui, com ara, us il·luminen com escales xilofò-
Niques, fetes retrúnyer odiosament per cabrits flingaires
De caires demoníacs: berruguets qui amb goig percudeixen
El plugim espès. A l'esparra de l'última cleda, aneu
De recules un instant, sé prou que us empoixevoleixen
Els entercs rosegaires de l'íntima recança: et reca
Sobretot l'abús on mentalment m'has llençada als drapaires
Per tal d'allavòrens, sovint, impotent, amb l'eureka
Històric dels vençuts, ets tu qui et gitaves als llops i esglais
De desolades endreçúries i foscors, on creixen
De ferm estranyes tovors i t'escoixendren els atzagais
D'ens entrecuidadament mínims: fiblons de virulents
Trepants i fiçances, d'on ets fotuda taratoteca:
De tota mena de pits i geps, de cassanelles, de cents
De plagues latents on sapròfits i paràsits fan llur jóc
Fastigosament esborronador, esdevens llurs llocs d'esplais
De guerra, de descoberta i mutu envaïment, ets el moc

On tota cuca o microbi viu..., si te n'esprems, si te n'estrenys
Te n'has d'espinyar, car, tan curull n'ets, que sense compliments
Perds del tot tota substància: t'esdevenien! És com si empenys
Per a cagar i tu ja érets la merda. Si se t'empatollen
Pels voltants els congèneres i no et giquen pensar, prou sóc
Del parer que els monstres naturals molt pus pitjor se't collen
Ínfims entre sinapsis; llas, fossin cúpids cupids qui et fan
Ert d'allò pus, a perperir-hi, com a mi em farien prenys
D'un èxtasi continu; se t'enferritgen al nervi: engan
Sempitern, car pecat de protervi no és pas pecat al cel
És l'estat just del recompensat retut, i, doncs, s'hi afollen
Totes les humilitats inútils del qui es tape amb un vel
I no vol deixelar's, mai revelar's, per por que se'l mènjon
Oi, de viu en viu, els companys... Eteris, sibil·lins, refan
Els veïns els camins i aviat serem tots plegats (que em pènjon
Si no doncs) a aplaudir't, ara que un pèl abans de no ficar't
Al potet, gires el coll i adu em demanaries, cruel
Vell mariner, amb un bruel tan fluixet i cusc que en acabat
M'esqueixaria ausades el cor: "perdó". Perdó, però no vullc
Que els pous se m'esparpèllon ni sobreíxon; que se't vènjon
Vullc infants i, bé que no m'hi faig gaire, certs veïns; esfullc
Els àlbums i sempre hi ets, colpin'ns-e amb la teva absència
Ultracuidada; ara veurem en quin goig t'has transformat
En acabat de covar't tants de jorns, amb paciència
D'ou qui es tornà pedra. A trenc de fondre't, pres de vertigen
Te'm tombes, i belleu ets de fresc jove, i veus com em despullc
I t'esdevenc l'ídola única qui fui al bell origen...
I vós sou de bell nou amívol, mascle, aixopluc plaïble
On a alt vullc esbadellar'm: feliç coincidència
Bolla benastruga: em voleu contenir i jo païble
Us em vullc i per vós continguda, i no em cal ningú pus
Mes a vós jo us calc desesperadament: sóc-vos l'oxigen
I, com en les llegendes que lligen els aborígens, refús
De fills ens creixen a la soca: malaverany de bolets
Podridors, autenticitat que s'és quallada insensible-
Ment en jova asfixiant, on els sobtosos parents i els nelets
Heretats emasculen la imatge: t'apareixc tot d'una
Gamadiva i nàquissa, font de l'entec i adu un pèl enjús
De qualsevol desconeguda amb semblant prou estrany: pruna
Bruna, llunàtica, artificial, metàl·lica, d'un món
Com menys autèntic millor: inabastable, inhumà; místic ets
Enverinat per una altra religió, és a dir, se'm fon
Ves, la seva amor per un pec, letal, desig d'inexistent _
I ara què voleu? Us em tombeu i, atrit, amb una engruna
D'afalac fins i tot, prou fóra'n hora, em miraríeu atent
Amb uns ulls tots nous. Mireu-me amb els ulls d'ambre del cavall meu
Dalt del qual sóc, i ell al capdamut de la duna pus alta, on
S'esquitllen, davall la lluna, mamífers impotents: sou reu

D'aquest nou eidòlon: eu revirginitzada pel vostre
Remordiment
*
Com es reflecteix el Sol morent a la pell
Dels tomàquets verosos a la branca
(A les prunes en prunera, les figues en
Figuera, mes no pas a l'arn, i jamai
Als caçamosques ni als fruits morens mentiders)
Als ulls d'ambre es reflecteix la llum dels ulls
Del cap de mort: la flameta de l'espelmeta
Dins la grotesca carbassota balmada
I calada vagament amb la fesomia
Del moribund
*
Davalla la briosa colcadriu del seu cosser _
Guiat amb un dit dins una de les bagues del mos
L'arramba a la reixa del cemintiri, llavors
Treu un clavell que duia clavat a l'arçó, gita'l
Al vent de cap endins i espera en quina tomba no
S'esbaldregarà
*
Fa cap al nínxol com al forn _
Dins al forn, caps de mort
Ni fogasses ni cócs
Un dez de rellotges engegats
A la llenya escarsera, rellotges de la mort
I, en sengles racons ombrívols
El parell de conills robats
De la conillaire
*
Puta àmfora on deses els ops
Puta àmfora on deses el dez
Puta àmfora que ara i adés
Puta àmfora ascl amb esclops
Puta àmfora i no em coste res _
Quin gènit, quin trasbals, la tòfona
Hi rau, i ves, també la tàpera
Puta anàfora, puta anàfora
I a més a més manta matràfola
*
Per això comprem el diari, perquè ens dongo
La recerca feta _ fa el broix torredà polonès
Bo i copiant-se la recepta
Puix tan gint em convé, la calc adu enganxada al vidre
Els fanals del far són apagats, pler lluu el Solell
Sobtat ans espontani, amb el turmell gens corcat
Pel cel, entre els cúmuls apareix, esporreta
A la geneta, colcant el seu cosser

La trobadriu adreta _
Corcorcat per tindre't als meus braços
Mormolant-te paraules d'amor
Somieigs, ves, de pobre gat, al qual la dona
Aporrine adés adés: Midons
Abans no plogo
Foradet tou
Ans l'ou no es cogo
Ni el penell mogo
Foradet tou
*
Foradet tou
Anc re no et nogo
L'adís se't fongo
Ans l'uix se't clogo
La lluna es colgo
No es tanco el pou
Per molt que et dolgo
L'os no se't molgo
Se't torço l'ham
Gél·lera, tòtil, nic, gamarús
Ans l'any no et tòlgon
Forat ben flonjo, moix, eixamús
*
Trauet mollenc, eixeridet
Res pus no am
Sovint, en nits, estalvi i sa
Bo i remenant, bastó truà
No fa pudor, calibre gros
Per gros que fos. I doncs bé em plau
Puix així som _
Si fuigs hauràs d'espinyar-te'n
Re no tindràs: casa ni barca
Ni carretons _
Si fuig, tindré cel i oceà
Tinc els ocells, tinc el paisatge
La pols i el vent; la nit, la llum
La boira, l'hora; l'horitzó clar
No ho barganyc pas per res del món
Galtacolrat, mòrbid semblant
A trenc de fum, gebrat bigot
Sempre que jec sé que en tinc prou
Només m'és ops escunçar el tec
Alegre jou
*
Estiuet de sant Martí
Temps de picots:
Verms, formiguetes, corcs i rellotges

De la mort, insectes renadius qui rondinen
(Ai, dois!) per grops i aporismes _
D'on fem'ns-en un tip: l'adís ho vol
*
Amb el bec, endins, ben fort
Trauet micó, moixell
Tot de fluixell
Moixons, moixons, meravella, som-hi
Meravella, ah, meravella més grossa
*
Jorn on a l'oreig del prim vespre, no pas en record vostre
Em grataa una certa pruïja, rere la gens pesent
Totalment osmòtica tanca, i el saborós colostre
Mugrons avall regalae, i de l'entalla més flairosos
Suquets, damunt l'indret on paujardinejaa i amb el peu
Afetgegaa els caus on desaa els rellotges, remorosos
Bares, com cors de rondalla: delataires...; jorn, dic, on salp
A la percaça d'una satisfacció sense el sostre
Dels carrinclons..., n'hi hagué per a llogar-hi cadires: un talp
Hauríeu dit, o belleu tartrany, grill-cadell, conill o serp...
Pertot arreu capllevaen... les cigales d'ulls lletosos
Rere la tanca minsa, part del carrer; sóc llur Euterp:
Giqueu les bestioles atansar-se'm a sentir'm: toc cançons
D'entrecuix, d'on cada nou invertebrat, seduït, el palp
Desclou i allargassa fins a vúllguer tocar'm: relacions
D'ídola a prosèlit veig desenvolupar's: al bell zenit
Assenyalen llurs gnòmons ploraires, tots em veuen Prosèrp-
Ina de llurs raptes i estrups, i mal em fos d'antimonit
L'ull se'ls fa aigua vers l'eterna nit de la meva mangrana _
On grataa, gratae l'alt polonès, i amb efusions
Gratae el pastor, i gratae l'enterramorts la blana
Morbiditat del cuc en formalina, i el llenyataire
Volie desar el rellotge a l'estoig on amb un cert despit
S'aesmae que ja l'hi desaen sens pairar-se'n gaire
L'òliba, l'esquirol, la garsa i els de pus dels veïns _
Cerquen tots els traus: satirets burlescs rere na Diana
Només a darrer reng, l'argus més gros, vell mariner, sap fins
On ateny exactament el nombre de claus ans rossinyols
I perpals si fa no fa enormes, tots tanmateix d'escaire
I entalla comcals, que obriren de bat a bat els meus erols
Ni quins mànecs d'escombra no hi burxaren pas a ostar-hi rats
O relles de sorda arada no hi han llaurat, ni ves amb quins
Sements anc hi ha hom llavorat, parant-hi, ben esparpillats
Més o menys compte, gnoms meus, car tampoc no volem barganyar
El dez, desponcellar el sebollit adís, d'on potser els estols
Àvols, i no pas els ambres ni els coralls cristal·lins de la
Fausta epifania de la descoberta del seny del món
I de la vida, colcarien, apocalíptics, cremats

Deçà l'àmfora ominosa: sema, nàquissa, lloca, on
La troballa rau; que no fos cas, oi, que més que no banyes
D'abundor no fos l'aixovar de Pandora _ d'on tots plegats
Ah, beneitons, ben beneïts amb el seu darrer do, canyes
Enllà, rere la tanca frèvola, encara confien tornar'm
A xingar: puc llegir'n llurs urses i visatges, cascú es fon
Sots el Sol morent, un cassó de brases a les mans, per dar'm
Un bri roent del seu ens, no pas com tu, malparit, herpè-
Tic, morfeat, qui has romàs, no sé pas per quines estranyes
Degradacions, culer tota la vida, culer i prou, re
De pus avençat, i cabalment: jugador! No ets pas culer
Evoluït d'exjugaire si fa no fa fracassat, ni far'm
Que ets, a les teues velleses, i mòlt i fotut com et sé
Delerós culeret qui es prepare i, guaitant-guaitant, al joc
Per al qual aitant s'amaneix, ell astrugament creix, per què
Ara lleu, d'un jorn a l'altre, assajarà, gosat, sa renoc
Estrenu i ràpid, el salt meravellós de la jugada
Primera, quelcom tot plegat que tu, monstre immòbil, afer
No escunces sinó en el desfigurat espectacle; bada
I prou a través del safrà de l'ambre el teu lleig vult glaçat
De fòssil, no pas serè, mes desnerit per la fe del boc
Emissari, amb metzines somort, orb, capat i il·luminat _
Místic, ja t'ho haig dit abans, com l'esguerrat qui rere els vidres
Ordeix de teranyines balbs nius teòrics, i qui cada
Singlot trobe molt simptomàtic: n'escarteja les hidres
Qui adés se li adeien i ara li tapaen la bastida
D'aire on l'entrellat de la visió li reposae: cansat
Mastegueig del mateix vòmit antic, boixada mentida
Que ja al temps de la picaó provocà aitants de datpelculs
(Doblats sovint de datspelcul) a xemicar les clepsidres
Del present a canvi dels canviots dels paradisos nuls
D'on el líquid corrosiu enteque nacions senceres _
Malvestats bíbliques s'encomanen al teixit en vida
Com vírics verins d'on els sols vaccins són unes ulleres
Prou netes per ço de veure'n ben clar els maleïts tentacles _
Místics com vós, això, rai; us pensàeu únic (he!), i els muls
I adu els mosquits foren més rars i de lluny que no els oracles
De secà; fotrem goig, amb aquesta humanitat sintètica
(Menys d'individus destinats a seguir les propis lleres
De la llibertat, sens poixèvols censors, de qui l'atlètica
Passió es limita a esquarterar heretgets i descreguts)
Amb les dèries encar del suc amèbic: trists espectacles
D'aquests mocs de contagi jurcant, a tots taps escorreguts
Només a engreixar's, a engreixar's sense seny ni consciència _
Per mor d'una arreçó guerxada, heu perduda la poètica
Habilitat de xingar amb la vida, per xo ara en potència
Xingueu amb la mort, culers de déus foscs i d'altres enfarfecs _
Fallíreu en el viure lògic i us arrapeu, senys beguts

A l'absurd fantasmagòric de les religions; renecs
Salutífers baldament retrunyissin cada foradet
Avall de la paella del cel, com per mà de la ciència
Prou ja en retrunyen les veritats; és clar que re no ha desfet
Aitan a tesa llurs barroers poti-potis superposats
Com la hipotiposi de la realitat; d'estirabecs
Pecs i obsolets amb què encar voleu guiar'ns, ben fastiguejats
N'estem; au, plegueu i fora, culers d'il·lusoris bugats
I cabermòrums, culers d'imperis, on es veu que un grupet
Protoplasmàtic, un brou magmàtic d'aquells dels anys sagrats
Se us metamorfose en xucla-sangs i us robe d'ànima i cor
Ço és, d'individualitat
*
Ganyota esforçada d'icnèumon enambrat
Fas un braç de ferro amb l'ambre sobtat
Com jo en faig un altre amb en Morfeu
De qui l'elm groc lluent com gaiatell
En la calitja em guia, vell timoner
A predis on sitges, tremuges de cendres
Caplleven com bolets de magnituds superreals _
Em tomb cap a la tocada d'ase i, esfereït
Ullc el gegant _ té una xiringa de fel amb fems
A les mans, enorme escandall amb què em mesura
El bessó de cada artell; m'escruixeixen els torçons
La dolor purament física m'afligeix
Fins que sóc a trenc de plevir'm a qualsevol
Cosa o ens qui me'n pleveixi cap remei _
Pliu contra pletge: el seu perfuntori
El meu esmerçant-hi les escorrialles
D'una vitalitat que es pon entre eflorescències
Metàl·liques, cascuna de les quals em demoleix
De viu en viu qualque teixit hipersensibilitzat _
Crustaci rescalfat, s'ennuega en xuclar'm
A tota galta (quant no li valc?, vol sàpiguer)
_ som-hi, som-hi, de quants de quirats no són
Els llapis punxents d'antimonit que et suren
A la sang; quant no deus valdre'm, vull saber _
Divina estibina on et fossilitzaràs
Ets un gep d'eriçons letals, i aquest pixum
Que giques enrere, viat arreu amb cèl·lules
Mortes, pus, icor, virons i bacteris
Sopa gamadiva on no prosperava nidéu
És el teu Aqueront privat, pudent esclau
Escosit per l'escolta: en Cerberet, el meu gos...
Hò, sóc ton Caront! _ fa en Morfeu, disfressat
De llamàntol safrà, immens de marros, és clar
Minotaure vicariós, de recanvi
Amb banyes de punxegàries relluents

Ganivets sense estrenar, un bédedéu de potes
Amb fiçances verinoses i les dues rítmiques
Pinces de punxàries grotesques, d'on llàgrimes
Químiques que manves corroeixen marbres
Se n'eixamoren amb alacritat: record
Prehistòric qui tothora malda per ço de fer'ns
Por; a l'ombra de la paret del cul del nínxol
El nas fantàstic em degota mocs que esterrossen
Amb pous molts estrets l'ossera fins als fonaments _
Sagnant com un maeller, gemegós com magdalena
M'empeny dins el plom lluent de les aigües
Per on vol entortolligar's el laberint com més hi som
Més opac del malson
*
El cavall se l'estima amb una amor gelosa
Quan li rota o se li enfotimen certes hormones
S'alzina, es palplanta, i amb les dues ferradures
Del capdavant percut damunt les virolles
De les reixes, d'on els llambroixos pateixen _
S'han plangudes tota la nit les llances
Dels engraellats que s'erigeixen tot al voltant
De l'aixopluc on s'amagava el moribund _
Tipes i fartes, bèstia i colcadriu
No el volen pas per a cruspir-se'l, el volen
Per a punir'l
*
A frec de forat se'ls ha tombat
Vinclava el coll com un voltor
Cara de voltor, com un voltor
Qui peona cap al farnat
Ha tombat el coll rebregat
De voltor i amb lentes parpelles
I nictitants de voltor
Els ha lliurats un gruny
I un esgaldiny _ esborrat
Que l'esborrin, que l'esborressin
"Voldria que m'esborreguéssiu
De tota llista dels vius, i ara au
Prou, siau." Intactes rellotges
Prehistòrics atrapats en ambre
Tornaren a sonar _
Jazz hora, jazz hora, bategaven
Els ossos primitius
Ja vinc, ja vinc, els féu, seduït _
Pampallugues, guerxines, d'ossos
Fascinants, fascinants
Jazz vingut, jazz vingut?
*

Enllesteix, maleït; véns o no véns? Sens istme, aïllat, for
De naltres dos, qui tens per què et faço les honors dels croats
Aitantost com et moros, capdecony? Amunt i som-hi, l'or
Del bon pa torrat i un vinet calent i dolç t'esperen vor
La llar reviscolada; prou manies ni colls escanyats
De voltors de pitxirrili; apa, bah, que hom també s'hi mor
Servant la capa a aitantes d'oradures; tu i els teus: eixor-
Bats pel fanatisme, sense solta ni volta, d'amor cor-
-secats, xemicaríeu l'olla de tots els nostres confor-
Tidors acompliments humans; exacte, ca?: si us fos permès!
Mes prou us fotreu, car ací som, colcaires, sense retor-
Ciments bojals, croats de debò: croats sense creu, encès
Llur desig de desar per a un esdevenidor encar pus
Lliure tots els rellotges engegats pel seny, l'op i el folclor
Del poble ateu comdéumana qui es desencadene eixamús
Ans allerat i se'n treu l'entec, d'esglésies virulents
Ni de nocions corcaires del cervell raonaire, empès
Per l'única glòria d'esdevindre sencer contra els vents
Naturals; poc hi ha perill que ningú no s'encunço balder
Ni desenfeinat; feina, rai, al contrari; adu l'estruç
Com tu volarie si es desempallegae, sense fer
Més el ruc, dels sorrats o alçacavalls de dogmes infundats
Que l'atenallen; místics: món d'orats qui agafeu amb les dents
Les òsties feixugues d'aitantes falòrnies; sorrats
Així, els vostres caps no és pas estrany que romàngon sebollits
Tostemps als fangs de la ignorància; ja és ben veritat; sé
Car solc pertot veureu-ho, que d'aqueixa mena de desconfits
A qui el seny fot figa, prou n'hi ha pus a fora que no pas a
Dintre: entre els qui els oren i els qui oren i prou, enfonsats
En paroxismes parusíacs de pagoda, hò, de casa
D'orats més o menys consagrada, de mesquita rai, de lloc
Amb ídoles paleses o tapades i d'ex-vots pansits
O acabats d'escapçar, on abuixeixen les plagues del boc
O del màrtir o el pallàs, fotrem goig: legió infernal
Pots comptar; malament, rai; no donem l'abast, amb l'espasa
Ben versàtil de l'escleta demostració racional
Del com s'endolle fet i fet l'univers, a cama-segar
Suïcides, qui en llur odi com més anem més foll pel joc
Voldrien que llur naufraig fos ensems sencer, hò, el del solar
On ja, és clar, jauen tots els camps d'esports; combat sense treva:
S'hi val, es veu, el més lletjot dels estratagemes: no cal
Convèncer si amb vèncer --oi?-- n'hi ha prou; i a qui vençs ni fas reva
Perdre en els rengs de la vida més irremissívolament
Que no pas a aquella qui amb amor enllaminies per a
En acabat votâ-la als orcs de l'abstinència vitalment
Pus asfixiant? Ves que us conec, místic perplex, fanàtic
En pler d'envitricollades ximpleses, com en la gleva
El serf, infinitament pres; no és pas pudor de romàtic

Amb què s'amaneix només l'aire on xauxineu; un vil perfum
D'escaldums de paltruu qui cou a cru se'n desprèn; pos esment
Ans de jaquir-m'hi adormir que sóc quelcom pus que no tendrum
I os, un embalum fet exprès perquè es torno una altra puta
Verge: un esquelet més on s'alleuge en el ritu iniciàtic
El més fresc dels morts de fresc; poc m'enxampareu; sóc la bruta
Euga escarritxaire i nerviosa d'aquest bell estelló qui
Com sovint em munte ara munt; saps que em fas enyorar el cabrum
I llur pastor?: rere l'ezbardal on són desats, l'alfaquí
Fa missa: "Oreu per a manguis", on li respon el gos falb
Qui, entre roncs i ruflets d'orgasme, magole dissoluta-
Ment la víctima propiciatòria amb urpes de calb
Voltor: "Esperit macabre, de qui som comcaleretament
Entrevinguts, ací, i amb esperons de nacre, en ridí-
Cula imitació vostra, colquem la cabra: experiment
Colt per nós i tota la nostra nissaga de pensius
Devots qui orbament creiem, amb seny mus i cervell sem i balb
Mes amb les butllofes, cremades i plagues dels votius
Estigmes sacres, llas, ben bullents i xiroies, que el fulcre
De tot alçaprem s'encunce en vós i prou, i especialment
(Oh, enigma del misteri!) el del nostre exorbitant i pulcre
Escandall, que, com ratolí agressiu, de qui l'insistent
Botafió de la cua s'arrape als segments pus vius
D'íntima pell, envaeix els plecs de l'amagatall roent
Ans abstrús i, recte amunt, passada la sigma, el dèdal
Al ventre, cors, fels, tres o quatre esfínters, ja ix del sepulcre
Podrit del cos, i, triomfalment planyívol, lluna freda al
Cel, ganyole, com el llop: Oreu!"
*
Així reïx la cèlebre escena
De deçà la reixa del cemintiri
Dellà, el maleït aplec
S'acaba d'esbellegar:
Fetus en bombolles que s'estavellen
Amb esclats maragdes
Damunt tapes de nínxols, d'on els llangardaixos
I talla-robes, com espectres de fi instint
De mantinent s'emboteixen a les esquerdes _
Paps umflats, enterbolits
Per estalzins i sulfits, vestigis
De focs molt antics, on les passions foren
Escrescudes un bri de massa, fins que tot esdevingué
Debades, ara suren a l'ensec damunt el fangar
On el farnat i la terra s'argilen en faiçons
Que belleu el clima sobtat un jorn
Glaçarà en peces esborneiadores de museu _
Ell, lacònic, es ficava al seu darrer capoll...
A cop de palp, dos escarbats molt enfellonits

S'arrameixen a mort, dejús la seva carranxa
Voldria comonir un bon raig de pixats
Pel seu tros de cuca (ah, Sol fosc de llur cel!)
D'on els ruixava completament i ben lluny
Del seu món, on, serè ermità, s'arrela
U i via de l'esplet i l'harmonia del somni
Dementre que ella fuig a tot trot
Part damunt les pedres ullboges de la nit:
Aquell pastor un pèl gros cabra
Cada dues hores cal munyir'l
*
L'esperit li fa la viu-viu; al seu voltant
Encara, tot de taques d'olis bonyegudes
Se li filtren insidiosament
El frec n'embruta el somni imperfecte
Vol somiar el que somiem tots els morts:
Culs en capsetes
*
Aixeca'n les finestrelles
A les lloses de les tombes
A les parets dels nínxols
De les finestrelles que només
A nosaltres ens és permès de guipar
Aixeca'n de bat a bat el finestró de dalt _
Prou per a encastar
El nas al cul
La llengua al cony
Misteri de la resurrecció
Ressusciten les dones
Ara totes magnífiques
Refetes: flairoses, delitoses
Autèntiques
I les pots tastar
(Com elles deuen tastar't)
Amb aquest acte fàcil per a un mort
D'aixecar'n les ben adients
Finestrelles, vós
Prou merda; sou-hi, sou-hi, vós
*
Tots hi som, reunits per a l'aplec
Tothom s'hi entén, tothom s'entén
Oh, i muts, poc cal dir-hi re
Oíssim, tastéssim, ulléssim
Vegéssim, sentíssim
Santíssims, ensuméssim'ns-e les sengles
Flaires de santedat
Escoltéssim-ne els arpegis
Toquéssim-ne el jazz

Afaiçonéssim'ls-en coratges
Albades, albades
Dolçament ja en trempem
*
Bufetes umflades, ous d'ivori en joli
Dins, fetus de cobalt
Cordes simfòniques, fa cap l'esbart
Escales cromàtiques, un gargot opac _
Ambre cremat, s'estavellen fetus d'obsidiana
Fetus d'anyells, de xais, escanyats de llet
Esfoiregats, rampelluts en llur ranera
Damunt l'impetigen
Un llepís de secundines
Raves roents hi pastarien a alt i volonters fang
Llur vernís formatjós put a esmegma
Saborívola mamella de monja, hum
Hi floreixen pixacans d'un groc de cadmi fosforescent _
Escoseix l'indret el gargot
Té la feblesa de parar orella als mormols
Un roc se l'hi estavella, li esbotza el timpà
Fa cap l'esbart
Prou merda, tu
Orquestra, fort, i fot-li'n; cap pegat opac
No ens guerxarà pas
L'akelarret
Bòfegues fiçades, això rai
El suc serà'n llavor
N'espetega damunt les lloses
Com pluja que al toll fa bombolles _
Bombolles en joli, on fetus d'estibina:
Notes de musica, melòdics, surem
*
Tot és verí
I la triaga i el vaccí
Tot és verí
*
Els orígens efervescents d'aqueix asil efímer _
Tornaveus arreu, en cinyells de lloses en joli
Esgairellades, prones, de sobines
Barrija-barreja, milions, a pren-qui-pren
Hom, eteri, juganer, s'hi cresta o creuclava...
Ras, a trenc d'ensorrâ'us, arrenqueu-ne una per rodella
Amb forma de creu rodona, capgireu-la i se us tornava paraigua
Tret que confieu que qualsevol jorn no us en plogo
On, per mà de les quals, n'acabaríem sangtraïts d'allò pus
Si doncs no pitjor encara _
Sotgeu el sostre
Pel brollador de l'aquari, maragdes en or

Ni en estany ni en llautó; mal bargany fóra
Només hi volem allò millor:
Que hi vòlon objectes selectes
Préstec arronyacat, íntegre us el tornem
I ara ascendíssim, escala cromàtica
Jazz cop, jazz cop
Penedim'ns-e, absolidors, ca?
Res de què ens calgo querre perdó
Res de què ens calgo querre perdó
Un-dos
No tenim res de què ens en calgo querre, no:
No
Colls d'estruços
D'àngels badocs o de bruixes pudents i bòrnies
Som-hi, vós, convinguéssim d'escanyar'n cascú
El que tinguéssim més a la pingueressa
Asclat, esclat
Cas estrany, tu: ara me n'adonc
Que tota la vida haig
Somiat en aquest instant
Sclat.

Selvanera (prop Guissona), 1955

[][][]

2.-Seguit de l'ermità i la jugadriu

Sota el llençol, músculs de granit-
Pla us ho garanteixc, adversaris de nècsies diverses/ Abillats de pells, de plomes, de pèls, d'escates, de plaques/ De véllors, i uniformats; de mocs, d'exúvies, de corfes/ Pinces i closques; debades/ Els torpedes o llamps/ De terratrèmols i tronades/ Em volen anorrear, car amb/ Instint d'autòmat sempre els sóc/ Un pèl endarrere o endavant-
De rígides, ço és, règees/ Clarors, en poca estona en trob/ L'adreça i com a casa hi sóc-

Fonts les ensum o en segueixc/ L'esclau somall - llavors si en xerric/ Al raig, d'on després n'ompl sellons/ Mai per xo no n'haig de buidar abans/ Ep, ni gats per la xeremina/ Ni porrons per cap d'ambdòs brocs.

*

Vímets fleixats: bon tremp dels nervis/ Tendons o cables: bell gruix d'acer/ Tendrums silents: molles gens fluixes/ El bosc és meu, em pertany com a la/ Caramida li pertany l'orient-

Tendres i fers escarritxadors/ Nemorals: senglars i llops i llinxs/ Prou que ho sabeu, hom altera/ La logística, modifica/ Qualque òrbita; el to furtiu poc/ Us escau; qui de trascantó/ Trenca el setge tàcit i ben/ Llunyà, de trascantó és trencat/ Hom esdevé tot seguit pòstum/ Aparat d'autòpsia, muda/ Mes molt rampelluda, per a/ Mantes nacions inharmòniques/ De gèrmens tot d'una engreixats-

És hora de desâ'us si, vímet/ Fleixat, em vincl cap aqueix costat.

*

D'aüirs i premonicions/ Molt se'n flix - fraus ximplets de clergues.

Per comptes, li alta de saludar de lluny/ Els enterramorts, devers qui/ Anc cap mena de desdeny no duu-

Fàl·lica mort, els en sap temptats/ Poc cal cap al·lucinació/ Per ço de veure-la cuixa enlaire/ I fent-los entrecuidadament/ La guerxina a la cantonada/ De qualque llosa erecta i alta-/ Malignitats absents, ras els és/ L'hortet sens moscs d'aquest desert.

*

Borra, pruïna, de cards i escarxoferes/ Blans coixins per al coratge, en seda blanca/ Brodats ça i lla amb ales brillants de coleòpters-

Ceballot tanmateix tebi a l'extermini/ Nyàmeres, pixallits, gerds, alls d'ós, moixernons/ Em menj pausadament tot allò que el conill/ Es menja i llavors, ausades si puc, em menj/ Així mateix tot ras, en ast improvisat/ El llorigó burell o ros - albí, adu.

*

Cap de brau, cul de gripau/ M'ho diu així mateix el toll/ On gens garratibat m'esguard.

*

Escorrentiu avall, amb tots/ Els ormeigs comcal i a trenc d'ús/ Es plevia tanmateix a/ Endur's només un peix i prou.

*

Gasivament amorrat a una de les dues ben/ Botides mamelles d'una cabra penyorada/ Pregava alhora que ningú no m'escuncés/ Sobtadament en aquell posat pintoresc/ Compromès, força bròfec, vós, gens escaient/ Sobretot, és clar, cap pastoret de girades proctòlogues/ (De més a més per la gelosia angoixosament pres)/ Qui pertot arreu jurqués per la seua querrina del cor/ Qui circumstancialment, llas, li anava en orri-

Llet o mercuri? Què és el que et bec? Noia/ Em fas opac - opac, quan més em voldria transparent.

*

Llambrots porprats de llampresa/ Botris d'anemones, fiblons/ Part davall d'entrecuidats ans/ Bares velluts, li embasten/ Tatuatges ans estigmes/ D'on hom tostemps el sabrà/ Mig arronyacat salvatge-

Retrunyen crits fers als quals/ Ha mès sordina amb el fàcil/ Expedient d'unes membranes/ Repleguívoles, retràctils/ Darrerement establertes/ Ço és, desenvolupades/ Per la pròpia fisio-/ Logia. Car el xicot/ Ves, evolueix encara.

*

Llebre d'esgardís lleonada/ Em fa perdre part de per qualque/ Edifici carrincló, de caires/ Feixistitzants; sortosament/ Tantost hi sóc, l'olfacte se'm torna/ Opac; l'ivori de per riure/ I el marbre escrostonat oimés/ M'ennueguen fort; retruny la tos-

"Palau de jutges" - xaronades/ A balquena, bah. "Prou sembla, doncs Que violàreu el predi on/ Un ciutadà d'upa escola les/ Vacances." Ei, hi encalçava/ Un rosegador, foteu-hi/ Tant se val, una llúdria/ Malaguanyat impuls, minyons/ Encadenament ominós/ Relliscada gens oportuna/ Part damunt un floc de palla/ I au, es veu que em sobreeixia/ Ratlla sobreentesa endins/ On qualque alarma bare/ I oculta em denunciava, glaç/Fotografiat - quant us dec?/ "Pagaràs?" Pagaré. Part/ Darrere la jutgessa, una/ Torreta amb un obriülls alpí/ Arronyacat i aitan escarit/ Com un xilofon; les flors/ (I els enciams) del malament-rai/ Tot hi és anèmic, i cabalment/ Llur cervell: escarida gramà-/ Tica, escarits espectres, gammes/ Cromàtiques, escarida/ Escala musical, ofici/ De datpelcul, vocabularis/ Restringits, restrenyuts: cervells/ Encotillats de mestres-tites/ Fora de to; tard o d'hora/ Colliré; ara prou, n'estic fart/ De balafiar'm en agre il·legítim/ En erm corroït on re no creix/ Aparells escapçats farien/ Pel cap baix la mateixa feina/ Ja us ho mastegareu; llev (clong-clong)/ L'àncora i li cop cap al bosc/ Cap al bosc, cap al bosc, on eixams/ Novells d'insectes renadius/ Ixen a rebre'm, julis, albíxeres/ A llurs ales, zumzeig, bonior/ Arcs de bonança, sense blasmes/ Ni rancúnies; em trigàveu/ Au, som-hi, ja hi som.

*

Morós com una pedra al fetge: UNIVERS/ Sents el parrup del guerrer/ Violinar l'orangutà/ Els senys del poblet veí/ Assenyalen l'hora de s'aixecar/ En aquest agre de conills/ Rarets com certs cogombres/ Entre les putes dunes/ O els turons pelats/ Esbarts de puputs, folcs/ De bestiar; la dèria de l'escamarlà/ Anar a fer anar l'esquí-

Amb estisores neutres (sic)/ T'escat, moc, rent, farceixc, amaneixc/ Rosteixc, endrap, paeixc i cag/ El buit: magnífic atot (a la/ Darrera màniga). T'esfereeix/ Però, la llordor de la perifèria-

Certes morts no gens lleugeres/ Qui rondinairement et ronden.

*

Me'n record del temps antic/ On tothom era el meu amic/ Mes ara som al temps modern/ Temps s'escau de mon hivern.

*

Ora i llaura'ns, ermità/ Beu-te l'aigua, menja el pa/ Sempre és hora de comptar/ Sense avui no hi ha demà.

*

Lluita encara, mon germà/ Ma germana (tant hi fa)/ Lluita encara, cal anar/ Ben lluny encara, i em fa/ Que, sense fer, qui desfà/ Mai res de bo no farà/ Sempre és hora de comptar.

*

Continua fidel, català/ No hi ha pas si fa no fa/ Pel que a la llibertat fa/ Hom és lliure o se'n va/ D'esclau darrere l'envà/ Mai la lluita no és en va/ Sense avui no hi ha demà.

*

Fora, traïdor taujà/ Ço és, botifler bajà/ Barrigues rere la gla/ Com senglar rere l'envà/ - la cleda, la gàbia, és clar/ Què t'hi donen? Merda, bah/ (Bon prèmit, oncle aspriu, ca?)/ Escriu, escriptor llunyà/ Sempre és hora de comptar/ Amb una i amb l'altra mà/ Sense avui no hi ha demà.

*

Pel que fa al bon temps, no fa?/ Qualque jorn ha d'arribar/ Cal només orar i llaurar/ Amb serenor d'ermità/ Tostemps ben prest a comptar.

*

No sé pas quant de temps durarà/ Confii que eternament/ (Baldament fos d'empertostemps/ O que ben tost en pogués dir/ Que adu hi sóc centúries ha)/ Paradís immillorable d'ermità/ Cap compromís, orar, llaurar/ I prou, cap compromís, paradís.

*

Altrament, amb ningú qui totjorn/ L'ombra em mesuri; sense, doncs/ Empoixevolir capdéu, hi fots/ Hi fas, hi faig allò que em rota/ Migdiades quan m'escau/ A gratcient escalfar'm o ventilar'm/ Exercir'm d'exercitant o ja/ Al vent jeure escamarlat/ Lleure a lloure, com aquell qui diu/ En lleure tostemps escollir/ Allò que em lleu de debò i prou/ Ço és, tant se val, lleu o escrú/ La qüestió que doncs si em plau.../ Amb prou ganes, em git/ Al llit entre llençols/ Suaus o bruts, nets de fresc/ O llords i enlleteradats/ O coc o de cru endrap/ I em rent únicament/ Si em bufa per l'ull jussà-

Ullar els ocellets/ Cardar fang tou i cald/ Plaers escollits, sortós qui ho sap/ M'adormc quan vull/ Llavors, totjorn lliure, puc/ Sense miraments ni contemplacions, ep/ Petar'm a lloure/ Entrompar'm, atipar'm/ O bé fotre'm de fam/ Tant hi fa, a alt, minyó, a alt/ Si t'abelleix, afegeixes/ Llenya al foc, o t'hi pixes, content/ T'és permès bon tros, ermità/ Ningú no et sotja ni et vigila/ Per xo, si em pren, ball feliç als sons/ Més intricats o primets, o sense/ Gens de por al ridícul, els taral·leig/ Harmònics jazzos, tothora sa/ I estalvi, amb pler d'ample abandonament-

Qui cobejaria ton bé, si et ve/ Només del bo que ets i de com de/ Sencer no et mantens. Et tens/ Em tinc a manguis i prou, ermità/ Serenet, re no posseeixc tret/ Del tot natural. Àpats en pau/ Cagar, beure, menjar a alt/ Quan pus t'hi vingués de gust, i au/ Badar, pelar-me-la, colgar'm/ Emmalaltir'm i guarir'm/ A lloure, paradís, estossegar/ Badallar, eixavuir/ Ample, rai, i serè. Patir, per què?/ Prou sé comptar i tinc l'hort endreçat/ Desert de recances/ Com d'arracades i d'encarcaraments/ Ni em tap la boca, ni clam mercè-

Estort, t'escures el nas/ L'orella, el forat, ermità/ Serè. Ferm t'hi tens, m'hi tinc/ Confii que eternament/ No puc concebre'n pas d'altre/ De pus atractivolet, paradís/ Desitgívol, delitós/ Paradís, paradís/ Sedegable, abellidor/ Tot ton coratge plaïble i calm/ Se n'enllamineix, se n'enllaminia/ Plaïble, dolçament, vellutada, paradís/ Cap compromís, paradís, paradís.

*

Supuraren sangtraïts, ves, és clar/ Ni sentir't; "excés de passió", creu-t'ho/ Home, la malaputa, cor d'estibina/ Dents de verí, em mossega la tita/ Mastegot, rai; i encontinent enlaire, ep/ Prou, i prous plors, mai més/ Poc m'heu d'enganar pas

pus/ Ben-adu, llavors, estella treu-se'n, car.../ Bon masturbaire masturba adu/ L'aire.

*

Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra/ Dona a qui pleveixes un indivís afecte/ Un infant teu per sempre, fidelitat, per sempre/ Els estimats indrets de la teua terra/ I el suau esperit de lloc covat per llur paisatge/ La llengua, fidelitat, fidelitat/ Els bons equips de la vila on vius/ I els de la teua pàtria a la memòria/ "Hèra-kles, Hèra-kles, Bar-ça, Bar-ça"-

A cap màquina, no pas, tanmateix, mai/ Ni a cap entitat mecànica, motoritzada/ Molt intempestivament poixèvola, emprenyadora-

Fidelitat a les harmonies, enraonaves/ Mai a les sorollades, ca barret, no/ Mort als sorolls, ve-t'ho aquí, dius.

*

Quan lleves la pell banal de l'ordinari/ Si aixeques la membrana llefiscosa/ De la quotidianitat on t'enfarfegues/ Llavors romanen sols els ossos sagnosos/ Despullats, malrostats, de la vil realitat/ Univers angoixós, fet de tallents tendons/ De cables morts, entortolligats/ Minerals estireganyats en inics robrecs/ Hi rodes com un os sangós, de tendrums/ Estripats, de pelleringues rosegades/ Per les dents indiferents de cada sobtosa/ Topada.

*

Culls colls, culls culs/ En lloc clos i fosc/ D'ofec i fums-

Cullc alls, cullc cols/ Fem fems, en la llum/ Gens llosc, llarg d'ulls.

*

Covards, covards/ Covardament, a grans patolls/ Ens hostilitzen, martiritzen/ Emprenyen i putegen/ Incontinents encontinent, cossers, de continu.

*

Només ens és permès de pendre la part del brau/ Empudegats, agredits, pol·luïts/ Trets a volpelles burxades dels nostres indrets/ Naturals, i els desgraciats encara voldrien/ Jugar amb nosaltres.

*

Cada torer bare i cagat, estripat/ A fers cops de banyes, ens és com ara/ Un altre ridícul torturaire uniformat/ Vilment pelat.

*

Oh, actes perfectes de joies triomfants/ Morin els coprostàtics, visquin els catalans.

*

Propòsits patriòtics de tot català comcal/ Sobri, irònic, industriós, gens escarafallós-

"De deutes, deures, feines, tasques, desertor?/ O es roba, revisor, per tal de purgar's el cor?"/ Teranyines, amb sort, tangents, asímptotes/ Enlluernies i mirallets, daltabaix tot ho fot/ Per ço de veure-hi pus clar.

*

Jazz de dia/ Jazz esmorzat/ Jazz cagat/ Jazz cardat.../ Jazz parit/ Jazz patit.../ Jazz gaudit/ Jazz pujat.../ Jazz baixat/ Jazz fosc/ Jazz de morir/ Jazz/ Jazz/ Jazz dit bona nit...

*

Ja es trenca.../ Ja és trencat/ Ja es tanca.../ Ja és tancat/ Jazz trenca.../ Jazz trencat/ Jazz tanca.../ Jazz tancat/ Ja has jugat.../ Jazz perdut/ Ja has de plegar.../

Jazz plegat/ Jazz d'anar-te'n/ Ja has acabat/ Jazz hora/ Ja es troba millor/ Ja és prou/ Jazz malalt/ Jazz veu/ Ja és acabat/ Jazz prou grandet/ Jazz mor/ Jazz mort/ Jazz fet.../ Jazz fet/ Ja has fet/ Ja es fa sol/ Ja es farà/ Ja és fet/ Ja es fa/ Tornant-hi i tornant-ne/ I tornant-hi/ I tornant-ne i tornant-hi, com en el/ Jazz/ Jazz.../ Jazz.

*

Gaudeixc pels solells amb les sargantanes/ Pous avall m'esbalç, lúgubres obagues-

Si queies sovint, quan caus et roplegues/ Si caic em roplec; roplegades eines/ Recomenç el rec, bé, o qualssevol feines/ Pron de jorns, boïcs arreu les espatlles/ Frescs i degans, llaures, afeixes, fangues...

Supí de nits, romans a les escapces/ Sostingut per les bigues abnegades/ De la fortitud, camins has pregades/ Amenes pregàries, camins urbanes/ Camins sacrílegues, camins salvatges...

Ermità trampós, s'etziba trompades/ Arreu dels trencalls, rosts, nocturns, amb trampes/ Bertrols, clarons, costells i martingales/ Mai, però, per ço de tornar a aixecar les banyes/ No es rebaixarà a vúllguer's o a pertànyer's/ A qualssevol colletes ciutadanes/ Merdoses capelles on es pleveixen/ A desenllemenar's i s'entrebaven/ Traïdorenques mòmies; gremials tardanes/ On cosons cosins i cosines sagins/ Pelleringues i tendrums s'estintolen.

*

Per comptes, ermità serè, irònic/ Metòdic, català, et peixes del que hi ha/ I en peixes ocells, lluerts, adu el ca-

Pixallits, enciamet de ruc, qualque nou/ Re que nogui ni nou; quicous per ninou/ Llagosts i cigalots, peixos ploguts/ Granots negats, re que detesti, pallús/ L'ultraestintolat, associadíssim, ah/ Hòrreu, fastigós, datpelcul ciutadà.

*

L'home de les mangales/ Es torra amb esperit de vi/ Se li esmussa enjús d'un pi/ La fiçança d'escorpí/ Que el feia congru i afí/ En eixorivir's, el safrà/ Ambrat del seu pixum/ Manganell-gitat, de qui/ Sil·logisme tel·lúric/ Ofidi parabòlic/ Translúcid, hialí/ No diríeu que palesa/ La saba que pla l'uneix/ Com gansalla de badiella/ A la terra que el va parir?/ Empudega i repel·leix/ A tot ermità harmònic/ Els metàl·lics vist-i-plaus/ De les vostre processons/ Me'n rofrec el peus com si/ Havia trepitjats palters/ Mestre de les percussions/ No del refús, mes del refer's/ Amb diaris d'avui i demà/ Es torca com al d'ahir/ Les soles robregant-s'hi/ A marrameus, sens neguit/ Xiularé un seguit de jazz/ Gran veterà dels ritmes/ Un seguit, un seguit/ Reprendré el governall/ Ma mangala és mon funicle/ M'enfila entre els gaiatells/ Lliriets de maig i d'abril/ Que m'avisen dels niells/ Tòxics i dels deliris/ Dels aixarops d'on no sureu/ Tothom, en aixecar's/ Fot cara de pallàs/ Mes l'ermità harmonitza/ Incògnites opaques/ De totes les èpoques/ Li fiblaven omòplats/ Geps l'afeixugaven/ Mai no aixecava els ulls/ Congres volen pel cel/ Pel sostre, pel xaró/ Xiula un seguit de jazz/ S'acompanya amb el bastó.

*

Si la sogra ve amb les amigues/ I et discuteixen elles amb elles/ Sempre a tret d'orella teu/ Dementre que a la voreta els plats rentaves/ Si n'ets de banyut i si te n'etziba/ I amb quins druts més ben plantats/ I les vegades, que fins i tot de camins/ T'espinyes dies sencers sense flairar-la/ Enfeinat amb les xiquetes i a servir-les/ I adu es treu qualque carta d'enamorat/ Rebuda no pas a ca nostra ans a

la seua/ Aquesta és d'en Peiró, prou el coneixeu/ Mascle qui qui pel son semaler passava!/ I totes s'escarafallegen bavoses/ Només per empènyer't al divorci.

Colla de sicofantes prenent el Solell/ Pitnues, amb calcetes reduïdes/ D'on els pèls i adu part dels plecs dels llavis/ Vúlvics nastreuen, i eu de cambrer/ Mans adormides, duient-los a la terrassa/ Del darrere vins i galetes, te, xocolata/ Dementre que les menudes juguen/ Al jardí amb els entortolligalls/ De serpetes verdes/ O les ensabon als cossiets ben ensabonades/ I es vessa el vi i he de córrer/ Que re altre no s'embruti, la lletra d'en Peiró/ Venturosament salvada, i mant dels intercanviats/ Obsequis; només enllorden i taquen/ Qualque volumet meu, de la meua/ Bibliotequeta escarnidorament extret/ "Quines capdeconyades de llegir/ Prèdiques de bord i en patuès malguixades!"

És que qualque cop he feta una escapadeta/ Fins a l'antiga casa pairal/ Rere el taulell de la botiga rau l'antic correu/ Durant la balba absència rebut/ Els vells diaris, el llibre anyal on/ Hom t'explana les peces de teatre/ Ah, llegir'n els arguments i reviure'n/ L'acció únicament imaginada/ Cal córrer-hi, car qui primer hi fa cap/ Aquell la reviu amb més vivacitat/ Així en pas les pàgines: enlluernat.

Això llegeix: capdeconyades en obscur morent vernacle/ Quan és de nit, retruny/ De llurs riallades/ La balda baldera de la meua porta/ Car he de dormir al celler/ Dementre que elles i mes filles comparteixen/ Les flonges diversions de mon dormitori/ Taverna amb monstres dalt/ Elefants qui cuidaran enfonzar el parament/ Fugiria a ca d'altri, amb arnès de metall tot aparionat/ Per comptes de trucar-hi, al pit em trucava/ El terrabastall eixoriviria tothom/ Ah, un cavaller sí n'és arribat: justament en llegia/ Les aventures.

*

Eunuc ta mare!/ M'alçur en mal moment/ I me'n penediré demà-passat/ Quan tornaré a ésser sol/ Car la guerra maleeix/ Tant els qui l'han lliurada/ Com els qui l'han soferta/ Per ambdòs tastet d'infern/ I tanmateix no me'n puc estar/ Allò que hom infligeixi/ Aquella mala influència/ A mos plançons/ El mateix compte que parava/ En la construcció de l'edifici/ Que hom no m'hi escolés cap producte verinós/ Que els pol·luís la jove sang al llarg dels anys/ Així si pus no amb llurs ànimes.

*

Bandejat Narcís, m'assec/ Vora la font del Quer/ Foradat pels pedrenyals/ Dels bandolers contra l'escarxívola/ Coroneta dels xarons forasters.

Tothom sembla el que sembla/ No pas el que t'aesmes semblar/ Cercles malfets amb d'altres/ Cercles més petits dins/ I ratlles i forats/ Això és ta cara: màsqueres.

Tornes a les llurs/ Que escarneixen l'estruç/ Tret que amb postissos/ I cremes i escumes/ I llàgrimes i cassigalls/ No desmantellis l'espantall/ Corr amb els tovallons/ Els paperots, els fulls de diari/ A torcar i a recollir/ Els vidriols i les deixalles/ De la disbauxa/ I no facis sonar cap batall/ De discòrdia en malhora/ Tothom dirà si et manca un bull/ Com el bevre sos ratades branques/ Amaneix amb les tiges que pleguis/ De l'hortet no pas cap batzèrria/ Infame ans un bon costó suculent/ Que s'hi amanseixi el bon grau uxori/ Del catúfol pus faitís de la sínia/ Cull-ne les sanguinyoles/ Arriba sagnós com un crist/ D'almanac, i abona'n les creences/ Aquest minyó de debò adora la dona:

-Què no fotria per ella?/ Per collir'n els fruits prohibits/ Catacrètic astres garbella/ Escorcolla mà-nu els orcs ardents/ El sofre venúsic es neda/ De xufanc

invisívol miseriós/ S'alça heliòdrom angèlic/ I no cau eixesperitat/ Escapçada cariàtide/ Sense flameta dintre/ Clepsidra dels huracans/ Crisàlide per cesària nafrada/ Sempre anava tort/ Covava a l'aixella esquerra/ Un ou qui ara desclou/ Esdevé la papallonassa/ Ampla de molts de pams/ Ah, qui la trenqués/ Qui en fes més d'un tros amb esmolat raor/ Potser la seua filla gran s'hi ficarà/ Molt finament, com amb/ Caire gens esmussat/ De full de paper, la tallarà/ I no s'hi valdran aleshores/ Mels, cremes, pegues d'encolar/ Les filles odien les mares/ Occeixen en escruix llurs objectes desitjats/ Figuretes de fang/ La pugó de la gelosia/ Petites cabòries/ Qui esclaten en flagells/ De monstres alats/ Tot ho desolen, com els esbarts/ Dels voltors les xulles podrides/ D'un zoològic desert.

Fugen les putes envejant-la/ Dementre que amb la mànega/ Curta que no hi arriba/ Quan hi arribarà serà passat-demà/ Neteig el lloc cucat de llurs orgies.

*

L'èfor s'enduia el gendre a l'obac/ Hi testimonien el cos botxinejat de l'infant/ Quin altre vellarra covarra/ D'aquells qui es plauen de fer morir/ L'inepta jovenarra/ Le n'havia empès amb minses plomes/ Prostètiques que besés/ L'aspra galtota cdònica?/ L'èfor amb la voreta de la seua vareta/ Màgica tomba panxa enlaire/ El cosonet caratristoi/ Com de pensament empastifat per pintallavis/ Un cos de nino cosó/ De roba de brodats malreeixits/ Enjoiellat sobre amb les restes/ D'un paracaigudes emparracat/ Amb cap del enzes mecanismes/ Prou en cunç ni arrenguits ni enrrenglerits/ Allò és un frenètic embolic/ Qui o què et podria temptar/ En un migdia tan clar de tendres verds/ Al trepig, de tot d'una jaquir't anar/ Al despitat abís qui es frunz en coves?/ Mon caràcter fou imprimit/ No pas pels somnis de cap Ícar/ Catastròfic, estratosfèric karateka/ Ni per cap pare enllaminit/ De trapasseries pòstumes/ Mon pare pescant fútilment/ Mon oncle espiant la veïna/ Aqueixes, senyor jutge, foren/ Mes vitals embranzides/ Cap necessitat doncs per al suïcidi.

Per què ens haurien de caldre/ Excuses per a viure?/ Tots prou vivim d'inèrcia/ Impulsats per l'ésser/ Generació disparada/ Amb consciència o sense/ Viuries si fa no fa/ Belleu una miqueta més llarg/ Si et pairaves del suïcidi.

*

La visita de la sogra és un afer alhora intern/ Quan truca que "es deixarà caure el sentdemà al vespre"/ Penses: si no es podria pas lleixar caure fins a l'infern/ Empudegadora, collons; aixeques els ulls al sostre/ I ça sus, sostre enllà, hi ha el sostremort on dorm l'hivern/ El monstre de l'ermità. Per la finestra, un cel d'ambre/ Aladerns nevats i, enjondre, penjat a la branca d'un vern/ L'espantall del bon temps es belluga al vent, d'on trem el vidre/ La carcassa d'antanyasses, doncs, vol reprendre el govern/ A l'intempèrie reguanyc la punxària, sóc alacrà, fotre/ Sóc escurçó, no sé pas què hi cardava tancat amb pany i pern/ Al sostremort on l'entec es regolfa i se'm fot agre l'estre/ Revisc, barbaglaçat, i cerc, gens casolà, llambrec altern/ Qualque congesta adient per ço d'amagar-hi, mà ferma, l'odre/ Vull dir, la bota del racó, i adu el vinet normal i hodiern/ Per a estalviar'ns, si no quotidià, el consuetudinari desastre/ - fa eixir'ns de test el joc de química del cos qui tria i cern/ Les unces de seny, els polsims de serenor amb què hom apitra/ Com un poltre vida amunt sense afegir-hi (irat, m'hi enlluern)/ Les tones de malallet que ens deslloriguen el destre/ Equilibri que ens permet de sobreviure al món modern/ Tragitívola bubianesa, ens buida el celler; l'escombriaire/ No dóna abast de padellàs. La meuca endrapa per qüern/ Per quatre; se'm rifen els veïns; de cap

atuell, ni rastre/ No roman del milloret, si ella ens plou, flagell etern, etern/ Ens fon l'humor a tinells, a setrills la bona flaire/ Porrons de salut, terrines de cervell, flagell etern/ Ja ho he dit, etern, etern.

*

No haig pas de tornar-hi fins que l'aiguat no s'escuri/ Llavors, cap de brau, cul de gripau, ermità fava/ Diré bon jorn al mas eixut i el pintarem d'ambre/ Per ço que es confongui amb posta, clariana i albada/ S'extingeixi en la contrada, arrupit en la broma/ Oblidat per cada déu envejós qui adés l'atenallava/ Vulgarment, familiar, amb qualque destrossa bruta.

*

Si bad la porta, tot hi put a merda i suarda/ Tones de malamaror l'aiguat ens hi embarcava/ Per giragonses ascendents d'espirals, "que es mori"/ Vaig cridant, sense arronsar'm a cap paret. Al sostre/ Daltabaix, em trec el fruit morè i m'hi pix dessobre/ Esteses heteròclites: xam-xam, so d'aram/ O calzes. Clarícies eternals, les estiregany/ Fins que no esdevenen règees, d'on llavors les trenques/ Ara, reclús bru, et pots afaitar a netejar els verins/ Base, laterals, sostre i subalterns, quatre caires/ La gàbia on niarem fins la tongada propvinent.

*

Culte merdós, morós i estireganyat/ Abrupte me'n desixc i llavors qui no fuig/ Ja ha begut l'oli, ecs, dels extremunciats.

*

Pobre, hò, això rai, però cult/ Si setí rovellat m'encofina/ No deman pas, badoc, l'indult/ Ni suplic cap jutge malfadat/ Ni m'empreny amb cap jurisconsult/ M'hi fic de ferm - oi tat? - amb el tap/ I no estic content fins que hi result/ Agaf, del crematori, el vaccí/ I a la gerra atans, serè, mon vult/ A tall d'estupre molt tossut/ Tantost m'aixec del xàfec, m'auscult/ Per endevinar'm, ves, de quin crim/ No sóc encara, inic, l'insepult/ D'alt rau-rau de cendres se'm ressent/ El vernís formatjós, i En Raoult/ I En Maxwell i llurs lleis d'osmosis/ I pells, bé que sóc cernut i cult/ Em rellisquen pels pèls hirsuts/ I els i les oblit en el tumult/ Estranyat de soca-rel, inert/ Goril·la, pusil·lànime, estult/ Qui col·lideix sense llanterna/ Amb cada filament ocult/ M'obsedeix el ritu estentori/ De la flastomia i de l'insult/ Tancat el missal cacofònic/ En aspres encara, em catapult/ Tanmateix de dret devers el pou/ Enverinat vilment per l'incult/ De qui tostemps, allerat, m'alluny/ Pou, li dic, per fementit et mult/ Amb la quarantena més fera/ Llavors, irreverent, exult/ - forat humit, romandràs clos/ Fins que mon fruit morè, més adult/ Gens llagoter, no hi dirà prou/ Vols llevar el tap i eu t'ho dificult/ Del purgatori ningú no n'ix/ Ans, com fiu, cal fer-s'hi força cult/ Per la pell de la cultura, cernc/ Triagues i verins, i m'auscult/ I, purificat, sé si reneixc/ Pou, vinc-te a la vora i et consult/ Què en fotràs dels mos tres desigs/ D'ésser'ns totjorn net, fidel i cult/ Cric i esquerp, sisvol, això rai, mes/ Jamai supersticiós ni incult.

*

Si els dic: Man me'n flic, tot és culpa de l'íncube/ Avant va, i au, noi, fotrem goig, respon l'incrèdul/ Rabit, robat, rapit, raptat, perdut en trànsits/ Rapsòdies, èxtasis, convuls entre votius/ Enigmes, envilit, covat pel somni/ Com cagalló ferament obdurat/ Aquests jorns de glaç/ Esdevingut durícia/ De veneracions/ Sobtadament/ Devot.

*

Recós/ Re no acoloreixc/ Tota sang m'és negra/ Cada nafra - i arreu en veig -/ Un pou enverinat i, en fred, el cel/ M'apar tothora d'un blanc massa lluent/ T'enlluerna i et podreix els ulls, d'on la terra/ En clarobscur cremat, se't crema esquerdadament, com/ En Ramonet, qui esquerda les minyones... Cardat, poc gemec pas/ Ni dic bona nit, viola. Al llit com un torró, somric; tens sort/ De tenir tants d'horts, i faig: Bon matí, safranets - i violes?

*

Per un cony de pany m'ensenya un pany de cony/ Al cap d'estona, de veure'l me n'uig/ Forat humit, prodigi dels mitocondris/ Sempre ets a la percaça del sobrepuig.

*

Entroca, entroca i no te n'ugis pas/ Aquests jorns de glaç, ocellet mesquí/ Amb vult ferotge ho haig de fer avinent/ N'hi periren pler, exclam, i el rafalí/ Ensum, tot marrit, i em fic a refilar/ Car el cant revifa, alosa - serafí/ Dels meus suaus idil·lis de tardaó/ L'amoreta que em donares et torní/ No has de servar't ni cantera ni pixaó/ Qui hi arribà a temps hi reeixí/ Aqueixa és la història del tenir raó.

*

Adu eu, quan cal, jorns de gelaó/ Ixc isnell a la comuna de fora/ Hi corrc, com escaguissat barceloní/ Quan sóc a canfelip, secret camerí/ Jatsia que hi sóc impotent, tremp així/ Com coll de girafa, i hi result o reïxc/ Amb semblant d'adust cadí qui el tamborí/ Estireganya fins que el fa tes del tot/ Trempera dissimulada, l'arreçó/ Amb urc elèctric palesament fingeixc/ És mal bargany donar son or per estany/ Mes és bon guany baratar fred per calor/ Qui a l'hivern canta, pardal esquerat/ Es guanya qualque erecció, fregeix/ En son propi greix, verdum, sisó/ Cotoliu, perdiu, francolí/ Guatlla, passerell, polit, d'un marató/ Llong con atzucac de crim n'ix d'estalzí/ Llepat, disfressat de caliu, cruany/ Coet encès en carbons, capsigrany/ Qui empales, becdurs, batallaires/ Els bons i els si fa no fot cantaires/ Qui estronqui l'esquellada és pell.

*

Muts monuments de neu/ Crideu-me els safranets/ M'eixorda la verdura Qui no creix/ Viol del temps/ No m'hi sotmet/ Dins mon iglú/ Hi puig enciams/ Cols i bolets.

*

L'ànima de mant tió s'envola pel fumeral/ Nafretes i granets al capciró de la tita/ Pardalet hegemònic, lleixa els cocodrils tranquils/ Esguerrat pel vidriol del fred, neda el pec en fum/ Fosòdrom, prostrat, oblic, d'esbiaix cap a la llum/ Llegeixc, llegeixc, llegeixc.

*

Llegeixc, gint joguina de l'ofec/ Dementre que si ull al toll/ Em revé, dels lúbrics sabaters/ L'imatge dels amants/ N'albires els colzes gavanyats/ De tantes hores manxant/ Com si cap altra cosa hagués/ Calguda.

*

Tothora en tot et vol sobrepujar/ Rel eterna del teu infame enuig/ I tu, fruit morè, irònic, allerat/ Qui de cap truja no vols tornar't el truig/ Molt fer t'atanses a esquerdar la llar/ D'on per raó d'un persistent vent pluig/ Denses onades de foscor de sang/ A llimerols s'escolen, d'on me n'ensutj/ Fins que me'n tornc negre i de mida doblat/ Ah, doncs, ara que em mir, dictamín i jutj/ Que jamai cap boig no em voldrà fer el salt/ D'on naturalment - llas! - bon tros me n'enutj/ Car cap principi

com el de derramar/ A tort i a dret, rabent com qui s'enfuig/ Els feixucs embalums de l'estimar/ No serv, per què, lleuger, pugui atènyer el puig/ Sublim del viure en pau.

*

Ja ho sé que sóc un porc/ Això ni es discuteix/ Rebutj tastar la carn/ I em toc tothora el peix.

*

Com En Despuig de Calabuig, qui de cap cassigall/ No en fa rebuig, ni de cap llei de pa, és clar, rosegons/ Ni per re no trefuig, ni que fossin els fideus/ D'un negat, més tard perbocats per un segon perdut/ Qui els li escalfava al pap part davall l'arc d'un pont/ Aitampoc ningú ací no defuig un bon bargany/ Hom aprofita adu el mort/ I no cal pas dir el canviot.

*

Com l'infant esguerrat barganyat pels malignes/ Ço és, com el canviot/ Així mateix eu, fet malbé/ Pel vidriol del fred/ M'instal en la cremaó.

*

Estossegós, molt pler de boïgues/ Quan un vent pluig li esbarriava el foc/ Espletava tanmateix en la pseudofoscor/ Ningú no ens hi atalaiava, pròspers secrets/ Ara, a la llum del sentdemà/ La poinsèttia finalment floreix.

*

Ermità millor/ Sull en l'adversitat, se li esmola/ L'aixa, li sura el suro, totes comencen de pondre-li/ D'eixauc, li acreixen els atributs, adu la perillositat/ Esdevé, com el canviot, canviat novament en l'únic/ L'entelèquia qui fou abans del contacte maligne/ - avinent, xamós, eixerit i galanxó/ Paradigma de la gençor/ Que el fum del món/ Et robava/ Viol.

*

Viol; examín les fogueres, n'extrec/ Amb cendres al semblant, la noció/ Que si seguies l'alta vocació/ Dels teus budells, i com Proteu qui es refés/ Pel camí misteriós del propi esfínter/ Et llencessis al foc a covar-hi cruanys/ Com qui hi llençava adés la barretina/ Gloriosament republicana, si doncs/ Visquin els catalans, morin els coprostàtics/ Ens queien part damunt les pedregades/ D'acer i era l'hora dels fatus amb llurs/ "Arriba l'òstia puta, arriba/ L'embolic, el flagell, ço és, la Coprostasi de canxarnec"/ I, en arribar'ns, tot es glaçava i era/ Cru com un roc, caiguts en lletargia/ Llargardaix qui llangueix en un cendrer/ El qual un jorn d'hivern on es sentia/ Particularment pervers besar volgué/ Com s'hi llençà aquell vespre de febrer/ Mil nou cents cinquanta-u, Na Glòria/ Barretina a esdevenir-hi, en el foc/ Dels projectors, campiona del món/ De lluita lliure, les flames de la llar/ Baldament es tornessin, doncs, els llums/ Molt vius del meu quiròfan, belleu llavors/ Ferm hi occiries el cranc maleït/ Qui et rosega la fava, en restablies/ El tremp i la puritat, transformaves/ El metall redhibitori, esquerdat/ De la teua pobra tita malalta/ Qui escarneix, mesquina, el ferro colat/ Goseu-hi horòscops i messions, de gom/ A gom escarxofeu's-em al teatre/ On em refaig, cirurgià siderúrgic/ Miracles de la metal·lurgi-ah/ De la carn, corns de coure dels chors angèlics/ Del jazz, i al gresol hi trob de més a més/ Lletovaris, manxiules, epítemes/ Teranyines, seguicis, afrodisíacs/ Ben sabut - tot de bones medecines/ Commemorem-ne la victòria, aquest/ Jorn gloriós de febrer vull convidar/ Els darrers vuit druts de la meua dona/ Nous tots d'ençà que som casats, agrair'ls/ Els vull les imatges de vigoria/ De salut, les forces que a l'insabuda/ M'han donades per

ço que m'espavili/ A saber saltar també quan cal el foc/ Ep, i per llur gràcia ja no sóc sull/ Front decorat, tot i que, llas, els cabells/ Temps ha que prengueren el mateix camí/ Que ara em mamprèn la tita, som-hi, ja dic/ - adéu, i espereu-m'hi ben asseguts.

*

Sexe podrit, carbonitzat em caus/ Dic bona nit, mon tarannà cibernètic/ Poc em permet aitanta d'emoció/ Ets un carbó.

*

Al caliu de la vostra companyia/ Seré un de més; una esponera al front/ Com amuntegades fantasies de/ Lava, em singularitzarà un instant/ En acabat, encara rebec, sense/ L'ultrafastigosa por/ Automisericordiosa/ Pres novament per les ràbies que/ Sovint maleïdament m'abassegaven/ M'hi haig de trencar el banyam per ço de/ Fotre-us el camp, brases insepultes/ Ningú no em colgarà/ Ascendiré com un déu/ Bocinet a bocinet/ Penjat al bec dels meus ocells ganuts.

*

Hordes hipòcrites qui barbulliu/ Entre entrecommiseracions de gemegaires/ No tinguéssiu pas l'ultracuidança molt/ Injuriosa de volê'us-em incloure/ Bacteris sapròfits qui al foc mort feu niu/ Munt el moment de torsió contrària/ I us em centrifug, forçut, molt enlluny.

*

Llangardaix auster qui, retut, només/ Us cedeix la cua; a tesa torçut/ Us em desempallec; sé prou alhora/ Cap a quin aire clar no em cal empènyer'm/ Debades li llenceu arpons febrits/ Com llenyataires balbs a qui en l'oceà/ Del bosc se'ls escapolien troncs, crescuts/ Sobtadament amb potes ivarçoses/ Mestre del governall, front molt honorat/ Ferma mà a l'arjau, contingut sencer/ Al vaixell escalabornat del meu cos/ Vull esquivâ'us, muricecs idifàl·lics/ D'ales ablamades; pel fumeral/ S'envolen ullals, queixals, maixelles/ M'haig tret l'elm i son bé-de-déu d'antenes/ I, com ixc al fred net, us en nodreixc/ Espetarrec d'anorreament patètic/ Pluja d'espurnes, corquim efímerament/ Encès; del vostre neguit d'heure'm, només/ N'hauran esment les vuit boïgues a la pell/ Capnú, les barbes i els cabells bleïts/ Cuc de la neu, vull reblar'm com un clau/ Glaç endins fins que no esdevinc anell/ D'un caramell - hivern infibulat/ I cap fada fantasia de caire/ Consolatori no et pal·lia el mal/ Titlleu-me de repatani qui no es vol/ Fondre en el condol ni doldre's, confós, de/ La fosa que no li ha de regenerar res.

*

L'estiu vindrà i belleu m'hi ensopegaré/ Terra humida on haig de banyarricar/ Cos qui adés raïa erm i ert, i ara/ S'hi fot burxent de valent, a tall de flor/ Qui amb enyor cap per avall vol capllevar/ Ça sus, enllà dels pams i pams de cendra/ Més amunt d'antics focs colgats i apagats/ Es veu que encara ens trempen les neurones.

*

[~~Què cony et planys si...~~)/ O ho diràs sense exabruptes repel·lents.

*

Cau de sobines al toll de l'empatoll/ Com dir-ho? Se li fon el cos gradualment/ Tot li fa mal - ossos, budells i ganglis/ El fel se li sobreïx, l'ull no frueix/ Sinó d'encastellats llivells de boires/ S'escanya constantment amb qualque aresta/ Malencastada a la gola; deliris/ L'envaeixen de trascantó com adés/ L'envaïen greus fogots irritats/ I somia si el seu gep no fos buirac/ I viratons les

fiblades als artells/ Amb els quals afligir'n, virtuós, punti-/ Mirat, fredament exacte, els poixèvols/ Infiltrats qui amb ungles brutes voldrien/ Remenar-li, ultra mimís i plagues/ Bisbètics, rondinaires, els esperits.../ Un cranc se li penjava al cuc de l'ham/ -tot i que hom donava l'esquer per perdut/ I, amb fàstic i de tort, hom el llençava al foc/ Pel trau nafrat se li ha endinsat molt bare/ El cranc d'incorruptible acer qui pertot/ Ens el rosega a pler, amb escarafalls/ De cops, de follet maligne i ultrancer/ Conté tot sol, traït per sobtats bonys tous/ L'orquestra sencera d'un ball macabre/ Solipsístic, vertiginós, cada pic/ L'exhaureix més, trota ell amb ell, es besa/ A mossecs en una passió sens fre/ Fins a l'auto-anihilació/ Doncs, aïllat que ja no era, encara s'ha/ D'allunyar més; la por prou l'atenalla/ I tanmateix - ~~què cony es plany si...~~ Tant és.

*

Envant, manel, i tossa entre la molsa/ Xerpa de l'el·lipsi, enxarxa't als ganxets/ De les falgueres - a llurs cueroles/ Gica'ls, d'un en un, bocinets de no-res/ Agulla-t'hi de ferm - cel·la per cel·la/ La múrgola et para per capçalera/ Un ou ben tou de mosca vironera/ Ermità polièdric, solet sencer/ Omples el silent convent piramidal/ A cada fanal d'una mata de bruc/ T'hi llampeguen nàquisses benvingudes/ Hom t'hi convida a negligir qualque altre/ Bocí execrable de la teua llarga/ Malaltia a la llinda mateix, damunt/ L'estoreta porprada o penjant/ De la clau o de l'armella de trucar/ La tanca se't clou, el cercle se't tanca/ Se t'estreny el congreny; l'instint golut/ Però, se t'allargassa cap al riu/ Lleuger, amb menys impedimenta ni carn/ Escús, te'n vas devers el bàlsam cosser/ De l'aigua - inescandallable tub, raja/ Sense que et calgui d'estrafer que el constrenys/ - comoditat del bon temps tebi, lluent/ Com negror de gralla qui amb compassió/ M'aureoles més i més estretament.

*

L'ocell qui, part de dalt, coll moll, em fa sant/ Indulgent començava de tastar'm -/ A l'areny de l'aragall constant, escrinys/ De butllofes se'm voldrien desar/ Estelles se m'ensorren a esbotzâ'us/ Les bombolles de la respiració/ Cucs subterranis qui sense rancúnia/ Em requesteu per ço que esdevingui u/ Al si vostre, d'on a cap insolent/ Ni ultracuidat no li és llegut de plànyer's/ Si, fototàctil, li toca d'emergir/ Al trepig incessant d'esclops i pneumàtics -/ Escardalenc i fotòfig, pleg i vinc/ Ara mateix a enfonzar-vos-em al brou.

*

Hom m'hi fa lloc, acrobàtic, sense àlibis/ Ni enjondres - "teniu els jorns comptats"/ M'adverteix el guaita, planer, bo i patint/ Per ço de no perdre el forat, dementre que/ Graponer, furg endins amb dèria àvida/ Se'm perllonga fins a límits incongrus/ "I vós, doncs?" L'interpel, amb un cert posat/ Clandestí; "atressí", em respon l'arenícola/ "Mes eu conec de prop la gasiveria/ Del destí", on, en acabat, esclata/ En mil bocins, cascun amb nas i boca/ "Som", em canten a l'ensems, "el teu chor/ Angèlic de recepció - on ets?/ - AUMON - on ets? - ENLLOC - on ets? - NO HI ETS/ - on ets? - NO ETS - on ets? - ... - on ets? - .../ On ets... [...]"/ Es perllongaren, en l'estireganyat/ Silenci, fins a límits irrisoris/ S'han fosos com bombolles, ulls de vent/ Apandre, xiscló, llas, molt pitjor: sèssil/ No vol reeixir't cap nou recanvi ni/ Fantàstic succedani; m'esclofoll/ Del branquim mort; cada cop pus i pus prim/ Hom m'esporga - efímera gimnàstica/ Escarit ben bé del tot, amb menys i menys/ De cos com més m'escarranseixc, ja ni cag/ Ni m'escòs, i, si bec, bec només sorra.

*

Sorra, on m'estireganyc fins que hi pet.

*

Gran pirotècnia/ No direu pas que no us rebc/ Amb lluentor, amb lluïssor/ Amb esclat, amb esclat/ El fetge groguet/ Quan m'esbardell, etè-/ ...riament il·luminat/ La melsa d'un verd/ Que esclata lluent/ Se'm rebenta el cervell/ Amb electricitat/ Guspires i esclafits/ De gran lluminositat/ Camaleó fès, asclat/ Fins que esclat, pum: esclat/ Dòcilment torturat/ Tot esclat en molts/ De vidrets iridescents/ Camaleó intermitent/ Camaleó rutilant/ Camaleó irisat/ Camaleó asclat i fes/ Criminalment estrebat/ Fins que s'esbadella/ En escatxics espurnejants/ I es fon, desapareix/ En un ruixat de sorolls/ Pintats - en veieu/ Els contundents fosfès?/ Asclat, asclat fins que esclat/ De primer no hi sóc tot/ En acabat no hi sóc gens/ Serp garrotada avall/ Serp de Sol qui dorm/ Serp infernal, ets/ Les escales de l'infern/ A cada replà un guaret/ On totes les flors/ Fulguren apàs-/ ...sionadament, cada flor/ Lluu amb sang fosforescent/ Cada flor es dessagna/ Espetarregadorament/ Com els òrgans que em cauen/ Damunt els càustics esglaons/ De mon davallament/ Mon budellam esclafeix/ En milers de llums/ De totes les colors/ Enllaminidores/ Íntim alquimista/ Crema enllà cada bombolla/ D'hidrogen que respir/ En la traca final/ De la meua ranera/ Llampega el vermell/ Viu del meu cor/ I esgaripa el chor/ "Mor, mor, usurpador/ Esclata i mor"/ I cada gangli fa/ "Sclat, sclat, sclat, sclat/ Sclat, sclat, sclat, sclat"/ I: "Sclat."

*

Serp garrotada tot al llarg/ Em rebenta a tesa el forat/ Que es restreny i s'estreteix/ Fins que esdevinc molt filiforme/ Filó microscòpic, sebollit sots/ Milions de llivells de minerals/ Grateu-me amb l'ungla bruta/ Si mai no em trobeu, d'ací milions/ D'anys i panys - encara en seré tou/ Tou/ Tou, tou, tou, tou, tou, tou, tou.

*

Bocí de merda, duus-te'm al nas/ Ara, impressionat, duus-te'm als llavis/ Duus-te'm als llavis/ Duus-te'malsllavis; duus-te'malsllavis; duus-te'malsllavis; duus-te'malsllavis.

*

Vicissituds d'extermini/ Fulgeix de goig l'escarbat ingenu/ Cru potentat li'n tascona el trontoll/ De l'estàtua que l'ascla teixeix/ Ascla't, espectre núbil i sanguí/ Amb brutalitat lacònica em colpeix/ La noció que l'únic que em garanteix/ Prou lluor al metall febrit és.../ Ets tu, forat humit.

*

Llustre secrecional/ Vull esdevenir tot senceret/ Tita, tartrany/ I ésser de la Terra/ Un altre pseudopodi/ Calent/ Calent, calent, calent, calent.

*

Calent-me nou coratge, m'haig arrossegat/ Fins a la casa del seu darrer amant/ Amagat dins el rierol rere la bardissa/ Com un altre turió qui es covés/ Canya soberga i trempada, llavors/ Li haig llençada al vidre una sabata/ Hò, era ell, alt, bell, clàssic, venecià/ Em deia la meua dona que té una tita/ Llonga fins pus enllà de despús-demà/ I ferma i fera d'allò pus, això/ Mateix, i tanmateix, així mateix/ Que quan ell la posseeix, com un colós/ Altíssim, tan fort i tot, nogensmenys/ Que l'hi fica forat humit endins/ Eu, amb aitanta de cura que diríeu/ Si no li embotia doncs tot un llisquent/ Serpent pitó - adult i bell, i clàssic/ I

amorós, vós, amb totes les delícies/ De les llengüetes bífides, bífides/ Bífides, bífides, bífides, bífides.

*

Clítoris sóc/ Clítoris sóc/ Clítoris sóc/ Acomplert, doncs, reeixit, espletat/ Eixa fou tostemps la teua girada/ Vocació, advocació, agoludam/ Et talla l'aixa, ve-t'ho ací, prou pots/ Tot té un límit i l'havies atès/ La treva de l'estrup fou decretada/ Llívid, de fresc desenterrat, amb el dit/ Escapçat del proctòleg encara al cul/ Com a l'oc, de qui la síndrome maleïda/ En burxar-li endins i amunt episodi/ Rere episodi d'una esglaiadora/ Tragèdia sense lapses ni descans/ L'escanyolia pus i pus, i es fon/ I migra com més prem per ço de pondre/ De poder's desempallegar de l'ou qui/ Llas, mai no eixirà sinó esclatant de mort/ Atalaies primfiladament l'accés/ Al mas, fit assolit de l'expedició/ Que et veié la tita glaçada caure't/ I trencar's com llagrimeta de vidret/ Sobtadament t'envaeix la flaire, mots/ De xant se't congrien al feble tòrax/ Acotes el coll, com adés t'acotares/ Destrempat, d'empertostemps, guant moll, bla/ De boxador, amb dos dits - polze i menovell -/ Trencats, escanyapollastres esmerlit/ Cervatell volant, escarbat amb banyes/ De violí ploraire, afaiçona'ls/ Un monument secret d'homenatge - que/ Tota la neu a mig fondre's esdevingui/ La teua pòstuma gran lleterada/ De la finestra estant, ambdòs en perxa/ Albiraran l'enorme figura andrògina/ Qui es desfà i es confon al fosc rerefons.

*

La jugadriu apareix, se li envola/ El vel sols amb una miqueta de vent/ Espitregada, apitra i au, anar fent/ Quan ell ens estreny als seus braços ferms/ I fers com ferramentes de cocodrils/ Adults, crescuts, gegantins, plens de llur/ Força i vigoria, simbàticament/ Simbiòtica, ens omplim, esdevenim túmids/ Farcits de saba, vermells i lluents/ Ja era hora, finalment tothom ensems/ Es reixinxola i se li estarrufa/ No em desemboliquessis pas, cocodril/ Qui mai no abandonaries la cua/ Entre les dents del fat qui t'arrapés/ La marrera i et fes xiular per al seu/ Deport, divertiment fatu i epicèn.

*

M'haig mort i ara visc al forat humit/ Crics, escarpells, cigonyes i martells/ Cada eina se m'estova i endureix/ Al ritme assenyat que cal per ço de fer/ La farina blana a la clau que regeix/ Estreba, nyaufa, torç i estireganya/ Llur plaer.

*

Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra.

*

"Oh, que sola estic sens vós!"/ Li responc: "Set generacions/ S'escolen com la vesprada/ El meu caire foguer assenyala/ Com un llinx el Sol qui es pon"/ La jugadriu polidament/ I llausangera t'ensiborna/ "Us vullc per un suport, baldament/ Fos flac; el vostre pliu prou fou/ Quan calgué, comcal; us m'escamotejaríeu/ A encolomâ'us enjondre quan pus/ Us em caleu encastat? Sigueu-me/ Si més no barnilleta del ventall/ Que m'altreja l'alè de la bombolla/ On faig niu, o fóreu prou cabrit/ Belleu a hores d'ara de fê-ho/ Ensorrar tot?" El vel o el flami/ Cuida d'ablamar's amb el llambrec/ Ensems furient i sopleguent/ Que per ço d'acorar'm m'etziba/ Setge carricló, no m'hi clouràs pas/ Ni em cloc al rusc dels forçats/ Enllà de rengleres de pinguïns/ I gaiatells, l'enginy s'esmola/ Per socosters anc fressats/ Com cabra guita i bòrnia/ Pelleringues de braguer nafrat/ Els llavis de la molsa al rocam/ Popen roentor de sang. I bram/ "De lleixiu, ni rerialles/ Per a

perdre'n no em romanen/ D'ajornaments, sac esbotzat/ D'on ja no n'hi ha, com pot rajar'n?"/ A esgarips d'esglai, marbres verges/ S'estripen de versemblances/ Daltabaix sofres i calçobres/ Escalaborns de nassos, togues/ Vits, aurèoles, plomalls, potes/ De cavalls - monuments revoltats/ Que arrauleixen i esgarrifen/ Adu els vells, més mesells, armats/ Ermità allerat, pintí pits/ I un forat humit tot pelut/ Part damunt del creuclavat/ Del llibret de reglament/ Lluny d'aquelles bombolles d'asfíxia/ Estort de les casernes de l'estrup/ Cosser, entre les pedres molsoses/ Dels roquissars pirenencs/ Me la pelí, me la pelí com un déu.

*

Contra els embatols dels vímets/ Bo i serrant ferramenta i barres/ Fugint de la desfeta, reguanyc/ La solitud, serp trepollada/ Tartrany migpartit, carall/ Encallat, de mastegots tatuat/ D'empertostemps, artefacte/ Mal-lligat amb taques, nyaps i grops/ Sots l'ubic polsim dels estels/ Pèrfida, insidiosa orquestra/ Em rep - sens intervals, els ullals/ Del chor em desbriden com llancetes/ L'abscés que m'aflora per arreu/ - on has de trobar recer del xafardeig/ Tu qui coneixes tots els llengots/ De les males nissagues, nigues xinxes/ Rènecs nics, qui aritjolen els rabeigs/ Dalt als ports del convalescent?

*

Xop d'icor, qui sóc?/ Esquer per a un peix/ Verí o vaccí?/ S'umflà i en morí.

*

Escrot asclat, l'en regalimen/ (Sens eixonar's amb mà que torba)/ Xerigots immunds - vermell fosc/ Vellutat de nafra a mig prendre's/ Solcada per reflexs de rius/ Gairebé eixuts de qui els salobres/ I els marbres escrostonats, bagàs/ D'incinerador ruixat amb fàstic/ Guspiregen al Sol del temps prim/ Folcs novells d'insectes renadius/ Li rondinen pels aporismes/ Li brunzen i zumzegen pel pus/ Inharmònicament eclèctics/ Caparrudets i patidors/ "Llànguid babuí", encar en chor/ "Duieu's-ens cap al cel", refilen.

*

Amb rogall de caimà escanyat/ Abegot dement qui creu veure's/ Les orelles, entre ells responc -/ Qui sóc? Com en Josep, fusteret/ Humil qui, quan convé, cadenes/ Sega; de l'heroi els fets d'armes/ Vull cantar'n, com un jorn amb greix/ De serp cosmètic es sucà un gam/ De qui la vil supuració/ Escarnia la lleterada/ Molt enfellonit, clamà al cel/ Ço que era com fer un braç de ferro/ Amb un segon home de palla/ O pitjor: espantall, qui no gaudeix/ De l'esment de cap de les cuques/ Qui, oh, ironia, l'envaeixen/ I li esdevenen única ànima.

*

Cuca reclosa, animes un tot/ De qui no pots concebre'n l'abast/ Pertanys al xivarri natural/ On tot reprèn la mida justa.

*

Morc desert, anònim, sens bobanys/ No pas com el ploramicaire/ Qui es plany i s'autocompadeix/ Ca covard qui carina de por/ Morc com un gat deny i sencer/ Quan sent que la malaltia em venç/ M'arracon aitan inaccessí-/ Volament com puc - on ningú/ No sabrà trobar'm; confós al fons/ Pertanyc al xivarri congriat/ Que esmussarà qualsevol gemec/ Emès per la carn dessobeïda/ Sens seny, d'un cos massa destrenyut/ I m'abandon a l'esbarriament/ Darrer del grumoll qui em féu/ Si fa no fa de contenidor/ Em confonc en la cridòria/ Atomitzat, cada àtom estort/ Esclata amb un crit de joia/ I de dolor que ningú no sent/ Enllà dels companys més propers/ Cascun justament entotsolat/ Carapudent, en el mateix treball.

*

D'ençà de dalt al tron/ Al bell capdamunt/ De la torre acana/ El guaita l'estesa/ Del riu. A baix/ Al bec de la llança/ De l'atac oblic/ L'ermità monòton/ Fruit morè podrit/ Hi congria el moscam/ Al teclat sideri/ Dels desigs, un tel/ De polseguera ve/ A raure-hi; com al seu/ Escrot, a la borsa/ Dels caires foguers/ Tot hi són traus. L'hora/ De les atraccions/ Passionals és/ Haguda suspesa/ Diu la jugadriu/ "Un gra de balança/ No us pesa el coratge"/ Fallit engranatge/ De sílexs i ciris/ Melics, cementiris/ Vuit-cents deu caràcters/ Ens hi amunteguem/ Ambigus, dins un sol/ Replec. "Vós", retreu/ "I la vostra tàctica/ De l'anar a amagar's/ Cap de vedell humil-/ Ment sacrificat/ A les fosques torna/ Ganyota cruel/ De morro-de-vaques/ Per cominal esquerp/ Per cabal un déu/ Mes sapiguéssiu -/ No val a burxar!"

*

Gossos cagats i botiflers/ No m'hi faig i no m'hi faig/ Civilització de fats/ Pedants, d'hèrnies i herois/ I de llurs fets d'armes blans/ Al capdavall l'excés feixuc/ Em duu de nit, llostre exhaurit/ Lluny del falansteri. D'ençà/ Del seu indret reduït/ El guaita, per ço car no em pot/ Filustrar, entost d'eixonar's/ Infeliç, ell, rai, qui pot/ Poc abandona son seguit/ Glot, irós, avariciós/ Luxuriós, superbiós/ Accidiós i envejós/ Hi cova encar odis eterns.

*

Merlí esguerrat qui no embabaies ni ullprens/ El més mesquí dels ocellets/ Repenjat a les baranes que guaiten/ El laberint dels invàlids/ On, quadrades, les reserves d'insectes/ Castiguen els mals costums/ Et pruu l'estalzí dels teus replecs de cuc/ Amb ungles molt llargues cerques/ Fruits morens, forats humits - tret de llúpies/ Llas, no hi trobes sinó cendres/ Estossegues cap als aiguamorts d'enjús/ Societat harmònica/ Hi trotxen sense descans guerres d'esme/ Tots els morents hi fem cap.

*

Tos pútrida, microbis/ Ens te'm reunim.

*

Orelles aviades en un fons de llunya granívola/ La jugadriu qui encaterinà l'antic guaita/ Sobta les llebres; camí nocturn cap a la torre/ Que pren guarda de l'estesa de la ciutat-

Truca la xifra de l'entresenya al cap de mort/ Damunt la porta del panòptic o far; com seny/ Esberlat de cloquer retruny ell, ronc: "Qui hi ha?"/ Ja es descabdella: "Vinc solzament a fê-hi tat"/ Se li desjuny la tannara en flames de lluna: "Hi ha/ Cap altra novetat? On rau el xicot d'abans?/ No sabíeu pas que a cal fuster hi ha dinamita?"/ "Ara òbric; estic corprès per aqueixa veritat/ Alarmant", on els engranatges enferritjats cruixen/ O l'escruixeixen i la porta s'esbatanega/ Dins, la jugadriu, a les fosques, a les palpentes/ Toca el caimà; colpit pel crit, el drut perd l'esglaó/ S'esbaldrega per l'ull humit, es trenca el coll al cul/ De la sentina, d'on se li atansen a peroccir'l/ Les falses icones molt maleïdes dels fosfès/ Espaordidors. "Qui sou, verges encobeïdes?/ A quin xaró no em mereixíeu?", tòs-crebat respon.

*

Les dones qui, peunues dins s'areny/ Seient vora el riu sargeixen i cusen/ Discuteixen alhora de pedòfils/ De ciris i d'anells, hò, i sobretot/ Sens hiat, dels virus i de les baules/ D'eixa cadena a descominals terminis/ Bagueny avall, a recer de llurs faules/ Rere penyals i mates de la garriga/ Com més me'ls atansava més de

delit/ M'entitolava; mesquins pebrots meus/ Aritjolats per l'àntrecs, s'esbullaven/ D'ací d'allà sense solta ni volta/ Llavors, quan les sent que escuncen que els termes/ Científics romanen prou curts a l'hora/ De diagnosticar'm ni de fer el pronòstic/ Quant a la llargària de vida o corda/ Embaulada que deu romandre'm, lladoncs/ Ni em moc, rere el bàlec, l'estepa o el bruc-

La qui bandinelles per a les nafils/ Del seu trompetaire del cor broda, diu-

"I la seua dona, la jugadriu?"/ I totes hi salten: "Oh!" I saps qui l'hagué/ Temps ha i quin guaita polonès no l'ha/ Ara mateix al prat moixí de ça sus?-

On, és clar, adu el monyó se m'embaga/ Xap enfora i ah, espeternec de tèrmits/ Ah, espetarrec de límits, bocaterrós/ M'escorc i escorc i escorc, on, despès/ Rossol i m'esbaldrec com inic cabdell/ Damunt davall, malremenat, samfainer/ Fins al gorg, on em tornc, nou vebre, fuster.

*

Pedres prepòsteres del costó/ L'estintolaven, estols urgents/ D'escarbats clinicaires van per/ Voltar'l, fan: "Ell! No abjurem pas/ De cobejar'l ans de posseir'l"/ Corones de febre l'eixuguen/ Lleu l'han eixut com si a l'ensec/ Hagués assolida la vora/ De part davant; ara, dementre/ Que amb xuclades de trompes l'acaben/ D'esguerrar, el gorg gargaritza/ S'engolia sencera, d'un mos/ La biblioteca, tots els seus/ Llibres i papers s'hi han negats.

*

Cap document ja no t'acredita, doncs/ Polseguera cendrosa damunt els llençols/ Que hom eixamora estesos a la bruguera/ Escriu i esborra el teu nom sempre fals/ A la claveguera on raus, barrejant/ Llimfes als llims i melasses al plutoni/ Ets joguineig dels tornaveus que et duu/ El llebeig, d'homòfobs dalt una teulada/ De presó, llur músculs epigàstrics plens/ De gargots de pintallavis, ninots/ D'auca entre els quals avui ets nat, satèl·lit/ Prim, translúcid, tothom a través, molt/ Obscè, t'hi filustra. Ets un cuc bla, sèssil/ Anorc, o en tot cas d'ous xarbots, tocat, cap/ Covarot, i amb un cul tot de greix que, com/ La mota o el costó que feia plàcid/ El gorg, es desbota i tot hi és una por/ De granívoles llavors dels gams del món/ Vescós verí amb qui encomaràs tothom.

*

Fugitiu de l'aporrinament/ Abans hom no vulgui fermar'm la fusta/ De l'escarsa i penjar'm cap per avall/ A un pelleric plantat enmig del desert/ On el Sol pus pruu, fins que dels sucs vírics/ No m'hagi perescorregut, li cop, pell/ Traucada i tot, cap a les grans esteses/ Del desert, regatons d'enfellonits/ Bacteris al darrere, esclau aitan/ Maligne i infectat que ensumar'l, ni/ D'esquillèbit, ja occiria qualsevol/ Gos, llop, guivre o bacó qui trametessin/ Per a escosir'm i escunçar'm.

*

Greu escunç o accident m'advé-

Em tomba un flat de vent, i alhora/ Perc el llapis; tros de gallina/ Plomada qui sóc, amb el llapis/ Perdut i lluny de cap gernació/ Qui en tingués per a vendre'n, on vaig/ A petar ni rebotre? Sense/ Vit i ara sense el meravellós/ Arret del seu substitut para-/ Pràctic, bec sorra entre jacints/ I violes fins que - llas - m'haig ben/ Empantanegat. M'arrossec com/ Gasteròpode i a poc a poc/ - nino, què fums?, fotràs goig - llimac/ Eixut i ressec qui, esgarriat/ Per uns pebrots empedreïts, sens/ Gens de suc, petitets com baons/ Fets pansa, al capdavall, cremat/ Pel Sol, caic i em trenc com vidret-

Nino, tant se valet, tira envant/ Engir dels bolquers no et reboteix/ Molla de farnat, de fet ets flac/ Com pell de conill qui penja al clau/ Al repetell del terrat; senyor/ Pellaire, si et troba, serà/ Content de trobar't, pelleringa/ Eixarreïda i enterca, ves/ Tu també, quina atrocitat/ T'empenteguen només les mosques/ Volants dels teus ulls - si llurs escrits/ Desxifressis, escunçaries/ - saps? - el laberintet on fa cap.

*

Mes gemegar-hi, això rai que mai/ Lleixes els jocs de la misèria/ I de l'agitanament per als/ Miserables i els agitanats/ Gemegaires traïdors qui/ Fruïu com trossos de sapastrots/ Amb els jocs de gitans - tortures/ Bares i eixangueres d'animals/ D'allò pus nobles i comcals/ - cacofonies dementre que/ Hom trepitja escarbats gemegant/ Lletjor a dojo i criminalitat/ Lluny de la gernació mesella/ Amb un llapis, bruixot, pots volar.

*

Trobes un arbre, és a dir, una ombra/ Dessota un baobab esponerós totdéu ja ens refem.

*

Qui, ara que cap forat no em serva/ Ni molla de llac, que amb cada trau/ Eixarreït i nervi esllenegat/ Rac fet malbé, cuacremat, badoc/ Davant l'escòria que esdevinc-

Quin lacai no em duu un sellonet/ Tot ple d'aigua fresqueta de la font?/ L'arengaré tantost, quan, esquerat/ Ja em vegi mitja orella. "Vós", faré/ "Qui, nasfí com el savi, guiat només/ Pel més lleu esclau, rastrejàreu damunt/ La sorra les romanalles del meu/ Escataineig ans escarboteig, sou/ D'allò pus dotat, em fa, per ço de/ Treure'm d'aquest continu rodament/ De cap ans del degenerament on anc/ Com en parany d'esmolades espases/ Feixuc com orifany, no m'hauria/ D'haver estrompat". Respon l'armenter-

"Ves, és que dec conèixer com eixuguen/ Les ganyes els embats del migjorn ans/ Del llebeig, vet ací per què el càntir/ El meu obsequi per a les masses/ Esgarriades, bé que - sabeu, cavà? -/ Sempre hi ha arreu massa de masses"/ Prou, prou, faig, tort, molt a la voreta/ Del col·lapse, "Ara que - oi? - soliu/ Cap altra jugadriu no us veu per ço/ De suggerir's a vós, d'on en deveu/ Patir com el psicòpata qui es penja/ Tret, és clar, que ja us n'aconhortin prou/ Les cabres", on tot foren mastegots/ Sobtats. "Temps ha us hauria estrupat/ Només de veure-us, mes ara som molt més/ Civilitzats; ei, veniu a banyâ-us/ A la probàtica, som-hi, vós i eu/ I les querrines; hi ha prou eixaure/ Per a tots plegats."

*

Enllestit l'estrup, els peus/ Al pou, l'esquena a la soca/ Eixams hostils, flagells/ De llagosts, maleïts botaires/ Delmats incessantment/ Com jugadors fallits/ Marro ranci de psocòpters/ Em rosega el pergamí.

*

Fiblons, l'oasi en vessa/ Emplegada vermina/ Qui tot ho interromp/ N'esdevinc tostemps relapse/ Quan hauria d'escunçar'm en ple reat/ Vespes-xanes, borinots/ Tèrmits, teraranyes/ Melitxes, centpeus/ Porquets, sabaterets/ Tots volen, punyents/ Clavar'm llurs atzeps/ Gemegaires, místics/ Censuraires, xarnecs/ Se'm desarien pel paltruu/ Com si els fos llenya/ Corrompuda a caire/ De volcà/ Amb llurs sangs hom en fa/ Tinta grogosa/ I aigualidament vermella/ Amb becs

sobtosos/ De picots i martellaires/ Tòs-rogets, tornaré/ A escriure un pèl ans/ D'espitxar-la - morin/ Els coprostàtics, visquin/ Els catalonians.

*

Xiulant-xiulant, em queia/ La nit dessobre.

*

El cap de mort al capdavant/ De la meua darrera barca/ Sallant entre els vespers/ Somreia benigne, coexistent/ Al ritme dels himnes cults/ De la mort que li xiulava.

Ans de filtrar'ns per aquest/ Envitricoll darrer/ Comoneixc els polls i tots/ Els patògens qui em vexen/ Una de dues - o foteu el camp/ Ara o perirem ensems/ On amoixats, gronxats/ Pels trons i llamps dels cants/ De bressol del geòmetra/ Qui amb els plectres dels seus dits/ Abrinats ens dibuixa, part/ Damunt el cuir maladobat/ De la pell, noves beceroles/ Afluixem les boixes i/ Ens hi lleixem anar.

*

Unglallong es ventava/ Escalaixaments de polls/ Qui l'estiomenaven tot/ Si mai tornés a veure l'alba/ Quin altre desconhort ja/ No li fóra tot plegat/ Posseït per molts milions/ D'ens més petitons/ Com comonir'n d'un en un/ Llurs esperits?

Amb qui raonaràs?/ Masses pertot, fins a l'agre/ Del desert/ Fins al cor del teu cor/ I et pretenies, il·lús/ Sol.

*

Res, tret de la pols sobtada/ Amb ulls botits d'escarbat/ Albira com se li atansa/ El genet, ah, la geneta/ [Era una dona - ratolins adorívols/ Part dessota el setí del seu vestit/ De porpra molt cenyit, totalment pla/ Sense cinyells ni fermalls de cap mena]/ A tot estrop, se li presenta/ A caire la geneta, òrbites/ De ximecs envolten l'estelló/ Esbufegat, seuós, suós/ "Ei, l'exoftàlmic", se li adreça/ Rudement, i tanmateix tan gentil/ I de gençor infosa ans claferta/ "No sabríeu pas on trobaria/ Crustacis, exemplars exòtics ans/ Teratològics de la nècsia/ Dels quals col·leccion amb furor/ Ans amb boig desig de trofeus ans/ De triomfs, i sense plànyê-hi tributs/ Ni que fossin de caire - llassa, oi? -/ Veneri, us dic, i enllestíssiu car/ Cada moment m'és clau, i doncs endoll/ Disparat que nodreix el propvinent"/ "Galants mercès, ni que només fossin/ Pel fet d'havê-us denyat de demanar'm re/ De creure'm deny d'ésser - dea, per vós! -/ Demanat... tant se val, quelcom, oital/ Ja ho sé: crancs! A fe, nogensmenys/ Que fèieu cap al bon indret; per a donar'n/ I vendre'n no en dec heure i tot/ Crancs qui em roseguen les cordes/ Harmòniques de l'existència, ço és, és/ Clar, a punt d'estrompar'm com titella/ Fallit, despès, repapiejaire a tot/ Estrop, i, per tota lleterada/ Al monyó, únicament de debò cendra -/ Galdós, ja us garanteixc; ara/ Com cada color, i doncs cada paraula/ Cada bestioleta pot desplaçar'n/ De la composició que em compon/ Totes les altres i refer el quadre/ Que sóc; cada bestioleta és/ Com cada mot i color/ Potencialment cabdal, ço és/ Pot, tota sola, decidir ton destí/ Per xo li caldria occir-les totes qui/ Volgués romandre pur i esclet/ I impol·lut", on la cavalcadriu/ Alterosa li féu: "Silenci d'orb/ Us sent predicar, mestre; lliçoneta/ D'ermità; no us en voldré pas cap/ Ja ho veig, bestiola massa cara/ Car pelar'n una de sola podria/ Fotre-us en orris la resta del bugat."

*

De gernacions promíscues/ N'embolic amb escorça minsa/ Els cossers orgasmes/ Bombolles celíaques/ Pertot n'embruten el liquen/ Al bec de l'estarloc/ N'apunten xàfecs.

*

Lleig i boig d'agoludam com un insecte/ D'un nus a la panxa vull tastar'n el nèctar/ Més avesat, m'adreçaré a l'esfínter/ La llengua saburral hi passarà la pinta/ On és més fi és prou on més s'estarrufa/ Del vostre cony tan xop meravellós nenúfar/ Hi sóc bon peix d'argent, de lluents escates/ Qui ned mestrívol dins cadascun dels cràters/ Si de primer us sobrevol com helicòpter/ Tantost us m'hi afon, en vós hom m'hi coopta/ Demostra a bastament que ferm és mon caràcter/ El fet inoït que gaudeixc del fer impacte/ Almoinera rai, sé que en veniu de mena/ Per xo us estenc ben tibat l'hipotènar/ Us prec, deessa, que no feu com qui em llença/ Abans tasteu-me, fet secalló pel càncer/ Tinc un tast belleu més dolç, talment com pansa.

*

Ajornéssiu, doncs, la partença; l'hoste/ Hostaler us és, qui us serveix llúpies de zòster/ Combreguéssiu en greal de mos ous espremuts/ Grius, opinics, calcatrius i cutibuts/ Em vénen a l'esment si us esment pel nom/ Car colcadriu sou qui colqueu damunt tothom/ Inclosos règuls, basiliscs, menairons/ Berruguets, simiots - folles supersticions/ De ninotells pollosos i d'altres caps/ De mort.

*

Espellat, per clamídies borni, i a tort/ Allevat de crims de bala, caçat fort/ I arreu per totdéu a estonetes begudes/ Confesséssim'ns-e sens recances degudes/ Bones amigues, totes dues ben càndies/ No pas aïllades aital Groenlàndies/ Cascuna a un bec de món i la qui es planti és/ Més enze encara; a mi ni em calen llànties/ Per a cercâ'us i veure-m'hi, de piohèmies/ Ja en duc pler pell i roba; si a acadèmies/ Cap Diògenes no reïx a conèixê'us el nom, eh?/ Ben alt crid: trobada us haig, sou el meu home!

Això és la fi, dea, aitanta és l'atracció/ Preneu's-ho pel carès o accepció/ Que pus us llegui: som carn de la mateixa/ Nova substància: ens quimèric qui bleixa/ Més allerat com més s'hi fica, u i enterc/ Sens fanalet xàntic ni amb làser no us cerc/ Us trob tal qual, amb clots, a mà, tota de llum/ Fosc eu, amant, cabent pertot, perfent volum/ Casem i som-hi; no em romanen ni temps/ Ni salut, ni mitjans (guaiteu-me els tremps/ Rúptils d'ambdòs ulls) per a revisions fútils/ Hi vaig de vaitot, amb corretges inconsútils.

*

Deessa, pietat, no us em fugíssiu pas/ És encar d'hora, poc és temps anc d'aquedar's/ No volguéssiu voler'm d'animal ja perdut/ Qui com mot, color o idea en orri no es dut/ Enlloc sinó als llimbs rosegadors d'un càrrec/ De consciència - carnús jagut al tàrrec/ On esdevinc pur i esclet, car hom em menja/ Fins al darrer granet orgànic que em penja/ Ara suara us em seré buidat i el gual/ Del vall del mas, vostre cavall podrà passar'l/ Sens mullar's molleta, us em cal només pendre/ (Fidelitat fa'm bla d'emoció tendra)/ Com un drap brut, penjeu-me a la rebasta/ Sóc pelleringa que ferradura tasta/ Acabat d'haver tastat cul subitani/ D'estelló isnell qui trepitja el gerani/ Si de nit creuclaveu el marit, mon crani/ Tot pelat lladoncs ja us és el suppedani.

*

Un bri decebut per la seua partida/ Prou puc, tanmateix, de veure'm al mirall/ Del seu estoget dels colorets; què hi faig/ Amb la bronja? Ves, m'hi disfrès les nafres/ I emuntoris supurants fins que esdevinc/ Pallàs enfarinat, espantall espectral/ Un àngel/ Escuma/ Polsim.

*

Sovint caps de morts/ Em volten/ M'orbiten/ Llur Sol/ Els sóc.

*

Llepafils, merdosets i carrinclons/ Tots aqueixos mig-i-migs si-fa-no-fas/ Coprostàtics alhora i catalans/ Morts massa vius; la contradicció/ Els mol -baves, polsims.

*

Genocidal spics, xarnecs genocídics/ Me'ls albir com en Celrà l'escèptic/ Qui tostemps amb clara escleròtica/ De cadell tot ho veu de lluny i poc diu/ Malrenec de renills, i aücs i brams de malparit/ L'en atenyen, bru reclús, bandoler a l'ombra/ Mai arrupit - ni de matinada.

Gosaré els afronts, perbocs/ Dels datspelcul qui a llurs antres molt poblats/ S'arrauleixen com rèptils/ Borinots de tabernacle de perpètues/ Foscors en combrec amb els retuts/ Potiners qui els missegen.

Ferreny al cim on oïc els bramuls/ Dels capdefiblons i bufaruts qui s'atansen/ A escombrar aqueix món d'enganyifa/ Dels escorxats qui es penedeixen/ En eixir a la borra del jorn/ D'haver despesa la nit de dol asseliejat/ A conjuminar revenges, trist malbargany/ Païdor balb, cap de cascalls/ Els gemecs que avien, com espetegoses castanyes/ Qui en xanques esberlívoles vacil·len/ El vent en canvi no em lleu de sentir'n mica.

En esteses d'esmenes s'esbargeixen els ormeigs/ Deleàturs pertot, en teranyines enjòlites/ D'atzarós escarandaix malguixós/ S'envolen les jaspiades ombrel·les/ Xerics de vents qui es guerregen/ Manyacs escamarlans i galeres/ En heroica iconografia tiraniana/ Cuirassats entren en lliça/ Tot és pols de roca forta.

*

Enfosqueix, i a aqueix forat humit/ Que reflecteix l'espill serè del cel/ Ço és, la cisterna, la pica/ Teranyines, rels delicades de rovell/ L'asclen molt compassadament/ Una fargalada s'escalaixa a pleret/ Randa de les vorades, on un gripau/ Legítim, ulls fits, intrigadament/ Triganerament, m'escandalla i recaceja/ Em veu escuat com ell; belleu alfarrassa/ Que li sóc son germà o adu la dona/ I que caldria tot gallard, tantost, perpetuar'n/ Una espècie, vós, aitan escruixidora.

"Jazz tic esbudellat", li cant, gens idoni/ Lleugerament esvinçat, sense gaire esme/ "Cantelludament m'acoltella la batuta/ Del proctòleg qui en dirigeix l'orquestra"/ Tract de ficar-hi qualcuna versemblança/ Estètica; així i tot dec fallir-hi, car/ Llordament, abans de botre enlluny/ Se m'escorr justament on la nafra enorme/ D'una altra picada de bestiola/ Essencial em feia tot de mal.

*

On és l'actriu amb dits com rossinyols/ Que esportellen avencs de delit/ En la meua pell ja prou irritada pels/ Fiblons d'àvol fiçança i verí/ De les bestioles nocturnes del desert/ Contres les quals de cap vaccí/ Poc havia'm sabut fornir a la bestreta?

Vídua astuta, múrria, barruda/ (De qui la cavalcadura, amb esgarrifós/ Escarritx, peix les darreres espigolalles/ Que podé m'haurien permès de veure un altre jorn)/ Amb un pegat de pell de vaca negra/ A l'entrecuix, estatuesca, eqüestre/ Qui, per comptes de tiges de cotó-fluix/ Part damunt els mants bàjols purulents/ Em tires, com pellucalles a un titit/ Certes dades o beceroles/ D'on, si mai sobrevisc, galdós bé en trauré/ (Tot i que, com sempre, qui sobreviu, riu el darrer)/ A quin cau t'encaues, doncs? Au, tot t'ho perdon/ Torna, ets benvinguda i accepta/

“Fessis com eu, i, en contrasemble, ací/ Mon mascle; altrament, llas, passi-ho bé/ Mai no seràs de debò autònom/ Ni emancipat ni mica autosuficient”/ Borda i mula, totjorn baldament/ Poguéssiu fer-me’n qualcuna/ “Qui, qui?" Ansiós, per estretalls que m’ofeguen/ “Aquell qui elleix es pot pipar la titola/ (On, en molt fera riallada, el bastaix/ Aïnà, aücà, bragué, és clar, tot alhora)/ I aquella qui elleixa sap-ne prou - no fa? - de titar’s la pipeta.”

*

Amb volatilitat de caramellaire/ Em va asssetjant amunt i avall; del seu bec/ Llengua retràctil entra-i-surt amb sorprenent/ Expressivitat, d’on romanc-ne astorat, d’on/ Encara més a lloure l’ocell - oi? - em colpeix/ “Del brou de bacteris qui ets, en sop granment”/ Valetudinari acomiadament, en el joc d’espills/ Dels meus ulls, ara que encar no tombava la nit/ On tothom en pau clapa i es fon, l’ocell i ella/ Fan la mateixa cara (per què no cal córrer/ Gaire, és clar, car tota gallina qui et cova/ Ous qui adés engrellares tendeix naturalment/ A espicossar’t), l’auca o belleu saga, on/ Fiu de capgròs o fui l’estaquirot, és a trenc/ D’acabar’s, i jo no puc ni ventar la mà ni/ Ventar-li cap mastegot; penyora de suïcida, eh?/ “T’he duts també els teus petits perquè/ Vegin llur pare com els desertà.”

*

Gens malfiat, començava el camí/ Tornaré, sol·lícit, a cercar’ls/ Aviat, tanmateix, tomba la nit/ La boira densa ho mulla tot/ Excés de giragonses, el perill/ Rau a l’aguait, els atzucacs/ Esdevenen congosts; esparpalls/ De grassos escarbats pertot on petj/ Parets a punt d’esvomegar’s/ Fusta podrida escaguitxant-se, ep/ Escales de mà i escales de pedra/ Barrots que manquen, esglaons/ Molt escalabornats; carenats/ Llisquents tostemps un pèl massa curts/ Entre els ferotges desllivells/ Suant el fel, molt esfereït/ D’haver de ficar el cap per osques/ Portells i esvorancs de cases/ A trenc d’ensarronar-se’m damunt/ Davall la runa, dins les pregones/ Esquerdes, cabells enganxifats/ De caps de morts qui assajaren/ Abans meu ans debades la percaça-

Gotes negres, en sóc ben xop/ Desfregadament, em repenj/ A una tàpia de toves/ Que cedeix de sobte i m’enfonz/ Del vil abandonament, xiquets/ La recosa angúnia.

*

“Qui, qui?" Ja ho tinc: qualcun gità/ De qui el tuf fastigós cuida tombar’m/ Se m’atansava a robar’m, i encar/ Li pud més fort, com mon moix adés/ Qui agonitzant em ragué a la falda/ Fins que no se’m tornà esquelet/ Tremolós gojat qui tems morir’t/ De la ferum pestilent que avii/ Pren-me la corretja i les botes/ Sense llengüetes, és clar, ni cordills/ Enduus-te’m les claus rovellades/ Ans pansides del tot, això rai/ Ço que desclourien aumon/ No deu ni existir; estalvia-te’m/ Però, la boina - poc m’agradaria/ D’oblidar-me’n; dir, ara que lleu/ Farà cap l’estiu, que la lleg/ Al mascle de la família de cardines/ Americanes qui sent viure ça sus/ En aquest tell ple de franctiraires/ I la seua dona segurament la franctiradriu/ Campiona del món, car hom, ben casat/ Tot ho aprofita; dir, hò i encar/ Que a l’horitzó pampalluguejant/ De la plana ensum créixê-hi mon destí/ Bruels de lleó o ves qui-

Damunt el safareig, la sang es deseixarreeix/ Lentament amb el jorn del dia aquest.

*

Necessitat de raonar et fa fer vida ermita/ T'empeny instint propagaire al patoll promiscu/ (Per què, dicotomitzat, et baralles sovint tu sol)/ Com drac de goll pirolignós, ignívom, arrisc-ho/ Tot amb un petó, i em tornc fissípar o la sospita/ S'instal·la que mai per manguis ningú no durà dol.

*

D'herbívor vinc cropòfag; ictèric, res no em tol/ Aitant el poc conhort com saber'm que, malalt, visc-ho/ I veig-ho tot plegat pel vidre enemic que em fita/ Sens treva - ull xàntic i foll de la mort qui em vol/ Per la guerra, més que decidu, debolit; visco-/ Zitat avall del podrimener infecte on m'allita/ Born on del combat duc les de perdre, ni que quiscú/ Qui fos vingués amb un vaccí gens innocu, ni estols/ De metjarres i vils remeiers se'm dessin cita...

Damunt el farnat de l'acerb serpent per on llisc ho/ Han d'escunçar tot ja resolt: ni hi és ni sens tita/ Ni, doncs, sens futur - diran - ell qui fúrfur per mannà/ Ha confòs, per galter s'estreba un gep d'oraguntà/ I al sobrepús, criptògam, no gaire casolà/ Es descompon i, esporàdic, com pet de llop insà/ S'avia; amb estolons o tentacles de contagi/ Com qui sorrat o alçacavall gica que ragi/ Fins a buidar's, boig enllesteix l'ubic autoplagi/ Amb esglai de mecànics qui, en descloure el recapte/ S'adonen que tot motor és apte per al rapte/ I l'estrup ferotge durant aquell ominós dissabte/ Ves, doncs, tat? Tothom qui l'ullava n'ha romàs clavat/ Cascú, escarritxós i eburni de por, ha ocultat/ El dit on l'anell d'en Xiva, coent, li ha espurnejat/ Estrany hipogrif, jotfot, amb vit d'aitan exigu/ Inexistent, jurca a refer's, això és inambigu/ A cops vírics de bec envers tot ço que li és contigu/ Altrament, falòrnies, rai; com voldríem que no el/ Descobríssim, maleït bordet, de cloc-piu mussol/ A carnús tan virulent que estilet o escalpel et mol/ O llanceta que li afonis, ni amb cap patracol/ No calia atapeir'ns per a dictar'l morterol/ O més trit encar; doncs, gens hàbil a ressuscitar/ Calmem'ns-e, i ans d'homenatjar'n l'estil de procrear/ Sotsmetem-lo al nostre seny més mèdic, ço és, perspicu/ Guaitem pertot arreu, entrecuidats, gens ingenus -/ Aparell per què hom es reprodueix: inconspicu/ Doncs, som-hi, minyons, recacegéssim-lo, estrenus/ Pap fort, nas clos, herculis, cults, ben rituals, congrus/ Gens cofois, continus, trobem-lo fatu, superflu/ Vacu, sens ànima, un fetus de canviot, i au/ Sebollim-lo sots muntanyes de sofre, per ço que/ Cap altre moscall vironer poblar'ns-el no en sàpigui/ I, llas, ensems s'infongui de vehicle clonaire/ D'aitantes d'encomanadrius colònies horribles/ Maldant a imperificar'ns-e l'heretat tranquil·la.

*

Em somiava amb tendres fills/ Em desvetll aritjolat/ Per hosts d'ardus paràsits.

*

Aquesta lletra que tens/ Haurà trigada pel cap baix/ Noranta-tants anys a arribar't/ Ni per quin biaix la reps/ No puc descabdellar/ Escateix-ho a ta despesa/ Man, ja sóc lluny dels maldecaps/ Fa pus de nou decennis que haig/ Ben desaparegut del tot/ Cansat de balafiar punts/ Tocava el dos.

*

Hordes de tòtils/ Ens encaminem cap als coralls/ Singlots d'àligues/ Senyeres avall/ Ocells grocs i moscs volaires/ Ens acomiaden silents/ Ningú, absolutament/ Ningú no ens aplaudeix/ Boranit, doncs, i tapeu's/ Colcadriu valent/ S'ha acabat parèixer/ I de fer veure; s'adhereixen/ A les roderes closques/ Pellofa, erminis/ Capgirats, pellisses/ D'advocat, ratolins/ Macats, lloros, becdurs/ Sense gàbia ni

niu/ M'esperona el coratge/ Ço és, l'esperit/ Saber que l'èxode/ És si fa no fa endreçat/ Sortim homòdroms/ Espera'm com t'esper/ Jagut al soc del baobab/ On hom s'entredevora/ Sense rancúnia ni/ Infelicitat/ Cap dolent no ve a emmerdar'ns/ Si ho fem, ho fem per fer-ho/ Amb serena captinença/ D'ermità qui és de retorn/ Es torca la suor/ Amb equanimitat/ Amb aqueix acte aboleixc/ Els designis de milions/ Llas, que a ningú manqui/ Ni ara ni adés ni ja mai/ La flexibilitat/ Escaient i ben apropiada/ Xst, tranquils, rai; enaprés/ Del fruit morè, hum/ Ara us duré més de berenar.

*

Mecanismes rabits per qui el corrent breument/ S'encalla, se m'encatifa el terra de xàldigues/ En aqueix riu pletòric, hi pisc o enfitor/ A llivell curull, bombolles ben pudents.

*

Ignor el fru-fru d'ales dels muricecs/ Amb dents que lluen de fòsfor en la foscor/ Què vindreu a pipar'm aquest caminet?/ Em mosseguen els ulls; els conec, llefres són/ De la tosca dels conductes que de dret/ Me'ls hi duran, hò, al baterell del cervell.

*

Xarnec - això és gosset aviciat i petarrell/ Qui abuixeix i ganyola per no re/ Ep, calma, ningú no te n'aporrina l'estranger/ Quant a maltractar l'enemic, això rai, només/ Cal dir-li el nom que, llas, ja és/ És a dir: coprostàtic (ecs i ecs i ecs, xiquets)/ Carinades i esbramecs de xarnec-/ Això inclou sobretot les lletanies dels botiflers/ Els qui se'ns victimitzen col·lectivament/ Ploramicosets d'allò més/ I ens diuen minvats i petits/ (Petits en relació a què, ximplets?)/ Quan els sent, se m'estrompa el cor com una aranya/ Com tombar'ls la folla fal·lera?/ Cadellet esquerp, mossega'ls la marrera/ Minsoia i enterra-me'ls-l'hi a la terra.

*

Més petit que no el meu vit?/ L'en voldríeu pus? Impossívol/ De l'heroi de l'arreçó qui era/ I gens naquis ni primet, sinó/ Gruixut i bel·lipotent com una primadona/ A aqueix mal bargany de canviot/ I d'espatllat a espollat/ De gratacels a enderroc, fillets/ Adu més: heus-ne el forat/ Profit negatiu/ De monopoli o millor: monopolla/ A fallida espectacular, a zero de creixement/ A la presó dels qui desfalquen/ Com si fos un altre frau extrapolat/ I tanmateix, això rai/ Res no és mai prou per a fer'm anar/ Contra el català/ No sóc pas dels qui encolomen llur fallir/ A la col·lectivitat/ Hereu d'una cultura mil·lenària/ Em dec, com us deveu/ Als hereus qui tampoc ho escamparan/ Ni balafiaran, comesos a la fidelitat/ Pel pes i la responsabilitat de l'exemple/ Marmessors tots plegats d'aquesta cosmogonia/ Molt determinada/ Singularitat gens feixuga ni anòmala/ Resplendent/ Et venim a cercar sempre al mateix indret/ Enllustrades mamelles/ Tombarem pàgina sense canviar/ D'Història/ Perquè volem que tot conservi/ Tanmateix un seny.

*

Els jorns on tota curioseta i mudada/ Passàreu a veure'm - un dubte em rosega/ No sé pas si és enyorament o recança/ Puc fumbre una altra antosta a aquesta estança/ Si a la pols que per les esberles ha entrada/ Hi barreig vòmits porracis; tinc la pega/ Del cucut post adés al cau on es nega/ Entre basiliscs o serps, de qui la dansa/ De llavis que degoten llet captrencada/ L'esfereeix fins al punt que néixer a cada/ Instant se li fa més neci i il·lusori/ Em veig com ratolí de laboratori/ Vist per les finestres brutes de la casa/ Com per les ulleres suades del científic/ Llas,

quan vós hi éreu, amb rabent espasa/ Occíeu la brutícia; de tremp pacífic/ Tanmateix ferma espolseu el malefici/ A cops d'escombra, meravellós exercici/ Que em retornava sa i estalvi als meus límits.

*

Ara que poc que hi sou, el cranc trenca els límits/ Cap d'eixes cèl·lules no tenen caires tímids/ Llurs aldarulls em fan runa de caquèxia/ Capficat per dèries i guaitajorns íntims/ Poc us deia llavors: "Sou de bona nècsia"/ Ara és massa tard, balafiava els atots/ Per descomptat (deia) que és meua la basa/ Quan en realitat perdia banca i escots/ Fugíreu capjupa, mastegant la frase/ Sòlita del qui plega: "Ara s'hi immisceix/ Qui enyora el temps i espai on encar no existeix".

*

Em cremen tot el sucre com benzina/ Poc donc l'abast del verí amb què em vaccina/ Cascuna tothora amb gens de sentit pràctic/ Pler d'agulles corrosives d'àcid làctic/ Em sallen per la sang exhausta, riu d'oblits/ On només sura la fantasia dels vostres pits.

*

Tenebres emboirades/ S'hi aixeca l'espectre/ Finalment somric.

*

Tip de repalasses, de vescs i de tendrums/ D'esclafar capolls amb les dues dents que tinc/ M'òbric pas per la ginebreda i, nu de peus/ De mans, de colzes i genolls pel cigronet/ I l'esgardís, arrib, contrit ans encar pus/ Orc i esbutllofat, sarcòfag a mig pair/ Al cul de sac de l'atzucac que menava/ Al bell mig d'un cementiri. Mon rellotge/ Genètic deu ésser a trenc d'ejacular's/ I per instint, com orifany, sap on fer cap/ Perquè se li rearregli el peçam estort/ Al més aviat, sens perdre el quest per terres/ Desertes i criques, sens d'altres carnussos/ Ni farnats a l'abast; en canvi, sort en tinc/ Aquesta terra on rac no és gens llefega/ Frígida gens; tot ho accepta, adu ecs, ecs/ Mon cap escarransit com el cap escapçat/ D'un maori en vinagre; ni barbs ni acne/ D'aumon, més esfereïdorament l'esfagne/ Supurant del meu semblant cap altra Aracne/ Que la mort sabria'n teixir'l, aitant que jac-ne/ Com en coixins brodats al cel per àngels - mes/ Galtes galters fins, mos polsos glops de nèctar/ En plomissol de borinot qui m'injecta/ Adesiara el verí amb la pruent picada.

*

Lluita sens fi - n'esfull, neta, la pensada/ Que el cor, com un plom fos, sacra innocència/ No empeny, ans destorba, estanyant-me'n els traus/ On el fluix del meu voler lleixava esclaus.

*

Esquellerincs traeixen la presència/ Del ramat de bens i cabres, més el gos/ D'atura i qualque salvatgina a l'aguait/ Rere alguna llosa erecta - fal·liqueta/ Mort, totes se les empesca, hò i: com pus/ Iniqües, millor. Rere la llosa erecta/ Espii com el duler - adés molt bròfec/ Proctòleg i ara fort dolç quiropracte -/ Acarona els lletons d'algú amb un extracte/ Untuós de no sé pas quin remei antic/ Fica els elàstics ortopèdics d'un encric/ Al voltant de la camota d'un boc guit/ I infligeix l'ultratge d'uns mitjons de fil grocs/ Als peus d'una mare qui és a trenc de parir/ I del calcer no sols se'n xauta, ans gens d'adí/ No altreja a l'idea; doneu-li un ruble/ Per cada riallada que camí de l'ubla/ Rebrà dels éssers lliures, salvatges, nobles/ I li caldrà una caixa forta més dobla/ Que no pas la de cap dels batlles dels pobles/ Que oceans de rostoll enllà jeuen mig morts.

*

Tinc por que aquell ca merdacaner no m'hagi ensumat-/ Com el canari cec del miner, tanc els ulls i esper/ Perir el primer; em ragen xampanys per cada foradet/ Àngels de la mort, baldament que els vostre ganivets/ Escuncessin l'indret més letal de mantinent/ Corretges de transmissió, dels protohumans ençà/ Em criden: tanmateix massa poc, t'ho podies imaginar/ Com imaginares l'imatge de la teua cigala inexistent/ En albirar l'encric mes a la cama del boc.

*

Flaqueig, sóc enfonyat del tot al fang ensucrat/ D'aürt, l'euga me'n treu amb les seues ferradures escrues/ Animal estrenu, occeix el gos i malmet l'armenter/ Amb les dents als replecs del bescoll se m'enduu/ Al castell de l'altívola necròfila, tant se val nu/ I mancat del matràs, d'on, tot i que tot plegat ho escunç/ No gaire versemblant, com cervatell atès, ep, em gic anar.

Die Zauberpferde sind immer bereit.

*

Fiblons d'esborneiadora, ultracuidada/ Fiçança afaiçonaven damunt la meua pell/ - i alguna peça de roba enverinada/ Per verí molt més greu, letal, que no pas/ Tinya i arna bategant en rònec drap -/ Cràters de mel; lladre de mel a baix a la via/ Fosca i llarga devora l'espoliari/ Ben romangat, el repulsiu pigmeu/ En curullava l'escudella-/ Rere un altre dels paravents/ O precàries lloses erectes/ Era a mig escorxar'm com la senyoreta/ Qui s'amaneix per al llit/ Quan, animal concís, euga destravada/ Emergeix rabassudament de rere/ Un altre paravent historiat/ I, com aquell qui ix a fer un tomb/ I s'esclafeix si s'urta un cuc pugnaç/ Trepitja a mort el ca geriàtric/ Qui llavors aitampoc no sebolleix/ I atupa de valent el nic lilaire/ Qui rere la llosa s'agotnava/ Amb quatre guitzes l'hi aplana-/ En acabat, ves, m'ha dut a casa vostra.

*

Penjant d'ací d'allà/ Com un titella esbalandrat/ Del cercapous esmolat/ De la seua ferramenta/ L'euga, sens ois pels penjolls/ Ni pelleringues del clatell/ Del ninot lleig qui tanmateix/ Blandeix, no es descarta/ Del seu coll de nafres/ Acuradament com qui gosa/ Les seues darreres messions/ Fins que no és al pedrot/ Del llindar de l'esfinx/ La qual el batzac comoneix/ A la porta i, tot i que li vinc/ Menys del matràs a violari/ A plec de braç, la jugadriu/ En fa rondar per les ruixes/ I randes del cercle/ Biològic - tots els ossos/ M'encrica i els sets/ M'esparadrapa, de mou i manera/ Que sembl aitantost/ Damunt dels coixins fresquets/ La mòmia infanta.

*

Veig que em compteu els nervis prefabricats. Són-hi tots?/ "Tots hi són." Doncs, i em treureu tost cormes i escarses? "Tost"/ Quan maldàveu a abstergir'm cada encet que en vitals llocs/ Les mapes rovellades del cercapous (amb què, amb llosc/ Coratge, escarritxant amb dents esmussades, amb brams/ De boig, el vostre brut m'hagué) m'esquincen, quin blasme/ M'adreçàveu que no el sentia prou bé? "Et dic tros/ De llúpia; d'ençà que ets tan prim, quatre ossos de tors/ Adu el gep se't torna només berruga; vés-ne/ A plegar tants com vulguis; pondre-te'n, rai, et dic, véns/ Amb sort, prou pots; són ous, company! En manques i et vessen/ De grossets; au, car t'haig sorrat amb l'embenat, no et venç/ Un buf, fa? Bé que així sembles només un cap tot tort/ De ninot dalt la picota, i si et man vine'm al trot/ No vull morir'm de riure, no pots negar tampoc l'art/ D'enfortir't l'espinada, i que

aquest, no pas l'altre/ Torturaire, si més no se n'abstén, et diu hages-ne/ D'unts, sucs i humors, tant és, mocs de moscs, d'altres col·lògens/ I a mort ja no et destreny, ans pólvores i colorets/ Seguicis, alcofolls, més alçacavalls, qualque rest/ Flairós t'afegeix per ço que encara suris dels focs/ D'un gam que et fot zub-zubs fins als artells i et vol tot fosc/I inútil com un gaiatell enfonzat." Les bruixes/ De peu de marge fan xiu-xius de vós: uix, desix-se/ De l'home i s'adelita amb estranys, sa malabua, arruix!/ "Com bona llegidora, m'hi transfereixc, afluix-ho/ Tot, tret dels tremolins d'anticipació; en pic/ Prop del chor aquell de truges merdacaneres, qui/ Bo i rosegant guixes, sargeixen i cusen els caps/ De mort de les senyeres, com subtil satèl·lit rasp/ Invisible els voltants; totes s'esfereeixen, tat?/ Ximecs i escatxics de gàrgares quan hom intenta/ A trenc de croada, de covar el sometent; velluts/ Que a cada gargamelló esclaten de sang, gens venust/ Engruixit i fer cascun, com renòs que cap vaccí/ Aitampoc no hauria pas guarit; llassa, ni un pessic/ D'esperança; tot debades, car, qui gemega, és clar/ Ja ha rebut; escanyades ara et rauen, les colra/ La lluna damunt la sorra, ja cridaren totes/ Llur darrer altafulla; tossols i puigs amunt, fot-se/ - cascuna de llurs ànimes damnades, en fenre/ L'airecel - del xaró (déu les perdó), i són a l'infern"/ Ep, m'aixequeu la camisa que no duc; us penseu/ Que no haig vist mai cul en finestra, se suspèn, sua/ Febrosament i, per ço de fer-hi feina, adu/ Es desfà en llàgrimes d'enyor; tot plegat adscric-ho/ A la vostra fal·lera pel joc. "Folgues, però, rai -/ Tanmateix poc te n'adones dels anys de cabòria/ Que has despesos, sol i orc a Sol i serena, sense/ Amics ni veïns, tostemps lluny i fora; dotzenes/ De puretes s'escolaren; el foteral sencer/ Ningú no s'atansa a la vorada; qui per xancre/ Qui per d'altres vils anticors a figues i moixons/ Com floquets de segó, mesquins antics, menys que això són/ - lliurats a curulls lliuradors al sac de la Seca/ Ells qui, addictius a centúries, abstinguts s'han del sac/ Del sés i del del cony d'ençà de sempre. L'anàlisi/ Primfilada i pregona del cas donaria ales/ A rum-rums d'enrònies endenyades; enraonen/ Ans d'anar al sot, que, amb ulls de fang, tothom se n'adona/ Rere els trencapedres dels termenals, d'un obsedit/ A propagar's - com un capoll amb peus (pots burxâ-t'hi/ A veure què en surt) - criptògam, per mous ben estranys, fan/ A espores enjòlites de verí, qui sap, agaf-ne/ Per les fulles, en fa tant de temps, ves, jo ja m'entenc"/ I balleu sola? Ací m'atur, qui s'ho creu? M'entequen/ Aitants de malritmes sots la pell que poc puc fê-ho/ Amb vós, tot i que un feliç desfici m'hi afua/ Father Cecil and Sister Celia (fra Sèssil i sor/ Cagalló, oi?) abstinència em manen, ambdòs força/ Insobreseívols ans de seny apodíctic, car/ Aitan embolicat, tron abdicat, tret que cara/ Avall no ho faci, a canfelip aitampoc no m'hi cal/ Anar a petar; i encar, pacient, no sé pas, és clar/ Quina mena de metamorfosi espereu que se'm/ Malcuini dins l'embenat; que els crancs m'escuïn d'esme/ Ja és prou fotut; ara, que ens hi tanqueu de ferm, astuts/ D'ells i mesquí d'eu, en gàbia atroç, d'on amb cap tust/ Que eztibi ni burxada de dins estant, prou no faig/ Com pany d'interruptors atès pel llamp, sinó fer ja/ Que encara em devorin amb pus devoció; botí/ De pirata dec semblar, ara que al malpàs, desoït/ Per la tripulació, fuig de l'escena a sebollir'm/ En illot de malamort; així no puc 'nar enlloc; m'hi/ Podreixc; fa feredat, mestressa, oi, fins a quin punt-

El vagabund vol fanal i bolic, sols disputen/ Qualcuns la gruixària del darrer; guaiteu, mes jo/ Sóc només un bolic tot sencer, estic sense el goig/ De veure'm home estort, amb els turmells no pas raguts/ Per cormes ni amb cap dogal que em torç, devers un agre/ O gust inic i contrari, el coll; sé que em voleu gras/ Vermell i perfumat, mes tot us surt guerx; em glaça/ A lloc aquesta cuirassa o closca d'ostió

on re/ No em vol perla, jatsia l'amagat que rac, on m'err/ Bon tros o em comenceu d'estòrcer, car és prou palès/ Que enfonyat sens gaire eixaure en enguixats, calcer/ D'anyell d'immolar, bàlsams, gases, benes i encrics/ Encara em faig malbé més, caquèctic, groc, és un risc/ Greu d'ensumar'm, d'úlceres noves tothora sóc-ne/ Hereu; eu, amb el bri d'albir que em permeteu responc/ Que d'aquest orc ocre ja en tinc prou. "De desagraïts/ En vessa, prou és sabut; per l'ambre et veus; desa't, trist/ Neteja't les ulleres, posa't les de vidre clar/ Ets, quan t'escunç, un pany ronyós, esbalandrat, fecal/ De carrinclons ex-vots; t'adob, t'apedaç i et junyc/ Amb matemàtica gelosia, i el vell encuny/ Segueixc arreu; ni esbotzall ni entec del motllo s'esmuny/ Pouc a les rels, als tolls i als recers del record, munyc-ho/ Tot, fotos, espills, àlbums, raigs ics, robes d'armari/ Adu muntures d'ulleres, fins que guaita, mira/ Si fa no fa ja el tinc, tot el vaixell dins l'ampolla/ Dic; malaguanyat broc escalabornat, cap puell/ Ni piu més, però, no manca i, tot i que de pronòstic/ El veig, si puc evitar que ningú altri me l'osqui/ Encar trob que espatllat com ve el rehabilitaré/ Del tot si fot no fot. Prou sé que ets un pèl aeri/ I que et plau com al sull merlot de trenar les cordes/ De les melodies que duus, queloni, a l'escorça/ De la pell com plectres o llosardes imbricades/ Tothom tendeix al seu agre i el teu entre dacsa/ I blat vivaç i dalles i urpes i ous de serps i banyam/ Deu raure; no pas amb babuïns cults qui fan: bany-me/ En bombolles roses car lleu em toca de prémer/ - i, finestra endins, aquell qui prem primer més preem/ D'ençà cascú de la seua, tots els altres." Doncs si ho/ Sabeu, què espereu a estòrcer aquest vostre cranc mansoi/ A talls d'estisores?

"Pardal golafre, això et volia/ Dir: que, ans d'evaginar't de la gàbia, com vols, ai/ Que no tractéssim d'adobar't les ales; tan bufó/ Com érets abans, i ara, pobrissó crustaci pitof/ Massa entostassadament ultracuidat, què faràs/ Enlaire? Com garranyic de xiulet, quina farsa/ I en contrasemble quin ultratge tampoc no fores/ Pel cel - t'hi esbutllofes, llufaire, a reacció, força/ Irrisori, gens virtuós, i tothom s'hi pixa/ Ultra tapar's les orelles, els pinyols d'esbiaix/ Els ulls fent-los baldufa, les dents d'escarritx cosser-

-Ganyotes de fàstic, rai; reneguen: qui t'escués/ També de part de coll, et maleeixen: això no és pas/ Volar, això és fer lleig pel món; a tots ops, qui t'escapça/ No ho fa prou, maleixelat; se'n lleixava el tros més gros/ Sols se't salven els peus; turmells amunt (és greu, açò)/ Ets un farnat ofenós de penjolls, barballeres/ Crestes, carúncules... Sols empès en joli, llassa/ Pel pinyol en fals, oi, vull dir, el gall estireganyat/ Penell elèctric que colca els llamps amb què han d'encetar/ Ans de gavanyar climes i cels els déus dels aires/ Irats en veure per les ones del so vair i sa/ Monstres esquerps fent-hi tentines, de sorolls formats/ Esfereïdors, gori-goris i glop-glops d'un rast/ De titots massa sorrats pels cactus sagnants i sems/ De l'excrescència excrementícia, grinyols d'esme/ Molt cacofònics, de merlot letàrgic i vespral/ De sobte, ah, atès a l'ala; i doncs prou parlar/ Prou cal, ça com lla, abans no t'obrir'm, tova a tova/ L'ou si fa no fa antropomòrfic on un mostassaf/ T'ha ficat, perquè érets naquis i il·lícit, font d'entecs/ I de contagis de què ni vaccí no hi ha, dantesc/ Barreig de verins en forma d'home duits i concentrats/ Dic, prou cal que una estoneta t'amanim en contrast-

-Al joc molecular duies totes les de perdre/ Fretures d'uns jornets sense ansietats, en plecs de per/ Riure endarrerit ans arrecerat; molt més et val/ Que no en sofres de malalt, en llençols de manefla/ Infermera viure, i amb manxetes i termòmetres/ Això, rai; sabatera de l'ànima és ta mestressa/ Recorda oimés com a

trenc d'últim estrup t'hem salvat/ I doncs, ca, faràs'ns bondat, car et volem sens falta/ Al capdavall ben calçat."

Amb embenat de mòmia/ Veig, estrany condó. Anireu amb compte, o sinó ni mai/ Aquesta és la qüestió: em titlleu de vit gegantí.../ Oh, per les dolces ones del so s'engega la nit/ S'acoloreix la tenebra amb moscs volaires d'amor/ Us conec de quelcom, us conec de vista o de nom/ Això sé, però, que a tothom el vostre forat humit/ Diu-li, badat i franc i tremolenc: fum-t'hi, fum-t'hi.../ Xarnera fina de suor de flaire, hi agonitza/ El cranc salvatge, mutilat i enamorós del jazz/ "Atanseu-vos-em, marit, i estalvieu-vos-em el baf/ Cordes del so, s'hi congria el rou - rapsòdia blava..."

*

S'adorm en jazz com cada nit/ Net de trascor i d'angúnia/ Hi és sovint l'atlant petit/ Qui sosté sense rancúnia/ Dúctils replecs de trau humit/ Pètals mollencs de petúnia/ De flors de penombres i oblit.

*

Porprats velluts de lluna llunya/ Hi rau en ressorts i impunit/ Terra dels somnis, Impúnia – Viu-hi com vol, ert o pansit/ Jagut en era d'almúnia/ Porró al costat, cap pes al pit/ I l'armenter i sa pecúnia/ Llurs bels i brums, flautes d'oblit.

*

Bruns i bells, fruits de Morúnia/ A trenc de trau. Fa l'adormit/ Esperançat - "per a tu n'hi ha"/ Li'n diran, del forat humit/ De bat a bat, "fum-n'hi, fum-n'hi, ah!/ Ans que, despert, torni el neguit/ Que et colla a la vil calúmnia/ Que ets disparèunic, hò i sens vit"/ Conhort del jazz, qui l'enruni ha/ Fos el so dolç del dolç oblit.

*

Heu dites bruixes, cavà? Així mateix la sogra?

"Ah, els anys se l'enduien. Us empipa gaire?"

Gens, gens, gens. Jazz tic bé així, jazz tic bé així. Gens, gens, jazz.

*

I en gençor et bellugues com la nit que no agonitza/ En cels serens i climes sans; de llum i fosca mig/ I mig se't barregen alhora cos i coratge/ I ara véns tendra com la tenebra, dona, a besar'm/ Somrius part dessota el nas i les ungles de la mà/ Trefugen, es basquegen, s'allargassen, règees/ A esgarrapar'm el pericarpi blindat, sens reixa/ On hermèticament se'm fa malbé ans fon el pinyol/ - pol·luït per l'emoció, s'erosiona, on giny-lo/ Tost convertit en menys que no ànima de ximpanzè/ Ni canviot; ans veig-lo cor d'una ameba qui anès/ Amorfament engreixant's de carnús pus i pus llord/ I en contrasemble covés ensems i país el lladre/ Gros, doncs, de la meua personalitat, monstre el qual/ Qualque jorn, desclòs o cagat, vector vehicular/ Endavant, amb urpes, botris, cilis, usurpant-me/ Nom i cos, te'm vindrà nitament a visitar ans te'm/ Voldrà engalzar un alficòs descominal i que en cap/ Eixaure va balder - et desballesta ans estripa/ L'esquelet, cada os bitlla tombada ans a l'escapça/ "Ni per a vós, home, el temps no s'escola debades"/ A trencar'm la closca maldes ans barganyes/ Gens innocent ni carallot; vols que de la capsa/ O corn de Pandora, on, menys d'esperança, coc en mals/ De tot caire, foti el camp, i, llavors, bé que massa el/ Tenim vist, jo i mos ulls, també mos entrevins vegin/ El Sol. Mòrbida bòfega amb potes, molla Eugeni/ Malreeixit, renoc immens qui del seu embolcall/ Eixarreït ix amb el vernís de la despulla/ Virulentament asclat, glauc gamadiu que encar/ Regalimós dels sangtraïts molt repugnants que

entre/ Els replecs del clatell les dents de la ferramenta/ Aitan fera de l'euga amb esquírria li han menat/ Adu només d'ensumar'l ja li fan figa al voltant/ La pugó i els de més dels microbis qui piloten/ Orbament per la suau marinada. No ho sé pas/ Guaita'm, si dius que tens l'estómac prou fort, l'escorça-/ Butllofes i llúpies pertot, lluents i roents/ Com perennes ans perpetus galzerans; fuig, ens t'/ Esclataran als ulls si a torpedinar'ls te m'/ Atanses a mastegots maletzibats; amb ast, me/ 'n fotràs un tacó i tanmateix no podràs trencar/ (Hi gos, alt, messions) el guix de l'encric que en sac/ De mort em manté; aquest baldufari de sarcòfag/ On, a ops de bruixots o metges, em captures, colga/ Com càpsula d'època, les meues memòries/ Les quals, com qualsevol altre amulet o pòlissa/ En cibori de podridor, en ostensori amb fel/ I pàncrees, es gangrena - i tot altre òrgan feble/ I fer, fins ara il·lès, també. "Mes enraoneu/ De càpsules hermètiques ans no pas de nua/ Fusta, mes de metall inalterable, on es desa/ Tot com aquell qui diu d'empertostemps; de pàncrees/ Ni de fels, parlem-ne: em fa que l'airet marítim/ Salat, només us pot anar bé: tant per al ritme/ Somàtic com per al del coratge. La costa, cavà?/ Excursions a tot alt, adu, filla, en batiscaf"/ Malabua, però! És com si vols encapsular/ Ja no pas un riu, un Flegetont: torrent sense gual/ On totes les malalties bullen en sang, la sang/ Que fins ara han perduda tots els morts! Tip de sagnar/ De perdre els sucs de bufetes que com més anem més/ S'eslleneguen i escaguitxen, boterut, ja no em sé/ A qui adreçar que em faci ni molla de cas, car vós/ Cavanet, senyora? Vós us agradeu en presó/ De veure'm ans heure'm, prou que us conec dels anys ençà/ "Moixonet malparit i golut no pas de fenàs/ Ni de pellucalles de ric, ans, llas, de llibertat -/ Fotrem goig, balbuç, si t'hem de sentir gaire cantar/ Car, sovint, sobretot quan t'emprenyes, tots els arquets/ Amb què fas vibrar les cordes de la veu - oi, aquest/ Violí d'on acompanyes els missatges pòstums/ Dels teus histerismes pecs (i naltres rai si tossim/ Enmig de la samfaina d'estrèpits) - m'hi jug que el test/ Més gros no deu pas fer el tros d'uns escuradents curtets/ Ni adu, trencats en escruix, la mida del dit al cul/ Que et fica el proctòleg. Doncs, pobrissó pardal d'iglú/ Qui s'engelabreix i, sobre, sense de cuc ni un tast/ Car li manca adu el de l'entrecuix (pus els untats/ Benamanits, del somni), ja es mor de gana, ves com/ Li'n treurem, i d'aqueix trencacoll? Cridem l'èskimo!"

*

L'infermer de boigs, suara convocat, l'apavaiga/ A cops d'arpó. Cada fiblada de tranquil·litzant/ A la caròtida li duu embats violents de pau-/ Quan s'ensorra, la catifa li par jungla vessant/ D'esponera, on ell roman, supí, el cimbell cridaner/ Qui atrau els entomòlegs, els bisbe-trempats i els arquers.

*

Hi ha els amfitrions qui creuen que ho coneixen tot/ Hi ha els vaixells que creuen els oceans/ Hi ha vaixells amb pler de creus/ La Terra, vaixell/ Cementiri/ Que creua/ Els cels.

*

Si per qualque equivocació/ Aombres Na Nèmesi Ramnusi/ Encén alimares d'angúnia/ Perquès s'hi atansin/ Com volves de vil·là pel torniol atretes/ A plorar-hi/ Bruixes.

*

Crebant filferros eriçats/ Assats enfollit i fort bast/ Ganyolant que prou d'embuts/ Fuig, isnell, de l'èskimo robust/ No contrastant la caquèxia/ S'estorç d'arpó i d'atzagai/ Amb força de coratge i amb/ El guix, que pel que en sabem/ Li fa

de fera cuirassa/ S'esgarrinxa el cuir del nas/ I, com en Capó, galtaesquerdat/ N'ix tanmateix sens pus proferta/ Ni regal de greu recança/ La qüestió: que se n'anàs/ Home sencer i no pas naquis/ Car sols és de bona nacsi/ Hom lliure, ço és hom tot ple/ A desgrat que més d'un pèl/ O ja tot un re li manqués/ Idò, cap essència anc se/ Li farà aitan necessari-

Llibertat vol dir que ahir/ Pots fer lligar amb la Histori/ Que més et plagui de fer't oir/ No pas dependre del lloure/ De muller, d'escarceller/ De feixista i romançaire/ Com escarràs de petrolier/ Lluert en gàbia de tieta/ O tit mesquí qui fa el soldat.

*

L'horabaixa és hora del naufraig-/ Quan, perquè de córrer s'uja/ S'ajeu vora una soca eixuta/ L'esglai (ja és asexuat)/ Anorc el torna, o si més no/ Li duu les turmes qui sap on/ Canó amunt, a fê-li de batall/ D'alarma i de baratlla/ Pel cervell esborneiat/ Maleita hora beneita/ Dos pudents de la gurrípia/ Li surten de trascantó/ Un li etziba el canonot/ L'altre fa: fort, estreba-hi/ Per a despullar'l del guix/ I millor poder'l atupar així.

*

Ara el saig feixuc li mostra el xap/ El xèrif alat la xapa/ I els entorxats a la gorra/ Ell hi llença un feble esguard/ I al saig del carall grassonet/ I menut que sens gens d'onta/ Se li pixa a l'esquerda/ (Malabesti malesquerada/ Aviciat, fart com monsényer/ Repel·lent, cruel, sense seny/ I a qui pleveix odi indivís)/ Se'l guaita amb fàstic i desfici.

*

L'han tractat com un vil trast/ D'escàpol de gàbia d'orats/ On gavanya espill i hamaca/ De fer's un trep elleix amb un mac/ De cada ordre confondre'n el so/ I òlim de criminal perillós/ Per xo hom l'ha esterilitzat/ Ço és, tallat arran la tita/ (Mentre el xèrif el copdepunyeix)/ Hom no li'n lleixa ni una inxa/ I pixa per un trauet/ Ep, ni a pipeta de flauta/ De dona no li puja allò/ Que encar li roman damunt el goll/ Dels dos botons que no el fan apte/ A fer, però, en cap cony cap àpat-

On el saig molt s'hi esclafeix/ Mentre el xèrif de fet el linxa/ I, amb ulls burells com el vestit/ Que vesteixen i com de besti/ Qui saliveja tot glaçats/ Se li posa sovint a l'abast/ I falleix el batzac a cient/ On l'ermità re no fa, quiet/ Prou sap que l'altre l'arrameix/ A tornar-se'n, vol merèixer/ Doncs, una excusa per a occir'l/ Del tot, com tot pudent és enclí/ A fotre tastost com li lleu-

En escorcollar'l, un clauer/ Volen trobar-li: els qui et roben/ De dignitat (i et tornen borni/ A puntades), bord i lladre/ Sempre et volen. Oneja el llard/ Del saig quan el sergent fa: som-hi/ Ara ets foll, cabrit fores òlim/ Com et coneixem, coneix-te!/ On l'algutzir s'ha desfaixat/ Ans descordat; mentre se'm pixa/ El sergent, qui més que bardaix/ S'aesma filòsof, a tesa/ M'atacona, en putes dees/ S'empara tot aixafant-me-

Se'n riu l'altre: infantem/ Un afoll, i mai no diu: afluixi-

Se'n paira, prou ho té flix/ L'hi porta fluixa si m'occeix/ L'inic qui el mana; a la cuixa/ Pus de greix, als sacsons pus de gas-

L'únic per què li obra l'excusa/ De cervell o nyap del cap, tosc/ I flonjo, que voldria amb tocs/ De fanfara, i goigs flòrids i escaig/ En escruix tot trepitjar/ Amb la fi reprenc l'inici/ De jove us la jurí, l'inic/ I l'incult, coprostàtics d'ofici/ La fal·làcia de l'infeliç/ Galdós destí: per pàtria/ Malapell, i estripada rai/ Us donen, i

dins, ni darrere/ Ni davant, re no hi ha; darrer/ Comiat: ambdòs ja us foteran/ Cridem, i sempre: eterna/ Mort als qui s'encastellufegen i encoprostatifiquen/ Visquin tostemps els catalans.

*

Gicat belleu per mort, quina puixança/ No m'envaeix quan ja no ensum pels voltants/ Llurs ganyes de malparits ni ganyotes de bajans/ Baldat de valent, i tanmateix amb quina hilaritat/ Mitgesmerdes fillsdeputes, no em grapeig ni compt/ De quines peces encar no romanc si fa no fa muntat/ L'ull burell, curull de mal fel, ha guillat enllà/ De la pollancreda; sóc el puput llarguerut i maldestre/ Qui el voltor maligne i fred ha estalviat/ O si més no no ha devorat del tot per un oi i un malgust/ D'allò més esgarrifós que tot de sobte l'ha estavellat/ Se n'anava tragitós, orxegant, amb el fel a mig sobreexir/ I amb l'hipopòtama pallús darrere bo i demanant-li què/ Pot-li proferir: un cigaló, un cigar, els llavis, l'esfínter?

Sóc el puput qui vola part damunt de les capçanes/ Dels polls pus alçurats i amenaçadors/ De por del vent no en tinc pas molla; ambdòs fem u i se m'enduu/ Encar més lluny cada bocí de rebuig que se m'encastava/ Obsedit i sovint a l'insabuda; al contrari, obr/ Totes les ascles de bat a bat, per ço que els flats/ De la ventegada em netegin part dedins així mateix/ Com una casa que es vol nua i essencial/ Com un avió fantasma sense fòtils, reblert d'espai/ Totalment escombrat d'anderris i de tarararats finestres avall/ Sempre hi vull càpiguer, desempallegat, res part damunt/ Res part davall, com el cor d'una muntanya amb una cova/ Que la trauca de vessant a vessant/ Atzagaia adreçada, dit del fat/ M'hi empal, em regira, calaix sense secrets/ Taüt sense mort, corpenta sense òrgans/ Cap de mort sense verms/ Fonament, fonament/ Fonament i prou, fonament.

*

Cau en un clot a veure-hi En Plutó/ Col·lapse vodevilesc: vernís de paradís/ Que vola en mil escalaborns i bocinets/ Larves i escarbats en llurs caus i nius/ Rels entortolligades d'orquídies, ullals/ Fossilitzats, trilobits i les venes de foc/ Als sílexs - el mitjà ja és el missatge/ D'heli volàtil l'escatxiga, en esfigassar's/ Cada cassanella; en esllenegar's cada falguera/ Que el deixuplinen amb oli càustic li és vijares/ Ei, i ara com eixir-ne? Perd l'agre de la natura/ Si els seus estadants el botxinegen/ Desdeny de llimacs qui l'escopinen; cargols/ Més dinàmics qui s'eixoren janglant/ I l'escarneixen, és clar, amb crits de: banyes/ Banyes; dements nadius subterranis/ Tartranys i adu llangardaixos se li espixen/ Escuen, migtrenquen i tanmateix tornen a fer's/ Créixer cues, bisbes, cossos; serps armades/ Amb cólls per corbates, ec-les empassant-se/ Indivís, el tòtil i la granota/ Al cap de setze nits (som a disset de juliol/ De mil nou-cents cinquanta-u), assoleix de capllevar/ Enmig d'un dia de jorn assolellat; enllà/ De l'esgardís, ben a prop seu, pot ullar el festeig/ De dos geperuts, llurs ormeigs periclitant/ Entre escumes i bombolles de sedes fisiològiques/ Estrany compromís: és com veure cardar/ Bellmarins lluents de greix amb manatís molt bufones/ Satiret de pa sucat, diana de secà/ El rabeix i fada el fitó bategós i coruscant/ Del joc concís de colibrís i petúnies/ De pipís i fufes, de tubs i tubuladures/ I ou com el geperut retreu a la geperuda/ "Tu i els teus fotuts parents! Amb tanta de gentalla/ A casa meua hi esdevinc de més"/ I ella li respon: "Això és tot el que vens?"/ "Venc també geps fictes, oi, de postís"/ "I s'escarranseixen?" "Qui?" "Qui cony/ Els geps." "S'escarranseixen, hò, una miqueta/ Amb cada bugada o rentada a fons o estubada/ Fins al punt que al cap de cinc o sis mil/ Rentades (depèn de l'intensitat d'aigües i

sabons)/ Adquireixes l'enorme plaer d'esdevenir de bell nou/ Dona o home sense gep." On la joliua manatí/ Per comptes d'escarxofar-s'hi i escunçar-s'hi millor/ S'enfosqueix i es tiba tota i, sobtadament i cossera/ S'escarafalla molt, allarga devers l'ermità/ Soliu i a mig sebollir el tarot proboscidi/ I li fica com aquell qui diu l'ungla d'un monyó/ A l'ull, alhora que esgaripa: "I ara apedreguéssim/ El camell gamarús qui impunidament ens espia!"

*

Deu dur dol per elleix, esquenajup/ Massa carregat per pler de verdancs/ Porprats, bofegats ulls de vellut, bonys/ Treps tasconats encar amb escalaborns/ De macs, estigmes embastats per ungles/ Repleguívoles de tigressa gens/ Enlluernada per l'arronyacat/ Espectre peristàltic, de qui el pliu/ No gaire convençut fou de mai no/ Conquerir cap bé paral·lel on l'u-/ Nitat ja li omplia les necessitats/ "Hò i: de dos ulls, només un m'hi veu gens"/ D'on feia avinent que en realitat només/ N'havia vista, de l'escena, un tros/ Comcaleret, ço és, la justa meitat/ "Vostè comprèn: com tot hermafrodita/ De debò, no és pas que pugui gaudir/ Per doble partida, ans, pus tost, amb/ Menys de la meitat de mig aparell/ Si fa no fa, és a dir, al capdavall/ Com aquell qui diu, amb no cap, em veig/ En contrasemble molt limitat; si ara/ S'esdevenia una tronada, mare (!)/ Eu qui anc no haig cagat alhora amb ningú/ Ni tampoc me l'haig pelada sinó sol/ Tantost, en menys de cap estona, envides/ En acabat de percebre el perifèric/ Tremoloret del primer retruny, ja us ben/ Jur que (si us plau no en preguéssiu pas gaire/ Susany, tot el nelet pertany a una fi-/ Ziologia, ah, llas, eixelebradament/ Emasculada), diarreic, us em... Ep/ Ja hi som!" La geperudeta qui a cops/ De bastó l'atupava ans cercava belleu/ De tudar'l del tot, però, tothora/ Un cas con un cabàs, d'on era palès/ Que el mesquí esfoiregat, si en acabat/ N'havia de treure l'entec, tampoc/ No s'havia de veure unes orelles/ Gaire senceretes - viu, encara rai/ Mes, manoi, en quines condicions.

*

Tartrany a qui el xàfec negava el niu/ Ixc i m'embranc per atzucacs on tot és/ Ciment, quitrà i toll oliós; xollat/ A la xinxola (banal subproducte/ De la general caquèxia), silent/ M'esllapís enlluny del clot on defequí-

Per ço de no esgarrinxar'm a l'esgardís/ Faig botets rucs damunt el fang; amb instint/ D'autòmat, peonc cap a les tombes, cuc/ Virtuós, de qui les protagòniques/ Ganyotes i els peristàltics, nounats/ Enravenxinaments el pinten sovint/ Com si, revera, executés qualque sol/ Molt intricat de cornetí, d'on els qui/ Gens indulgents al seu darrere integren/ L'orquestra, més que més aquell qui irrita/ I remena la caldera i esclafeix els/ Platerets, voldrien enxampar-l'hi, nínxols/ I esclafar'l del tot; pessigollejats, fan/ "S'esdevenia que s'esqueia que ens/ Queia part damunt, d'on, ah, llassets, patac!/ Com moscall qui ens monegés pels traus del nas"/ D'on espeteguen les rialles, les ri-/ Alles de carnús, rialles de farnat/ Rialles d'enfinya, rialles, ria-/ Lles de cadavres, rialles de caps de morts/ Ben rostats per virons i saballons d'anys/ Ha quòndams, òlim actius, descarnadors/ D'orquestra de morts gens mudadets, tots llords-

Xop com els xiprers i els moixernons, xop com/ En Serapió, també vull arrecerar'm/ A l'empara d'un ninxolet ben gint ans/ Cunz, cundesc i curiós, deshabitat/ Com pus llongament millor per ningú qui/ Fos - ni, amb més raó, fou.

*

Senyora, pujàvem al capdamunt del xiprer més alt/ Com un baló tot d'una estort i efervescent d'embranzida/ Volí fins als límits de l'atmosfera; aitantost,

però/ Em desumflí o si més no començí de desumflar'm i el vent/ Se m'emparava i em duia a esperxar'm per la cruel capçana/ De qualque arbre alterós, on els elements em fuetegen/ - ombra molt grotesca d'allò que suara fui i encar poguí/ Ésser. Com el pescador pallussa qui no solament perd/ L'ull a l'hora de llençar al riu el llinyol, ans l'ull que se li/ Enganxava a l'ham, i ara en penja: voltat de nervis inquiets/ I sagnants, fa de bell al·licient per a un peixàs de prèmit/ Qui alhora se li escapoleix amb ormeig i tot, ves, car el/ Pescaire pec pateix tan esfereïdorament que ha haguda/ De lleixar anar adu la canya..., així eu, qui abandon, amb parts/ Com més anem més feixugues de cos, tota esperança. Som/ El cucut, ja ho haig dit, de qui la mare escollí la xagna/ Equivocada, la xagna qui em tortura, la xagna qui/ S'és volguda cirurgiana, proctòlega, quiropracta-

Sollada de carronya fins als colzes, ella i els seus fills/ (Qui m'han batut al fil cabdal de la desclosa), les hordes/ De xagnets qui com xanguet abassegadorament la ronden/ Tots plegats operant-me closca endins, amb podalls, destrals/ Rascles, garbells; amb braços espàstics, envides som nats/ Rampelludament m'esporguen, foten la guitza, tenaçment/ Anatomitzen, entre acrobàtiques espurnes i lapses/ De vertígens, fins que no els esdevinc, àdhuc intravenosament/ Pols seca de ratat trecaclosques; somriu molt criminal/ "Prou pots, tanmateix, cavà? També et besí ans no et matí"/ Fui sol en la penombra, i amb molt de compte, amb peus de plantígrad/ M'allunyí de la pagoda, fastiguejat de religions/ I cordes; ans d'anar-me'n, generós, esquerd altars amb/ Esquelloles i escric renecs damunt les rajoles, prego-/ Nament profà; només el profà, però, fa; fa senes ni res/ Que s'ho valgui, on "ací no hi ha rebaixa", hi tinguí escrit/ "Descoratgem el moltoneig; els millors-venuts sempre us/ Costaran de preu doblat".

*

Hò i mentrestant, ça sus, què hi fotem? Paó contrit i androgin/ Les membranes dedins les orelles aitan enrigidides/ Tens que ni el tro no sents perquè t'esglaís i doncs assagis/ Finalment d'estendre cues i ales escassigallades/ Polloses, bon tros calbes; pel que fa al gènere, indes-/ Criptibles. T'assetja un desglaç d'espatotxines choristes/ - senyoretes, espiadimonis, mosquets i efímers...

Albíxeres voldries cantar amb llurs bulbs raquidis tots/ Trempadets, mes et saps el cos inhàbil i el coratge/ Excessivament sorrat, d'on, maleïda adversitat/ Només et roman de bell nou despenjar't i anar't a colgar/ Casolà, al mateix nínxol, d'on larva eixires i on larva has/ De tornar; prem amb totes les potes damunt l'escorça bare/ I esmuny-te, sense estrompar't, fins al forat, on pedraferits/ I d'altres erugues roseguen, pus pacients que no pas tu/ Els trencapedres.

*

T'hi rebia Na Mort, qui com ta mare, en confondre per/ Una noia de vidre un escurçó, et repeteix d'empertostemps/ "Meet the bug, and meet the bug, and meet the bug; i ara et present/ La cuca, et present la cuca, et present..."

*

Qui tornés, em dic, esguardant les tombes obertes i closes/ On us heu podrits tots plegats, als antics akelarres/ D'algoleja, d'on tothom havia d'eixir'n bord, senyalat/ O canviot; als viltinguts col·lotges d'Alcoletge, on/ La jugadriu i jo érem sovintet aitan bon tema/ De conversa. Car ara qui som ni qui sou? Res, malendreç/ De malracó; amb llengua de pedra tosca llep el miratge/ Dels bous i l'higiènic esclau que jaquien darrere ran/ Les flors del prat totjorn en plàcids ans plaïbles capaltards...

Ella era davall l'arbre amb el berenar narcòtic estès/ Encar part damunt unes estovalles que com camaleons/ Molt plans canviaven amb la llum; no m'aturava a consirar/ Els llimacs i llurs estralls perifèrics, ans tots mos senys/ S'agullaven a la resplendor emesa per la dominadriu/ Bòrnia, és a dir, vós, de qui la sola presència era prou/ Per a escollonir'm ans torbar'm tot; quan, badoc, fiquí els peus/ Al bell mig d'una de les butllofes de merda i vós aplaudíreu/ Jo em véu ans fiu com el mosquit esclafat pels platerets/ Eufònics bé que un pèl estridents; llavors, en desenganxar'ls/ En posâ'us les mans a les faldes, m'ensorrí en mil bocins/ Xemicat com xerri pertot arreu; em sacsàreu la clepsa/ Em fregàreu vi dolcet al polsos: tots els sedassaires/ I les samfaineres en foren testimonis; l'enveja/ Els féu rau-rau entrò que els trabucà el destí: amb un petó/ Mig d'esquitllèbit havíeu segellat el contracte tàcit/ Que d'empertostemps us m'endollava; ah, llas, mai no en sapiguí/ - vaccinar-me'n del verí i ni cal dir del molt més virulent/ D'aquell afoll de becgroc esmortuït, aquell moixonet/ Nonat, mesquí i desemparat qui encar i sempre treia el nas/ Quan ens esbatanegàveu els llavis peluts del centre/ Secret de la carranxa: perfecta fornícula on/ Com verge o deessa de devocions gairebé unànims/ Senyorejava el desnerit litopedi de pardal/ De qui el vernís formatjós (que put totjorn amb una ferum/ Que eixoriveix ans empoixevoleix salvatgement el zel/ L'arreçó o l'estre) ens envescava sens ulterior remei/ - atletes conyferits qui ara tentinegen entre escumes/ Espesses i bromeres; com esferes, adés llisament/ Arrodonides i tot de sobte esguerrades, cranades/ Escabroses, s'esfonzen tovament cau dels gastaments/ Endins, ja sens esme d'espolsar's cap altra esberla, taca/ Ni llord repèl que se'ls espelleringués per les arestes/ A trenc d'esllenegar's del tot, només el vostre sacre nom/ Els retruny encar per les boterudes bòfegues. Gens ni/ Molla d'histerismes, només ens sent el coll quan, tenallats/ Per l'insomni, recitem: Elvira, Elvira, Elviretaaee...

*

El renyaré de valent quan torni a fer cap/ Mon fill Llibert qui puja i baixa pel casinet dels vells/ Al cusc poblet coindet (apellat Noiesa/ Vora la segleta calma) molt germànic/ En la seua extremada polidesa/ Poc m'hi bellug gens al replà de l'escala/ Car la voluda antiguera amb malfiança esguarda/ El desconegut qui suaument relliscós/ Sota els frèvols pontets amb vaixellet silent/ S'atansava. Mig adormits, escartejant/ O dominotejant, amb tota dignitat/ Fent de ventre a llurs bolquers, et foragiten/ Amb les amenaces no-dites de cridar els supermans/ Qui els vetllen. Per xo t'esmunys/ Al primer recambró on astoradora/ Erra la brutícia i on s'amaguen els retirats/ Generals (els apostrategs) i el romanent del descartats/ Els manaré amb l'exemple i amb l'escombra/ Escombraré els milers de teranyines i negres aranyes/ Qui als cabells se t'encasten amb una certa ferotgia/ Sibil·lant. Malfeiners, flascs romanen entre les llaunes buides/ Que celen tanmateix punxents insectes/ Qui n'ixen, en esclafar-les, volats (nics). Sortiré al balcó/ A albirar la guerra qui es manifesta al carrer/ Tret que engeguen ara trets al balcó/ La guerra era acabada i tanmateix els supermans/ Destruïen entre les ruïnes el mateix tanc/ Mantes vegades destruït, ferralla considerable/ Qui encara engega trets, però perquè no volem/ Una guerra de l'aire ens enfonyem novament a l'ou/ Pervers i llordíssim on les misses es diuen a cada racó/ Capellans de tota denominació aixequen xorques/ Hòsties. Semblen creure's llur/ Frau autodecebedor: qui elleix s'enganya/ Amb més convicció pot altri enganyar/ I amb humil mormol deman/ Pertot: *I... I els llibres, on són?*/ Em respon mon amic en Celrà Tosquelles/ Exemple

d'escèptics, *t'has etivocat/ Gamarús, de recambró*. Per xo/ Eixim per una porta falsa/ Tret que sortosament l'alarma no sona/ Les paradetes, diu, són a tocar del Pont Gros/ Duu en Llibert de la maneta i em diu/ Com ells també de disfressar'm/ Amb la túnica que duu tothom/ Verd-groga lluent, queratinosa/ D'insecte anònim, i que tanmateix caminéssim/ Cap-alts. Som tots plegats soldats/ Adusts a pas d'ofec, fins que jaquim/ Enrere els encarcarats monuments/ I entrem als suburbis dels no-permesos/ On les teulades són tan baixes/ Que amb una teula et fas un trep/ Els propietaris de la teulada quin esfereïment/ Hi tancaven un hortet de carxofes gegantines/ Llur única, molt honrosa, possessió/ I ara aquells soldats potser... Però en Celrà/ I jo, i adu en Llibert, ens guisem de comediants/ *Cap por, passavolem disfressats/ Fenyem d'ésser com ells/ Però els estrafem a l'impensada/ D'on sovint creixen situacions/ Peludes d'allò pus*, els contem/ *Com ara ahir on ens la pelàvem/ Sota un balcó i allò equivalia a suïcidi/ Les vellarres de tota condició ens abocaven/ Galledes de corroents solucions/ Però de la mateixa manera que hom/ Hereta xacres i pors, hereta hom/ L'instint fugisser, i això fotérem/ Tret que aleshores els soldats de debò/ Els supermans ens havien clissats/ I amb fusells força acurats ens tiren/ Agulles al coll. Guaiteu*, els dic, *encara en duc/ Els càncers; gola plena de noses*/ És l'instant on per trencacolls desconeguts/ El bòlid del baró s'aventurava a passar ràpid/ Per qualque dissort se li encalla enlaire/ Mon Llibert, convertit en papallona folla/ S'hi atansa, i davall, l'orquestra carxofera/ Com fal·lus gens púdics, enviem pudents mucílags/ Als dalts per enganxar-s'hi si podem/ Els dos insectes "Avui soparem d'animal"/ Exulten els magres propietaris adés tan espantadots/ *No fareu pas*, els dic, *som de debò soldats/ I ell, el petit comediant, nan amb pistoles*/ On totdéu se'ns agenolla, s'estavella/ El baró ben lluny, del fum retorna mon fill/ I som-hi... Postes de Solell magnífiques/ Es succeeixen rere les escapçades antostes/ Dementre inaturables avencem.

Per un foradet del nínxol albir/ La patètica cal·ligrafia de l'Ull.

*

Ara baixaré del balcó on ullava caure les bombes/ Desorientat i ebri com els mateixos ocells sobrevivents/ Qui tanmateix volen torts i cap per avall/ Tombaré sol·lícit cap a tombs narratius més/ Sensats. Quan seré a la plenitud dels camps/ Descarregant els embalums de tant de viure/ Amb ma mare, les àvies, les cosines, tantes de mortes/ Que la memòria col, passada nogensmenys la cruïlla/ Arribarà l'Home-Mort, la mort feta home/ Al seu esportiu vermell i descapotat/ I traient el colze del cantó del volant per la/ Finestra i alhora tamborinant amb dits tranquils a l'apelfat/ Caire del volant, s'esperarà tot el que calgui/ Per què? Segurament també se'm vol endur, tot i que encara/ No he descarregat del tot. És En Mort un merdetes/ Força simpàtic, llis, llustrós, rosat/ La seixantena, dóna un rampeu a un ben peixat/ I alhora saludable metge, o capellà, o apostrateg/ Vell armat ara retirat i amb una bona pensió/ De l'estat. Me'l guaitaré adesiara cada camí/ Un xic més neguitós, com ara amb els ulls li faré/ Discret signe que pot, si vol, atènyer la mateixa/ Carretera avall només agafant un/ Dels dos forcs on la meua es forca ans d'arribar'm/ A l'indret on descarrec el xorrèstic que em roman/ Al vehicle. S'ho pensarà amb posat nogensmenys/ Plaïble d'allò pus. Fins que quan ja començava/ De suar la gota negra, quin bleix de respir no faig/ En veure'l, hò, recular una mica i prendre/ El forc de la bona vora. Si gosava/ Adu li feia adéu de dalt estant, sant baró/ Quan passa per baix i rabent s'allunya.

*

El van trobar que envaïa un nínxol enemic/ Amb dits empeltats de xerracs, al guix de l'antosta/ Hi havia escrit: *no hi ha rebaixes*. I llavors l'esme/ El fallia, es veu, i amb ungles a bocins només/ Era capaç d'ensorrar's amb quatre esgarrapades/ Que davallaven com flingants de desmai fins a/ Les genives corcades del cementiri, de qui/Les lloses erectes eren les dents i queixals/ Del drac desnerit qui de nits endrapa els maleïts/ Àngels del fang. L'ull de lluç del mussol sotja els vaivens/ Dels eixams esfereïdorament delmats; seriós/ Substitueix el punxa-sàrries diürn: l'ònix/ Opiniós del voltor. Se li fonien, com molt/ Antics papirs al celler oblidat del melic, ara/ Els darrers ratolins cargolats davall la pell/ Esquerdada i, mòrbid i porprat, menava cap a/ Uns nítols abassegadorament rosegats/ Les espases alterades de les mans, les potes/ De gall garratibades, amb dits que com claus molt/ Martellejats de gangalla de mànecs se li/ Desenvolupen monyó amunt amb eriçat desig-

Dins l'entrelluu automàtic d'un Sol despès, li era/ Vijares que un parell d'ombres, entrelligades per/ Una preguera flasca, se li atansaven a trepigs/ Tossudament marcials prima drecera dels horts/ Ençà. Ja més a prop, amb llurs veus ultracuidades/ Enfilaven amb feixugues agulles de sac panys/ Sencers de papallones de llur llorda vanitat.

*

Ras, m'encauí encar més profundament, on els vímets/ Fleixats de les meues costelles van guixâ'us damunt/ El vult humit de l'antosta vagues mots en xinès/ Que elementals volen dir: cel, Sol, vent, terra feraç/ I creix, creix, creix.

*

Eren segurs que era ben mort i nogensmenys li demanaven/ Rudement els patracols, que ell, és clar, poc pogué produir-

Per si fos cas tanmateix que feia comèdia i per ço, doncs/ Que no se'ls escapés durant la nit, que molt aterridorament/ Els queia damunt, li emmanillaren el turmell dret al turmell/ D'un mort de fresc, un mort d'eixaure gegantí i gàlib immens/ Fins suara d'allò més fartana, barroer i malaguanyador.

*

Dissident qui dissenteix enmig/ De les crueltats pus ferotges/ Injustificades, emergeix/ Tanmateix vigorós; llànties/ Despeses se li desprenen amb/ Terrabastall quan les engrapa/ Per ço de repenjâ's-hi; pren per/ Regnes algunes argolles de/ Taüt o de tapes de nínxol/ (D'on qualque mosaic voluptuós/ S'esfulla amb l'esforç de tracció)/ I colca, insistent, cap al bosc.

*

Tenallat per l'insomni i els dos cossos de mort que arrossega/ (Un de més d'ençà que l'hi emmanillaren amb manilles d'acer/ D'on prou força poc ha de romandre-li per a anc deslligâ's-en)/ Colca cap enllà enfora encalçat per les àvoles seqüeles-

Amb la resistència elàstica no pas del llimac, mes del circell/ Llença les extremitats a barrisc, sense guaitâ's-hi gens prim/ I, orangutà arnat, s'entortolliga a cada projecció prou aspra/ Que ensopega tot ras amb tacte amatent; del ventre no pas toüt/ Sinó més atapeït que no mai del mort que duu afegit (ço és/ Al capdavall no pas propi mes aliè) - bresca de gelatines/ Fètides i repel·lents; ah, com enyora ara les simples bonyigues.../ Amb còdols escantellats, sílexs cantelluts, en trenca bocins/ Adesiara - esclau nociu, de qui els bocins esbarrien un/ Esclau nociu d'esquers, on els llops i llinxs qui l'acorralen/ Fan dentetes sens anc atipar's. Verds metàl·lics i lluents/ Grocs prèsbits i xeroftàlmics: constel·lacions endins la fosca/

Massa ran la terra; adu fa l'efecte que el mort, en ésser/ Desconfit, hò, i fet malbé del tot, espurneja com ferro-

Qualque espectre oblidava la mortalla a eixamorar's damunt/ Les làpides del cenotafi que reia (o raïa) prop/ L'esca fugissera de l'osca o el roent esgardís del portell/ Al mur del costat per on ell cuidava guillar; apar que/ Abans no ixi del cementiri qualcú molt enigmàtic vulgui/ Comiat dar-li, o belleu (més probablement) els adéu-siaus/ Siguin per al seu acompanyant recós, rebec i reluctant/ Molt advers fet i fet a anar-li enrere i haver de fotre el camp/ Com un caimà mossegaire i rúfol, d'aquest aiguamort de pau/ - nèmesi com més anem més feixuga, albatros acromegàlic/ Cada camí més roent i dilatat: els ulls dels carnissers/ Esdevenen caos de galàxia, els carraus esvalotats de llurs/ Dents no presagien sinó una fi catastròfica d'univers/ Que s'aprima i escarranseix a tot estrop, accelerant a anys-/ -llum en la tenebra que no regala sinó sucs escaguitxosos/ De densa podridor; polpa gàstrica que es resol en bateig/ Molt empoixevolidor d'empoixevolits escorpins, de qui/ L'ambaixadriu va avençant-se-li cama amunt amb els patracols/ De presentació penjats leri-leri d'un ham, talment/ Com safranòria que de sobte sagna xemicadament/ Car l'heia d'un patac amb els pixats ans amb els verins al ventre...

La fiblada, però, el treia de polleguera; ara fa tombs/ Vessant avall, units supliciat i sacrificador en una/ Abraçada de mai no estroncar's; un llaurador qui els escuncés/ De matinada, si fos prou valent d'atansar-s'hi, aitampoc/ No escatiria qui dels dos consumeix l'altre; toca ferro/ Com aitants d'altres claupassats desnonats qui en ales geriàtriques/ S'arrapen a barrots de llit metàl·lic; mula i pagès passen/ Avant, cascú llepant el seu primer terrós de sal; l'ermità/ Roman al clot, enlluernat per l'astre que es filtra pel paltruu/ Enlaire, tot de mocs, rovell i midó (estalvia'ns la recepta/ Oiosa), del seu bessó siamès (plegats fan un xifòpag lleig/ D'allò pus: s'escau que a hores d'ara ambdòs abdòmens pateixen/ Les rigors orquestrals de l'atròfia vironera i són/ Difícils de destriar; qualsevol uròleg molt amant de/ Ficar dits al cul tindria amb aqueix canviot del doble cap/ De mort un jorn de festa major). Esbarts escadussers d'oques/ Travessen el cel clafert de teranyines agafalloses/ Que tanmateix no n'empresonen cap: les arestes de les ves/ Els eixos de les frontisses estrupen, estripen tot tel-

Episodi heroic que altreja noves forces al condemnat/ Amb sílexs esmolats comença d'escapçar el ròssec onerós.../ Si llavors es pot embotir el cap de turc camal endins dels/ Pantalons encara podrà allunyar's inconspícuament/ D'aquest brell envitricollat - tenaç parany que vessa de vesc.../ S'obsedeix a la tasca; ajupit entortolligadament/ Esmena només l'angle de les destralades; de sobte, prenyat/ Silenci: un hiat que l'atribola, ja sabeu: una menjaó/ Al clatell - pressent que l'alfarrassa qualcú amb ganyotes belleu de/ Blasme i atura, fosc, d'oferir's el boc emissari; aixeca els/ Ulls cap al turó xop amb la claror de les fornals i calderes/ Del migdia; dues siluetes d'ambre dins el groc molt viu/ Un parell de personatges qui l'escosien, branden el cap/ Amb ruflets de desaprovament: "Com ens trumfes i deceps".

No val a marrar-la, en aquest instant principal; què cal que fem?/ Una de dues: o em mantinc quiet, glaçat, només lleugerament/ Sacsat per l'oreig com un pilot de cassigalls no pas gaire/ Homogeni llençat per gitans, o em fic a cardar com un boig/ El brou de carpó i els oronells i els badalls d'aquest súcub/ Meu, tant se val, íncub sol·lícit, de qui la passió m'eixorba...

Desconfit, es lleixa anar: de cua d'ull, els veia remoure's/ Ara li cauran com una llau i l'acusaran, com els grills/ D'assassinat i martiri; enfonza el crani a l'entreví del seu/ Germà bessó i s'hi subtilitza, com el ratolí entre la palla/ I els cagarros de l'establia; al cap de poca estona, ou les veus/ Molt a prop; es coneix que de primer i de llunyet el confonien/ Pel màgic atot d'un monstruós capoll, car ec que aquells dos/ Resultaven ésser al capdavall un parell de veterinaris/ Entomòlegs d'afecció, ocupats en recacejar tota mena/ De cuquetes i cabalment els espiadimoniets qui en aquesta/ Època tornaven l'herba blava; "ospa, l'espècimen, tu!/ Obre'ns pel mig el manual i cerca'ns pel laberint d'ordres/ I subordres la gran capçalera «COPROBI», asterisc, què ho/ Sé jo, «estercorari», o «detrívor», o «detritòfag», o potser «sapròfit»?"/ On ell es demana si seran gaire devots i si caurien de cul/ Si de cop i volta no es feia el ressuscitat, criptoinsecte/ Porprat qui s'esquinça, glorioset, amunt d'aquella sepulcral/ Exúvia o despulla com el cuc incoatiu qui desclou/ D'una llúpia lútia i et diu bon jorn, amb accent insegur de/ Nounat - és a dir, tothom neix com pot, i cal jugar-s'hi que el més/ Delicat allò que primer tastava en aquest món era la gamma/ Cridanera de merda i sang; omnívors, a glops calds, aquell jorn/ U tot ho heu trobat bo; exigus, inics i bares, relliscàveu/ Gànguils, per la morca rància d'un ventre esversat, d'un paracolpi/ Destrenyudament mòlt, d'un perineu cagat; us rejoveneix/ L'imatge viva del record desenterrat? Ara que s'adonen de/ Llur error, tot i que no pas exactament filantròpics (mes/ Filentòmics), es pairen de bescantar la troballa; amb bon to/ Estosseguen i comenten que quin mort, oi, més complicat, on/ L'ermità, serè com una gralla qui sura en el quitrà encetat/ Amb una darrera glopada d'ultracuidança extreu el crani/ Malserrat i exclama que cal distingir que ell no és aquí/ Aqueix mort, que ell és ací aquest! On els dos nans de geps, ei, molt/ Suspectes fan que prou, que prou, on l'ermità s'adona llavors/ D'un dels aparells que els penja coll avall: és allò un altre/ D'aquells molt redubtívols rectoscopis? Malament, rai; fotrem/ Goig, ja l'han tornat a pescar! "Metges, eh?", demana ell també/ Molt arronsat. "No; veterinaris, animal", li contesten/ Rient els dos elfs qui amb elms d'espeleòleg donen un rampeu/ Als escarbats abissals; "...animal, o canibal?", afegeixen/ Enjogassadament, esdevinguts xarons pregadéus qui es fan/ Recíprocament laxes mamballetes. "Escolteu, és el cas que afligit/ Per un flagell de caire endocrinològic esdevenia/ No gaire temps ha, llas, cama-ranc, vull dir, ranccamat, on per ço/ Que pogués amblar per aqueixes tendres catifes de granit/ Hom em fornia, tot i que antanyasses era estat molt gelós/ Dels meus esclops, llas, no pas d'hèlixs atlètiques, mes d'aquesta/ Pròtesi si fa no fa ortopèdica, veieu?" On ja els dos/ Barrufets són ben a trenc de desempallegar's no pas de les/ Feres ales sinó dels sòlids embalums de les motxilles/ "Curiós androide, doncs, collons", apunta un amb el sac encar/ Clos. "Hò, ves", reprèn ell, molt aprensiu d'allò que en treuran/ "Aitambé una mica massa orgànica, la pròtesi, cavà/ Vós? Car prou em fallia i se'm tornava tota fràcida/ Estantissa, adu corrompuda com carúncula o abscés/ Bonyegut on poc s'hi han de valdre pomadetes (i flixa't/ També de mètodes casolans que escarneixen els quirúrgics/ Com ara fóra de rostar-te'l o escurar'l amb qualque instrument/ De punxegària o fiçança manifesta, com ara una llima de tallaüngles/ Ves, com si fos un simple barb que has d'esborrar a tots ops/ Si us plau per força, abans del balleret; no, no, això és/ Molt més pelut i...), i on aneu, pobrissonet de manguis, amb/ Aqueixos descominals ganivets!"

*

L'hora on les orenetes anaven a desar's.../ Abruptament orfe, salvat tanmateix com ara/ D'un naufraig damunt la platja seca/ Gicava enrere la xúrria espectral de pujamar/ De claveguera que l'atenallava i llavors/ Es netejava a corr-cuita adu/ Amb les dents; voldria sobretot esdevenir/ Gosset dels dos caçadors qui es perdien/ En la fosca incipient; era palès tanmateix/ Que als caçadors de papallones i voliols/ Els venia tràgicament balder; abans/ Que no se li n'anessin definitivament/ Els demanava que com em trobeu... Simptomàticament/ Ets pell", li deien, llangardaix bicèfal, sense/ Tombar's; li havien repelat l'os de la cama/ Del mort adjacent amb forts ganivets i llavors/ N'havien escapçat el peu i esmunyit l'os repelat/ Per l'altra anella de les manilles, les quals/ Ell febreix adu treient-ne espurnes fins que/ En fa qualque turmellereta lluent i atractívola/ Que arrossega polidament, adu bufonament/ I carrinclonament, com una puteta congènita/ I, llas, sense gaires esperances; potser/ Si els esdevens mastí fàcilment atiable/ Contra qui sap quin enemic sobtat...? - consira/ I per xo avia un bram ferotge i es torna tot d'una/ Nyèbit enjòlit, ocellet rejovenit qui deslloriga/ Els golfos florits ans corcats de la porteta/ De la gàbia o esberla ras les brèndoles/ Del nou cenotafi i s'esbotza forcegudament/ Envant i enllà, devers la doble silueta/ Minúscula, minúscula, minúscula.

*

Anc no els hec, ni, és clar, mai no els haig d'heure/ Ni que els encalcés tot al voltant del globus-

Se m'han fosos com els cuquets qui amb/ La nit s'entaforen per ço que no se'ls mengin de/ Viu en viu i sense rentar els cucs més grossos/ Qui ixen aleshores. I ara? Ara, llas/ Sóc sens quest per aqueixes endreçúries/ De desolat escarransiment, ja ho haig dit/ Puta amb dring-drings de turmellereta bufoneta/ Ves, i carrinclona.

*

Hauria arribat ausades a raure'm la barba ermitenca/ Belleu amb un raor d'aquests que teniu per a dissecar insectes-

Tot per tal de fê'us-em agradívol; barba-ragut, mucívor/ Greixós i subreptici com un tartrany, pacient, seriós/ Fiable, tostemps ostatge primfilat de la frugalitat/ Subterrània, mai condemnat al malbargany i al balafi/ De l'agoludam aèria on cau víctima fugaç l'esbojarrat/ Estort de fresc; vinc de molt lluny, haig deixès fins als trulls bullents/ De l'infern, oital, i hi haig endurits mants tendrums; els oronells/ (Llurs parets) em són ja com aletes de peix, de sauri, de dofí/ Les genives, més que no pas dents, em serven tentaclets d'acer/ Articulats, bons garbelladors de terra; l'esfínter jussà/ D'aitan ditejat, és com un forat de font, tot de verdet/ Rovell i floridures esponeroses amb faunes autòctones/ Molt distretes ans exòtiques i belleu inèdites; sobri/ Flixat d'allò pus, nodrit sols-ament amb polsims dels minerals/ Més abundants, acostumat a una son perenne que es converteix/ Sovint en un son letàrgic d'aquells de despendre-hi o escolar-s'hi/ La guerra sencera; jagut durant centúries entre els sacsons/ I plecs de tots els estrats, com un altre fòssil anacolútic/ (D'aquells qui romangueren entelèquia d'empertostemps/ Renocs d'un o dos galons i prou, anc adult, adu ni nimfa encar)/ Qui mai no enconaríeu, encara menys esqueraríeu, amb/ Falòrnies i mirallets de vida anecdòtica entre els espígols-

Amb un metabolisme d'aixarop, sempre per a manguis per a tot/ És massa aviat: us escandeixc els segons amb l'harmònica/ Feixuguia del camp magnètic quan fa una de les seues capitombes/ Fat capgireig constel·latori; segueixc el ritme

adormit de les/ Esferes, cap daltabaix catastròfic, tot això s'esdevé/ Com m'esdevinc: amb la lentíssima evolució de l'univers/ No pas alat, mes en suspensió en un èter dens i enganxifós/ Com el quitrà: glicogen al fetge de déu, de què anc, llas, no ens/ Acabarem de desempastifar; trieu-me, doncs, podeu comptar/ Si us duraré, marmessors il·luminats de la natura, o/ Llogueu-me de cap de colla qui prengui guarda dels escarbats/ Ensinistrats qui tothora, bon pic l'esbataneu, us formen/ Nus, amb llurs urses i contorsions sempre aleatòries, les/ Lletres de cada pàgina verge del vostre vademècum/ Tan essencial, pel qual veia que us guiàveu i anomenàveu/ El món. Gairebé com vosaltres, em vull immortal, ço és/ No pas substituívol, intercanviable com un altre insecte/ I son germà no res menys ensinistrat, mes ciutadà autogen/ D'aquest instant infinitament estireganyat; ei, no haig/ Vetllat debades aitantes de nits: ensems sé que covàveu/ Qualque recolat desgreuge, que esmerçàveu les vostre dilatades/ Coneixences a esquerar, adu a emancipar, més: desneletar/ Del tot alguna espècie dissortada, llas, molt nàquissa/Un parell d'exemplars per començar'n, femella i mascle, i llavors/ La descendència sàvia, neta, de bon regent i benestant-

No em saltareu encar de trascantó rere qualque roca? Amb afany/ Terapèutic us ullc agotnats, celats, a trenc de dar'm l'esglai/ Més esgarrifador; com l'hauré paït, em reconeixereu/ Guarit de tots els pecats d'origen. Sobtat, no se us ensobina/ Ans reneix. És ell! "Ets tu!" Só eu! "Un regironet, ca, perquè/ Et guareixi de totes les malalties", i tots tres haurem/ Tocades campanes, efectivament, efectivament; i en/ Contrasemble exclamem que quin sant s'ha degut haver penjat/ Car oi que ens escaiem els uns als altres perfectament, ahà
Perfectament...?

*

Amb molt de compte, el moribund/ Amb molt de compte, el moribund/ AMB MOLT DE COMPTE, EL MORIBUND...

*

Espàstic, arrítmic, com el pregadéus/ Va tombant el cap de mort; fa estona que/ Horitzó avall es perdien els plomalls de barnilles/ Gloquidiades als sengles salacots dels entomòlegs/ I les virolles de llurs salabrets, els mànecs dels quals/ (Com qui serva gos-a-dir un parallamps ultracuidat/ Déus-burxaire, temptafats) menaven/ Despreocupadament repenjats als muscles/ No tornarien sinó massa tard, en acabat de milions/ De llegües caminades, no dic pas dretureament/ Al voltant del món.

*

L'arrelada tebior de les assaonades nafres/ Es podria en una febre freda; el fetge li reptava/ Els budells amb bromeres que se'ls empeltaven amb ungles/ De vituperi i de martiri; belluga uns ulls rabits, en/ Èxtasi inconcret - se li disparen a llur albir i enfoquen/ Estranyes sentors d'objectes ordinaris: un mac que put/ A roba bruta; tiges de segura amb flaires de marbre/ Queixals de vella amb ferums d'amor; un cap de mort que li canta com/ La mòria; lletereses, vidalbins, les escumes a les/ Llengües pudents dels basiliscs, als ulls dels escorpins, als traus/ Emuntoris dels escurçons, als ous dels camaleons, als...

Fica el nas al fang, i es mor, anòsmic, en el pastís esponjós.

*

Les aromes o els triomfs/ Rom, conyac, bòurbon, resolis-/ Licors, ambrosies/ O nèctars de paradís que libes/ Fruint-hi pler.../ Comcals medecines que et

salvaven/ De la derisió/ De l'haver de perir/ Sense dignitat-/ Epicúria fortitud, m'hi sent cridat.

*

La jugadriu el té vora la llar; som a les rerialles/ De la tardaó; les crosses repenjades al faldar, damunt/ El qual hi ha els lletovaris i els elixirs lluents i virolats/ Com cera febrida; eix flagrant: els seus ulls i els reflexs vius/ Dels licors; tendrums de nous tumors al front: banyes incoades/ O si més no som, fascinats, del parer que el seu cap de mort/ Ara a les acaballes, adquireix la retirada del semblant/ Típic del sàtir; d'altre recapte al faldar: figuretes desvergonyides/ De déus, semidéus i pseudodéus esmerçats en diferents categories/ D'estrup: amb ous, amb guivres, amb granotes, amb escolanets, amb cignes/ Ens enrojolem com s'enrojola, ànimes artrítiques; menuts, fins trossets/ D'estalzí part damunt el suro de les parets; ençà de la roba blanca estesa/ Al respatller d'algunes cadires, percebem que el salla un tremolí/ Sí! També ell ens trempa en el seu son feliç, ens trempa amb l'esme/ I la fantasia, ausades amb el monyó de fal·lus que li roman.

*

De sobines damunt la catifa, faldilles amunt li ulla les cuixes-/ Per tot vestit, ell duu un calcer tot tou: mitjons ben dobles/ Desparellats, l'un color de rovell, l'altre de clara; ella, enllà/ De les faldilles no duu re: al seu forat humit una bromereta més/ Delitosa encara; farineta blana, s'hi atansa molt furtiu, sense/ Pendre cap risc i ens és vijares que amb urc de déu assaja àdhuc/ Un capgirell, d'on el coratge o l'esperit el falleix o pus tost/ Els ossos rosegats pel càncer; recula com la serp escuada i rau/ Quiet i enyorant-se vora la plàtera amb corquim i safatans on/ Sovint, no pas, llas, tostemps, caga la moixa; vull amoixar't/ Els cabells, li somriu al capdavall, i ell, aitan agraït, s'hi atansa/ A repenjar-se-li'n; "vullc", li diu ara i açò tothom ho sent/ "Que te'm moris a la falda", ço que ell, és clar/ Amb la devoció deguda, fot.

*

Per tota flassada un véllor o boldró de cabra rosegat/ Per la ronya, ens rau entre la runa de maons malfets-/ Tot això put com un pou de comuna; es veu que els/ Gitans ho empren d'abocador per a llurs pellucalles/ Ja gens aprofitívoles; doncs, encara amb un cert/ Fàstic, s'ha endreçat, enmig d'un ortigall rebel/ El jóc on somiava. "Percremeu-me, mort, al forn/ De la bòbila", dicta, i bocins emmerdissats de diari/ Bufats d'ençà del camp d'esports abandonat on acampen/ Els forasters li responen amb gemecs sorruts de rebregada-

Amb això en tindria prou per a una bona mesada/ Em pessigolleges la doble vocació ben compatívola/ D'hortolà i de llegidor, bòbila antiga; si encara em restava/ Mica de salut, amb quina malallet avial, magnífica/ Abassegadora, del pagès quan hom li trepitja l'hort/ O els drets percebuts no et defensava!

*

No sé pas si ets un moix, un merlot o un escurçó/ Qui sent que orxega i m'abuixeix; de cua d'ull no ho gos/ Esbrinar del tot; abans em llenç de cap a l'embornal/ D'un dels forns, on em rep el carnús d'un boc, banyes/ I ungles lluents, i una lluerneta qui fa niu a cadascuna/ De les buides cavorques dels ulls del seu cap de mort cabrú-

Corprès entre l'escrostonament i l'estalzí de dins la buada/ No hi sé albirar de cop-descuit l'amuntegament de rellotges/ Tresor al capdavall d'algú qui tanmateix deu vigilar'l poc o molt/ Vull, doncs, recular i fotre el camp, quan ullc dins la claror/

De la boca del forn, un semblant solcat per les venes polsegoses/ De les teranyines; per comptes d'eixir, doncs, encara m'emboteixc/ Pus endintre; m'esborrona l'esclat del xiulet del mocós. "Mama, vine!"/ Darrere seu, envers nostre, es roba elleixa, passades ortigues i julls/ La gallinaire, qui duu a cada final de braç, pengim-penjam/ Agafat pel coll, un pollastre mig mort. "Què hi ha, minyó?"/ Demana amb escarafall sol·lícit. "Hi ha un lladre", fa el nyèbit/ "Hò? Això no va ni amb rodes, això passa de mida", i escarritxosament/ Esgaripa embut endins: "Què hi fots al meu forat micó! Malaguanyat/ Fanal que no serv; tanmateix aquí van aquestes!" M'aboca les dues/ Gallines, qui s'esvaloten de valent i m'encomanen l'esfereïment/ La polseguera que aixequen dels racons ve cafida de cuques funeràries/ De fiçances diverses i de verins assortits i selectes.

*

Riu la dida gallinaire, qui cus sense didals/ A la vorera, damunt quatre totxos primparats-/ I sense rancúnia li riuen les berrugues/ Se li estoven els sacsons, pampalluguen les pigues)...

El cul al totxet, esperant que sortiguéssim pel trau/ De l'espluga, i ja es feia tardet; tots dos, el toset/ I tit, ens posem a berenar: un parell de badalls/ De truita amb el botellic a l'abast - i ec que allavòrens/ Tria ell al capdavall d'esbalçar's... Ganyó, xerec/ Amb pler de desdò, sobreïx, i, en acabat de qualque/ Tempteig fallit, patac que s'estrompa, bo i collant/ El nas on, al rampeu de l'embornal de la fornal/ Despesa, dos pedraferits fastigosets, bé prou/ Amb vocació de taps o candeles, ara feien/ La vida; es redreça, prô, el desclòs. I, heroic/ (Ves, el poca-substància), m'ensenya, com el cucut/ Un parell de xagnes exsangües: l'aviram ben/ Mort; poc calia ésser gaire pèrita en farnats/ Perquè es veiés d'una hora lluny: es veia des de tres/ Quarts de quinze: lívides, collvinclades, d'allò pus/ Escarransides, em serva, rampant campió/ Les dues polles, de qui la vençó tapava els ulls/ Amb vels ben dobles de llets congriades d'honta i de/ Dol. És clar que, prou cagarel·les, car és llavors/ Que me n'adon: el de la doble polla, així poc, poc/ Desponcellaria la babuïna pus carallot/ Atès el fet del seu fruit morè, tot migpartit o/ Pitjor; ai, borinot, si on hauries de dur el buirac/ Menes un gep, on vas també amb l'alficòs aitan/ Arran escapçadet? El piu de la sivella de/ La corretgeta de la sandàlia t'hi dóna/ Adu amb avantatge un podrit rampeu; pobrissó/ El planyc, tret, li dic, que no sigos un algolàgnic/ Tirà i pervers, tots pla sabem que al món brutícia/ Rai, tanmateix. I tot i que no sóc manifassera/ Com qualsevol sargidora merdacanera de/ Llera o d'areny qui s'ennuegaria evocant/ La samfainada de les vàlues tostemps aitan/ Trastocades de fresc, "i on has perdut lo matràs?"/ Que bonhomiosament li deman, i el barrut taral·-/ Lirot us creureu que m'ignora, ep, com si li sóc/ Una altra marcolfa proferta ras a l'eixoblit?/ Molt s'erra el xicot, ja només evolueix devers/ L'aberració; altrament, què deu aesmar's? Que en/ Acabat li romandrà temps d'esmenar's? Bada, sí/ Prou, sàpigues que de l'estrup de l'experiència/ Sempre conceps massa tard.

*

El toset Ignasi i sa mare Concepció/ "L'hem remut il·lès, ves, si de cas un xic escoixenut"/ L'han pres a llur tartana i, per ço que es restablís/ Li han donat que begués dins un atuell de metall/ Boterut i abonyegat (que encara servava, a mig/ Eixarreir, coents romanalles de la darrera/ Cargolada), un brou de coll, carpó, ales i potes-

Al cap d'estona, com l'atiaven que glopegés/ Encar del botellic, s'ha hagut d'alçurar que no era/ Pas oc, doncs, perquè l'engargullessin a tot estrop/ Que havia l'estoig reblert, que aviat hauria de/ Treure'ls, perquè l'hi signessin, una pòlissa de/ Nòlit, no fa? I que, ei, si sóc a trenc de deslliurar.../ Com aquell qui diu, tastost bo per a l'adobador/ O pitjor, si sobrevisc: de bell nou els proctòlegs/ Jotflic, i llurs crestiris criminals, d'on no sé pas/ Potser m'estim més de rebentar i que l'assaonador/ Faço del meu pergamí aitan historiadet pàmpols/ De fanal o, ben cosit, el torni adu part d'un/ Vel de tartana; ves, m'esgarrifa i em posa la/ Pell de gallina, d'acabar'ls, viu, a les mans-/ Aboqueu-me per comptes torren-/ T avall, car cap bèstia tan cruel no em fóra/ Cas que encara visc.

"Us haig de contar què li esdevingué al meu hom/ De més a més d'exigu, cul de mal seure, i prim/ Belluguet i pudegós com un filaberquí (per/ xo em feia un salt al cor quan us he vist regirant-me/ El forat micó, que em creia que ja hi tornàvem, que/ Éreu ell - el mateix posat tot escarransit, bo i/ Furgant al rebost en cerca de res que en acabat/ Li fes mica de profit), se'm va ferir un mal jorn on/ S'escau que tastava codonys crus - oi? - al bell mig d'un/ Codonyar vora el qual ens havíem aturats, i/ Ja mai no es restablí sinó a mitges, cavà? Ec que/ Se m'havia tornat mig home; l'una meitat, tot/ I l'escanyolida, arrossegava pertot arreu/ L'altra meitat, irremeiablement morta." Amb un/ Rogall commogut a la veu, el caquèctic maltip/ Volgué fer avinent que hi havia roba estesa, i doncs/ Que potser calia mesurar la desclosa dels/ Secrets d'esporàdic espiell, d'on, com al través/ De l'ambre de la lluerna enllordada, les llums dels/ Llamps de la tronada corglacen els infants, d'on mai/ Més no es refan: gaseles resplendents hi passen - llurs/ Anques gloriosament nues, llampecs d'un instant que/ Giquen roderes eternes on les ànimes topen/ Amb esfereïdor terrabastall, derelictes/ Constants dels oceans psicòtics de desig guerxat...

I si no fóra adient en aquella avinentesa/ Que el missatge triés de nodrir el ganut aviram/ Amb una bona escudella d'estany o d'aram/ Curulleta d'ensegonada o del conglat flairós/ D'una amanida de caquis, on "De quins trons garleu/ Que em pènjon si ras ho escateixc", amb què li atallava/ L'estossec vergonyant la venus prehistòrica/ Cal·lipígia, on hagué ell d'explanar's: ves, que em fa por/ També que no us embranqueu llavors en detalls que, com/ S'esdevé amb els esvelts, senyorívols, sellons sense/ Ditades ni nyaps, esmaltats o no, arrodonits/ I llimutjats, de belles tonalitats d'argila/ O llicorella, no pas, llas, ben cuits ans solzament/ Soflamats, no fos cas que més tardet aquests detalls/ Aparentment mínims no fossin esca que s'asclés.../ El patró o l'aspre nerviós que fa d'esquelet on/ Penja el canemàs psíquic, on, com la malaltia/ Osca els folres i teguments dels entrevins, i adu/ Les membranes meníngies, així mateix certes/ Revelacions en coratges massa tendres, ves, com/ El ganivet, esquerdat d'amagat, d'escalaborn/ A l'enclusa, que en acabat ben tost, passat/ D'estranquis als circuits banals, i sotmès a la/ Pedra d'esmolet de la vida adulta, en escruix es/ Trenca, amb perill de mort per a tothom dels voltants/ Així, perforat per les coltellades bares, o/ Pegues o dissortades, el seu tremp, on seny, aplom/ I equilibri contemporàniament se li feien/ Amics ans imbricaven i molt delicadament/ Brodaven en captinença, personalitat i/ Caràcter ben comcalerets, centrats i de profit-/ Ara el plançó creix tot tort, foll, greument agemolit/ Per estranyes melangies on s'enranceixen, fit/ A fit i caòtiques, cobejances proteï-/ Formes, maldefinides, que el fan, de ferm, sa i adret.../ Hermafrodític i algolàgnic, i el duen, lúbric/ Com llop famolenc i mogut;

rabiüt, bavosenc/ I idifàl·lic com un babuí en arreçó i tanmateix/ Mig escanyat pel coble que el ferma sense remei/ Lluny de les humitats flairoses de les dones/ Com un boig a cercar arestes als pollastres, pèls als/ Ous, queixals als parrufs, rou a les flames, sobretot/ Tostemps a fumbre el nas dins els afers d'altri, d'on, és/ Clar, aitant si es troba enfre càfiles emmascarades/ I desimboltes o, amb més raó, en migrades/ Constretes, voludes volpelles i en èxode, ha/ De rebre tacons a tort i a dret, car ningú no vol/ Al capdavall que li vinguin a furgar amb becs hostils/ Voravius particularment privats, plecs encetats/ On l'infecció rau a l'aguait i s'escola sense/ Remissió la persona - per les buades cruels/ Del cel orb del desert, sents pessics d'urpes de voltors/ Re no t'empoixevoleix com això, n'occiries/ La munió jatsia haguessis de calar foc al món-/ Crema l'aire, crema l'atmosfera, baldament ja es/ Cremés tot si només podies doncs enxampar-hi/ Així mateix el maleït xafarot qui et roba/ Ara que et té nu i totalment escarrutxat, el teu/ Últim bé: l'urc que en la soledat te té, el sentiment/ Que em sóc, a despit de tot un voltant orc i enemic/ Senyor únic del meu espai interior; se m'encén/ Amb esca darrera d'ésser el pinyol més pregon i/ Íntim, si amb lesa humanitat uns ulls esbojarrats/ M'hi sotgen, espien; amb quina empenta, hò, i embran-/ Zida, no l'acab d'anihilar amb les meues forces/ Definitives. On el missatge, nogensmenys, bo i/ Fotent-se'n prou de la virolla, s'ensumava la/ Flor al trau, es clenxinava a cop d'ungles i, mà-pla, es/ Llepava ben amunt el xurrimpàmpol, dementre/ Que sa mare, gens propiciada per l'ultra-/ Cuidança gens plaent del malalt per llur bondat mig/ Remut, ja no la feia petar pus, pus tost allò/ Que feia era escarafallar's: "I ara! Pas que us contrarii, boig/ Innocent, mes poc que li amag re/ A mon toset; mai de la vida no l'haig hagut de/ Reptar; sapiguéssiu que, nascut del tot ensenyat/ (Com sovint s'esdevé, qui neix pòstum, ensenyadet/ Neix - com ara si son pare se li reencarnés/ De totes dues meitats ben refet), si mai obre/ La boca, sempre li retorqueixc que: *codonys, bé tens/ Raó*. Molt de doldre - sabeu? - que mai pogués havê'us/ Passada pel magí l'il·lusió que el toset fos/ Votat a fê'us cap mal, ni a vós ni a ningú, i açò, és clar/ Sentís el que sentís; tostemps se m'ha captingut (a/ Part de la micoia mandroset i putifeina/ Que pas us neg) d'allò milloret; llassa, jotflic, ben a/ L'inrevés de son parot, qui déus hajo perdonat-/ En acabat que ja m'havia costat un cabàs/ De pèmpins, el vaig sorprendre jagut a un marge entre/ Els joncs papallonejant ans llegint (fot-li'n tu!) «Com/ Assassinar el vostre consort», llibre infame, ei, d'on/ No n'isqué pas viu enllà d'un altre minut i prou-/ Ara, no us dic pas que qui l'assassinés fos tita/ Únicament li retinc una estoneta la/ Medicació..."

Mare i fill se'n riuen amb rialles/ D'on les urses esdevenen tètriques a la llum/ Tèrbola d'espelma que es filtra per les escletxes/ Del terrabastall de la tartana, on de més a/ Més sembla que es belluga qualque bèstia feixuga i/ Lenta; mercès per tot, però és hora d'anar-me'n/ "On anireu en aqueixa múmfula on ni muricecs/ Ni òlibes saben trobar-s'hi? A banda, mare de déus/ Que els mosquits hi piquen de valent amb barres ertes/ I serrades." Tant se val, senyora, marrec, poc puc/ Allunyar'm gaire - massa arrelat a aquesta terra/ Dels meus hortets; jaquiu-m'hi anar, darrere, com una/ Caguerada. Cavà? No us indispòs ja pus; siau...

*

Vol lleixar's caure damunt el camí com pera corcada/ Escandall, plomada mortalla-sac que la pira esperés-

Pare, mare, fill, l'han aporrinat, rapaços, i el damnen/ Xagnes jazzferides, caps de mort histriònics, espectrals...

Se'ls estorcia, tanmateix - perbocament feixuc de fel/ Xerri sense hiats de carro a tota erra. Si es perdia/ Per aquests rostolls cap patòleg forense, què hauria/ De fer'n, d'eix misteriós esclau no pas de doblers, sinó/ De bales de quitrà que aitampoc no menen aumon ultra/ On al més oblic de les tiges un suc de carn rostida/ Esbossa l'efígie grotesca del tió: urna de/ Certes cendres que l'indústria de les cèl·lules rebels/ Ha atès així mateix de pair? I, si percacés pels voltants-/ Sangoneres ixen a esgarrifar'ns-el, tipes com (renou/ De batalls del seu cor entre unes dents que com ara punts/ De nafra a mig guarir només petaran quan el monstre qui/ Malda per néixer'ls, lliure i enllà, haurà crescut amb potes/ O banyes prou fortes, alat bony de sang d'urpes demòniques)/ Tipes, doncs, com llampreses o escurçons - o com el seu braç tot/ D'una apàtic, eixivernant, borrissol d'escates, ungles/ D'ullals, manoquelles d'esperons, grops als artells que es tornen/ Ulls d'ambre, estranys. Patòleg bo i transformat, ulls esbaldits/ Sense teranyines ni pampallugues ni fosfès, els teus/ Braços paràsits albiren netament els esquers que ara els/ Profereixes; infectat pel lleig, el llebrós, l'esquenatort/ El maleït condemnat, l'esguerrat, tres quarts de pixa i en/ Gotejava encara, malagraït escorxat, t'estrebes com un altre orat/ Llengua, orelles, matràs... Forat jussà avall, et devores, horror/ Els budells.

*

Carranquejà full avall com un gargot/ El deslliurà el cul de la tremuja/ Amb un espetec: un feix més-/ Malgirbat embolic de parracs/ I pelleringues: un altre feix/ De foteses i tarararats-/ Detritus, rai, ai, pels camps.

*

Se'ls ha esquitllat de la civera/ A trenc de ficar'l al quiròfan/ Actrius, impostrius/ Vagarros embatats/ Promiscus llogats-/ De voludes moribundes/ A l'escorxador dels quatre gats-/ Paons a servei perdurívol/ Aquell jardí n'era l'antesala/ Xst, del cementiri.

*

Se n'anaven de bòlit vessant avall/ "Burxa'l, hereu", manava el parot/ Barana enllà de la tartana/ La mare no calia pas engrescar-l'hi/ "L'infern n'és ple", n'esgaripa el plany/ "Púrria qui s'esvola, i llavors/ Entre poc i massa, així t'ho pagaran-/ Bon profit, baldament que en sopera/ Llotàcia, pitet asfixiant de gairell/ Cullera de plom, hi gaiatellegessis/ Sens respit d'empertostemps", on/ Vora l'atzavareta pansida, la letargia/ Se segueix al tedi adolorit-/ Enraonies de grills al rostoll/ Visió d'herbei xamós i grasset...

*

Fosforescent cavall xàntic/ Les xàldigues quan escarritxa/ Perforaden, amb ferradures de sílex/ La boira, massa densa adés.

Encara saps qui sóc?/ Encara sé qui ets/ Esvelta facilitat de cérvol.

*

Dones conec/ I cap altre més alt coneixement/ M'és vijares que és factible voler.

Sé on ets, fillola dels estanys/ De la molsa i dels tartranys.

Em fa que s'abeura del cóm/ Amb sanglots de botris, o...?/ Per les branques on en robora/ Amb polsim d'ales, escorces/ I entre vímets i batecs/ Per on gens foll l'empait.

Car prou sé on rau/ Tostemps ontocom/ Tostemps qualque part.

*

Vent malastruc gam li pertreu/ *Vós: llefiscós càncer de flor/ Tornéssiu a casona, cavanet?*

Fa: Peupasseig pels viaranys mai trescats/ Paujardineig a alt davall l'ombrel·la/ Quan qui se m'apareix rere la tanca?/ Pas que el conec, mes ell us coneix, duler/ De cabres qui aitantost m'esguarda agolut/ D'una agoludam àvola com, rabit/ Tolt de tot nervi, se m'esmor-/ Tueix, captaire de tènars plens de durícies/ "Al vostre servei perdurívol", damunt/ D'un toll d'orins equí, pus llorda imatge.

Poc puc aesmar'm llavors, mastegot sobtat/ Al meu benésser entre volioles i enciams/ Amb entrecuidada guerxina, es treu/ Xap badat enfora un matràs de gàlib/ Com més anem més prolífic: trempa, hò/ Fins a eixaures anc no desminyonats ni ans/ Belleuet descoberts per tots els annals/ Esquinçats del recós desig femellenc-

Se'm trenca el paraigua a mig mànec, corcat/ Pel jazz inic d'uns rellotges de la mort/ La virolla en cau com un vit a clavar's/ Entre les fulles agres de l'enciam vulvar-/ L'urcplè pastor em profereix el seu trofeu/ Bategós saltamartí qui m'ensabona/ Cada nafra: sés, boca, cony... Les seues/ Capcinades insinuants creen un camp/ Magnètic d'atracció, d'on no sabré pas/ Desempallegar'm: massa potent; les cames/ Em fan figa, i la figa sobretot, massa/ Potent aperitiu, les dents se me n'hi/ Van com les vespes al moscatell, astor-/ Adora aparició del vesc més dolç/ Amb una esgarrapada, m'hi haig llençada/ Amb l'urgència de l'anticòs: salt/ La tanca amb cada forat a lloure humit/ Per a l'estrup: tots tres s'hi (*som-hi, som-hi, car som*)/ Afanyen de valent: *Com apagarem/ Aquest llum, aquesta torxa, aquest volcà/ Aitan impossible d'embolicar, minsos/ Trauets menysvalguts que l'estrup estriparà?*

Ni a mans besades no sóc el cassalet/ Dels seus trons que tempestuosament bullen/ Em caldrà una bastida per a enfilar-m'hi/ O potser em lligarà entre dos aspres robusts/ Proferta com entre tòtems; escamarlada/ I ben amunt, el perpal de llis i suau/ I rodó tòs: cap d'ariet, de qui la fera/ Entalla al front llagrimeja enamorívola/ M'esportella a delits mai no assolits/ Ni amb vits de muls ni d'estellons, de qui/ Fidelitat fa'm blana encar d'emoció/ Tendra, i tanmateix, cal confessar-vos-m'ho/ Mai no fui colcadriu més agraïda/ De fera pus ferma ans gegantina; m'haig/ Escorreguda quaranta-cinc voltes/ I l'estrupaire encara engega; romanc/ A l'aguait; el món sencer ha fetes quatre/ Becaines, la lluna ha girada cua/ Una vegada, àdhuc la muntanya un bosc/ Per ço d'escurar-se'n les dents, s'engolia/ I l'oceà ha païda qualque altra esquadra/ Ans el viol no s'acomplia; urses/ De diable al seu vult quan en la lleterada/ Esdevinc galàxia de senys esparpallats-/ Paradís dels sentits, mes tanmateix (car/ Romania a l'aguait dels signes), llig/ En les seues rugues teodolítiques/ La vostra ubicació exacta; atraçada/ Doncs a l'estranya adreça/ Sempre en contrada inhospitalària/ Ans contrària, escunç rebec, rai repelós...

Ai, doncs, enderiadament, ja/ Gairebé a les envistes/ *Som-hi, som-hi*/ S'hi afanyen...

*

Eriçonet insubstancial, agafí llavors/ De més a més de totes les dolors gruades/ De l'arret, un maldecap esparverador-/ Moscards volaires, pitjor: tse-tses, s'afegien/ Al meu son despert, on en covava ous/ Qui desclourien en nelets i recances/ Fins el jorn on la salut no em tornés-

Nàquissa, no us sóc sinó mangala guita/ Ni us valc, doncs, per a res; per xo us vinc/ Xopa d'una plenitud de facultats-/ Aquesta és l'entesa: com el meu cosser ? Us xemicaria si l'en lleixava a cops/ De peülla ferrada, de manguis rebéssiu/ Profert, les guitzes ferotges amb què vullc/ Revifar el vostre coratge abaltidet/ Som-hi, som-hi, s'hi afanyen, de valent, va-/ Lent.

*

Ambivalent, tothora guiat per ambdues valències/ Adés afecte, adés repulsió, es desféu al capdavall/ De l'escandall rutinari, i a les noves sentències/ D'uns ulls verges es sotsmet, d'ara envant orfe de prejuïns.

Orfeu titànic, ullc la dona per l'abassegador podall/ De flames d'orc esporgada de cap nelet que desonir'ns/ Ni aontar'ns hagués mai pogut en jorns votats al puta oblit...

I s'afigura que la veu, trets rum-rums i confidències/ Nua com os perrostat, sens les carns roïnes del despit/ Ni les samfaines corroïdes per les cordes del verí/ Amb què l'engraellaven, cuirassaires, els roïns veïns.

Encallat al darrer trencapassa, a trenc sou de reeixir/ Llassa, la vostra arribada al reialme d'on em sé verosa/ Encar per a esdevindre-hi llogataire, i umfleu el pit/ I amb un tremolí, a llindar d'última cleda, una nosa/ Us envaeix: "Podé no fui prou comcaleret amb la dona"/ I - lloades cues de pansa! - us tombeu, ulls nets, per al vaccí/ Darrer d'un comiat sincer i allí us sóc, sempre a l'espona/ Aitan justa a vós, ben bé al mateix cofí, sense pendre enuig/ De les vostres dèries expedicionàries ni plorosa/ Poc ni molt si tornàveu encetat, escoixenut, rebuig/ Cernut, venut, caquèctic, cassigall, ni esquelet qui no pon...

Viatjàrem arreu plegats, mateix tros per a mateixa estona-

D'un dia: si voleu nit, tinc jorn; si jorn, nit em correspon/ A despit de l'impuls inicial, mai no acabeu gaire lluny/ Us desconfeix l'enyor o no ho sé pas; tantost, com qui defuig/ Poixèvols cruanys i s'esmorra enmig de la xera que gruny/ I el consum, és el vostre cas que fugíeu de l'escombra/ De les irritacions consuetudinàries (la son/ Que indueix la mainada talossa, soroll que en la penombra/ Sobtadament us aombra, les odors miasmàtiques, els/ Promiscus entecs, fum que s'esmuny, buròcrata qui us desjuny/ El copdepuny cosser dels nassos dels vils veïns de mals fels)...

I, llassa, em què ieu tantost ras a la ratera de les horrors/ Autèntiques. Si ja no se us exhibeix amb un cogombre/ Carrincló la temptadriu tediosa qui com godall pudegós/ En trist sobrepuig vol barrigâ'us entre les tòfones, menys/ Engrescaire encar és l'espectacle natural dels tels/ No pas llevats a pleret, com sedes d'hurís de bells dissenys/ Amb pètals i marbres vaginals i fàl·lics que s'endollen/ En zèfirs i brises d'airecels harmònics, on les amors/ Mel·líflues vessen, com la guilla deletèria de la brisa del raïm/ De l'arreçó salvatge, l'haixix foll en caus d'orelles/ Roents..., mes - oh ensulsiada moral del vent grop/ Estrident dels depredadors atacant! - els tels que com brenys/ Envitricollats, enfangats, esgarrinxats a tot estrop/ En urgències ultranceres: tels d'ales, de cervells, d'ulls/ Són sense compliments a tesa potinejats, i els brollen/ Tota mena de sucs repugnants, xemicats arreu, com fulls/ Rebregats, cremats, corcats, podrits, oi, palimpsests sense gens/ De vàlua, puta natura, menjats d'un glop o amb l'esclop/ Molt injuriós dels becs dels voltors fets malbé; amb el dens/ Encens dels ullals de l'escurçó, les urpes del pregadéus/ Volpell, del llop felló, els botris, trompes, esfínters i trulls/ De fiçances verinoses als visatges esfereïdors dels breus/ (Mes anc encara no pas prou) aràcnids, amb milers

d'invents/ De tortura naturals..., tels vius, bategants, tothora us venç/ (Trepitjadorament, esborronadora, impunida, vents/ D'injustícia a les mans) un alè vital, a l'ordre i l'endreç/ Finals abocat.

Ves, per xo us vullc en societat, on els meus/ Vels no sagnen ni traspuen icors de fàstic; ja hem après/ Ambdòs a adreçar el fastig que ben sovint per la meua carn/ Sentiu; això, rai, mes llavòrens ens cal recordar els lents/ Retorns al desig: crema encar l'animeta davant l'escarn/ Del nostre amor, flèbil flameta que, antany en l'oli escàs, llenys/ Es cregué, adés de guerra, adés de plaer; suret encès/ Ara, molt més comcal, se sap. Ei, tant se val, a casa almenys/ Trobareu que ni insectes el món no ens hi perestifollen/ Ni que, trets certs veïns, és clar (poc vullc, però, interpolar'n/ Cap anècdota llepafils, on en cassigalls s'entollen/ D'altres "Bearns" arnats), els rapinyaires no ens devoren pas-

A la barana del cementiri, quan ja toquen els senys/ Quarts de dues de la matinada, i enlloc cap altre pas/ No es sent, tombeu cap enrere el cap: fill, quina esgarrifaó/ No feu vindre: sembleu espectral entre els tòtils qui trepollen/ El fang d'aquesta roina incessant d'eixa niga tardaó/ L'umflaó de vèrtoles a llurs esquenes en fa caimans/ Ja damnats, de qui cal ésser forceta intrèpid i capaç/ - cavà? - per tal de no fer'n cas; no crec que vúllgon devora'ns/ Tampoc (veig que n'hi ha prou amb un estossec de cadarn per ço/ D'ostar'ls); mantinc, però, que em colpiu de fantasmal i amb raó...

Feu paor de debò, com canviot o malbargany; desdò/ Rai, i aitan nyicris, iridescent, sense remei, arreu/ On no us han escapçat pas, ple de rovell, nas de gairell, mans/ De carbons, com estalvis de culs d'olles d'orc, llavis en creu/ I així anar fent, més que més si són les lluernes volaires/ Les qui, com ara, us il·luminen com escales xilofò-/ Niques, fetes retrúnyer odiosament per cabrits flingaires/ De caires demoníacs: berruguets qui amb goig percudeixen/ El plugim espès.

A l'esparra de l'última cleda, aneu/ De recules un instant, sé prou que us empoixevoleixen/ Els entercs rosegaires de l'íntima recança: et reca/ Sobretot l'abús on mentalment m'has llençada als drapaires/ Per tal d'allavòrens, sovint, impotent, amb l'eureka/ Històric dels vençuts, ets tu qui et gitaves als llops i esglais/ De desolades endreçúries i foscors, on creixen/ De ferm estranyes tovors i t'escoixenen els atzagais/ D'ens entrecuidadament mínims: fiblons de virulents/ Trepants i fiçances, d'on ets fotuda taratoteca/ De tota mena de pits i geps, de cassanelles, de cents/ De plagues latents on sapròfits i paràsits fan llur jóc/ Fastigosament esborronador, esdevens llurs llocs d'esplais/ De guerra, de descoberta i mutu envaïment, ets el moc/ On tota cuca o microbi viu..., si te n'esprems, si te n'estrenys/ Te n'has d'espinyar, car, tan curull n'ets, que sense compliments/ Perds del tot tota substància: t'esdevenien! És com si empenys/ Per a cagar i tu ja érets la merda. Si se t'empatollen/ Pels voltants els congèneres i no et giquen pensar, prou sóc/ Del parer que els monstres naturals molt pus pitjor se't collen/ Ínfims entre sinapsis; llas, fossin cúpids cupids qui et fan/ Ert d'allò pus, a perperir-hi, com a tita em farien prenys/ D'un èxtasi continu; se t'enferritgen al nervi: engan/ Sempitern, car pecat de protervi no és pas pecat al cel/ És l'estat just del recompensat retut, i, doncs, s'hi afollen/ Totes les humilitats inútils del qui es tapa amb un vel/ I no vol deixelar's, mai revelar's, per por que se'l mènjon/ Oi, de viu en viu, els companys... Eteris, sibil·lins, refan/ Els veïns els camins i aviat serem tots plegats (que em pènjon/ Si no doncs) a aplaudir't, ara que un pèl abans de no ficar't/ Al potet, gires el coll i adu em demanaries, cruel/ Vell mariner, amb un bruel

tan fluixet i cusc que en acabat/ M'esqueixaria ausades el cor: "perdó". Perdó, però no vullc/ Que els pous se m'esparpèllon ni sobreíxon; que se't vènjon/ Vullc infants i, bé que no m'hi faig gaire, certs veïns; esfullc/ Els àlbums i sempre hi ets, colpin'ns-e amb la teua absència/ Ultracuidada; ara veurem en quin goig t'has transformat/ En acabat de covar't tants de jorns, amb paciència/ D'ou qui es tornà pedra. A trenc de fondre't, pres de vertigen/ Te'm tombes, i belleu ets de fresc jove, i veus com em despullc/ I t'esdevenc l'ídola única qui fui al bell origen...

I vós sou de bell nou amívol, mascle, aixopluc plaïble/ On a alt vullc esbadellar'm: feliç coincidència/ Bolla benastruga: em voleu contenir i jo païble/ Us em vullc i per vós continguda, i no em cal ningú pus/ Mes a vós jo us calc desesperadament: sóc-vos l'oxigen/ I, com en les llegendes que lligen els aborígens, refús/ De fills ens creixen a la soca: malaverany de bolets/ Podridors, autenticitat que s'és quallada insensible-/ Ment en jova asfixiant, on els sobtosos parents i els nelets/ Heretats emasculen l'imatge: t'apareixc tot d'una/ Gamadiva i nàquissa, font de l'entec i adu un pèl enjús/ De qualsevol desconeguda amb semblant prou estrany: pruna/ Bruna, llunàtica, artificial, metàl·lica, d'un món/ Com menys autèntic millor: inabastable, inhumà; místic ets/ Enverinat per una altra religió, és a dir, se'm fon/ Ves, la seua amor per un pec, letal, desig d'inexistent-/ I ara què voleu? Us em tombeu i, atrit, amb una engruna/ D'afalac fins i tot, prou fóra'n hora, em miraríeu atent/ Amb uns ulls tots nous. Mireu-me amb els ulls d'ambre del cavall meu/ Dalt del qual sóc, i ell al capdamut de la duna pus alta, on/ S'esquitllen, davall la lluna, mamífers impotents: sou reu/ D'aquest nou eidòlon: eu revirginitzada pel vostre/ Remordiment.

*

Argelacs d'argilers/ Decoren el mareig/ Miratge on els colzes/ Se'm tornaen falcons/ Qui vogeixen pels aires/ Fulles autònomes/ Ballaires, rodolaires/ Embrocaires als capdavalls/ De tènues filets/ Il·lusori grier/ Triturant-me el fetge/ Bascós. Feblesa mare.

Com confonguí les *ejaculatòries*/ Les eh!-jack-cul-atòries/ Dels bisbes umflats/ Per les dades pel cul més carrinclones/ Ara de gran confonc els senyals/ De Na Natura, escarritxoses parusies/ Sovint pels crits dels escombriares/ Bo i convocant les minyones/ I llurs galledes galdoses.

Ambdòs recullen deixalles.

*

Pels canemassos estiòmens del ventijol/ Pengen parracs de carn en foc/ Tots hi som, i com qui diria trompes/ Ens hi malfiltren de qualsevol manera/ Cap per avall, tortots i tal/ Adips, xots, peus de cabra/ Síndries, crustacis rai; si/ Us rotés, llonzes estantisses/ De titans, corcades carcanades/ De les adés cofoies ídoles/ Llondros d'abril, com ens en riem.

Els nínxols perboquen/ Molt escarafallosament orxegosos/ Els *ecsapòlols* (els ja eixanihilats)/ Embalats eixim al cresp escumós/ I pudentíssim on ans de fer'ns fonedissos/ El forner ens confon per la vera acció/ Del llevat.

*

Volia dir-li, si s'hi escaigués, un parell de coses/ Primer: al meu domini hi faig allò que pels collons em xiula/ Segon: si m'he cagat al plaçó que tan amorosament m'hi plantares/ Com ho saps que no ho fotia per a mills fertilitzar'l?

Tant se val, malament rai/ Qui fema ara o el llevat emplastra/ A la pastera, hom el pren/ Per espatllaire, hom li alleva qui sap les criminals/ Intencions, és clar, fotrem goig.

*

Com es reflecteix el Sol morent a la pell/ Dels tomàquets verosos a la branca/ (A les prunes en prunera, les figues en/ Figuera, mes no pas a l'arn, i jamai/ Als caçamosques ni als fruits morens mentiders)/ Als ulls d'ambre es reflecteix la llum dels ulls/ Del cap de mort: la flameta de l'espelmeta/ Dins la grotesca carbassota balmada/ I calada vagament amb la fesomia/ Del moribund.

*

Davalla la briosa colcadriu del seu cosser-/ Guiat amb un dit dins una de les bagues del mos/ L'arramba a la reixa del cementiri, llavors/ Treu un clavell que duia clavat a l'arçó, gita'l/ Al vent de cap endins i espera en quina tomba no/ S'esbaldregarà.

*

Fa cap al nínxol com al forn-/ Dins al forn, caps de mort/ Ni fogasses ni cócs/ Un dez de rellotges engegats/ A la llenya escarsera, rellotges de la mort/ I, en sengles racons ombrívols/ El parell de conills robats/ De la conillaire.

*

Puta àmfora on deses els ops/ Puta àmfora on deses el dez/ Puta àmfora que ara i adés/ Puta àmfora ascl amb esclops.

Puta àmfora i no em costa res/ Quin gènit, quin trasbals, la tòfona/ Hi rau, i ves, també la tàpera/ Puta anàfora, puta anàfora/ I a més a més manta matràfola.

*

"Per això comprem el diari, perquè ens dongo/ La recerca feta", fa el broix torredà polonès/ Bo i copiant-se'n la recepta.

"Puix tan gint em convé, la calc adu enganxada al vidre/ Els fanals del far són apagats, pler lluu el Solell/ Sobtat ans espontani, amb el turmell gens corcat/ Pel cel, entre els cúmuls apareix, esporreta/ A la geneta, colcant el seu cosser/ La trobadriu adreta-

"*Corcorcat per tindre't als meus braços/ Mormolant-te paraules d'amor*.

"Somieigs, ves, de pobre gat, al qual la dona/ Aporrine adés adés."

"Midons/ Abans no plogo/ Foradet tou/ Ans l'ou no es cogo/ Ni el penell mogo/ Foradet tou."

*

Foradet tou/ Anc re no et nogo/ L'adís se't fongo/ Ans l'uix se't clogo/ La lluna es colgo/ No es tanco el pou/ Per molt que et dolgo/ L'os no se't molgo/ Se't torço l'ham/ gèl·lera, tòtil, nic, gamarús/ Ans l'any no et tòlgon/ Forat ben flonjo, moix, eixamús.

*

Trauet mollenc, eixeridet/ Res pus no am/ Sovint, en nits/ Estalvi i sa/ Bo i remenant/ Bastó truà/ No fa pudor/ Calibre gros– Per gros que fos.

I doncs bé em plau/ Puix així som.

Si fuigs hauràs/ D'espinyar-te'n/ Re no tindràs/ Casa ni barca/ Escarit, erm/ Ni carretons-

Si fuig, tindré/ Cel i oceà/ Tinc els ocells/ Tinc el paisatge/ La pols i el vent/ La nit, la llum/ La boira, l'hora/ L'horitzó clar/ No ho barganyc pas/ Per res del món.

Galtacolrat/ Mòrbid semblant/ A trenc de fum/ Gebrat bigot/ Sempre que jec/ Sé que en tinc prou/ Només m'és ops/ Escunçar el tec/ Alegre jou.

*

Estiuet de sant Martí/ Temps de picots/ Verms, formiguetes, corcs i rellotges/ De la mort, insectes renadius qui rondinen/ (Ai, dois!) per grops i aporismes-/ D'on fem'ns-en un tip: l'adís ho vol.

*

Amb el bec, endins, ben fort/ Trauet micó, moixell/ Tot de fluixell/ Petit, gros i petarrell/ Moixons, moixons, meravella, som-hi/ Meravella, ah, meravella més reixida i excel·lent.

*

"Jorn on a l'oreig del prim vespre, no pas en record vostre/ Em grataa una certa pruïja, rere la gens pesent/ Totalment osmòtica tanca, i el saborós colostre/ Mugrons avall regalae, i de l'entalla més flairosos/ Suquets, damunt l'indret on paujardinejaa i amb el peu/ Afetgegaa els caus on desaa els rellotges, remorosos/ Bares, com cors de rondalla: delataires..."

Jorn, dic, on salp/ A la percaça d'una satisfacció sense el sostre/ Dels carrinclons..., n'hi hagué per a llogar-hi cadires: un talp/ Hauríeu dit, o belleu tartrany, grill-cadell, conill o serp.../ Pertot arreu capllevaven... les cigales d'ulls lletosos/ Rere la tanca minsa, part del carrer; sóc llur Euterp/ Giqueu les bestioles atansar-se'm a sentir'm: toc cançons/ D'entrecuix, d'on cada nou invertebrat, seduït, el palp/ Desclou i allargassa fins a vúllguer tocar'm: relacions/ D'ídola a prosèlit veig desenvolupar's: al bell zenit/ Assenyalven llurs gnòmons ploraires, tots em veuen Prosèrp-/ Ina de llurs raptes i estrups, i mal em fos d'antimonit/ L'ull se'ls fa aigua vers l'eterna nit de la meua mangrana-

"On grataa, gratae l'alt polonès, i amb efusions/ Gratae el pastor, i gratae l'enterramorts la blana/ Morbiditat del cuc en formalina, i el llenyataire/ Volie desar el rellotge a l'estoig on amb un cert despit/ S'aesmae que ja l'hi desaen sens pairar-se'n gaire/ L'òliba, l'esquirol, la garsa i els de pus dels veïns-"

Cerquen tots els traus: satirets burlescs rere na Diana/ Només a darrer reng, l'argus més gros, vell mariner, sap fins/ On ateny exactament el nombre de claus ans rossinyols/ I perpals si fa no fa enormes, tots tanmateix d'escaire/ I entalla comcals, que obriren de bat a bat els meus erols/ Ni quins mànecs d'escombra no hi burxaren pas a ostar-hi rats/ O relles de sorda arada no hi han llaurat, ni ves amb quins/ Sements anc hi ha hom llavorat, parant-hi, ben esparpillats/ Més o menys compte, gnoms meus, car tampoc no volem barganyar/ El dez, desponcellar el sebollit adís, d'on potser els estols/ Àvols, i no pas els ambres ni els coralls cristal·lins de la/ Fausta epifania de la descoberta del seny del món/ I de la vida, colcarien, apocalíptics, cremats/ Deçà l'àmfora ominosa: sema, nàquissa, lloca, on/ La troballa rau; que no fos cas, oi, que més que no banyes/ D'abundor no fos l'aixovar de Pandora - d'on tots plegats/ Ah, beneitons, ben beneïts amb el seu darrer do, canyes/ Enllà, rere la tanca frèvola, encara confien tornar'm/ A xingar: puc llegir'n llurs urses i visatges, cascú es fon/ Sots el Sol morent, un cassó de brases a les mans, per dar'm/ Un bri roent del seu ens, no pas com tu, malparit, herpè-/ Tic, morfeat, qui has romàs, no sé pas per quines estranyes/ Degradacions, culer tota la vida, culer i prou, re/ De pus avençat, i cabalment: jugador! No ets pas culer/ Evoluït d'exjugaire si fa no fa fracassat, ni fa'm/ Que ets, a les teues velleses, i mòlt i fotut com et sé/ Delerós culeret qui es prepare i, guaitant-guaitant, al joc/ Per

al qual aitant s'amaneix, ell astrugament creix, per què/ Ara lleu, d'un jorn a l'altre, assajarà, gosat, sa renoc/ Estrenu i ràpid, el salt meravellós de la jugada/ Primera, quelcom tot plegat que tu, monstre immòbil, afer/ No escunces sinó en el desfigurat espectacle; bada/ I prou a través del safrà de l'ambre el teu lleig vult glaçat/ De fòssil, no pas serè, mes desnerit per la fe del boc/ Emissari, amb metzines somort, orb, capat i il·luminat-/ Místic, ja t'ho haig dit abans, com l'esguerrat qui rere els vidres/ Ordeix de teranyines balbs nius teòrics, i qui cada/ Singlot troba molt simptomàtic: n'escarteja les hidres/ Qui adés se li adeien i ara li tapaven la bastida/ D'aire on l'entrellat de la visió li reposava: cansat/ Mastegueig del mateix vòmit antic, boixada mentida/ Que ja al temps de la picaó provocà aitants de datpelculs/ (Doblats sovint de datspelcul) a xemicar les clepsidres/ Del present a canvi dels canviots dels paradisos nuls/ D'on el líquid corrosiu enteca nacions senceres-/ Malvestats bíbliques s'encomanen al teixit en vida/ Com vírics verins d'on els sols vaccins són unes ulleres/ Prou netes per ço de veure'n ben clar els maleïts tentacles-/ Místics com vós, això rai; us pensàveu únic (he!), i els muls/ I adu els mosquits foren més rars i de lluny que no els oracles/ De secà; fotrem goig, amb aquesta humanitat sintètica/ (Menys d'individus destinats a seguir les propis lleres/ De la llibertat, sens poixèvols censors, de qui l'atlètica/ Passió es limita a esquarterar heretgets i descreguts)/ Amb les dèries encar del suc amèbic: trists espectacles/ D'aquests mocs de contagi jurcant, a tots taps escorreguts/ Només a engreixar's, a engreixar's sense seny ni consciència-

Per mor d'una arreçó guerxada, heu perduda la poètica/ Habilitat de xingar amb la vida, per xo ara en potència/ Xingueu amb la mort, culers de déus foscs i d'altres enfarfecs-

Fallíreu en el viure lògic i us arrapeu, senys beguts/ A l'absurd fantasmagòric de les religions; renecs/ Salutífers baldament retrunyissin cada foradet/ Avall de la paella del cel, com per mà de la ciència/ Prou ja en retrunyen les veritats; és clar que re no ha desfet/ Aitan a tesa llurs barroers poti-potis superposats/ Com la hipotiposi de la realitat; d'estirabecs/ Pecs i obsolets amb què encar voleu guiar'ns, ben fastiguejats/ N'estem; au, plegueu i fora, culers d'il·lusoris bugats/ I cobermòrums, culers d'imperis, on es veu que un grupet/ Protoplasmàtic, un brou magmàtic d'aquells dels anys sagrats/ Se us metamorfosa en xucla-sangs i us roba d'ànima i cor/ Ço és, d'individualitat.

*

Ganyota esforçada d'icnèumon enambrat/ Fas un braç de ferro amb l'ambre sobtat/ Com jo en faig un altre amb En Morfeu/ De qui l'elm groc lluent com gaiatell/ En la calitja em guia, vell timoner/ A predis on sitges, tremuges de cendres/ Caplleven com bolets de magnituds superreals-

Em tomb cap a la tocada d'ase i, esfereït/ Ullc el gegant - té una xeringa de fel amb fems/ A les mans, enorme escandall amb què em mesura/ El bessó de cada artell; m'escruixeixen els torçons/ La dolor purament física m'afligeix/ Fins que sóc a trenc de plevir'm a qualsevol/ Cosa o ens qui me'n pleveixi cap remei-

Pliu contra pletge: el seu perfuntori/ El meu esmerçant-hi les escorrialles/ D'una vitalitat que es pon entre eflorescències/ Metàl·liques, cascuna de les quals em demoleix/ De viu en viu qualque teixit hipersensibilitzat-

Crustaci rescalfat, s'ennuega en xuclar'm/ A tota galta (quant no li valc?, vol sàpiguer)/ - som-hi, som-hi, de quants de quirats no són/ Els llapis punxents d'antimonit que et suren/ A la sang; quant no deus valdre'm, vull sabre -/ Divina

estibina on et fossilitzaràs/ Ets un gep d'eriçons letals, i aquest pixum/ Que giques enrere, viat arreu amb cèl·lules/ Mortes, pus, icor, virons i bacteris/ Sopa gamadiva on no prosperava nidéu/ És el teu Aqueront privat, pudent esclau/ Escosit per l'escolta: na Cerbereta, ma gossa...

Hò, sóc ton Caront! - fa en Morfeu, disfressat/ De llamàntol safrà, immens de marros, és clar/ Minotaure vicariós, de recanvi/ Amb banyes de punxegàries relluents/ Ganivets sense estrenar, un bé-de-déu de potes/ Amb fiçances verinoses i les dues rítmiques/ Pinces de punxàries grotesques, d'on llàgrimes/ Químiques que manves corroeixen marbres/ Se n'eixamoren amb alacritat: record/ Prehistòric qui tothora malda per ço de fer'ns/ Por; a l'ombra de la paret del cul del nínxol/ El nas fantàstic em degota mocs que esterrossen/ Amb pous molts estrets l'ossera fins als fonaments-

Sagnant com un maeller, gemegós com magdalena/ M'empeny dins el plom lluent de les aigües/ Per on vol entortolligar's el laberint com més hi som/ Més opac del malson.

*

El cavall se l'estima amb una amor gelosa/ Quan li rota o se li enfotimen certes hormones/ S'alzina, es palplanta, i amb les dues ferradures/ Del capdavant percut damunt les virolles/ De les reixes, d'on els llambroixos pateixen-

S'han plangudes tota la nit les llances/ Dels engraellats que s'erigeixen tot al voltant/ De l'aixopluc on s'amagava el moribund-

Tipes i fartes, bèstia i colcadriu/ No el volen pas per a cruspir-se'l, el volen Per a punir'l.

*

A frec de forat se'ls ha tombat/ Vinclava el coll com un voltor.

Cara de voltor, com un voltor/ Qui peona cap al farnat/ Ha tombat el coll rebregat/ De voltor i amb lentes parpelles/ I nictitants de voltor/ Els ha lliurats un gruny/ I un esgaldiny esborronat/ Esborrat, esborrat es vol/ Que l'esborrin, que l'esborressin/ "Vull que m'esbòrron/ Que m'esborreguéssiu/ De tota llista dels vius. I ara au/ Prou, siau." Intactes rellotges/ Prehistòrics atrapats en ambre/ Tornaren a sonar-

Jazz hora, jazz hora, bategaven/ Els ossos primitius/ Ja vinc, ja vinc, els féu, seduït-

Pampallugues, guerxines, d'ossos/ Fascinants, fascinants/ Jazz vingut, jazz vingut?

*

"Enllesteix, maleït; véns o no véns? Sens istme, aïllat, for/ De naltres dos, qui tens per què et faço les honors dels croats/ Aitantost com et moros, capdecony? Amunt i som-hi, l'or/ Del bon pa torrat i un vinet calent i dolç t'esperen vor/ La llar reviscolada; prou manies ni colls escanyats/ De voltors de mitja mitja; apa, bah, que hom també s'hi mor/ Servant la capa a aitantes d'oradures; tu i els teus: eixor-/ Bats pel fanatisme, sense solta ni volta, d'amor cor-/ Secats, xemicaríeu l'olla de tots els nostres confor-/ Tidors acompliments humans; exacte, ca?: si us fos permès!

"Mes prou us fotreu, car ací som, colcaires, sense retor-/ Ciments bojals, croats de debò: croats sense creu, encès/ Llur desig de desar per a un esdevenidor encar pus/ Lliure tots els rellotges engegats pel seny, l'op i el folclor/ Del poble ateu comdéumana qui es desencadene eixamús/ Ans allerat i se'n treu l'entec, d'esglésies virulents/ Ni de nocions corcaires del cervell raonaire, empès/ Per l'única glòria

d'esdevindre sencer contra els vents/ Naturals; poc hi ha perill que ningú no s'encunço balder/ Ni desenfeinat; feina rai, al contrari; adu l'estruç/ Com tu volarie si es desempallegae, sense fer/ Més el ruc, dels sorrats o alçacavalls de dogmes infundats/ Que l'atenallen; místics: món d'orats qui agafeu amb les dents/ Les òsties feixugues d'aitantes de falòrnies; sorrats/ Així, els vostres caps no és pas estrany que romàngon sebollits/ Tostemps als fangs de l'ignorància; ja és ben veritat; sé/ Car solc pertot veureu-ho, que d'aqueixa mena de desconfits/ A qui el seny fot figa, prou n'hi ha pus a fora que no pas a/ Dintre: entre els qui els oren i els qui oren i prou, enfonzats/ En paroxismes parusíacs de pagoda, hò, de casa/ D'orats més o menys consagrada, de mesquita rai, de lloc/ Amb ídoles paleses o tapades i d'exvots pansits/ O acabats d'escapçar, on abuixeixen les plagues del boc/ O del màrtir o el pallàs; fotrem goig: legió infernal/ Pots comptar; malament rai; no donem l'abast, amb l'espasa/ Ben versàtil de l'escleta demostració racional/ Del com s'endolle fet i fet l'univers, a cama-segar/ Suïcides, qui en llur odi com més anem més foll pel joc/ Voldrien que llur naufraig fos ensems sencer, hò, el del solar/ On ja, és clar, jauen tots els camps d'esports; combat sense treva...

"S'hi val, es veu, el més lletjot dels estratagemes: no cal/ Convèncer si amb vèncer - oi? - n'hi ha prou; i a qui vençs ni fas reva/ Perdre en els rengs de la vida més irremissívolament/ Que no pas a aquella qui amb amor enllaminies per a/ En acabat votâ-la als orcs de l'abstinència vitalment/ Pus asfixiant? Ves que us conec, místic perplex, fanàtic/ En pler d'envitricollades ximpleses, com en la gleva/ El serf, infinitament pres; no és pas pudor de romàtic/ Amb què s'amaneix només l'aire on xauxineu; un vil perfum/ D'escaldums de paltruu qui cou a cru se'n desprèn; pos esment/ Ans de jaquir-m'hi adormir que sóc qualque re pus que no tendrum/ I os, un embalum fet exprès perquè es torno una altra puta/ Verge: un esquelet més on s'alleuge en el ritu iniciàtic/ El més fresc dels morts de fresc; poc m'enxampareu; sóc la bruta/ Euga escarritxaire i nerviosa d'aquest bell estelló qui/ Com sovint em munte ara munt; saps que em fas enyorar el cabrum/ I llur pastor? Rere l'ezbardal on són desats, l'alfaquí/ Fa missa: *Oreu per a manguis*, on li respon el gos falb/ Qui, entre roncs i ruflets d'orgasme, magole dissoluta-/ Ment la víctima propiciatòria amb urpes de calb/ Voltor: *Esperit macabre, de qui som comcaleretament/ Entrevinguts, ací, i amb esperons de nacre, en ridí-/ Cula imitació vostra, colquem la cabra: experiment/ Colt per nós i tota la nostra nissaga de pensius/ Devots qui orbament creiem, amb seny mus i cervell sem i balb/ Mes amb les butllofes, cremades i plagues dels votius/ Estigmes sacres, llas, ben bullents i xiroies, que el fulcre/ De tot alçaprem s'encunce en vós i prou, i especialment/ (Oh, enigma del misteri!) el del nostre exorbitant i pulcre/ Escandall, que, com ratolí agressiu, de qui l'insistent/ Botafió de la cua s'arrape als segments pus vius/ D'íntima pell, envaeix els plecs de l'amagatall roent/ Ans abstrús i, recte amunt, passada la sigma, el dèdal/ Al ventre, cors, fels, tres o quatre esfínters, ja ix del sepulcre/ Podrit del cos, i, triomfalment planyívol, lluna freda al/ Cel, ganyole, com el llop:* Oreu!"

*

Així reïx la cèlebre escena/ De deçà la reixa del cementiri/ Dellà, el maleït aplec/ S'acaba d'esbellegar...

Fetus en bombolles que s'estavellen/ Amb esclats maragdes/ Damunt tapes de nínxols, d'on els llangardaixos/ I talla-robes, com espectres de fi instint/ De mantinent s'emboteixen a les esquerdes-

Paps umflats, enterbolits/ Per estalzins i sulfits, vestigis/ De focs molt antics, on les passions foren/ Escrescudes un bri de massa, fins que tot esdevingué/ Debades, ara suren a l'ensec damunt el fangar/ On el farnat i la terra s'argilen en faiçons/ Que belleu el clima sobtat un jorn/ Glaçarà en peces esborneiadores de museu-

Com al balç dels segles/ Ara mateix es posen/ En rars acunçs casuals/ Els daus d'ambres-/ Per a treure'n re.

Efímer, m'hi distrec.

Si qualque re em reca/ Mentre m'esmunyc per l'estretall/ Del crani, és pot-se-fer/ No n'haver tastat d'altres.

Puix que els bons són els menjats/ Per sàpiguer si cap fóra'n prou bo/ D'antuvi prou cal prendre'n un mos...

Llavors iàmbic goteig/ Ell, lacònic, es ficava al seu darrer capoll.../ A cop de palp, dos escarbats molt enfellonits/ S'arrameixen a mort, dejús la seua carranxa/ Voldria comonir un bon raig de pixats/ Pel seu tros de cuca (ah, Sol fosc de llur cel!)/ D'on els ruixava completament i ben lluny/ Del seu món, on, serè ermità, s'arrela/ U i via de l'esplet i l'harmonia del somni/ Dementre que ella fuig a tot trot/ Part damunt les pedres ullboges de la nit...

Aquell pastor un pèl gros cabra/ Cada dues hores cal munyir'l.

*

Com el conur de cua de con/ I cara de capdecony/ L'esperit li fa la viu-viu/ Al seu voltant encara/ Tot de taques d'olis bonyegudes/ Se li filtren insidiosament/ El frec n'embruta el somni imperfecte/ Vol somiar el que somiem tots els morts.../ Culs en capsetes.

*

Aixeca'n les finestrelles/ A les lloses de les tombes/ A les parets dels nínxols/ De les finestrelles que només/ A naltres ens és permès de guipar/ Aixeca'n de bat a bat el finestró de dalt-/ Prou per a encastar/ El nas al cul/ La llengua al cony/ Misteri de la resurrecció/ Ressusciten les dones/ Ara totes magnífiques/ Refetes: flairoses, delitoses/ Autèntiques/ I les pots tastar/ (Com elles deuen tastar't)/ Amb aquest acte fàcil per a un mort/ D'aixecar'n les ben adients/ Finestrelles, vós/ Prou merda; sou-hi, sou-hi, vós.

*

Tots hi som, reunits per a l'aplec/ Tothom s'hi entén, tothom s'entén/ Oh, i muts, poc cal dir-hi re/ Oíssim, tastéssim, ulléssim/ Vegéssim, sentíssim/ Santíssims, ensuméssim'ns-e les sengles/ Flaires de santedat/ Escoltéssim-ne els arpegis/ Toquéssim-ne el jazz/ Afaiçonéssim'ls-en coratges/ Albades, albades/ Dolçament ja en trempem.

*

Bufetes umflades, ous d'ivori en joli/ Dins, fetus de cobalt/ Cordes simfòniques, fa cap l'esbart/ Escales cromàtiques, un gargot opac-/ Ambre cremat, s'estavellen fetus d'obsidiana/ Fetus d'anyells, de xais, escanyats de llet/ Esfoiregats, rampelluts en llur ranera/ Damunt l'impetigen/ Un llepís de secundines/ Raves roents hi pastarien a alt i volonters fang/ Llur vernís formatjós put a esmegma/ Saborívola mamella de monja, hum/ Hi floreixen pixacans d'un groc de cadmi fosforescent-/ Escoseix l'indret el gargot/ Té la feblesa de parar orella als mormols/ Un roc se l'hi estavella, li esbotza el timpà/ Fa cap l'esbart/ Prou

merda, tu/ Orquestra, fort, i fot-li'n; cap pegat opac/ No ens guerxarà pas/ L'akelarret.

Bòfegues fiçades, això rai/ El suc serà'n llavor/ N'espetega damunt les lloses/ Com pluja que al toll fa bombolles-

Bombolles en joli, on fetus d'estibina/ Notes de musica, melòdics, surem.

*

Tot és verí/ I la triaga i el vaccí/ Tot és verí.

*

Els orígens efervescents d'aqueix asil efímer-/ Tornaveus arreu, en cinyells de lloses en joli/ Esgairellades, prones, de sobines/ Barrija-barreja, milions, a pren-qui-pren/ Hom, eteri, juganer, s'hi cresta o creuclava.../ Ras, a trenc d'ensorrâ'us, arrenqueu-ne una per rodella/ Amb forma de creu rodona, capgireu-la i se us tornava paraigua/ Tret que confieu que qualsevol jorn no us en plogui/ On, per mà de les quals, n'acabaríem sangtraïts d'allò pus/ Si doncs no pitjor encara-/ Sotgeu el sostre/ Pel brollador de l'aquari, maragdes en or/ Ni en estany ni en llautó; mal bargany fóra/ Només hi volem allò millor/ Ço és, que hi volin objectes selectes/ Préstec arronyacat, íntegre us el tornem/ I ara ascendíssim, escala cromàtica/ Jazz cop, jazz cop/ Penedim'ns-e, absolidors, ca?/ Res de què ens calgui querre perdó.

Res de què ens calgui querre perdó/ Un-dos/ No tenim res de què ens en calgui querre, no/ No/ Colls d'estruços/ D'àngels badocs o de bruixes pudents i bòrnies/ Som-hi, vós, convinguéssim d'escanyar'n cascú/ El que tinguéssim més a la pingueressa/ Asclat, esclat/ Cas estrany, tu: ara me n'adonc/ Que tota la vida haig/ Somiat en aquest instant.../ *Sclat*.

(per a En Fèlix Cucurull)

De nit, quan tornava de l'aeroport, per la llarga carretera mullada, m'havia vingut un mareig; em rodava el cap i la vista em flaquejava, veia pampallugues, i llavors només hi veia com si guaitava a través d'un túnel instal·lat dins el meu cap; tenia l'impressió que conduïa el vehicle no pas de rere el volant, sinó, estirant molt els braços, d'un dels seients del darrere, i que el seient del davant i el guadacolls me n'impedien la pròpia visió d'on anava; de fet, sovint em ficava al fang dels costats de la carretera, i una vegada m'he ficat en un carreró afluent i m'he perdut del tot. He deixat el cotxe malficat a una banda d'un carrerot una mica més ample, a la vora d'un taller rònec i tancat, i he baixat, gens estable, i m'he repenjat a la vora del vehicle, i he guaitats els bròfecs voltants. Per sort, havia aturat de ploure; tret que ara s'aixecaven pertot tous de boirina. O era la boira dels meus ulls; si guaitava tort, segons com, podia veure panys de cel esbargits i sallar-hi meteors. Passà un trinxeraire i em va cridar que tregués el vehicle d'allí, que no era permès de fotre'l allà i alhora tan tort. Després s'enfilà per un pujada que duia a unes cases encastades al turó. A poc a poc em tornava la vista. Almenys ja no m'atenallava tanta d'angoixa, allò de no veure-hi i alhora ésser darrere un volant, dins un cotxe que s'accelerava a lloure, independent de la meua voluntat.

No tenia cap mena de mapa. No sabia on havia anat a parar. Em deia, tantost sigui capaç de parlar sense balbucejar, perquè no sols eren els ulls, que tenia balbs, balbejava de llengua, de mans, i em tremolaven els genolls..., tantost pugui, demanaré on sóc si veig ningú prou de fiar.

Em féu el salt la sort. Qui baixà pel camí inclinat eren quatre brètols disposats a fer mal. Em van veure i se m'atansaren només a molestar'm. Perdonin, que em dirien com tornar a la carretera principal, de l'aeroport cap a la ciutat? Entost de contestar'm, com si no m'haguessin sentit, m'escorcollaren, i alhora se'm refregaren, i en acabat m'abonyegaren a cops; després regiraren el vehicle pertot; se n'endugueren el que els plagué. Dementre que els altres tres ja se n'anaven rient i fotent-se'n entre ells, un nogensmenys semblà d'apiadar's. Diu: enfila avall i llavors cap a la dreta, i tornes a baixar dret, ja veuràs els llums dels altres vehicles. Agraït, ni sabia què dir; vaig fer-li unes capcinades de reconeixement i encontinent pugí al vehicle. No semblava vúlguer's engegar. Feia un soroll estrany, ronc, escanyat, i veies una fumera negra que li eixia del ventrell. El galifardeu amistós ficà la mà i no sé que va tocar davall del volant. Ha dit: tens massa oberta la piula del gas. Aleshores, després que ha tocat allò, he tombada la claueta i el vehicle se m'ha engegat; encara li he fetes unes capcinades agraïdes més, i ell somrient plaïblement m'ha indicat avall i cap a la dreta, dues vegades, avall i cap a la dreta; Accra no és gens lluny.

Amb el cotxe espetegós faig el que em diu. Ni trob la carretera principal ni el camí s'aclareix gens. El vehicle fa figa del tot davant una casota alta, de pisos. Davallava i veia que tot el petroli havia rajat rere meu. No me'n romania gota. Tenia un cossi al portamaletes. L'he agafat i m'he ficat a les escales de la casota. Demanaré, m'he dit, si ningú no em pot dir on puc trobar benzina. No sé si tinc prou re per a pagar. M'han pres el rellotge i tot, i la medalleta, i els bitllets de la cartera. Ah, però no les ulleres de veure-hi gros, això és molt útil per a qualsevol vellard. I efectivament, les he bescanviades per aquest líquid que m'han dit que era petroli, tot i que semblava molt brut; potser era això: petroli en brut. La qüestió que en tingui prou sobretot per a arribar a casa, on m'espera el meu fill.

Llavors, a peu i tot, m'havia tornat a perdre. Amb el cossi a pes de braços allò era cansat. A més tot hi eren escales i carrerons que feien pujada. A aquest que era el més inclinat, no puc més i m'entrebanc sota un fanal i el cossi se'm vessava. Allò nogensmenys tampoc no sabia què cony era. Semblava fang, o xocolata, o potser merda. Ningú enlloc que em vulgui ajudar. Finestres i portes closes a pany i forrellat. La nit ja deu ésser força avançada. Només gats i gossos pertot arreu, escadalencs, enemics, fets de pelleringues i mengies, potser amb passa o rabiüts.

He fet cap a l'altre costat del complex de casotes, i llavors he reconegut el camí. Gairebé he corregut. Caminant per la vora de la carretera principal, he arribat al centre d'Accra. Casa nostra és a l'altre costat. Ara, travessant el centre de la ciutat, aquells personatges de la nit, monstres humans, esgarrifosos sota els esbufegosos fanals. Volia tornar a casa cuita-corrents. Estava totalment cagat. Aquella por escanyadora que tenia de la gent.

M'he ficat al llit després d'anar a donar un petonet al meu fill, ben adormit al seu llitet. La minyona havia complit.

De bon matí m'he aixecat i he vist nogensmenys que la minyona no hi era. He escoltada la ràdio i parlaven de la guerra que s'atansava a pas de gegant. M'he endut el meu fill al laboratori.

Al laboratori tothom qui havia vingut anava de bòlit. Els tres professors principals havien decidit d'afegir's a l'èxode. El bombardeig, deien, era imminent. Tothom fugia. Només ens hem quedats dos assistents i nosaltres. Els dos assistents

diuen que ja en tenen prou. Agafen tot el que poden de vàlua que troben que poden portar sobre. I no podia fer res per atura'ls. Sabia que anaven armats. Jo els deia: jo no m'hi moc; on aniré?; què és millor, romandre a aquesta casa, on tens refugi i menjar, o perdre't pels camins col·lapsats de vehicles i de gent en pànic?

Ells digueren: fotràs el que voldràs, naltres fotem lo camp. Però els demaní almenys una arma. Se'n riuen. Se'm descarten, gens polits: psè, carallot, una arma, vol! Fa un, el més garneu, treient-se de la corretja un revòlver de canó i culata curts, un revòlver de butxaca que només pots emprar amb cap possibilitat de reeixir-hi de molt a prop, diu: només tenim això. Per sort, d'instint li deia: a veure, deixa'm veure. I me la dóna automàticament, sense pensar-s'hi perquè la vegi. D'on, és clar, llavors els la vaig fotre als nassos. Mans enlaire. Els escorcollava, tenien si més no un altra pistola, que no els vaig pendre, ni els prenguí re d'altre, així veien les meues bones intencions. Els faig obrir la porta. Fora, que els dic. I tanc amb totes les claus. Era la porta del laboratori, és clar, cuirassada. El vaig sentir que baixaven ràpidament les escales, tractant-me de foll; després de tot, ja havien perduda prou estona.

Esguardava pel finestral el camp de panís i cafè del davant. Sentia una avioneta, però era una avioneta de sulfatar. Consirava: si el govern fa sulfatar els camps, vol dir que no tem tant que ens caiguin les bombes i ho destruieixin tot. Amb el meu fill, anàrem a la nevera a veure què ens hi havien deixat. No pas gran cosa. De tota manera la llum ja se n'havia anat. Treguérem la verdura i el pa. Un pot de confitura mig ple. No hi havia re més que es pogués aprofitar. Prou nogensmenys per a uns quants tecs de circumstàncies. Esperant que tot tornés a llera com cal.

Trucàrem a la porta. Vam veure per l'espiell que eren uns quants veïns. Davant el finestral discutírem quines eren les opcions. Aquells eren els qui de primer havien decidit de romandre a casa, però ara, després de sentir les darrere notícies, ja no n'estaven gens segurs. De fet, creien que el bombardeig fóra massiu, que era preferible de fer's fonedís com més aviat millor. Diuen, deien, que la ciutat sencera serà feta bocins. Els avions que envien els americans són legió, com les legions de l'infern. Hi ha fora port vint portavions i munió de llençamíssils. La població serà anihilada. Hom perdra la vida, els membres, la vista, els fills els pares, els pares els fills.

Es desesperen els uns als altres. Tots maldem per salvar'ns.

Al capdavall no n'he pogut convèncer cap. On anireu? Aqueixes bombes, n'hi ha de ràdioactives, la fumerada criminal si bufa el vent cap a vosaltres us farà encara més mal que si sou ací. I potser cap bomba no ens cau a casa. I podem trabucar aquesta taulota, fê'ns-en un aixopluc, amb llibres al voltant, matalassos, la nevera, a part que aquests vidres són blindats. Ni cas.

Ens quedàvem sols, amb un altre assistent que ha arribat tard. Li dic, guarda'm el fill.

Baixava les escales de l'edifici, paperots, flassades, parracs pertot arreu, altrament desert. Sortia al camp de davant el finestral. El panís, el cafè, les verdures, tot era a mig madurar. Em guaitava el cel. Res. Roplegava verduretes. No ens aniran malament. A més, més valia prendre-les abans les bombes no les enverinessin. Aleshores sentia el brunzir, era una remor ominosa. Uns impales que peixien als marges fugiren alarmats. Llavors els vaig veure, baixos a l'horitzó un núvol atapaeït, com un núvol de llagosts, d'avions.

Obrí la porta amb totes les claus i em fiquí a ca nostra. L'assistent havia preparats uns tomàquets en uns bols. Li dic: són d'agrair; i ja començava de fer'n el tastet, quan, cridant el meu fill que vingui a menjar i, veient que no em respon, m'aixequí i el cercava pertot, no era ni al canfelip ni a cap dels recambrons. On és el meu fill?

On és el meu fill? cridava enfollit. El meu fill!

L'assistent fotia cara de culpable. On l'has ficat, què n'has fet?

És fora, va respondre, encara assegut, un bocí de tomàquet als dits.

Fora! On!

Ho he regirat tot, he anat a la porta, he cridat per les escales. El meu fill perdut. He tornar a dins, amb el revòlver a la mà. Li he fotut un tret al cap.

I ara començaven a caure les bombes. I el meu fill ja no l'he vist mai més.

Cal fer'n un altre, m'han dit. La família com més estesa millor, la família: quina consolació.

Però havia perdut el meu fill. I aquest sempre ha estat el meu fracàs. I cap consol s'hi val. Tot m'és fat. Accra arrasada. Els americans creient-se tan caritatius. Milions de morts i esquerrats pels voltants. Terra malalta. La dona ja no em vol, o és que no puc vúlguer ningú. Trist devessall.

Sempre atraçat a tort

SEGUIT DE L'ERMITÀ I LA JUGADRIU

Sota el llençol, músculs de granit —

Pla us ho garanteixc, adversaris de nècsies diverses

Abillats de pells, de plomes, de pèls, d'escates, de plaques

De véllors i uniformats, de mocs, d'exúvies, de corfes

Pinces i closques, debades

Els torpedes o llamps

De terratrèmols i tronades

Em volen anorrear, car amb
Instint d'autòmat sempre els sóc
Un pèl endarrere o endavant —
De rígides, ço és, règees
Clarors, en poca estona en trob
L'adreça i com a casa hi sóc —
Fonts les ensum o en segueixc
L'esclau somall —llavors si en xerric
Al raig, d'on després n'ompl sellons
Mai per xo no n'haig de buidar abans
Ep, ni gats per la xeremina
Ni porrons per cap d'ambdós brocs
*
Vímets fleixats: bon tremp dels nervis
Tendons o cables: bell gruix d'acer
Tendrums silents: molles gens fluixes
El bosc és meu, em pertany com a la
Caramida li pertany l'orient —
Tendres i fers escarritxadors
Nemorals: senglars i llops i llinxs
Prou que ho sabeu, hom altera
La logística, modifica
Qualque òrbita; el to furtiu poc
Us escau; qui de trascantó
Trenca el setge tàcit i ben
Llunyà, de trascantó és trencat
Hom esdevé tot seguit pòstum
Aparat d'autòpsia, muda
Mes molt rampelluda, per a

Mantes nacions inharmòniques
De gèrmens tot d'una engreixats —
És hora de desâ'us si, vímet
Fleixat, em vincl cap aqueix costat
*
D'aüirs i premonicions
Molt se'n flix —fraus ximplets de clergues
Per comptes, li alta de saludar de lluny
Els enterramorts, devers qui
Anc cap mena de desdeny no duu —
Fàl·lica mort, els en sap temptats
Poc cal cap al·lucinació
Per ço de veure-la cuixa enlaire
I fent-los entrecuidadament
La guerxina a la cantonada
De qualque llosa erecta i alta —
Malignitats absents, ras els és
L'hortet sens moscs d'aquest desert
*
Borra, pruïna, de cards i escarxoferes
Blans coixins per al coratge, en seda blanca
Brodats ça i lla amb ales brillants de coleòpters —
Ceballot tanmateix tebi a l'extermini
Nyàmeres, pixallits, gerds, alls d'ós, moixernons
Em menj pausadament tot allò que el conill
Es menja i llavors, ausades si puc, em menj
Així mateix tot ras, en ast improvisat
El llorigó burell o ros —albí, adu
*

Cap de brau, cul de gripau
M'ho diu així mateix el toll
On gens garratibat m'esguard
*
Escorrentiu avall, amb tots
Els ormeigs comcal i a trenc d'ús
Es plevia tanmateix a
Endur's només un peix i prou
*
Gasivament amorrat a una de les dues ben
Botides mamelles d'una cabra penyorada
Pregava alhora que ningú no m'escuncés
Sobtadament en aquell posat pintoresc
Compromès, força bròfec, vós, gens escaient
Sobretot, és clar, cap pastoret de girades proctòlogues
(De més a més per la gelosia angoixosament pres)
Qui pertot arreu jurqués per la seva querrina del cor
Qui circumstancialment, llas, li anava en orri —
Llet o mercuri? Què és el que et bec? Noia
Em fas opac-opac, quan més em voldria transparent
*
Llambrots porprats de llampresa
Botris d'anemones, fiblons
Part davall d'entrecuidats ans
Bares velluts, li embasten
Tatuatges ans estigmes
D'on hom tostemps el sabrà
Mig arronyacat salvatge —
Retrunyen crits fers als quals

Ha mès sordina amb el fàcil
Expedient d'unes membranes
Repleguívoles, retràctils
Darrerement establertes
Ço és, desenvolupades
Per la pròpia fisio-
Logia. Car el xicot
Ves, evolueix encara
*
Llebre d'esgardís lleonada
Em fa perdre part de per qualque
Edifici carrincló, de caires
Feixistitzants; sortosament
Tantost hi sóc, l'olfacte se'm torna
Opac; l'ivori de per riure
I el marbre escrostonat oimés
M'ennueguen fort; retruny la tos —
"Palau de jutges" —xaronades
A balquena, bah. "Prou sembla, doncs
Que violàreu el predi on
Un ciutadà d'upa escola les
Vacances." Ei, hi encalçava
Un rosegador, foteu-hi
Tant se val, una llúdria
Malaguanyat impuls, minyons
Encadenament ominós
Relliscada gens oportuna
Part damunt un floc de palla
I au, es veu que em sobreeixia

Ratlla sobreentesa endins
On qualque alarma bare
I oculta em denunciava, glaç
Fotografiat —quant us dec?
“Pagaràs?” Pagaré. Part
Darrere la jutgessa, una
Torreta amb un abriüll alpí
Arronyacat i aitan escarit
Com un xilofon; les flors
(I els enciams) del malament-rai
Tot hi és anèmic, i cabalment
Llur cervell: escarida gramà-
Tica, escarits espectres, gammes
Cromàtiques, escarida
Escala musical, ofici
De datpelcul, vocabularis
Restringits, restrenyuts: cervells
Encotillats de mestres-tites
Fora de to; tard o d’hora
Colliré; ara prou, n’estic fart
De balafiar’m en agre il·legítim
En erm corroït on re no creix
Aparells escapçats farien
Pel cap baix la mateixa feina
Ja us ho mastegareu; llev (clong-clong)
L’àncora i li cop cap al bosc
Cap al bosc, cap al bosc, on eixams
Novells d’insectes renadius
Ixen a rebre’m, julis, albíxeres

A llurs ales, zumzeig, bonior
Arcs de bonança, sense blasmes
Ni rancúnies; em trigàveu
Au, som-hi, ja hi som
*
Morós com una pedra al fetge: UNIVERS
Sents el parrup del guerrer
Violinar l'orangutà
Els senys del poblet veí
Assenyalen l'hora de s'aixecar
En aquest agre de conills
Rarets com certs cogombres
Entre les putes dunes
O els turons pelats
Esbarts de puputs, folcs
De bestiar; la dèria de l'escamarlà:
Anar a fer anar l'esquí —
Amb estisores neutres (sic)
T'escat, moc, rent, farceixc, amaneixc
Rosteixc, endrap, paeixc i cag
El buit: magnífic atot (a la
Darrera màniga). T'esfereeix
Prô, la llordor de la perifèria —
Certes morts no gens lleugeres
Qui rondinairement et ronden
*
Me'n record del temps antic
On tothom era el meu amic
Mes ara som al temps modern

Temps s'escau de mon hivern

*

Ora i llaura'ns, ermità

Beu-te l'aigua, menja el pa

Sempre és hora de comptar

Sense avui no hi ha demà

*

Lluita encara, mon germà

Ma germana (tant hi fa)

Lluita encara, cal anar

Ben lluny encara, i em fa

Que, sense fer, qui desfà

Mai res de bo no farà

Sempre és hora de comptar

*

Continua fidel, català

No hi ha pas si fa no fa

Pel que a la llibertat fa

Hom és lliure o se'n va

D'esclau darrere l'envà

Mai la lluita no és en va

Sense avui no hi ha demà

*

Fora, traïdor taujà

Ço és, botifler bajà

Barrigues rere la gla

Com senglar rere l'envà

—la cleda, la gàbia, és clar

Què t'hi donen? Merda, bah

(Bon premi, oncle aspriu, ca?)
Escriu, escriptor llunyà
Sempre és hora de comptar
Amb una i amb l'altra mà
Sense avui no hi ha demà
*
Pel que fa al bon temps, no fa?
Qualque jorn ha d'arribar
Cal només orar i llaurar
Amb serenor d'ermità
Tostemps ben prest a comptar
*
No sé pas quant de temps durarà
Confíic que eternament
(Baldament fos d'empertostemps
O que ben tost en pogués dir
Que àdhuc hi sóc centúries ha)
Paradís immillorable d'ermità
Cap compromís, orar, llaurar
I prou, cap compromís, paradís
*
Altrament, amb ningú qui totjorn
L'ombra em mesuri; sense, doncs
Empoixevolir capdéu, hi fots
Hi fas, hi faig allò que em rota
Migdiades quan m'escau
A gratcient escalfar'm o ventilar'm
Exercir'm d'exercitant o ja
Al vent jeure escamarlat

Lleure a lloure, com aquell qui diu
En lleure tostemps escollir
Allò que em lleu de debò i prou
Ço és, tant se val, lleu o escrú
La qüestió que doncs si em plau...
Amb prou ganes, em git
Al llit entre llençols
Suaus o bruts, nets de fresc
O llords i enlleteradats
O coc o de cru endrap
I em rent únicament
Si em bufa per l'ull jussà —
Ullar els ocellets
Cardar fang tou i cald
Plaers escollits, sortós qui ho sap
M'adormc quan vull
Llavors, totjorn lliure, puc
Sense miraments ni contemplacions, ep
Petar'm a lloure
Entrompar'm, atipar'm
O bé fotre'm de fam
Tant hi fa, a alt, minyó, a alt
Si t'abelleix, afegeixes
Llenya al foc, o t'hi pixes, content
T'és permès bon tros, ermità
Ningú no et sotja ni et vigila
Per xo, si em pren, ball feliç als sons
Més intricats o primets, o sense
Gens de por al ridícul, els taral·leig

Harmònics jazzos, tothora sa
I estalvi, amb pler d'ample abandonament —
Qui cobejaria ton bé, si et ve
Només del bo que ets i de com de
Sencer no et mantens. Et tens
Em tinc a manguis i prou, ermità
Serenet, re no posseeixc tret
Del tot natural. Àpats en pau
Cagar, beure, menjar a alt
Quan pus t'hi vingués de gust, i au
Badar, pelar-me-la, colgar'm
Emmalaltir'm i guarir'm
A lloure, paradís, estossegar
Badallar, eixavuir
Ample, rai, i serè. Patir, per què?
Prou sé comptar i tinc l'hort endreçat
Desert de recances
Com d'arracades i d'encarcaraments
Ni em tap la boca, ni clam mercè —
Estort, t'escures el nas
L'orella, el forat, ermità
Serè. Ferm t'hi tens, m'hi tinc
Confíïc que eternament
No puc concebre'n pas d'altre
De pus atractivolet, paradís
Desitgívol, delitós
Paradís, paradís
Sedegable, abellidor
Tot ton coratge plaïble i calm

Se n'enllamineix, se n'enllaminia

Plaïble, dolçament, vellutada, paradís

Cap compromís, paradís, paradís

*

Supuraren sangtraïts, ves, és clar

Ni sentir't; "excés de passió", creu-t'ho

Home, la malaputa, cor d'estibina

Dents de verí, em mossega la tita

Mastegot, rai; i encontinent enlaire, ep

Prou, i prous plors, mai més

Poc m'heu d'enganar pas pus

Benàdhuc, llavors, estella treu-se'n, car...

Bon masturbaire masturba àdhuc

L'aire

*

Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra

Dona a qui pleveixes un indivís afecte

Un infant teu per sempre, fidelitat, per sempre

Els estimats indrets de la teva terra

I el suau esperit de lloc covat per llur paisatge

La llengua, fidelitat, fidelitat

Els bons equips de la vila on vius

I els de la teva pàtria a la memòria

"Llei-da, Llei-da, Llei-da, Bar-ça, Bar-ça" —

A cap màquina, no pas, tanmateix, mai

Ni a cap entitat mecànica, motoritzada

Molt intempestivament poixèvola, emprenyadora —

Fidelitat a les harmonies, enraonaves

Mai a les sorollades, ca barret, no

Mort als sorolls, ve-t'ho aquí, dius

*

Quan lleves la pell banal de l'ordinari

Si aixeques la membrana llefiscosa

De la quotidianitat on t'enfarfegues

Llavors romanen sols els ossos sagnosos

Despullats, malrostats, de la vil realitat

Univers angoixós, fet de tallents tendons

De cables morts, entortolligats

Mineralls estireganyats en inics rebrecs

Hi rodes com un os sangós, de tendrums

Estripats, de pelleringues rosegades

Per les dents indiferents de cada sobtosa

Topada

*

Culls colls, culls culs

En lloc clos i fosc

D'ofec i fums —

Cullc alls, cullc cols

Fem fems, en la llum

Gens llosc, llarg d'ulls

*

Covards, covards

Covardament, a grans patolls

Ens hostilitzen, martiritzen

Emprenyen i putegen

Incontinents encontinent, cossers, de continu

*

Només ens és permès de pendre la part del brau

Empudegats, agredits, pol·luïts
Trets a volpelles burxades dels nostres indrets
Naturals, i els desgraciats encara voldrien
Jugar amb nosaltres
*
Cada torer bare i cagat, estripat
A fers cops de banyes, ens és com ara
Un altre ridícul torturaire uniformat
Vilment pelat
*
Oh, actes perfectes de joies triomfants
Morin els espanyols, visquin els catalans
*
Propòsits patriòtics de tot català comcal
Sobri, irònic, industriós, gens escarafallós —
"De deutes, deures, feines, tasques, desertor?
O es roba, revisor, per tal de purgar's el cor?"
Teranyines, amb sort, tangents, asímptotes
Enlluernies i mirallets, daltabaix tot ho fot
Per ço de veure-hi pus clar
*
Jazz de dia
Jazz esmorzat
Jazz cagat
Jazz cardat Jazz parit
Jazz patit Jazz gaudit
Jazz pujat Jazz baixat
Jazz fosc
Jazz de morir

Jazz

Jazz

Jazz dit bona nit...

*

Ja es trenca Ja és trencat

Ja es tanca Ja és tancat

Jazz trenca Jazz trencat

Jazz tanca Jazz tancat

Ja has jugat Jazz perdut

Ja has de plegar Jazz plegat

Jazz d'anar-te'n

Ja has acabat

Jazz hora

Ja es troba millor

Ja es prou

Jazz malalt

Jazz veu

Ja és acabat

Jazz prou grandet

Jazz mor

Jazz mort

Jazz fet Jazz fet

Ja has fet

Ja es fa sol

Ja es farà

Ja és fet

Ja es fa

Tornant-hi i tornant-ne

I tornant-hi

I tornant-ne i tornant-hi, com en el

Jazz

Jazz Jazz

*

Gaudeixc pels solells amb les sargantanes

Pous avall m'esbalç, lúgubres obagues —

Si queies sovint, quan caus et roplegues

Si caic em roplec; roplegades eines

Recomenç el rec, bé, o qualssevol feines

Pron de jorns, boïcs arreu les espatlles

Frescs i degans, llaures, afeixes, fangues...

Supí de nits, romans a les escapces

Sostingut per les bigues abnegades

De la fortitud, camins has pregades

Amenes pregàries, camins urbanes

Camins sacrílegues, camins salvatges...

Ermità trampós, s'etziba trompades

Arreu dels trencalls, rosts, nocturns, amb trampes

Bertrols, clarons, costells i martingales

Mai, però, per ço de tornar a aixecar les banyes

No es rebaixarà a vúllguer's o a pertànyer's

A qualssevol colletes ciutadanes

Merdoses capelles on es pleveixen

A desenllemenar's i s'entrebaven

Traïdorenques mòmies; gremials tardanes

On cosons cosins i cosines sagins

Pelleringues i tendrums s'estintolen

*

Per comptes, ermità serè, irònic

Metòdic, català, et peixes del que hi ha
I en peixes ocells, lluerts, àdhuc el ca —
Pixallits, enciamet de ruc, qualque nou
Re que nogui ni nou; quicous per ninou
Llagosts i cigalots, peixos ploguts
Granots negats, re que detesti, pallús
L'ultraestintolat, associadíssim, ah
Hòrreu, fastigós, datpelcul ciutadà
*
L'home de les mangales
Es torra amb esperit de vi
Se li esmussa enjús d'un pi
La fiçança d'escorpí
Que el feia congru i afí
En eixorivir's, el safrà
Ambrat del seu pixum
Manganell-gitat, de qui
Sil·logisme tel·lúric
Ofidi parabòlic
Translúcid, hialí
No diríeu que palesa
La saba que pla l'uneix
Com gansalla de badiella
A la terra que el va parir?
Empudega i repel·leix
A tot ermità harmònic
Els metàl·lics vist-i-plaus
De les vostre processons
Me'n refrec el peus com si

Havia trepitjats palters
Mestre de les percussions
No del refús, mes del refer's
Amb diaris d'avui i demà
Es torca com al d'ahir
Les soles rebregant-s'hi
A marrameus, sens neguit
Xiularé un seguit de jazz
Gran veterà dels ritmes
Un seguit, un seguit
Reprendré el governall
Ma mangala és mon funicle
M'enfila entre els gaiatells
Lliriets de maig i d'abril
Que m'avisen dels niells
Tòxics i dels deliris
Dels aixarops d'on no sureu
Tothom, en aixecar's
Fot cara de pallàs
Mes l'ermità harmonitza
Incògnites opaques
De totes les èpoques
Li fiblaven omòplats
Geps l'afeixugaven
Mai no aixecava els ulls
Congres volen pel cel
Pel sostre, pel xaró
Xiula un seguit de jazz
S'acompanya amb el bastó

*

La visita de la sogra és un afer alhora intern
Quan truca que “es deixarà caure el sentdemà al vespre”
Penses: si no es podria pas lleixar caure fins a l’infern
Empudegadora, collons; aixeques els ulls al sostre
I ça sus, sostre enllà, hi ha el sostremort on dorm l’hivern
El monstre de l’ermità. Per la finestra, un cel d’ambre
Aladerns nevats i, enjondre, penjat a la branca d’un vern
L’espantall del bon temps es belluga al vent, d’on trem el vidre
La carcassa d’antanyasses, doncs, vol reprendre el govern
A la intempèrie reguanyc la punxària, sóc alacrà, fotre
Sóc escurçó, no sé pas què hi cardava tancat amb pany i pern
Al sostremort on l’entec es regolfa i se’m fot agre l’estre
Revisc, barbaglaçat, i cerc, gens casolà, llambrec altern
Qualque congesta adient per ço d’amagar-hi, mà ferma, l’odre
Vull dir, la bota del racó, i àdhuc el vinet normal i hodiern
Per a estalviar’ns, si no quotidià, el consuetudinari desastre
—fa eixir’ns de test el joc de química del cos qui tria i cern
Les unces de seny, els polsims de serenor amb què hom apitra
Com un poltre vida amunt sense afegir-hi (irat, m’hi enlluern)
Les tones de malallet que ens deslloriguen el destre
Equilibri que ens permet de sobreviure al món modern
Tragitívola bubianesa, ens buida el celler; l’escombriaire
No dóna abast de padellàs. La meuca endrapa per qüern
Per quatre; se’m rifen els veïns; de cap atuell, ni rastre
No roman del milloret, si ella ens plou, flagell etern, etern
Ens fon l’humor a tinells, a setrills la bona flaire
Porrons de salut, terrines de cervell, flagell etern
Ja ho he dit, etern, etern

*

No haig pas de tornar-hi fins que l'aiguat no s'escuri
Llavors, cap de brau, cul de gripau, ermità fava
Diré bon jorn al mas eixut i el pintarem d'ambre
Per ço que es confongui amb posta, clariana i albada
S'extingeixi en la contrada, arrupit en la broma
Oblidat per cada déu envejós qui adés l'atenallava
Vulgarment, familiar, amb qualque destrossa bruta

*

Si bad la porta, tot hi put a merda i suarda
Tones de malamaror l'aiguat ens hi embarcava
Per giragonses ascendents d'espirals, "que es mori"
Vaig cridant, sense arronsar'm a cap paret. Al sostre
Daltabaix, em trec el fruit morè i m'hi pix dessobre
Esteses heteròclites: xam-xam, so d'aram
O calzes. Clarícies eternals, les estiregany
Fins que no esdevenen règees, d'on llavors les trenques
Ara, reclús bru, et pots afaitar a netejar els verins
Base, laterals, sostre i subalterns, quatre caires
La gàbia on niarem fins la tongada propvinent

*

Culte merdós, morós i estireganyat
Abrupte me'n desixc i llavors qui no fuig
Ja ha begut l'oli, ecs, dels extremunciats

*

Pobre, hò, això rai, però cult
Si setí rovellat m'encofina
No deman pas, badoc, l'indult
Ni suplic cap jutge malfadat

Ni m'empreny amb cap jurisconsult
M'hi fic de ferm - oi tat? - amb el tap
I no estic content fins que hi result
Agaf, del crematori, el vaccí
I a la gerra atans, serè, mon vult
A tall d'estupre molt tossut
Tantost m'aixec del xàfec, m'auscult
Per endevinar'm, ves, de quin crim
No sóc encara, inic, l'insepult
D'alt rau-rau de cendres se'm ressent
El vernís formatjós, i en Raoult
I en Maxwell i llurs lleis d'osmosis
I pells, bé que sóc cernut i cult
Em rellisquen pels pèls hirsuts
I els i les oblit en el tumult
Estranyat de soca-rel, inert
Goril·la, pusil·lànime, estult
Qui col·lideix sense llanterna
Amb cada filament ocult
M'obsedeix el ritu estentori
De la flastomia i de l'insult
Tancat el missal cacofònic
En aspres encara, em catapult
Tanmateix de dret devers el pou
Enverinat vilment per l'incult
De qui tostemps, allerat, m'alluny
Pou, li dic, per fementit et mult
Amb la quarantena més fera
Llavors, irreverent, exult

—forat humit, romandràs clos
Fins que mon fruit morè, més adult
Gens llagoter, no hi dirà prou
Vols llevar el tap i eu t'ho dificult
Del purgatori ningú no n'ix
Ans, com fiu, cal fer-s'hi força cult
Per la pell de la cultura, cernc
Triagues i verins, i m'auscult
I, purificat, sé si reneixc
Pou, vinc-te a la vora i et consult
Què en fotràs dels mos tres desigs
D'ésser'ns totjorn net, fidel i cult
Cric i esquerp, sisvol, això rai, mes
Jamai supersticiós ni incult
*

Si els dic: man me'n flic, tot és culpa de l'íncube
Avant va, i au, noi, fotrem goig, respon l'incrèdul
Rabit, robat, rapit, raptat, perdut en trànsits
Rapsòdies, èxtasis, convuls entre votius
Enigmes, envilit, covat pel somni
Com cagalló ferament obdurat
Aquests jorns de glaç
Esdevingut durícia
De veneracions
Sobtadament
Devot
*

Recós

Re no acoloreixc

Tota sang m'és negra

Cada nafra - i arreu en veig -

Un pou enverinat i, en fred, el cel

M'apar tothora d'un blanc massa lluent

T'enlluerna i et podreix els ulls, d'on la terra

En clarobscur cremat, se't crema esquerdadament, com

En Ramonet, qui esquerda les minyones... Cardat, poc gemec pas

Ni dic bona nit, viola. Al llit com un torró, somric; tens sort

De tenir tants d'horts, i faig: bon matí, safranets —i violes?

*

Per un cony de pany m'ensenya un pany de cony

Al cap d'estona, de veure'l me n'uig

Forat humit, prodigi dels mitocondris

Sempre ets a la percaça del sobrepuig

*

Entroca, entroca i no te n'ugis pas

Aquests jorns de glaç, ocellet mesquí

Amb vult ferotge ho haig de fer avinent

N'hi periren pler, exclam, i el rafalí

Ensum, tot marrit, i em fic a refilar

Car el cant revifa, alosa —serafí

Dels meus suaus idil·lis de tardaó

L'amoreta que em donares et torní

No has de servar't ni cantera ni pixaó

Qui hi arribà a temps hi reeixí

Aqueixa és la història del tenir raó

*

Àdhuc eu, quan cal, jorns de gelaó
Ixc isnell a la comuna de fora
Hi corrc, com escaguissat barceloní
Quan sóc a canfelip, secret camerí
Jatsia que hi sóc impotent, tremp així
Com coll de girafa, i hi result o reïxc
Amb semblant d'adust cadí qui el tamborí
Estireganya fins que el fa tes del tot
Trempera dissimulada, l'arreçó
Amb urc elèctric palesament fingeixc
És mal bargany donar son or per estany
Mes és bon guany baratar fred per calor
Qui a l'hivern canta, pardal esquerat
Es guanya qualque erecció, fregeix
En son propi greix, verdum, sisó
Cotoliu, perdiu, francolí
Guatlla, passerell, polit, d'un marató
Llong con atzucac de crim n'ix d'estalzí
Llepat, disfressat de caliu, cruany
Coet encès en carbons, capsigrany
Qui empales, becdurs, batallaires
Els bons i els si fa no fot cantaires
Qui estronqui l'esquellada és pell
*
Muts monuments de neu
Crideu-me els safranets
M'eixorda la verdura
Qui no creix
Viol del temps

No m'hi sotmet
Dins mon iglú
Hi puig enciams
Cols i bolets
*
L'ànima de mant tió s'envola pel fumeral
Nafretes i granets al capciró de la tita
Pardalet hegemònic, lleixa els cocodrils tranquils
Esguerrat pel vidriol del fred, neda el pec en fum
Fosòdrom, prostrat, oblic, d'esbiaix cap a la llum
Llegeixc, llegeixc, llegeixc
*
Tothora en tot et vol soprepujar
Rel eterna del teu infame enuig
I tu, fruit morè, irònic, allerat
Qui de cap truja no vols tornar't el truig
Molt fer t'atanses a esquerdar la llar
D'on per raó d'un persistent vent pluig
Denses onades de foscor de sang
A llimerols s'escolen, d'on me n'ensutj
Fins que me'n tornc negre i de mida doblat
Ah, doncs, ara que em mir, dictamín i jutj
Que jamai cap boig no em voldrà fer el salt
D'on naturalment - llas! - bon tros me n'enutj
Car cap principi com el de derramar
A tort i a dret, rabent com qui s'enfuig
Els feixucs embalums de l'estimar
No serv, per què, lleuger, pugui atènyer el puig
Sublim del viure en pau

*

Ja ho sé que sóc un porc

Això ni es discuteix

Rebutj tastar la carn

I em toc tothora el peix

*

Com en Despuig de Calabuig, qui de cap cassigall

No en fa rebuig, ni de cap llei de pa, és clar, rosegons

Ni per re no trefuig, ni que fossin els fideus

D'un negat, més tard perbocats per un segon perdut

Qui els li escalfava al pap part davall l'arc d'un pont

Aitampoc ningú ací no defuig un bon bargany

Hom aprofita àdhuc el mort

I no cal pas dir el canviot

*

Com l'infant esguerrat barganyat pels malignes

Ço és, com el canviot

Així mateix eu, fet malbé

Pel vidriol del fred

M'instal en la cremaó

*

Estossegós, molt pler de boïgues

Quan un vent pluig li esbarriava el foc

Espletava tanmateix en la pseudofoscor

Ningú no ens hi atalaiava, pròspers secrets

Ara, a la llum del sentdemà

La poinsèttia finalment floreix

*

Ermità millor

Sull en l'adversitat, se li esmola
L'aixa, li sura el suro, totes comencen de pondre-li
D'eixauc, li acreixen els atributs, àdhuc la perillositat
Esdevé, com el canviot, canviat novament en l'únic
L'entelèquia qui fou abans del contacte maligne
—avinent, xamós, eixerit i galanxó
Paradigma de la gençor
Que el fum del món
Et robava
Viol
*
Viol; examín les fogueres, n'extrec
Amb cendres al semblant, la noció
Que si seguies l'alta vocació
Dels teus budells, i com Proteu qui es refés
Pel camí misteriós del propi esfínter
Et llencessis al foc a covar-hi cruanys
Com qui hi llençava adés la barretina
Gloriosament republicana, si doncs
Visquin els catalans, morin els espanyols
Ens queien part damunt les pedregades
D'acer i era l'hora dels fatus amb llurs
"Arriba l'òstia puta, arriba
L'embolic, el flagell, ço és, Espanya"
I, en arribar'ns, tot es glaçava i era
Cru com un roc, caiguts en lletargia
Llargardaix qui llangueix en un cendrer
El qual un jorn d'hivern on es sentia
Particularment pervers besar volgué

Com s'hi llençà aquell vespre de febrer
Mil nou-cents cinquanta-u, Na Glòria
Barretina a esdevenir-hi, en el foc
Dels projectors, campiona del món
De lluita lliure, les flames de la llar
Baldament es tornessin, doncs, els llums
Molt vius del meu quiròfan, belleu llavors
Ferm hi occiries el cranc maleït
Qui et rosega la fava, en restablies
El tremp i la puritat, transformaves
El metall redhibitori, esquerdat
De la teva pobra tita malalta
Qui escarneix, mesquina, el ferro colat
Goseu-hi horòscops i messions, de gom
A gom escarxofeu's-em al teatre
On em refaig, cirurgià siderúrgic
Miracles de la metal·lurgi-ah
De la carn, corns de coure dels chors angèlics
Del jazz, i al gresol hi trob de més a més
Lletovaris, manxiules, epítemes
Teranyines, seguicis, afrodisíacs
Ben sabut —tot de bones medecines
Commemorem-ne la victòria, aquest
Jorn gloriós de febrer vull convidar
Els darrers vuit druts de la meva dona
Nous tots d'ençà que som casats, agrair'ls
Els vull les imatges de vigoria
De salut, les forces que a la insabuda
M'han donades per ço que m'espavili

A saber saltar també quan cal el foc
Ep, i per llur gràcia ja no sóc sull
Front decorat, tot i que, llas, els cabells
Temps ha que prengueren el mateix camí
Que ara em mamprèn la tita, som-hi, ja dic
—adéu, i espereu-m'hi ben asseguts
*
Sexe podrit, carbonitzat em caus
Dic bona nit, mon tarannà cibernètic
Poc em permet aitanta d'emoció
Ets un carbó
*
Al caliu de la vostra companyia
Seré un de més; una esponera al front
Com amuntegades fantasies de
Lava, em singularitzarà un instant
En acabat, encara rebec, sense
L'ultrafastigosa por
Automisericordiosa
Pres novament per les ràbies que
Sovint maleïdament m'abassegaven
M'hi haig de trencar el banyam per ço de
Fotre-us el camp, brases insepultes
Ningú no em colgarà
Ascendiré com un déu
Bocinet a bocinet
Penjat al bec dels meus ocells ganuts
*
Hordes hipòcrites qui barbulliu

Entre entrecommiseracions de gemegaires
No tinguéssiu pas l'ultracuidança molt
Injuriosa de volê'us-em incloure
Bacteris sapròfits qui al foc mort feu niu
Munt el moment de torsió contrària
I us em centrifug, forçut, molt enlluny
*
Llangardaix auster qui, retut, només
Us cedeix la cua; a tesa torçut
Us em desempallec; sé prou alhora
Cap a quin aire clar no em cal empènyer'm
Debades li llenceu arpons febrits
Com llenyataires balbs a qui en l'oceà
Del bosc se'ls escapolien troncs, crescuts
Sobtadament amb potes ivarçoses
Mestre del governall, front molt honorat
Ferma mà a l'arjau, contingut sencer
Al vaixell escalabornat del meu cos
Vull esquivâ'us, muricecs itifàl·lics
D'ales ablamades; pel fumeral
S'envolen ullals, queixals, maixelles
M'haig tret l'elm i son bé-de-déu d'antenes
I, com ixc al fred net, us en nodreixc
Espetarrec d'anorreament patètic
Pluja d'espurnes, corquim efímerament
Encès; del vostre neguit d'heure'm, només
N'hauran esment les vuit boïgues a la pell
Capnú, les barbes i els cabells bleïts
Cuc de la neu, vull reblar'm com un clau

Glaç endins fins que no esdevinc anell
D'un caramell —hivern infibulat
I cap fada fantasia de caire
Consolatori no et pal·lia el mal
Titlleu-me de repatani qui no es vol
Fondre en el condol ni doldre's, confós, de
La fosa que no li ha de regenerar res
*
L'estiu vindrà i belleu m'hi ensopegaré
Terra humida on haig de banyarricar
Cos qui adés raïa erm i ert, i ara
S'hi fot burxent de valent, a tall de flor
Qui amb enyor cap per avall vol capllevar
Ça sus, enllà dels pams i pams de cendra
Més amunt d'antics focs colgats i apagats
Es veu que encara ens trempen les neurones
*
[~~Què cony et planys si...~~)
O ho diràs sense exabruptes repel·lents
*
Cau de sobines al toll de l'empatoll
Com dir-ho? Se li fon el cos gradualment
Tot li fa mal —ossos, budells i ganglis
El fel se li sobreïx, l'ull no frueix
Sinó d'encastellats llivells de boires
S'escanya constantment amb qualque aresta
Malencastada a la gola; deliris
L'envaeixen de trascantó com adés
L'envaïen greus fogots irritats

I somia si el seu gep no fos buirac
I viratons les fiblades als artells
Amb els quals afligir'n, virtuós, punti-
Mirat, fredament exacte, els poixèvols
Infiltrats qui amb ungles brutes voldrien
Remenar-li, ultra mimís i plagues
Bisbètics, rondinaires, els esperits...
Un cranc se li penjava al cuc de l'ham
—tot i que hom donava l'esquer per perdut
I, amb fàstic i de tort, hom el llençava al foc
Pel trau nafrat se li ha endinsat molt bare
El cranc d'incorruptible acer qui pertot
Ens el rosega a pler, amb escarafalls
De cops, de follet maligne i ultrancer
Conté tot sol, traït per sobtats bonys tous
L'orquestra sencera d'un ball macabre
Solipsístic, vertiginós, cada pic
L'exhaureix més, trota ell amb ell, es besa
A mossecs en una passió sens fre
Fins a l'auto-anihilació
Doncs, aïllat que ja no era, encara s'ha
D'allunyar més; la por prou l'atenalla
I tanmateix —~~què cony es plany si...~~ Tant és
*
Envant, manel, i tossa entre la molsa
Xerpa de l'el·lipsi, enxarxa't als ganxets
De les falgueres —a llurs cueroles
Gica'ls, d'un en un, bocinets de no-res
Agulla-t'hi de ferm —cel·la per cel·la

La múrgola et para per capçalera
Un ou ben tou de mosca vironera
Ermità polièdric, solet sencer
Omples el silent convent piramidal
A cada fanal d'una mata de bruc
T'hi llampeguen nàquisses benvingudes
Hom t'hi convida a negligir qualque altre
Bocí execrable de la teva llarga
Malaltia a la llinda mateix, damunt
L'estoreta porprada o penjant
De la clau o de l'armella de trucar
La tanca se't clou, el cercle se't tanca
Se t'estreny el congreny; l'instint golut
Però, se t'allargassa cap al riu
Lleuger, amb menys impedimenta ni carn
Escús, te'n vas devers el bàlsam cosser
De l'aigua —inescandallable tub, raja
Sense que et calgui d'estrafer que el constrenys
—comoditat del bon temps tebi, lluent
Com negror de gralla qui amb compassió
M'aureoles més i més estretament
*
L'ocell qui, part de dalt, coll moll, em fa sant
Indulgent començava de tastar'm —
A l'areny de l'aragall constant, escrinys
De butllofes se'm voldrien desar
Estelles se m'ensorren a esbotzâ'us
Les bombolles de la respiració
Cucs subterranis qui sense rancúnia

Em requesteu per ço que esdevingui u
Al si vostre, d'on a cap insolent
Ni ultracuidat no li és llegut de plànyer's
Si, fototàctil, li toca d'emergir
Al trepig incessant d'esclops i pneumàtics —
Escardalenc i fotòfig, pleg i vinc
Ara mateix a enfonzar-vos-em al brou
*
Hom m'hi fa lloc, acrobàtic, sense àlibis
Ni enjondres —"teniu els jorns comptats"
M'adverteix el guaita, planer, bo i patint
Per ço de no perdre el forat, dementre que
Graponer, furg endins amb dèria àvida
Se'm perllonga fins a límits incongrus
"I vós, doncs?" L'interpel, amb un cert posat
Clandestí; "atressí", em respon l'arenícola
"Mes eu conec de prop la gasiveria
Del destí", on, en acabat, esclata
En mil bocins, cascun amb nas i boca
"Som", em canten a l'ensems, "el teu chor
Angèlic de recepció —on ets?
—AUMON —on ets? —ENLLOC —on ets? —NO HI ETS
—on ets? —NO ETS —on ets? —... —on ets? —...
On ets... [...]"
Es perllongaren, en l'estireganyat
Silenci, fins a límits irrisoris
S'han fosos com bombolles, ulls de vent
Apandre, xiscló, llas, molt pitjor: sèssil
No vol reeixir't cap nou recanvi ni

Fantàstic succedani; m'esclofoll
Del branquim mort; cada cop pus i pus prim
Hom m'esporga —efímera gimnàstica
Escarit ben bé del tot, amb menys i menys
De cos com més m'escarranseixc, ja ni cag
Ni m'escòs, i, si bec, bec només sorra
*
Sorra, on m'estireganyc fins que hi pet
*
Gran pirotècnia
No direu pas que no us rebc
Amb lluentor, amb lluïssor
Amb esclat, amb esclat
El fetge groguet
Quan m'esbardell, etè-
...riament il·luminat
La melsa d'un verd
Que esclata lluent
Se'm rebenta el cervell
Amb electricitat
Guspires i esclafits
De gran lluminositat
Camaleó fès, asclat
Fins que esclat, pum: esclat
Dòcilment torturat
Tot esclat en molts
De vidrets iridescents
Camaleó intermitent
Camaleó rutilant

Camaleó irisat
Camaleó asclat i fès
Criminalment estrebat
Fins que s'esbadella
En escatxics espurnejants
I es fon, desapareix
En un ruixat de sorolls
Pintats —en veieu
Els contundents fosfès?
Asclat, asclat fins que esclat
De primer no hi sóc tot
En acabat no hi sóc gens
Serp garrotada avall
Serp de Sol qui dorm
Serp infernal, ets
Les escales de l'infern
A cada replà un guaret
On totes les flors
Fulguren apàs-
...sionadament, cada flor
Lluu amb sang fosforescent
Cada flor es dessagna
Espetarregadorament
Com els òrgans que em cauen
Damunt els càustics esglaons
De mon davallament
Mon budellam esclafeix
En milers de llums
De totes les colors

Enllaminidores

Íntim alquimista

Crema enllà cada bombolla

D'hidrogen que respir

En la traca final

De la meva ranera

Llampega el vermell

Viu del meu cor

I esgaripa el chor

"Mor, mor, usurpador

Esclata i mor"

I cada gangli fa

"Sclat, sclat, sclat, sclat

Sclat, sclat, sclat, sclat"

I: "Sclat"

*

Serp garrotada tot al llarg

Em rebenta a tesa el forat

Que es restreny i s'estreteix

Fins que esdevinc molt filiforme

Filó microscòpic, sebollit sots

Milions de llivells de mineralls

Grateu-me amb l'ungla bruta

Si mai no em trobeu, d'ací milions

D'anys i panys —encara en seré tou

Tou

Tou, tou, tou, tou, tou, tou, tou

*

Bocí de merda, duus-te'm al nas

Ara, impressionat, duus-te'm als llavis

Duus-te'm als llavis

Duus-te'malsllavis/duus-te'malsllavis/duus-te'malsllavis/duus-te'malsllavis

*

Vicissituds d'extermini

Fulgeix de goig l'escarbat ingenu

Cru potentat li'n tascona el trontoll

De l'estàtua que l'ascla teixeix

Ascla't, espectre núbil i sanguí

Amb brutalitat lacònica em colpeix

La noció que l'únic que em garanteix

Prou lluor al metall febrit és...

Ets tu, forat humit

*

Llustre secrecional

Vull esdevenir tot senceret

Tita, tartrany

I ésser de la Terra

Un altre pseudopodi

Calent

Calent, calent, calent, calent

*

Calent-me nou coratge, m'haig arrossegat

Fins a la casa del seu darrer amant

Amagat dins el rierol rere la bardissa

Com un altre turió qui es covés

Canya soberga i trempada, llavors

Li haig llençada al vidre una sabata

Hò, era ell, alt, bell, clàssic, venecià

Em deia la meva dona que té una tita
Llonga fins pus enllà de despús-demà
I ferma i fera d'allò pus, això
Mateix, i tanmateix, així mateix
Que quan ell la posseeix, com un colós
Altíssim, tan fort i tot, nogensmenys
Que l'hi fica forat humit endins
Eu, amb aitanta de cura que diríeu
Si no li embotia doncs tot un llisquent
Serpent pitó —adult i bell, i clàssic
I amorós, vós, amb totes les delícies
De les llengüetes bífides, bífides
Bífides, bífides, bífides, bífides
*
Clítoris sóc
Clítoris sóc
Clítoris sóc
Acomplert, doncs, reeixit, espletat
Eixa fou tostemps la teva girada
Vocació, advocació, agoludam
Et talla l'aixa, ve-t'ho ací, prou pots
Tot té un límit i l'havies atès
La treva de l'estrup fou decretada
Llívid, de fresc desenterrat, amb el dit
Escapçat del proctòleg encara al cul
Com a l'oc, de qui la síndrome maleïda
En burxar-li endins i amunt episodi
Rere episodi d'una esglaiadora
Tragèdia sense lapses ni descans

L’escanyolia pus i pus, i es fon
I migra com més prem per ço de pondre
De poder’s desempallegar de l’ou qui
Llas, mai no eixirà sinó esclatant de mort
Atalaies primfiladament l’accés
Al mas, fit assolit de l’expedició
Que et veié la tita glaçada caure’t
I trencar’s com llagrimeta de vidret
Sobtadament t’envaeix la flaire, mots
De xant se’t congrien al feble tòrax
Acotes el coll, com adés t’acotares
Destrempat, d’empertostemps, guant moll, bla
De boxador, amb dos dits - polze i menovell -
Trencats, escanyapollastres esmerlit
Cervatell volant, escarbat amb banyes
De violí ploraire, afaiçona’ls
Un monument secret d’homenatge —que
Tota la neu a mig fondre’s esdevingui
La teva pòstuma gran lleterada
De la finestra estant, ambdós en perxa
Albiraran l’enorme figura andròginа
Qui es desfà i es confon al fosc rerefons
*
La jugadriu apareix, se li envola
El vel sols amb una miqueta de vent
Espitregada, apitra i au, anar fent
Quan ell ens estreny als seus braços ferms
I fers com ferramentes de cocodrils
Adults, crescuts, gegantins, plens de llur

Força i vigoria, simbàticament
Simbiòtica, ens omplim, esdevenim túmids
Farcits de saba, vermells i lluents
Ja era hora, finalment tothom ensems
Es reixinxola i se li estarrufa
No em desemboliquéssis pas, cocodril
Qui mai no abandonaries la cua
Entre les dents del fat qui t'arrapés
La marrera i et fes xiular per al seu
Deport, divertiment fatu i epicèn
*
M'haig mort i ara visc al forat humit
Crics, escarpells, cigonyes i martells
Cada eina se m'estova i endureix
Al ritme assenyat que cal per ço de fer
La farina blana a la clau que regeix
Estreba, nyaufa, torç i estireganya
Llur plaer
*
Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra
*
"Oh, que sola estic sens vós!"
Li responc: "Set generacions
S'escolen com la vesprada
El meu caire foguer assenyala
Com un llinx el Sol qui es pon"
La jugadriu polidament
I llausangera t'ensiborna
"Us vullc per un suport, baldament

Fos flac; el vostre pliu prou fou
Quan calgué, comcal; us m'escamotejaríeu
A encolomâ'us enjondre quan pus
Us em caleu encastat? Sigueu-me
Si més no barnilleta del ventall
Que m'altreja l'alè de la bombolla
On faig niu, o fóreu prou cabrit
Belleu a hores d'ara de fê-ho
Ensorrar tot?" El vel o el flami
Cuida d'ablamar's amb el llambrec
Ensems furient i sopleguent
Que per ço d'acorar'm m'etziba
Setge carricló, no m'hi clouràs pas
Ni em cloc al rusc dels forçats
Enllà de rengleres de pinguïns
I gaiatells, l'enginy s'esmola
Per socosters anc fressats
Com cabra guita i bòrnia
Pelleringues de braguer nafrat
Els llavis de la molsa al rocam
Popen roentor de sang. I bram:
"De lleixiu, ni rerialles
Per a perdre'n no em romanen
D'ajornaments, sac esbotzat
D'on ja no n'hi ha, com pot rajar'n?"
A esgarips d'esglai, marbres verges
S'estripen de versemblances
Daltabaix sofres i calçobres
Escalaborns de nassos, togues

Vits, aurèoles, plomalls, potes
De cavalls —monuments revoltats
Que arrauleixen i esgarrifen
Àdhuc els vells, més mesells, armats
Ermità allerat, pintí pits
I un forat humit tot pelut
Part damunt del creuclavat
Del llibret de reglament
Lluny d'aquelles bombolles d'asfíxia
Estort de les casernes de l'estrup
Cosser, entre les pedres molsoses
Dels roquissars pirenencs
Me la pelí, me la pelí com un déu
*
Contra els embatols dels vímets
Bo i serrant ferramenta i barres
Fugint de la desfeta, reguanyc
La solitud, serp trepollada
Tartrany migpartit, carall
Encallat, de mastegots tatuat
D'empertostemps, artefacte
Mal-lligat amb taques, nyaps i grops
Sots l'ubic polsim dels estels
Pèrfida, insidiosa orquestra
Em rep —sens intervals, els ullals
Del chor em desbriden com llancetes
L'abscés que m'aflora per arreu
—on has de trobar recer del xafardeig
Tu qui coneixes tots els llengots

De les males nissagues, nigues xinxes
Rènecs nics, qui aritjolen els rabeigs
Dalt als ports del convalescent?
*
Xop d'icor, qui sóc?
Esquer per a un peix
Verí o vaccí?
S'umflà i en morí
*
Escrot asclat, li'n regalimen
(Sens eixonar's amb mà que torba)
Xerigots immunds —vermell fosc
Vellutat de nafra a mig prendre's
Solcada per reflexs de rius
Gaiarebé eixuts de qui els salobres
I els marbres escrostonats, bagàs
D'incinerador ruixat amb fàstic
Guspiregen al Sol del temps prim
Folcs novells d'insectes renadius
Li rondinen pels aporismes
Li brunzen i zumzegen pel pus
Inharmònicament eclèctics
Caparrudets i patidors
"Llànguid babuí", encar en chor
"Duieu's-ens cap al cel", refilen
*
Amb rogall de caimà escanyat
Abegot dement qui creu veure's
Les orelles, entre ells responc —

Qui sóc? Com en Josep, fusteret
Humil qui, quan convé, cadenes
Sega; de l'heroi els fets d'armes
Vull cantar'n, com un jorn amb greix
De serp cosmètic es sucà un gam
De qui la vil supuració
Escarnia la lleterada
Molt enfellonit, clamà al cel
Ço que era com fer un braç de ferro
Amb un segon home de palla
O pitjor: espantall, qui no gaudeix
De l'esment de cap de les cuques
Qui, oh, ironia, l'envaeixen
I li esdevenen única ànima
*
Cuca reclosa, animes un tot
De qui no pots concebre'n l'abast
Pertanys al xivarri natural
On tot reprèn la mida justa
*
Morc desert, anònim, sens bobanys
No pas com el ploramicaire
Qui es plany i s'autocompadeix
Gos covard qui carina de por
Morc com un gat deny i sencer
Quan sent que la malaltia em venç
M'arracon aitan inaccessí-
Volament com puc —on ningú
No sabrà trobar'm; confós al fons

Pertanyc al xivarri congriat
Que esmussarà qualsevol gemec
Emès per la carn dessobeïda
Sens seny, d'un cos massa destrenyut
I m'abandon a l'esbarriament
Darrer del grumoll qui em féu
Si fa no fa de contenidor
Em confonc en la cridòria
Atomitzat, cada àtom estort
Esclata amb un crit de joia
I de dolor que ningú no sent
Enllà dels companys més propers
Cascun justament entotsolat
Carapudent, en el mateix treball
*
D'ençà de dalt al tron
Al bell capdamunt
De la torre acana
El guaita l'estesa
Del riu. A baix
Al bec de la llança
De l'atac oblic
L'ermità monòton
Fruit morè podrit
Hi congria el moscam
Al teclat sideri
Dels desigs, un tel
De polseguera ve
A raure-hi; com al seu

Escrot, a la borsa
Dels caires foguers
Tot hi són traus. L'hora
De les atraccions
Passionals és
Haguda suspesa
Diu la jugadriu
"Un gra de balança
No us pesa el coratge"
Fallit engranatge
De sílexs i ciris
Melics, cemintiris
Vuit-cents-deu caràcters
Ens hi amunteguem
Ambigus, dins un sol
Replec. "Vós", retreu
"I la vostra tàctica
De l'anar a amagar's
Cap de vedell humil-
Ment sacrificat
A les fosques torna
Ganyota cruel
De morro-de-vaques
Per cominal esquerp
Per cabal un déu
Mes sapiguéssiu —
No val a burxar!"
*
Gossos cagats i botiflers

No m'hi faig i no m'hi faig
Civilització de fats
Pedants, d'hèrnies i herois
I de llurs fets d'armes blans
Al capdavall l'excés feixuc
Em duu de nit, llostre exhaurit
Lluny del falansteri. D'ençà
Del seu indret reduït
El guaita, per ço car no em pot
Filustrar, entost d'eixonar's
Infeliç, ell, rai, qui pot
Poc abandona son seguit
Glot, irós, avariciós
Luxuriós, superbiós
Accidiós i envejós
Hi cova encar odis eterns
*
Merlí esguerrat qui no embabaies ni ullprens
El més mesquí dels ocellets
Repenjat a les baranes que guaiten
El laberint dels invàlids
On, quadrades, les reserves d'insectes
Castiguen els mals costums
Et pruu l'estalzí dels teus replecs de cuc
Amb ungles molt llargues cerques
Fruits morens, forats humits —tret de llúpies
Llas, no hi trobes sinó cendres
Estossegues cap als aiguamorts d'enjús
Societat harmònica

Hi trotxen sense descans guerres d'esme
Tots els morents hi fem cap
*
Tos pútrida, microbis
Ens te'm reunim
*
Orelles aviades en un fons de llunya granívola
La jugadriu qui encaterinà l'antic guaita
Sobta les llebres; camí nocturn cap a la torre
Que pren guarda de l'estesa de la ciutat —
Truca la xifra de l'entresenya al cap de mort
Damunt la porta del panòptic o far; com seny
Esberlat de cloquer retruny ell, ronc: "Qui hi ha?"
Ja es descabdella: "Vinc solzament a fê-hi tat"
Se li desjuny la tannara en flames de lluna: "Hi ha
Cap altra novetat? On rau el xicot d'abans?
No sabíeu pas que a cal fuster hi ha dinamita?"
"Ara òbric; estic corprès per aqueixa veritat
Alarmant", on els engranatges enferritjats cruixen
O l'escruixeixen i la porta s'esbatanega
Dins, la jugadriu, a les fosques, a les palpentes
Toca el caimà; colpit pel crit, el drut perd l'esglaó
S'esbaldrega per l'ull humit, es trenca el coll al cul
De la sentina, d'on se li atansen a peroccir'l
Les falses icones molt maleïdes dels fosfès
Espaordidors. "Qui sou, verges encobeïdes?
A quin xaró no em mereixíeu?", tòs-crebat respon
*
Les dones qui, peunues dins l'areny

Seient vora el riu sargeixen i cusen
Discuteixen alhora de pedòfils
De ciris i d'anells, hò, i sobretot
Sens hiat, dels virus i de les baules
D'eixa cadena a descominals terminis
Bagueny avall, a recer de llurs faules
Rere penyals i mates de la garriga
Com més me'ls atansava més de delit
M'entitolava; mesquins pebrots meus
Aritjolats per l'àntrecs, s'esbullaven
D'ací d'allà sense solta ni volta
Llavors, quan les sent que escuncen que els termes
Científics romanen prou curts a l'hora
De diagnosticar'm ni de fer el pronòstic
Quant a la llargària de vida o corda
Embaulada que deu romandre'm, lladoncs
Ni em moc, rere el bàlec, l'estepa o el bruc —
La qui bandinelles per a les nafils
Del seu trompetaire del cor broda, diu —
"I la seva dona, la jugadriu?"
I totes hi salten: "Oh!" I saps qui l'hagué
Temps ha i quin guaita polonès no l'ha
Ara mateix al prat moixí de ça sus? —
On, és clar, àdhuc el monyó se m'embaga
Xap enfora i ah, espeternec de tèrmits
Ah, espetarrec de límits, bocaterrós
M'escorc i escorc i escorc, on, despès
Rossol i m'esbaldrec com inic cabdell
Damunt davall, malremenat, samfainer

Fins al gorg, on em tornc, nou vebre, fuster

*

Pedres prepòsteres del costó

L'estintolaven, estols urgents

D'escarbats clinicaires van per

Voltar'l, fan: "Ell! No abjurem pas

De cobejar'l ans de posseir'l"

Corones de febre l'eixuguen

Lleu l'han eixut com si a l'ensec

Hagués assolida la vora

De part davant; ara, dementre

Que amb xuclades de trompes l'acaben

D'esguerrar, el gorg gargaritza

S'engolia sencera, d'un mos

La biblioteca, tots els seus

Llibres i papers s'hi han negats

*

Cap document ja no t'acredita, doncs

Polseguera cendrosa damunt els llençols

Que hom eixamora estesos a la bruguera

Escriu i esborra el teu nom sempre fals

A la claveguera on raus, barrejant

Llimfes als llims i melasses al plutoni

Ets joguineig dels tornaveus que et duu

El llebeig, d'homòfobs dalt una teulada

De presó, llur músculs epigàstrics plens

De gargots de pintallavis, ninots

D'auca entre els quals avui ets nat, satèl·lit

Prim, translúcid, tothom a través, molt

Obscè, t'hi filustra. Ets un cuc bla, sèssil
Anorc, o en tot cas d'ous xarbots, tocat, cap
Covarot, i amb un cul tot de greix que, com
La mota o el costó que feia plàcid
El gorg, es desbota i tot hi és una por
De granívoles llavors dels gams del món
Vescós verí amb qui encomaràs tothom
*
Fugitiu de l'aporrinament
Abans hom no vulgui fermar'm la fusta
De l'escarsa i penjar'm cap per avall
A un pelleric plantat enmig del desert
On el Sol pus pruu, fins que dels sucs vírics
No m'hagi perescorregut, li cop, pell
Traucada i tot, cap a les grans esteses
Del desert, regatons d'enfellonits
Bacteris al darrere, esclau aitan
Maligne i infectat que ensumar'l, ni
D'esquillèbit, ja occiria qualsevol
Gos, llop, guivre o bacó qui trametessin
Per a escosir'm i escunçar'm
*
Greu escunç o accident m'advé —
Em tomba un flat de vent, i alhora
Perc el llapis; tros de gallina
Plomada qui sóc, amb el llapis
Perdut i lluny de cap gernació
Qui en tingués per a vendre'n, on vaig
A petar ni rebotre? Sense

Vit i ara sense el meravellós
Arret del seu substitut para-
Pràctic, bec sorra entre jacints
I violes fins que - llas - m'haig ben
Empantanegat. M'arrossec com
Gasteròpode i a poc a poc
 - nino, què fums?, fotràs goig - , llimac
Eixut i ressec qui, esgarriat
Per uns pebrots empedreïts, sens
Gens de suc, petitets com baons
Fets pansa, al capdavall, cremat
Pel Sol, caic i em trenc com vidret —
Nino, tant se valet, tira envant
Engir dels bolquers no et reboteix
Molla de farnat, de fet ets flac
Com pell de conill qui penja al clau
Al repetell del terrat; senyor
Pellaire, si et troba, serà
Content de trobar't, pelleringa
Eixarreïda i enterca, ves
Tu també, quina atrocitat
T'empenteguen només les mosques
Volants dels teus ulls —si llurs escrits
Desxifressis, escunçaries
 - saps? - el laberintet on fa cap
*
Mes gemegar-hi, això rai que mai
Lleixes els jocs de la misèria
I de l'agitanament per als

Miserables i els agitanats
Gemegaires traïdors qui
Fruïu com trossos de sapastrots
Amb els jocs de gitans —tortures
Bares i eixangueres d'animals
D'allò pus nobles i comcals
—cacofonies dementre que
Hom trepitja escarbats gemegant
Lletjor a dojo i criminalitat
Lluny de la gernació mesella
Amb un llapis, bruixot, pots volar
*
Trobes un arbre, és a dir, una ombra
Dessota un baobab esponerós totdéu ja ens refem
*
Qui, ara que cap forat no em serva
Ni molla de llac, que amb cada trau
Eixarreït i nervi esllenegat
Rac fet malbé, cuacremat, badoc
Davant l'escòria que esdevinc —
Quin lacai no em duu un sellonet
Tot ple d'aigua fresqueta de la font?
L'arengaré tantost, quan, esquerat
Ja em vegi mitja orella. "Vós", faré
"Qui, nasfí com el savi, guiat només
Pel més lleu esclau, rastrejàreu damunt
La sorra les romanalles del meu
Escataineig ans escarboteig, sou
D'allò pus dotat, em fa, per ço de

Treure'm d'aquest continu rodament
De cap ans del degenerament on anc
Com en parany d'esmolades espases
Feixuc com orifany, no m'hauria
D'haver estrompat". Respon l'armenter —
"Ves, és que dec conèixer com eixuguen
Les ganyes els embats del migjorn ans
Del llebeig, vet ací per què el càntir
El meu obsequi per a les masses
Esgarriades, bé que - sabeu, cavà? -
Sempre hi ha arreu massa de masses"
Prou, prou, faig, tort, molt a la voreta
Del col·lapse, "Ara que - oi? - , soliu
Cap altra jugadriu no us veu per ço
De suggerir's a vós, d'on en deveu
Patir com el psicòpata qui es penja
Tret, és clar, que ja us n'aconhortin prou
Les cabres", on tot foren mastegots
Sobtats. "Temps ha us hauria estrupat
Només de veure-us, mes ara som molt més
Civilitzats; ei, veniu a banyâ-us
A la probàtica, som-hi, vós i eu
I les querrines; hi ha prou eixaure
Per a tots plegats"
*
Enllestit l'estrup, els peus
Al pou, l'esquena a la soca
Eixams hostils, flagells
De llagosts, maleïts botaires

Delmats incessantment
Com jugadors fallits
Marro ranci de psocòpters
Em rosega el pergamí
*
Fiblons, l'oasi en vessa
Emplegada vermina
Qui tot ho interromp
N'esdevinc tostemps relapse
Quan hauria d'escunçar'm en ple reat
Vespes-xanes, borinots
Tèrmits, tararanyes
Melitxes, centpeus
Porquets, sabaterets
Tots volen, punyents
Clavar'm llurs atzeps
Gemegaires, místics
Censuraires, xarnecs
Se'm desarien pel paltruu
Com si els fos llenya
Corrompuda a caire
De volcà
Amb llurs sangs hom en fa
Tinta grogosa
I aigualidament vermella
Amb becs sobtosos
De picots i martellaires
Tòs-rogets, tornaré
A escriure un pèl ans

D’espitxar-la — morin
Els espanyols, visquin
Els catalans
*
Xiulant-xiulant, em queia
La nit dessobre
*
El cap de mort al capdavant
De la meva darrera barca
Sallant entre els vespers
Somreia benigne, coexistent
Al ritme dels himnes cults
De la mort que li xiulava
Ans de filtrar’ns per aquest
Envitricoll darrer
Comoneixc els polls i tots
Els patògens qui em vexen
Una de dues — o foteu el camp
Ara o perirem ensems
On amoixats, gronxats
Pels trons i llamps dels cants
De bressol del geòmetra
Qui amb els plectres dels seus dits
Abrinats ens dibuixa, part
Damunt el cuir maladobat
De la pell, noves beceroles
Afluixem les boixes i
Ens hi lleixem anar
*

Unglallong es ventava
Escalaixaments de polls
Qui l'estiomenaven tot
Si mai tornés a veure l'alba
Quin altre desconhort ja
No li fóra tot plegat
Posseït per molts milions
D'ens més petitons
Com comonir'n d'un en un
Llurs esperits?
Amb qui raonaràs?
Masses pertot, fins a l'agre
Del desert
Fins al cor del teu cor
I et pretenies, il·lús
Sol
*
Res, tret de la pols sobtada
Amb ulls botits d'escarbat
Albira com se li atansa
El genet, ah, la geneta
[Era una dona —ratolins adorívols
Part dessota el setí del seu vestit
De porpra molt cenyit, totalment pla
Sense cinyells ni fermalls de cap mena]
A tot estrop, se li presenta
A caire la geneta, òrbites
De ximecs envolten l'estelló
Esbufegat, seuós, suós

“Ei, l’exoftàlmic”, se li adreça
Rudement, i tanmateix tan gentil
I de gençor infosa ans claferta
“No sabríeu pas on trobaria
Crustacis, exemplars exòtics ans
Teratològics de la nècsia
Dels quals col·leccion amb furor
Ans amb boig desig de trofeus ans
De triomfs, i sense plànyê-hi tributs
Ni que fossin de caire - llassa, oi? -
Veneri, us dic, i enllestíssiu car
Cada moment m’és clau, i doncs endoll
Disparat que nodreix el propvinent”
“Galants mercès, ni que només fossin
Pel fet d’havê-us denyat de demanar’m re
De creure’m deny d’ésser - dea, per vós! -
Demanat... tant se val, quelcom, oital
Ja ho sé: crancs! A fe, nogensmenys
Que fèieu cap al bon indret; per a donar’n
I vendre’n no en dec heure i tot
Crancs qui em roseguen les cordes
Harmòniques de l’existència, ço és, és
Clar, a punt d’estrompar’m com titella
Fallit, despès, repapiejaire a tot
Estrop, i, per tota lleterada
Al monyó, únicament de debò cendra —
Galdós, ja us garanteixc; ara
Com cada color, i doncs cada paraula
Cada bestioleta pot desplaçar’n

De la composició que em compon
Totes les altres i refer el quadre
Que sóc; cada bestioleta és
Com cada mot i color
Potencialment cabdal, ço és
Pot, tota sola, decidir ton destí
Per xo li caldria occir-les totes qui
Volgués romandre pur i esclet
I impol·lut", on la cavalcadriu
Alterosa li féu: "Silenci d'orb
Us sent predicar, mestre; lliçoneta
D'ermità; no us en voldré pas cap
Ja ho veig, bestiola massa cara
Car pelar'n una de sola podria
Fotre-us en orris la resta del bugat"
*
De gernacions promíscues
N'embolic amb escorça minsa
Els cossers orgasmes
Bombolles celíaques
Pertot n'embruten el liquen
Al bec de l'estarloc
N'apunten xàfecs
*
Lleig i boig d'agoludam com un insecte
D'un nus a la panxa vull tastar'n el nèctar
Més avesat, m'adreçaré a l'esfínter
La llengua saburral hi passarà la pinta
On és més fi és prou on més s'estarrufa

Del vostre cony tan xop meravellós nenúfar
Hi sóc bon peix d'argent, de lluents escates
Qui ned mestrívol dins cadascun dels cràters
Si de primer us sobrevol com helicòpter
Tantost us m'hi afon, en vós hom m'hi coopta
Demostra a bastament que ferm és mon caràcter
El fet inoït que gaudeixc del fer impacte
Almoinera rai, sé que en veniu de mena
Per xo us estenc ben tibat l'hipotènar
Us prec, deessa, que no feu com qui em llença
Abans tasteu-me, fet secalló pel càncer
Tinc un tast belleu més dolç, talment com pansa
*
Ajornéssiu, doncs, la partença; l'hoste
Hostaler us és, qui us serveix llúpies de zòster
Combreguéssiu en greal de mos ous espremuts
Grius, opinics, calcatrius i cutibuts
Em vénen a l'esment si us esment pel nom
Car colcadriu sou qui colqueu damunt tothom
Inclosos règuls, basiliscs, menairons
Berruguets, simiots —folles supersticions
De ninotells pollosos i d'altres caps de mort
*
Espellat, per clamídies borni, i a tort
Allevat de crims de bala, caçat fort
I arreu per totdéu a estonetes begudes
Confesséssim'ns-e sens recances degudes
Bones amigues, totes dues ben càndies
No pas aïllades aital Groenlàndies

Cascuna a un bec de món i la qui es planti és
Més enze encara; a mi ni em calen llànties
Per a cercâ'us i veure-m'hi, de piohèmies
Ja en duc pler pell i roba; si a acadèmies
Cap Diògenes no reïx a conèixê'us el nom, eh?
Ben alt crid: trobada us haig, sou el meu home!
Això és la fi, dea, aitanta és l'atracció
Preneu's-ho pel carès o accepció
Que pus us llegui: som carn de la mateixa
Nova substància: ens quimèric qui bleixa
Més allerat com més s'hi fica, u i enterc
Sens fanalet xàntic ni amb làser no us cerc
Us trob tal qual, amb clots, a mà, tota de llum
Fosc eu, amant, cabent pertot, perfent volum
Casem i som-hi; no em romanen ni temps
Ni salut, ni mitjans (guaiteu-me els tremps
Rúptils d'ambdós ulls) per a revisions fútils
Hi vaig de vaitot, amb corretges inconsútils
*
Deessa, pietat, no us em fugíssiu pas
És encar d'hora, poc és temps anc d'aquedar's
No volguéssiu voler'm d'animal ja perdut
Qui com mot, color o idea en orri no es dut
Enlloc sinó als llimbs rosegadors d'un càrrec
De consciència —carnús jagut al tàrrec
On esdevinc pur i esclet, car hom em menja
Fins al darrer granet orgànic que em penja
Ara suara us em seré buidat i el gual
Del vall del mas, vostre cavall podrà passar'l

Sens mullar's molleta, us em cal només pendre
(Fidelitat fa'm bla d'emoció tendra)
Com un drap brut, penjeu-me a la rebasta
Sóc pelleringa que ferradura tasta
Acabat d'haver tastat cul subitani
D'estelló isnell qui trepitja el gerani
Si de nit creuclaveu el marit, mon crani
Tot pelat lladoncs ja us és el suppedani
*
Un bri decebut per la seva partida
Prou puc, tanmateix, de veure'm al mirall
Del seu estoget dels colorets; què hi faig
Amb la bronja? Ves, m'hi disfrès les nafres
I emuntoris supurants fins que esdevinc
Pallàs enfarinat, espantall espectral
Un àngel
Escuma
Polsim
*
Sovint caps de morts
Em volten
M'orbiten
Llur Sol
Els sóc
*
Llepafils, merdosets i carrinclons
Tots aqueixos mig-i-migs si-fa-no-fas
Espanyols alhora i catalans
Morts massa vius; la contradicció

Els mol —baves, polsims

*

Enfosqueix, i a aqueix forat humit

Que reflecteix l'espill serè del cel

Ço és, la cisterna, la pica

Teranyines, rels delicades de rovell

L'asclen molt compassadament

Una fargalada s'escalaixa a pleret

Randa de les vorades, on un gripau

Llegítim, ulls fits, intrigadament

Triganerament, m'escandalla i recaceja

Em veu escuat com ell; belleu alfarrassa

Que li sóc son germà o adu la dona

I que caldria tot gallard, tantost, perpetuar'n

Una espècie, vós, aitan escruixidora

"Jazz tic esbudellat", li cant, gens idoni

Lleugerament esvinçat, sense gaire esme

"Cantelludament m'acoltella la batuta

Del proctòleg qui en dirigeix l'orquestra"

Tract de ficar-hi alguna versemblança

Estètica; així i tot dec fallir-hi, car

Llordament, abans de botre enlluny

Se m'escorr justament on la nafra enorme

D'una altra picada de bestiola

Essencial em feia tot de mal

*

On és l'actriu amb dits com rossinyols

Que esportellen avencs de delit

En la meva pell ja prou irritada pels

Fiblons d'àvol fiçança i verí
De les bestioles nocturnes del desert
Contres les quals de cap vaccí
Poc havia'm sabut fornir a la bestreta?
Vídua astuta, múrria, barruda
(De qui la cavalcadura, amb esgarrifós
Escarritx, peix les darreres espigolalles
Que podé m'haurien permès de veure un altre jorn)
Amb un pegat de pell de vaca negra
A l'entrecuix, estatuesca, eqüestre
Qui, per comptes de tiges de cotó-fluix
Part damunt els mants bàjols purulents
Em tires, com pellucalles a un titit
Certes dades o beceroles
D'on, si mai sobrevisc, galdós bé en trauré
(Tot i que, com sempre, qui sobreviu, riu el darrer)
A quin cau t'encaues, doncs? Au, tot t'ho perdon
Torna, ets benvinguda i accepta
"Fessis com eu, i, en contrasemble, ací
Mon mascle; altrament, llas, passi-ho bé
Mai no seràs de debò autònom
Ni emancipat ni mica autosuficient"
Borda i mula, totjorn baldament
Poguéssiu fer-me'n alguna
"Qui, qui?" Ansiós, per estretalls que m'ofeguen
"Aquell qui elleix es pot pipar la titola
(On, en molt fera riallada, el bastaix
Aïnà, aücà, bragué, és clar, tot alhora)
I aquella qui elleixa sap-ne prou

- no fa? - , de titar's la pipeta"

*

Amb volatilitat de caramellaire

Em va asssetjant amunt i avall; del seu bec

Llengua retràctil entra-i-surt amb sorprenent

Expressivitat, d'on romanc-ne astorat, d'on

Encara més a lloure l'ocell - oi? - em colpeix

"Del brou de bacteris qui ets, en sop granment"

Valetudinari acomiadament, en el joc d'espills

Dels meus ulls, ara que encar no tombava la nit

On tothom en pau clapa i es fon, l'ocell i ella

Fan la mateixa cara (per què no cal córrer

Gaire, és clar, car tota gallina qui et cova

Ous qui adés engrellares tendeix naturalment

A espicossar't), l'auca o belleu saga, on

Fiu de capgròs o fui l'estaquirot, és a trenc

D'acabar's, i jo no puc ni ventar la mà ni

Ventar-li cap mastegot; penyora de suïcida, eh?

"T'he duts també els teus petits perquè

Vegin llur pare com els desertà"

*

Gens malfiat, començava el camí

Tornaré, sol·lícit, a cercar'ls

Aviat, tanmateix, tomba la nit

La boira densa ho mulla tot

Excés de giragonses, el perill

Rau a l'aguait, els atzucacs

Esdevenen congosts; esparpalls

De grassos escarbats pertot on petj

Parets a punt d'esvomegar's
Fusta podrida escaguitxant-se, ep
Escales de mà i escales de pedra
Barrots que manquen, esglaons
Molt escalabornats; carenats
Llisquents tostemps un pèl massa curts
Entre els ferotges desllivells
Suant el fel, molt esfereït
D'haver de ficar el cap per osques
Portells i esvorancs de cases
A trenc d'ensarronar-se'm damunt
Davall la runa, dins les pregones
Esquerdes, cabells enganxifats
De caps de morts qui assajaren
Abans meu ans debades la percaça —
Gotes negres, en sóc ben xop
Desfregadament, em repenj
A una tàpia de toves
Que cedeix de sobte i m'enfonz
Del vil abandonament, xiquets
La recosa angúnia
*
"Qui, qui?" Ja ho tinc: algun gità
De qui el tuf fastigós cuida tombar'm
Se m'atansava a robar'm, i encar
Li pud més fort, com mon gat adés
Qui agonitzant em ragué a la falda
Fins que no se'm tornà esquelet
Tremolós gojat qui tems morir't

De la ferum pestilent que avíïc
Pren-me la corretja i les botes
Sense llengüetes, és clar, ni cordills
Enduus-te'm les claus rovellades
Ans pansides del tot, això rai
Ço que desclourien aumon
No deu ni existir; estalvia-te'm
Però, la boina —poc m'agradaria
D'oblidar-me'n; dir, ara que lleu
Farà cap l'estiu, que la lleg
Al mascle de la família de cardines
Americanes qui sent viure ça sus
En aquest tell ple de franctiraires
I la seva dona segurament la franctiradriu
Campiona del món, car hom, ben casat
Tot ho aprofita; dir, hò i encar
Que a l'horitzó pampalluguejant
De la plana ensum créixê-hi mon destí
Bruels de lleó o vés què —
Damunt el safareig, la sang es deseixarreeix
Lentament amb el dia d'est jorn
*
Necessitat de raonar et fa fer vida ermita
T'empeny instint propagaire al patoll promiscu
(Per què, dicotomitzat, et baralles sovint tu sol)
Com drac de goll pirolignós, ignívom, arrisc-ho
Tot amb un petó, i em tornc fissípar o la sospita
S'instal·la que mai per manguis ningú no durà dol
*

D'herbívor vinc cropòfag; ictèric, res no em tol
Aitant el poc conhort com saber'm que, malalt, visc-ho
I veig-ho tot plegat pel vidre enemic que em fita
Sens treva —ull xàntic i foll de la mort qui em vol
Per la guerra, més que decidu, debolit; visco-
Zitat avall del podrimener infecte on m'allita
Born on del combat duc les de perdre, ni que quiscú
Qui fos vingués amb un vaccí gens innocu, ni estols
De metjarres i vils remeiers se'm dessin cita...
Damunt el farnat de l'acerb serpent per on llisc ho
Han d'escunçar tot ja resolt: ni hi és ni sens tita
Ni, doncs, sens futur - diran - , ell qui fúrfur per mannà
Ha confòs, per galter s'estreba un gep d'oraguntà
I al sobrepús, criptògam, no gaire casolà
Es descompon i, esporàdic, com pet de llop insà
S'avia; amb estolons o tentacles de contagi
Com qui sorrat o alçacavall gica que ragi
Fins a buidar's, boig enllesteix l'ubic autoplagi
Amb esglai de mecànics qui, en descloure el recapte
S'adonen que tot motor és apte per al rapte
I l'estrup ferotge durant aquell ominós dissabte
Ves, doncs, tat? Tothom qui l'ullava n'ha romàs clavat
Cascú, escarritxós i eburni de por, ha ocultat
El dit on l'anell d'en Xiva, coent, li ha espurnejat
Estrany hipogrif, jo et fot, amb vit d'aitan exigu
Inexistent, jurca a refer's, això és inambigu
A cops vírics de bec envers tot ço que li és contigu
Altrament, falòrnies, rai; com voldríem que no el
Descobríssim, maleït bordet, de cloc-piu mussol

A carnús tan virulent que estilet o escalpel et mol
O llanceta que li afonis, ni amb cap patracol
No calia atapeir'ns per a dictar'l ja morterol
O més trit encar; doncs, gens hàbil a ressuscitar
Calmem'ns-e, i ans d'homenatjar'n l'estil de procrear
Sotsmetem-lo al nostre seny més mèdic, ço és, perspicu
Guaitem pertot arreu, entrecuidats, gens ingenus —
Aparell per què hom es reprodueix: inconspicu
Doncs, som-hi, minyons, recacegéssim-lo, estrenus
Pap fort, nas clos, herculis, cults, ben rituals, congrus
Gens cofois, continus, trobem-lo fatu, superflu
Vacu, sens ànima, un fetus de canviot, i au
Sebollim-lo sots muntanyes de sofre, per ço que
Cap altre mosc vironer poblar'ns-el no en sàpigui
I, llas, ensems s'infongui de vehicle clonaire
D'aitantes d'encomanadrius colònies horribles
Maldant a imperificar'ns-e l'heretat tranquil·la
*
Em somiava amb tendres fills
Em desvetll aritjolat
Per hosts d'ardus paràsits
*
Aquesta lletra que tens
Haurà trigada pel cap baix
Noranta-tants anys a arribar't
Ni per quin biaix la reps
No puc descabdellar
Escateix-ho a ta despesa
Man, ja sóc lluny dels maldecaps

Fa pus de nou decennis que haig
Ben desaparegut del tot
Cansat de balafiar punts
Tocava el dos
*
Hordes de tòtils
Ens encaminem cap als coralls
Singlots d'àligues
Senyeres avall
Ocells grocs i moscs volaires
Ens acomiaden silents
Ningú, absolutament
Ningú no ens aplaudeix
Boranit, doncs, i tapeu's-e
Colcadriu valent
S'ha acabat parèixer
I de fer veure; s'adhereixen
A les roderes closques
Pellofa, erminis
Capgirats, pellisses
D'advocat, ratolins
Macats, lloros, becdurs
Sense gàbia ni niu
M'esperona el coratge
Ço és, l'esperit
Saber que l'èxode
És si fa no fa endreçat
Sortim homòdroms
Espera'm com t'esper

Jagut al soc del baobab
On hom s'entredevora
Sense rancúnia ni
Infelicitat
Cap dolent no ve a emmerdar'ns
Si ho fem, ho fem per fer-ho
Amb serena captinença
D'ermità qui és de retorn
Es torca la suor
Amb equanimitat
Amb aqueix acte aboleixc
Els designis de milions
Llas, que a ningú manqui
Ni ara ni adés ni ja mai
La flexibilitat
Escaient i ben apropiada
Xst, tranquils, rai; enaprés
Del fruit morè, hum
Ara us duré més de berenar
*
Mecanismes rabits per qui el corrent breument
S'encalla, se m'encatifa el terra de xàldigues
En aqueix riu pletòric, hi pisc o enfitor
A llivell curull, bombolles ben pudents
*
Ignor el fru-fru d'ales dels muricecs
Amb dents que lluen de fòsfor en la foscor
Què vindreu a pipar'm aquest caminet?
Em mosseguen els ulls; els conec, llefres són

De la tosca dels conductes que de dret
Me'ls hi duran, hò, al baterell del cervell
*
Xarnec —això és gosset aviciat i petarrell
Qui abuixeix i ganyola per no re
Ep, calma, ningú no te n'aporrina l'estranger
Quant a maltractar l'enemic, això rai, només
Cal dir-li el nom que, llas, ja és
És a dir: espanyol (ecs i ecs i ecs, xiquets)
Carinades i esbramecs de xarnec —
Això inclou sobretot les lletanies dels botiflers
Els qui se'ns victimitzen col·lectivament
Ploramicosets d'allò més
I ens diuen minvats i petits
(Petits en relació a què, ximplets?)
Quan els sent, se m'estrompa el cor com una aranya
Com tombar'ls la folla fal·lera?
Cadellet esquerp, mossega'ls la marrera
Minsoia i enterra-me'ls-l'hi a la terra
*
Més petit que no el meu vit?
L'en voldríeu pus? Impossívol
De l'heroi de l'arreçó qui era
I gens naquis ni primet, sinó
Gruixut i bel·lipotent com una primadona
A aqueix mal bargany de canviot
I d'espatllat a espollat
De gratacels a enderroc, fillets
Àdhuc més: heus-ne el forat

Profit negatiu

De monopoli o millor: monopolla

A fallida espectacular, a zero de creixement

A la presó dels qui desfalquen

Com si fos un altre frau extrapolat

I tanmateix, això rai

Res no és mai prou per a fer'm anar

Contra el català

No sóc pas dels qui encolomen llur fallir

A la col·lectivitat

Hereu d'una cultura mil·lenària

Em dec, com us deveu

Als hereus qui tampoc ho escamparan

Ni balafiaran, comesos a la fidelitat

Pel pes i la responsabilitat de l'exemple

Marmessors tots plegats d'aquesta cosmogonia

Molt determinada

Singularitat gens feixuga ni anòmala

Resplendent

Et venim a cercar sempre al mateix indret

Enllustrades mamelles

Tombarem pàgina sense canviar

D'Història

Perquè volem que tot conservi

Tanmateix un seny

*

Els jorns on tota curioseta i mudada

Passàreu a veure'm —un dubte em rosega

No sé pas si és enyorament o recança

Puc fumbre una altra antosta a aquesta estança
Si a la pols que per les esberles ha entrada
Hi barreig vòmits porracis; tinc la pega
Del cucut post adés al cau on es nega
Entre basiliscs o serps, de qui la dansa
De llavis que degoten llet captrencada
L'esfereeix fins al punt que néixer a cada
Instant se li fa més neci i il·lusori
Em veig com ratolí de laboratori
Vist per les finestres brutes de la casa
Com per les ulleres suades del científic
Llas, quan vós hi éreu, amb rabent espasa
Occíeu la brutícia; de tremp pacífic
Tanmateix ferma espolseu el malefici
A cops d'escombra, meravellós exercici
Que em retornava sa i estalvi als meus límits
*
Ara que poc que hi sou, el cranc trenca els límits
Cap d'eixes cèl·lules no tenen caires tímids
Llurs aldarulls em fan runa de caquèxia
Capficat per dèries i diaris íntims
Poc us deia llavors: "Sou de bona nècsia"
Ara és massa tard, balafiava els atots
Per descomptat (deia) que és meva la basa
Quan en realitat perdia banca i escots
Fugíreu capjupa, mastegant la frase
Sòlita del qui plega: "Ara s'hi immisceix
Qui enyora el temps i espai on encar no existeix"
*

Em cremen tot el sucre com benzina
Poc donc l'abast del verí amb què em vaccina
Cascuna tothora amb gens de sentit pràctic
Pler d'agulles corrosives d'àcid làctic
Em sallen per la sang exhausta, riu d'oblits
On només sura la fantasia dels vostres pits
*
Tenebres emboirades
S'hi aixeca l'espectre
Finalment somric
*
Tip de repalasses, de vescs i de tendrums
D'esclafar capolls amb les dues dents que tinc
M'òbric pas per la ginebreda i, nu de peus
De mans, de colzes i genolls pel cigronet
I l'esgardís, arrib, contrit ans encar pus
Orc i esbutllofat, sarcòfag a mig pair
Al cul de sac de l'atzucac que menava
Al bell mig d'un cemintiri. Mon rellotge
Genètic deu ésser a trenc d'ejacular's
I per instint, com orifany, sap on fer cap
Perquè se li rearregli el peçam estort
Al més aviat, sens perdre el quest per terres
Desertes i criques, sens d'altres carnussos
Ni farnats a l'abast; en canvi, sort en tinc
Aquesta terra on rac no és gens llefega
Frígida gens; tot ho accepta, àdhuc ecs, ecs
Mon cap escarransit com el cap escapçat
D'un maori en vinagre; ni barbs ni acne

D’aumon, més esfereïdorament l’esfagne
Supurant del meu semblant cap altra Aracne
Que la mort sabria’n teixir’l, aitant que jac-ne
Com en coixins brodats al cel per àngels — mes
Galtes galters fins, mos polsos glops de nèctar
En plomissol de borinot qui m’injecta
Adesiara el verí amb la pruent picada
*
Lluita sens fi —n’esfull, neta, la pensada
Que el cor, com un plom fos, sacra innocència
No empeny, ans destorba, estanyant-me’n els traus
On el fluix del meu voler lleixava esclaus
*
Esquellerincs traeixen la presència
Del ramat de bens i cabres, més el gos
D’atura i qualque salvatgina a l’aguait
Rere alguna llosa erecta —fal·liqueta
Mort, totes se les empesca, hò i: com pus
Iniqües, millor. Rere la llosa erecta
Espíïc com el duler - adés molt bròfec
Proctòleg i ara fort dolç quiropracte -
Acarona els lletons d’algú amb un extracte
Untuós de no sé pas quin remei antic
Fica els elàstics ortopèdics d’un encric
Al voltant de la camota d’un boc guit
I infligeix l’ultratge d’uns mitjons de fil grocs
Als peus d’una mare qui és a trenc de parir
I del calcer no sols se’n xauta, ans gens d’adí
No altreja a la idea; doneu-li un ruble

Per cada riallada que camí de l'ubla
Rebrà dels éssers lliures, salvatges, nobles
I li caldrà una caixa forta més dobla
Que no pas la de cap dels batlles dels pobles
Que oceans de rostoll enllà jeuen mig morts
*
Tinc por que aquell ca merdacaner no m'hajo ensumat —
Com el canari cec del miner, tanc els ulls i esper
Perir el primer; em ragen xampanys per cada foradet
Àngels de la mort, baldament que els vostre ganivets
Escuncessin l'indret més letal de mantinent
Corretges de transmissió, dels protohumans ençà
Em criden: tanmateix massa poc, t'ho podies imaginar
Com imaginares la imatge de la teva cigala inexistent
En albirar l'encric mès a la cama del boc
*
Flaqueig, sóc enfonyat del tot al fang ensucrat
D'aürt, l'euga me'n treu amb les seves ferradures escrues
Animal estrenu, occeix el gos i malmet l'armenter
Amb les dents als replecs del bescoll se m'enduu
Al castell de l'altívola necròfila, tant se val nu
I mancat del matràs, d'on, tot i que tot plegat ho escunç
No gaire versemblant, com cervatell atès, ep, em gic anar
*
Fiblons d'esborneiadora, ultracuidada
Fiçança afaiçonaven damunt la meva pell
- i alguna peça de roba enverinada
Per verí molt més greu, letal, que no pas
Tinya i arna bategant en rònec drap -

Cràters de mel; lladre de mel a baix a la via
Fosca i llarga devora l'espoliari
Ben romangat, el repulsiu pigmeu
En curullava l'escudella —
Rere un altre dels paravents
O precàries lloses erectes
Era a mig escorxar'm com la senyoreta
Qui s'amaneix per al llit
Quan, animal concís, euga destravada
Emergeix rabassudament de rere
Un altre paravent historiat
I, com aquell qui ix a fer un tomb
I s'esclafeix si s'urta un cuc pugnaç
Trepitja a mort el ca geriàtric
Qui llavors aitampoc no sebolleix
I atupa de valent el nic lilaire
Qui rere la llosa s'agotnava
Amb quatre guitzes l'hi aplana —
En acabat, ves, m'ha dut a casa vostra
*
Penjant d'ací d'allà
Com un titella esbalandrat
Del cercapous esmolat
De la seva ferramenta
L'euga, sens ois pels penjolls
Ni pelleringues del clatell
Del ninot lleig qui tanmateix
Blandeix, no es descarta
Del seu coll de nafres

Acuradament com qui gosa
Les seves darreres messions
Fins que no és al pedrot
Del llindar de l'esfinx
La qual el batzac comoneix
A la porta i, tot i que li vinc
Menys del matràs a violari
A plec de braç, la jugadriu
En fa rondar per les ruixes
I randes del cercle
Biològic —tots els ossos
M'encrica i els sets
M'esparadrapa, de mou i manera
Que sembl aitantost
Damunt dels coixins fresquets
La mòmia infanta
*
Veig que em compteu els nervis prefabricats. Són-hi tots?
"Tots hi són." Doncs, i em treureu tost cormes i escarses? "Tost"
Quan maldàveu a abstergir'm cada encet que en vitals llocs
Les mapes rovellades del cercapous (amb què, amb llosc
Coratge, escarritxant amb dents esmussades, amb brams
De boig, el vostre brut m'hagué) m'esquincen, quin blasme
M'adreçàveu que no el sentia prou bé? "Et dic tros
De llúpia; d'ençà que ets tan prim, quatre ossos de tors
Àdhuc el gep se't torna només berruga; vés-ne
A plegar tants com vulguis; pondre-te'n, rai, et dic, véns
Amb sort, prou pots; són ous, company! En manques i et vessen
De grossets; au, car t'haig sorrat amb l'embenat, no et venç

Un buf, fa? Bé que així sembles només un cap tot tort
De ninot dalt la picota, i si et man vine'm al trot
No vull morir'm de riure, no pots negar tampoc l'art
D'enfortir't l'espinada, i que aquest, no pas l'altre
Torturaire, si més no se n'abstén, et diu hages-ne
D'unts, sucs i humors, tant és, mocs de moscs, d'altres col·lògens
I a mort ja no et destreny, ans pólvores i colorets
Seguicis, alcofolls, més alçacavalls, qualque rest
Flairós t'afegeix per ço que encara suris dels focs
D'un gam que et fot zub-zubs fins als artells i et vol tot fosc
I inútil com un gaiatell enfonzat." Les bruixes
De peu de marge fan xiu-xius de vós: uix, desix-se
De l'home i s'adelita amb estranys, sa malabua, arruix!
"Com bona llegidora, m'hi transfereixc, afluix-ho
Tot, tret dels tremolins d'anticipació; en pic
Prop del chor aquell de truges merdacaneres, qui
Bo i rosegant guixes, sargeixen i cusen els caps
De mort de les senyeres, com subtil satèl·lit rasp
Invisible els voltants; totes s'esfereeixen, tat?
Ximecs i escatxics de gàrgares quan hom intenta
A trenc de croada, de covar el sometent; velluts
Que a cada gargamelló esclaten de sang, gens venust
Engruixit i fer cascun, com renòs que cap vaccí
Aitampoc no hauria pas guarit; llassa, ni un pessic
D'esperança; tot debades, car, qui gemega, és clar
Ja ha rebut; escanyades ara et rauen, les colra
La lluna damunt la sorra, ja cridaren totes
Llur darrer altafulla; tossols i puigs amunt, fot-se
- cascuna de llurs ànimes damnades, en fenre

L'airecel - del xaró (déu les perdó), i són a l'infern"
Ep, m'aixequeu la camisa que no duc; us penseu
Que no haig vist mai cul en finestra, se suspèn, sua
Febrosament i, per ço de fer-hi feina, àdhuc
Es desfà en llàgrimes d'enyor; tot plegat adscric-ho
A la vostra fal·lera pel joc. "Folgues, però, rai —
Tanmateix poc te n'adones dels anys de cabòria
Que has despesos, sol i orc a Sol i serena, sense
Amics ni veïns, tostemps lluny i fora; dotzenes
De puretes s'escolaren; el foteral sencer
Ningú no s'atansa a la vorada; qui per xancre
Qui per d'altres vils anticors a figues i moixons
Com floquets de segó, mesquins antics, menys que això són
 —lliurats a curulls lliuradors al sac de la Seca
Ells qui, addictius a centúries, abstinguts s'han del sac
Del sés i del del cony d'ençà de sempre. L'anàlisi
Primfilada i pregona del cas donaria ales
A rum-rums d'enrònies endenyades; enraonen
Ans d'anar al sot, que, amb ulls de fang, tothom se n'adona
Rere els trencapedres dels termenals, d'un obsedit
A propagar's - com un capoll amb peus (pots burxâ-t'hi
A veure què en surt) - , criptògam, per mous ben estranys, fan
A espores enjòlites de verí, qui sap, agaf-ne
Per les fulles, en fa tant de temps, ves, jo ja m'entenc"
I balleu sola? Ací m'atur, qui s'ho creu? M'entequen
Aitants de malritmes sots la pell que poc puc fê-ho
Amb vós, tot i que un feliç desfici m'hi afua
Father Cecil and Sister Celia (fra Sèssil i sor
Cagalló, oi?) abstinència em manen, ambdós força

Insobreseívols ans de seny apodíctic, car
Aitan embolicat, tron abdicat, tret que cara
Avall no ho faci, a canfelip aitampoc no m'hi cal
Anar a petar; i encar, pacient, no sé pas, és clar
Quina mena de metamorfosi espereu que se'm
Malcuini dins l'embenat; que els crancs m'escuïn d'esme
Ja és prou fotut; ara, que ens hi tanqueu de ferm, astuts
D'ells i mesquí d'eu, en gàbia atroç, d'on amb cap tust
Que eztibi ni burxada de dins estant, prou no faig
Com pany d'interruptors atès pel llamp, sinó fer ja
Que encara em devorin amb pus devoció; botí
De pirata dec semblar, ara que al malpàs, desoït
Per la tripulació, fuig de l'escena a sebollir'm
En illot de malamort; així no puc 'nar enlloc; m'hi
Podreixc; fa feredat, mestressa, oi, fins a quin punt —
El vagabund vol fanal i bolic, sols disputen
Alguns la gruixària del darrer; guaiteu, mes jo
Sóc només un bolic tot sencer, estic sense el goig
De veure'm home estort, amb els turmells no pas raguts
Per cormes ni amb cap dogal que em torç, devers un gust
O agre inic i contrari, el coll; sé que em voleu gras
Vermell i perfumat, mes tot us surt guerx; em glaça
A lloc aquesta cuirassa o closca d'ostió on re
No em vol perla, jatsia l'amagat que rac, on m'err
Bon tros o em comenceu d'estòrcer, car és prou palès
Que enfonyat sens gaire eixaure en enguixats, calcer
D'anyell d'immolar, bàlsams, gases, benes i encrics
Encara em faig malbé més, caquèctic, groc, és un risc
Greu d'ensumar'm, d'úlceres noves tothora sóc-ne

Hereu; eu, amb el bri d'albir que em permeteu responc
Que d'aquest orc ocre ja en tinc prou. "De desagraïts
En vessa, prou és sabut; per l'ambre et veus; desa't, trist
Neteja't les ulleres, posa't les de vidre clar
Ets, quan t'escunç, un pany ronyós, esbalandrat, fecal
De carrinclons ex-vots; t'adob, t'apedaç i et junyc
Amb matemàtica gelosia, i el vell encuny
Segueixc arreu; ni esbotzall ni entec del motllo s'esmuny
Pouc a les rels, als tolls i als recers del record, munyc-ho
Tot, fotos, espills, àlbums, raigs ics, robes d'armari
Adhuc muntures d'ulleres, fins que guaita, mira
Si fa no fa ja el tinc, tot el vaixell dins l'ampolla
Dic; malaguanyat broc escalabornat, cap puell
Ni piu més, prô, no manca i, tot i que de pronòstic
El veig, si puc evitar que ningú altri me l'osqui
Encar trob que espatllat com ve el rehabilitaré
Del tot si fot no fot. Prou sé que ets un pèl aeri
I que et plau com al sull merlot de trenar les cordes
De les melodies que duus, queloni, a l'escorça
De la pell com plectres o llosardes imbricades
Tothom tendeix al seu agre i el teu entre dacsa
I blat vivaç i dalles i urpes i ous de serps i banyam
Deu raure; no pas amb babuïns cults qui fan: bany-me
En bombolles roses car lleu em toca de prémer
—i, finestra endins, aquell qui prem primer més preem
D'ençà cascú de la seva, tots els altres." Doncs si ho
Sabeu, què espereu a estòrcer aquest vostre cranc mansoi
A talls d'estisores? "Pardal golafre, això et volia
Dir: que, ans d'evaginar't de la gàbia, com vols, ai

Que no tractéssim d'adobar't les ales; tan bufó
Com érets abans, i ara, pobrissó crustaci pitof
Massa entostassadament ultracuidat, què faràs
Enlaire? Com garranyic de xiulet, quina farsa
I en contrasemble quin ultratge tampoc no fores
Pel cel —t'hi esbutllofes, llufaire, a reacció, força
Irrisori, gens virtuós, i tothom s'hi pixa
Ultra tapar's les orelles, els pinyols d'esbiaix
Els ulls fent-los baldufa, les dents d'escarritx cosser —
Ganyotes de fàstic, rai; reneguen: qui t'escués
També de part de coll, et maleeixen: això no és pas
Volar, això és fer lleig pel món; a tots ops, qui t'escapça
No ho fa prou, maleixelat; se'n lleixava el tros més gros
Sols se't salven els peus; turmells amunt (és greu, açò)
Ets un farnat ofenós de penjolls, barballeres
Crestes, carúncules... Sols empès en joli, llassa
Pel pinyol en fals, oi, vull dir, el gall estireganyat:
Penell elèctric que colca els llamps amb què han d'encetar
Ans de gavanyar climes i cels els déus dels aires
Irats en veure per les ones del so vair i sa
Monstres esquerps fent-hi tentines, de sorolls formats
Esfereïdors, gori-goris i glop-glops d'un rast
De titots massa sorrats pels cactus sagnants i sems
De l'excrescència excrementícia, grinyols d'esme
Molt cacofònics, de merlot letàrgic i vespral
De sobte, ah, atès a l'ala; i doncs prou parlar
Prou cal, ça com lla, abans no t'obrir'm, tova a tova
L'ou si fa no fa antropomòrfic on un mostassaf
T'ha ficat, perquè érets naquis i il·lícit, font d'entecs

I de contagis de què ni vaccí no hi ha, dantesc
Barreig de verins en forma d'home duits i concentrats
Dic, prou cal que una estoneta t'amanim en contrast —
Al joc molecular duies totes les de perdre
Fretures d'uns jornets sense ansietats, en plecs de per
Riure endarrerit ans arrecerat; molt més et val
Que no en sofres de malalt, en llençols de manefla
Infermera viure, i amb manxetes i termòmetres
Això, rai; sabatera de l'ànima és ta mestressa
Recorda oimés com a trenc d'últim estrup t'hem salvat
I doncs, ca, faràs'ns bondat, car et volem sens falta
Al capdavall ben calçat." Amb embenat de mòmia
Veig, estrany condó. Anireu amb compte, o sinó ni mai
Aquesta és la qüestió: em titlleu de vit gegantí...
Oh, per les dolces ones del so s'engega la nit
S'acoloreix la tenebra amb moscs volaires d'amor
Us conec de quelcom, us conec de vista o de nom
Això sé, prô, que a tothom el vostre forat humit
Diu-li, badat i franc i tremolenc: fum-t'hi, fum-t'hi...
Xarnera fina de suor de flaire, hi agonitza
El cranc salvatge, mutilat i enamorós del jazz
"Atanseu-vos-em, marit, i estalvieu-vos-em el baf
Cordes del so, s'hi congria el rou —rapsòdia blava..."
*
S'adorm en jazz com cada nit
Net de trascor i d'angúnia
Hi és sovint l'atlant petit
Qui sosté sense rancúnia
Dúctils replecs de trau humit

Pètals mollencs de petúnia

De flors de penombres i oblit

*

Porprats velluts de lluna llunya

Hi rau en ressorts i impunit

Terra dels somnis, Impúnia

Viu-hi com vol, ert o pansit

Jagut en era d'almúnia

Porró al costat, cap pes al pit

I l'armenter i sa pecúnia

Llurs bels i brums, flautes d'oblit

*

Bruns i bells, fruits de Morúnia

A trenc de trau. Fa l'adormit

Esperançat — "per a tu n'hi ha"

Li'n diran, del forat humit

De bat a bat, "fum-n'hi, fum-n'hi, ah!

Ans que, despert, torni el neguit

Que et colla a la vil calúmnia

Que ets disparèunic, hò i sens vit"

Conhort del jazz, qui l'enruni ha

Fos el so dolç del dolç oblit

*

Heu dites bruixes, cavà? Així mateix la sogra?

"Ah, els anys se l'enduien. Us empipa gaire?"

Gens, gens, gens. Jazz tic bé així, jazz tic bé així. Gens, gens, jazz

*

I en gençor et bellugues com la nit que no agonitza

En cels serens i climes sans; de llum i fosca mig

I mig se't barregen alhora cos i coratge
I ara véns tendra com la tenebra, dona, a besar'm
Somrius part dessota el nas i les ungles de la mà
Trefugen, es basquegen, s'allargassen, règees
A esgarrapar'm el pericarpi blindat, sens reixa
On hermèticament se'm fa malbé ans fon el pinyol
—pol·luït per l'emoció, s'erosiona, on giny-lo
Tost convertit en menys que no ànima de ximpanzè
Ni canviot; ans veig-lo cor d'una ameba qui anès
Amorfament engreixant's de carnús pus i pus llord
I en contrasemble covés ensems i país el lladre
Gros, doncs, de la meva personalitat, monstre el qual
Qualque jorn, desclòs o cagat, vector vehicular
Endavant, amb urpes, botris, cilis, usurpant-me
Nom i cos, te'm vindrà nitament a visitar ans te'm
Voldrà engalzar un alficòs descominal i que en cap
Eixaure va balder —et desballesta ans estripa
L'esquelet, cada os bitlla tombada ans a l'escapça
"Ni per a vós, home, el temps no s'escola debades"
A trencar'm la closca maldes ans barganyes
Gens innocent ni carallot; vols que de la capsa
O corn de Pandora, on, menys d'esperança, coc en mals
De tot caire, foti el camp, i, llavors, bé que massa el
Tenim vist, jo i mos ulls, també mos entrevins vegin
El Sol. Mòrbida bòfega amb potes, molla Eugeni
Malreeixit, renoc immens qui del seu embolcall
Eixarreït ix amb el vernís de la despulla
Virulentament asclat, glauc gamadiu que encar
Regalimós dels sangtraïts molt repugnants que entre

Els replecs del clatell les dents de la ferramenta
Aitan fera de l'euga amb esquírria li han menat
Àdhuc només d'ensumar'l ja li fan figa al voltant
La pugó i els de més dels microbis qui piloten
Orbament per la suau marinada. No ho sé pas
Guaita'm, si dius que tens l'estómac prou fort, l'escorça —
Butllofes i llúpies pertot, lluents i roents
Com perennes ans perpetus galzerans; fuig, ens t'
Esclataran als ulls si a torpedinar'ls te m'
Atanses a mastegots maletzibats; amb ast, me
'n fotràs un tacó i tanmateix no podràs trencar
(Hi gos, alt, messions) el guix de l'encric que en sac
De mort em manté; aquest baldufari de sarcòfag
On, a ops de bruixots o metges, em captures, colga
Com càpsula d'època, les meves memòries
Les quals, com qualsevol altre amulet o pòlissa
En cibori de podridor, en ostensori amb fel
I pàncrees, es gangrena —i tot altre òrgan feble
I fer, fins ara il·lès, també. "Mes enraoneu
De càpsules hermètiques ans no pas de nua
Fusta, mes de metall inalterable, on es desa
Tot com aquell qui diu d'empertostemps; de pàncrees
Ni de fels, parlem-ne: em fa que l'airet marítim
Salat, només us pot anar bé: tant per al ritme
Somàtic com per al del coratge. La costa, cavà?
Excursions a tot alt, adu, filla, en batiscaf"
Malabua, però! És com si vols encapsular
Ja no pas un riu, un Flegetont: torrent sense gual
On totes les malalties bullen en sang, la sang

Que fins ara han perduda tots els morts! Tip de sagnar
De perdre els sucs de bufetes que com més anem més
S'eslleneguen i escaguitxen, boterut, ja no em sé
A qui adreçar que em faci ni molla de cas, car vós
Cavanet, senyora? Vós us agradeu en presó
De veure'm ans heure'm, prou que us conec dels anys ençà
"Moixonet malparit i golut no pas de fenàs
Ni de pellucalles de ric, ans, llas, de llibertat —
Fotrem goig, balbuç, si t'hem de sentir gaire cantar
Car, sovint, sobretot quan t'emprenyes, tots els arquets
Amb què fas vibrar les cordes de la veu - oi, aquest
Violí d'on acompanyes els missatges pòstums
Dels teus histerismes pecs (i naltres rai si tossim
Enmig de la samfaina d'estrèpits) - m'hi jug que el test
Més gros no deu pas fer el tros d'uns escuradents curtets
Ni àdhuc, trencats en escruix, la mida del dit al cul
Que et fica el proctòleg. Doncs, pobrissó pardal d'iglú
Qui s'engelabreix i, sobre, sense de cuc ni un tast
Car li manca àdhuc el de l'entrecuix (pus els untats
Benamanits, del somni), ja es mor de gana, ves com
Li'n treurem, i d'aqueix trencacoll? Cridem l'èskimo!"
*
L'infermer de boigs, suara convocat, l'apavaiga
A cops d'arpó. Cada fiblada de tranquil·litzant
A la caròtida li duu embats violents de pau —
Quan s'ensorra, la catifa li par jungla vessant
D'esponera, on ell roman, supí, el cimbell cridaner
Qui atrau els entomòlegs, els bisbe-trempats i els arquers
*

Hi ha els amfitrions qui creuen que ho coneixen tot
Hi ha els vaixells que creuen els oceans
Hi ha vaixells amb pler de creus
La Terra, vaixell
Cemintiri
Que creua
Els cels
*
Crebant filferros eriçats
Assats enfollit i fort bast
Ganyolant que prou d'embuts
Fuig, isnell, de l'èskimo robust
No contrastant la caquèxia
S'estorç d'arpó i d'atzagai
Amb força de coratge i amb
El guix, que pel que en sabem
Li fa de fera cuirassa
S'esgarrinxa el cuir del nas
I, com en Capó, galtaesquerdat
N'ix tanmateix sens pus proferta
Ni regal de greu recança
La qüestió: que se n'anàs
Home sencer i no pas naquis
Car sols és de bona nacsi
Hom lliure, ço és hom tot ple
A desgrat que més d'un pèl
O ja tot un re li manqués
Idò, cap essència anc se
Li farà aitan necessari —

Llibertat vol dir que ahir
Pots fer lligar amb la Histori
Que més et plagui de fer't oir
No pas dependre del lloure
De muller, d'escarceller
De feixista i romançaire
Com escarràs de petrolier
Lluert en gàbia de tieta
O tit mesquí qui fa el soldat
*
L'horabaixa és hora del naufraig —
Quan, perquè de córrer s'uja
S'ajeu vora una soca eixuta
L'esglai (ja és asexuat)
Anorc el torna, o si més no
Li duu les turmes qui sap on
Canó amunt, a fê-li de batall
D'alarma i de baratlla
Pel cervell esborneiat
Maleita hora beneita
Dos pudents de la gurrípia
Li surten de trascantó
Un li etziba el canonot
L'altre fa: fort, estreba-hi
Per a despullar'l del guix
I millor poder'l atupar així
*
Ara el saig feixuc li mostra el xap
El xèrif alat la xapa

I els entorxats a la gorra
Ell hi llença un feble esguard
I al saig del carall grassonet
I menut que sens gens d'onta
Se li pixa a l'esquerda
(Malabesti malesquerada
Aviciat, fart com monsényer
Repel·lent, cruel, sense seny
I a qui pleveix odi indivís)
Se'l guaita amb fàstic i desfici
*
L'han tractat com un vil trast
D'escàpol de gàbia d'orats
On gavanya espill i hamaca
De fer's un trep elleix amb un mac
De cada ordre confondre'n el so
I òlim de criminal perillós
Per xo hom l'ha esterilitzat
Ço és, tallat arran la tita
(Mentre el xèrif el copdepunyeix)
Hom no li'n lleixa ni una inxa
I pixa per un trauet
Ep, ni a pipeta de flauta
De dona no li puja allò
Que encar li roman damunt el goll
Dels dos botons que no el fan apte
A fer, prô, en cap cony cap àpat —
On el saig molt s'hi esclafeix
Mentre el xèrif de fet el linxa

I, amb ulls burells com el vestit
Que vesteixen i com de besti
Qui saliveja tot glaçats
Se li posa sovint a l'abast
I falleix el batzac a cient
On l'ermità re no fa, quiet
Prou sap que l'altre l'arrameix
A tornar-se'n, vol merèixer
Doncs, una excusa per a occir'l
Del tot, com tot pudent és enclí
A fotre tastost com li lleu —
En escorcollar'l, un clauer
Volen trobar-li: els qui et roben
De dignitat (i et tornen borni
A puntades), bord i lladre
Sempre et volen. Oneja el llard
Del saig quan el sergent fa: som-hi
Ara ets foll, cabrit fores òlim
Com et coneixem, coneix-te!
On l'algutzir s'ha desfaixat
Ans descordat; mentre se'm pixa
El sergent, qui més que bardaix
S'aesma filòsof, a tesa
M'atacona, en putes dees
S'empara tot aixafant-me —
Se'n riu l'altre: infantem
Un afoll, i mai no diu: afluixi —
Se'n paira, prou ho té flix
L'hi porta fluixa si m'occeix

L’inic qui el mana; a la cuixa
Pus de greix, als sacsons pus de gas —
L’únic per què li obra l’excusa
De cervell o nyap del cap, tosc
I flonjo, que voldria amb tocs
De fanfara, i goigs flòrids i escaig
En escruix tot trepitjar
Amb la fi reprenc l’inici
De jove us la jurí, l’inic
I l’incult, espanyols d’ofici
La fal·làcia de l’infeliç
Galdós destí: per pàtria
Malapell, i estripada rai
Us donen, i dins, ni darrere
Ni davant, re no hi ha; darrer
Comiat: ambdós ja us foteran
Cridem, i sempre: eterna
Mort als qui s’espanyolassen
Visquin tostemps els catalans
*
Gicat belleu per mort, quina puixança
No m’envaeix quan ja no ensum pels voltants
Llurs ganyes de malparits ni ganyotes de bajans
Baldat de valent, i tanmateix amb quina hilaritat
Mitgesmerdes fillsdeputes, no em grapeig ni compt
De quines peces encar no romanc si fa no fa muntat
L’ull burell, curull de mal fel, ha guillat enllà
De la pollancreda; sóc el puput llarguerut i maldestre
Qui el voltor maligne i fred ha estalviat

O si més no no ha devorat del tot per un oi i un malgust
D'allò més esgarrifós que tot de sobte l'ha estavellat
Se n'anava tragitós, orxegant, amb el fel a mig sobreexir
I amb l'hipopòtama pallús darrere bo i demanant-li què
Pot-li proferir: un cigaló, un cigar, els llavis, l'esfínter?
Sóc el puput qui vola part damunt de les capçanes
Dels polls pus alçurats i amenaçadors
De por del vent no en tinc pas molla; ambdós fem u i se m'enduu
Encar més lluny cada bocí de rebuig que se m'encastava
Obsedit i sovint a la insabuda; al contrari, obr
Totes les ascles de bat a bat, per ço que els flats
De la ventegada em netegin part dedins així mateix
Com una casa que es vol nua i essencial
Com un avió fantasma sense fòtils, reblert d'espai
Totalment escombrat d'anderris i de tarararats finestres avall
Sempre hi vull càpiguer, desempallegat, res part damunt
Res part davall, com el cor d'una muntanya amb una cova
Que la trauca de vessant a vessant
Atzagaia adreçada, dit del fat
M'hi empal, em regira, calaix sense secrets
Taüt sense mort, corpenta sense òrgans
Cap de mort sense verms
Fonament, fonament
Fonament i prou, fonament
*
Cau en un clot a veure-hi en Plutó
Col·lapse vodevilesc: vernís de paradís
Que vola en mil escalaborns i bocinets
Larves i escarbats en llurs caus i nius

Rels entortolligades d'orquídies, ullals
Fossilitzats, trilobits i les venes de foc
Als sílexs —el mitjà ja és el missatge
D'heli volàtil l'escatxiga, en esfigassar's
Cada cassanella; en esllenegar's cada falguera
Que el deixuplinen amb oli càustic li és vijares
Ei, i ara com eixir-ne? Perd l'agre de la natura
Si els seus estadants el botxinegen
Desdeny de llimacs qui l'escopinen; cargols
Més dinàmics qui s'eixoren janglant
I l'escarneixen, és clar, amb crits de: banyes
Banyes; dements nadius subterranis
Tartranys i adu llangardaixos se li espixen
Escuen, migtrenquen i tanmateix tornen a fer's
Créixer cues, bisbes, cossos; serps armades
Amb cólls per corbates, ec-les empassant-se
Indivís, el tòtil i la granota
Al cap de setze nits (som a disset de juliol
De mil nou-cents cinquanta-u), assoleix de capllevar
Enmig d'un jorn de dia asolellat; enllà
De l'esgardís, ben a prop seu, pot ullar el festeig
De dos geperuts, llurs ormeigs periclitant
Entre escumes i bombolles de sedes fisiològiques
Estrany compromís: és com veure cardar
Bellmarins lluents de greix amb manatís molt bufones
Satiret de pa sucat, diana de secà
El rabeix i fada el fitó bategós i coruscant
Del joc concís de colibrís i petúnies
De pipís i fufes, de tubs i tubuladures

I ou com el geperut retreu a la geperuda
“Tu i els teus fotuts parents! Amb tanta de gentalla
A casa meva hi esdevinc de més”
I ella li respon: “Això és tot el que vens?”
“Venc també geps fictes, oi, de postís”
“I s’escarranseixen?” “Qui?” “Qui cony
Els geps.” “S’escarranseixen, hò, una miqueta
Amb cada bugada o rentada a fons o estubada
Fins al punt que al cap de cinc o sis mil
Rentades (depèn de la intensitat d’aigües i sabons)
Adquireixes l’enorme plaer d’esdevenir de bell nou
Dona o home sense gep” On la joliua manatí
Per comptes d’escarxofar-s’hi i escunçar-s’hi millor
S’enfosqueix i es tiba tota i, sobtadament i cossera
S’escarafalla molt, allarga devers l’ermità
Soliu i a mig sebollir el tarot proboscidi
I li fica com aquell qui diu l’ungla d’un monyó
A l’ull, alhora que esgaripa: “I ara apedreguéssim
El camell gamarús qui impunidament ens espia!”
*
Deu dur dol per elleix, esquenajup
Massa carregat per pler de verdancs
Porprats, bofegats ulls de vellut, bonys
Treps tasconats encar amb escalaborns
De macs, estigmes embastats per ungles
Repleguívoles de tigressa gens
Enlluernada per l’arronyacat
Espectre peristàltic, de qui el pliu
No gaire convençut fou de mai no

Conquerir cap bé paral·lel on la u-
Nitat ja li omplia les necessitats
“Hò i: de dos ulls, només un m’hi veu gens”
D’on feia avinent que en realitat només
N’havia vista, de l’escena, un tros
Comcaleret, ço és, la justa meitat
“Vostè comprèn: com tot hermafrodita
De debò, no és pas que pugui gaudir
Per doble partida, ans, pus tost, amb
Menys de la meitat de mig aparell
Si fa no fa, és a dir, al capdavall
Com aquell qui diu, amb no cap, em veig
En contrasemble molt limitat; si ara
S’esdevenia una tronada, mare (!)
Eu qui anc no haig cagat alhora amb ningú
Ni tampoc me l’haig pelada sinó sol
Tantost, en menys de cap estona, envides
En acabat de percebre el perifèric
Tremoloret del primer retruny, ja us ben
Jur que (si us plau no en preguéssiu pas gaire
Susany, tot el nelet pertany a una fi-
Ziologia, ah, llas, eixelebradament
Emasculada), diarreic, us em... Ep
Ja hi som!” La geperudeta qui a cops
De bastó l’atupava ans cercava belleu
De tudar’l del tot, però, tothora
Un cas con un cabàs, d’on era palès
Que el mesquí esfoiregat, si en acabat
N’havia de treure l’entec, tampoc

No s’havia de veure unes orelles
Gaire senceretes —viu, encara rai
Mes, manoi, en quines condicions
*
Tartrany a qui el xàfec negava el niu
Ixc i m’embranc per atzucacs on tot és
Ciment, quitrà i toll oliós; xollat
A la xinxola (banal subproducte
De la general caquèxia), silent
M’esllapís enlluny del clot on defequí —
Per ço de no esgarrinxar’m a l’esgardís
Faig botets rucs damunt el fang; amb instint
D’autòmat, peonc cap a les tombes, cuc
Virtuós, de qui les protagòniques
Ganyotes i els peristàltics, nounats
Enravenxinaments el pinten sovint
Com si, revera, executés qualque sol
Molt intricat de trompeta, d’on els qui
Gens indulgents al seu darrere integren
L’orquestra, més que més aquell qui irrita
I remena la caldera i esclafeix els
Platerets, voldrien enxampar-l’hi, nínxols
I esclafar’l del tot; pessigollejats, fan:
“S’esdevenia que s’esqueia que ens
Queia part damunt, d’on, ah, llassets, patac!
Com un mosc qui ens monegés pels traus del nas”
D’on espeteguen les rialles, les ri-
Alles de carnús, rialles de farnat
Rialles d’enfinya, rialles, ria-

Lles de cadavres, rialles de caps de morts
Ben rostats per virons i saballons d'anys
Ha quòndams, òlim actius, descarnadors
D'orquestra de morts gens mudadets, tots llords —
Xop com els xiprers i els moixernons, xop com
En Serapió, també vull arrecerar'm
A l'empara d'un ninxolet ben gint ans
Cunz, cundesc i curiós, deshabitat
Com pus llongament millor per ningú qui
Fos —ni, amb més raó, fou
*
Senyora, pujàvem al capdamunt del xiprer més alt
Com un baló tot d'una estort i efervescent d'embranzida
Volí fins als límits de l'atmosfera; aitantost, però
Em desumflí o si més no començí de desumflar'm i el vent
Se m'emparava i em duia a embrancar'm per la cruel capçana
De qualque arbre alterós, on els elements em fuetegen
—ombra molt grotesca d'allò que suara fui i encar poguí
Ésser. Com el pescador pallussa qui no solament perd
L'ull a l'hora de llençar al riu el llinyol, ans l'ull que se li
Enganxava a l'ham, i ara en penja: voltat de nervis inquiets
I sagnants, fa de bell al·licient per a un peixàs de prèmit
Qui alhora se li escapoleix amb ormeig i tot, ves, car el
Pescaire pec pateix tan esfereïdorament que ha haguda
De lleixar anar adu la canya..., així eu, qui abandon, amb parts
Com més anem més feixugues de cos, tota esperança. Som
El cucut, ja ho haig dit, de qui la mare escollí la xagna
Equivocada, la xagna qui em tortura, la xagna qui
S'és volguda cirurgiana, proctòlega, quiropracta —

Sollada de carronya fins als colzes, ella i els seus fills
(Qui m'han batut al fil cabdal de la desclosa), les hordes
De xagnets qui com xanguet abassegadorament la ronden
Tots plegats operant-me closca endins, amb podalls, destrals
Rascles, garbells; amb braços espàstics, envides som nats
Rampelludament m'esporguen, foten la guitza, tenaçment
Anatomitzen, entre acrobàtiques espurnes i lapses
De vertígens, fins que no els esdevinc, àdhuc intravenosament
Pols seca de ratat trecaclosques; somriu molt criminal:
"Prou pots, tanmateix, cavà? També et besí ans no et matí"
Fui sol en la penombra, i amb molt de compte, amb peus de plantígrad
M'allunyí de la pagoda, fastiguejat de religions
I cordes; ans d'anar-me'n, generós, esquerd altars amb
Esquelloles i escric renecs damunt les rajoles, prego-
Nament profà; només el profà, prô, fa; fa senes ni res
Que s'ho valgo, on "ací no hi ha rebaixa", hi tinguí escrit
"Descoratgem el moltoneig; els millors-venuts sempre us
Costaran de preu doblat"
*
Hò i mentrestant, ça sus, què hi fotem? Paó contrit i androgin
Les membranes dedins les orelles aitan enrigidides
Tens que ni el tro no sents perquè t'esglaís i doncs assagis
Finalment d'estendre cues i ales escassigallades
Polloses, bon tros calbes; pel que fa al gènere, indes-
Criptibles. T'assetja un desglaç d'espatotxines choristes
—senyoretes, espiadimonis, mosquets i efímers...
Albíxeres voldries cantar amb llurs bulbs raquidis tots
Trempadets, mes et saps el cos inhàbil i el coratge
Excessivament sorrat, d'on, maleïda adversitat

Només et roman de bell nou despenjar't i anar't a colgar
Casolà, al mateix nínxol, d'on larva eixires i on larva has
De tornar; prem amb totes les potes damunt l'escorça bare
I esmuny-te, sense estrompar't, fins al forat, on pedraferits
I d'altres erugues roseguen, pus pacients que no pas tu
Els trencapedres
*
T'hi rebia na Mort, qui com ta mare, en confondre per
Una noia de vidre un escurçó, et repeteix d'empertostemps
"Meet the bug, and meet the bug, and meet the bug; i ara et present
La cuca, et present la cuca, et present..."
*
Qui tornés, em dic, esguardant les tombes obertes i closes
On us heu podrits tots plegats, als antics akelarres
D'algoleja, d'on tothom havia d'eixir'n bord, senyalat
O canviot; als viltinguts col·lotges d'Alcoletge, on
La jugadriu i jo érem sovintet aitan bon tema
De conversa. Car ara qui som ni qui sou? Res, malendreç
De malracó; amb llengua de pedra tosca llep el miratge
Dels bous i l'higiènic esclau que jaquien darrere ran
Les flors del prat totjorn en plàcids ans plaïbles capaltards...
Ella era davall l'arbre amb el berenar narcòtic estès
Encar part damunt unes estovalles que com camaleons
Molt plans canviaven amb la llum; no m'aturava a consirar
Els llimacs i llurs estralls perifèrics, ans tots mos senys
S'agullaven a la resplendor emesa per la dominadriu
Bòrnia, és a dir, vós, de qui la sola presència era prou
Per a escollonir'm ans torbar'm tot; quan, badoc, fiquí els peus
Al bell mig d'una de les butllofes de merda i vós aplaudíreu

Jo em véu ans fiu com el mosquit esclafat pels platerets
Eufònics bé que un pèl estridents; llavors, en desenganxar'ls
En posâ'us les mans a les faldes, m'ensorrí en mil bocins
Xemicat com xerri pertot arreu; em sacsàreu la clepsa
Em fregàreu vi dolcet al polsos: tots els sedassaires
I les samfaineres en foren testimonis; l'enveja
Els féu rau-rau entrò que els trabucà el destí: amb un petó
Mig d'esquitllèbit havíeu segellat el contracte tàcit
Que d'empertostemps us m'endollava; ah, llas, mai no en sapiguí
—vaccinar-me'n del verí i ni cal dir del molt més virulent
D'aquell afoll de becgroc esmortuït, aquell moixonet
Nonat, mesquí i desemparat qui encar i sempre treia el nas
Quan ens esbatanegàveu els llavis peluts del centre
Secret de la carranxa: perfecta fornícula on
Com verge o deessa de devocions gairebé unànimes
Senyorejava el desnerit litopedi de pardal
De qui el vernís formatjós (que put totjorn amb una ferum
Que eixoriveix ans empoixevoleix salvatgement el zel
L'arreçó o l'estre) ens envescava sens ulterior remei
—atletes conyferits qui ara tentinegen entre escumes
Espesses i bromeres; com esferes, adés llisament
Arrodonides i tot de sobte esguerrades, cranades
Escabroses, s'esfonzen tovament cau dels gastaments
Endins, ja sens esme d'espolsar's cap altra esberla, taca
Ni llord repèl que se'ls espelleringués per les arestes
A trenc d'esllenegar's del tot, només el vostre sacre nom
Els retruny encar per les boterudes bòfegues. Gens ni
Molla d'histerismes, només ens sent el coll quan, tenallats
Per l'insomni, recitem: Elvira, Elvira, Elviretaaee...

*

El van trobar qui envaïa un nínxol enemic
Amb dits empeltats de xerracs, al guix de l'antosta
Hi havia escrit: no hi ha rebaixes. I llavors l'esme
El fallia, es veu, i amb ungles a bocins només
Era capaç d'ensorrar's amb quatre esgarrapades
Que davallaven com flingants de desmai fins a
Les genives corcades del cemintiri, de qui
Les lloses erectes eren les dents i queixals
Del drac desnerit qui de nits endrapa els maleïts
Àngels del fang. L'ull de lluç del mussol sotja els vaivens
Dels eixams esfereïdorament delmats; seriós
Substitueix el punxa-sàrries diürn: l'ònix
Opiniós del voltor. Se li fonien, com molt
Antics papirs al celler oblidat del melic, ara
Els darrers ratolins cargolats davall la pell
Esquerdada i, mòrbid i porprat, menava cap a
Uns nítols abassegadorament rosegats
Les espases alterades de les mans, les potes
De gall garratibades, amb dits que com claus molt
Martellejats de gangalla de mànecs se li
Desenvolupen monyó amunt amb eriçat desig —
Dins l'entrelluu automàtic d'un Sol despès, li era
Vijares que un parell d'ombres, entrelligades per
Una preguera flasca, se li atansaven a trepigs
Tossudament marcials prima drecera dels horts
Ençà. Ja més a prop, amb llurs veus ultracuidades
Enfilaven amb feixugues agulles de sac panys
Sencers de papallones de llur llorda vanitat

*

Ras, m'encauí encar més profundament, on els vímets
Fleixats de les meves costelles van guixâ'us damunt
El vult humit de l'antosta vagues mots en xinès
Que elementals volen dir: cel, Sol, vent, terra feraç
I creix, creix, creix

*

Eren segurs que era ben mort i nogensmenys li demanaven
Rudement els patracols, que ell, és clar, poc pogué produir —
Per si fos cas tanmateix que feia comèdia i per ço, doncs
Que no se'ls escapés durant la nit, que molt aterridorament
Els queia damunt, li emmanillaren el turmell dret al turmell
D'un mort de fresc, un mort d'eixaure gegantí i gàlib immens
Fins suara d'allò més fartana, barroer i malaguanyador

*

Dissident qui dissenteix enmig
De les crueltats pus ferotges
Injustificades, emergeix
Tanmateix vigorós; llànties
Despeses se li desprenen amb
Terrabastall quan les engrapa
Per ço de repenjâ's-hi; pren per
Regnes algunes argolles de
Taüt o de tapes de nínxol
(D'on qualque mosaic voluptuós
S'esfulla amb l'esforç de tracció)
I colca, insistent, cap al bosc

*

Tenallat per l'insomni i els dos cossos de mort que arrossega

(Un de més d'ençà que l'hi emmanillaren amb manilles d'acer
D'on prou força poc ha de romandre-li per a anc deslligâ's-en)
Colca cap enllà enfora encalçat per les àvoles seqüeles —
Amb la resistència elàstica no pas del llimac, mes del circell
Llença les extremitats a barrisc, sense guaitâ's-hi gens prim
I, orangutà arnat, s'entortolliga a cada projecció prou aspra
Que ensopega tot ras amb tacte amatent; del ventre no pas toüt
Sinó més atapeït que no mai del mort que duu afegit (ço és
Al capdavall no pas propi mes aliè) — bresca de gelatines
Fètides i repel·lents; ah, com enyora ara les simples bonyigues...
Amb còdols escantellats, sílexs cantelluts, en trenca bocins
Adesiara — esclau nociu, de qui els bocins esbarrien un
Esclau nociu d'esquers, on els llops i llinxs qui l'acorralen
Fan dentetes sens anc atipar's. Verds metàl·lics i lluents
Grocs prèsbits i xeroftàlmics: constel·lacions endins la fosca
Massa ran la terra; adu fa l'efecte que el mort, en ésser
Desconfit, hò, i fet malbé del tot, espurneja com ferro —
Qualque espectre oblidava la mortalla a eixamorar's damunt
Les làpides del cenotafi que raïa prop l'esca o portell
Al mur del costat per on ell cuidava guillar; apar que
Abans no ixi del cementiri algú molt enigmàtic vulgo
Dar-li comiat, o belleu (més probablement) els adéu-siaus
Sígon per al seu acompanyant recós, rebec i reluctant
Molt advers fet i fet a anar-li enrere i haver de fotre el camp
Com un caimà mossegaire i rúfol, d'aquest aiguamort de pau
—nèmesi com més anem més feixuga, albatros acromegàlic
Cada camí més roent i dilatat: els ulls dels carnissers
Esdevenen caos de galàxia, els carraus esvalotats de llurs
Dents no presagien sinó una fi catastròfica d'univers

Que s'aprima i escarranseix a tot estrop, accelerant a anys-
-llum en la tenebra que no regala sinó sucs escaguitxosos
De densa podridor; polpa gàstrica que es resol en bateig
Molt empoixevolidor d'empoixevolits escorpins, de qui
L'ambaixadriu va avençant-se-li cama amunt amb els patracols
De presentació penjats leri-leri d'un ham, talment
Com safranòria que de sobte sagna xemicadament
Car l'heia d'un patac amb els pixats ans amb els verins al ventre...
La fiblada, però, el treia de polleguera; ara fa tombs
Vessant avall, units supliciat i sacrificador en una
Abraçada de mai no estroncar's; un llaurador qui els escuncés
De matinada, si fos prou valent d'atansar-s'hi, aitampoc
No escatiria qui dels dos consumeix l'altre; toca ferro
Com aitants d'altres claupassats desnonats qui en ales geriàtriques
S'arrapen a barrots de llit metàl·lic; mula i pagès passen
Avant, cascú llepant el seu primer terrós de sal; l'ermità
Roman al clot, enlluernat per l'astre que es filtra pel paltruu
Enlaire, tot de mocs, rovell i midó (estalvia'ns la recepta
Oiosa), del seu bessó siamès (plegats fan un xifòpag lleig
D'allò pus: s'escau que a hores d'ara ambdós abdòmens pateixen
Les rigors orquestrals de l'atròfia vironera i són
Difícils de destriar; qualsevol uròleg molt amant de
Ficar dits al cul tindria amb aqueix canviot del doble cap
De mort un jorn de festa major). Esbarts escadussers d'oques
Travessen el cel clafert de teranyines agafalloses
Que tanmateix no n'empresonen cap: les arestes de les ves
Els eixos de les frontisses estrupen, estripen tot tel —
Episodi heroic que altreja noves forces al condemnat
Amb sílexs esmolats comença d'escapçar el ròssec onerós...

Si llavors es pot embotir el cap de turc camal endins dels
Pantalons encara podrà allunyar's inconspícuament
D'aquest brell envitricollat —tenaç parany que vessa de vesc...
S'obsedeix a la tasca; ajupit entortolligadament
Esmena només l'angle de les destralades; de sobte, prenyat
Silenci: un hiat que l'atribola, ja sabeu: una menjaó
Al clatell —pressent que l'alfarrassa algú amb ganyotes belleu de
Blasme i atura, fosc, d'oferir's el boc emissari; aixeca els
Ulls cap al turó xop amb la claror de les fornals i calderes
Del migdia; dues siluetes d'ambre dins el groc molt viu:
Un parell de personatges qui l'escosien, branden el cap
Amb ruflets de desaprovament: "Com ens deceps, com ens deceps"
No val a marrar-la, en aquest instant principal; què cal que fem?
Una de dues: o em mantinc quiet, glaçat, només lleugerament
Sacsat per l'oreig com un pilot de cassigalls no pas gaire
Homogeni llençat per gitans, o em fic a cardar com un boig
El brou de carpó i els oronells i els badalls d'aquest súcube
Meu, tant se val, íncube sol·lícit, de qui la passió m'eixorba...
Desconfit, es lleixa anar: de cua d'ull, els veia remoure's
Ara li cauran com una llau i l'acusaran, com els grills
D'assassinat i martiri; enfonza el crani a l'entreví del seu
Germà bessó i s'hi subtilitza, com el ratolí entre la palla
I els cagarros de l'establia; al cap de poca estona, ou les veus
Molt a prop; es coneix que de primer i de llunyet el confonien
Pel màgic atot d'un monstruós capoll, car ec que aquells dos
Resultaven ésser al capdavall un parell de veterinaris
Entomòlegs d'afecció, ocupats en recacejar tota mena
De cuquetes i cabalment els espiadimoniets qui en aquesta
Època tornaven l'herba blava; "ospa, l'espècimen, tu!

Obre pel mig el manual i cerca pel laberint d'ordres
I subordres la gran capçalera «COPROBI», asterisc, què ho
Sé jo, «estercorari», o «detrívor», o «detritòfag», o potser «sapròfit»?"
On ell es demana si seran gaire devots i si caurien de cul
Si de cop i volta no es feia el ressuscitat, criptoinsecte
Porprat qui s'esquinça, glorioset, amunt d'aquella sepulcral
Exúvia o despulla com el cuc incoatiu qui desclou
D'una llúpia lútia i et diu bon jorn, amb accent insegur de
Nounat —és a dir, tothom neix com pot, i cal jugar-s'hi que el més
Delicat allò que primer tastava en aquest món era la gamma
Cridanera de merda i sang; omnívors, a glops calds, aquell jorn
U tot ho heu trobat bo; exigus, inics i bares, relliscàveu
Gànguils, per la morca rància d'un ventre esversat, d'un paracolpi
Destrenyudament mòlt, d'un perineu cagat; us rejoveneix
La imatge viva del record desenterrat? Ara que s'adonen de
Llur error, tot i que no pas exactament filantròpics (mes
Filentòmics), es pairen de bescantar la troballa; amb bon to
Estosseguen i comenten que quin mort, oi, més complicat, on
L'ermità, serè com una gralla qui sura en el quitrà encetat
Amb una darrera glopada d'ultracuidança extreu el crani
Malserrat i exclama que cal distingir que ell no és aquí
Aqueix mort, que ell és ací aquest! On els dos nans de geps, ei, molt
Suspectes fan que prou, que prou, on l'ermità s'adona llavors
D'un dels aparells que els penja coll avall: és allò un altre
D'aquells molt redubtívols rectoscopis? Malament, rai; fotrem
Goig, ja l'han tornat a pescar! "Metges, eh?", demana ell també
Molt arronsat. "No; veterinaris, animal", li contesten
Rient els dos elfs qui amb elms d'espeleòleg donen un rampeu
Als escarbats abissals; "...animal, o canibal?", afegeixen

Enjogassadament, esdevinguts xarons pregadéus qui es fan
Recíprocament laxes mamballetes. “Escolteu, és el cas que afligit
Per un flagell de caire endocrinològic esdevenia
No gaire temps ha, llas, cama-ranc, vull dir, ranccamat, on per ço
Que pogués amblar per aqueixes tendres catifes de granit
Hom em fornia, tot i que antanyasses era estat molt gelós
Dels meus esclops, llas, no pas d’hèlixs atlètiques, mes d’aquesta
Pròtesi si fa no fa ortopèdica, veieu?” On ja els dos
Barrufets són ben a trenc de desempallegar’s no pas de les
Feres ales sinó dels sòlids embalums de les motxilles
“Curiós androide, doncs, collons”, apunta un amb el sac encar
Clos. “Hò, ves”, reprèn ell, molt aprensiu d’allò que en treuran
“Aitambé una mica massa orgànica, la pròtesi, cavà
Vós? Car prou em fallia i se’m tornava tota fràcida
Estantissa, adu corrompuda com carúncula o abscés
Bonyegut on poc s’hi han de valdre pomadetes (i flixa’t
També de mètodes casolans que escarneixen els quirúrgics
Com ara fóra de rostar-te’l o escurar’l amb qualque instrument
De punxegària o fiçança manifesta, com ara una llima de tallaüngles
Ves, com si fos un simple barb que has d’esborrar a tots ops
Si us plau per força, abans del balleret; no, no, això és
Molt més pelut i...), i on aneu, pobrissonet de manguis, amb
Aqueixos descominals ganivets!”
*
L’hora que les orenetes anaven a desar’s...
Abruptament orfe, salvat tanmateix com ara
D’un naufraig damunt la platja seca
Gicava enrere la xúrria espectral de pujamar
De claveguera que l’atenallava i llavors

Es netejava a corr-cuita adu
Amb les dents; voldria sobretot esdevenir
Gosset dels dos caçadors qui es perdien
En la fosca incipient; era palès tanmateix
Que als caçadors de papallones i voliols
Els venia tràgicament balder; abans
Que no se li n'anessin definitivament
Els demanava que com em trobeu... "Simptomàticament
Ets pell", li deien, llangardaix bicèfal, sense
Tombar's; li havien repelat l'os de la cama
Del mort adjacent amb forts ganivets i llavors
N'havien escapçat el peu i esmunyit l'os repelat
Per l'altra anella de les manilles, les quals
Ell febreix adu treient-ne espurnes fins que
En fa alguna turmellereta lluent i atractívola
Que arrossega polidament, àdhuc bufonament
I carrinclonament, com una puteta congènita
I, llas, sense gaires esperances; potser
Si els esdevens mastí fàcilment atiable
Contra qui sap quin enemic sobtat?... —consira
I per xo avia un bram ferotge i es torna tot d'una
Nyèbit enjòlit, ocellet rejovenit qui deslloriga
Els golfos florits ans corcats de la porteta
De la gàbia o esberla ras les brèndoles
Del nou cenotafi i s'esbotza forcegudament
Envant i enllà, devers la doble silueta
Minúscula, minúscula, minúscula
*
Anc no els hec, ni, és clar, mai no els haig d'heure

Ni que els encalcés tot al voltant del globus —
Se m'han fosos com els cuquets qui amb
La nit s'entaforen per ço que no se'ls mènjon de
Viu en viu i sense rentar els cucs més grossos
Qui ixen aleshores. I ara? Ara, llas
Sóc sens quest per aqueixes endreçúries
De desolat escarransiment, ja ho haig dit
Puta amb dring-drings de turmellereta bufoneta
Ves, i carrinclona
*
Hauria arribat ausades a raure'm la barba ermitenca
Belleu amb un raor d'aquests que teniu per a dissecar insectes —
Tot per tal de fê'us-em agradívol; barba-ragut, mucívor
Greixós i subreptici com un tartrany, pacient, seriós
Fiable, tostemps ostatge primfilat de la frugalitat
Subterrània, mai condemnat al malbargany i al balafi
De l'agoludam aèria on cau víctima fugaç l'esbojarrat
Estort de fresc; vinc de molt lluny, haig deixès fins als trulls bullents
De l'infern, oital, i hi haig endurits mants tendrums; els oronells
(Llurs parets) em són ja com aletes de peix, de sauri, de dofí
Les genives, més que no pas dents, em serven tentaclets d'acer
Articulats, bons garbelladors de terra; l'esfínter jussà
D'aitan ditejat, és com un forat de font, tot de verdet
Rovell i floridures esponeroses amb faunes autòctones
Molt distretes ans exòtiques i belleu inèdites; sobri
Flixat d'allò pus, nodrit solzament amb polsims dels mineralls
Més abundants, acostumat a una son perenne que es converteix
Sovint en un son letàrgic d'aquells de despendre-hi o escolar-s'hi
La guerra sencera; jagut durant centúries entre els sacsons

I plecs de tots els estrats, com un altre fòssil anacolútic
(D'aquells qui romangueren entelèquia d'empertostemps
Renocs d'un o dos galons i prou, anc adult, adu ni nimfa encar)
Qui mai no enconaríeu, encara menys esquerarieu, amb
Falòrnies i mirallets de vida anecdòtica entre els espígols —
Amb un metabolisme d'aixarop, sempre per a manguis per a tot
És massa aviat: us escandeixc els segons amb l'harmònica
Feixuguia del camp magnètic quan fa una de les seves capitombes:
Fat capgireig constel·latori; segueixc el ritme adormit de les
Esferes, cap daltabaix catastròfic, tot això s'esdevé
Com m'esdevinc: amb la lentíssima evolució de l'univers
No pas alat, mes en suspensió en un èter dens i enganxifós
Com el quitrà: glicogen al fetge de déu, de què anc, llas, no ens
Acabarem de desempastifar; trieu-me, doncs, podeu comptar
Si us duraré, marmessors il·luminats de la natura, o
Llogueu-me de cap de colla qui prengui guarda dels escarbats
Ensinistrats qui tothora, bon pic l'esbataneu, us formen
Nus, amb llurs urses i contorsions sempre aleatòries, les
Lletres de cada pàgina verge del vostre vademècum
Tan essencial, pel qual veia que us guiàveu i anomenàveu
El món. Gairebé com vosaltres, em vull immortal, ço és
No pas substituívol, intercanviable com un altre insecte
I son germà no res menys ensinistrat, mes ciutadà autogen
D'aquest instant infinitament estireganyat; ei, no haig
Vetllat debades aitantes de nits: ensems sé que covàveu
Qualque recolat desgreuge, que esmerçàveu les vostre dilatades
Coneixences a esquerar, àdhuc a emancipar, més: desneletar
Del tot alguna espècie dissortada, llas, molt nàquissa:
Un parell d'exemplars per començar'n, femella i mascle, i llavors

La descendència sàvia, neta, de bon regent i benestant —
No em saltareu encar de trascantó rere qualque roca? Amb afany
Terapèutic us ullc agotnats, celats, a trenc de dar'm l'esglai
Més esgarrifador; com l'hauré paït, em reconeixereu
Guarit de tots els pecats d'origen. Sobtat, no se us ensobina
Ans reneix. És ell! "Ets tu!" Só eu! "Un regironet, ca, perquè
Et guareixi de totes les malalties", i tots tres haurem
Tocades campanes, efectivament, efectivament; i en
Contrasemble exclamem que quin sant s'ha degut haver penjat
Car oi que ens escaiem els uns als altres perfectament, ahà
Perfectament?...
*
Amb molt de compte, el moribund
Amb molt de compte, el moribund
AMB MOLT DE COMPTE, EL MORIBUND
*
Espàstic, arrítmic, com el pregadéus
Va tombant el cap de mort; fa estona que
Horitzó avall es perdien els plomalls de barnilles
Gloquidiades als sengles salacots dels entomòlegs
I les virolles de llurs salabrets, els mànecs dels quals
(Com qui serva gos-a-dir un parallamps ultracuidat
Déus-burxaire, temptafats) menaven
Despreocupadament repenjats als muscles
No tornarien sinó massa tard, en acabat de milions
De llegües caminades, no dic pas dretureament
Al voltant del món
*
L'arrelada tebior de les assaonades nafres

Es podria en una febre freda; el fetge li reptava
Els budells amb bromeres que se'ls empeltaven amb ungles
De vituperi i de martiri; belluga uns ulls rabits, en
Èxtasi inconcret —se li disparen a llur albir i enfoquen
Estranyes sentors d'objectes ordinaris: un mac que put
A roba bruta; tiges de segura amb flaires de marbre
Queixals de vella amb ferums d'amor; un cap de mort que li canta com
La mòria; lletereses, vidalbins, les escumes a les
Llengües pudents dels basiliscs, als ulls dels escorpins, als traus
Emuntoris dels escurçons, als ous dels camaleons, als...
Fica el nas al fang, i es mor, anòsmic, en el pastís esponjós
*
Les aromes o els triomfs
Rom, conyac, bòurbon, resolis —
Licors, ambrosies
O nèctars de paradís que libes
Fruint-hi pler...
Comcals medecines que et salvaen
De la derisió
De l'haver de perir
Sense dignitat —
Epicúria fortitud, m'hi sent cridat
*
La jugadriu el té vora la llar; som a les rerialles
De la tardaó; les crosses repenjades al faldar, damunt
El qual hi ha els lletovaris i els elixirs lluents i virolats
Com cera febrida; eix flagrant: els seus ulls i els reflexs vius
Dels licors; tendrums de nous tumors al front: banyes incoades
O si més no som, fascinats, del parer que el seu cap de mort

Ara a les acaballes, adquireix la retirada del semblant
Típic del sàtir; d'altre recapte al faldar: figuretes desvergonyides
De déus, semidéus i pseudodéus esmerçats en diferents categories
D'estrup: amb ous, amb guivres, amb granotes, amb escolanets, amb cignes
Ens enrojolem com s'enrojola, ànimes artrítiques; menuts, fins trossets
D'estalzí part damunt el suro de les parets; ençà de la roba blanca estesa
Al respatller d'algunes cadires, percebem que el salla un tremolí:
Sí, també ell ens trempa en el seu son feliç, ens trempa amb l'esme
I la fantasia, ausades amb el monyó de fal·lus que li roman
*
De sobines damunt la catifa, faldilles amunt li ulla les cuixes —
Per tot vestit, ell duu un calcer tot tou: mitjons ben dobles
Desparellats, l'un color de rovell, l'altre de clara; ella, enllà
De les faldilles no duu re: al seu forat humit una bromereta més
Delitosa encara; farineta blana, s'hi atansa molt furtiu, sense
Pendre cap risc i ens és vijares que amb urc de déu assaja àdhuc
Un capgirell, d'on el coratge o l'esperit el falleix o més aviat
Els ossos rosegats pel càncer; recula com la serp escuada i rau
Quiet i enyorant-se vora la plàtera amb corquim i safatans on
Sovint, no pas, llas, tostemps, caga la moixa; vull amoixar't
Els cabells, li somriu al capdavall, i ell, aitan agraït, s'hi atansa
A repenjar-se-li'n; "vullc", li diu ara i açò tothom ho sent
"Que te'm moros a la falda", ço que ell, és clar
Amb la devoció deguda, fa
*
Per tota flassada un véllor o boldró de cabra rosegat
Per la ronya, ens rau entre la runa de maons malfets —
Tot això put com un pou de comuna; es veu que els
Gitans ho empren d'abocador per a llurs pellucalles

Ja gens aprofitívoles; doncs, encara amb un cert
Fàstic, s'ha endreçat, enmig d'un ortigall rebel
El jóc on somiava. "Percremeu-me, mort, al forn
De la bòbila", dicta, i bocins emmerdissats de diari
Bufats d'ençà del camp d'esports abandonat on acampen
Els forasters li responen amb gemecs sorruts de rebregada —
Amb això en tindria prou per a una bona mesada:
Em pessigolleges la doble vocació ben compatívola
D'hortolà i de llegidor, bòbila antiga; si encara em restava
Mica de salut, amb quina malallet avial, magnífica
Abassegadora, del pagès quan hom li trepitja l'hort
O els drets percebuts no et defensava!
*
No sé pas si ets un moix, un merlot o un escurçó
Qui sent que orxega i m'abuixeix; de cua d'ull no ho gos
Esbrinar del tot; abans em llenç de cap a l'embornal
D'un dels forns, on em rep el carnús d'un boc, banyes
I ungles lluents, i una lluerneta qui fa niu a cadascuna
De les buides cavorques dels ulls del seu cap de mort cabrú —
Corprès entre l'escrostonament i l'estalzí de dins la buada
No hi sé albirar de cop-descuit l'amuntegament de rellotges:
Tresor al capdavall d'algú qui tanmateix deu vigilar'l poc o molt
Vull, doncs, recular i fotre el camp, quan ullc dins la claror
De la boca del forn, un semblant solcat per les venes polsegoses
De les teranyines; per comptes d'eixir, doncs, encara m'emboteixc
Pus endintre; m'esborrona l'esclat del xiulet del mocós. "Mama, vine!"
Darrere seu, envers nostre, es roba elleixa, passades ortigues i julls
La gallinaire, qui duu a cada final de braç, pengim-penjam
Agafat pel coll, un pollastre mig mort. "Què hi ha, minyó?"

Demana amb escarafall sol·lícit. “Hi ha un lladre”, fa el nyèbit
“Hò? Això no va ni amb rodes, això passa de mida”, i escarritxosament
Esgaripa embut endins: “Què hi fots al meu forat micó! Malaguanyat
Fanal que no serv; tanmateix aquí van aquestes!” M’aboca les dues
Gallines, qui s’esvaloten de valent i m’encomamen l’esfereïment
La polseguera que aixequen dels racons ve cafida de cuques funeràries
De fiçances diverses i de verins assortits i selectes
*
Diu la dida gallinaire, qui cus sense didals
A la vorera, damunt quatre totxos primparats —
(I sense rancúnia li riuen les berrugues
Se li estoven els sacsons, pampalluguen les pigues):
El cul al totxet, esperant que sortigués pel trau
De l’espluga, i ja es feia tardet; tots dos, el toset
I eu, ens posem a berenar: un parell de badalls
De truita amb el botellic a l’abast, i ec que allavòrens
Tria ell al capdavall d’esbalçar’s... Ganyó, xerec
Amb pler de desdò, sobreïx, i, en acabat de qualque
Tempteig fallit, patac que s’estrompa, bo i collant
El nas on, al rampeu de l’embornal de la fornal
Despesa, dos pedraferits fastigosets, bé prou
Amb vocació de taps o candeles, ara feien
La vida; es redreça, però, el desclòs. I, heroic
(Ves, el poca-substància), m’ensenya, com el cucut
Un parell de xagnes exsangües: l’aviram ben
Mort; poc calia ésser gaire pèrita en farnats
Perquè es veiés d’una hora lluny: es veia des de tres
Quarts de quinze: lívides, collvinclades, d’allò pus
Escarransides, em serva, rampant campió

Les dues polles, de qui la vençó tapava els ulls
Amb vels ben dobles de llets congriades d'honta i de
Dol. És clar que, prou cagarel·les, car és llavors
Que me n'adon: el de la doble polla així poc poc
Desponcellaria la babuïna pus carallot
Atès el fet del seu fruit morè, tot migpartit o
Pitjor; ai, borinot, si on hauries de dur el buirac
Menes un gep, on vas també amb l'alficòs aitan
Arran escapçadet? El piu de la sivella de
La corretgeta de la sandàlia t'hi dóna
Adu amb avantatge un podrit rampeu; pobrissó
El planyc, tret, li dic, que no sigos un algolàgnic
Tirà i pervers, tots pla sabem que al món brutícia
Rai, tanmateix. I tot i que no sóc manifassera
Com qualsevol sargidora merdacanera de
Llera o d'areny qui s'ennuegaria evocant
La samfainada de les vàlues tostemps aitan
Trastocades de fresc, "i on has perdut lo matràs?"
Que bonhomiosament li deman, i el barrut taral·-
Lirot us creureu que m'ignora, ep, com si li sóc
Una altra marcolfa proferta ras a l'eixoblit?
Molt s'erra el xicot, ja només evolueix devers
L'aberració; altrament, què deu aesmar's? Que en
Acabat li romandrà temps d'esmenar's? Bada, sí
Prou, sàpigues que de l'estrup de l'experiència
Sempre conceps massa tard
*
El toset Ignasi i sa mare Concepció
L'han pres a llur tartana i, per ço que es restablís

Li han donat que begués dins un atuell de metall
Boterut i abonyegat (que encara servava, a mig
Eixarreir, coents romanalles de la darrera
Cargolada), un brou de coll, carpó, ales i potes —
Al cap d'estona, com l'atiaven que glopegés
Encar del botellic, s'ha hagut d'alçurar que no era
Pas oc, doncs, perquè l'engargullessin a tot estrop
Que havia l'estoig reblert, que aviat hauria de
Treure'ls, perquè l'hi signessin, una pòlissa de
Nòlit, no fa? I que, ei, si sóc a trenc de deslliurar...
Com aquell qui diu, tastost bo per a l'adobador
O pitjor, si sobrevisc: de bell nou els proctòlegs
Jo et flic, i llurs crestiris criminals, d'on no sé pas:
Potser m'estim més de rebentar i que l'assaonador
Faci del meu pergamí aitan historiadet pàmpols
De fanal o, ben cosit, el torni adu part d'un
Vel de tartana; ves, m'esgarrifa i em posa la
Pell de gallina, d'acabar-los, viu, a les mans —
"Us haig de contar què li esdevingué al meu home:
De més a més d'exigu, cul de mal seure, i prim
Belluguet i pudegós com un filaberquí (per
xo em feia un salt al cor quan us he vist regirant-me
El forat micó, que em creia que ja hi tornàvem, que
Éreu ell —el mateix posat tot escarransit, bo i
Furgant al rebost en cerca de res que en acabat
Li fes mica de profit), se'm va ferir un mal jorn on
S'escau que tastava codonys crus - oi? - al bell mig d'un
Codonyar vora el qual ens havíem aturats, i
Ja mai no es restablí sinó a mitges, cavà? Ec que

Se m'havia tornat mig home; l'una meitat, tot
I l'escanyolida, arrossegava pertot arreu
L'altra meitat, irremeiablement morta." Amb un
Rogall commogut a la veu, el caquètic maltip
Volgué fer avinent que hi havia roba estesa, i doncs
Que potser calia mesurar la desclosa dels
Secrets d'esporàdic espiell, d'on, com al través
De l'ambre de la lluerna enllordada, les llums dels
Llamps de la tronada corglacen els infants, d'on mai
Més no es refan: gaseles resplendents hi passen —llurs
Anques gloriosament nues, llampecs d'un instant que
Giquen roderes eternes on les ànimes topen
Amb esfereïdor terrabastall, derelictes
Constants dels oceans psicòtics de desig guerxat...
I si no fóra adient en aquella avinentesa
Que el missatge triés de nodrir el ganut aviram
Amb una bona escudella d'estany o d'aram
Curulleta d'ensegonada o del conglat flairós
D'una amanida de caquis, on "De quins trons garleu
Que em pènjon si ras ho escateixc", amb què li atallava
L'estossec vergonyant la venus prehistòrica
Cal·lipígia, on hagué ell d'explanar's: ves, que em fa por
També que no us embranqueu llavors en detalls que, com
S'esdevé amb els esvelts, senyorívols, sellons sense
Ditades ni nyaps, esmaltats o no, arrodonits
I llimutjats, de belles tonalitats d'argila
O llicorella, no pas, llas, ben cuits ans solzament
Soflamats, no fos cas que més tardet aquests detalls
Aparentment mínims no fossin esca que s'asclés

El patró o l'aspre nerviós que fa d'esquelet on
Penja el canemàs psíquic, on, com la malaltia
Osca els folres i teguments dels entrevins, i adu
Les membranes meníngies, així mateix certes
Revelacions en coratges massa tendres, ves, com
El ganivet, esquerdat d'amagat, d'escalaborn
A l'enclusa, que en acabat ben tost, sotmès a la
Pedra d'esmolet de la vida adulta, en escruix es
Trenca, amb perill de mort per a tothom dels voltants
Així, perforat per les coltellades bares, o
Pegues o dissortades, el seu tremp, on seny, aplom
I equilibri contemporàniament se li feien
Amics ans imbricaven i molt delicadament
Brodaven en captinença, personalitat i
Caràcter ben comcalerets, centrats i de profit —
Ara el plançó creix tot tort, foll, greument agemolit
Per estranyes melangies on s'enranceixen, fit
A fit i caòtiques, cobejances proteï-
Formes, maldefinides, que el fan, de ferm, sa i adret...
Hermafrodític i algolàgnic, i el duen, lúbric
Com llop famolenc i mogut; rabiüt, bavosenc
I itifàl·lic com un babuí en arreçó i tanmateix
Mig escanyat pel coble que el ferma sense remei
Lluny de les humitats flairoses de les dones
Com un boig a cercar arestes als pollastres, pèls als
Ous, queixals als parrufs, rou a les flames, sobretot
Tostemps a fumbre el nas dins els afers d'altri, d'on, és
Clar, aitant si es troba enfre càfiles emmascarades
I desimboltes o, amb més raó, en migrades

Constretes, voludes volpelles i en èxode, ha
De rebre tacons a tort i a dret, car ningú no vol
Al capdavall que li vinguin a furgar amb becs hostils
Voravius particularment privats, plecs encetats
On la infecció rau a l'aguait i s'escola sense
Remissió la persona —per les buades cruels
Del cel orb del desert, sents pessics d'urpes de voltors:
Re no t'empoixevoleix com això, n'occiries
La munió jatsia haguessis de calar foc al món —
Crema l'aire, crema l'atmosfera, baldament ja es
Cremés tot si només podies doncs enxampar-hi
Així mateix el maleït xafarot qui et roba
Ara que et té nu i totalment escarrutxat, el teu
Últim bé: l'urc que en la soledat te té, el sentiment
Que em sóc, a despit de tot un voltant orc i enemic
Senyor únic del meu espai interior; se m'encén
Amb esca darrera d'ésser el pinyol més pregon i
Íntim, si amb lesa humanitat uns ulls esbojarrats
M'hi sotgen, espien; amb quina empenta, hò, i embran-
Zida, no l'acab d'anihilar amb les meves forces
Definitives. On el missatge, nogensmenys, bo i
Fotent-se'n prou de la virolla, s'ensumava la
Flor al trau, es clenxinava a cop d'ungles i, mà-pla, es
Llepava ben amunt el xurrimpàmpol, dementre
Que sa mare, gens propiciada per la ultra-
Cuidança gens plaent del malalt per llur bondat mig
Remut, ja no la feia petar pus, pus tost allò
Que feia era escarafallar's: "I ara! Poc li amag re
A mon toset; mai de la vida no l'haig hagut de

Reptar; sapiguéssiu que, nascut del tot ensenyat
(Com sovint s'esdevé, qui neix pòstum, ensenyadet
Neix —com ara si son pare se li reencarnés
De totes dues meitats ben refet), si mai obre
La boca, sempre li retorqueixc que: codonys, bé tens
Raó. Molt de doldre - sabeu? - que mai pogués havê'us
Passada pel magí la il·lusió que el toset fos
Votat a fê'us cap mal, ni a vós ni a ningú, i açò, és clar
Sentís el que sentís; tostemps se m'ha captingut (a
Part de la miqueta mandroset i putifeina
Que no us neg) d'allò milloret; llassa, jo et flic, ben a
L'inrevés de son parot, qui déus hajo perdonat —
En acabat que ja m'havia costat un cabàs
De pèmpins, el vaig sorprendre jagut a un marge entre
Els joncs papallonejant ans llegint, fot-li'n tu, «Com
Assassinar el vostre consort», llibre infame, ei, d'on
No n'isqué pas viu enllà d'un altre minut i prou
Ara, no us dic pas que qui l'assassinés fos manguis
Únicament li retinc una estoneta la
Medicació…" Mare i fill se'n riuen amb rialles
D'on les urses esdevenen tètriques a la llum
Tèrbola d'espelma que es filtra per les escletxes
Del terrabastall de la tartana, on de més a
Més sembla que es belluga qualque bèstia feixuga i
Lenta; mercès per tot, però és hora d'anar-me'n
"On anireu en aqueixa múmfula on ni muricecs
Ni òlibes saben trobar-s'hi? A banda, mare de déus
Que els mosquits hi piquen de valent amb barres ertes
I serrades." Tant se val, senyora, marrec, poc puc

Allunyar'm gaire —massa arrelat a aquesta terra
Dels meus hortets; giqueu-m'hi anar, darrere, com una
Caguerada. Cavà? No us indispòs ja pus; siau...
*
Vol lleixar's caure damunt el camí com pera corcada
Escandall, plomada mortalla-sac que la pira espera —
Pare, mare, fill, l'han aporrinat, rapaços, i el damnen
Xagnes jazzferides, caps de mort histriònics, espectrals...
Se'ls estorcia, tanmateix —perbocament feixuc de fel
Xerri sense hiats de carro a tota erra. Si es perdia
Per aquests rostolls cap patòleg forense, què hauria
De fer'n, d'eix misteriós esclau no pas de doblers, sinó
De bales de quitrà que aitampoc no menen aumon ultra
On al més oblic de les tiges un suc de carn rostida
Esbossa l'efígie grotesca del tió: urna de
Certes cendres que la indústria de les cèl·lules rebels
Ha atès així mateix de pair? I, si percacés pels voltants —
Sangoneres ixen a esgarrifar'ns-el, tipes com (renou
De batalls del seu cor entre unes dents que com ara punts
De nafra a mig guarir només petaran quan el monstre qui
Malda per néixer'ls, lliure i enllà, haurà crescut amb potes
O banyes prou fortes, alat bony de sang d'urpes demòniques)
Tipes, doncs, com llampreses o escurçons —o com el seu braç tot
D'una apàtic, eixivernant, borrissol d'escates, ungles
D'ullals, manoquelles d'esperons, grops als artells que es tornen
Ulls d'ambre, estranys. Patòleg bo i transformat, ulls esbaldits
Sense teranyines ni pampallugues ni fosfès, els teus
Braços paràsits albiren netament els esquers que ara els
Profereixes; infectat pel lleig, el llebrós, l'esquenatort

El maleït condemnat, l'esguerrat, tres quarts de pixa i en
Gotejava encara, malagraït escorxat, t'estrebes com un altre boig
Llengua, orelles, matràs... Forat jussà avall, et devores, horror
Els budells
*
Carranquejà full avall com un gargot
El deslliurà el cul de la tremuja
Amb un espetec: un feix més —
Malgirbat embolic de parracs
I pelleringues: un altre feix
De foteses i tarararats —
Detritus, rai, ai, pels camps
*
Se'ls ha esquitllat de la civera
A trenc de ficar'l al quiròfan
Actrius, impostrius
Vagarros embatats
Promiscus llogats —
De voludes moribundes
A l'escorxador dels quatre gats —
Paons a servei perdurívol
Aquell jardí n'era l'antesala
Xst, del cemintiri
*
Se n'anaven de bòlit vessant avall
"Burxa'l, hereu", manava el parot
Barana enllà de la tartana
La mare no calia pas engrescar-l'hi
"L'infern n'és ple", n'esgaripa el plany

“Púrria qui s’esvola, i llavors
Entre poc i massa, així t’ho pagaran —
Bon profit, baldament que en sopera
Llotàcia, pitet asfixiant de gairell
Cullera de plom, hi gaiatellegessis
Sens respit d’empertostemps”, on
Vora l’atzavareta pansida, la letargia
Se segueix al tedi adolorit —
Enraonies de grills al rostoll
Visió d’herbei xamós i grasset:
Fosforescent cavall xàntic
Les xàldigues quan escarritxa
Perforaden, amb ferradures de sílex
La boira, massa densa adés
*
Encara saps qui sóc?
Encara sé qui ets:
Esvelta facilitat de cérvol
*
Vós: llefiscós càncer de flor
Tornéssiu a casona, cavanet?
*
Paujardineig a alt davall l’ombrel·la
Quan qui se m’apareix rere la tanca?
No el conec, mes ell us coneix, duler
De cabres qui aitantost em guaita agolut
D’una agoludam àvola com, rabit
Tolt de tot nervi, se m’esmortueix
Captaire de tènars plens de durícies

“Al vostre servei perdurívol”, damunt
D’un toll d’orins equí, pus llorda imatge
Poc puc aesmar’m llavors, mastegot sobtat
Al meu benésser entre volioles i enciams
Amb entrecuidada guerxina, es treu
Xap badat enfora un matràs de gàlib
Com més anem més prolífic: trempa, hò
Fins a eixaures anc no desminyonats ni ans
Belleuet descoberts per tots els annals
Esquinçats del recós desig femellenc —
Se’m trenca el paraigua a mig mànec, corcat
Pel jazz inic d’uns rellotges de la mort
La virolla en cau com un vit a clavar’s
Entre les fulles agres de l’enciam vulvar —
L’urcplè pastor em profereix el seu trofeu:
Bategós saltamartí que m’ensabona
Cada nafra: sés, boca, cony... Les seves
Capcinades insinuants creen un camp
Magnètic d’atracció, d’on no sabré pas
Desempallegar’m: massa potent, les cames
Em fan figa, i la figa sobretot, massa
Potent aperitiu, les dents se me n’hi
Van com les vespes al moscatell, astor-
Adora aparició del vesc més dolç
Amb una esgarrapada, m’hi haig llençada
Amb l’urgència de l’anticòs: salt
La tanca amb cada forat a lloure humit
Per a l’estrup: tots tres s’hi (som-hi, som-hi)
Afanyen de valent: Com apagarem

Aquest llum, aquesta torxa, aquest volcà
Aitan impossible d'embolicar, minsos
Trauets menysvalguts que l'estrup estriparà?
Ni a mans besades no sóc el cassalet
Dels seus trons que tempestuosament bullen
Em caldrà una bastida per a enfilar-m'hi
O potser em lligarà entre dos aspres robusts
Proferta com entre tòtems; escamarlada
I ben amunt, el perpal de llis i suau
I rodó tòs: cap d'ariet, de qui la fera
Entalla al front llagrimeja enamorívola
M'esportella a delits mai no assolits
Ni amb vits de muls ni d'estellons, de qui
Fidelitat fa'm blana encar d'emoció
Tendra, i tanmateix, cal confessar-vos-m'ho:
Mai no fui colcadriu més agraïda
De fera pus ferma ans gegantina; m'haig
Escorreguda quaranta-cinc voltes
I l'estrupaire encara engega; romanc
A l'aguait; el món sencer ha fetes quatre
Becaines, la lluna ha girada cua
Una vegada, àdhuc la muntanya un bosc
Per ço d'escurar-se'n les dents, s'engolia
I l'oceà ha païda qualque altra esquadra
Ans el viol no s'acomplia; urses
De diable al seu vult quan en la lleterada
Esdevinc galàxia de senys esparpallats —
Paradís dels sentits, mes tanmateix, car
Romania a l'aguait dels signes, llig

En les seves rugues teodolítiques
La vostra ubicació exacta, adreça
Sempre en contrada inhospitalària
Ans contrària, escunç rebec, repelós
Ai, doncs, a les envistes, som-hi, som-hi
S'hi afanyen...
*
Eriçonet insubstancial, agafí llavors
De més a més de totes les dolors gruades
De l'arret, un maldecap esparverador —
Moscs volaires, pitjor: tse-tses, s'afegien
Al meu son despert, on en covava ous
Qui desclourien en nelets i recances
Fins el jorn on la salut no em tornés —
Nàquissa, no us sóc sinó mangala guita
Ni us valc, doncs, per a res; per xo us vinc
Xopa d'una plenitud de facultats —
Aquesta és l'entesa: com el meu cosser
Us xemicaria si l'en lleixava a cops
De peülla ferrada, de manguis rebéssiu
Profert, les guitzes ferotges amb què vullc
Revifar el vostre coratge abaltidet
Som-hi, som-hi, s'hi afanyen, de valent, va-
-lent
*
Ambivalent, tothora guiat per ambdues valències:
Adés afecte, adés repulsió, es desféu al capdavall
De l'escandall rutinari, i a les noves sentències
D'uns ulls verges es sotsmet, d'ara envant orfe de prejuïns

—Orfeu titànic, ullc la dona per l'abassegador podall
De flames d'orc esporgada de cap nelet que desonir'ns
Ni aontar'ns hagués mai pogut en jorns votats a l'oblit...
I s'afigura que la veu, trets rum-rums i confidències
Nua com os perrostat, sens les carns roïnes del despit
Ni les samfaines corroïdes per les cordes del verí
Amb què l'engraellaven, cuirassaires, els roïns veïns
—Encallat al darrer trencapassa, a trenc sou de reeixir
Llassa, la vostra arribada al reialme d'on em sé verosa
Encar per a esdevindre-hi llogataire, i umfleu el pit
I amb un tremolí, a llindar d'última cleda, una nosa
Us envaeix: "Podé no fui prou comcaleret amb la dona"
I - lloades cues de pansa! - us tombeu, ulls nets, per al vaccí
Darrer d'un comiat sincer i allí us sóc, sempre a l'espona
Aitan justa a vós, ben bé al mateix cofí, sense pendre enuig
De les vostres dèries expedicionàries ni plorosa
Poc ni molt si tornàveu encetat, escoixenut, rebuig
Cernut, venut, caquèctic, cassigall, ni esquelet qui no pon...
Viatjàrem arreu plegats, mateix tros per a mateixa estona —
D'un jorn: si voleu nit, tinc dia; si dia, nit em correspon
A despit de l'impuls inicial, mai no acabeu gaire lluny
Us desconfeix l'enyor o no ho sé pas; tantost, com qui defuig
Poixèvols cruanys i s'esmorre enmig de la xera que gruny
I el consum, és el vostre cas que fugíeu de l'escombra
De les irritacions consuetudinàries (la son
Que indueix la mainada talossa, soroll que en la penombra
Sobtadament us aombre, les odors miasmàtiques, els
Promiscus entecs, fum que s'esmuny, buròcrata qui us desjuny
El copdepuny cosser dels nassos dels vils veïns de mals fels)...

I, llassa, em quèieu tantost ras a la ratera de les horrors
Autèntiques: si ja no se us exhibeix amb un cogombre
Carrincló la temptadriu tediosa qui com godall pudegós
En trist sobrepuig vol barrigâ'us entre les tòfones, menys
Engrescaire encar és l'espectacle natural dels tels
No pas llevats a pleret, com sedes d'hurís de bells dissenys
Amb pètals i marbres vaginals i fàl·lics que s'endollen
En zèfirs i brises d'airecels harmònics, on les amors
Mel·líflues vessen, de l'arreçó salvatge, l'haixix foll en
Caus d'orelles roents..., mes - oh ensulsiada moral del vent grop
Estrident dels depredadors atacant! - els tels que com brenys
Envitricollats, enfangats, esgarrinxats a tot estrop
En urgències ultranceres: tels d'ales, de cervells, d'ulls
Són sense compliments a tesa potinejats, i els brollen
Tota mena de sucs repugnants, xemicats arreu, com fulls
Rebregats, cremats, corcats, podrits, oi, palimpsests sense gens
De vàlua, puta natura, menjats d'un glop o amb l'esclop
Molt injuriós dels becs dels voltors fets malbé; amb el dens
Encens dels ullals de l'escurçó, les urpes del pregadéus
Volpell, del llop felló, els botris, trompes, esfínters i trulls
De fiçances verinoses als visatges esfereïdors dels breus
(Mes anc encara no pas prou) aràcnids, amb milers d'invents
De tortura naturals..., tels vius, bategants, tothora us venç
(Trepitjadorament, esborronadora, impunida, vents
D'injustícia a les mans) un alè vital, a l'ordre i l'endreç
Finals abocat. Ves, per xo us vullc en societat, on els meus
Vels no sagnen ni traspuen icors de fàstic; ja hem après
Ambdós a adreçar el fastig que ben sovint per la meva carn
Sentiu; això, rai, mes llavòrens ens cal recordar els lents

Retorns al desig: creme encar l'animeta davant l'escarn
Del nostre amor, flèbil flameta que, antany en l'oli escàs, llenys
Es cregué, adés de guerra, adés de plaer; suret encès
Ara, molt més comcal, se sap. Ei, tant se val, a casa almenys
Trobareu que ni insectes el món no ens hi perestifollen
Ni que, trets certs veïns, és clar (poc vullc, però, interpolar'n
Cap anècdota llepafils, on en cassigalls s'entollen
D'altres "Bearns" arnats), els rapinyaires no ens devoren pas —
A la barana del cemintiri, quan ja toquen els senys
Quarts de dues de la matinada, i enlloc cap altre pas
No es sent, tombeu cap enrere el cap: fill, quina esgarrifaó
No feu vindre: sembleu espectral entre els tòtils qui trepollen
El fang d'aquesta roina incessant d'eixa niga tardaó
L'umflaó de vèrtoles a llurs esquenes en fa caimans
Ja damnats, de qui cal ésser forceta intrèpid i capaç
- cavà? - per tal de no fer'n cas; no crec que vúllgon devora'ns
Tampoc (veig que n'hi ha prou amb un estossec de cadarn per ço
D'ostar'ls); mantinc, però, que em colpiu de fantasmal i amb raó:
Feu paor de debò, com canviot o malbargany; desdò
Rai, i aitan nyicris, iridescent, sense remei, arreu
On no us han escapçat pas, ple de rovell, nas de gairell, mans
De carbons, com estalvis de culs d'olles d'orc, llavis en creu
I així anar fent, més que més si són les lluernes volaires
Les qui, com ara, us il·luminen com escales xilofò-
Niques, fetes retrúnyer odiosament per cabrits flingaires
De caires demoníacs: berruguets qui amb goig percudeixen
El plugim espès. A l'esparra de l'última cleda, aneu
De recules un instant, sé prou que us empoixevoleixen
Els entercs rosegaires de l'íntima recança: et reca

Sobretot l'abús on mentalment m'has llençada als drapaires
Per tal d'allavòrens, sovint, impotent, amb l'eureka
Històric dels vençuts, ets tu qui et gitaves als llops i esglais
De desolades endreçúries i foscors, on creixen
De ferm estranyes tovors i t'escoixendren els atzagais
D'ens entrecuidadament mínims: fiblons de virulents
Trepants i fiçances, d'on ets fotuda taratoteca:
De tota mena de pits i geps, de cassanelles, de cents
De plagues latents on sapròfits i paràsits fan llur jóc
Fastigosament esborronador, esdevens llurs llocs d'esplais
De guerra, de descoberta i mutu envaïment, ets el moc
On tota cuca o microbi viu..., si te n'esprems, si te n'estrenys
Te n'has d'espinyar, car, tan curull n'ets, que sense compliments
Perds del tot tota substància: t'esdevenien! És com si empenys
Per a cagar i tu ja érets la merda. Si se t'empatollen
Pels voltants els congèneres i no et giquen pensar, prou sóc
Del parer que els monstres naturals molt pus pitjor se't collen
Ínfims entre sinapsis; llas, fossin cúpids cupids qui et fan
Ert d'allò pus, a perperir-hi, com a mi em farien prenys
D'un èxtasi continu; se t'enferritgen al nervi: engan
Sempitern, car pecat de protervi no és pas pecat al cel
És l'estat just del recompensat retut, i, doncs, s'hi afollen
Totes les humilitats inútils del qui es tape amb un vel
I no vol deixelar's, mai revelar's, per por que se'l mènjon
Oi, de viu en viu, els companys... Eteris, sibil·lins, refan
Els veïns els camins i aviat serem tots plegats (que em pènjon
Si no doncs) a aplaudir't, ara que un pèl abans de no ficar't
Al potet, gires el coll i adu em demanaries, cruel
Vell mariner, amb un bruel tan fluixet i cusc que en acabat

M'esqueixaria ausades el cor: "perdó". Perdó, però no vullc
Que els pous se m'esparpèllon ni sobreíxon; que se't vènjon
Vullc infants i, bé que no m'hi faig gaire, certs veïns; esfullc
Els àlbums i sempre hi ets, colpin'ns-e amb la teva absència
Ultracuidada; ara veurem en quin goig t'has transformat
En acabat de covar't tants de jorns, amb paciència
D'ou qui es tornà pedra. A trenc de fondre't, pres de vertigen
Te'm tombes, i belleu ets de fresc jove, i veus com em despullc
I t'esdevenc l'ídola única qui fui al bell origen...
I vós sou de bell nou amívol, mascle, aixopluc plaïble
On a alt vullc esbadellar'm: feliç coincidència
Bolla benastruga: em voleu contenir i jo païble
Us em vullc i per vós continguda, i no em cal ningú pus
Mes a vós jo us calc desesperadament: sóc-vos l'oxigen
I, com en les llegendes que lligen els aborígens, refús
De fills ens creixen a la soca: malaverany de bolets
Podridors, autenticitat que s'és quallada insensible-
Ment en jova asfixiant, on els sobtosos parents i els nelets
Heretats emasculen la imatge: t'apareixc tot d'una
Gamadiva i nàquissa, font de l'entec i adu un pèl enjús
De qualsevol desconeguda amb semblant prou estrany: pruna
Bruna, llunàtica, artificial, metàl·lica, d'un món
Com menys autèntic millor: inabastable, inhumà; místic ets
Enverinat per una altra religió, és a dir, se'm fon
Ves, la seva amor per un pec, letal, desig d'inexistent —
I ara què voleu? Us em tombeu i, atrit, amb una engruna
D'afalac fins i tot, prou fóra'n hora, em miraríeu atent
Amb uns ulls tots nous. Mireu-me amb els ulls d'ambre del cavall meu
Dalt del qual sóc, i ell al capdamut de la duna pus alta, on

S’esquitllen, davall la lluna, mamífers impotents: sou reu
D’aquest nou eidòlon: eu revirginitzada pel vostre
Remordiment
*
Com es reflecteix el Sol morent a la pell
Dels tomàquets verosos a la branca
(A les prunes en prunera, les figues en
Figuera, mes no pas a l’arn, i jamai
Als caçamosques ni als fruits morens mentiders)
Als ulls d’ambre es reflecteix la llum dels ulls
Del cap de mort: la flameta de l’espelmeta
Dins la grotesca carbassota balmada
I calada vagament amb la fesomia
Del moribund
*
Davalla la briosa colcadriu del seu cosser —
Guiat amb un dit dins una de les bagues del mos
L’arramba a la reixa del cemintiri, llavors
Treu un clavell que duia clavat a l’arçó, gita’l
Al vent de cap endins i espera en quina tomba no
S’esbaldregarà
*
Fa cap al nínxol com al forn —
Dins al forn, caps de mort
Ni fogasses ni cócs
Un dez de rellotges engegats
A la llenya escarsera, rellotges de la mort
I, en sengles racons ombrívols
El parell de conills robats

De la conillaire

*

Puta àmfora on deses els ops

Puta àmfora on deses el dez

Puta àmfora que ara i adés

Puta àmfora ascl amb esclops

Puta àmfora i no em coste res —

Quin gènit, quin trasbals, la tòfona

Hi rau, i ves, també la tàpera

Puta anàfora, puta anàfora

I a més a més manta matràfola

*

Per això comprem el diari, perquè ens dongo

La recerca feta —fa el broix torredà polonès

Bo i copiant-se la recepta

Puix tan gint em convé, la calc adu enganxada al vidre

Els fanals del far són apagats, pler lluu el Solell

Sobtat ans espontani, amb el turmell gens corcat

Pel cel, entre els cúmuls apareix, esporreta

A la geneta, colcant el seu cosser

La trobadriu adreta —

Corcorcat per tindre't als meus braços

Mormolant-te paraules d'amor

Somieigs, ves, de pobre gat, al qual la dona

Aporrine adés adés: Midons

Abans no plogo

Foradet tou

Ans l'ou no es cogo

Ni el penell mogo

Foradet tou

*

Foradet tou

Anc re no et nogo

L'adís se't fongo

Ans l'uix se't clogo

La lluna es colgo

No es tanco el pou

Per molt que et dolgo

L'os no se't molgo

Se't torço l'ham

Gél·lera, tòtil, nic, gamarús

Ans l'any no et tòlgon

Forat ben flonjo, moix, eixamús

*

Trauet mollenc, eixeridet

Res pus no am

Sovint, en nits, estalvi i sa

Bo i remenant, bastó truà

No fa pudor, calibre gros

Per gros que fos. I doncs bé em plau

Puix així som —

Si fuigs hauràs d'espinyar-te'n

Re no tindràs: casa ni barca

Ni carretons —

Si fuig, tindré cel i oceà

Tinc els ocells, tinc el paisatge

La pols i el vent; la nit, la llum

La boira, l'hora; l'horitzó clar

No ho barganyc pas per res del món
Galtacolrat, mòrbid semblant
A trenc de fum, gebrat bigot
Sempre que jec sé que en tinc prou
Només m'és ops escunçar el tec
Alegre jou
*
Estiuet de sant Martí
Temps de picots:
Verms, formiguetes, corcs i rellotges
De la mort, insectes renadius qui rondinen
(Ai, dois!) per grops i aporismes —
D'on fem'ns-en un tip: l'adís ho vol
*
Amb el bec, endins, ben fort
Trauet micó, moixell
Tot de fluixell
Moixons, moixons, meravella, som-hi
Meravella, ah, meravella més grossa
*
Jorn on a l'oreig del prim vespre, no pas en record vostre
Em grataa una certa pruïja, rere la gens pesent
Totalment osmòtica tanca, i el saborós colostre
Mugrons avall regalae, i de l'entalla més flairosos
Suquets, damunt l'indret on paujardinejaa i amb el peu
Afetgegaa els caus on desaa els rellotges, remorosos
Bares, com cors de rondalla: delataires...; jorn, dic, on salp
A la percaça d'una satisfacció sense el sostre
Dels carrinclons..., n'hi hagué per a llogar-hi cadires: un talp

Hauríeu dit, o belleu tartrany, grill-cadell, conill o serp...
Pertot arreu capllevaen... les cigales d'ulls lletosos
Rere la tanca minsa, part del carrer; sóc llur Euterp:
Giqueu les bestioles atansar-se'm a sentir'm: toc cançons
D'entrecuix, d'on cada nou invertebrat, seduït, el palp
Desclou i allargassa fins a vúllguer tocar'm: relacions
D'ídola a prosèlit veig desenvolupar's: al bell zenit
Assenyalen llurs gnòmons ploraires, tots em veuen Prosèrp-
Ina de llurs raptes i estrups, i mal em fos d'antimonit
L'ull se'ls fa aigua vers l'eterna nit de la meva mangrana —
On grataa, gratae l'alt polonès, i amb efusions
Gratae el pastor, i gratae l'enterramorts la blana
Morbiditat del cuc en formalina, i el llenyataire
Volie desar el rellotge a l'estoig on amb un cert despit
S'aesmae que ja l'hi desaen sens pairar-se'n gaire
L'òliba, l'esquirol, la garsa i els de pus dels veïns —
Cerquen tots els traus: satirets burlescs rere na Diana
Només a darrer reng, l'argus més gros, vell mariner, sap fins
On ateny exactament el nombre de claus ans rossinyols
I perpals si fa no fa enormes, tots tanmateix d'escaire
I entalla comcals, que obriren de bat a bat els meus erols
Ni quins mànecs d'escombra no hi burxaren pas a ostar-hi rats
O relles de sorda arada no hi han llaurat, ni ves amb quins
Sements anc hi ha hom llavorat, parant-hi, ben esparpillats
Més o menys compte, gnoms meus, car tampoc no volem barganyar
El dez, desponcellar el sebollit adís, d'on potser els estols
Àvols, i no pas els ambres ni els coralls cristal·lins de la
Fausta epifania de la descoberta del seny del món
I de la vida, colcarien, apocalíptics, cremats

Deçà l'àmfora ominosa: sema, nàquissa, lloca, on
La troballa rau; que no fos cas, oi, que més que no banyes
D'abundor no fos l'aixovar de Pandora —d'on tots plegats
Ah, beneitons, ben beneïts amb el seu darrer do, canyes
Enllà, rere la tanca frèvola, encara confien tornar'm
A xingar: puc llegir'n llurs urses i visatges, cascú es fon
Sots el Sol morent, un cassó de brases a les mans, per dar'm
Un bri roent del seu ens, no pas com tu, malparit, herpè-
Tic, morfeat, qui has romàs, no sé pas per quines estranyes
Degradacions, culer tota la vida, culer i prou, re
De pus avençat, i cabalment: jugador! No ets pas culer
Evoluït d'exjugaire si fa no fa fracassat, ni far'm
Que ets, a les teues velleses, i mòlt i fotut com et sé
Delerós culeret qui es prepare i, guaitant-guaitant, al joc
Per al qual aitant s'amaneix, ell astrugament creix, per què
Ara lleu, d'un jorn a l'altre, assajarà, gosat, sa renoc
Estrenu i ràpid, el salt meravellós de la jugada
Primera, quelcom tot plegat que tu, monstre immòbil, afer
No escunces sinó en el desfigurat espectacle; bada
I prou a través del safrà de l'ambre el teu lleig vult glaçat
De fòssil, no pas serè, mes desnerit per la fe del boc
Emissari, amb metzines somort, orb, capat i il·luminat —
Místic, ja t'ho haig dit abans, com l'esguerrat qui rere els vidres
Ordeix de teranyines balbs nius teòrics, i qui cada
Singlot trobe molt simptomàtic: n'escarteja les hidres
Qui adés se li adeien i ara li tapaen la bastida
D'aire on l'entrellat de la visió li reposae: cansat
Mastegueig del mateix vòmit antic, boixada mentida
Que ja al temps de la picaó provocà aitants de datpelculs

(Doblats sovint de datspelcul) a xemicar les clepsidres
Del present a canvi dels canviots dels paradisos nuls
D'on el líquid corrosiu enteque nacions senceres —
Malvestats bíbliques s'encomanen al teixit en vida
Com vírics verins d'on els sols vaccins són unes ulleres
Prou netes per ço de veure'n ben clar els maleïts tentacles —
Místics com vós, això, rai; us pensàeu únic (he!), i els muls
I adu els mosquits foren més rars i de lluny que no els oracles
De secà; fotrem goig, amb aquesta humanitat sintètica
(Menys d'individus destinats a seguir les propis lleres
De la llibertat, sens poixèvols censors, de qui l'atlètica
Passió es limita a esquarterar heretgets i descreguts)
Amb les dèries encar del suc amèbic: trists espectacles
D'aquests mocs de contagi jurcant, a tots taps escorreguts
Només a engreixar's, a engreixar's sense seny ni consciència —
Per mor d'una arreçó guerxada, heu perduda la poètica
Habilitat de xingar amb la vida, per xo ara en potència
Xingueu amb la mort, culers de déus foscs i d'altres enfarfecs —
Fallíreu en el viure lògic i us arrapeu, senys beguts
A l'absurd fantasmagòric de les religions; renecs
Salutífers baldament retrunyissin cada foradet
Avall de la paella del cel, com per mà de la ciència
Prou ja en retrunyen les veritats; és clar que re no ha desfet
Aitan a tesa llurs barroers poti-potis superposats
Com la hipotiposi de la realitat; d'estirabecs
Pecs i obsolets amb què encar voleu guiar'ns, ben fastiguejats
N'estem; au, plegueu i fora, culers d'il·lusoris bugats
I cabermòrums, culers d'imperis, on es veu que un grupet
Protoplasmàtic, un brou magmàtic d'aquells dels anys sagrats

Se us metamorfose en xucla-sangs i us robe d'ànima i cor
Ço és, d'individualitat
*
Ganyota esforçada d'icnèumon enambrat
Fas un braç de ferro amb l'ambre sobtat
Com jo en faig un altre amb en Morfeu
De qui l'elm groc lluent com gaiatell
En la calitja em guia, vell timoner
A predis on sitges, tremuges de cendres
Caplleven com bolets de magnituds superreals —
Em tomb cap a la tocada d'ase i, esfereït
Ullc el gegant —té una xiringa de fel amb fems
A les mans, enorme escandall amb què em mesura
El bessó de cada artell; m'escruixeixen els torçons
La dolor purament física m'afligeix
Fins que sóc a trenc de plevir'm a qualsevol
Cosa o ens qui me'n pleveixi cap remei —
Pliu contra pletge: el seu perfuntori
El meu esmerçant-hi les escorrialles
D'una vitalitat que es pon entre eflorescències
Metàl·liques, cascuna de les quals em demoleix
De viu en viu qualque teixit hipersensibilitzat —
Crustaci rescalfat, s'ennuega en xuclar'm
A tota galta (quant no li valc?, vol sàpiguer)
—som-hi, som-hi, de quants de quirats no són
Els llapis punxents d'antimonit que et suren
A la sang; quant no deus valdre'm, vull saber —
Divina estibina on et fossilitzaràs
Ets un gep d'eriçons letals, i aquest pixum

Que giques enrere, viat arreu amb cèl·lules
Mortes, pus, icor, virons i bacteris
Sopa gamadiva on no prosperava nidéu
És el teu Aqueront privat, pudent esclau
Escosit per l'escolta: en Cerberet, el meu gos...
Hò, sóc ton Caront! —fa en Morfeu, disfressat
De llamàntol safrà, immens de marros, és clar
Minotaure vicariós, de recanvi
Amb banyes de punxegàries relluents
Ganivets sense estrenar, un bédedéu de potes
Amb fiçances verinoses i les dues rítmiques
Pinces de punxàries grotesques, d'on llàgrimes
Químiques que manves corroeixen marbres
Se n'eixamoren amb alacritat: record
Prehistòric qui tothora malda per ço de fer'ns
Por; a l'ombra de la paret del cul del nínxol
El nas fantàstic em degota mocs que esterrossen
Amb pous molts estrets l'ossera fins als fonaments —
Sagnant com un maeller, gemegós com magdalena
M'empeny dins el plom lluent de les aigües
Per on vol entortolligar's el laberint com més hi som
Més opac del malson
*
El cavall se l'estima amb una amor gelosa
Quan li rota o se li enfotimen certes hormones
S'alzina, es palplanta, i amb les dues ferradures
Del capdavant percut damunt les virolles
De les reixes, d'on els llambroixos pateixen —
S'han plangudes tota la nit les llances

Dels engraellats que s'erigeixen tot al voltant
De l'aixopluc on s'amagava el moribund —
Tipes i fartes, bèstia i colcadriu
No el volen pas per a cruspir-se'l, el volen
Per a punir'l
*
A frec de forat se'ls ha tombat
Vinclava el coll com un voltor
Cara de voltor, com un voltor
Qui peona cap al farnat
Ha tombat el coll rebregat
De voltor i amb lentes parpelles
I nictitants de voltor
Els ha lliurats un gruny
I un esgaldiny — esborrat
Que l'esborrin, que l'esborressin
"Voldria que m'esborreguéssiu
De tota llista dels vius, i ara au
Prou, siau." Intactes rellotges
Prehistòrics atrapats en ambre
Tornaren a sonar —
Jazz hora, jazz hora, bategaven
Els ossos primitius
Ja vinc, ja vinc, els féu, seduït —
Pampallugues, guerxines, d'ossos
Fascinants, fascinants
Jazz vingut, jazz vingut?
*
Enllesteix, maleït; véns o no véns? Sens istme, aïllat, for

De naltres dos, qui tens per què et faço les honors dels croats
Aitantost com et moros, capdecony? Amunt i som-hi, l'or
Del bon pa torrat i un vinet calent i dolç t'esperen vor
La llar reviscolada; prou manies ni colls escanyats
De voltors de pitxirrili; apa, bah, que hom també s'hi mor
Servant la capa a aitantes d'oradures; tu i els teus: eixor-
Bats pel fanatisme, sense solta ni volta, d'amor cor-
-secats, xemicaríeu l'olla de tots els nostres confor-
Tidors acompliments humans; exacte, ca?: si us fos permès!
Mes prou us fotreu, car ací som, colcaires, sense retor-
Ciments bojals, croats de debò: croats sense creu, encès
Llur desig de desar per a un esdevenidor encar pus
Lliure tots els rellotges engegats pel seny, l'op i el folclor
Del poble ateu comdéumana qui es desencadene eixamús
Ans allerat i se'n treu l'entec, d'esglésies virulents
Ni de nocions corcaires del cervell raonaire, empès
Per l'única glòria d'esdevindre sencer contra els vents
Naturals; poc hi ha perill que ningú no s'encunço balder
Ni desenfeinat; feina, rai, al contrari; adu l'estruç
Com tu volarie si es desempallegae, sense fer
Més el ruc, dels sorrats o alçacavalls de dogmes infundats
Que l'atenallen; místics: món d'orats qui agafeu amb les dents
Les òsties feixugues d'aitantes falòrnies; sorrats
Així, els vostres caps no és pas estrany que romàngon sebollits
Tostemps als fangs de la ignorància; ja és ben veritat; sé
Car solc pertot veureu-ho, que d'aqueixa mena de desconfits
A qui el seny fot figa, prou n'hi ha pus a fora que no pas a
Dintre: entre els qui els oren i els qui oren i prou, enfonsats
En paroxismes parusíacs de pagoda, hò, de casa

D'orats més o menys consagrada, de mesquita rai, de lloc
Amb ídoles paleses o tapades i d'ex-vots pansits
O acabats d'escapçar, on abuixeixen les plagues del boc
O del màrtir o el pallàs, fotrem goig: legió infernal
Pots comptar; malament, rai; no donem l'abast, amb l'espasa
Ben versàtil de l'escleta demostració racional
Del com s'endolle fet i fet l'univers, a cama-segar
Suïcides, qui en llur odi com més anem més foll pel joc
Voldrien que llur naufraig fos ensems sencer, hò, el del solar
On ja, és clar, jauen tots els camps d'esports; combat sense treva:
S'hi val, es veu, el més lletjot dels estratagemes: no cal
Convèncer si amb vèncer - oi? - n'hi ha prou; i a qui vençs ni fas reva
Perdre en els rengs de la vida més irremissívolament
Que no pas a aquella qui amb amor enllaminies per a
En acabat votâ-la als orcs de l'abstinència vitalment
Pus asfixiant? Ves que us conec, místic perplex, fanàtic
En pler d'envitricollades ximpleses, com en la gleva
El serf, infinitament pres; no és pas pudor de romàtic
Amb què s'amaneix només l'aire on xauxineu; un vil perfum
D'escaldums de paltruu qui cou a cru se'n desprèn; pos esment
Ans de jaquir-m'hi adormir que sóc quelcom pus que no tendrum
I os, un embalum fet exprès perquè es torno una altra puta
Verge: un esquelet més on s'alleuge en el ritu iniciàtic
El més fresc dels morts de fresc; poc m'enxampareu; sóc la bruta
Euga escarritxaire i nerviosa d'aquest bell estelló qui
Com sovint em munte ara munt; saps que em fas enyorar el cabrum
I llur pastor?: rere l'ezbardal on són desats, l'alfaquí
Fa missa: "Oreu per a manguis", on li respon el gos falb
Qui, entre roncs i ruflets d'orgasme, magole dissoluta-

Ment la víctima propiciatòria amb urpes de calb
Voltor: “Esperit macabre, de qui som comcaleretament
Entrevinguts, ací, i amb esperons de nacre, en ridí-
Cula imitació vostra, colquem la cabra: experiment
Colt per nós i tota la nostra nissaga de pensius
Devots qui orbament creiem, amb seny mus i cervell sem i balb
Mes amb les butllofes, cremades i plagues dels votius
Estigmes sacres, llas, ben bullents i xiroies, que el fulcre
De tot alçaprem s’encunce en vós i prou, i especialment
(Oh, enigma del misteri!) el del nostre exorbitant i pulcre
Escandall, que, com ratolí agressiu, de qui l’insistent
Botafió de la cua s’arrape als segments pus vius
D’íntima pell, envaeix els plecs de l’amagatall roent
Ans abstrús i, recte amunt, passada la sigma, el dèdal
Al ventre, cors, fels, tres o quatre esfínters, ja ix del sepulcre
Podrit del cos, i, triomfalment planyívol, lluna freda al
Cel, ganyole, com el llop: Oreu!”
*
Així reïx la cèlebre escena
De deçà la reixa del cemintiri
Dellà, el maleït aplec
S’acaba d’esbellegar:
Fetus en bombolles que s’estavellen
Amb esclats maragdes
Damunt tapes de nínxols, d’on els llangardaixos
I talla-robes, com espectres de fi instint
De mantinent s’emboteixen a les esquerdes —
Paps umflats, enterbolits
Per estalzins i sulfits, vestigis

De focs molt antics, on les passions foren
Escrescudes un bri de massa, fins que tot esdevingué
Debades, ara suren a l'ensec damunt el fangar
On el farnat i la terra s'argilen en faiçons
Que belleu el clima sobtat un jorn
Glaçarà en peces esborneiadores de museu —
Ell, lacònic, es ficava al seu darrer capoll...
A cop de palp, dos escarbats molt enfellonits
S'arrameixen a mort, dejús la seva carranxa
Voldria comonir un bon raig de pixats
Pel seu tros de cuca (ah, Sol fosc de llur cel!)
D'on els ruixava completament i ben lluny
Del seu món, on, serè ermità, s'arrela
U i via de l'esplet i l'harmonia del somni
Dementre que ella fuig a tot trot
Part damunt les pedres ullboges de la nit:
Aquell pastor un pèl gros cabra
Cada dues hores cal munyir'l
*
L'esperit li fa la viu-viu; al seu voltant
Encara, tot de taques d'olis bonyegudes
Se li filtren insidiosament
El frec n'embruta el somni imperfecte
Vol somiar el que somiem tots els morts:
Culs en capsetes
*
Aixeca'n les finestrelles
A les lloses de les tombes
A les parets dels nínxols

De les finestrelles que només
A nosaltres ens és permès de guipar
Aixeca'n de bat a bat el finestró de dalt —
Prou per a encastar
El nas al cul
La llengua al cony
Misteri de la resurrecció
Ressusciten les dones
Ara totes magnífiques
Refetes: flairoses, delitoses
Autèntiques
I les pots tastar
(Com elles deuen tastar't)
Amb aquest acte fàcil per a un mort
D'aixecar'n les ben adients
Finestrelles, vós
Prou merda; sou-hi, sou-hi, vós
*
Tots hi som, reunits per a l'aplec
Tothom s'hi entén, tothom s'entén
Oh, i muts, poc cal dir-hi re
Oíssim, tastéssim, ulléssim
Vegéssim, sentíssim
Santíssims, ensuméssim'ns-e les sengles
Flaires de santedat
Escoltéssim-ne els arpegis
Toquéssim-ne el jazz
Afaiçonéssim'ls-en coratges
Albades, albades

Dolçament ja en trempem

*

Bufetes umflades, ous d'ivori en joli

Dins, fetus de cobalt

Cordes simfòniques, fa cap l'esbart

Escales cromàtiques, un gargot opac —

Ambre cremat, s'estavellen fetus d'obsidiana

Fetus d'anyells, de xais, escanyats de llet

Esfoiregats, rampelluts en llur ranera

Damunt l'impetigen

Un llepís de secundines

Raves roents hi pastarien a alt i volonters fang

Llur vernís formatjós put a esmegma

Saborívola mamella de monja, hum

Hi floreixen pixacans d'un groc de cadmi fosforescent —

Escoseix l'indret el gargot

Té la feblesa de parar orella als mormols

Un roc se l'hi estavella, li esbotza el timpà

Fa cap l'esbart

Prou merda, tu

Orquestra, fort, i fot-li'n; cap pegat opac

No ens guerxarà pas

L'akelarret

Bòfegues fiçades, això rai

El suc serà'n llavor

N'espetega damunt les lloses

Com pluja que al toll fa bombolles —

Bombolles en joli, on fetus d'estibina:

Notes de musica, melòdics, surem

*

Tot és verí

I la triaga i el vaccí

Tot és verí

*

Els orígens efervescents d'aqueix asil efímer —

Tornaveus arreu, en cinyells de lloses en joli

Esgairellades, prones, de sobines

Barrija-barreja, milions, a pren-qui-pren

Hom, eteri, juganer, s'hi cresta o creuclava...

Ras, a trenc d'ensorrâ'us, arrenqueu-ne una per rodella

Amb forma de creu rodona, capgireu-la i se us tornava paraigua

Tret que confieu que qualsevol jorn no us en plogo

On, per mà de les quals, n'acabaríem sangtraïts d'allò pus

Si doncs no pitjor encara —

Sotgeu el sostre

Pel brollador de l'aquari, maragdes en or

Ni en estany ni en llautó; mal bargany fóra

Només hi volem allò millor:

Que hi vòlon objectes selectes

Préstec arronyacat, íntegre us el tornem

I ara ascendíssim, escala cromàtica

Jazz cop, jazz cop

Penedim'ns-e, absolidors, ca?

Res de què ens calgo querre perdó

Res de què ens calgo querre perdó

Un-dos

No tenim res de què ens en calgo querre, no:

No

Colls d'estruços

D'àngels badocs o de bruixes pudents i bòrnies

Som-hi, vós, convinguéssim d'escanyar'n cascú

El que tinguéssim més a la pingueressa

Asclat, esclat

Cas estrany, tu: ara me n'adonc

Que tota la vida haig

Somiat en aquest instant

Sclat.

Selvanera (prop Guissona), 1955

Seguit de l'ermità i la jugadriu

Sota el llençol, músculs de granit—

Pla us ho garanteixc, adversaris de nècsies diverses/ Abillats de pells, de plomes, de pèls, d'escates, de plaques/ De véllors, i uniformats; de mocs, d'exúvies, de corfes/ Pinces i closques; debades/ Els torpedes o llamps/ De terratrèmols i tronades/ Em volen anorrear, car amb/ Instint d'autòmat sempre els sóc/ Un pèl endarrere o endavant—

De rígides, ço és, règees/ Clarors, en poca estona en trob/ L'adreça i com a casa hi sóc—

Fonts les ensum o en segueixc/ L'esclau somall — llavors si en xerric/ Al raig, d'on després n'ompl sellons/ Mai per xò no n'haig de buidar abans/ Ep, ni gats per la xeremina/ Ni porrons per cap d'ambdòs brocs.

~o~o~

Vímets fleixats: bon tremp dels nervis/ Tendons o cables: bell gruix d'acer/ Tendrums silents: molles gens fluixes/ El bosc és meu, em pertany com a la/ Caramida li pertany l'orient—

Tendres i fers escarritxadors/ Nemorals: senglars i llops i llinxs/ Prou que ho sabeu, hom altera/ La logística, modifica/ Qualque òrbita; el to furtiu poc/ Us escau; qui de trascantó/ Trenca el setge tàcit i ben/ Llunyà, de trascantó és trencat/ Hom esdevé tot seguit pòstum/ Aparat d'autòpsia, muda/ Mes molt rampelluda, per a/ Mantes nacions inharmòniques/ De gèrmens tot d'una engreixats—

És hora de desâ'us si, vímet/ Fleixat, em vincl cap aqueix costat.

~o~o~

D'aüirs i premonicions/ Molt se'n flix — fraus ximplets de clergues.

Per comptes, li alta de saludar de lluny/ Els enterramorts, devers qui/ Anc cap mena de desdeny no duu—

Fàl·lica mort, els en sap temptats/ Poc cal cap al·lucinació/ Per ço de veure-la cuixa enlaire/ I fent-los entrecuidadament/ La guerxina a la cantonada/ De qualque llosa erecta i alta—/ Malignitats absents, ras els és/ L'hortet sens moscs d'aquest desert.

~o~o~

Borra, pruïna, de cards i escarxoferes/ Blans coixins per al coratge, en seda blanca/ Brodats ça i lla amb ales brillants de coleòpters—

Ceballot tanmateix tebi a l'extermini/ Nyàmeres, pixallits, gerds, alls d'ós, moixernons/ Em menj pausadament tot allò que el conill/ Es menja i llavors, ausades si puc, em menj/ Així mateix tot ras, en ast improvisat/ El llorigó burell o ros — albí, adu.

~o~o~

Cap de brau, cul de gripau/ M'ho diu així mateix el toll/ On gens garratibat m'esguard.

~o~o~

Escorrentiu avall, amb tots/ Els ormeigs comcal i a trenc d'ús/ Es plevia tanmateix a/ Endur's només un peix i prou.

~o~o~

Gasivament amorrat a una de les dues ben/ Botides mamelles d'una cabra penyorada/ Pregava alhora que ningú no m'escuncés/ Sobtadament en aquell posat pintoresc/ Compromès, força bròfec, vós, gens escaient/ Sobretot, és clar, cap pastoret de girades proctòlogues/ (De més a més per la gelosia angoixosament pres)/ Qui pertot arreu jurqués per la seua querrina del cor/ Qui circumstancialment, llas, li anava en orri—

Llet o mercuri? Què és el que et bec? Noia/ Em fas opac — opac, quan més em voldria transparent.

~o~o~

Llambrots porprats de llampresa/ Botris d'anemones, fiblons/ Part davall d'entrecuidats ans/ Bares velluts, li embasten/ Tatuatges ans estigmes/ D'on hom tostemps el sabrà/ Mig arronyacat salvatge—

Retrunyen crits fers als quals/ Ha mès sordina amb el fàcil/ Expedient d'unes membranes/ Repleguívoles, retràctils/ Darrerement establertes/ Ço és, desenvolupades/ Per la pròpia fisio-/ Logia. Car el xicot/ Ves, evolueix encara.

~o~o~

Llebre d'esgardís lleonada/ Em fa perdre part de per qualque/ Edifici carrincló, de caires/ Feixistitzants; sortosament/ Tantost hi sóc, l'olfacte se'm torna/ Opac; l'ivori de per riure/ I el marbre escrostonat oimés/ M'ennueguen fort; retruny la tos—

"Palau de jutges" — xaronades/ A balquena, bah. "Prou sembla, doncs Que violàreu el predi on/ Un ciutadà d'upa escola les/ Vacances." Ei, hi encalçava/ Un rosegador, foteu-hi/ Tant se val, una llúdria/ Malaguanyat impuls, minyons/ Encadenament ominós/ Relliscada gens oportuna/ Part damunt un floc de palla/ I au, es veu que em sobreeixia/ Ratlla sobreentesa endins/ On qualque alarma bare/ I oculta em denunciava, glaç/Fotografiat — quant us dec?/ "Pagaràs?" Pagaré. Part/ Darrere la jutgessa, una/ Torreta amb un obriülls alpí/ Arronyacat i aitan escarit/ Com un xilofon; les flors/ (I els enciams) del malament-rai/ Tot hi és anèmic, i cabalment/ Llur cervell: escarida gramà-/ Tica, escarits espectres, gammes/ Cromàtiques, escarida/ Escala musical, ofici/ De datpelcul, vocabularis/ Restringits, restrenyuts: cervells/ Encotillats de mestres-tites/ Fora de to; tard o d'hora/ Colliré; ara prou, n'estic fart/ De balafiar'm en agre il·legítim/ En erm corroït on re no creix/ Aparells escapçats farien/ Pel cap baix la mateixa feina/ Ja us ho mastegareu; llev (clong-clong)/ L'àncora i li cop cap al bosc/ Cap al bosc, cap al bosc, on eixams/ Novells d'insectes renadius/ Ixen a rebre'm, julis, albíxeres/ A llurs ales, zumzeig, bonior/ Arcs de bonança, sense blasmes/ Ni rancúnies; em trigàveu/ Au, som-hi, ja hi som.

~o~o~

Morós com una pedra al fetge: UNIVERS/ Sents el parrup del guerrer/ Violinar l'orangutà/ Els senys del poblet veí/ Assenyalen l'hora de s'aixecar/ En aquest agre de conills/ Rarets com certs cogombres/ Entre les putes dunes/ O els turons pelats/ Esbarts de puputs, folcs/ De bestiar; la dèria de l'escamarlà/ Anar a fer anar l'esquí—

Amb estisores neutres (sic)/ T'escat, moc, rent, farceixc, amaneixc/ Rosteixc, endrap, paeixc i cag/ El buit: magnífic atot (a la/ Darrera màniga). T'esfereeix/ Però, la llordor de la perifèria—

Certes morts no gens lleugeres/ Qui rondinairement et ronden.

~o~o~

Me'n record del temps antic/ On tothom era el meu amic/ Mes ara som al temps modern/ Temps s'escau de mon hivern.

~o~o~

Ora i llaura'ns, ermità/ Beu-te l'aigua, menja el pa/ Sempre és hora de comptar/ Sense avui no hi ha demà.

~o~o~

Lluita encara, mon germà/ Ma germana (tant hi fa)/ Lluita encara, cal anar/ Ben lluny encara, i em fa/ Que, sense fer, qui desfà/ Mai res de bo no farà/ Sempre és hora de comptar.

~o~o~

Continua fidel, català/ No hi ha pas si fa no fa/ Pel que a la llibertat fa/ Hom és lliure o se'n va/ D'esclau darrere l'envà/ Mai la lluita no és en va/ Sense avui no hi ha demà.

~o~o~

Fora, traïdor taujà/ Ço és, botifler bajà/ Barrigues rere la gla/ Com senglar rere l'envà/ — la cleda, la gàbia, és clar/ Què t'hi donen? Merda, bah/ (Bon prèmit,

oncle aspriu, ca?)/ Escriu, escriptor llunyà/ Sempre és hora de comptar/ Amb una i amb l'altra mà/ Sense avui no hi ha demà.

~o~o~

Pel que fa al bon temps, no fa?/ Qualque jorn ha d'arribar/ Cal només orar i llaurar/ Amb serenor d'ermità/ Tostemps ben prest a comptar.

~o~o~

No sé pas quant de temps durarà/ Confii que eternament/ (Baldament fos d'empertostemps/ O que ben tost en pogués dir/ Que adu hi sóc centúries ha)/ Paradís immillorable d'ermità/ Cap compromís, orar, llaurar/ I prou, cap compromís, paradís.

~o~o~

Altrament, amb ningú qui totjorn/ L'ombra em mesuri; sense, doncs/ Empoixevolir capdéu, hi fots/ Hi fas, hi faig allò que em rota/ Migdiades quan m'escau/ A gratcient escalfar'm o ventilar'm/ Exercir'm d'exercitant o ja/ Al vent jeure escamarlat/ Lleure a lloure, com aquell qui diu/ En lleure tostemps escollir/ Allò que em lleu de debò i prou/ Ço és, tant se val, lleu o escrú/ La qüestió que doncs si em plau.../ Amb prou ganes, em git/ Al llit entre llençols/ Suaus o bruts, nets de fresc/ O llords i enlleteradats/ O coc o de cru endrap/ I em rent únicament/ Si em bufa per l'ull jussà—

Ullar els ocellets/ Cardar fang tou i cald/ Plaers escollits, sortós qui ho sap/ M'adormc quan vull/ Llavors, totjorn lliure, puc/ Sense miraments ni contemplacions, ep/ Petar'm a lloure/ Entrompar'm, atipar'm/ O bé fotre'm de fam/ Tant hi fa, a alt, minyó, a alt/ Si t'abelleix, afegeixes/ Llenya al foc, o t'hi pixes, content/ T'és permès bon tros, ermità/ Ningú no et sotja ni et vigila/ Per xò, si em pren, ball feliç als sons/ Més intricats o primets, o sense/ Gens de por al ridícul, els taral·leig/ Harmònics jazzos, tothora sa/ I estalvi, amb pler d'ample abandonament —

Qui cobejaria ton bé, si et ve/ Només del bo que ets i de com de/ Sencer no et mantens. Et tens/ Em tinc a manguis i prou, ermità/ Serenet, re no posseeixc tret/ Del tot natural. Àpats en pau/ Cagar, beure, menjar a alt/ Quan pus t'hi vingués de gust, i au/ Badar, pelar-me-la, colgar'm/ Emmalaltir'm i guarir'm/ A lloure, paradís, estossegar/ Badallar, eixavuir/ Ample, rai, i serè. Patir, per què?/ Prou sé comptar i tinc l'hort endreçat/ Desert de recances/ Com d'arracades i d'encarcaraments/ Ni em tap la boca, ni clam mercè—

Estort, t'escures el nas/ L'orella, el forat, ermità/ Serè. Ferm t'hi tens, m'hi tinc/ Confii que eternament/ No puc concebre'n pas d'altre/ De pus atractivolet, paradís/ Desitgívol, delitós/ Paradís, paradís/ Sedegable, abellidor/ Tot ton coratge plaïble i calm/ Se n'enllamineix, se n'enllaminia/ Plaïble, dolçament, vellutada, paradís/ Cap compromís, paradís, paradís.

~o~o~

Supuraren sangtraïts, ves, és clar/ Ni sentir't; "excés de passió", creu-t'ho/ Home, la malaputa, cor d'estibina/ Dents de verí, em mossega la tita/ Mastegot, rai; i encontinent enlaire, ep/ Prou, i prous plors, mai més/ Poc m'heu d'enganar pas pus/ Ben-adu, llavors, estella treu-se'n, car.../ Bon masturbaire masturba adu/ L'aire.

~o~o~

Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra/ Dona a qui pleveixes un indivís afecte/ Un infant teu per sempre, fidelitat, per sempre/ Els estimats indrets de la teua

terra/ I el suau esperit de lloc covat per llur paisatge/ La llengua, fidelitat, fidelitat/ Els bons equips de la vila on vius/ I els de la teua pàtria a la memòria/ "Hèra-kles, Hèra-kles, Bar-ça, Bar-ça"—

A cap màquina, no pas, tanmateix, mai/ Ni a cap entitat mecànica, motoritzada/ Molt intempestivament poixèvola, emprenyadora—

Fidelitat a les harmonies, enraonaves/ Mai a les sorollades, ca barret, no/ Mort als sorolls, ve-t'ho aquí, dius.

~o~o~

Quan lleves la pell banal de l'ordinari/ Si aixeques la membrana llefiscosa/ De la quotidianitat on t'enfarfegues/ Llavors romanen sols els ossos sagnosos/ Despullats, malrostats, de la vil realitat/ Univers angoixós, fet de tallents tendons/ De cables morts, entortolligats/ Minerals estireganyats en inics robrecs/ Hi rodes com un os sangós, de tendrums/ Estripats, de pelleringues rosegades/ Per les dents indiferents de cada sobtosa/ Topada.

~o~o~

Culls colls, culls culs/ En lloc clos i fosc/ D'ofec i fums—

Cullc alls, cullc cols/ Fem fems, en la llum/ Gens llosc, llarg d'ulls.

~o~o~

Covards, covards/ Covardament, a grans patolls/ Ens hostilitzen, martiritzen/ Emprenyen i putegen/ Incontinents encontinent, cossers, de continu.

~o~o~

Només ens és permès de pendre la part del brau/ Empudegats, agredits, pol·luïts/ Trets a volpelles burxades dels nostres indrets/ Naturals, i els desgraciats encara voldrien/ Jugar amb nosaltres.

~o~o~

Cada torer bare i cagat, estripat/ A fers cops de banyes, ens és com ara/ Un altre ridícul torturaire uniformat/ Vilment pelat.

~o~o~

Oh, actes perfectes de joies triomfants/ Morin els coprostàtics, visquin els catalans.

~o~o~

Propòsits patriòtics de tot català comcal/ Sobri, irònic, industriós, gens escarafallós—

"De deutes, deures, feines, tasques, desertor?/ O es roba, revisor, per tal de purgar's el cor?"/ Teranyines, amb sort, tangents, asímptotes/ Enlluernies i mirallets, daltabaix tot ho fot/ Per ço de veure-hi pus clar.

~o~o~

Jazz de dia/ Jazz esmorzat/ Jazz cagat/ Jazz cardat.../ Jazz parit/ Jazz patit.../ Jazz gaudit/ Jazz pujat.../ Jazz baixat/ Jazz fosc/ Jazz de morir/ Jazz/ Jazz/ Jazz dit bona nit...

~o~o~

Ja es trenca.../ Ja és trencat/ Ja es tanca.../ Ja és tancat/ Jazz trenca.../ Jazz trencat/ Jazz tanca.../ Jazz tancat/ Ja has jugat.../ Jazz perdut/ Ja has de plegar.../ Jazz plegat/ Jazz d'anar-te'n/ Ja has acabat/ Jazz hora/ Ja es troba millor/ Ja és prou/ Jazz malalt/ Jazz veu/ Ja és acabat/ Jazz prou grandet/ Jazz mor/ Jazz mort/ Jazz fet.../ Jazz fet/ Ja has fet/ Ja es fa sol/ Ja es farà/ Ja és fet/ Ja es fa/ Tornant-hi i tornant-ne/ I tornant-hi/ I tornant-ne i tornant-hi, com en el/ Jazz/ Jazz.../ Jazz.

~o~o~

Gaudeixc pels solells amb les sargantanes/ Pous avall m'esbalç, lúgubres obagues—

Si queies sovint, quan caus et roplegues/ Si caic em roplec; roplegades eines/ Recomenç el rec, bé, o qualssevol feines/ Pron de jorns, boïcs arreu les espatlles/ Frescs i degans, llaures, afeixes, fangues...

Supí de nits, romans a les escapces/ Sostingut per les bigues abnegades/ De la fortitud, camins has pregades/ Amenes pregàries, camins urbanes/ Camins sacrílegues, camins salvatges...

Ermità trampós, s'etziba trompades/ Arreu dels trencalls, rosts, nocturns, amb trampes/ Bertrols, clarons, costells i martingales/ Mai, però, per ço de tornar a aixecar les banyes/ No es rebaixarà a vúllguer's o a pertànyer's/ A qualssevol colletes ciutadanes/ Merdoses capelles on es pleveixen/ A desenllemenar's i s'entrebaven/ Traïdorenques mòmies; gremials tardanes/ On cosons cosins i cosines sagins/ Pelleringues i tendrums s'estintolen.

~o~o~

Per comptes, ermità serè, irònic/ Metòdic, català, et peixes del que hi ha/ I en peixes ocells, lluerts, adu el ca—

Pixallits, enciamet de ruc, qualque nou/ Re que nogui ni nou; quicous per ninou/ Llagosts i cigalots, peixos ploguts/ Granots negats, re que detesti, pallús/ L'ultraestintolat, associadíssim, ah/ Hòrreu, fastigós, datpelcul ciutadà.

~o~o~

L'home de les mangales/ Es torra amb esperit de vi/ Se li esmussa enjús d'un pi/ La fiçança d'escorpí/ Que el feia congru i afí/ En eixorivir's, el safrà/ Ambrat del seu pixum/ Manganell-gitat, de qui/ Sil·logisme tel·lúric/ Ofidi parabòlic/ Translúcid, hialí/ No diríeu que palesa/ La saba que pla l'uneix/ Com gansalla de badiella/ A la terra que el va parir?/ Empudega i repel·leix/ A tot ermità harmònic/ Els metàl·lics vist-i-plaus/ De les vostre processons/ Me'n rofrec el peus com si/ Havia trepitjats palters/ Mestre de les percussions/ No del refús, mes del refer's/ Amb diaris d'avui i demà/ Es torca com al d'ahir/ Les soles robregant-s'hi/ A marrameus, sens neguit/ Xiularé un seguit de jazz/ Gran veterà dels ritmes/ Un seguit, un seguit/ Reprendré el governall/ Ma mangala és mon funicle/ M'enfila entre els gaiatells/ Lliriets de maig i d'abril/ Que m'avisen dels niells/ Tòxics i dels deliris/ Dels aixarops d'on no sureu/ Tothom, en aixecar's/ Fot cara de pallàs/ Mes l'ermità harmonitza/ Incògnites opaques/ De totes les èpoques/ Li fiblaven omòplats/ Geps l'afeixugaven/ Mai no aixecava els ulls/ Congres volen pel cel/ Pel sostre, pel xaró/ Xiula un seguit de jazz/ S'acompanya amb el bastó.

~o~o~

Si la sogra ve amb les amigues/ I et discuteixen elles amb elles/ Sempre a tret d'orella teu/ Dementre que a la voreta els plats rentaves/ Si n'ets de banyut i si te n'etziba/ I amb quins druts més ben plantats/ I les vegades, que fins i tot de camins/ T'espinyes dies sencers sense flairar-la/ Enfeinat amb les xiquetes i a servir-les/ I adu es treu qualque carta d'enamorat/ Rebuda no pas a ca nostra ans a la seua/ Aquesta és d'en Peiró, prou el coneixeu/ Mascle qui qui pel son semaler passava!/ I totes s'escarafallegen bavoses/ Només per empènyer't al divorci.

Colla de sicofantes prenent el Solell/ Pitnues, amb calcetes reduïdes/ D'on els pèls i adu part dels plecs dels llavis/ Vúlvics nastreuen, i eu de cambrer/ Mans adormides, duient-los a la terrassa/ Del darrere vins i galetes, te, xocolata/

Dementre que les menudes juguen/ Al jardí amb els entortolligalls/ De serpetes verdes/ O les ensabon als cossiets ben ensabonades/ I es vessa el vi i he de córrer/ Que re altre no s'embruti, la lletra d'en Peiró/ Venturosament salvada, i mant dels intercanviats/ Obsequis; només enllorden i taquen/ Qualque volumet meu, de la meua/ Bibliotequeta escarnidorament extret/ "Quines capdeconyades de llegir/ Prèdiques de bord i en patuès malguixades!"

És que qualque cop he feta una escapadeta/ Fins a l'antiga casa pairal/ Rere el taulell de la botiga rau l'antic correu/ Durant la balba absència rebut/ Els vells diaris, el llibre anyal on/ Hom t'explana les peces de teatre/ Ah, llegir'n els arguments i reviure'n/ L'acció únicament imaginada/ Cal córrer-hi, car qui primer hi fa cap/ Aquell la reviu amb més vivacitat/ Així en pas les pàgines: enlluernat.

Això llegeix: capdeconyades en obscur morent vernacle/ Quan és de nit, retruny/ De llurs riallades/ La balda baldera de la meua porta/ Car he de dormir al celler/ Dementre que elles i mes filles comparteixen/ Les flonges diversions de mon dormitori/ Taverna amb monstres dalt/ Elefants qui cuidaran enfonzar el parament/ Fugiria a ca d'altri, amb arnès de metall tot aparionat/ Per comptes de trucar-hi, al pit em trucava/ El terrabastall eixoriviria tothom/ Ah, un cavaller sí n'és arribat: justament en llegia/ Les aventures.

~o~o~

Eunuc ta mare!/ M'alçur en mal moment/ I me'n penediré demà-passat/ Quan tornaré a ésser sol/ Car la guerra maleeix/ Tant els qui l'han lliurada/ Com els qui l'han soferta/ Per ambdòs tastet d'infern/ I tanmateix no me'n puc estar/ Allò que hom infligeixi/ Aquella mala influència/ A mos plançons/ El mateix compte que parava/ En la construcció de l'edifici/ Que hom no m'hi escolés cap producte verinós/ Que els pol·luís la jove sang al llarg dels anys/ Així si pus no amb llurs ànimes.

~o~o~

Bandejat Narcís, m'assec/ Vora la font del Quer/ Foradat pels pedrenyals/ Dels bandolers contra l'escarxívola/ Coroneta dels xarons forasters.

Tothom sembla el que sembla/ No pas el que t'aesmes semblar/ Cercles malfets amb d'altres/ Cercles més petits dins/ I ratlles i forats/ Això és ta cara: màsqueres.

Tornes a les llurs/ Que escarneixen l'estruç/ Tret que amb postissos/ I cremes i escumes/ I llàgrimes i cassigalls/ No desmantellis l'espantall/ Corr amb els tovallons/ Els paperots, els fulls de diari/ A torcar i a recollir/ Els vidriols i les deixalles/ De la disbauxa/ I no facis sonar cap batall/ De discòrdia en malhora/ Tothom dirà si et manca un bull/ Com el bevre sos ratades branques/ Amaneix amb les tiges que pleguis/ De l'hortet no pas cap batzèrria/ Infame ans un bon costó suculent/ Que s'hi amanseixi el bon grau uxori/ Del catúfol pus faitís de la sínia/ Cull-ne les sanguinyoles/ Arriba sagnós com un crist/ D'almanac, i abona'n les creences/ Aquest minyó de debò adora la dona:

—Què no fotria per ella?/ Per collir'n els fruits prohibits/ Catacrètic astres garbella/ Escorcolla mà-nu els orcs ardents/ El sofre venúsic es neda/ De xufanc invisívol miseriós/ S'alça heliòdrom angèlic/ I no cau eixesperitat/ Escapçada cariàtide/ Sense flameta dintre/ Clepsidra dels huracans/ Crisàlide per cesària nafrada/ Sempre anava tort/ Covava a l'aixella esquerra/ Un ou qui ara desclou/ Esdevé la papallonassa/ Ampla de molts de pams/ Ah, qui la trenqués/ Qui en fes més d'un tros amb esmolat raor/ Potser la seua filla gran s'hi ficarà/ Molt finament,

com amb/ Caire gens esmussat/ De full de paper, la tallarà/ I no s'hi valdran aleshores/ Mels, cremes, pegues d'encolar/ Les filles odien les mares/ Occeixen en escruix llurs objectes desitjats/ Figuretes de fang/ La pugó de la gelosia/ Petites cabòries/ Qui esclaten en flagells/ De monstres alats/ Tot ho desolen, com els esbarts/ Dels voltors les xulles podrides/ D'un zoològic desert.

Fugen les putes envejant-la/ Dementre que amb la mànega/ Curta que no hi arriba/ Quan hi arribarà serà passat-demà/ Neteig el lloc cucat de llurs orgies.

~o~o~

L'èfor s'enduia el gendre a l'obac/ Hi testimonien el cos botxinejat de l'infant/ Quin altre vellarra covarra/ D'aquells qui es plauen de fer morir/ L'inepta jovenarra/ Le n'havia empès amb minses plomes/ Prostètiques que besés/ L'aspra galtota cdònica?/ L'èfor amb la voreta de la seua vareta/ Màgica tomba panxa enlaire/ El cosonet caratristoi/ Com de pensament empastifat per pintallavis/ Un cos de nino cosó/ De roba de brodats malreeixits/ Enjoiellat sobre amb les restes/ D'un paracaigudes emparracat/ Amb cap del enzes mecanismes/ Prou en cunç ni arrenguits ni enrrenglerits/ Allò és un frenètic embolic/ Qui o què et podria temptar/ En un migdia tan clar de tendres verds/ Al trepig, de tot d'una jaquir't anar/ Al despitat abís qui es frunz en coves?/ Mon caràcter fou imprimit/ No pas pels somnis de cap Ícar/ Catastròfic, estratosfèric karateka/ Ni per cap pare enllaminit/ De trapasseries pòstumes/ Mon pare pescant fútilment/ Mon oncle espiant la veïna/ Aqueixes, senyor jutge, foren/ Mes vitals embranzides/ Cap necessitat doncs per al suïcidi.

Per què ens haurien de caldre/ Excuses per a viure?/ Tots prou vivim d'inèrcia/ Impulsats per l'ésser/ Generació disparada/ Amb consciència o sense/ Viuries si fa no fa/ Belleu una miqueta més llarg/ Si et pairaves del suïcidi.

~o~o~

La visita de la sogra és un afer alhora intern/ Quan truca que "es deixarà caure el sentdemà al vespre"/ Penses: si no es podria pas lleixar caure fins a l'infern/ Empudegadora, collons; aixeques els ulls al sostre/ I ça sus, sostre enllà, hi ha el sostremort on dorm l'hivern/ El monstre de l'ermità. Per la finestra, un cel d'ambre/ Aladerns nevats i, enjondre, penjat a la branca d'un vern/ L'espantall del bon temps es belluga al vent, d'on trem el vidre/ La carcassa d'antanyasses, doncs, vol reprendre el govern/ A la intempèrie reguanyc la punxària, sóc alacrà, fotre/ Sóc escurçó, no sé pas què hi cardava tancat amb pany i pern/ Al sostremort on l'entec es regolfa i se'm fot agre l'estre/ Revisc, barbaglaçat, i cerc, gens casolà, llambrec altern/ Qualque congesta adient per ço d'amagar-hi, mà ferma, l'odre/ Vull dir, la bota del racó, i adu el vinet normal i hodiern/ Per a estalviar'ns, si no quotidià, el consuetudinari desastre/ — fa eixir'ns de test el joc de química del cos qui tria i cern/ Les unces de seny, els polsims de serenor amb què hom apitra/ Com un poltre vida amunt sense afegir-hi (irat, m'hi enlluern)/ Les tones de malallet que ens deslloriguen el destre/ Equilibri que ens permet de sobreviure al món modern/ Tragitívola bubianesa, ens buida el celler; l'escombriaire/ No dóna abast de padellàs. La meuca endrapa per qüern/ Per quatre; se'm rifen els veïns; de cap atuell, ni rastre/ No roman del milloret, si ella ens plou, flagell etern, etern/ Ens fon l'humor a tinells, a setrills la bona flaire/ Porrons de salut, terrines de cervell, flagell etern/ Ja ho he dit, etern, etern.

~o~o~

No haig pas de tornar-hi fins que l'aiguat no s'escuri/ Llavors, cap de brau, cul

de gripau, ermità fava/ Diré bon jorn al mas eixut i el pintarem d'ambre/ Per ço que es confongui amb posta, clariana i albada/ S'extingeixi en la contrada, arrupit en la broma/ Oblidat per cada déu envejós qui adés l'atenallava/ Vulgarment, familiar, amb qualque destrossa bruta.

~o~o~

Si bad la porta, tot hi put a merda i suarda/ Tones de malamaror l'aiguat ens hi embarcava/ Per giragonses ascendents d'espirals, "que es mori"/ Vaig cridant, sense arronsar'm a cap paret. Al sostre/ Daltabaix, em trec el fruit morè i m'hi pix dessobre/ Esteses heteròclites: xam-xam, so d'aram/ O calzes. Clarícies eternals, les estiregany/ Fins que no esdevenen règees, d'on llavors les trenques/ Ara, reclús bru, et pots afaitar a netejar els verins/ Base, laterals, sostre i subalterns, quatre caires/ La gàbia on niarem fins la tongada propvinent.

~o~o~

Culte merdós, morós i estireganyat/ Abrupte me'n desixc i llavors qui no fuig/ Ja ha begut l'oli, ecs, dels extremunciats.

~o~o~

Pobre, hò, això rai, però cult/ Si setí rovellat m'encofina/ No deman pas, badoc, l'indult/ Ni suplic cap jutge malfadat/ Ni m'empreny amb cap jurisconsult/ M'hi fic de ferm — oi tat? — amb el tap/ I no estic content fins que hi result/ Agaf, del crematori, el vaccí/ I a la gerra atans, serè, mon vult/ A tall d'estupre molt tossut/ Tantost m'aixec del xàfec, m'auscult/ Per endevinar'm, ves, de quin crim/ No sóc encara, inic, l'insepult/ D'alt rau-rau de cendres se'm ressent/ El vernís formatjós, i En Raoult/ I En Maxwell i llurs lleis d'osmosis/ I pells, bé que sóc cernut i cult/ Em rellisquen pels pèls hirsuts/ I els i les oblit en el tumult/ Estranyat de soca-rel, inert/ Goril·la, pusil·lànime, estult/ Qui col·lideix sense llanterna/ Amb cada filament ocult/ M'obsedeix el ritu estentori/ De la flastomia i de l'insult/ Tancat el missal cacofònic/ En aspres encara, em catapult/ Tanmateix de dret devers el pou/ Enverinat vilment per l'incult/ De qui tostemps, allerat, m'alluny/ Pou, li dic, per fementit et mult/ Amb la quarantena més fera/ Llavors, irreverent, exult/ — forat humit, romandràs clos/ Fins que mon fruit morè, més adult/ Gens llagoter, no hi dirà prou/ Vols llevar el tap i eu t'ho dificult/ Del purgatori ningú no n'ix/ Ans, com fiu, cal fer-s'hi força cult/ Per la pell de la cultura, cernc/ Triagues i verins, i m'auscult/ I, purificat, sé si reneixc/ Pou, vinc-te a la vora i et consult/ Què en fotràs dels mos tres desigs/ D'ésser'ns totjorn net, fidel i cult/ Cric i esquerp, sisvol, això rai, mes/ Jamai supersticiós ni incult.

~o~o~

Si els dic: Man me'n flic, tot és culpa de l'íncube/ Avant va, i au, noi, fotrem goig, respon l'incrèdul/ Rabit, robat, rapit, raptat, perdut en trànsits/ Rapsòdies, èxtasis, convuls entre votius/ Enigmes, envilit, covat pel somni/ Com cagalló ferament obdurat/ Aquests jorns de glaç/ Esdevingut durícia/ De veneracions/ Sobtadament/ Devot.

~o~o~

Recós/ Re no acoloreixc/ Tota sang m'és negra/ Cada nafra — i arreu en veig —/ Un pou enverinat i, en fred, el cel/ M'apar tothora d'un blanc massa lluent/ T'enlluerna i et podreix els ulls, d'on la terra/ En clarobscur cremat, se't crema esquerdadament, com/ En Ramonet, qui esquerda les minyones... Cardat, poc gemec pas/ Ni dic bona nit, viola. Al llit com un torró, somric; tens sort/ De tenir tants d'horts, i faig: Bon matí, safranets — i violes?

~o~o~

Per un cony de pany m'ensenya un pany de cony/ Al cap d'estona, de veure'l me n'uig/ Forat humit, prodigi dels mitocondris/ Sempre ets a la percaça del sobrepuig.

~o~o~

Entroca, entroca i no te n'ugis pas/ Aquests jorns de glaç, ocellet mesquí/ Amb vult ferotge ho haig de fer avinent/ N'hi periren pler, exclam, i el rafalí/ Ensum, tot marrit, i em fic a refilar/ Car el cant revifa, alosa — serafí/ Dels meus suaus idil·lis de tardaó/ L'amoreta que em donares et torní/ No has de servar't ni cantera ni pixaó/ Qui hi arribà a temps hi reeixí/ Aqueixa és la història del tenir raó.

~o~o~

Adu eu, quan cal, jorns de gelaó/ Ixc isnell a la comuna de fora/ Hi corrc, com escaguissat barceloní/ Quan sóc a canfelip, secret camerí/ Jatsia que hi sóc impotent, tremp així/ Com coll de girafa, i hi result o reïxc/ Amb semblant d'adust cadí qui el tamborí/ Estireganya fins que el fa tes del tot/ Trempera dissimulada, l'arreçó/ Amb urc elèctric palesament fingeixc/ És mal bargany donar son or per estany/ Mes és bon guany baratar fred per calor/ Qui a l'hivern canta, pardal esquerat/ Es guanya qualque erecció, fregeix/ En son propi greix, verdum, sisó/ Cotoliu, perdiu, francolí/ Guatlla, passerell, polit, d'un marató/ Llong con atzucac de crim n'ix d'estalzí/ Llepat, disfressat de caliu, cruany/ Coet encès en carbons, capsigrany/ Qui empales, becdurs, batallaires/ Els bons i els si fa no fot cantaires/ Qui estronqui l'esquellada és pell.

~o~o~

Muts monuments de neu/ Crideu-me els safranets/ M'eixorda la verdura Qui no creix/ Viol del temps/ No m'hi sotmet/ Dins mon iglú/ Hi puig enciams/ Cols i bolets.

~o~o~

L'ànima de mant tió s'envola pel fumeral/ Nafretes i granets al capciró de la tita/ Pardalet hegemònic, lleixa els cocodrils tranquils/ Esguerrat pel vidriol del fred, neda el pec en fum/ Fosòdrom, prostrat, oblic, d'esbiaix cap a la llum/ Llegeixc, llegeixc, llegeixc.

~o~o~

Llegeixc, gint joguina de l'ofec/ Dementre que si ull al toll/ Em revé, dels lúbrics sabaters/ La imatge dels amants/ N'albires els colzes gavanyats/ De tantes hores manxant/ Com si cap altra cosa hagués/ Calguda.

~o~o~

Tothora en tot et vol sobrepujar/ Rel eterna del teu infame enuig/ I tu, fruit morè, irònic, allerat/ Qui de cap truja no vols tornar't el truig/ Molt fer t'atanses a esquerdar la llar/ D'on per raó d'un persistent vent pluig/ Denses onades de foscor de sang/ A llimerols s'escolen, d'on me n'ensutj/ Fins que me'n tornc negre i de mida doblat/ Ah, doncs, ara que em mir, dictamín i jutj/ Que jamai cap boig no em voldrà fer el salt/ D'on naturalment — llas! — bon tros me n'enutj/ Car cap principi com el de derramar/ A tort i a dret, rabent com qui s'enfuig/ Els feixucs embalums de l'estimar/ No serv, per què, lleuger, pugui atènyer el puig/ Sublim del viure en pau.

~o~o~

Ja ho sé que sóc un porc/ Això ni es discuteix/ Rebutj tastar la carn/ I em toc tothora el peix.

~o~o~

Com En Despuig de Calabuig, qui de cap cassigall/ No en fa rebuig, ni de cap llei de pa, és clar, rosegons/ Ni per re no trefuig, ni que fossin els fideus/ D'un negat, més tard perbocats per un segon perdut/ Qui els li escalfava al pap part davall l'arc d'un pont/ Aitampoc ningú ací no defuig un bon bargany/ Hom aprofita adu el mort/ I no cal pas dir el canviot.

~o~o~

Com l'infant esguerrat barganyat pels malignes/ Ço és, com el canviot/ Així mateix eu, fet malbé/ Pel vidriol del fred/ M'instal en la cremaó.

~o~o~

Estossegós, molt pler de boïgues/ Quan un vent pluig li esbarriava el foc/ Espletava tanmateix en la pseudofoscor/ Ningú no ens hi atalaiava, pròspers secrets/ Ara, a la llum del sentdemà/ La poinsèttia finalment floreix.

~o~o~

Ermità millor/ Sull en l'adversitat, se li esmola/ L'aixa, li sura el suro, totes comencen de pondre-li/ D'eixauc, li acreixen els atributs, adu la perillositat/ Esdevé, com el canviot, canviat novament en l'únic/ L'entelèquia qui fou abans del contacte maligne/ — avinent, xamós, eixerit i galanxó/ Paradigma de la gençor/ Que el fum del món/ Et robava/ Viol.

~o~o~

Viol; examín les fogueres, n'extrec/ Amb cendres al semblant, la noció/ Que si seguies l'alta vocació/ Dels teus budells, i com Proteu qui es refés/ Pel camí misteriós del propi esfínter/ Et llencessis al foc a covar-hi cruanys/ Com qui hi llençava adés la barretina/ Gloriosament republicana, si doncs/ Visquin els catalans, morin els coprostàtics/ Ens queien part damunt les pedregades/ D'acer i era l'hora dels fatus amb llurs/ "Arriba l'òstia puta, arriba/ L'embolic, el flagell, ço és, la Coprostasi de canxarnec"/ I, en arribar'ns, tot es glaçava i era/ Cru com un roc, caiguts en lletargia/ Llargardaix qui llangueix en un cendrer/ El qual un jorn d'hivern on es sentia/ Particularment pervers besar volgué/ Com s'hi llençà aquell vespre de febrer/ Mil nou cents cinquanta-u, Na Glòria/ Barretina a esdevenir-hi, en el foc/ Dels projectors, campiona del món/ De lluita lliure, les flames de la llar/ Baldament es tornessin, doncs, els llums/ Molt vius del meu quiròfan, belleu llavors/ Ferm hi occiries el cranc maleït/ Qui et rosega la fava, en restablies/ El tremp i la puritat, transformaves/ El metall redhibitori, esquerdat/ De la teua pobra tita malalta/ Qui escarneix, mesquina, el ferro colat/ Goseu-hi horòscops i messions, de gom/ A gom escarxofeu's-em al teatre/ On em refaig, cirurgià siderúrgic/ Miracles de la metal·lurgi-ah/ De la carn, corns de coure dels chors angèlics/ Del jazz, i al gresol hi trob de més a més/ Lletovaris, manxiules, epítemes/ Teranyines, seguicis, afrodisíacs/ Ben sabut — tot de bones medecines/ Commemorem-ne la victòria, aquest/ Jorn gloriós de febrer vull convidar/ Els darrers vuit druts de la meua dona/ Nous tots d'ençà que som casats, agrair'ls/ Els vull les imatges de vigoria/ De salut, les forces que a la insabuda/ M'han donades per ço que m'espavili/ A saber saltar també quan cal el foc/ Ep, i per llur gràcia ja no sóc sull/ Front decorat, tot i que, llas, els cabells/ Temps ha que prengueren el mateix camí/ Que ara em mamprèn la tita, som-hi, ja dic/ — adéu, i espereu-m'hi ben asseguts.

~o~o~

Sexe podrit, carbonitzat em caus/ Dic bona nit, mon tarannà cibernètic/ Poc

em permet aitanta d'emoció/ Ets un carbó.

~o~o~

Al caliu de la vostra companyia/ Seré un de més; una esponera al front/ Com amuntegades fantasies de/ Lava, em singularitzarà un instant/ En acabat, encara rebec, sense/ L'ultrafastigosa por/ Automisericordiosa/ Pres novament per les ràbies que/ Sovint maleïdament m'abassegaven/ M'hi haig de trencar el banyam per ço de/ Fotre-us el camp, brases insepultes/ Ningú no em colgarà/ Ascendiré com un déu/ Bocinet a bocinet/ Penjat al bec dels meus ocells ganuts.

~o~o~

Hordes hipòcrites qui barbulliu/ Entre entrecommiseracions de gemegaires/ No tinguéssiu pas l'ultracuidança molt/ Injuriosa de volê'us-em incloure/ Bacteris sapròfits qui al foc mort feu niu/ Munt el moment de torsió contrària/ I us em centrifug, forçut, molt enlluny.

~o~o~

Llangardaix auster qui, retut, només/ Us cedeix la cua; a tesa torçut/ Us em desempallec; sé prou alhora/ Cap a quin aire clar no em cal empènyer'm/ Debades li llenceu arpons febrits/ Com llenyataires balbs a qui en l'oceà/ Del bosc se'ls escapolien troncs, crescuts/ Sobtadament amb potes ivarçoses/ Mestre del governall, front molt honorat/ Ferma mà a l'arjau, contingut sencer/ Al vaixell escalabornat del meu cos/ Vull esquivâ'us, muricecs idifàl·lics/ D'ales ablamades; pel fumeral/ S'envolen ullals, queixals, maixelles/ M'haig tret l'elm i son bé-de-déu d'antenes/ I, com ixc al fred net, us en nodreixc/ Espetarrec d'anorreament patètic/ Pluja d'espurnes, corquim efímerament/ Encès; del vostre neguit d'heure'm, només/ N'hauran esment les vuit boïgues a la pell/ Capnú, les barbes i els cabells bleïts/ Cuc de la neu, vull reblar'm com un clau/ Glaç endins fins que no esdevinc anell/ D'un caramell — hivern infibulat/ I cap fada fantasia de caire/ Consolatori no et pal·lia el mal/ Titlleu-me de repatani qui no es vol/ Fondre en el condol ni doldre's, confós, de/ La fosa que no li ha de regenerar res.

~o~o~

L'estiu vindrà i belleu m'hi ensopegaré/ Terra humida on haig de banyarricar/ Cos qui adés raïa erm i ert, i ara/ S'hi fot burxent de valent, a tall de flor/ Qui amb enyor cap per avall vol capllevar/ Ça sus, enllà dels pams i pams de cendra/ Més amunt d'antics focs colgats i apagats/ Es veu que encara ens trempen les neurones.

~o~o~

[~~Què cony et planys si...~~)/ O ho diràs sense exabruptes repel·lents.

~o~o~

Cau de sobines al toll de l'empatoll/ Com dir-ho? Se li fon el cos gradualment/ Tot li fa mal — ossos, budells i ganglis/ El fel se li sobreïx, l'ull no frueix/ Sinó d'encastellats llivells de boires/ S'escanya constantment amb qualque aresta/ Malencastada a la gola; deliris/ L'envaeixen de trascantó com adés/ L'envaïen greus fogots irritats/ I somia si el seu gep no fos buirac/ I viratons les fiblades als artells/ Amb els quals afligir'n, virtuós, punti-/ Mirat, fredament exacte, els poixèvols/ Infiltrats qui amb ungles brutes voldrien/ Remenar-li, ultra mimís i plagues/ Bisbètics, rondinaires, els esperits.../ Un cranc se li penjava al cuc de l'ham/ —tot i que hom donava l'esquer per perdut/ I, amb fàstic i de tort, hom el llençava al foc/ Pel trau nafrat se li ha endinsat molt bare/ El cranc d'incorruptible acer qui pertot/ Ens el rosega a pler, amb escarafalls/ De cops, de follet maligne i

ultrancer/ Conté tot sol, traït per sobtats bonys tous/ L'orquestra sencera d'un ball macabre/ Solipsístic, vertiginós, cada pic/ L'exhaureix més, trota ell amb ell, es besa/ A mossecs en una passió sens fre/ Fins a l'auto-anihilació/ Doncs, aïllat que ja no era, encara s'ha/ D'allunyar més; la por prou l'atenalla/ I tanmateix — ~~què cony es plany si...~~ Tant és.

~o~o~

Envant, manel, i tossa entre la molsa/ Xerpa de l'el·lipsi, enxarxa't als ganxets/ De les falgueres — a llurs cueroles/ Gica'ls, d'un en un, bocinets de no-res/ Agulla-t'hi de ferm — cel·la per cel·la/ La múrgola et para per capçalera/ Un ou ben tou de mosca vironera/ Ermità polièdric, solet sencer/ Omples el silent convent piramidal/ A cada fanal d'una mata de bruc/ T'hi llampeguen nàquisses benvingudes/ Hom t'hi convida a negligir qualque altre/ Bocí execrable de la teua llarga/ Malaltia a la llinda mateix, damunt/ L'estoreta porprada o penjant/ De la clau o de l'armella de trucar/ La tanca se't clou, el cercle se't tanca/ Se t'estreny el congreny; l'instint golut/ Però, se t'allargassa cap al riu/ Lleuger, amb menys impedimenta ni carn/ Escús, te'n vas devers el bàlsam cosser/ De l'aigua — inescandallable tub, raja/ Sense que et calgui d'estrafer que el constrenys/ — comoditat del bon temps tebi, lluent/ Com negror de gralla qui amb compassió/ M'aureoles més i més estretament.

~o~o~

L'ocell qui, part de dalt, coll moll, em fa sant/ Indulgent començava de tastar'm —/ A l'areny de l'aragall constant, escrinys/ De butllofes se'm voldrien desar/ Estelles se m'ensorren a esbotzâ'us/ Les bombolles de la respiració/ Cucs subterranis qui sense rancúnia/ Em requesteu per ço que esdevingui u/ Al si vostre, d'on a cap insolent/ Ni ultracuidat no li és llegut de plànyer's/ Si, fototàctil, li toca d'emergir/ Al trepig incessant d'esclops i pneumàtics —/ Escardalenc i fotòfig, pleg i vinc/ Ara mateix a enfonzar-vos-em al brou.

~o~o~

Hom m'hi fa lloc, acrobàtic, sense àlibis/ Ni enjondres — "teniu els jorns comptats"/ M'adverteix el guaita, planer, bo i patint/ Per ço de no perdre el forat, dementre que/ Graponer, furg endins amb dèria àvida/ Se'm perllonga fins a límits incongrus/ "I vós, doncs?" L'interpel, amb un cert posat/ Clandestí; "atressí", em respon l'arenícola/ "Mes eu conec de prop la gasiveria/ Del destí", on, en acabat, esclata/ En mil bocins, cascun amb nas i boca/ "Som", em canten a l'ensems, "el teu chor/ Angèlic de recepció — on ets?/ — AUMON — on ets? — ENLLOC — on ets? — NO HI ETS/ — on ets? — NO ETS — on ets? — ... — on ets? — .../ On ets... [...]"/ Es perllongaren, en l'estireganyat/ Silenci, fins a límits irrisoris/ S'han fosos com bombolles, ulls de vent/ Apandre, xiscló, llas, molt pitjor: sèssil/ No vol reeixir't cap nou recanvi ni/ Fantàstic succedani; m'esclofoll/ Del branquim mort; cada cop pus i pus prim/ Hom m'esporga — efímera gimnàstica/ Escarit ben bé del tot, amb menys i menys/ De cos com més m'escarranseixc, ja ni cag/ Ni m'escòs, i, si bec, bec només sorra.

~o~o~

Sorra, on m'estireganyc fins que hi pet.

~o~o~

Gran pirotècnia/ No direu pas que no us rebc/ Amb lluentor, amb lluïssor/ Amb esclat, amb esclat/ El fetge groguet/ Quan m'esbardell, etè-/ ...riament il·luminat/ La melsa d'un verd/ Que esclata lluent/ Se'm rebenta el cervell/ Amb

electricitat/ Guspires i esclafits/ De gran lluminositat/ Camaleó fès, asclat/ Fins que esclat, pum: esclat/ Dòcilment torturat/ Tot esclat en molts/ De vidrets iridescents/ Camaleó intermitent/ Camaleó rutilant/ Camaleó irisat/ Camaleó asclat i fes/ Criminalment estrebat/ Fins que s'esbadella/ En escatxics espurnejants/ I es fon, desapareix/ En un ruixat de sorolls/ Pintats — en veieu/ Els contundents fosfès?/ Asclat, asclat fins que esclat/ De primer no hi sóc tot/ En acabat no hi sóc gens/ Serp garrotada avall/ Serp de Sol qui dorm/ Serp infernal, ets/ Les escales de l'infern/ A cada replà un guaret/ On totes les flors/ Fulguren apàs-/ ...sionadament, cada flor/ Lluu amb sang fosforescent/ Cada flor es dessagna/ Espetarregadorament/ Com els òrgans que em cauen/ Damunt els càustics esglaons/ De mon davallament/ Mon budellam esclafeix/ En milers de llums/ De totes les colors/ Enllaminidores/ Íntim alquimista/ Crema enllà cada bombolla/ D'hidrogen que respir/ En la traca final/ De la meua ranera/ Llampega el vermell/ Viu del meu cor/ I esgaripa el chor/ "Mor, mor, usurpador/ Esclata i mor"/ I cada gangli fa/ "Sclat, sclat, sclat, sclat/ Sclat, sclat, sclat, sclat"/ I: "Sclat."

~o~o~

Serp garrotada tot al llarg/ Em rebenta a tesa el forat/ Que es restreny i s'estreteix/ Fins que esdevinc molt filiforme/ Filó microscòpic, sebollit sots/ Milions de llivells de minerals/ Grateu-me amb l'ungla bruta/ Si mai no em trobeu, d'ací milions/ D'anys i panys — encara en seré tou/ Tou/ Tou, tou, tou, tou, tou, tou, tou.

~o~o~

Bocí de merda, duus-te'm al nas/ Ara, impressionat, duus-te'm als llavis/ Duus-te'm als llavis/ Duus-te'malsllavis; duus-te'malsllavis; duus-te'malsllavis; duus-te'malsllavis.

~o~o~

Vicissituds d'extermini/ Fulgeix de goig l'escarbat ingenu/ Cru potentat li'n tascona el trontoll/ De l'estàtua que l'ascla teixeix/ Ascla't, espectre núbil i sanguí/ Amb brutalitat lacònica em colpeix/ La noció que l'únic que em garanteix/ Prou lluor al metall febrit és.../ Ets tu, forat humit.

~o~o~

Llustre secrecional/ Vull esdevenir tot senceret/ Tita, tartrany/ I ésser de la Terra/ Un altre pseudopodi/ Calent/ Calent, calent, calent, calent.

~o~o~

Calent-me nou coratge, m'haig arrossegat/ Fins a la casa del seu darrer amant/ Amagat dins el rierol rere la bardissa/ Com un altre turió qui es covés/ Canya soberga i trempada, llavors/ Li haig llençada al vidre una sabata/ Hò, era ell, alt, bell, clàssic, venecià/ Em deia la meua dona que té una tita/ Llonga fins pus enllà de despús-demà/ I ferma i fera d'allò pus, això/ Mateix, i tanmateix, així mateix/ Que quan ell la posseeix, com un colós/ Altíssim, tan fort i tot, nogensmenys/ Que l'hi fica forat humit endins/ Eu, amb aitanta de cura que diríeu/ Si no li embotia doncs tot un llisquent/ Serpent pitó — adult i bell, i clàssic/ I amorós, vós, amb totes les delícies/ De les llengüetes bífides, bífides/ Bífides, bífides, bífides, bífides.

~o~o~

Clítoris sóc/ Clítoris sóc/ Clítoris sóc/ Acomplert, doncs, reeixit, espletat/ Eixa fou tostemps la teua girada/ Vocació, advocació, agoludam/ Et talla l'aixa, ve-t'ho ací, prou pots/ Tot té un límit i l'havies atès/ La treva de l'estrup fou decretada/

Llívid, de fresc desenterrat, amb el dit/ Escapçat del proctòleg encara al cul/ Com a l'oc, de qui la síndrome maleïda/ En burxar-li endins i amunt episodi/ Rere episodi d'una esglaiadora/ Tragèdia sense lapses ni descans/ L'escanyolia pus i pus, i es fon/ I migra com més prem per ço de pondre/ De poder's desempallegar de l'ou qui/ Llas, mai no eixirà sinó esclatant de mort/ Atalaies primfiladament l'accés/ Al mas, fit assolit de l'expedició/ Que et veié la tita glaçada caure't/ I trencar's com llagrimeta de vidret/ Sobtadament t'envaeix la flaire, mots/ De xant se't congrien al feble tòrax/ Acotes el coll, com adés t'acotares/ Destrempat, d'empertostemps, guant moll, bla/ De boxador, amb dos dits — polze i menovell —/ Trencats, escanyapollastres esmerlit/ Cervatell volant, escarbat amb banyes/ De violí ploraire, afaiçona'ls/ Un monument secret d'homenatge — que/ Tota la neu a mig fondre's esdevingui/ La teua pòstuma gran lleterada/ De la finestra estant, ambdòs en perxa/ Albiraran l'enorme figura andròginа/ Qui es desfà i es confon al fosc rerefons.

~o~o~

La jugadriu apareix, se li envola/ El vel sols amb una miqueta de vent/ Espitregada, apitra i au, anar fent/ Quan ell ens estreny als seus braços ferms/ I fers com ferramentes de cocodrils/ Adults, crescuts, gegantins, plens de llur/ Força i vigoria, simbàticament/ Simbiòtica, ens omplim, esdevenim túmids/ Farcits de saba, vermells i lluents/ Ja era hora, finalment tothom ensems/ Es reixinxola i se li estarrufa/ No em desemboliquessis pas, cocodril/ Qui mai no abandonaries la cua/ Entre les dents del fat qui t'arrapés/ La marrera i et fes xiular per al seu/ Deport, divertiment fatu i epicèn.

~o~o~

M'haig mort i ara visc al forat humit/ Crics, escarpells, cigonyes i martells/ Cada eina se m'estova i endureix/ Al ritme assenyat que cal per ço de fer/ La farina blana a la clau que regeix/ Estreba, nyaufa, torç i estireganya/ Llur plaer.

~o~o~

Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra.

~o~o~

"Oh, que sola estic sens vós!"/ Li responc: "Set generacions/ S'escolen com la vesprada/ El meu caire foguer assenyala/ Com un llinx el Sol qui es pon"/ La jugadriu polidament/ I llausangera t'ensiborna/ "Us vullc per un suport, baldament/ Fos flac; el vostre pliu prou fou/ Quan calgué, comcal; us m'escamotejaríeu/ A encolomâ'us enjondre quan pus/ Us em caleu encastat? Sigueu-me/ Si més no barnilleta del ventall/ Que m'altreja l'alè de la bombolla/ On faig niu, o fóreu prou cabrit/ Belleu a hores d'ara de fê-ho/ Ensorrar tot?" El vel o el flami/ Cuida d'ablamar's amb el llambrec/ Ensems furient i sopleguent/ Que per ço d'acorar'm m'etziba/ Setge carricló, no m'hi clouràs pas/ Ni em cloc al rusc dels forçats/ Enllà de rengleres de pinguïns/ I gaiatells, l'enginy s'esmola/ Per socosters anc fressats/ Com cabra guita i bòrnia/ Pelleringues de braguer nafrat/ Els llavis de la molsa al rocam/ Popen roentor de sang. I bram/ "De lleixiu, ni rerialles/ Per a perdre'n no em romanen/ D'ajornaments, sac esbotzat/ D'on ja no n'hi ha, com pot rajar'n?"/ A esgarips d'esglai, marbres verges/ S'estripen de versemblances/ Daltabaix sofres i calçobres/ Escalaborns de nassos, togues/ Vits, aurèoles, plomalls, potes/ De cavalls — monuments revoltats/ Que arrauleixen i esgarrifen/ Adu els vells, més mesells, armats/ Ermità allerat, pintí pits/ I un forat humit tot pelut/ Part damunt del creuclavat/ Del llibret de reglament/ Lluny d'aquelles

bombolles d'asfíxia/ Estort de les casernes de l'estrup/ Cosser, entre les pedres molsoses/ Dels roquissars pirenencs/ Me la pelí, me la pelí com un déu.

~o~o~

Contra els embatols dels vímets/ Bo i serrant ferramenta i barres/ Fugint de la desfeta, reguanyc/ La solitud, serp trepollada/ Tartrany migpartit, carall/ Encallat, de mastegots tatuat/ D'empertostemps, artefacte/ Mal-lligat amb taques, nyaps i grops/ Sots l'ubic polsim dels estels/ Pèrfida, insidiosa orquestra/ Em rep — sens intervals, els ullals/ Del chor em desbriden com llancetes/ L'abscés que m'aflora per arreu/ — on has de trobar recer del xafardeig/ Tu qui coneixes tots els llengots/ De les males nissagues, nigues xinxes/ Rènecs nics, qui aritjolen els rabeigs/ Dalt als ports del convalescent?

~o~o~

Xop d'icor, qui sóc?/ Esquer per a un peix/ Verí o vaccí?/ S'umflà i en morí.

~o~o~

Escrot asclat, l'en regalimen/ (Sens eixonar's amb mà que torba)/ Xerigots immunds — vermell fosc/ Vellutat de nafra a mig prendre's/ Solcada per reflexs de rius/ Gairebé eixuts de qui els salobres/ I els marbres escrostonats, bagàs/ D'incinerador ruixat amb fàstic/ Guspiregen al Sol del temps prim/ Folcs novells d'insectes renadius/ Li rondinen pels aporismes/ Li brunzen i zumzegen pel pus/ Inharmònicament eclèctics/ Caparrudets i patidors/ "Llànguid babuí", encar en chor/ "Duieu's-ens cap al cel", refilen.

~o~o~

Amb rogall de caimà escanyat/ Abegot dement qui creu veure's/ Les orelles, entre ells responc —/ Qui sóc? Com en Josep, fusteret/ Humil qui, quan convé, cadenes/ Sega; de l'heroi els fets d'armes/ Vull cantar'n, com un jorn amb greix/ De serp cosmètic es sucà un gam/ De qui la vil supuració/ Escarnia la lleterada/ Molt enfellonit, clamà al cel/ Ço que era com fer un braç de ferro/ Amb un segon home de palla/ O pitjor: espantall, qui no gaudeix/ De l'esment de cap de les cuques/ Qui, oh, ironia, l'envaeixen/ I li esdevenen única ànima.

~o~o~

Cuca reclosa, animes un tot/ De qui no pots concebre'n l'abast/ Pertanys al xivarri natural/ On tot reprèn la mida justa.

~o~o~

Morc desert, anònim, sens bobanys/ No pas com el ploramicaire/ Qui es plany i s'autocompadeix/ Ca covard qui carina de por/ Morc com un gat deny i sencer/ Quan sent que la malaltia em venç/ M'arracon aitan inaccessí-/ Volament com puc — on ningú/ No sabrà trobar'm; confós al fons/ Pertanyc al xivarri congriat/ Que esmussarà qualsevol gemec/ Emès per la carn dessobeïda/ Sens seny, d'un cos massa destret/ I m'abandon a l'esbarriament/ Darrer del grumoll qui em féu/ Si fa no fa de contenidor/ Em confonc en la cridòria/ Atomitzat, cada àtom estort/ Esclata amb un crit de joia/ I de dolor que ningú no sent/ Enllà dels companys més propers/ Cascun justament entotsolat/ Carapudent, en el mateix treball.

~o~o~

D'ençà de dalt al tron/ Al bell capdamunt/ De la torre acana/ El guaita l'estesa/ Del riu. A baix/ Al bec de la llança/ De l'atac oblic/ L'ermità monòton/ Fruit morè podrit/ Hi congria el moscam/ Al teclat sideri/ Dels desigs, un tel/ De polseguera ve/ A raure-hi; com al seu/ Escrot, a la borsa/ Dels caires foguers/ Tot hi

són traus. L'hora/ De les atraccions/ Passionals és/ Haguda suspesa/ Diu la jugadriu/ "Un gra de balança/ No us pesa el coratge"/ Fallit engranatge/ De sílexs i ciris/ Melics, cementiris/ Vuit-cents deu caràcters/ Ens hi amunteguem/ Ambigus, dins un sol/ Replec. "Vós", retreu/ "I la vostra tàctica/ De l'anar a amagar's/ Cap de vedell humil-/ Ment sacrificat/ A les fosques torna/ Ganyota cruel/ De morro-de-vaques/ Per cominal esquerp/ Per cabal un déu/ Mes sapiguéssiu —/ No val a burxar!"

~o~o~

Gossos cagats i botiflers/ No m'hi faig i no m'hi faig/ Civilització de fats/ Pedants, d'hèrnies i herois/ I de llurs fets d'armes blans/ Al capdavall l'excés feixuc/ Em duu de nit, llostre exhaurit/ Lluny del falansteri. D'ençà/ Del seu indret reduït/ El guaita, per ço car no em pot/ Filustrar, entost d'eixonar's/ Infeliç, ell, rai, qui pot/ Poc abandona son seguit/ Glot, irós, avariciós/ Luxuriós, superbiós/ Accidiós i envejós/ Hi cova encar odis eterns.

~o~o~

Merlí esguerrat qui no embabaies ni ullprens/ El més mesquí dels ocellets/ Repenjat a les baranes que guaiten/ El laberint dels invàlids/ On, quadrades, les reserves d'insectes/ Castiguen els mals costums/ Et pruu l'estalzí dels teus replecs de cuc/ Amb ungles molt llargues cerques/ Fruits morens, forats humits — tret de llúpies/ Llas, no hi trobes sinó cendres/ Estossegues cap als aiguamorts d'enjús/ Societat harmònica/ Hi trotxen sense descans guerres d'esme/ Tots els morents hi fem cap.

~o~o~

Tos pútrida, microbis/ Ens te'm reunim.

~o~o~

Orelles aviades en un fons de llunya granívola/ La jugadriu qui encaterinà l'antic guaita/ Sobta les llebres; camí nocturn cap a la torre/ Que pren guarda de l'estesa de la ciutat—

Truca la xifra de l'entresenya al cap de mort/ Damunt la porta del panòptic o far; com seny/ Esberlat de cloquer retruny ell, ronc: "Qui hi ha?"/ Ja es descabdella: "Vinc solzament a fê-hi tat"/ Se li desjuny la tannara en flames de lluna: "Hi ha/ Cap altra novetat? On rau el xicot d'abans?/ No sabíeu pas que a cal fuster hi ha dinamita?"/ "Ara òbric; estic corprès per aqueixa veritat/ Alarmant", on els engranatges enferritjats cruixen/ O l'escruixeixen i la porta s'esbatanega/ Dins, la jugadriu, a les fosques, a les palpentes/ Toca el caimà; colpit pel crit, el drut perd l'esglaó/ S'esbaldrega per l'ull humit, es trenca el coll al cul/ De la sentina, d'on se li atansen a peroccir'l/ Les falses icones molt maleïdes dels fosfès/ Espaordidors. "Qui sou, verges encobeïdes?/ A quin xaró no em mereixíeu?", tòs-crebat respon.

~o~o~

Les dones qui, peunues dins s'areny/ Seient vora el riu sargeixen i cusen/ Discuteixen alhora de pedòfils/ De ciris i d'anells, hò, i sobretot/ Sens hiat, dels virus i de les baules/ D'eixa cadena a descominals terminis/ Bagueny avall, a recer de llurs faules/ Rere penyals i mates de la garriga/ Com més me'ls atansava més de delit/ M'entitolava; mesquins pebrots meus/ Aritjolats per l'àntrecs, s'esbullaven/ D'ací d'allà sense solta ni volta/ Llavors, quan les sent que escuncen que els termes/ Científics romanen prou curts a l'hora/ De diagnosticar'm ni de fer el pronòstic/ Quant a la llargària de vida o corda/ Embaulada que deu romandre'm, lladoncs/ Ni em moc, rere el bàlec, l'estepa o el bruc—

La qui bandinelles per a les nafils/ Del seu trompetaire del cor broda, diu—

"I la seua dona, la jugadriu?"/ I totes hi salten: "Oh!" I saps qui l'hagué/ Temps ha i quin guaita polonès no l'ha/ Ara mateix al prat moixí de ça sus?—

On, és clar, adu el monyó se m'embaga/ Xap enfora i ah, espeternec de tèrmits/ Ah, espetarrec de límits, bocaterrós/ M'escorc i escorc i escorc, on, despès/ Rossol i m'esbaldrec com inic cabdell/ Damunt davall, malremenat, samfainer/ Fins al gorg, on em tornc, nou vebre, fuster.

~o~o~

Pedres prepòsteres del costó/ L'estintolaven, estols urgents/ D'escarbats clinicaires van per/ Voltar'l, fan: "Ell! No abjurem pas/ De cobejar'l ans de posseir'l"/ Corones de febre l'eixuguen/ Lleu l'han eixut com si a l'ensec/ Hagués assolida la vora/ De part davant; ara, dementre/ Que amb xuclades de trompes l'acaben/ D'esguerrar, el gorg gargaritza/ S'engolia sencera, d'un mos/ La biblioteca, tots els seus/ Llibres i papers s'hi han negats.

~o~o~

Cap document ja no t'acredita, doncs/ Polseguera cendrosa damunt els llençols/ Que hom eixamora estesos a la bruguera/ Escriu i esborra el teu nom sempre fals/ A la claveguera on raus, barrejant/ Llimfes als llims i melasses al plutoni/ Ets joguineig dels tornaveus que et duu/ El llebeig, d'homòfobs dalt una teulada/ De presó, llur músculs epigàstrics plens/ De gargots de pintallavis, ninots/ D'auca entre els quals avui ets nat, satèl·lit/ Prim, translúcid, tothom a través, molt/ Obscè, t'hi filustra. Ets un cuc bla, sèssil/ Anorc, o en tot cas d'ous xarbots, tocat, cap/ Covarot, i amb un cul tot de greix que, com/ La mota o el costó que feia plàcid/ El gorg, es desbota i tot hi és una por/ De granívoles llavors dels gams del món/ Vescós verí amb qui encomaràs tothom.

~o~o~

Fugitiu de l'aporrinament/ Abans hom no vulgui fermar'm la fusta/ De l'escarsa i penjar'm cap per avall/ A un pelleric plantat enmig del desert/ On el Sol pus pruu, fins que dels sucs vírics/ No m'hagi perescorregut, li cop, pell/ Traucada i tot, cap a les grans esteses/ Del desert, regatons d'enfellonits/ Bacteris al darrere, esclau aitan/ Maligne i infectat que ensumar'l, ni/ D'esquillèbit, ja occiria qualsevol/ Gos, llop, guivre o bacó qui trametessin/ Per a escosir'm i escunçar'm.

~o~o~

Greu escunç o accident m'advé—

Em tomba un flat de vent, i alhora/ Perc el llapis; tros de gallina/ Plomada qui sóc, amb el llapis/ Perdut i lluny de cap gernació/ Qui en tingués per a vendre'n, on vaig/ A petar ni rebotre? Sense/ Vit i ara sense el meravellós/ Arret del seu substitut para-/ Pràctic, bec sorra entre jacints/ I violes fins que — llas — m'haig ben/ Empantanegat. M'arrossec com/ Gasteròpode i a poc a poc/ — nino, què fums?, fotràs goig —, llimac/ Eixut i ressec qui, esgarriat/ Per uns pebrots empedreïts, sens/ Gens de suc, petitets com baons/ Fets pansa, al capdavall, cremat/ Pel Sol, caic i em trenc com vidret—

Nino, tant se valet, tira envant/ Engir dels bolquers no et reboteix/ Molla de farnat, de fet ets flac/ Com pell de conill qui penja al clau/ Al repetell del terrat; senyor/ Pellaire, si et troba, serà/ Content de trobar't, pelleringa/ Eixarreïda i enterca, ves/ Tu també, quina atrocitat/ T'empenteguen només les mosques/ Volants dels teus ulls — si llurs escrits/ Desxifressis, escunçaries/ — saps? — el laberintet on fa cap.

~o~o~

Mes gemegar-hi, això rai que mai/ Lleixes els jocs de la misèria/ I de l'agitanament per als/ Miserables i els agitanats/ Gemegaires traïdors qui/ Fruïu com trossos de sapastrots/ Amb els jocs de gitans — tortures/ Bares i eixangueres d'animals/ D'allò pus nobles i comcals/ — cacofonies dementre que/ Hom trepitja escarbats gemegant/ Lletjor a dojo i criminalitat/ Lluny de la gernació mesella/ Amb un llapis, bruixot, pots volar.

~o~o~

Trobes un arbre, és a dir, una ombra/ Dessota un baobab esponerós totdéu ja ens refem.

~o~o~

Qui, ara que cap forat no em serva/ Ni molla de llac, que amb cada trau/ Eixarreït i nervi esllenegat/ Rac fet malbé, cuacremat, badoc/ Davant l'escòria que esdevinc—

Quin lacai no em duu un sellonet/ Tot ple d'aigua fresqueta de la font?/ L'arengaré tantost, quan, esquerat/ Ja em vegi mitja orella. "Vós", faré/ "Qui, nasfí com el savi, guiat només/ Pel més lleu esclau, rastrejàreu damunt/ La sorra les romanalles del meu/ Escataineig ans escarboteig, sou/ D'allò pus dotat, em fa, per ço de/ Treure'm d'aquest continu rodament/ De cap ans del degenerament on anc/ Com en parany d'esmolades espases/ Feixuc com orifany, no m'hauria/ D'haver estrompat". Respon l'armenter—

"Ves, és que dec conèixer com eixuguen/ Les ganyes els embats del migjorn ans/ Del llebeig, vet ací per què el càntir/ El meu obsequi per a les masses/ Esgarriades, bé que — sabeu, cavà? —/ Sempre hi ha arreu massa de masses"/ Prou, prou, faig, tort, molt a la voreta/ Del col·lapse, "Ara que — oi? —, soliu/ Cap altra jugadriu no us veu per ço/ De suggerir's a vós, d'on en deveu/ Patir com el psicòpata qui es penja/ Tret, és clar, que ja us n'aconhortin prou/ Les cabres", on tot foren mastegots/ Sobtats. "Temps ha us hauria estrupat/ Només de veure-us, mes ara som molt més/ Civilitzats; ei, veniu a banyâ-us/ A la probàtica, som-hi, vós i eu/ I les querrines; hi ha prou eixaure/ Per a tots plegats."

~o~o~

Enllestit l'estrup, els peus/ Al pou, l'esquena a la soca/ Eixams hostils, flagells/ De llagosts, maleïts botaires/ Delmats incessantment/ Com jugadors fallits/ Marro ranci de psocòpters/ Em rosega el pergamí.

~o~o~

Fiblons, l'oasi en vessa/ Emplegada vermina/ Qui tot ho interromp/ N'esdevinc tostemps relapse/ Quan hauria d'escunçar'm en ple reat/ Vespes-xanes, borinots/ Tèrmits, teraranyes/ Melitxes, centpeus/ Porquets, sabaterets/ Tots volen, punyents/ Clavar'm llurs atzeps/ Gemegaires, místics/ Censuraires, xarnecs/ Se'm desarien pel paltruu/ Com si els fos llenya/ Corrompuda a caire/ De volcà/ Amb llurs sangs hom en fa/ Tinta grogosa/ I aigualidament vermella/ Amb becs sobtosos/ De picots i martellaires/ Tòs-rogets, tornaré/ A escriure un pèl ans/ D'espitxar-la — morin/ Els coprostàtics, visquin/ Els catalonis.

~o~o~

Xiulant-xiulant, em queia/ La nit dessobre.

~o~o~

El cap de mort al capdavant/ De la meua darrera barca/ Sallant entre els vespers/ Somreia benigne, coexistent/ Al ritme dels himnes cults/ De la mort que li

xiulava.

Ans de filtrar'ns per aquest/ Envitricoll darrer/ Comoneixc els polls i tots/ Els patògens qui em vexen/ Una de dues — o foteu el camp/ Ara o perirem ensems/ On amoixats, gronxats/ Pels trons i llamps dels cants/ De bressol del geòmetra/ Qui amb els plectres dels seus dits/ Abrinats ens dibuixa, part/ Damunt el cuir maladobat/ De la pell, noves beceroles/ Afluixem les boixes i/ Ens hi lleixem anar.

~o~o~

Unglallong es ventava/ Escalaixaments de polls/ Qui l'estiomenaven tot/ Si mai tornés a veure l'alba/ Quin altre desconhort ja/ No li fóra tot plegat/ Posseït per molts milions/ D'ens més petitons/ Com comonir'n d'un en un/ Llurs esperits?

Amb qui raonaràs?/ Masses pertot, fins a l'agre/ Del desert/ Fins al cor del teu cor/ I et pretenies, il·lús/ Sol.

~o~o~

Res, tret de la pols sobtada/ Amb ulls botits d'escarbat/ Albira com se li atansa/ El genet, ah, la geneta/ [Era una dona — ratolins adorívols/ Part dessota el setí del seu vestit/ De porpra molt cenyit, totalment pla/ Sense cinyells ni fermalls de cap mena]/ A tot estrop, se li presenta/ A caire la geneta, òrbites/ De ximecs envolten l'estelló/ Esbufegat, seuós, suós/ "Ei, l'exoftàlmic", se li adreça/ Rudement, i tanmateix tan gentil/ I de gençor infosa ans claferta/ "No sabríeu pas on trobaria/ Crustacis, exemplars exòtics ans/ Teratològics de la nècsia/ Dels quals col·leccion amb furor/ Ans amb boig desig de trofeus ans/ De triomfs, i sense plànyê-hi tributs/ Ni que fossin de caire — llassa, oi? —/ Veneri, us dic, i enllestíssiu car/ Cada moment m'és clau, i doncs endoll/ Disparat que nodreix el propvinent"/ "Galants mercès, ni que només fossin/ Pel fet d'havê-us denyat de demanar'm re/ De creure'm deny d'ésser — dea, per vós! —/ Demanat... tant se val, quelcom, oital/ Ja ho sé: crancs! A fe, nogensmenys/ Que fèieu cap al bon indret; per a donar'n/ I vendre'n no en dec heure i tot/ Crancs qui em roseguen les cordes/ Harmòniques de l'existència, ço és, és/ Clar, a punt d'estrompar'm com titella/ Fallit, despès, repapiejaire a tot/ Estrop, i, per tota lleterada/ Al monyó, únicament de debò cendra —/ Galdós, ja us garanteixc; ara/ Com cada color, i doncs cada paraula/ Cada bestioleta pot desplaçar'n/ De la composició que em compon/ Totes les altres i refer el quadre/ Que sóc; cada bestioleta és/ Com cada mot i color/ Potencialment cabdal, ço és/ Pot, tota sola, decidir ton destí/ Per xò li caldria occir-les totes qui/ Volgués romandre pur i esclet/ I impol·lut", on la cavalcadriu/ Alterosa li féu: "Silenci d'orb/ Us sent predicar, mestre; lliçoneta/ D'ermità; no us en voldré pas cap/ Ja ho veig, bestiola massa cara/ Car pelar'n una de sola podria/ Fotre-us en orris la resta del bugat."

~o~o~

De gernacions promíscues/ N'embolic amb escorça minsa/ Els cossers orgasmes/ Bombolles celíaques/ Pertot n'embruten el liquen/ Al bec de l'estarloc/ N'apunten xàfecs.

~o~o~

Lleig i boig d'agoludam com un insecte/ D'un nus a la panxa vull tastar'n el nèctar/ Més avesat, m'adreçaré a l'esfínter/ La llengua saburral hi passarà la pinta/ On és més fi és prou on més s'estarrufa/ Del vostre cony tan xop meravellós nenúfar/ Hi sóc bon peix d'argent, de lluents escates/ Qui ned mestrívol dins cadascun dels cràters/ Si de primer us sobrevol com helicòpter/ Tantost us m'hi afon, en vós hom m'hi coopta/ Demostra a bastament que ferm és mon caràcter/ El

fet inoït que gaudeixc del fer impacte/ Almoinera rai, sé que en veniu de mena/ Per xò us estenc ben tibat l'hipotènar/ Us prec, deessa, que no feu com qui em llença/ Abans tasteu-me, fet secalló pel càncer/ Tinc un tast belleu més dolç, talment com pansa.

~o~o~

Ajornéssiu, doncs, la partença; l'hoste/ Hostaler us és, qui us serveix llúpies de zòster/ Combreguéssiu en greal de mos ous espremuts/ Grius, opinics, calcatrius i cutibuts/ Em vénen a l'esment si us esment pel nom/ Car colcadriu sou qui colqueu damunt tothom/ Inclosos règuls, basiliscs, menairons/ Berruguets, simiots — folles supersticions/ De ninotells pollosos i d'altres caps/ De mort.

~o~o~

Espellat, per clamídies borni, i a tort/ Allevat de crims de bala, caçat fort/ I arreu per totdéu a estonetes begudes/ Confesséssim'ns-e sens recances degudes/ Bones amigues, totes dues ben càndies/ No pas aïllades aital Groenlàndies/ Cascuna a un bec de món i la qui es planti és/ Més enze encara; a mi ni em calen llànties/ Per a cercâ'us i veure-m'hi, de piohèmies/ Ja en duc pler pell i roba; si a acadèmies/ Cap Diògenes no reïx a conèixê'us el nom, eh?/ Ben alt crid: trobada us haig, sou el meu home!

Això és la fi, dea, aitanta és l'atracció/ Preneu's-ho pel carès o accepció/ Que pus us llegui: som carn de la mateixa/ Nova substància: ens quimèric qui bleixa/ Més allerat com més s'hi fica, u i enterc/ Sens fanalet xàntic ni amb làser no us cerc/ Us trob tal qual, amb clots, a mà, tota de llum/ Fosc eu, amant, cabent pertot, perfent volum/ Casem i som-hi; no em romanen ni temps/ Ni salut, ni mitjans (guaiteu-me els tremps/ Rúptils d'ambdós ulls) per a revisions fútils/ Hi vaig de vaitot, amb corretges inconsútils.

~o~o~

Deessa, pietat, no us em fugíssiu pas/ És encar d'hora, poc és temps anc d'aquedar's/ No volguéssiu voler'm d'animal ja perdut/ Qui com mot, color o idea en orri no es dut/ Enlloc sinó als llimbs rosegadors d'un càrrec/ De consciència — carnús jagut al tàrrec/ On esdevinc pur i esclet, car hom em menja/ Fins al darrer granet orgànic que em penja/ Ara suara us em seré buidat i el gual/ Del vall del mas, vostre cavall podrà passar'l/ Sens mullar's molleta, us em cal només pendre/ (Fidelitat fa'm bla d'emoció tendra)/ Com un drap brut, penjeu-me a la rebasta/ Sóc pelleringa que ferradura tasta/ Acabat d'haver tastat cul subitani/ D'estelló isnell qui trepitja el gerani/ Si de nit creuclaveu el marit, mon crani/ Tot pelat lladoncs ja us és el suppedani.

~o~o~

Un bri decebut per la seua partida/ Prou puc, tanmateix, de veure'm al mirall/ Del seu estoget dels colorets; què hi faig/ Amb la bronja? Ves, m'hi disfrès les nafres/ I emuntoris supurants fins que esdevinc/ Pallàs enfarinat, espantall espectral/ Un àngel/ Escuma/ Polsim.

~o~o~

Sovint caps de morts/ Em volten/ M'orbiten/ Llur Sol/ Els sóc.

~o~o~

Llepafils, merdosets i carrinclons/ Tots aqueixos mig-i-migs si-fa-no-fas/ Coprostàtics alhora i catalans/ Morts massa vius; la contradicció/ Els mol —baves, polsims.

~o~o~

Genocidal spics, xarnecs genocídics/ Me'ls albir com en Celrà l'escèptic/ Qui tostemps amb clara escleròtica/ De cadell tot ho veu de lluny i poc diu/ Malrenec de renills, i aücs i brams de malparit/ L'en atenyen, bru reclús, bandoler a l'ombra/ Mai arrupit — ni de matinada.

Gosaré els afronts, perbocs/ Dels datspelcul qui a llurs antres molt poblats/ S'arrauleixen com rèptils/ Borinots de tabernacle de perpètues/ Foscors en combrec amb els retuts/ Potiners qui els missegen.

Ferreny al cim on oïc els bramuls/ Dels capdefiblons i bufaruts qui s'atansen/ A escombrar aqueix món d'enganyifa/ Dels escorxats qui es penedeixen/ En eixir a la borra del jorn/ D'haver despesa la nit de dol asseliejat/ A conjuminar revenges, trist malbargany/ Païdor balb, cap de cascalls/ Els gemecs que avien, com espetegoses castanyes/ Qui en xanques esberlívoles vacil·len/ El vent en canvi no em lleu de sentir'n mica.

En esteses d'esmenes s'esbargeixen els ormeigs/ Deleàturs pertot, en teranyines enjòlites/ D'atzarós escarandaix malguixós/ S'envolen les jaspiades ombrel·les/ Xerics de vents qui es guerregen/ Manyacs escamarlans i galeres/ En heroica iconografia tiraniana/ Cuirassats entren en lliça/ Tot és pols de roca forta.

~o~o~

Enfosqueix, i a aqueix forat humit/ Que reflecteix l'espill serè del cel/ Ço és, la cisterna, la pica/ Teranyines, rels delicades de rovell/ L'asclen molt compassadament/ Una fargalada s'escalaixa a pleret/ Randa de les vorades, on un gripau/ Llegítim, ulls fits, intrigadament/ Triganerament, m'escandalla i recaceja/ Em veu escuat com ell; belleu alfarrassa/ Que li sóc son germà o adu la dona/ I que caldria tot gallard, tantost, perpetuar'n/ Una espècie, vós, aitan escruixidora.

"Jazz tic esbudellat", li cant, gens idoni/ Lleugerament esvinçat, sense gaire esme/ "Cantelludament m'acoltella la batuta/ Del proctòleg qui en dirigeix l'orquestra"/ Tract de ficar-hi qualcuna versemblança/ Estètica; així i tot dec fallir-hi, car/ Llordament, abans de botre enlluny/ Se m'escorr justament on la nafra enorme/ D'una altra picada de bestiola/ Essencial em feia tot de mal.

~o~o~

On és l'actriu amb dits com rossinyols/ Que esportellen avencs de delit/ En la meua pell ja prou irritada pels/ Fiblons d'àvol fiçança i verí/ De les bestioles nocturnes del desert/ Contres les quals de cap vaccí/ Poc havia'm sabut fornir a la bestreta?

Vídua astuta, múrria, barruda/ (De qui la cavalcadura, amb esgarrifós/ Escarritx, peix les darreres espigolalles/ Que podé m'haurien permès de veure un altre jorn)/ Amb un pegat de pell de vaca negra/ A l'entrecuix, estatuesca, eqüestre/ Qui, per comptes de tiges de cotó-fluix/ Part damunt els mants bàjols purulents/ Em tires, com pellucalles a un titit/ Certes dades o beceroles/ D'on, si mai sobrevisc, galdós bé en trauré/ (Tot i que, com sempre, qui sobreviu, riu el darrer)/ A quin cau t'encaues, doncs? Au, tot t'ho perdon/ Torna, ets benvinguda i accepta/ "Fessis com eu, i, en contrasemble, ací/ Mon mascle; altrament, llas, passi-ho bé/ Mai no seràs de debò autònom/ Ni emancipat ni mica autosuficient"/ Borda i mula, totjorn baldament/ Poguéssiu fer-me'n qualcuna/ "Qui, qui?" Ansiós, per estretalls que m'ofeguen/ "Aquell qui elleix es pot pipar la titola/ (On, en molt fera riallada, el bastaix/ Aïnà, aücà, bragué, és clar, tot alhora)/ I aquella qui elleixa sap-ne prou — no fa? —, de titar's la pipeta."

~o~o~

Amb volatilitat de caramellaire/ Em va asssetjant amunt i avall; del seu bec/ Llengua retràctil entra-i-surt amb sorprenent/ Expressivitat, d'on romanc-ne astorat, d'on/ Encara més a lloure l'ocell — oi? — em colpeix/ "Del brou de bacteris qui ets, en sop granment"/ Valetudinari acomiadament, en el joc d'espills/ Dels meus ulls, ara que encar no tombava la nit/ On tothom en pau clapa i es fon, l'ocell i ella/ Fan la mateixa cara (per què no cal córrer/ Gaire, és clar, car tota gallina qui et cova/ Ous qui adés engrellares tendeix naturalment/ A espicossar't), l'auca o belleu saga, on/ Fiu de capgròs o fui l'estaquirot, és a trenc/ D'acabar's, i jo no puc ni ventar la mà ni/ Ventar-li cap mastegot; penyora de suïcida, eh?/ "T'he duts també els teus petits perquè/ Vegin llur pare com els desertà."

~o~o~

Gens malfiat, començava el camí/ Tornaré, sol·lícit, a cercar'ls/ Aviat, tanmateix, tomba la nit/ La boira densa ho mulla tot/ Excés de giragonses, el perill/ Rau a l'aguait, els atzucacs/ Esdevenen congosts; esparpalls/ De grassos escarbats pertot on petj/ Parets a punt d'esvomegar's/ Fusta podrida escaguitxant-se, ep/ Escales de mà i escales de pedra/ Barrots que manquen, esglaons/ Molt escalabornats; carenats/ Llisquents tostemps un pèl massa curts/ Entre els ferotges desllivells/ Suant el fel, molt esfereït/ D'haver de ficar el cap per osques/ Portells i esvorancs de cases/ A trenc d'ensarronar-se'm damunt/ Davall la runa, dins les pregones/ Esquerdes, cabells enganxifats/ De caps de morts qui assajaren/ Abans meu ans debades la percaça—

Gotes negres, en sóc ben xop/ Desfregadament, em repenj/ A una tàpia de toves/ Que cedeix de sobte i m'enfonz/ Del vil abandonament, xiquets/ La recosa angúnia.

~o~o~

"Qui, qui?" Ja ho tinc: qualcun gità/ De qui el tuf fastigós cuida tombar'm/ Se m'atansava a robar'm, i encar/ Li pud més fort, com mon moix adés/ Qui agonitzant em ragué a la falda/ Fins que no se'm tornà esquelet/ Tremolós gojat qui tems morir't/ De la ferum pestilent que avii/ Pren-me la corretja i les botes/ Sense llengüetes, és clar, ni cordills/ Enduus-te'm les claus rovellades/ Ans pansides del tot, això rai/ Ço que desclourien aumon/ No deu ni existir; estalvia-te'm/ Però, la boina — poc m'agradaria/ D'oblidar-me'n; dir, ara que lleu/ Farà cap l'estiu, que la lleg/ Al mascle de la família de cardines/ Americanes qui sent viure ça sus/ En aquest tell ple de franctiraires/ I la seua dona segurament la franctiradriu/ Campiona del món, car hom, ben casat/ Tot ho aprofita; dir, hò i encar/ Que a l'horitzó pampalluguejant/ De la plana ensum créixê-hi mon destí/ Bruels de lleó o ves qui—

Damunt el safareig, la sang es deseixarreeix/ Lentament amb el jorn del dia aquest.

~o~o~

Necessitat de raonar et fa fer vida ermita/ T'empeny instint propagaire al patoll promiscu/ (Per què, dicotomitzat, et baralles sovint tu sol)/ Com drac de goll pirolignós, ignívom, arrisc-ho/ Tot amb un petó, i em tornc fissípar o la sospita/ S'instal·la que mai per manguis ningú no durà dol.

~o~o~

D'herbívor vinc cropòfag; ictèric, res no em tol/ Aitant el poc conhort com saber'm que, malalt, visc-ho/ I veig-ho tot plegat pel vidre enemic que em fita/ Sens treva — ull xàntic i foll de la mort qui em vol/ Per la guerra, més que decidu,

debolit; visco-/ Zitat avall del podrimener infecte on m'allita/ Born on del combat duc les de perdre, ni que quiscú/ Qui fos vingués amb un vaccí gens innocu, ni estols/ De metjarres i vils remeiers se'm dessin cita...

Damunt el farnat de l'acerb serpent per on llisc ho/ Han d'escunçar tot ja resolt: ni hi és ni sens tita/ Ni, doncs, sens futur — diran —, ell qui fúrfur per mannà/ Ha confòs, per galter s'estreba un gep d'oraguntà/ I al sobrepús, criptògam, no gaire casolà/ Es descompon i, esporàdic, com pet de llop insà/ S'avia; amb estolons o tentacles de contagi/ Com qui sorrat o alçacavall gica que ragi/ Fins a buidar's, boig enllesteix l'ubic autoplagi/ Amb esglai de mecànics qui, en descloure el recapte/ S'adonen que tot motor és apte per al rapte/ I l'estrup ferotge durant aquell ominós dissabte/ Ves, doncs, tat? Tothom qui l'ullava n'ha romàs clavat/ Cascú, escarritxós i eburni de por, ha ocultat/ El dit on l'anell d'en Xiva, coent, li ha espurnejat/ Estrany hipogrif, jotfot, amb vit d'aitan exigu/ Inexistent, jurca a refer's, això és inambigu/ A cops vírics de bec envers tot ço que li és contigu/ Altrament, falòrnies, rai; com voldríem que no el/ Descobríssim, maleït bordet, de cloc-piu mussol/ A carnús tan virulent que estilet o escalpel et mol/ O llanceta que li afonis, ni amb cap patracol/ No calia atapeir'ns per a dictar'l morterol/ O més trit encar; doncs, gens hàbil a ressuscitar/ Calmem'ns-e, i ans d'homenatjar'n l'estil de procrear/ Sotsmetem-lo al nostre seny més mèdic, ço és, perspicu/ Guaitem pertot arreu, entrecuidats, gens ingenus —/ Aparell per què hom es reprodueix: inconspicu/ Doncs, som-hi, minyons, recacegéssim-lo, estrenus/ Pap fort, nas clos, herculis, cults, ben rituals, congrus/ Gens cofois, continus, trobem-lo fatu, superflu/ Vacu, sens ànima, un fetus de canviot, i au/ Sebollim-lo sots muntanyes de sofre, per ço que/ Cap altre mosc vironer poblar'ns-el no en sàpigui/ I, llas, ensems s'infongui de vehicle clonaire/ D'aitantes d'encomanadrius colònies horribles/ Maldant a imperificar'ns-e l'heretat tranquil·la.

~o~o~

Em somiava amb tendres fills/ Em desvetll aritjolat/ Per hosts d'ardus paràsits.

~o~o~

Aquesta lletra que tens/ Haurà trigada pel cap baix/ Noranta-tants anys a arribar't/ Ni per quin biaix la reps/ No puc descabdellar/ Escateix-ho a ta despesa/ Man, ja sóc lluny dels maldecaps/ Fa pus de nou decennis que haig/ Ben desaparegut del tot/ Cansat de balafiar punts/ Tocava el dos.

~o~o~

Hordes de tòtils/ Ens encaminem cap als coralls/ Singlots d'àligues/ Senyeres avall/ Ocells grocs i moscs volaires/ Ens acomiaden silents/ Ningú, absolutament/ Ningú no ens aplaudeix/ Boranit, doncs, i tapeu's/ Colcadriu valent/ S'ha acabat parèixer/ I de fer veure; s'adhereixen/ A les roderes closques/ Pellofa, erminis/ Capgirats, pellisses/ D'advocat, ratolins/ Macats, lloros, becdurs/ Sense gàbia ni niu/ M'esperona el coratge/ Ço és, l'esperit/ Saber que l'èxode/ És si fa no fa endreçat/ Sortim homòdroms/ Espera'm com t'esper/ Jagut al soc del baobab/ On hom s'entredevora/ Sense rancúnia ni/ Infelicitat/ Cap dolent no ve a emmerdar'ns/ Si ho fem, ho fem per fer-ho/ Amb serena captinença/ D'ermità qui és de retorn/ Es torca la suor/ Amb equanimitat/ Amb aqueix acte aboleixc/ Els designis de milions/ Llas, que a ningú manqui/ Ni ara ni adés ni ja mai/ La flexibilitat/ Escaient i ben apropiada/ Xst, tranquils, rai; enaprés/ Del fruit morè, hum/ Ara us duré més de berenar.

~o~o~

Mecanismes rabits per qui el corrent breument/ S'encalla, se m'encatifa el terra de xàldigues/ En aqueix riu pletòric, hi pisc o enfitor/ A llivell curull, bombolles ben pudents.

~o~o~

Ignor el fru-fru d'ales dels muricecs/ Amb dents que lluen de fòsfor en la foscor/ Què vindreu a pipar'm aquest caminet?/ Em mosseguen els ulls; els conec, llefres són/ De la tosca dels conductes que de dret/ Me'ls hi duran, hò, al baterell del cervell.

~o~o~

Xarnec — això és gosset aviciat i petarrell/ Qui abuixeix i ganyola per no re/ Ep, calma, ningú no te n'aporrina l'estranger/ Quant a maltractar l'enemic, això rai, només/ Cal dir-li el nom que, llas, ja és/ És a dir: coprostàtic (ecs i ecs i ecs, xiquets)/ Carinades i esbramecs de xarnec—/ Això inclou sobretot les lletanies dels botiflers/ Els qui se'ns victimitzen col·lectivament/ Ploramicosets d'allò més/ I ens diuen minvats i petits/ (Petits en relació a què, ximplets?)/ Quan els sent, se m'estrompa el cor com una aranya/ Com tombar'ls la folla fal·lera?/ Cadellet esquerp, mossega'ls la marrera/ Minsoia i enterra-me'ls-l'hi a la terra.

~o~o~

Més petit que no el meu vit?/ L'en voldríeu pus? Impossívol/ De l'heroi de l'arreçó qui era/ I gens naquis ni primet, sinó/ Gruixut i bel·lipotent com una primadona/ A aqueix mal bargany de canviot/ I d'espatllat a espollat/ De gratacels a enderroc, fillets/ Adu més: heus-ne el forat/ Profit negatiu/ De monopoli o millor: monopolla/ A fallida espectacular, a zero de creixement/ A la presó dels qui desfalquen/ Com si fos un altre frau extrapolat/ I tanmateix, això rai/ Res no és mai prou per a fer'm anar/ Contra el català/ No sóc pas dels qui encolomen llur fallir/ A la col·lectivitat/ Hereu d'una cultura mil·lenària/ Em dec, com us deveu/ Als hereus qui tampoc ho escamparan/ Ni balafiaran, comesos a la fidelitat/ Pel pes i la responsabilitat de l'exemple/ Marmessors tots plegats d'aquesta cosmogonia/ Molt determinada/ Singularitat gens feixuga ni anòmala/ Resplendent/ Et venim a cercar sempre al mateix indret/ Enllustrades mamelles/ Tombarem pàgina sense canviar/ D'Història/ Perquè volem que tot conservi/ Tanmateix un seny.

~o~o~

Els jorns on tota curioseta i mudada/ Passàreu a veure'm — un dubte em rosega/ No sé pas si és enyorament o recança/ Puc fumbre una altra antosta a aquesta estança/ Si a la pols que per les esberles ha entrada/ Hi barreig vòmits porracis; tinc la pega/ Del cucut post adés al cau on es nega/ Entre basiliscs o serps, de qui la dansa/ De llavis que degoten llet captrencada/ L'esfereeix fins al punt que néixer a cada/ Instant se li fa més neci i il·lusori/ Em veig com ratolí de laboratori/ Vist per les finestres brutes de la casa/ Com per les ulleres suades del científic/ Llas, quan vós hi éreu, amb rabent espasa/ Occíeu la brutícia; de tremp pacífic/ Tanmateix ferma espolseu el malefici/ A cops d'escombra, meravellós exercici/ Que em retornava sa i estalvi als meus límits.

~o~o~

Ara que poc que hi sou, el cranc trenca els límits/ Cap d'eixes cèl·lules no tenen caires tímids/ Llurs aldarulls em fan runa de caquèxia/ Capficat per dèries i guaitajorns íntims/ Poc us deia llavors: "Sou de bona nècsia"/ Ara és massa tard, balafiava els atots/ Per descomptat (deia) que és meua la basa/ Quan en realitat

perdia banca i escots/ Fugíreu capjupa, mastegant la frase/ Sòlita del qui plega: "Ara s'hi immisceix/ Qui enyora el temps i espai on encar no existeix".

~o~o~

Em cremen tot el sucre com benzina/ Poc donc l'abast del verí amb què em vaccina/ Cascuna tothora amb gens de sentit pràctic/ Pler d'agulles corrosives d'àcid làctic/ Em sallen per la sang exhausta, riu d'oblits/ On només sura la fantasia dels vostres pits.

~o~o~

Tenebres emboirades/ S'hi aixeca l'espectre/ Finalment somric.

~o~o~

Tip de repalasses, de vescs i de tendrums/ D'esclafar capolls amb les dues dents que tinc/ M'òbric pas per la ginebreda i, nu de peus/ De mans, de colzes i genolls pel cigronet/ I l'esgardís, arrib, contrit ans encar pus/ Orc i esbutllofat, sarcòfag a mig pair/ Al cul de sac de l'atzucac que menava/ Al bell mig d'un cementiri. Mon rellotge/ Genètic deu ésser a trenc d'ejacular's/ I per instint, com orifany, sap on fer cap/ Perquè se li rearregli el peçam estort/ Al més aviat, sens perdre el quest per terres/ Desertes i criques, sens d'altres carnussos/ Ni farnats a l'abast; en canvi, sort en tinc/ Aquesta terra on rac no és gens llefega/ Frígida gens; tot ho accepta, adu ecs, ecs/ Mon cap escarransit com el cap escapçat/ D'un maori en vinagre; ni barbs ni acne/ D'aumon, més esfereïdorament l'esfagne/ Supurant del meu semblant cap altra Aracne/ Que la mort sabria'n teixir'l, aitant que jac-ne/ Com en coixins brodats al cel per àngels — mes/ Galtes galters fins, mos polsos glops de nèctar/ En plomissol de borinot qui m'injecta/ Adesiara el verí amb la pruent picada.

~o~o~

Lluita sens fi — n'esfull, neta, la pensada/ Que el cor, com un plom fos, sacra innocència/ No empeny, ans destorba, estanyant-me'n els traus/ On el fluix del meu voler lleixava esclaus.

~o~o~

Esquellerincs traeixen la presència/ Del ramat de bens i cabres, més el gos/ D'atura i qualque salvatgina a l'aguait/ Rere alguna llosa erecta — fal·liqueta/ Mort, totes se les empesca, hò i: com pus/ Iniqües, millor. Rere la llosa erecta/ Espii com el duler — adés molt bròfec/ Proctòleg i ara fort dolç quiropracte —/ Acarona els lletons d'algú amb un extracte/ Untuós de no sé pas quin remei antic/ Fica els elàstics ortopèdics d'un encric/ Al voltant de la camota d'un boc guit/ I infligeix l'ultratge d'uns mitjons de fil grocs/ Als peus d'una mare qui és a trenc de parir/ I del calcer no sols se'n xauta, ans gens d'adí/ No altreja a la idea; doneu-li un ruble/ Per cada riallada que camí de l'ubla/ Rebrà dels éssers lliures, salvatges, nobles/ I li caldrà una caixa forta més dobla/ Que no pas la de cap dels batlles dels pobles/ Que oceans de rostoll enllà jeuen mig morts.

~o~o~

Tinc por que aquell ca merdacaner no m'hagi ensumat—/ Com el canari cec del miner, tanc els ulls i esper/ Perir el primer; em ragen xampanys per cada foradet/ Àngels de la mort, baldament que els vostre ganivets/ Escuncessin l'indret més letal de mantinent/ Corretges de transmissió, dels protohumans ençà/ Em criden: tanmateix massa poc, t'ho podies imaginar/ Com imaginares la imatge de la teua cigala inexistent/ En albirar l'encric mes a la cama del boc.

~o~o~

Flaqueig, sóc enfonyat del tot al fang ensucrat/ D'aürt, l'euga me'n treu amb les seues ferradures escrues/ Animal estrenu, occeix el gos i malmet l'armenter/ Amb les dents als replecs del bescoll se m'enduu/ Al castell de l'altívola necròfila, tant se val nu/ I mancat del matràs, d'on, tot i que tot plegat ho escunç/ No gaire versemblant, com cervatell atès, ep, em gic anar.

Die Zauberpferde sind immer bereit.

~o~o~

Fiblons d'esborneiadora, ultracuidada/ Fiçança afaiçonaven damunt la meua pell/ — i alguna peça de roba enverinada/ Per verí molt més greu, letal, que no pas/ Tinya i arna bategant en rònec drap —/ Cràters de mel; lladre de mel a baix a la via/ Fosca i llarga devora l'espoliari/ Ben romangat, el repulsiu pigmeu/ En curullava l'escudella—/ Rere un altre dels paravents/ O precàries lloses erectes/ Era a mig escorxar'm com la senyoreta/ Qui s'amaneix per al llit/ Quan, animal concís, euga destravada/ Emergeix rabassudament de rere/ Un altre paravent historiat/ I, com aquell qui ix a fer un tomb/ I s'esclafeix si s'urta un cuc pugnaç/ Trepitja a mort el ca geriàtric/ Qui llavors aitampoc no sebolleix/ I atupa de valent el nic lilaire/ Qui rere la llosa s'agotnava/ Amb quatre guitzes l'hi aplana—/ En acabat, ves, m'ha dut a casa vostra.

~o~o~

Penjant d'ací d'allà/ Com un titella esbalandrat/ Del cercapous esmolat/ De la seua ferramenta/ L'euga, sens ois pels penjolls/ Ni pelleringues del clatell/ Del ninot lleig qui tanmateix/ Blandeix, no es descarta/ Del seu coll de nafres/ Acuradament com qui gosa/ Les seues darreres messions/ Fins que no és al pedrot/ Del llindar de l'esfinx/ La qual el batzac comoneix/ A la porta i, tot i que li vinc/ Menys del matràs a violari/ A plec de braç, la jugadriu/ En fa rondar per les ruixes/ I randes del cercle/ Biològic — tots els ossos/ M'encrica i els sets/ M'esparadrapa, de mou i manera/ Que sembl aitantost/ Damunt dels coixins fresquets/ La mòmia infanta.

~o~o~

Veig que em compteu els nervis prefabricats. Són-hi tots?/ "Tots hi són." Doncs, i em treureu tost cormes i escarses? "Tost"/ Quan maldàveu a abstergir'm cada encet que en vitals llocs/ Les mapes rovellades del cercapous (amb què, amb llosc/ Coratge, escarritxant amb dents esmussades, amb brams/ De boig, el vostre brut m'hagué) m'esquincen, quin blasme/ M'adreçàveu que no el sentia prou bé? "Et dic tros/ De llúpia; d'ençà que ets tan prim, quatre ossos de tors/ Adu el gep se't torna només berruga; vés-ne/ A plegar tants com vulguis; pondre-te'n, rai, et dic, véns/ Amb sort, prou pots; són ous, company! En manques i et vessen/ De grossets; au, car t'haig sorrat amb l'embenat, no et venç/ Un buf, fa? Bé que així sembles només un cap tot tort/ De ninot dalt la picota, i si et man vine'm al trot/ No vull morir'm de riure, no pots negar tampoc l'art/ D'enfortir't l'espinada, i que aquest, no pas l'altre/ Torturaire, si més no se n'abstén, et diu hages-ne/ D'unts, sucs i humors, tant és, mocs de moscs, d'altres col·lògens/ I a mort ja no et destreny, ans pólvores i colorets/ Seguicis, alcofolls, més alçacavalls, qualque rest/ Flairós t'afegeix per ço que encara suris dels focs/ D'un gam que et fot zub-zubs fins als artells i et vol tot fosc/I inútil com un gaiatell enfonzat." Les bruixes/ De peu de marge fan xiu-xius de vós: uix, desix-se/ De l'home i s'adelita amb estranys, sa malabua, arruix!/ "Com bona llegidora, m'hi transfereixc, afluix-ho/ Tot, tret dels tremolins d'anticipació; en pic/ Prop del chor aquell de truges merdacaneres, qui/

Bo i rosegant guixes, sargeixen i cusen els caps/ De mort de les senyeres, com subtil satèl·lit rasp/ Invisible els voltants; totes s'esfereeixen, tat?/ Ximecs i escatxics de gàrgares quan hom intenta/ A trenc de croada, de covar el sometent; velluts/ Que a cada gargamelló esclaten de sang, gens venust/ Engruixit i fer cascun, com renòs que cap vaccí/ Aitampoc no hauria pas guarit; llassa, ni un pessic/ D'esperança; tot debades, car, qui gemega, és clar/ Ja ha rebut; escanyades ara et rauen, les colra/ La lluna damunt la sorra, ja cridaren totes/ Llur darrer altafulla; tossols i puigs amunt, fot-se/ — cascuna de llurs ànimes damnades, en fenre/ L'airecel — del xaró (déu les perdó), i són a l'infern"/ Ep, m'aixequeu la camisa que no duc; us penseu/ Que no haig vist mai cul en finestra, se suspèn, sua/ Febrosament i, per ço de fer-hi feina, adu/ Es desfà en llàgrimes d'enyor; tot plegat adscric-ho/ A la vostra fal·lera pel joc. "Folgues, però, rai —/ Tanmateix poc te n'adones dels anys de cabòria/ Que has despesos, sol i orc a Sol i serena, sense/ Amics ni veïns, tostemps lluny i fora; dotzenes/ De puretes s'escolaren; el foteral sencer/ Ningú no s'atansa a la vorada; qui per xancre/ Qui per d'altres vils anticors a figues i moixons/ Com floquets de segó, mesquins antics, menys que això són/ — lliurats a curulls lliuradors al sac de la Seca/ Ells qui, addictius a centúries, abstinguts s'han del sac/ Del sés i del del cony d'ençà de sempre. L'anàlisi/ Primfilada i pregona del cas donaria ales/ A rum-rums d'enrònies endenyades; enraonen/ Ans d'anar al sot, que, amb ulls de fang, tothom se n'adona/ Rere els trencapedres dels termenals, d'un obsedit/ A propagar's — com un capoll amb peus (pots burxâ-t'hi/ A veure què en surt) —, criptògam, per mous ben estranys, fan/ A espores enjòlites de verí, qui sap, agaf-ne/ Per les fulles, en fa tant de temps, ves, jo ja m'entenc"/ I balleu sola? Ací m'atur, qui s'ho creu? M'entequen/ Aitants de malritmes sots la pell que poc puc fê-ho/ Amb vós, tot i que un feliç desfici m'hi afua/ Father Cecil and Sister Celia (fra Sèssil i sor/ Cagalló, oi?) abstinència em manen, ambdós força/ Insobreseívols ans de seny apodíctic, car/ Aitan embolicat, tron abdicat, tret que cara/ Avall no ho faci, a canfelip aitampoc no m'hi cal/ Anar a petar; i encar, pacient, no sé pas, és clar/ Quina mena de metamorfosi espereu que se'm/ Malcuini dins l'embenat; que els crancs m'escuïn d'esme/ Ja és prou fotut; ara, que ens hi tanqueu de ferm, astuts/ D'ells i mesquí d'eu, en gàbia atroç, d'on amb cap tust/ Que eztibi ni burxada de dins estant, prou no faig/ Com pany d'interruptors atès pel llamp, sinó fer ja/ Que encara em devorin amb pus devoció; botí/ De pirata dec semblar, ara que al malpàs, desoït/ Per la tripulació, fuig de l'escena a sebollir'm/ En illot de malamort; així no puc 'nar enlloc; m'hi/ Podreixc; fa feredat, mestressa, oi, fins a quin punt—

El vagabund vol fanal i bolic, sols disputen/ Qualcuns la gruixària del darrer; guaiteu, mes jo/ Sóc només un bolic tot sencer, estic sense el goig/ De veure'm home estort, amb els turmells no pas raguts/ Per cormes ni amb cap dogal que em torç, devers un agre/ O gust inic i contrari, el coll; sé que em voleu gras/ Vermell i perfumat, mes tot us surt guerx; em glaça/ A lloc aquesta cuirassa o closca d'ostió on re/ No em vol perla, jatsia l'amagat que rac, on m'err/ Bon tros o em comenceu d'estòrcer, car és prou palès/ Que enfonyat sens gaire eixaure en enguixats, calcer/ D'anyell d'immolar, bàlsams, gases, benes i encrics/ Encara em faig malbé més, caquèctic, groc, és un risc/ Greu d'ensumar'm, d'úlceres noves tothora sóc-ne/ Hereu; eu, amb el bri d'albir que em permeteu responc/ Que d'aquest orc ocre ja en tinc prou. "De desagraïts/ En vessa, prou és sabut; per l'ambre et veus; desa't, trist/ Neteja't les ulleres, posa't les de vidre clar/ Ets, quan t'escunç, un pany ronyós, esbalandrat, fecal/ De carrinclons ex-vots; t'adob, t'apedaç i et junyc/ Amb

matemàtica gelosia, i el vell encuny/ Segueixc arreu; ni esbotzall ni entec del motllo s'esmuny/ Pouc a les rels, als tolls i als recers del record, munyc-ho/ Tot, fotos, espills, àlbums, raigs ics, robes d'armari/ Adu muntures d'ulleres, fins que guaita, mira/ Si fa no fa ja el tinc, tot el vaixell dins l'ampolla/ Dic; malaguanyat broc escalabornat, cap puell/ Ni piu més, però, no manca i, tot i que de pronòstic/ El veig, si puc evitar que ningú altri me l'osqui/ Encar trob que espatllat com ve el rehabilitaré/ Del tot si fot no fot. Prou sé que ets un pèl aeri/ I que et plau com al sull merlot de trenar les cordes/ De les melodies que duus, queloni, a l'escorça/ De la pell com plectres o llosardes imbricades/ Tothom tendeix al seu agre i el teu entre dacsa/ I blat vivaç i dalles i urpes i ous de serps i banyam/ Deu raure; no pas amb babuïns cults qui fan: bany-me/ En bombolles roses car lleu em toca de prémer/ — i, finestra endins, aquell qui prem primer més preem/ D'ençà cascú de la seua, tots els altres." Doncs si ho/ Sabeu, què espereu a estòrcer aquest vostre cranc mansoi/ A talls d'estisores?

"Pardal golafre, això et volia/ Dir: que, ans d'evaginar't de la gàbia, com vols, ai/ Que no tractéssim d'adobar't les ales; tan bufó/ Com érets abans, i ara, pobrissó crustaci pitof/ Massa entostassadament ultracuidat, què faràs/ Enlaire? Com garranyic de xiulet, quina farsa/ I en contrasemble quin ultratge tampoc no fores/ Pel cel — t'hi esbutllofes, llufaire, a reacció, força/ Irrisori, gens virtuós, i tothom s'hi pixa/ Ultra tapar's les orelles, els pinyols d'esbiaix/ Els ulls fent-los baldufa, les dents d'escarritx cosser—

—Ganyotes de fàstic, rai; reneguen: qui t'escués/ També de part de coll, et maleeixen: això no és pas/ Volar, això és fer lleig pel món; a tots ops, qui t'escapça/ No ho fa prou, maleixelat; se'n lleixava el tros més gros/ Sols se't salven els peus; turmells amunt (és greu, açò)/ Ets un farnat ofenós de penjolls, barballeres/ Crestes, carúncules... Sols empès en joli, llassa/ Pel pinyol en fals, oi, vull dir, el gall estireganyat/ Penell elèctric que colca els llamps amb què han d'encetar/ Ans de gavanyar climes i cels els déus dels aires/ Irats en veure per les ones del so vair i sa/ Monstres esquerps fent-hi tentines, de sorolls formats/ Esfereïdors, gori-goris i glop-glops d'un rast/ De titots massa sorrats pels cactus sagnants i sems/ De l'excrescència excrementícia, grinyols d'esme/ Molt cacofònics, de merlot letàrgic i vespral/ De sobte, ah, atès a l'ala; i doncs prou parlar/ Prou cal, ça com lla, abans no t'obrir'm, tova a tova/ L'ou si fa no fa antropomòrfic on un mostassaf/ T'ha ficat, perquè érets naquis i il·lícit, font d'entecs/ I de contagis de què ni vaccí no hi ha, dantesc/ Barreig de verins en forma d'home duits i concentrats/ Dic, prou cal que una estoneta t'amanim en contrast—

—Al joc molecular duies totes les de perdre/ Fretures d'uns jornets sense ansietats, en plecs de per/ Riure endarrerit ans arrecerat; molt més et val/ Que no en sofres de malalt, en llençols de manefla/ Infermera viure, i amb manxetes i termòmetres/ Això, rai; sabatera de l'ànima és ta mestressa/ Recorda oimés com a trenc d'últim estrup t'hem salvat/ I doncs, ca, faràs'ns bondat, car et volem sens falta/ Al capdavall ben calçat."

Amb embenat de mòmia/ Veig, estrany condó. Anireu amb compte, o sinó ni mai/ Aquesta és la qüestió: em titlleu de vit gegantí.../ Oh, per les dolces ones del so s'engega la nit/ S'acoloreix la tenebra amb moscs volaires d'amor/ Us conec de quelcom, us conec de vista o de nom/ Això sé, però, que a tothom el vostre forat humit/ Diu-li, badat i franc i tremolenc: fum-t'hi, fum-t'hi.../ Xarnera fina de suor de flaire, hi agonitza/ El cranc salvatge, mutilat i enamorós del jazz/ "Atanseu-vos-

em, marit, i estalvieu-vos-em el baf/ Cordes del so, s'hi congria el rou — rapsòdia blava…"

~o~o~

S'adorm en jazz com cada nit/ Net de trascor i d'angúnia/ Hi és sovint l'atlant petit/ Qui sosté sense rancúnia/ Dúctils replecs de trau humit/ Pètals mollencs de petúnia/ De flors de penombres i oblit.

~o~o~

Porprats velluts de lluna llunya/ Hi rau en ressorts i impunit/ Terra dels somnis, Impúnia / Viu-hi com vol, ert o pansit/ Jagut en era d'almúnia/ Porró al costat, cap pes al pit/ I l'armenter i sa pecúnia/ Llurs bels i brums, flautes d'oblit.

~o~o~

Bruns i bells, fruits de Morúnia/ A trenc de trau. Fa l'adormit/ Esperançat — "per a tu n'hi ha"/ Li'n diran, del forat humit/ De bat a bat, "fum-n'hi, fum-n'hi, ah!/ Ans que, despert, torni el neguit/ Que et colla a la vil calúmnia/ Que ets disparèunic, hò i sens vit"/ Conhort del jazz, qui l'enruni ha/ Fos el so dolç del dolç oblit.

~o~o~

Heu dites bruixes, cavà? Així mateix la sogra?

"Ah, els anys se l'enduien. Us empipa gaire?"

Gens, gens, gens. Jazz tic bé així, jazz tic bé així. Gens, gens, jazz.

~o~o~

I en gençor et bellugues com la nit que no agonitza/ En cels serens i climes sans; de llum i fosca mig/ I mig se't barregen alhora cos i coratge/ I ara véns tendra com la tenebra, dona, a besar'm/ Somrius part dessota el nas i les ungles de la mà/ Trefugen, es basquegen, s'allargassen, règees/ A esgarrapar'm el pericarpi blindat, sens reixa/ On hermèticament se'm fa malbé ans fon el pinyol/ — pol·luït per l'emoció, s'erosiona, on giny-lo/ Tost convertit en menys que no ànima de ximpanzè/ Ni canviot; ans veig-lo cor d'una ameba qui anès/ Amorfament engreixant's de carnús pus i pus llord/ I en contrasemble covés ensems i país el lladre/ Gros, doncs, de la meua personalitat, monstre el qual/ Qualque jorn, desclòs o cagat, vector vehicular/ Endavant, amb urpes, botris, cilis, usurpant-me/ Nom i cos, te'm vindrà nitament a visitar ans te'm/ Voldrà engalzar un alficòs descominal i que en cap/ Eixaure va balder — et desballesta ans estripa/ L'esquelet, cada os bitlla tombada ans a l'escapça/ "Ni per a vós, home, el temps no s'escola debades"/ A trencar'm la closca maldes ans barganyes/ Gens innocent ni carallot; vols que de la capsa/ O corn de Pandora, on, menys d'esperança, coc en mals/ De tot caire, foti el camp, i, llavors, bé que massa el/ Tenim vist, jo i mos ulls, també mos entrevins vegin/ El Sol. Mòrbida bòfega amb potes, molla Eugeni/ Malreeixit, renoc immens qui del seu embolcall/ Eixarreït ix amb el vernís de la despulla/ Virulentament asclat, glauc gamadiu que encar/ Regalimós dels sangtraïts molt repugnants que entre/ Els replecs del clatell les dents de la ferramenta/ Aitan fera de l'euga amb esquírria li han menat/ Adu només d'ensumar'l ja li fan figa al voltant/ La pugó i els de més dels microbis qui piloten/ Orbament per la suau marinada. No ho sé pas/ Guaita'm, si dius que tens l'estómac prou fort, l'escorça—/ Butllofes i llúpies pertot, lluents i roents/ Com perennes ans perpetus galzerans; fuig, ens t'/ Esclataran als ulls si a torpedinar'ls te m'/ Atanses a mastegots maletzibats; amb ast, me/ 'n fotràs un tacó i tanmateix no podràs trencar/ (Hi gos, alt, messions) el guix de l'encric que en sac/ De mort em manté; aquest baldufari de sarcòfag/ On, a ops de bruixots o

metges, em captures, colga/ Com càpsula d'època, les meues memòries/ Les quals, com qualsevol altre amulet o pòlissa/ En cibori de podridor, en ostensori amb fel/ I pàncrees, es gangrena — i tot altre òrgan feble/ I fer, fins ara il·lès, també. "Mes enraoneu/ De càpsules hermètiques ans no pas de nua/ Fusta, mes de metall inalterable, on es desa/ Tot com aquell qui diu d'empertostemps; de pàncrees/ Ni de fels, parlem-ne: em fa que l'airet marítim/ Salat, només us pot anar bé: tant per al ritme/ Somàtic com per al del coratge. La costa, cavà?/ Excursions a tot alt, adu, filla, en batiscaf"/ Malabua, però! És com si vols encapsular/ Ja no pas un riu, un Flegetont: torrent sense gual/ On totes les malalties bullen en sang, la sang/ Que fins ara han perduda tots els morts! Tip de sagnar/ De perdre els sucs de bufetes que com més anem més/ S'eslleneguen i escaguitxen, boterut, ja no em sé/ A qui adreçar que em faci ni molla de cas, car vós/ Cavanet, senyora? Vós us agradeu en presó/ De veure'm ans heure'm, prou que us conec dels anys ençà/ "Moixonet malparit i golut no pas de fenàs/ Ni de pellucalles de ric, ans, llas, de llibertat —/ Fotrem goig, balbuç, si t'hem de sentir gaire cantar/ Car, sovint, sobretot quan t'emprenyes, tots els arquets/ Amb què fas vibrar les cordes de la veu — oi, aquest/ Violí d'on acompanyes els missatges pòstums/ Dels teus histerismes pecs (i naltres rai si tossim/ Enmig de la samfaina d'estrèpits) — m'hi jug que el test/ Més gros no deu pas fer el tros d'uns escuradents curtets/ Ni adu, trencats en escruix, la mida del dit al cul/ Que et fica el proctòleg. Doncs, pobrissó pardal d'iglú/ Qui s'engelabreix i, sobre, sense de cuc ni un tast/ Car li manca adu el de l'entrecuix (pus els untats/ Benamanits, del somni), ja es mor de gana, ves com/ Li'n treurem, i d'aqueix trencacoll? Cridem l'èskimo!"

~o~o~

L'infermer de boigs, suara convocat, l'apavaiga/ A cops d'arpó. Cada fiblada de tranquil·litzant/ A la caròtida li duu embats violents de pau—/ Quan s'ensorra, la catifa li par jungla vessant/ D'esponera, on ell roman, supí, el cimbell cridaner/ Qui atrau els entomòlegs, els bisbe-trempats i els arquers.

~o~o~

Hi ha els amfitrions qui creuen que ho coneixen tot/ Hi ha els vaixells que creuen els oceans/ Hi ha vaixells amb pler de creus/ La Terra, vaixell/ Cementiri/ Que creua/ Els cels.

~o~o~

Si per qualque equivocació/ Aombres Na Nèmesi Ramnusi/ Encén alimares d'angúnia/ Perquès s'hi atansin/ Com volves de vil·là pel torniol atretes/ A plorar-hi/ Bruixes.

~o~o~

Crebant filferros eriçats/ Assats enfollit i fort bast/ Ganyolant que prou d'embuts/ Fuig, isnell, de l'èskimo robust/ No contrastant la caquèxia/ S'estorç d'arpó i d'atzagai/ Amb força de coratge i amb/ El guix, que pel que en sabem/ Li fa de fera cuirassa/ S'esgarrinxa el cuir del nas/ I, com en Capó, galtaesquerdat/ N'ix tanmateix sens pus proferta/ Ni regal de greu recança/ La qüestió: que se n'anàs/ Home sencer i no pas naquis/ Car sols és de bona nacsi/ Hom lliure, ço és hom tot ple/ A desgrat que més d'un pèl/ O ja tot un re li manqués/ Idò, cap essència anc se/ Li farà aitan necessari—

Llibertat vol dir que ahir/ Pots fer lligar amb la Histori/ Que més et plagui de fer't oir/ No pas dependre del lloure/ De muller, d'escarceller/ De feixista i romançaire/ Com escarràs de petrolier/ Lluert en gàbia de tieta/ O tit mesquí qui fa

el soldat.

~o~o~

L'horabaixa és hora del naufraig—/ Quan, perquè de córrer s'uja/ S'ajeu vora una soca eixuta/ L'esglai (ja és asexuat)/ Anorc el torna, o si més no/ Li duu les turmes qui sap on/ Canó amunt, a fê-li de batall/ D'alarma i de baratlla/ Pel cervell esborneiat/ Maleita hora beneita/ Dos pudents de la gurrípia/ Li surten de trascantó/ Un li etziba el canonot/ L'altre fa: fort, estreba-hi/ Per a despullar'l del guix/ I millor poder'l atupar així.

~o~o~

Ara el saig feixuc li mostra el xap/ El xèrif alat la xapa/ I els entorxats a la gorra/ Ell hi llença un feble esguard/ I al saig del carall grassonet/ I menut que sens gens d'onta/ Se li pixa a l'esquerda/ (Malabesti malesquerada/ Aviciat, fart com monsényer/ Repel·lent, cruel, sense seny/ I a qui pleveix odi indivís)/ Se'l guaita amb fàstic i desfici.

~o~o~

L'han tractat com un vil trast/ D'escàpol de gàbia d'orats/ On gavanya espill i hamaca/ De fer's un trep elleix amb un mac/ De cada ordre confondre'n el so/ I òlim de criminal perillós/ Per xò hom l'ha esterilitzat/ Ço és, tallat arran la tita/ (Mentre el xèrif el copdepunyeix)/ Hom no li'n lleixa ni una inxa/ I pixa per un trauet/ Ep, ni a pipeta de flauta/ De dona no li puja allò/ Que encar li roman damunt el goll/ Dels dos botons que no el fan apte/ A fer, però, en cap cony cap àpat —

On el saig molt s'hi esclafeix/ Mentre el xèrif de fet el linxa/ I, amb ulls burells com el vestit/ Que vesteixen i com de besti/ Qui saliveja tot glaçats/ Se li posa sovint a l'abast/ I falleix el batzac a cient/ On l'ermità re no fa, quiet/ Prou sap que l'altre l'arrameix/ A tornar-se'n, vol merèixer/ Doncs, una excusa per a occir'l/ Del tot, com tot pudent és enclí/ A fotre tastost com li lleu—

En escorcollar'l, un clauer/ Volen trobar-li: els qui et roben/ De dignitat (i et tornen borni/ A puntades), bord i lladre/ Sempre et volen. Oneja el llard/ Del saig quan el sergent fa: som-hi/ Ara ets foll, cabrit fores òlim/ Com et coneixem, coneix-te!/ On l'algutzir s'ha desfaixat/ Ans descordat; mentre se'm pixa/ El sergent, qui més que bardaix/ S'aesma filòsof, a tesa/ M'atacona, en putes dees/ S'empara tot aixafant-me—

Se'n riu l'altre: infantem/ Un afoll, i mai no diu: afluixi—

Se'n paira, prou ho té flix/ L'hi porta fluixa si m'occeix/ L'inic qui el mana; a la cuixa/ Pus de greix, als sacsons pus de gas—

L'únic per què li obra l'excusa/ De cervell o nyap del cap, tosc/ I flonjo, que voldria amb tocs/ De fanfara, i goigs flòrids i escaig/ En escruix tot trepitjar/ Amb la fi reprenc l'inici/ De jove us la jurí, l'inic/ I l'incult, coprostàtics d'ofici/ La fal·làcia de l'infeliç/ Galdós destí: per pàtria/ Malapell, i estripada rai/ Us donen, i dins, ni darrere/ Ni davant, re no hi ha; darrer/ Comiat: ambdós ja us foteran/ Cridem, i sempre: eterna/ Mort als qui s'encastellufegen i encoprostatifiquen/ Visquin tostemps els catalans.

~o~o~

Gicat belleu per mort, quina puixança/ No m'envaeix quan ja no ensum pels voltants/ Llurs ganyes de malparits ni ganyotes de bajans/ Baldat de valent, i tanmateix amb quina hilaritat/ Mitgesmerdes fillsdeputes, no em grapeig ni compt/ De quines peces encar no romanc si fa no fa muntat/ L'ull burell, curull de mal fel,

ha guillat enllà/ De la pollancreda; sóc el puput llarguerut i maldestre/ Qui el voltor maligne i fred ha estalviat/ O si més no no ha devorat del tot per un oi i un malgust/ D'allò més esgarrifós que tot de sobte l'ha estavellat/ Se n'anava tragitós, orxegant, amb el fel a mig sobreexir/ I amb l'hipopòtama pallús darrere bo i demanant-li què/ Pot-li proferir: un cigaló, un cigar, els llavis, l'esfínter?

Sóc el puput qui vola part damunt de les capçanes/ Dels polls pus alçurats i amenaçadors/ De por del vent no en tinc pas molla; ambdós fem u i se m'enduu/ Encar més lluny cada bocí de rebuig que se m'encastava/ Obsedit i sovint a la insabuda; al contrari, obr/ Totes les ascles de bat a bat, per ço que els flats/ De la ventegada em netegin part dedins així mateix/ Com una casa que es vol nua i essencial/ Com un avió fantasma sense fòtils, reblert d'espai/ Totalment escombrat d'anderris i de tarararats finestres avall/ Sempre hi vull càpiguer, desempallegat, res part damunt/ Res part davall, com el cor d'una muntanya amb una cova/ Que la trauca de vessant a vessant/ Atzagaia adreçada, dit del fat/ M'hi empal, em regira, calaix sense secrets/ Taüt sense mort, corpenta sense òrgans/ Cap de mort sense verms/ Fonament, fonament/ Fonament i prou, fonament.

~o~o~

Cau en un clot a veure-hi En Plutó/ Col·lapse vodevilesc: vernís de paradís/ Que vola en mil escalaborns i bocinets/ Larves i escarbats en llurs caus i nius/ Rels entortolligades d'orquídies, ullals/ Fossilitzats, trilobits i les venes de foc/ Als sílexs — el mitjà ja és el missatge/ D'heli volàtil l'escatxiga, en esfigassar's/ Cada cassanella; en esllenegar's cada falguera/ Que el deixuplinen amb oli càustic li és vijares/ Ei, i ara com eixir-ne? Perd l'agre de la natura/ Si els seus estadants el botxinegen/ Desdeny de llimacs qui l'escopinen; cargols/ Més dinàmics qui s'eixoren janglant/ I l'escarneixen, és clar, amb crits de: banyes/ Banyes; dements nadius subterranis/ Tartranys i adu llangardaixos se li espixen/ Escuen, migtrenquen i tanmateix tornen a fer's/ Créixer cues, bisbes, cossos; serps armades/ Amb cólls per corbates, ec-les empassant-se/ Indivís, el tòtil i la granota/ Al cap de setze nits (som a disset de juliol/ De mil nou-cents cinquanta-u), assoleix de capllevar/ Enmig d'un dia de jorn assolellat; enllà/ De l'esgardís, ben a prop seu, pot ullar el festeig/ De dos geperuts, llurs ormeigs periclitant/ Entre escumes i bombolles de sedes fisiològiques/ Estrany compromís: és com veure cardar/ Bellmarins lluents de greix amb manatís molt bufones/ Satiret de pa sucat, diana de secà/ El rabeix i fada el fitó bategós i coruscant/ Del joc concís de colibrís i petúnies/ De pipís i fufes, de tubs i tubuladures/ I ou com el geperut retreu a la geperuda/ "Tu i els teus fotuts parents! Amb tanta de gentalla/ A casa meua hi esdevinc de més"/ I ella li respon: "Això és tot el que vens?"/ "Venc també geps fictes, oi, de postís"/ "I s'escarranseixen?" "Qui?" "Qui cony/ Els geps." "S'escarranseixen, hò, una miqueta/ Amb cada bugada o rentada a fons o estubada/ Fins al punt que al cap de cinc o sis mil/ Rentades (depèn de la intensitat d'aigües i sabons)/ Adquireixes l'enorme plaer d'esdevenir de bell nou/ Dona o home sense gep." On la joliua manatí/ Per comptes d'escarxofar-s'hi i escunçar-s'hi millor/ S'enfosqueix i es tiba tota i, sobtadament i cossera/ S'escarafalla molt, allarga devers l'ermità/ Soliu i a mig sebollir el tarot proboscidi/ I li fica com aquell qui diu l'ungla d'un monyó/ A l'ull, alhora que esgaripa: "I ara apedreguéssim/ El camell gamarús qui impunidament ens espia!"

~o~o~

Deu dur dol per elleix, esquenajup/ Massa carregat per pler de verdancs/

Porprats, bofegats ulls de vellut, bonys/ Treps tasconats encar amb escalaborns/ De macs, estigmes embastats per ungles/ Repleguívoles de tigressa gens/ Enlluernada per l'arronyacat/ Espectre peristàltic, de qui el pliu/ No gaire convençut fou de mai no/ Conquerir cap bé paral·lel on la u-/ Nitat ja li omplia les necessitats/ "Hò i: de dos ulls, només un m'hi veu gens"/ D'on feia avinent que en realitat només/ N'havia vista, de l'escena, un tros/ Comcaleret, ço és, la justa meitat/ "Vostè comprèn: com tot hermafrodita/ De debò, no és pas que pugui gaudir/ Per doble partida, ans, pus tost, amb/ Menys de la meitat de mig aparell/ Si fa no fa, és a dir, al capdavall/ Com aquell qui diu, amb no cap, em veig/ En contrasemble molt limitat; si ara/ S'esdevenia una tronada, mare (!)/ Eu qui anc no haig cagat alhora amb ningú/ Ni tampoc me l'haig pelada sinó sol/ Tantost, en menys de cap estona, envides/ En acabat de percebre el perifèric/ Tremoloret del primer retruny, ja us ben/ Jur que (si us plau no en preguéssiu pas gaire/ Susany, tot el nelet pertany a una fi-/ Ziologia, ah, llas, eixelebradament/ Emasculada), diarreic, us em... Ep/ Ja hi som!" La geperudeta qui a cops/ De bastó l'atupava ans cercava belleu/ De tudar'l del tot, però, tothora/ Un cas con un cabàs, d'on era palès/ Que el mesquí esfoiregat, si en acabat/ N'havia de treure l'entec, tampoc/ No s'havia de veure unes orelles/ Gaire senceretes — viu, encara rai/ Mes, manoi, en quines condicions.

~o~o~

Tartrany a qui el xàfec negava el niu/ Ixc i m'embranc per atzucacs on tot és/ Ciment, quitrà i toll oliós; xollat/ A la xinxola (banal subproducte/ De la general caquèxia), silent/ M'esllapís enlluny del clot on defequí—

Per ço de no esgarrinxar'm a l'esgardís/ Faig botets rucs damunt el fang; amb instint/ D'autòmat, peonc cap a les tombes, cuc/ Virtuós, de qui les protagòniques/ Ganyotes i els peristàltics, nounats/ Enravenxinaments el pinten sovint/ Com si, revera, executés qualque sol/ Molt intricat de cornetí, d'on els qui/ Gens indulgents al seu darrere integren/ L'orquestra, més que més aquell qui irrita/ I remena la caldera i esclafeix els/ Platerets, voldrien enxampar-l'hi, nínxols/ I esclafar'l del tot; pessigollejats, fan/ "S'esdevenia que s'esqueia que ens/ Queia part damunt, d'on, ah, llassets, patac!/ Com un mosc qui ens monegés pels traus del nas"/ D'on espeteguen les rialles, les ri-/ Alles de carnús, rialles de farnat/ Rialles d'enfinya, rialles, ria-/ Lles de cadavres, rialles de caps de morts/ Ben rostats per virons i saballons d'anys/ Ha quòndams, òlim actius, descarnadors/ D'orquestra de morts gens mudadets, tots llords—

Xop com els xiprers i els moixernons, xop com/ En Serapió, també vull arrecerar'm/ A l'empara d'un ninxolet ben gint ans/ Cunz, cundesc i curiós, deshabitat/ Com pus llongament millor per ningú qui/ Fos — ni, amb més raó, fou.

~o~o~

Senyora, pujàvem al capdamunt del xiprer més alt/ Com un baló tot d'una estort i efervescent d'embranzida/ Volí fins als límits de l'atmosfera; aitantost, però/ Em desumflí o si més no començí de desumflar'm i el vent/ Se m'emparava i em duia a esperxar'm per la cruel capçana/ De qualque arbre alterós, on els elements em fuetegen/ — ombra molt grotesca d'allò que suara fui i encar poguí/ Ésser. Com el pescador pallussa qui no solament perd/ L'ull a l'hora de llençar al riu el llinyol, ans l'ull que se li/ Enganxava a l'ham, i ara en penja: voltat de nervis inquiets/ I sagnants, fa de bell al·licient per a un peixàs de prèmit/ Qui alhora se li escapoleix amb ormeig i tot, ves, car el/ Pescaire pec pateix tan esfereïdorament que ha haguda/ De lleixar anar adu la canya..., així eu, qui abandon, amb parts/ Com

més anem més feixugues de cos, tota esperança. Som/ El cucut, ja ho haig dit, de qui la mare escollí la xagna/ Equivocada, la xagna qui em tortura, la xagna qui/ S'és volguda cirurgiana, proctòlega, quiropracta—

Sollada de carronya fins als colzes, ella i els seus fills/ (Qui m'han batut al fil cabdal de la desclosa), les hordes/ De xagnets qui com xanguet abassegadorament la ronden/ Tots plegats operant-me closca endins, amb podalls, destrals/ Rascles, garbells; amb braços espàstics, envides som nats/ Rampelludament m'esporguen, foten la guitza, tenaçment/ Anatomitzen, entre acrobàtiques espurnes i lapses/ De vertígens, fins que no els esdevinc, àdhuc intravenosament/ Pols seca de ratat trecaclosques; somriu molt criminal/ "Prou pots, tanmateix, cavà? També et besí ans no et matí"/ Fui sol en la penombra, i amb molt de compte, amb peus de plantígrad/ M'allunyí de la pagoda, fastiguejat de religions/ I cordes; ans d'anar-me'n, generós, esquerd altars amb/ Esquelloles i escric renecs damunt les rajoles, prego-/ Nament profà; només el profà, però, fa; fa senes ni res/ Que s'ho valgui, on "ací no hi ha rebaixa", hi tinguí escrit/ "Descoratgem el moltoneig; els millors-venuts sempre us/ Costaran de preu doblat".

~o~o~

Hò i mentrestant, ça sus, què hi fotem? Paó contrit i androgin/ Les membranes dedins les orelles aitan enrigidides/ Tens que ni el tro no sents perquè t'esglaís i doncs assagis/ Finalment d'estendre cues i ales escassigallades/ Polloses, bon tros calbes; pel que fa al gènere, indes-/ Criptibles. T'assetja un desglaç d'espatotxines choristes/ — senyoretes, espiadimonis, mosquets i efímers...

Albíxeres voldries cantar amb llurs bulbs raquidis tots/ Trempadets, mes et saps el cos inhàbil i el coratge/ Excessivament sorrat, d'on, maleïda adversitat/ Només et roman de bell nou despenjar't i anar't a colgar/ Casolà, al mateix nínxol, d'on larva eixires i on larva has/ De tornar; prem amb totes les potes damunt l'escorça bare/ I esmuny-te, sense estrompar't, fins al forat, on pedraferits/ I d'altres erugues roseguen, pus pacients que no pas tu/ Els trencapedres.

~o~o~

T'hi rebia Na Mort, qui com ta mare, en confondre per/ Una noia de vidre un escurçó, et repeteix d'empertostemps/ "Meet the bug, and meet the bug, and meet the bug; i ara et present/ La cuca, et present la cuca, et present..."

~o~o~

Qui tornés, em dic, esguardant les tombes obertes i closes/ On us heu podrits tots plegats, als antics akelarres/ D'algoleja, d'on tothom havia d'eixir'n bord, senyalat/ O canviot; als viltinguts col·lotges d'Alcoletge, on/ La jugadriu i jo érem sovintet aitan bon tema/ De conversa. Car ara qui som ni qui sou? Res, malendreç/ De malracó; amb llengua de pedra tosca llep el miratge/ Dels bous i l'higiènic esclau que jaquien darrere ran/ Les flors del prat totjorn en plàcids ans plaïbles capaltards...

Ella era davall l'arbre amb el berenar narcòtic estès/ Encar part damunt unes estovalles que com camaleons/ Molt plans canviaven amb la llum; no m'aturava a consirar/ Els llimacs i llurs estralls perifèrics, ans tots mos senys/ S'agullaven a la resplendor emesa per la dominadriu/ Bòrnia, és a dir, vós, de qui la sola presència era prou/ Per a escollonir'm ans torbar'm tot; quan, badoc, fiquí els peus/ Al bell mig d'una de les butllofes de merda i vós aplaudíreu/ Jo em véu ans fiu com el mosquit esclafat pels platerets/ Eufònics bé que un pèl estridents; llavors, en desenganxar'ls/ En posâ'us les mans a les faldes, m'ensorrí en mil bocins/ Xemicat

com xerri pertot arreu; em sacsàreu la clepsa/ Em fregàreu vi dolcet al polsos: tots els sedassaires/ I les samfaineres en foren testimonis; l'enveja/ Els féu rau-rau entrò que els trabucà el destí: amb un petó/ Mig d'esquitllèbit havíeu segellat el contracte tàcit/ Que d'empertostemps us m'endollava; ah, llas, mai no en sapiguí/ — vaccinar-me'n del verí i ni cal dir del molt més virulent/ D'aquell afoll de becgroc esmortuït, aquell moixonet/ Nonat, mesquí i desemparat qui encar i sempre treia el nas/ Quan ens esbatanegàveu els llavis peluts del centre/ Secret de la carranxa: perfecta fornícula on/ Com verge o deessa de devocions gairebé unànims/ Senyorejava el desnerit litopedi de pardal/ De qui el vernís formatjós (que put totjorn amb una ferum/ Que eixoriveix ans empoixevoleix salvatgement el zel/ L'arreçó o l'estre) ens envescava sens ulterior remei/ — atletes conyferits qui ara tentinegen entre escumes/ Espesses i bromeres; com esferes, adés llisament/ Arrodonides i tot de sobte esguerrades, cranades/ Escabroses, s'esfonzen tovament cau dels gastaments/ Endins, ja sens esme d'espolsar's cap altra esberla, taca/ Ni llord repèl que se'ls espelleringués per les arestes/ A trenc d'esllenegar's del tot, només el vostre sacre nom/ Els retruny encar per les boterudes bòfegues. Gens ni/ Molla d'histerismes, només ens sent el coll quan, tenallats/ Per l'insomni, recitem: Elvira, Elvira, Elviretaaee...

~o~o~

El renyaré de valent quan torni a fer cap/ Mon fill Llibert qui puja i baixa pel casinet dels vells/ Al cusc poblet coindet (apellat Noiesa/ Vora la segleta calma) molt germànic/ En la seua extremada polidesa / Poc m'hi bellug gens al replà de l'escala/ Car la voluda antiguera amb malfiança esguarda/ El desconegut qui suaument relliscós/ Sota els frèvols pontets amb vaixellet silent/ S'atansava. Mig adormits, escartejant/ O dominotejant, amb tota dignitat/ Fent de ventre a llurs bolquers, et foragiten/ Amb les amenaces no-dites de cridar els supermans/ Qui els vetllen. Per xò t'esmunys/ Al primer recambró on astoradora/ Erra la brutícia i on s'amaguen els retirats/ Generals (els apostrategs) i el romanent del descartats/ Els manaré amb l'exemple i amb l'escombra/ Escombraré els milers de teranyines i negres aranyes/ Qui als cabells se t'encasten amb una certa ferotgia/ Sibil·lant. Malfeiners, flascs romanen entre les llaunes buides/ Que celen tanmateix punxents insectes/ Qui n'ixen, en esclafar-les, volats (nics). Sortiré al balcó/ A albirar la guerra qui es manifesta al carrer/ Tret que engeguen ara trets al balcó/ La guerra era acabada i tanmateix els supermans/ Destruïen entre les ruïnes el mateix tanc/ Mantes vegades destruït, ferralla considerable/ Qui encara engega trets, però perquè no volem/ Una guerra de l'aire ens enfonyem novament a l'ou/ Pervers i llordíssim on les misses es diuen a cada racó/ Capellans de tota denominació aixequen xorques/ Hòsties. Semblen creure's llur/ Frau autodecebedor: qui elleix s'enganya/ Amb més convicció pot altri enganyar/ I amb humil mormol deman / Pertot: I... I els llibres, on són?/ Em respon mon amic en Celrà Tosquelles/ Exemple d'escèptics, t'has etivocat/ Gamarús, de recambró. Per xò/ Eixim per una porta falsa/ Tret que sortosament l'alarma no sona/ Les paradetes, diu, són a tocar del Pont Gros/ Duu en Llibert de la maneta i em diu/ Com ells també de disfressar'm/ Amb la túnica que duu tothom/ Verd-groga lluent, queratinosa/ D'insecte anònim, i que tanmateix caminéssim/ Cap-alts. Som tots plegats soldats/ Adusts a pas d'ofec, fins que jaquim/ Enrere els encarcarats monuments/ I entrem als suburbis dels no-permesos/ On les teulades són tan baixes/ Que amb una teula et fas un trep/ Els propietaris de la teulada quin esfereïment/ Hi tancaven un hortet de carxofes

gegantines/ Llur única, molt honrosa, possessió/ I ara aquells soldats potser... Però en Celrà/ I jo, i adu en Llibert, ens guisem de comediants/ Cap por, passavolem disfressats/ Fenyem d'ésser com ells/ Però els estrafem a la impensada/ D'on sovint creixen situacions/ Peludes d'allò pus, els contem/ Com ara ahir on ens la pelàvem/ Sota un balcó i allò equivalia a suïcidi/ Les vellarres de tota condició ens abocaven/ Galledes de corroents solucions/ Però de la mateixa manera que hom/ Hereta xacres i pors, hereta hom/ L'instint fugisser, i això fotérem/ Tret que aleshores els soldats de debò/ Els supermans ens havien clissats/ I amb fusells força acurats ens tiren/ Agulles al coll. Guaiteu, els dic, encara en duc/ Els càncers; gola plena de noses/ És l'instant on per trencacolls desconeguts/ El bòlid del baró s'aventurava a passar ràpid/ Per qualque dissort se li encalla enlaire/ Mon Llibert, convertit en papallona folla/ S'hi atansa, i davall, l'orquestra carxofera/ Com fal·lus gens púdics, enviem pudents mucílags/ Als dalts per enganxar-s'hi si podem/ Els dos insectes "Avui soparem d'animal"/ Exulten els magres propietaris adés tan espantadots/ No fareu pas, els dic, som de debò soldats/ I ell, el petit comediant, nan amb pistoles/ On totdéu se'ns agenolla, s'estavella/ El baró ben lluny, del fum retorna mon fill/ I som-hi... Postes de Solell magnífiques/ Es succeeixen rere les escapçades antostes/ Dementre inaturables avencem.

Per un foradet del nínxol albir/ La patètica cal·ligrafia de l'Ull.

~o~o~

Ara baixaré del balcó on ullava caure les bombes/ Desorientat i ebri com els mateixos ocells sobrevivents/ Qui tanmateix volen torts i cap per avall/ Tombaré sol·lícit cap a tombs narratius més/ Sensats. Quan seré a la plenitud dels camps/ Descarregant els embalums de tant de viure/ Amb ma mare, les àvies, les cosines, tantes de mortes/ Que la memòria col, passada nogensmenys la cruïlla/ Arribarà l'Home-Mort, la mort feta home/ Al seu esportiu vermell i descapotat/ I traient el colze del cantó del volant per la/ Finestra i alhora tamborinant amb dits tranquils a l'apelfat/ Caire del volant, s'esperarà tot el que calgui/ Per què? Segurament també se'm vol endur, tot i que encara/ No he descarregat del tot. És En Mort un merdetes / Força simpàtic, llis, llustrós, rosat/ La seixantena, dóna un rampeu a un ben peixat/ I alhora saludable metge, o capellà, o apostrateg/ Vell armat ara retirat i amb una bona pensió/ De l'estat. Me'l guaitaré adesiara cada camí/ Un xic més neguitós, com ara amb els ulls li faré/ Discret signe que pot, si vol, atènyer la mateixa/ Carretera avall només agafant un/ Dels dos forcs on la meua es forca ans d'arribar'm/ A l'indret on descarrec el xorrèstic que em roman/ Al vehicle. S'ho pensarà amb posat nogensmenys / Plaïble d'allò pus. Fins que quan ja començava / De suar la gota negra, quin bleix de respir no faig/ En veure'l, hò, recular una mica i prendre/ El forc de la bona vora. Si gosava/ Adu li feia adéu de dalt estant, sant baró/ Quan passa per baix i rabent s'allunya.

~o~o~

El van trobar que envaïa un nínxol enemic/ Amb dits empeltats de xerracs, al guix de l'antosta/ Hi havia escrit: no hi ha rebaixes. I llavors l'esme/ El fallia, es veu, i amb ungles a bocins només/ Era capaç d'ensorrar's amb quatre esgarrapades/ Que davallaven com flingants de desmai fins a/ Les genives corcades del cementiri, de qui/Les lloses erectes eren les dents i queixals/ Del drac desnerit qui de nits endrapa els maleïts/ Àngels del fang. L'ull de lluç del mussol sotja els vaivens/ Dels eixams esfereïdorament delmats; seriós/ Substitueix el punxa-sàrries diürn: l'ònix/ Opiniós del voltor. Se li fonien, com molt/ Antics papirs al celler oblidat del melic,

ara/ Els darrers ratolins cargolats davall la pell/ Esquerdada i, mòrbid i porprat, menava cap a/ Uns nítols abassegadorament rosegats/ Les espases alterades de les mans, les potes/ De gall garratibades, amb dits que com claus molt/ Martellejats de gangalla de mànecs se li/ Desenvolupen monyó amunt amb eriçat desig—

Dins l'entrelluu automàtic d'un Sol despès, li era/ Vijares que un parell d'ombres, entrelligades per/ Una preguera flasca, se li atansaven a trepigs/ Tossudament marcials prima drecera dels horts/ Ençà. Ja més a prop, amb llurs veus ultracuidades/ Enfilaven amb feixugues agulles de sac panys/ Sencers de papallones de llur llorda vanitat.

~o~o~

Ras, m'encauí encar més profundament, on els vímets/ Fleixats de les meues costelles van guixâ'us damunt/ El vult humit de l'antosta vagues mots en xinès/ Que elementals volen dir: cel, Sol, vent, terra feraç/ I creix, creix, creix.

~o~o~

Eren segurs que era ben mort i nogensmenys li demanaven/ Rudement els patracols, que ell, és clar, poc pogué produir—

Per si fos cas tanmateix que feia comèdia i per ço, doncs/ Que no se'ls escapés durant la nit, que molt aterridorament/ Els queia damunt, li emmanillaren el turmell dret al turmell/ D'un mort de fresc, un mort d'eixaure gegantí i gàlib immens/ Fins suara d'allò més fartana, barroer i malaguanyador.

~o~o~

Dissident qui dissenteix enmig/ De les crueltats pus ferotges/ Injustificades, emergeix/ Tanmateix vigorós; llànties/ Despeses se li desprenen amb/ Terrabastall quan les engrapa/ Per ço de repenjâ's-hi; pren per/ Regnes algunes argolles de/ Taüt o de tapes de nínxol/ (D'on qualque mosaic voluptuós/ S'esfulla amb l'esforç de tracció)/ I colca, insistent, cap al bosc.

~o~o~

Tenallat per l'insomni i els dos cossos de mort que arrossega/ (Un de més d'ençà que l'hi emmanillaren amb manilles d'acer/ D'on prou força poc ha de romandre-li per a anc deslligâ's-en)/ Colca cap enllà enfora encalçat per les àvoles seqüeles—

Amb la resistència elàstica no pas del llimac, mes del circell/ Llença les extremitats a barrisc, sense guaitâ's-hi gens prim/ I, orangutà arnat, s'entortolliga a cada projecció prou aspra/ Que ensopega tot ras amb tacte amatent; del ventre no pas toüt/ Sinó més atapeït que no mai del mort que duu afegit (ço és/ Al capdavall no pas propi mes aliè) — bresca de gelatines/ Fètides i repel·lents; ah, com enyora ara les simples bonyigues.../ Amb còdols escantellats, sílexs cantelluts, en trenca bocins/ Adesiara — esclau nociu, de qui els bocins esbarrien un/ Esclau nociu d'esquers, on els llops i llinxs qui l'acorralen/ Fan dentetes sens anc atipar's. Verds metàl·lics i lluents/ Grocs prèsbits i xeroftàlmics: constel·lacions endins la fosca/ Massa ran la terra; adu fa l'efecte que el mort, en ésser/ Desconfit, hò, i fet malbé del tot, espurneja com ferro—

Qualque espectre oblidava la mortalla a eixamorar's damunt/ Les làpides del cenotafi que reia (o raïa) prop/ L'esca fugissera de l'osca o el roent esgardís del portell/ Al mur del costat per on ell cuidava guillar; apar que/ Abans no ixi del cementiri qualcú molt enigmàtic vulgui/ Comiat dar-li, o belleu (més probablement) els adéu-siaus/ Siguin per al seu acompanyant recós, rebec i reluctant/ Molt advers fet i fet a anar-li enrere i haver de fotre el camp/ Com un

caimà mossegaire i rúfol, d'aquest aiguamort de pau/ — nèmesi com més anem més feixuga, albatros acromegàlic/ Cada camí més roent i dilatat: els ulls dels carnissers/ Esdevenen caos de galàxia, els carraus esvalotats de llurs/ Dents no presagien sinó una fi catastròfica d'univers/ Que s'aprima i escarranseix a tot estrop, accelerant a anys-/ -llum en la tenebra que no regala sinó sucs escaguitxosos/ De densa podridor; polpa gàstrica que es resol en bateig/ Molt empoixevolidor d'empoixevolits escorpins, de qui/ L'ambaixadriu va avençant-se-li cama amunt amb els patracols/ De presentació penjats leri-leri d'un ham, talment/ Com safranòria que de sobte sagna xemicadament/ Car l'heia d'un patac amb els pixats ans amb els verins al ventre...

La fiblada, però, el treia de polleguera; ara fa tombs/ Vessant avall, units supliciat i sacrificador en una/ Abraçada de mai no estroncar's; un llaurador qui els escuncés/ De matinada, si fos prou valent d'atansar-s'hi, aitampoc/ No escatiria qui dels dos consumeix l'altre; toca ferro/ Com aitants d'altres claupassats desnonats qui en ales geriàtriques/ S'arrapen a barrots de llit metàl·lic; mula i pagès passen/ Avant, cascú llepant el seu primer terrós de sal; l'ermità/ Roman al clot, enlluernat per l'astre que es filtra pel paltruu/ Enlaire, tot de mocs, rovell i midó (estalvia'ns la recepta/ Oiosa), del seu bessó siamès (plegats fan un xifòpag lleig/ D'allò pus: s'escau que a hores d'ara ambdòs abdòmens pateixen/ Les rigors orquestrals de l'atròfia vironera i són/ Difícils de destriar; qualsevol uròleg molt amant de/ Ficar dits al cul tindria amb aqueix canviot del doble cap/ De mort un jorn de festa major). Esbarts escadussers d'oques/ Travessen el cel clafert de teranyines agafalloses/ Que tanmateix no n'empresonen cap: les arestes de les ves/ Els eixos de les frontisses estrupen, estripen tot tel—

Episodi heroic que altreja noves forces al condemnat/ Amb sílexs esmolats comença d'escapçar el ròssec onerós.../ Si llavors es pot embotir el cap de turc camal endins dels/ Pantalons encara podrà allunyar's inconspícuament/ D'aquest brell envitricollat — tenaç parany que vessa de vesc.../ S'obsedeix a la tasca; ajupit entortolligadament/ Esmena només l'angle de les destralades; de sobte, prenyat/ Silenci: un hiat que l'atribola, ja sabeu: una menjaó/ Al clatell — pressent que l'alfarrassa qualcú amb ganyotes belleu de/ Blasme i atura, fosc, d'oferir's el boc emissari; aixeca els/ Ulls cap al turó xop amb la claror de les fornals i calderes/ Del migdia; dues siluetes d'ambre dins el groc molt viu/ Un parell de personatges qui l'escosien, branden el cap/ Amb ruflets de desaprovament: "Com ens trumfes i deceps".

No val a marrar-la, en aquest instant principal; què cal que fem?/ Una de dues: o em mantinc quiet, glaçat, només lleugerament/ Sacsat per l'oreig com un pilot de cassigalls no pas gaire/ Homogeni llençat per gitans, o em fic a cardar com un boig/ El brou de carpó i els oronells i els badalls d'aquest súcub/ Meu, tant se val, íncub sol·lícit, de qui la passió m'eixorba...

Desconfit, es lleixa anar: de cua d'ull, els veia remoure's/ Ara li cauran com una llau i l'acusaran, com els grills/ D'assassinat i martiri; enfonza el crani a l'entreví del seu/ Germà bessó i s'hi subtilitza, com el ratolí entre la palla/ I els cagarros de l'establia; al cap de poca estona, ou les veus/ Molt a prop; es coneix que de primer i de llunyet el confonien/ Pel màgic atot d'un monstruós capoll, car ec que aquells dos/ Resultaven ésser al capdavall un parell de veterinaris/ Entomòlegs d'afecció, ocupats en recacejar tota mena/ De cuquetes i cabalment els espiadimoniets qui en aquesta/ Època tornaven l'herba blava; "ospa, l'espècimen,

tu!/ Obre'ns pel mig el manual i cerca'ns pel laberint d'ordres/ I subordres la gran capçalera «COPROBI», asterisc, què ho/ Sé jo, «estercorari», o «detrívor», o «detritòfag», o potser «sapròfit»?"/ On ell es demana si seran gaire devots i si caurien de cul/ Si de cop i volta no es feia el ressuscitat, criptoinsecte/ Porprat qui s'esquinça, glorioset, amunt d'aquella sepulcral/ Exúvia o despulla com el cuc incoatiu qui desclou/ D'una llúpia lútia i et diu bon jorn, amb accent insegur de/ Nounat — és a dir, tothom neix com pot, i cal jugar-s'hi que el més/ Delicat allò que primer tastava en aquest món era la gamma/ Cridanera de merda i sang; omnívors, a glops calds, aquell jorn/ U tot ho heu trobat bo; exigus, inics i bares, relliscàveu/ Gànguils, per la morca rància d'un ventre esversat, d'un paracolpi/ Destretament mòlt, d'un perineu cagat; us rejoveneix/ La imatge viva del record desenterrat? Ara que s'adonen de/ Llur error, tot i que no pas exactament filantròpics (mes/ Filentòmics), es pairen de bescantar la troballa; amb bon to/ Estosseguen i comenten que quin mort, oi, més complicat, on/ L'ermità, serè com una gralla qui sura en el quitrà encetat/ Amb una darrera glopada d'ultracuidança extreu el crani/ Malserrat i exclama que cal distingir que ell no és aquí/ Aqueix mort, que ell és ací aquest! On els dos nans de geps, ei, molt/ Suspectes fan que prou, que prou, on l'ermità s'adona llavors/ D'un dels aparells que els penja coll avall: és allò un altre/ D'aquells molt redubtívols rectoscopis? Malament, rai; fotrem/ Goig, ja l'han tornat a pescar! "Metges, eh?", demana ell també/ Molt arronsat. "No; veterinaris, animal", li contesten/ Rient els dos elfs qui amb elms d'espeleòleg donen un rampeu/ Als escarbats abissals; "...animal, o canibal?", afegeixen/ Enjogassadament, esdevinguts xarons pregadéus qui es fan/ Recíprocament laxes mamballetes. "Escolteu, és el cas que afligit/ Per un flagell de caire endocrinològic esdevenia/ No gaire temps ha, llas, cama-ranc, vull dir, ranccamat, on per ço/ Que pogués amblar per aqueixes tendres catifes de granit/ Hom em fornia, tot i que antanyasses era estat molt gelós/ Dels meus esclops, llas, no pas d'hèlixs atlètiques, mes d'aquesta/ Pròtesi si fa no fa ortopèdica, veieu?" On ja els dos/ Barrufets són ben a trenc de desempallegar's no pas de les/ Feres ales sinó dels sòlids embalums de les motxilles/ "Curiós androide, doncs, collons", apunta un amb el sac encar/ Clos. "Hò, ves", reprèn ell, molt aprensiu d'allò que en treuran/ "Aitambé una mica massa orgànica, la pròtesi, cavà/ Vós? Car prou em fallia i se'm tornava tota fràcida/ Estantissa, adu corrompuda com carúncula o abscés/ Bonyegut on poc s'hi han de valdre pomadetes (i flixa't/ També de mètodes casolans que escarneixen els quirúrgics/ Com ara fóra de rostar-te'l o escurar'l amb qualque instrument/ De punxegària o fiçança manifesta, com ara una llima de tallaüngles/ Ves, com si fos un simple barb que has d'esborrar a tots ops/ Si us plau per força, abans del balleret; no, no, això és/ Molt més pelut i...), i on aneu, pobrissonet de manguis, amb/ Aqueixos descominals ganivets!"

~o~o~

L'hora on les orenetes anaven a desar's.../ Abruptament orfe, salvat tanmateix com ara/ D'un naufraig damunt la platja seca/ Gicava enrere la xúrria espectral de pujamar/ De claveguera que l'atenallava i llavors/ Es netejava a corr-cuita adu/ Amb les dents; voldria sobretot esdevenir/ Gosset dels dos caçadors qui es perdien/ En la fosca incipient; era palès tanmateix/ Que als caçadors de papallones i voliols/ Els venia tràgicament balder; abans/ Que no se li n'anessin definitivament/ Els demanava que com em trobeu... Simptomàticament/ Ets pell", li deien, llangardaix bicèfal, sense/ Tombar's; li havien repelat l'os de la cama/ Del

mort adjacent amb forts ganivets i llavors/ N'havien escapçat el peu i esmunyit l'os repelat/ Per l'altra anella de les manilles, les quals/ Ell febreix adu treient-ne espurnes fins que/ En fa qualque turmellereta lluent i atractívola/ Que arrossega polidament, adu bufonament/ I carrinclonament, com una puteta congènita/ I, llas, sense gaires esperances; potser/ Si els esdevens mastí fàcilment atiable/ Contra qui sap quin enemic sobtat?... — consira/ I per xò avia un bram ferotge i es torna tot d'una/ Nyèbit enjòlit, ocellet rejovenit qui deslloriga/ Els golfos florits ans corcats de la porteta/ De la gàbia o esberla ras les brèndoles/ Del nou cenotafi i s'esbotza forcegudament/ Envant i enllà, devers la doble silueta/ Minúscula, minúscula, minúscula.

~o~o~

Anc no els hec, ni, és clar, mai no els haig d'heure/ Ni que els encalcés tot al voltant del globus—

Se m'han fosos com els cuquets qui amb/ La nit s'entaforen per ço que no se'ls mengin de/ Viu en viu i sense rentar els cucs més grossos/ Qui ixen aleshores. I ara? Ara, llas/ Sóc sens quest per aqueixes endreçúries/ De desolat escarransiment, ja ho haig dit/ Puta amb dring-drings de turmellereta bufoneta/ Ves, i carrinclona.

~o~o~

Hauria arribat ausades a raure'm la barba ermitenca/ Belleu amb un raor d'aquests que teniu per a dissecar insectes—

Tot per tal de fê'us-em agradívol; barba-ragut, mucívor/ Greixós i subreptici com un tartrany, pacient, seriós/ Fiable, tostemps ostatge primfilat de la frugalitat/ Subterrània, mai condemnat al malbargany i al balafi/ De l'agoludam aèria on cau víctima fugaç l'esbojarrat/ Estort de fresc; vinc de molt lluny, haig deixès fins als trulls bullents/ De l'infern, oital, i hi haig endurits mants tendrums; els oronells/ (Llurs parets) em són ja com aletes de peix, de sauri, de dofí/ Les genives, més que no pas dents, em serven tentaclets d'acer/ Articulats, bons garbelladors de terra; l'esfínter jussà/ D'aitan ditejat, és com un forat de font, tot de verdet/ Rovell i floridures esponeroses amb faunes autòctones/ Molt distretes ans exòtiques i belleu inèdites; sobri/ Flixat d'allò pus, nodrit sols-ament amb polsims dels minerals/ Més abundants, acostumat a una son perenne que es converteix/ Sovint en un son letàrgic d'aquells de despendre-hi o escolar-s'hi/ La guerra sencera; jagut durant centúries entre els sacsons/ I plecs de tots els estrats, com un altre fòssil anacolútic/ (D'aquells qui romangueren entelèquia d'empertostemps/ Renocs d'un o dos galons i prou, anc adult, adu ni nimfa encar)/ Qui mai no enconaríeu, encara menys esquerarieu, amb/ Falòrnies i mirallets de vida anecdòtica entre els espígols—

Amb un metabolisme d'aixarop, sempre per a manguis per a tot/ És massa aviat: us escandeixc els segons amb l'harmònica/ Feixuguia del camp magnètic quan fa una de les seues capitombes/ Fat capgireig constel·latori; segueixc el ritme adormit de les/ Esferes, cap daltabaix catastròfic, tot això s'esdevé/ Com m'esdevinc: amb la lentíssima evolució de l'univers/ No pas alat, mes en suspensió en un èter dens i enganxifós/ Com el quitrà: glicogen al fetge de déu, de què anc, llas, no ens/ Acabarem de desempastifar; trieu-me, doncs, podeu comptar/ Si us duraré, marmessors il·luminats de la natura, o/ Llogueu-me de cap de colla qui prengui guarda dels escarbats/ Ensinistrats qui tothora, bon pic l'esbataneu, us formen/ Nus, amb llurs urses i contorsions sempre aleatòries, les/ Lletres de cada pàgina verge del vostre vademècum/ Tan essencial, pel qual veia que us guiàveu i

anomenàveu/ El món. Gairebé com vosaltres, em vull immortal, ço és/ No pas substituívol, intercanviable com un altre insecte/ I son germà no res menys ensinistrat, mes ciutadà autogen/ D'aquest instant infinitament estireganyat; ei, no haig/ Vetllat debades aitantes de nits: ensems sé que covàveu/ Qualque recolat desgreuge, que esmerçàveu les vostre dilatades/ Coneixences a esquerar, adu a emancipar, més: desneletar/ Del tot alguna espècie dissortada, llas, molt nàquissa/Un parell d'exemplars per començar'n, femella i mascle, i llavors/ La descendència sàvia, neta, de bon regent i benestant—

No em saltareu encar de trascantó rere qualque roca? Amb afany/ Terapèutic us ullc agotnats, celats, a trenc de dar'm l'esglai/ Més esgarrifador; com l'hauré paït, em reconeixereu/ Guarit de tots els pecats d'origen. Sobtat, no se us ensobina/ Ans reneix. És ell! "Ets tu!" Só eu! "Un regironet, ca, perquè/ Et guareixi de totes les malalties", i tots tres haurem/ Tocades campanes, efectivament, efectivament; i en/ Contrasemble exclamem que quin sant s'ha degut haver penjat/ Car oi que ens escaiem els uns als altres perfectament, ahà
Perfectament?...

~o~o~

Amb molt de compte, el moribund/ Amb molt de compte, el moribund/ AMB MOLT DE COMPTE, EL MORIBUND...

~o~o~

Espàstic, arrítmic, com el pregadéus/ Va tombant el cap de mort; fa estona que/ Horitzó avall es perdien els plomalls de barnilles/ Gloquidiades als sengles salacots dels entomòlegs/ I les virolles de llurs salabrets, els mànecs dels quals/ (Com qui serva gos-a-dir un parallamps ultracuidat/ Déus-burxaire, temptafats) menaven/ Despreocupadament repenjats als muscles/ No tornarien sinó massa tard, en acabat de milions/ De llegües caminades, no dic pas dretureament/ Al voltant del món.

~o~o~

L'arrelada tebior de les assaonades nafres/ Es podria en una febre freda; el fetge li reptava/ Els budells amb bromeres que se'ls empeltaven amb ungles/ De vituperi i de martiri; belluga uns ulls rabits, en/ Èxtasi inconcret — se li disparen a llur albir i enfoquen/ Estranyes sentors d'objectes ordinaris: un mac que put/ A roba bruta; tiges de segura amb flaires de marbre/ Queixals de vella amb ferums d'amor; un cap de mort que li canta com/ La mòria; lletereses, vidalbins, les escumes a les/ Llengües pudents dels basiliscs, als ulls dels escorpins, als traus/ Emuntoris dels escurçons, als ous dels camaleons, als...

Fica el nas al fang, i es mor, anòsmic, en el pastís esponjós.

~o~o~

Les aromes o els triomfs/ Rom, conyac, bòurbon, resolis—/ Licors, ambrosies/ O nèctars de paradís que libes/ Fruint-hi pler.../ Comcals medecines que et salvaven/ De la derisió/ De l'haver de perir/ Sense dignitat—/ Epicúria fortitud, m'hi sent cridat.

~o~o~

La jugadriu el té vora la llar; som a les rerialles/ De la tardaó; les crosses repenjades al faldar, damunt/ El qual hi ha els lletovaris i els elixirs lluents i virolats/ Com cera febrida; eix flagrant: els seus ulls i els reflexs vius/ Dels licors; tendrums de nous tumors al front: banyes incoades/ O si més no som, fascinats, del parer que el seu cap de mort/ Ara a les acaballes, adquireix la retirada del

semblant/ Típic del sàtir; d'altre recapte al faldar: figuretes desvergonyides/ De déus, semidéus i pseudodéus esmerçats en diferents categories/ D'estrup: amb ous, amb guivres, amb granotes, amb escolanets, amb cignes/ Ens enrojolem com s'enrojola, ànimes artrítiques; menuts, fins trossets/ D'estalzí part damunt el suro de les parets; ençà de la roba blanca estesa/ Al respatller d'algunes cadires, percebem que el salla un tremolí/ Sí! També ell ens trempa en el seu son feliç, ens trempa amb l'esme/ I la fantasia, ausades amb el monyó de fal·lus que li roman.

~o~o~

De sobines damunt la catifa, faldilles amunt li ulla les cuixes—/ Per tot vestit, ell duu un calcer tot tou: mitjons ben dobles/ Desparellats, l'un color de rovell, l'altre de clara; ella, enllà/ De les faldilles no duu re: al seu forat humit una bromereta més/ Delitosa encara; farineta blana, s'hi atansa molt furtiu, sense/ Pendre cap risc i ens és vijares que amb urc de déu assaja àdhuc/ Un capgirell, d'on el coratge o l'esperit el falleix o pus tost/ Els ossos rosegats pel càncer; recula com la serp escuada i rau/ Quiet i enyorant-se vora la plàtera amb corquim i safatans on/ Sovint, no pas, llas, tostemps, caga la moixa; vull amoixar't/ Els cabells, li somriu al capdavall, i ell, aitan agraït, s'hi atansa/ A repenjar-se-li'n; "vullc", li diu ara i açò tothom ho sent/ "Que te'm moris a la falda", ço que ell, és clar/ Amb la devoció deguda, fot.

~o~o~

Per tota flassada un véllor o boldró de cabra rosegat/ Per la ronya, ens rau entre la runa de maons malfets—/ Tot això put com un pou de comuna; es veu que els/ Gitans ho empren d'abocador per a llurs pellucalles/ Ja gens aprofitívoles; doncs, encara amb un cert/ Fàstic, s'ha endreçat, enmig d'un ortigall rebel/ El jóc on somiava. "Percremeu-me, mort, al forn/ De la bòbila", dicta, i bocins emmerdissats de diari/ Bufats d'ençà del camp d'esports abandonat on acampen/ Els forasters li responen amb gemecs sorruts de rebregada—

Amb això en tindria prou per a una bona mesada/ Em pessigolleges la doble vocació ben compatívola/ D'hortolà i de llegidor, bòbila antiga; si encara em restava/ Mica de salut, amb quina malallet avial, magnífica/ Abassegadora, del pagès quan hom li trepitja l'hort/ O els drets percebuts no et defensava!

~o~o~

No sé pas si ets un moix, un merlot o un escurçó/ Qui sent que orxega i m'abuixeix; de cua d'ull no ho gos/ Esbrinar del tot; abans em llenç de cap a l'embornal/ D'un dels forns, on em rep el carnús d'un boc, banyes/ I ungles lluents, i una lluerneta qui fa niu a cadascuna/ De les buides cavorques dels ulls del seu cap de mort cabrú—

Corprès entre l'escrostonament i l'estalzí de dins la buada/ No hi sé albirar de cop-descuit l'amuntegament de rellotges/ Tresor al capdavall d'algú qui tanmateix deu vigilar'l poc o molt/ Vull, doncs, recular i fotre el camp, quan ullc dins la claror/ De la boca del forn, un semblant solcat per les venes polsegoses/ De les teranyines; per comptes d'eixir, doncs, encara m'emboteixc/ Pus endintre; m'esborrona l'esclat del xiulet del mocós. "Mama, vine!"/ Darrere seu, envers nostre, es roba elleixa, passades ortigues i julls/ La gallinaire, qui duu a cada final de braç, pengim-penjam/ Agafat pel coll, un pollastre mig mort. "Què hi ha, minyó?"/ Demana amb escarafall sol·lícit. "Hi ha un lladre", fa el nyèbit/ "Hò? Això no va ni amb rodes, això passa de mida", i escarritxosament/ Esgaripa embut endins: "Què hi fots al meu forat micó! Malaguanyat/ Fanal que no serv; tanmateix aquí van aquestes!"

M'aboca les dues/ Gallines, qui s'esvaloten de valent i m'encomanen l'esfereïment/ La polseguera que aixequen dels racons ve cafida de cuques funeràries/ De fiçances diverses i de verins assortits i selectes.

~o~o~

Riu la dida gallinaire, qui cus sense didals/ A la vorera, damunt quatre totxos primparats—/ I sense rancúnia li riuen les berrugues/ Se li estoven els sacsons, pampalluguen les pigues)...

El cul al totxet, esperant que sortiguéssim pel trau/ De l'espluga, i ja es feia tardet; tots dos, el toset/ I tit, ens posem a berenar: un parell de badalls/ De truita amb el botellic a l'abast — i ec que allavòrens/ Tria ell al capdavall d'esbalçar's... Ganyó, xerec/ Amb pler de desdò, sobreïx, i, en acabat de qualque/ Tempteig fallit, patac que s'estrompa, bo i collant/ El nas on, al rampeu de l'embornal de la fornal/ Despesa, dos pedraferits fastigosets, bé prou/ Amb vocació de taps o candeles, ara feien/ La vida; es redreça, prô, el desclòs. I, heroic/ (Ves, el poca-substància), m'ensenya, com el cucut/ Un parell de xagnes exsangües: l'aviram ben/ Mort; poc calia ésser gaire pèrita en farnats/ Perquè es veiés d'una hora lluny: es veia des de tres/ Quarts de quinze: lívides, collvinclades, d'allò pus/ Escarransides, em serva, rampant campió/ Les dues polles, de qui la vençó tapava els ulls/ Amb vels ben dobles de llets congriades d'honta i de/ Dol. És clar que, prou cagarel·les, car és llavors/ Que me n'adon: el de la doble polla, així poc, poc/ Desponcellaria la babuïna pus carallot/ Atès el fet del seu fruit morè, tot migpartit o/ Pitjor; ai, borinot, si on hauries de dur el buirac/ Menes un gep, on vas també amb l'alficòs aitan/ Arran escapçadet? El piu de la sivella de/ La corretgeta de la sandàlia t'hi dóna/ Adu amb avantatge un podrit rampeu; pobrissó/ El planyc, tret, li dic, que no sigos un algolàgnic/ Tirà i pervers, tots pla sabem que al món brutícia/ Rai, tanmateix. I tot i que no sóc manifassera/ Com qualsevol sargidora merdacanera de/ Llera o d'areny qui s'ennuegaria evocant/ La samfainada de les vàlues tostemps aitan/ Trastocades de fresc, "i on has perdut lo matràs?"/ Que bonhomiosament li deman, i el barrut taral·—/ Lirot us creureu que m'ignora, ep, com si li sóc/ Una altra marcolfa proferta ras a l'eixoblit?/ Molt s'erra el xicot, ja només evolueix devers/ L'aberració; altrament, què deu aesmar's? Que en/ Acabat li romandrà temps d'esmenar's? Bada, sí/ Prou, sàpigues que de l'estrup de l'experiència/ Sempre conceps massa tard.

~o~o~

El toset Ignasi i sa mare Concepció/ "L'hem remut il·lès, ves, si de cas un xic escoixenut"/ L'han pres a llur tartana i, per ço que es restablís/ Li han donat que begués dins un atuell de metall/ Boterut i abonyegat (que encara servava, a mig/ Eixarreir, coents romanalles de la darrera/ Cargolada), un brou de coll, carpó, ales i potes—

Al cap d'estona, com l'atiaven que glopegés/ Encar del botellic, s'ha hagut d'alçurar que no era/ Pas oc, doncs, perquè l'engargullessin a tot estrop/ Que havia l'estoig reblert, que aviat hauria de/ Treure'ls, perquè l'hi signessin, una pòlissa de/ Nòlit, no fa? I que, ei, si sóc a trenc de deslliurar.../ Com aquell qui diu, tastost bo per a l'adobador/ O pitjor, si sobrevisc: de bell nou els proctòlegs/ Jotflic, i llurs crestiris criminals, d'on no sé pas/ Potser m'estim més de rebentar i que l'assaonador/ Faço del meu pergamí aitan historiadet pàmpols/ De fanal o, ben cosit, el torni adu part d'un/ Vel de tartana; ves, m'esgarrifa i em posa la/ Pell de gallina, d'acabar'ls, viu, a les mans—/ Aboqueu-me per comptes torren—/ T avall,

car cap bèstia tan cruel no em fóra/ Cas que encara visc.

"Us haig de contar què li esdevingué al meu hom/ De més a més d'exigu, cul de mal seure, i prim/ Belluguet i pudegós com un filaberquí (per/ Xò em feia un salt al cor quan us he vist regirant-me/ El forat micó, que em creia que ja hi tornàvem, que/ Éreu ell — el mateix posat tot escarransit, bo i/ Furgant al rebost en cerca de res que en acabat/ Li fes mica de profit), se'm va ferir un mal jorn on/ S'escau que tastava codonys crus — oi? — al bell mig d'un/ Codonyar vora el qual ens havíem aturats, i/ Ja mai no es restablí sinó a mitges, cavà? Ec que/ Se m'havia tornat mig home; l'una meitat, tot/ I l'escanyolida, arrossegava pertot arreu/ L'altra meitat, irremeiablement morta." Amb un/ Rogall commogut a la veu, el caquètic maltip/ Volgué fer avinent que hi havia roba estesa, i doncs/ Que potser calia mesurar la desclosa dels/ Secrets d'esporàdic espiell, d'on, com al través/ De l'ambre de la lluerna enllordada, les llums dels/ Llamps de la tronada corglacen els infants, d'on mai/ Més no es refan: gaseles resplendents hi passen — llurs/ Anques gloriosament nues, llampecs d'un instant que/ Giquen roderes eternes on les ànimes topen/ Amb esfereïdor terrabastall, derelictes/ Constants dels oceans psicòtics de desig guerxat...

I si no fóra adient en aquella avinentesa/ Que el missatge triés de nodrir el ganut aviram/ Amb una bona escudella d'estany o d'aram/ Curulleta d'ensegonada o del conglat flairós/ D'una amanida de caquis, on "De quins trons garleu/ Que em pènjon si ras ho escateixc", amb què li atallava/ L'estossec vergonyant la venus prehistòrica/ Cal·lipígia, on hagué ell d'explanar's: ves, que em fa por/ També que no us embranqueu llavors en detalls que, com/ S'esdevé amb els esvelts, senyorívols, sellons sense/ Ditades ni nyaps, esmaltats o no, arrodonits / I llimutjats, de belles tonalitats d'argila/ O llicorella, no pas, llas, ben cuits ans solzament/ Soflamats, no fos cas que més tardet aquests detalls/ Aparentment mínims no fossin esca que s'asclés.../ El patró o l'aspre nerviós que fa d'esquelet on/ Penja el canemàs psíquic, on, com la malaltia/ Osca els folres i teguments dels entrevins, i adu/ Les membranes meníngies, així mateix certes/ Revelacions en coratges massa tendres, ves, com/ El ganivet, esquerdat d'amagat, d'escalaborn/ A l'enclusa, que en acabat ben tost, passat/ D'estranquis als circuits banals, i sotmès a la/ Pedra d'esmolet de la vida adulta, en escruix es/ Trenca, amb perill de mort per a tothom dels voltants/ Així, perforat per les coltellades bares, o/ Pegues o dissortades, el seu tremp, on seny, aplom/ I equilibri contemporàniament se li feien/ Amics ans imbricaven i molt delicadament/ Brodaven en captinença, personalitat i/ Caràcter ben comcalerets, centrats i de profit—/ Ara el plançó creix tot tort, foll, greument agemolit/ Per estranyes melangies on s'enranceixen, fit/ A fit i caòtiques, cobejances proteï—/ Formes, maldefinides, que el fan, de ferm, sa i adret.../ Hermafrodític i algolàgnic, i el duen, lúbric/ Com llop famolenc i mogut; rabiüt, bavosenc/ I idifàl·lic com un babuí en arreçó i tanmateix/ Mig escanyat pel coble que el ferma sense remei/ Lluny de les humitats flairoses de les dones/ Com un boig a cercar arestes als pollastres, pèls als/ Ous, queixals als parrufs, rou a les flames, sobretot/ Tostemps a fumbre el nas dins els afers d'altri, d'on, és/ Clar, aitant si es troba enfre càfiles emmascarades/ I desimboltes o, amb més raó, en migrades/ Constretes, voludes volpelles i en èxode, ha/ De rebre tacons a tort i a dret, car ningú no vol/ Al capdavall que li vinguin a furgar amb becs hostils/ Voravius particularment privats, plecs encetats/ On la infecció rau a l'aguait i s'escola sense/ Remissió la persona — per les buades cruels/ Del cel orb del desert,

sents pessics d'urpes de voltors/ Re no t'empoixevoleix com això, n'occiries/ La munió jatsia haguessis de calar foc al món—/ Crema l'aire, crema l'atmosfera, baldament ja es/ Cremés tot si només podies doncs enxampar-hi/ Així mateix el maleït xafarot qui et roba/ Ara que et té nu i totalment escarrutxat, el teu/ Últim bé: l'urc que en la soledat te té, el sentiment/ Que em sóc, a despit de tot un voltant orc i enemic/ Senyor únic del meu espai interior; se m'encén/ Amb esca darrera d'ésser el pinyol més pregon i/ Íntim, si amb lesa humanitat uns ulls esbojarrats/ M'hi sotgen, espien; amb quina empenta, hò, i embran—/ Zida, no l'acab d'anihilar amb les meues forces/ Definitives. On el missatge, nogensmenys, bo i/ Fotent-se'n prou de la virolla, s'ensumava la/ Flor al trau, es clenxinava a cop d'ungles i, mà-pla, es/ Llepava ben amunt el xurrimpàmpol, dementre/ Que sa mare, gens propiciada per la ultra—/ Cuidança gens plaent del malalt per llur bondat mig/ Remut, ja no la feia petar pus, pus tost allò/ Que feia era escarafallar's: "I ara! Pas que us contrarii, boig/ Innocent, mes poc que li amag re/ A mon toset; mai de la vida no l'haig hagut de/ Reptar; sapiguéssiu que, nascut del tot ensenyat/ (Com sovint s'esdevé, qui neix pòstum, ensenyadet/ Neix — com ara si son pare se li reencarnés/ De totes dues meitats ben refet), si mai obre/ La boca, sempre li retorqueixc que: codonys, bé tens/ Raó. Molt de doldre — sabeu? — que mai pogués havê'us/ Passada pel magí la il·lusió que el toset fos/ Votat a fê'us cap mal, ni a vós ni a ningú, i açò, és clar/ Sentís el que sentís; tostemps se m'ha captingut (a/ Part de la micoia mandroset i putifeina/ Que pas us neg) d'allò milloret; llassa, jotflic, ben a/ L'inrevés de son parot, qui déus hajo perdonat—/ En acabat que ja m'havia costat un cabàs/ De pèmpins, el vaig sorprendre jagut a un marge entre/ Els joncs papallonejant ans llegint (fot-li'n tu!) «Com/ Assassinar el vostre consort», llibre infame, ei, d'on/ No n'isqué pas viu enllà d'un altre minut i prou—/ Ara, no us dic pas que qui l'assassinés fos tita/ Únicament li retinc una estoneta la/ Medicació..."

Mare i fill se'n riuen amb rialles/ D'on les urses esdevenen tètriques a la llum/ Tèrbola d'espelma que es filtra per les escletxes/ Del terrabastall de la tartana, on de més a/ Més sembla que es belluga qualque bèstia feixuga i/ Lenta; mercès per tot, però és hora d'anar-me'n/ "On anireu en aqueixa múmfula on ni muricecs/ Ni òlibes saben trobar-s'hi? A banda, mare de déus/ Que els mosquits hi piquen de valent amb barres ertes/ I serrades." Tant se val, senyora, marrec, poc puc/ Allunyar'm gaire — massa arrelat a aquesta terra/ Dels meus hortets; jaquiu-m'hi anar, darrere, com una/ Caguerada. Cavà? No us indispòs ja pus; siau...

~o~o~

Vol lleixar's caure damunt el camí com pera corcada/ Escandall, plomada mortalla-sac que la pira esperés—

Pare, mare, fill, l'han aporrinat, rapaços, i el damnen/ Xagnes jazzferides, caps de mort histriònics, espectrals...

Se'ls estorcia, tanmateix — perbocament feixuc de fel/ Xerri sense hiats de carro a tota erra. Si es perdia/ Per aquests rostolls cap patòleg forense, què hauria/ De fer'n, d'eix misteriós esclau no pas de doblers, sinó/ De bales de quitrà que aitampoc no menen aumon ultra/ On al més oblic de les tiges un suc de carn rostida/ Esbossa l'efígie grotesca del tió: urna de/ Certes cendres que la indústria de les cèl·lules rebels/ Ha atès així mateix de pair? I, si percacés pels voltants—/ Sangoneres ixen a esgarrifar'ns-el, tipes com (renou/ De batalls del seu cor entre unes dents que com ara punts/ De nafra a mig guarir només petaran quan el monstre qui/ Malda per néixer'ls, lliure i enllà, haurà crescut amb potes/ O banyes

prou fortes, alat bony de sang d'urpes demòniques)/ Tipes, doncs, com llampreses o escurçons — o com el seu braç tot/ D'una apàtic, eixivernant, borrissol d'escates, ungles/ D'ullals, manoquelles d'esperons, grops als artells que es tornen/ Ulls d'ambre, estranys. Patòleg bo i transformat, ulls esbaldits/ Sense teranyines ni pampallugues ni fosfès, els teus/ Braços paràsits albiren netament els esquers que ara els/ Profereixes; infectat pel lleig, el llebrós, l'esquenatort/ El maleït condemnat, l'esguerrat, tres quarts de pixa i en/ Gotejava encara, malagraït escorxat, t'estrebes com un altre orat/ Llengua, orelles, matràs... Forat jussà avall, et devores, horror/ Els budells.

~o~o~

Carranquejà full avall com un gargot/ El deslliurà el cul de la tremuja/ Amb un espetec: un feix més—/ Malgirbat embolic de parracs/ I pelleringues: un altre feix/ De foteses i tarararats—/ Detritus, rai, ai, pels camps.

~o~o~

Se'ls ha esquitllat de la civera/ A trenc de ficar'l al quiròfan/ Actrius, impostrius/ Vagarros embatats/ Promiscus llogats—/ De voludes moribundes/ A l'escorxador dels quatre gats—/ Paons a servei perdurívol/ Aquell jardí n'era l'antesala/ Xst, del cementiri.

~o~o~

Se n'anaven de bòlit vessant avall/ "Burxa'l, hereu", manava el parot/ Barana enllà de la tartana/ La mare no calia pas engrescar-l'hi/ "L'infern n'és ple", n'esgaripa el plany/ "Púrria qui s'esvola, i llavors/ Entre poc i massa, així t'ho pagaran—/ Bon profit, baldament que en sopera/ Llotàcia, pitet asfixiant de gairell/ Cullera de plom, hi gaiatellegessis/ Sens respit d'empertostemps", on/ Vora l'atzavareta pansida, la letargia/ Se segueix al tedi adolorit—/ Enraonies de grills al rostoll/ Visió d'herbei xamós i grasset...

~o~o~

Fosforescent cavall xàntic/ Les xàldigues quan escarritxa/ Perforaden, amb ferradures de sílex/ La boira, massa densa adés.

Encara saps qui sóc?/ Encara sé qui ets/ Esvelta facilitat de cérvol.

~o~o~

Dones conec/ I cap altre més alt coneixement/ M'és vijares que és factible voler.

Sé on ets, fillola dels estanys/ De la molsa i dels tartranys.

Em fa que s'abeura del cóm/ Amb sanglots de botris, o?.../ Per les branques on en robora/ Amb polsim d'ales, escorces/ I entre vímets i batecs/ Per on gens foll l'empait.

Car prou sé on rau/ Tostemps ontocom/ Tostemps qualque part.

~o~o~

Vent malastruc gam li pertreu/ Vós: llefiscós càncer de flor/ Tornéssiu a casona, cavanet?

Fa: Peupasseig pels viaranys mai trescats/ Paujardineig a alt davall l'ombrel·la/ Quan qui se m'apareix rere la tanca?/ Pas que el conec, mes ell us coneix, duler/ De cabres qui aitantost m'esguarda agolut/ D'una agoludam àvola com, rabit/ Tolt de tot nervi, se m'esmor—/ Tueix, captaire de tènars plens de durícies/ "Al vostre servei perdurívol", damunt/ D'un toll d'orins equí, pus llorda imatge.

Poc puc aesmar'm llavors, mastegot sobtat/ Al meu benésser entre volioles i

enciams/ Amb entrecuidada guerxina, es treu/ Xap badat enfora un matràs de gàlib/ Com més anem més prolífic: trempa, hò/ Fins a eixaures anc no desminyonats ni ans/ Belleuet descoberts per tots els annals/ Esquinçats del recós desig femellenc—

Se'm trenca el paraigua a mig mànec, corcat/ Pel jazz inic d'uns rellotges de la mort/ La virolla en cau com un vit a clavar's/ Entre les fulles agres de l'enciam vulvar—/ L'urcplè pastor em profereix el seu trofeu/ Bategós saltamartí qui m'ensabona/ Cada nafra: sés, boca, cony... Les seues/ Capcinades insinuants creen un camp/ Magnètic d'atracció, d'on no sabré pas/ Desempallegar'm: massa potent; les cames/ Em fan figa, i la figa sobretot, massa/ Potent aperitiu, les dents se me n'hi/ Van com les vespes al moscatell, astor—/ Adora aparició del vesc més dolç/ Amb una esgarrapada, m'hi haig llençada/ Amb l'urgència de l'anticòs: salt/ La tanca amb cada forat a lloure humit/ Per a l'estrup: tots tres s'hi (som-hi, som-hi, car som)/ Afanyen de valent: Com apagarem/ Aquest llum, aquesta torxa, aquest volcà/ Aitan impossible d'embolicar, minsos/ Trauets menysvalguts que l'estrup estriparà?

Ni a mans besades no sóc el cassalet/ Dels seus trons que tempestuosament bullen/ Em caldrà una bastida per a enfilar-m'hi/ O potser em lligarà entre dos aspres robusts/ Proferta com entre tòtems; escamarlada/ I ben amunt, el perpal de llis i suau/ I rodó tòs: cap d'ariet, de qui la fera/ Entalla al front llagrimeja enamorívola/ M'esportella a delits mai no assolits/ Ni amb vits de muls ni d'estellons, de qui/ Fidelitat fa'm blana encar d'emoció/ Tendra, i tanmateix, cal confessar-vos-m'ho/ Mai no fui colcadriu més agraïda/ De fera pus ferma ans gegantina; m'haig/ Escorreguda quaranta-cinc voltes/ I l'estrupaire encara engega; romanc/ A l'aguait; el món sencer ha fetes quatre/ Becaines, la lluna ha girada cua/ Una vegada, àdhuc la muntanya un bosc/ Per ço d'escurar-se'n les dents, s'engolia/ I l'oceà ha païda qualque altra esquadra/ Ans el viol no s'acomplia; urses/ De diable al seu vult quan en la lleterada/ Esdevinc galàxia de senys esparpallats—/ Paradís dels sentits, mes tanmateix (car/ Romania a l'aguait dels signes), llig/ En les seues rugues teodolítiques/ La vostra ubicació exacta; atraçada/ Doncs a l'estranya adreça/ Sempre en contrada inhospitalària/ Ans contrària, escunç rebec, rai repelós...

Ai, doncs, enderiadament, ja/ Gairebé a les envistes/ Som-hi, som-hi/ S'hi afanyen...

~o~o~

Eriçonet insubstancial, agafí llavors/ De més a més de totes les dolors gruades/ De l'arret, un maldecap esparverador—/ Moscs volaires, pitjor: tse-tses, s'afegien/ Al meu son despert, on en covava ous/ Qui desclourien en nelets i recances/ Fins el jorn on la salut no em tornés—

Nàquissa, no us sóc sinó mangala guita/ Ni us valc, doncs, per a res; per xò us vinc/ Xopa d'una plenitud de facultats—/ Aquesta és l'entesa: com el meu cosser ? Us xemicaria si l'en lleixava a cops/ De peülla ferrada, de manguis rebéssiu/ Profert, les guitzes ferotges amb què vullc/ Revifar el vostre coratge abaltidet/ Som-hi, som-hi, s'hi afanyen, de valent, va—/ Lent.

~o~o~

Ambivalent, tothora guiat per ambdues valències/ Adés afecte, adés repulsió, es desféu al capdavall/ De l'escandall rutinari, i a les noves sentències/ D'uns ulls verges es sotsmet, d'ara envant orfe de prejuïns.

Orfeu titànic, ullc la dona per l'abassegador podall/ De flames d'orc esporgada de cap nelet que desonir'ns/ Ni aontar'ns hagués mai pogut en jorns votats al puta oblit...

I s'afigura que la veu, trets rum-rums i confidències/ Nua com os perrostat, sens les carns roïnes del despit/ Ni les samfaines corroïdes per les cordes del verí/ Amb què l'engraellaven, cuirassaires, els roïns veïns.

Encallat al darrer trencapassa, a trenc sou de reeixir/ Llassa, la vostra arribada al reialme d'on em sé verosa/ Encar per a esdevindre-hi llogataire, i umfleu el pit/ I amb un tremolí, a llindar d'última cleda, una nosa/ Us envaeix: "Podé no fui prou comcaleret amb la dona"/ I — lloades cues de pansa! — us tombeu, ulls nets, per al vaccí/ Darrer d'un comiat sincer i allí us sóc, sempre a l'espona/ Aitan justa a vós, ben bé al mateix cofí, sense pendre enuig/ De les vostres dèries expedicionàries ni plorosa/ Poc ni molt si tornàveu encetat, escoixenut, rebuig/ Cernut, venut, caquèctic, cassigall, ni esquelet qui no pon...

Viatjàrem arreu plegats, mateix tros per a mateixa estona—

D'un dia: si voleu nit, tinc jorn; si jorn, nit em correspon/ A despit de l'impuls inicial, mai no acabeu gaire lluny/ Us desconfeix l'enyor o no ho sé pas; tantost, com qui defuig/ Poixèvols cruanys i s'esmorra enmig de la xera que gruny/ I el consum, és el vostre cas que fugíeu de l'escombra/ De les irritacions consuetudinàries (la son/ Que indueix la mainada talossa, soroll que en la penombra/ Sobtadament us aombra, les odors miasmàtiques, els/ Promiscus entecs, fum que s'esmuny, buròcrata qui us desjuny/ El copdepuny cosser dels nassos dels vils veïns de mals fels)...

I, llassa, em què ieu tantost ras a la ratera de les horrors/ Autèntiques. Si ja no se us exhibeix amb un cogombre/ Carrincló la temptadriu tediosa qui com godall pudegós/ En trist sobrepuig vol barrigâ'us entre les tòfones, menys/ Engrescaire encar és l'espectacle natural dels tels/ No pas llevats a pleret, com sedes d'hurís de bells dissenys/ Amb pètals i marbres vaginals i fàl·lics que s'endollen/ En zèfirs i brises d'airecels harmònics, on les amors/ Mel·líflues vessen, com la guilla deletèria de la brisa del raïm/ De l'arreçó salvatge, l'haixix foll en caus d'orelles/ Roents..., mes — oh ensulsiada moral del vent grop/ Estrident dels depredadors atacant! — els tels que com brenys/ Envitricollats, enfangats, esgarrinxats a tot estrop/ En urgències ultranceres: tels d'ales, de cervells, d'ulls/ Són sense compliments a tesa potinejats, i els brollen/ Tota mena de sucs repugnants, xemicats arreu, com fulls/ Rebregats, cremats, corcats, podrits, oi, palimpsests sense gens/ De vàlua, puta natura, menjats d'un glop o amb l'esclop/ Molt injuriós dels becs dels voltors fets malbé; amb el dens/ Encens dels ullals de l'escurçó, les urpes del pregadéus/ Volpell, del llop felló, els botris, trompes, esfínters i trulls/ De fiçances verinoses als visatges esfereïdors dels breus/ (Mes anc encara no pas prou) aràcnids, amb milers d'invents/ De tortura naturals..., tels vius, bategants, tothora us venç/ (Trepitjadorament, esborronadora, impunida, vents/ D'injustícia a les mans) un alè vital, a l'ordre i l'endreç/ Finals abocat.

Ves, per xò us vullc en societat, on els meus/ Vels no sagnen ni traspuen icors de fàstic; ja hem après/ Ambdós a adreçar el fastig que ben sovint per la meua carn/ Sentiu; això, rai, mes llavòrens ens cal recordar els lents/ Retorns al desig: crema encar l'animeta davant l'escarn/ Del nostre amor, flèbil flameta que, antany en l'oli escàs, llenys/ Es cregué, adés de guerra, adés de plaer; suret encès/ Ara, molt més comcal, se sap. Ei, tant se val, a casa almenys/ Trobareu que ni insectes el món no

ens hi perestifollen/ Ni que, trets certs veïns, és clar (poc vullc, però, interpolar'n/ Cap anècdota llepafils, on en cassigalls s'entollen/ D'altres "Bearns" arnats), els rapinyaires no ens devoren pas—

A la barana del cementiri, quan ja toquen els senys/ Quarts de dues de la matinada, i enlloc cap altre pas/ No es sent, tombeu cap enrere el cap: fill, quina esgarrifaó/ No feu vindre: sembleu espectral entre els tòtils qui trepollen/ El fang d'aquesta roina incessant d'eixa niga tardaó/ L'umflaó de vèrtoles a llurs esquenes en fa caimans/ Ja damnats, de qui cal ésser forceta intrèpid i capaç/ — cavà? — per tal de no fer'n cas; no crec que vúllgon devora'ns/ Tampoc (veig que n'hi ha prou amb un estossec de cadarn per ço/ D'ostar'ls); mantinc, però, que em colpiu de fantasmal i amb raó...

Feu paor de debò, com canviot o malbargany; desdò/ Rai, i aitan nyicris, iridescent, sense remei, arreu/ On no us han escapçat pas, ple de rovell, nas de gairell, mans/ De carbons, com estalvis de culs d'olles d'orc, llavis en creu/ I així anar fent, més que més si són les lluernes volaires/ Les qui, com ara, us il·luminen com escales xilofò—/ Niques, fetes retrúnyer odiosament per cabrits flingaires/ De caires demoníacs: berruguets qui amb goig percudeixen/ El plugim espès.

A l'esparra de l'última cleda, aneu/ De recules un instant, sé prou que us empoixevoleixen/ Els entercs rosegaires de l'íntima recança: et reca/ Sobretot l'abús on mentalment m'has llençada als drapaires/ Per tal d'allavòrens, sovint, impotent, amb l'eureka/ Històric dels vençuts, ets tu qui et gitaves als llops i esglais/ De desolades endreçúries i foscors, on creixen/ De ferm estranyes tovors i t'escoixenen els atzagais/ D'ens entrecuidadament mínims: fiblons de virulents/ Trepants i fiçances, d'on ets fotuda taratoteca/ De tota mena de pits i geps, de cassanelles, de cents/ De plagues latents on sapròfits i paràsits fan llur jóc/ Fastigosament esborronador, esdevens llurs llocs d'esplais/ De guerra, de descoberta i mutu envaïment, ets el moc/ On tota cuca o microbi viu..., si te n'esprems, si te n'estrenys/ Te n'has d'espinyar, car, tan curull n'ets, que sense compliments/ Perds del tot tota substància: t'esdevenien! És com si empenys/ Per a cagar i tu ja érets la merda. Si se t'empatollen/ Pels voltants els congèneres i no et giquen pensar, prou sóc/ Del parer que els monstres naturals molt pus pitjor se't collen/ Ínfims entre sinapsis; llas, fossin cúpids cupids qui et fan/ Ert d'allò pus, a perperir-hi, com a tita em farien prenys/ D'un èxtasi continu; se t'enferritgen al nervi: engan/ Sempitern, car pecat de protervi no és pas pecat al cel/ És l'estat just del recompensat retut, i, doncs, s'hi afollen/ Totes les humilitats inútils del qui es tapa amb un vel/ I no vol deixelar's, mai revelar's, per por que se'l mènjon/ Oi, de viu en viu, els companys... Eteris, sibil·lins, refan/ Els veïns els camins i aviat serem tots plegats (que em pènjon/ Si no doncs) a aplaudir't, ara que un pèl abans de no ficar't/ Al potet, gires el coll i adu em demanaries, cruel/ Vell mariner, amb un bruel tan fluixet i cusc que en acabat/ M'esqueixaria ausades el cor: "perdó". Perdó, però no vullc/ Que els pous se m'esparpèllon ni sobreíxon; que se't vènjon/ Vullc infants i, bé que no m'hi faig gaire, certs veïns; esfullc/ Els àlbums i sempre hi ets, colpin'ns-e amb la teua absència/ Ultracuidada; ara veurem en quin goig t'has transformat/ En acabat de covar't tants de jorns, amb paciència/ D'ou qui es tornà pedra. A trenc de fondre't, pres de vertigen/ Te'm tombes, i belleu ets de fresc jove, i veus com em despullc/ I t'esdevenc l'ídola única qui fui al bell origen...

I vós sou de bell nou amívol, mascle, aixopluc plaïble/ On a alt vullc esbadellar'm: feliç coincidència/ Bolla benastruga: em voleu contenir i jo païble/ Us

em vullc i per vós continguda, i no em cal ningú pus/ Mes a vós jo us calc desesperadament: sóc-vos l'oxigen/ I, com en les llegendes que lligen els aborígens, refús/ De fills ens creixen a la soca: malaverany de bolets/ Podridors, autenticitat que s'és quallada insensible—/ Ment en jova asfixiant, on els sobtosos parents i els nelets/ Heretats emasculen la imatge: t'apareixc tot d'una/ Gamadiva i nàquissa, font de l'entec i adu un pèl enjús/ De qualsevol desconeguda amb semblant prou estrany: pruna/ Bruna, llunàtica, artificial, metàl·lica, d'un món/ Com menys autèntic millor: inabastable, inhumà; místic ets/ Enverinat per una altra religió, és a dir, se'm fon/ Ves, la seua amor per un pec, letal, desig d'inexistent—/ I ara què voleu? Us em tombeu i, atrit, amb una engruna/ D'afalac fins i tot, prou fóra'n hora, em miraríeu atent/ Amb uns ulls tots nous. Mireu-me amb els ulls d'ambre del cavall meu/ Dalt del qual sóc, i ell al capdamut de la duna pus alta, on/ S'esquitllen, davall la lluna, mamífers impotents: sou reu/ D'aquest nou eidòlon: eu revirginitzada pel vostre/ Remordiment.

~o~o~

Argelacs d'argilers/ Decoren el mareig/ Miratge on els colzes/ Se'm tornaen falcons/ Qui vogeixen pels aires/ Fulles autònomes/ Ballaires, rodolaires/ Embrocaires als capdavalls/ De tènues filets/ Il·lusori grier/ Triturant-me el fetge/ Bascós. Feblesa mare.

Com confonguí les ejaculatòries/ Les eh!-jack-cul-atòries/ Dels bisbes umflats/ Per les dades pel cul més carrinclones/ Ara de gran confonc els senyals/ De Na Natura, escarritxoses parusies/ Sovint pels crits dels escombriares/ Bo i convocant les minyones/ I llurs galledes galdoses.

Ambdòs recullen deixalles.

~o~o~

Pels canemassos estiòmens del ventijol/ Pengen parracs de carn en foc/ Tots hi som, i com qui diria trompes/ Ens hi malfiltren de qualsevol manera/ Cap per avall, tortots i tal/ Adips, xots, peus de cabra/ Síndries, crustacis rai; si/ Us rotés, llonzes estantisses/ De titans, corcades carcanades/ De les adés cofoies ídoles/ Llondros d'abril, com ens en riem.

Els nínxols perboquen/ Molt escarafallosament orxegosos/ Els ecsapòlols (els ja eixanihilats)/ Embalats eixim al cresp escumós/ I pudentíssim on ans de fer'ns fonedissos/ El forner ens confon per la vera acció/ Del llevat.

~o~o~

Volia dir-li, si s'hi escaigués, un parell de coses/ Primer: al meu domini hi faig allò que pels collons em xiula/ Segon: si m'he cagat al plaçó que tan amorosament m'hi plantares/ Com ho saps que no ho fotia per a mills fertilitzar'l?

Tant se val, malament rai/ Qui fema ara o el llevat emplastra/ A la pastera, hom el pren/ Per espatllaire, hom li alleva qui sap les criminals/ Intencions, és clar, fotrem goig.

~o~o~

Com es reflecteix el Sol morent a la pell/ Dels tomàquets verosos a la branca/ (A les prunes en prunera, les figues en/ Figuera, mes no pas a l'arn, i jamai/ Als caçamosques ni als fruits morens mentiders)/ Als ulls d'ambre es reflecteix la llum dels ulls/ Del cap de mort: la flameta de l'espelmeta/ Dins la grotesca carbassota balmada/ I calada vagament amb la fesomia/ Del moribund.

~o~o~

Davalla la briosa colcadriu del seu cosser—/ Guiat amb un dit dins una de les

bagues del mos/ L'arramba a la reixa del cementiri, llavors/ Treu un clavell que duia clavat a l'arçó, gita'l/ Al vent de cap endins i espera en quina tomba no/ S'esbaldregarà.

~o~o~

Fa cap al nínxol com al forn—/ Dins al forn, caps de mort/ Ni fogasses ni cócs/ Un dez de rellotges engegats/ A la llenya escarsera, rellotges de la mort/ I, en sengles racons ombrívols/ El parell de conills robats/ De la conillaire.

~o~o~

Puta àmfora on deses els ops/ Puta àmfora on deses el dez/ Puta àmfora que ara i adés/ Puta àmfora ascl amb esclops.

Puta àmfora i no em costa res/ Quin gènit, quin trasbals, la tòfona/ Hi rau, i ves, també la tàpera/ Puta anàfora, puta anàfora/ I a més a més manta matràfola.

~o~o~

"Per això comprem el diari, perquè ens dongo/ La recerca feta", fa el broix torredà polonès/ Bo i copiant-se'n la recepta.

"Puix tan gint em convé, la calc adu enganxada al vidre/ Els fanals del far són apagats, pler lluu el Solell/ Sobtat ans espontani, amb el turmell gens corcat/ Pel cel, entre els cúmuls apareix, esporreta/ A la geneta, colcant el seu cosser/ La trobadriu adreta—

"Corcorcat per tindre't als meus braços/ Mormolant-te paraules d'amor.

"Somieigs, ves, de pobre gat, al qual la dona/ Aporrine adés adés."

"Midons/ Abans no plogo/ Foradet tou/ Ans l'ou no es cogo/ Ni el penell mogo/ Foradet tou."

~o~o~

Foradet tou/ Anc re no et nogo/ L'adís se't fongo/ Ans l'uix se't clogo/ La lluna es colgo/ No es tanco el pou/ Per molt que et dolgo/ L'os no se't molgo/ Se't torço l'ham/ gèl·lera, tòtil, nic, gamarús/ Ans l'any no et tòlgon/ Forat ben flonjo, moix, eixamús.

~o~o~

Trauet mollenc, eixeridet/ Res pus no am/ Sovint, en nits/ Estalvi i sa/ Bo i remenant/ Bastó truà/ No fa pudor/ Calibre gros/ Per gros que fos.

I doncs bé em plau/ Puix així som.

Si fuigs hauràs/ D'espinyar-te'n/ Re no tindràs/ Casa ni barca/ Escarit, erm/ Ni carretons—

Si fuig, tindré/ Cel i oceà/ Tinc els ocells/ Tinc el paisatge/ La pols i el vent/ La nit, la llum/ La boira, l'hora/ L'horitzó clar/ No ho barganyc pas/ Per res del món.

Galtacolrat/ Mòrbid semblant/ A trenc de fum/ Gebrat bigot/ Sempre que jec / Sé que en tinc prou/ Només m'és ops / Escunçar el tec/ Alegre jou.

~o~o~

Estiuet de sant Martí/ Temps de picots/ Verms, formiguetes, corcs i rellotges/ De la mort, insectes renadius qui rondinen/ (Ai, dois!) per grops i aporismes—/ D'on fem'ns-en un tip: l'adís ho vol.

~o~o~

Amb el bec, endins, ben fort/ Trauet micó, moixell/ Tot de fluixell/ Petit, gros i petarrell/ Moixons, moixons, meravella, som-hi/ Meravella, ah, meravella més reixida i excel·lent.

~o~o~

"Jorn on a l'oreig del prim vespre, no pas en record vostre/ Em grataa una certa pruïja, rere la gens pesent/ Totalment osmòtica tanca, i el saborós colostre/ Mugrons avall regalae, i de l'entalla més flairosos/ Suquets, damunt l'indret on paujardinejaa i amb el peu/ Afetgegaa els caus on desaa els rellotges, remorosos/ Bares, com cors de rondalla: delataires..."

Jorn, dic, on salp/ A la percaça d'una satisfacció sense el sostre/ Dels carrinclons..., n'hi hagué per a llogar-hi cadires: un talp/ Hauríeu dit, o belleu tartrany, grill-cadell, conill o serp.../ Pertot arreu capllevaven... les cigales d'ulls lletosos/ Rere la tanca minsa, part del carrer; sóc llur Euterp/ Giqueu les bestioles atansar-se'm a sentir'm: toc cançons/ D'entrecuix, d'on cada nou invertebrat, seduït, el palp/ Desclou i allargassa fins a vúllguer tocar'm: relacions/ D'ídola a prosèlit veig desenvolupar's: al bell zenit/ Assenyalven llurs gnòmons ploraires, tots em veuen Prosèrp—/ Ina de llurs raptes i estrups, i mal em fos d'antimonit/ L'ull se'ls fa aigua vers l'eterna nit de la meua mangrana—

"On grataa, gratae l'alt polonès, i amb efusions/ Gratae el pastor, i gratae l'enterramorts la blana/ Morbiditat del cuc en formalina, i el llenyataire/ Volie desar el rellotge a l'estoig on amb un cert despit/ S'aesmae que ja l'hi desaen sens pairar-se'n gaire/ L'òliba, l'esquirol, la garsa i els de pus dels veïns—"

Cerquen tots els traus: satirets burlescs rere na Diana/ Només a darrer reng, l'argus més gros, vell mariner, sap fins/ On ateny exactament el nombre de claus ans rossinyols/ I perpals si fa no fa enormes, tots tanmateix d'escaire/ I entalla comcals, que obriren de bat a bat els meus erols/ Ni quins mànecs d'escombra no hi burxaren pas a ostar-hi rats/ O relles de sorda arada no hi han llaurat, ni ves amb quins/ Sements anc hi ha hom llavorat, parant-hi, ben esparpillats/ Més o menys compte, gnoms meus, car tampoc no volem barganyar/ El dez, desponcellar el sebollit adís, d'on potser els estols/ Àvols, i no pas els ambres ni els coralls cristal·lins de la/ Fausta epifania de la descoberta del seny del món/ I de la vida, colcarien, apocalíptics, cremats/ Deçà l'àmfora ominosa: sema, nàquissa, lloca, on/ La troballa rau; que no fos cas, oi, que més que no banyes/ D'abundor no fos l'aixovar de Pandora — d'on tots plegats/ Ah, beneitons, ben beneïts amb el seu darrer do, canyes/ Enllà, rere la tanca frèvola, encara confien tornar'm/ A xingar: puc llegir'n llurs urses i visatges, cascú es fon/ Sots el Sol morent, un cassó de brases a les mans, per dar'm/ Un bri roent del seu ens, no pas com tu, malparit, herpè—/ Tic, morfeat, qui has romàs, no sé pas per quines estranyes/ Degradacions, culer tota la vida, culer i prou, re/ De pus avençat, i cabalment: jugador! No ets pas culer/ Evoluït d'exjugaire si fa no fa fracassat, ni far'm/ Que ets, a les teues velleses, i mòlt i fotut com et sé/ Delerós culeret qui es prepare i, guaitant-guaitant, al joc/ Per al qual aitant s'amaneix, ell astrugament creix, per què/ Ara lleu, d'un jorn a l'altre, assajarà, gosat, sa renoc/ Estrenu i ràpid, el salt meravellós de la jugada/ Primera, quelcom tot plegat que tu, monstre immòbil, afer/ No escunces sinó en el desfigurat espectacle; bada/ I prou a través del safrà de l'ambre el teu lleig vult glaçat/ De fòssil, no pas serè, mes desnerit per la fe del boc/ Emissari, amb metzines somort, orb, capat i il·luminat—/ Místic, ja t'ho haig dit abans, com l'esguerrat qui rere els vidres/ Ordeix de teranyines balbs nius teòrics, i qui cada/ Singlot troba molt simptomàtic: n'escarteja les hidres/ Qui adés se li adeien i ara li tapaven la bastida/ D'aire on l'entrellat de la visió li reposava: cansat/ Mastegueig del mateix vòmit antic, boixada mentida/ Que ja al temps de la picaó provocà aitants de datpelculs/ (Doblats sovint de datspelcul) a xemicar les clepsidres/ Del

present a canvi dels canviots dels paradisos nuls/ D'on el líquid corrosiu enteca nacions senceres—/ Malvestats bíbliques s'encomanen al teixit en vida/ Com vírics verins d'on els sols vaccins són unes ulleres/ Prou netes per ço de veure'n ben clar els maleïts tentacles—/ Místics com vós, això rai; us pensàveu únic (he!), i els muls/ I adu els mosquits foren més rars i de lluny que no els oracles/ De secà; fotrem goig, amb aquesta humanitat sintètica/ (Menys d'individus destinats a seguir les propis lleres/ De la llibertat, sens poixèvols censors, de qui l'atlètica/ Passió es limita a esquarterar heretgets i descreguts)/ Amb les dèries encar del suc amèbic: trists espectacles/ D'aquests mocs de contagi jurcant, a tots taps escorreguts/ Només a engreixar's, a engreixar's sense seny ni consciència—

Per mor d'una arreçó guerxada, heu perduda la poètica/ Habilitat de xingar amb la vida, per xò ara en potència/ Xingueu amb la mort, culers de déus foscs i d'altres enfarfecs—

Fallíreu en el viure lògic i us arrapeu, senys beguts/ A l'absurd fantasmagòric de les religions; renecs/ Salutífers baldament retrunyissin cada foradet/ Avall de la paella del cel, com per mà de la ciència/ Prou ja en retrunyen les veritats; és clar que re no ha desfet/ Aitan a tesa llurs barroers poti-potis superposats/ Com la hipotiposi de la realitat; d'estirabecs/ Pecs i obsolets amb què encar voleu guiar'ns, ben fastiguejats/ N'estem; au, plegueu i fora, culers d'il·lusoris bugats/ I cabermòrums, culers d'imperis, on es veu que un grupet/ Protoplasmàtic, un brou magmàtic d'aquells dels anys sagrats/ Se us metamorfosa en xucla-sangs i us roba d'ànima i cor/ Ço és, d'individualitat.

~o~o~

Ganyota esforçada d'icnèumon enambrat/ Fas un braç de ferro amb l'ambre sobtat/ Com jo en faig un altre amb En Morfeu/ De qui l'elm groc lluent com gaiatell/ En la calitja em guia, vell timoner/ A predis on sitges, tremuges de cendres/ Caplleven com bolets de magnituds superreals—

Em tomb cap a la tocada d'ase i, esfereït/ Ullc el gegant — té una xeringa de fel amb fems/ A les mans, enorme escandall amb què em mesura/ El bessó de cada artell; m'escruixeixen els torçons/ La dolor purament física m'afligeix/ Fins que sóc a trenc de plevir'm a qualsevol/ Cosa o ens qui me'n pleveixi cap remei—

Pliu contra pletge: el seu perfuntori/ El meu esmerçant-hi les escorrialles/ D'una vitalitat que es pon entre eflorescències/ Metàl·liques, cascuna de les quals em demoleix/ De viu en viu qualque teixit hipersensibilitzat—

Crustaci rescalfat, s'ennuega en xuclar'm/ A tota galta (quant no li valc?, vol sàpiguer)/ — som-hi, som-hi, de quants de quirats no són/ Els llapis punxents d'antimonit que et suren/ A la sang; quant no deus valdre'm, vull sabre —/ Divina estibina on et fossilitzaràs/ Ets un gep d'eriçons letals, i aquest pixum/ Que giques enrere, viat arreu amb cèl·lules/ Mortes, pus, icor, virons i bacteris/ Sopa gamadiva on no prosperava nidéu/ És el teu Aqueront privat, pudent esclau/ Escosit per l'escolta: na Cerbereta, ma gossa...

Hò, sóc ton Caront! — fa en Morfeu, disfressat/ De llamàntol safrà, immens de marros, és clar/ Minotaure vicariós, de recanvi/ Amb banyes de punxegàries relluents/ Ganivets sense estrenar, un bé-de-déu de potes/ Amb fiçances verinoses i les dues rítmiques/ Pinces de punxàries grotesques, d'on llàgrimes/ Químiques que manves corroeixen marbres/ Se n'eixamoren amb alacritat: record/ Prehistòric qui tothora malda per ço de fer'ns/ Por; a l'ombra de la paret del cul del nínxol/ El nas fantàstic em degota mocs que esterrossen/ Amb pous molts estrets l'ossera fins als

fonaments—

Sagnant com un maeller, gemegós com magdalena/ M'empeny dins el plom lluent de les aigües/ Per on vol entortolligar's el laberint com més hi som/ Més opac del malson.

~o~o~

El cavall se l'estima amb una amor gelosa/ Quan li rota o se li enfotimen certes hormones/ S'alzina, es palplanta, i amb les dues ferradures/ Del capdavant percut damunt les virolles / De les reixes, d'on els llambroixos pateixen—

S'han plangudes tota la nit les llances/ Dels engraellats que s'erigeixen tot al voltant/ De l'aixopluc on s'amagava el moribund—

Tipes i fartes, bèstia i colcadriu/ No el volen pas per a cruspir-se'l, el volen Per a punir'l.

~o~o~

A frec de forat se'ls ha tombat/ Vinclava el coll com un voltor.

Cara de voltor, com un voltor/ Qui peona cap al farnat/ Ha tombat el coll rebregat/ De voltor i amb lentes parpelles/ I nictitants de voltor/ Els ha lliurats un gruny/ I un esgaldiny esborronat/ Esborrat, esborrat es vol/ Que l'esborrin, que l'esborressin/ "Vull que m'esbòrron/ Que m'esborreguéssiu/ De tota llista dels vius. I ara au/ Prou, siau." Intactes rellotges/ Prehistòrics atrapats en ambre/ Tornaren a sonar—

Jazz hora, jazz hora, bategaven/ Els ossos primitius/ Ja vinc, ja vinc, els féu, seduït—

Pampallugues, guerxines, d'ossos/ Fascinants, fascinants/ Jazz vingut, jazz vingut?

~o~o~

"Enllesteix, maleït; véns o no véns? Sens istme, aïllat, for/ De naltres dos, qui tens per què et faço les honors dels croats/ Aitantost com et moros, capdecony? Amunt i som-hi, l'or/ Del bon pa torrat i un vinet calent i dolç t'esperen vor/ La llar reviscolada; prou manies ni colls escanyats/ De voltors de mitja mitja; apa, bah, que hom també s'hi mor/ Servant la capa a aitantes d'oradures; tu i els teus: eixor—/ Bats pel fanatisme, sense solta ni volta, d'amor cor—/ Secats, xemicaríeu l'olla de tots els nostres confor—/ Tidors acompliments humans; exacte, ca?: si us fos permès!

"Mes prou us fotreu, car ací som, colcaires, sense retor—/ Ciments bojals, croats de debò: croats sense creu, encès/ Llur desig de desar per a un esdevenidor encar pus/ Lliure tots els rellotges engegats pel seny, l'op i el folclor/ Del poble ateu comdéumana qui es desencadene eixamús/ Ans allerat i se'n treu l'entec, d'esglésies virulents/ Ni de nocions corcaires del cervell raonaire, empès/ Per l'única glòria d'esdevindre sencer contra els vents/ Naturals; poc hi ha perill que ningú no s'encunço balder/ Ni desenfeinat; feina rai, al contrari; adu l'estruç/ Com tu volarie si es desempallegae, sense fer/ Més el ruc, dels sorrats o alçacavalls de dogmes infundats/ Que l'atenallen; místics: món d'orats qui agafeu amb les dents/ Les òsties feixugues d'aitantes de falòrnies; sorrats/ Així, els vostres caps no és pas estrany que romàngon sebollits/ Tostemps als fangs de la ignorància; ja és ben veritat; sé/ Car solc pertot veureu-ho, que d'aqueixa mena de desconfits/ A qui el seny fot figa, prou n'hi ha pus a fora que no pas a/ Dintre: entre els qui els oren i els qui oren i prou, enfonzats/ En paroxismes parusíacs de pagoda, hò, de casa/ D'orats més o menys consagrada, de mesquita rai, de lloc/ Amb ídoles paleses o tapades i

d'exvots pansits/ O acabats d'escapçar, on abuixeixen les plagues del boc/ O del màrtir o el pallàs; fotrem goig: legió infernal/ Pots comptar; malament rai; no donem l'abast, amb l'espasa/ Ben versàtil de l'escleta demostració racional/ Del com s'endolle fet i fet l'univers, a cama-segar/ Suïcides, qui en llur odi com més anem més foll pel joc/ Voldrien que llur naufraig fos ensems sencer, hò, el del solar/ On ja, és clar, jauen tots els camps d'esports; combat sense treva...

"S'hi val, es veu, el més lletjot dels estratagemes: no cal/ Convèncer si amb vèncer — oi? — n'hi ha prou; i a qui vençs ni fas reva/ Perdre en els rengs de la vida més irremissívolament/ Que no pas a aquella qui amb amor enllaminies per a/ En acabat votâ-la als orcs de l'abstinència vitalment/ Pus asfixiant? Ves que us conec, místic perplex, fanàtic/ En pler d'envitricollades ximpleses, com en la gleva/ El serf, infinitament pres; no és pas pudor de romàtic/ Amb què s'amaneix només l'aire on xauxineu; un vil perfum/ D'escaldums de paltruu qui cou a cru se'n desprèn; pos esment/ Ans de jaquir-m'hi adormir que sóc qualque re pus que no tendrum/ I os, un embalum fet exprès perquè es torno una altra puta/ Verge: un esquelet més on s'alleuge en el ritu iniciàtic/ El més fresc dels morts de fresc; poc m'enxampareu; sóc la bruta/ Euga escarritxaire i nerviosa d'aquest bell estelló qui/ Com sovint em munte ara munt; saps que em fas enyorar el cabrum/ I llur pastor? Rere l'ezbardal on són desats, l'alfaquí/ Fa missa: Oreu per a manguis, on li respon el gos falb/ Qui, entre roncs i ruflets d'orgasme, magole dissoluta—/ Ment la víctima propiciatòria amb urpes de calb/ Voltor: Esperit macabre, de qui som comcaleretament/ Entrevinguts, ací, i amb esperons de nacre, en ridí—/ Cula imitació vostra, colquem la cabra: experiment/ Colt per nós i tota la nostra nissaga de pensius/ Devots qui orbament creiem, amb seny mus i cervell sem i balb/ Mes amb les butllofes, cremades i plagues dels votius/ Estigmes sacres, llas, ben bullents i xiroies, que el fulcre/ De tot alçaprem s'encunce en vós i prou, i especialment/ (Oh, enigma del misteri!) el del nostre exorbitant i pulcre/ Escandall, que, com ratolí agressiu, de qui l'insistent/ Botafió de la cua s'arrape als segments pus vius/ D'íntima pell, envaeix els plecs de l'amagatall roent/ Ans abstrús i, recte amunt, passada la sigma, el dèdal/ Al ventre, cors, fels, tres o quatre esfínters, ja ix del sepulcre/ Podrit del cos, i, triomfalment planyívol, lluna freda al/ Cel, ganyole, com el llop: Oreu!"

~o~o~

Així reïx la cèlebre escena/ De deçà la reixa del cementiri/ Dellà, el maleït aplec/ S'acaba d'esbellegar...

Fetus en bombolles que s'estavellen/ Amb esclats maragdes/ Damunt tapes de nínxols, d'on els llangardaixos/ I talla-robes, com espectres de fi instint/ De mantinent s'emboteixen a les esquerdes—

Paps umflats, enterbolits/ Per estalzins i sulfits, vestigis/ De focs molt antics, on les passions foren/ Escrescudes un bri de massa, fins que tot esdevingué/ Debades, ara suren a l'ensec damunt el fangar/ On el farnat i la terra s'argilen en faiçons/ Que belleu el clima sobtat un jorn/ Glaçarà en peces esborneiadores de museu—

Com al balç dels segles/ Ara mateix es posen/ En rars acunçs casuals/ Els daus d'ambres—/ Per a treure'n re.

Efímer, m'hi distrec.

Si qualque re em reca/ Mentre m'esmunyc per l'estretall/ Del crani, és pot-se-fer/ No n'haver tastat d'altres.

Puix que els bons són els menjats/ Per sàpiguer si cap fóra'n prou bo/

D'antuvi prou cal prendre'n un mos...

Llavors iàmbic goteig/ Ell, lacònic, es ficava al seu darrer capoll.../ A cop de palp, dos escarbats molt enfellonits/ S'arrameixen a mort, dejús la seua carranxa/ Voldria comonir un bon raig de pixats/ Pel seu tros de cuca (ah, Sol fosc de llur cel!)/ D'on els ruixava completament i ben lluny/ Del seu món, on, serè ermità, s'arrela/ U i via de l'esplet i l'harmonia del somni/ Dementre que ella fuig a tot trot/ Part damunt les pedres ullboges de la nit...

Aquell pastor un pèl gros cabra/ Cada dues hores cal munyir'l.

~o~o~

Com el conur de cua de con/ I cara de capdecony/ L'esperit li fa la viu-viu/ Al seu voltant encara/ Tot de taques d'olis bonyegudes/ Se li filtren insidiosament/ El frec n'embruta el somni imperfecte/ Vol somiar el que somiem tots els morts.../ Culs en capsetes.

~o~o~

Aixeca'n les finestrelles/ A les lloses de les tombes/ A les parets dels nínxols/ De les finestrelles que només/ A naltres ens és permès de guipar/ Aixeca'n de bat a bat el finestró de dalt—/ Prou per a encastar/ El nas al cul/ La llengua al cony/ Misteri de la resurrecció/ Ressusciten les dones/ Ara totes magnífiques/ Refetes: flairoses, delitoses/ Autèntiques/ I les pots tastar/ (Com elles deuen tastar't)/ Amb aquest acte fàcil per a un mort/ D'aixecar'n les ben adients/ Finestrelles, vós/ Prou merda; sou-hi, sou-hi, vós.

~o~o~

Tots hi som, reunits per a l'aplec/ Tothom s'hi entén, tothom s'entén/ Oh, i muts, poc cal dir-hi re/ Oíssim, tastéssim, ulléssim/ Vegéssim, sentíssim/ Santíssims, ensuméssim'ns-e les sengles/ Flaires de santedat/ Escoltéssim-ne els arpegis/ Toquéssim-ne el jazz/ Afaiçonéssim'ls-en coratges/ Albades, albades/ Dolçament ja en trempem.

~o~o~

Bufetes umflades, ous d'ivori en joli/ Dins, fetus de cobalt/ Cordes simfòniques, fa cap l'esbart/ Escales cromàtiques, un gargot opac—/ Ambre cremat, s'estavellen fetus d'obsidiana/ Fetus d'anyells, de xais, escanyats de llet/ Esfoiregats, rampelluts en llur ranera/ Damunt l'impetigen/ Un llepís de secundines/ Raves roents hi pastarien a alt i volonters fang/ Llur vernís formatjós put a esmegma/ Saborívola mamella de monja, hum/ Hi floreixen pixacans d'un groc de cadmi fosforescent—/ Escoseix l'indret el gargot/ Té la feblesa de parar orella als mormols/ Un roc se l'hi estavella, li esbotza el timpà/ Fa cap l'esbart/ Prou merda, tu/ Orquestra, fort, i fot-li'n; cap pegat opac/ No ens guerxarà pas/ L'akelarret.

Bòfegues fiçades, això rai/ El suc serà'n llavor/ N'espetega damunt les lloses/ Com pluja que al toll fa bombolles—

Bombolles en joli, on fetus d'estibina/ Notes de musica, melòdics, surem.

~o~o~

Tot és verí/ I la triaga i el vaccí/ Tot és verí.

~o~o~

Els orígens efervescents d'aqueix asil efímer—/ Tornaveus arreu, en cinyells de lloses en joli/ Esgairellades, prones, de sobines/ Barrija-barreja, milions, a pren-qui-pren/ Hom, eteri, juganer, s'hi cresta o creuclava.../ Ras, a trenc d'ensorrâ'us, arrenqueu-ne una per rodella/ Amb forma de creu rodona, capgireu-la i se us

tornava paraigua/ Tret que confieu que qualsevol jorn no us en plogui/ On, per mà de les quals, n'acabaríem sangtraïts d'allò pus/ Si doncs no pitjor encara—/ Sotgeu el sostre/ Pel brollador de l'aquari, maragdes en or/ Ni en estany ni en llautó; mal bargany fóra/ Només hi volem allò millor/ Ço és, que hi volin objectes selectes/ Préstec arronyacat, íntegre us el tornem/ I ara ascendíssim, escala cromàtica/ Jazz cop, jazz cop/ Penedim'ns-e, absolidors, ca?/ Res de què ens calgui querre perdó.

Res de què ens calgui querre perdó/ Un-dos/ No tenim res de què ens en calgui querre, no/ No/ Colls d'estruços/ D'àngels badocs o de bruixes pudents i bòrnies/ Som-hi, vós, convinguéssim d'escanyar'n cascú/ El que tinguéssim més a la pingueressa/ Asclat, esclat/ Cas estrany, tu: ara me n'adonc/ Que tota la vida haig/ Somiat en aquest instant.../ Sclat.

[][][][]

_____Ahir, dia vint-i-sisè

Seguit de l'ermità i la jugadriu. Home ensalvatgit, sense enfarfecs de bagatge. Dona a cavall fent-se cimbell davant tothom, de disbauxa en disbauxa.

Sota el llençol, músculs de granit—

Pla us ho garanteixc, adversaris de nècsies diverses, abillats de pells, de plomes, de pèls, d'escates, de plaques, de véllors, i uniformats; de mocs, d'exúvies, de corfes; pinces i closques; debades els torpedes o llamps, de terratrèmols i tronades, em volen anorrear, car amb instint d'autòmat sempre els sóc un pèl endarrere o endavant—

De rígides, ço és, règees clarors, en poca estona en trob l'adreça i com a casa hi sóc—

Fonts les ensum o en segueixc l'esclau somall — llavors si en xerric al raig, d'on després n'ompl sellons, mai per xò no n'haig de buidar abans, ep, ni gats per la xeremina ni porrons per cap d'ambdòs brocs.

Vímets fleixats: bon tremp dels nervis Tendons o cables: bell gruix d'acer Tendrums silents: molles gens fluixes El bosc és meu, em pertany com a la Caramida li pertany l'orient—
Tendres i fers escarritxadors Nemorals: senglars i llops i linxs Prou que ho sabeu, hom altera La logística, modifica Qualque òrbita; el to furtiu poc Us escau; qui de trascantó Trenca el setge tàcit i ben Llunyà, de trascantó és trencat Hom esdevé tot seguit pòstum Aparat d'autòpsia, muda Mes molt rampelluda, per a Mantes nacions inharmòniques De gèrmens tot d'una engreixats—
És hora de desâ'us si, vímet Fleixat, em vincl cap aqueix costat.
*
D'aüirs i premonicions Molt se'n flix — fraus ximplets de clergues.
Per comptes, li alta de saludar de lluny Els enterramorts, devers qui Anc cap mena de desdeny no duu—
Fàl·lica mort, els en sap temptats Poc cal cap al·lucinació Per ço de veure-la cuixa enlaire I fent-los entrecuidadament La guerxina a la cantonada De qualque llosa erecta i alta— Malignitats absents, ras els és L'hortet sens moscs d'aquest desert.
*
Borra, pruïna, de cards i escarxoferes Blans coixins per al coratge, en seda blanca Brodats ça i lla amb ales brillants de coleòpters—
Ceballot tanmateix tebi a l'extermini Nyàmeres, pixallits, gerds, alls d'ós, moixernons Em menj pausadament tot allò que el conill Es menja i llavors, ausades si puc, em menj Així mateix tot ras, en ast improvisat El llorigó burell o ros — albí, adu.
*
Cap de brau, cul de gripau M'ho diu així mateix el toll On gens garratibat m'esguard.

*
Escorrentiu avall, amb tots Els ormeigs comcal i a trenc d'ús Es plevia tanmateix a Endur's només un peix i prou.
*
Gasivament amorrat a una de les dues ben Botides mamelles d'una cabra penyorada Pregava alhora que ningú no m'escuncés Sobtadament en aquell posat pintoresc Compromès, força bròfec, vós, gens escaient Sobretot, és clar, cap pastoret de girades proctòlogues (De més a més per la gelosia angoixosament pres) Qui pertot arreu jurqués per la seua querrina del cor Qui circumstancialment, llas, li anava en orri—
Llet o mercuri? Què és el que et bec? Noia Em fas opac — opac, quan més em voldria transparent.
*
Llambrots porprats de llampresa Botris d'anemones, fiblons Part davall d'entrecuidats ans Bares velluts, li embasten Tatuatges ans estigmes D'on hom tostemps el sabrà Mig arronyacat salvatge—
Retrunyen crits fers als quals Ha mès sordina amb el fàcil Expedient d'unes membranes Repleguívoles, retràctils Darrerement establertes Ço és, desenvolupades Per la pròpia fisio- Logia. Car el xicot Ves, evolueix encara.
*
Llebre d'esgardís lleonada Em fa perdre part de per qualque Edifici carrincló, de caires Feixistitzants; sortosament Tantost hi sóc, l'olfacte se'm torna Opac; l'ivori de per riure I el marbre escrostonat hò i més M'ennueguen fort; retruny la tos— "Palau de jutges" — xaronades A balquena, bah. "Prou sembla, doncs
Que violàreu el predi on Un ciutadà d'upa escola les Vacances." Ei, hi encalçava Un rosegador, foteu-hi Tant se val, una llúdria Malaguanyat impuls, minyons Encadenament ominós Relliscada gens oportuna Part damunt un floc de palla I au, es veu que em sobreeixia Ratlla sobreentesa endins On qualque alarma bare I oculta em denunciava, glaç Fotografiat — quant us dec? "Pagaràs?" Pagaré. Part Darrere la jutgessa, una Torreta amb un obriülls alpí Arronyacat i aitan escarit Com un xilofon; les flors (I els enciams) del malament-rai Tot hi és anèmic, i cabalment Llur cervell: escarida gramà- Tica, escarits espectres, gammes Cromàtiques, escarida Escala musical, ofici De datpelcul, vocabularis Restringits, restrenyuts: cervells Encotillats de mestres-tites Fora de to; tard o d'hora Colliré; ara prou, n'estic fart De balafiar'm en agre il·legítim En erm corroït on re no creix Aparells escapçats farien Pel cap baix la mateixa feina Ja us ho mastegareu; llev (clong-clong) L'àncora i li cop cap al bosc Cap al bosc, cap al bosc, on eixams Novells d'insectes renadius Ixen a rebre'm, julis, albíxeres A llurs ales, zumzeig, bonior Arcs de bonança, sense blasmes Ni rancúnies; em trigàveu Au, som-hi, ja hi som.
*
Morós com una pedra al fetge: UNIVERS Sents el parrup del guerrer Violinar l'orangutà Els senys del poblet veí Assenyalen l'hora de s'aixecar En aquest agre de conills Rarets com certs cogombres Entre les putes dunes O els turons pelats Esbarts de puputs, folcs De bestiar; la dèria de l'escamarlà Anar a fer anar l'esquí— Amb estisores neutres (sic) T'escat, moc, rent, farceixc, amaneixc Rosteixc, endrap, paeixc i cag El buit: magnífic atot (a la Darrera mànigа). T'esfereeix Però, la llordor de la perifèria—
Certes morts no gens lleugeres Qui rondinairement et ronden.

*
Me'n record del temps antic On tothom era el meu amic Mes ara som al temps modern Temps s'escau de mon hivern.
*
Ora i llaura'ns, ermità Beu-te l'aigua, menja el pa Sempre és hora de comptar Sense avui no hi ha demà.
*
Lluita encara, mon germà Ma germana (tant hi fa) Lluita encara, cal anar Ben lluny encara, i em fa Que, sense fer, qui desfà Mai re de bo no farà Sempre és hora de comptar.
*
Continua fidel, català No hi ha pas si fa no fa Pel que a la llibertat fa Hom és lliure o se'n va D'esclau darrere l'envà Mai la lluita no és en va Sense avui no hi ha demà.
*
Fora, traïdor taujà Ço és, botifler bajà Barrigues rere la gla Com senglar rere l'envà — la cleda, la gàbia, és clar Què t'hi donen? Merda, bah (Bon prèmit, oncle aspriu, ca?) Escriu, escriptor llunyà Sempre és hora de comptar Amb una i amb l'altra mà Sense avui no hi ha demà.
*
Pel que fa al bon temps, no fa? Qualque jorn ha d'arribar Cal només orar i llaurar Amb serenor d'ermità Tostemps ben prest a comptar.
*
No sé pas quant de temps durarà Confii que eternament (Baldament fos d'empertostemps O que ben tost en pogués dir Que adu hi sóc centúries ha) Paradís immillorable d'ermità Cap compromís, orar, llaurar I prou, cap compromís, paradís.
*
Altrament, amb ningú qui totjorn L'ombra em mesuri; sense, doncs Empoixevolir capdéu, hi fots Hi fas, hi faig allò que em rota Migdiades quan m'escau A gratcient escalfar'm o ventilar'm Exercir'm d'exercitant o ja Al vent jeure escamarlat Lleure a lloure, com aquell qui diu En lleure tostemps escollir Allò que em lleu de debò i prou Ço és, tant se val, lleu o escrú La qüestió que doncs si em plau... Amb prou ganes, em git Al llit entre llençols Suaus o bruts, nets de fresc O llords i enlleteradats O coc o de cru endrap I em rent únicament Si em bufa per l'ull jussà— Ullar els ocellets Cardar fang tou i cald Plaers escollits, sortós qui ho sap M'adormc quan vull Llavors, totjorn lliure, puc Sense miraments ni contemplacions, ep Petar'm a lloure Entrompar'm, atipar'm O bé fotre'm de fam Tant hi fa, a alt, minyó, a alt Si t'abelleix, afegeixes Llenya al foc, o t'hi pixes, content T'és permès bon tros, ermità Ningú no et sotja ni et vigila Per xò, si em pren, ball feliç als sons Més intricats o primets, o sense Gens de por al ridícul, els taral·leig Harmònics jazzos, tothora sa I estalvi, amb pler d'ample abandonament—
Qui cobejaria ton bé, si et ve Només del bo que ets i de com de Sencer no et mantens. Et tens Em tinc a manguis i prou, ermità Serenet, re no posseeixc tret Del tot natural. Àpats en pau Cagar, beure, menjar a alt Quan pus t'hi vingués de gust, i au Badar, pelar-me-la, colgar'm Emmalaltir'm i guarir'm A lloure, paradís, estossegar Badallar, eixavuir Ample, rai, i serè. Patir, per què? Prou sé comptar i tinc l'hort endreçat Desert de recances Com d'arracades i d'encarcaraments Ni em tap la boca, ni clam mercè—
Estort, t'escures el nas L'orella, el forat, ermità Serè. Ferm t'hi tens, m'hi tinc Confii

que eternament No puc concebre'n pas d'altre De pus atractivolet, paradís Desitgívol, delitós Paradís, paradís Sedegable, abellidor Tot ton coratge plaïble i calm Se n'enllamineix, se n'enllaminia Plaïble, dolçament, vellutada, paradís Cap compromís, paradís, paradís.
*
Supuraren sangtraïts, ves, és clar. Ni sentir-te; "—excés de passió", creu-t'ho. Home, la malaputa, cor d'estibina, dents de verí, em mossega la tita. Mastegot, rai; i encontinent enlaire, ep, prou, i prous plors, mai més. Poc m'heu d'enganar pas pus. Ben-àhduc, llavors, estella treu-se'n, car... Bon masturbaire masturba àdhuc l'aire.

Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra. Dona a qui pleveixes un indivís afecte. Un infant teu per sempre, fidelitat, per sempre. Els estimats indrets de la teua terra i el suau esperit de lloc covat per llur paisatge... La llengua, fidelitat, fidelitat... Els bons equips de la vila on vius... I els de la teua pàtria a la memòria "—Hèra-kles, Hèra-kles, Bar-ça, Bar-ça, Babilònies, Catalònies..."

A cap màquina, no pas, tanmateix, mai, ni a cap entitat mecànica, motoritzada, molt intempestivament poixèvola, emprenyaire...

Fidelitat a les harmonies, enraonaves, mai a les sorollades, ca barret, no. Mort als sorolls, ve-t'ho aquí, dius.

Quan lleves la pell banal de l'ordinari, si aixeques la membrana llefiscosa de la quotidianitat on t'enfarfegues, llavors romanen sols els ossos sagnosos, despullats, malrostats, de la vil realitat. Univers angoixós, fet de tallents tendons, de cables morts, entortolligats, minerals estireganyats en inics robrecs... Hi rodes com un os sangós, de tendrums estripats, de pelleringues rosegades per les dents indiferents de cada sobtosa topada.

—Culls colls, culls culs. En lloc clos i fosc d'ofec i fums...

—Cullc alls, cullc cols. Fem fems, en la llum. Gens llosc, llarg d'ulls.

Covards, covards, covardament, a grans patolls ens hostilitzen, martiritzen, emprenyen i putegen. Incontinents encontinent, cossers, de continu...

Només ens és permès de prendre la part del brau. Empudegats, agredits, pol·luïts, trets a volpelles burxades dels nostres indrets naturals, i els desgraciats encara voldrien jugar amb nosaltres...

Cada torer bare i cagat, estripat a fers cops de banyes, ens és com ara un altre ridícul torturaire uniformat, vilment pelat.

Oh, actes perfectes de joies triomfants. Morin els coprostàtics, visquin els catalans.

Propòsits patriòtics de tot cataloni comcal... Sobri, irònic, industriós, gens escarafallós...

“—De deutes, deures, feines, tasques, desertor...? O es roba, revisor, per tal de purgar-se el cor...?” Teranyines, amb sort, tangents, asímptotes. Enlluernies i mirallets, daltabaix tot ho fot per ço de veure-hi pus clar...

Jazz de dia. Jazz esmorzat. Jazz cagat. Jazz cardat... Jazz parit. Jazz patit... Jazz gaudit. Jazz pujat... Jazz baixat. Jazz fosc. Jazz de morir. Jazz. Jazz. Jazz dit bona nit...

Ja es trenca... Ja és trencat. Ja es tanca... Ja és tancat. Jazz trenca... Jazz trencat. Jazz tanca... Jazz tancat. Ja has jugat... Jazz perdut. Ja has de plegar... Jazz plegat. Jazz d’anar-te’n. Ja has acabat. Jazz hora. Ja es troba millor. Ja és prou. Jazz malalt. Jazz veu. Ja és acabat. Jazz prou grandet. Jazz mor. Jazz mort. Jazz fet... Jazz fet. Ja has fet. Ja es fa sol. Ja es farà. Ja és fet. Ja es fa. Tornant-hi i tornant-ne. I tornant-hi i tornant-ne i tornant-hi, com en el Jazz. Jazz... Jazz.

Gaudeixc pels solells amb les sargantanes. Pous avall m’esbalç, lúgubres obagues...

Si queies sovint, quan caus et roplegues. Si caic em roplec; roplegades eines, recomenç el rec, bé, o qualssevol feines. Pron de jorns, boïcs arreu les espatlles. Frescs i degans, llaures, afeixes, fangues...

Supí de nits, romans a les escapces. Sostingut per les bigues abnegades de la fortitud, camins has pregades amenes pregàries, camins urbanes, camins sacrílegues, camins salvatges...

Ermità trampós, s’etziba trompades arreu dels trencalls, rosts, nocturns, amb trampes, bertrols, clarons, costells i martingales... Mai, però, per ço de tornar a aixecar les banyes. No es rebaixarà a vúllguer-se o a pertànyer’s a qualssevol colletes ciutadanes, merdoses capelles on es pleveixen a desenllemenar-se i s’entrebaven traïdorenques mòmies; gremials tardanes on cosons cosins i cosines sagins, pelleringues i tendrums s’estintolen.

Per comptes, ermità serè, irònic, metòdic, cataloni, et peixes del que hi ha i en peixes ocells, lluerts, àdhuc el ca...

Pixallits, enciamet de ruc, qualque nou re que nogui ni nou; quicous per ninou, llagosts i cigalots, peixos ploguts, granots negats, re que detesti, pallús, l’ultraestintolat, associadíssim, ah, hòrreu, fastigós, datpelcul ciutadà.

L’home de les mangales es torra amb esperit de vi. Se li esmussa enjús d’un pi la fiçança d’escorpí qui el feia congru i afí. En eixorivir-se, el safrà ambrat del seu pixum, manganell-gitat, de qui sil·logisme tel·lúric, ofidi parabòlic, translúcid, hialí, no diríeu que palesa la saba que pla l’uneix, com gansalla de badiella, a la terra que el va parir...? Empudega i repel·leix a tot ermità harmònic els metàl·lics vist-i-plaus de les vostre processons. Me’n rofrec el peus com si havia trepitjats palters. Mestre de les percussions. No del refús, mes del refer’s. Amb diaris d’avui i demà es torca com al d’ahir. Les soles robregant-s’hi, a marrameus, sens neguit, xiularé un seguit de jazz. Gran veterà dels ritmes. Un seguit, un seguit. Reprendré el governall, ma

mangala és mon funicle. M'enfila entre els gaiatells, lliriets de maig i d'abril, que m'avisen dels niells tòxics i dels deliris dels aixarops d'on no sureu. Tothom, en aixecar's, fot cara de pallàs. Mes l'ermità harmonitza incògnites opaques de totes les èpoques. Li fiblaven omòplats. Geps l'afeixugaven. Mai no aixecava els ulls. Congres volen pel cel, pel sostre, pel xaró. Xiula un seguit de jazz. S'acompanya amb el bastó.

Si la sogra Tecla ve amb les amigues i et discuteixen elles amb elles, sempre a tret d'orella teu, dementre que a la voreta els plats rentaves, si n'ets de banyut i si te n'etziba, i amb quins druts més ben plantats, i les vegades, que fins i tot de camins t'espinyes dies sencers sense flairar-la, enfeinat amb les xiquetes i a servir-les, i àdhuc es treu qualque carta d'enamorat rebuda no pas a ca nostra ans a la seua... Aquesta és d'en Khaled, prou el coneixeu, mascle qui "—qui pel son semaler passava!" I totes s'escarafallegen bavoses, només per empènyer't a més divorci.

Colla de sicofantes prenent el Solell. Pitnues, amb calcetes reduïdes d'on els pèls i àdhuc part dels plecs dels llavis vúlvics nastreuen, i eu de cambrer, mans adormides, duient-los a la terrassa del darrere vins i galetes, te, xocolata... Dementre que les menudes juguen al jardí amb els entortolligalls de serpetes verdes o les ensabon als cossiets ben ensabonades... I es vessa el vi i he de córrer que re altre no s'embruti — la lletra d'en Khaled venturosament salvada, i mant dels intercanviats obsequis; només enllorden i taquen qualque volumet meu, de la meua bibliotequeta escarnidorament extret. "—Quines capdeconyades de llegir. Prèdiques de bord, i en patuès malguixades!"

És que qualque cop he feta una escapadeta fins a l'antiga casa pairal... Rere el taulell de la botiga rau l'antic correu. Durant la balba absència rebut. Els vells diaris, el llibre anyal on hom t'explana les peces de teatre. Ah, llegir-ne els arguments i reviure'n l'acció únicament imaginada. Cal córrer-hi, car qui primer hi fa cap aquell la reviu amb més vivacitat. Així en pas les pàgines: enlluernat.

Això llegeix: —Capdeconyades en obscur morent vernacle. Quan és de nit, retruny de llurs riallades. La balda baldera de la meua porta, car he de dormir al celler, dementre que elles i mes filles comparteixen les flonges diversions de mon dormitori. Taverna amb monstres dalt, elefants qui cuidaran enfonsar el parament. Fugiria a ca d'altri, amb arnès de metall tot aparionat. Per comptes de trucar-hi, al pit em trucava. El terrabastall eixoriviria tothom. Ah, un cavaller sí n'és arribat: justament en llegia les aventures...

—Eunuc ta mare!

M'alçur en mal moment i me'n penediré demà-passat quan tornaré a ésser sol, car la guerra maleeix tant els qui l'han lliurada com els qui l'han soferta. Per ambdós tastet d'infern i tanmateix no me'n puc estar. Allò que hom infligeixi, aquella mala influència, a mos plançons el mateix compte que parava en la construcció de l'edifici, que hom no m'hi escolés cap producte verinós que els pol·luís la jove sang al llarg dels anys, així, si pus no, amb llurs ànimes.

Bandejat Narcís, m'assec vora la font del Quer Foradat, quer foradat pels pedrenyals

dels bandolers contra l'escarxívola coroneta dels xarons forasters.

Tothom sembla el que sembla, no pas el que t'aesmes semblar. Cercles malfets amb d'altres cercles més petits dins, i ratlles i forats. Això és ta cara: màsqueres. Tornes a les llurs... Les llurs que escarneixen l'estruç. Tret que amb postissos i cremes i escumes. I llàgrimes i cassigalls. No desmantellis l'espantall. Corr amb els tovallons, els paperots, els fulls de diari, a torcar i a recollir els vidriols i les deixalles de la disbauxa i no facis sonar cap batall de discòrdia en malhora. Tothom dirà si et manca un bull. Com el bevre sos ratades branques, amaneix amb les tiges que pleguis de l'hortet no pas cap batzèrria infame ans un bon costó suculent que s'hi amanseixi el bon grau uxori del catúfol pus faitís de la sínia. Cull-ne les sanguinyoles. Arriba sagnós com un crist d'almanac, i abona'n les creences. Aquest minyó de debò adora la dona:

—Què no fotria doncs per ella? Per collir-ne els fruits prohibits catacrètic astres garbella, escorcolla mà-nu els orcs ardents, el sofre venúsic es neda. De xufanc invisívol miseriós, s'alça heliòdrom angèlic i no cau eixesperitat. Escapçada cariàtide sense flameta dintre clepsidra dels huracans, crisàlide per cesària nafrada, sempre anava tort. Covava a l'aixella esquerra un ou qui ara desclou. Esdevé la papallonassa ampla de molts de pams. Ah, qui la trenqués, qui en fes més d'un tros amb esmolat raor. Potser la seua filla gran s'hi ficarà molt finament, com amb caire gens esmussat de full de paper, la tallarà i no s'hi valdran aleshores mels, cremes, pegues d'encolar. Les filles odien les mares. Occeixen en escruix llurs objectes desitjats, figuretes de fang. La pugó de la gelosia. Petites cabòries qui esclaten en flagells de monstres alats. Tot ho desolen, com els esbarts dels voltors les xulles podrides d'un zoològic desert.

Fugen les putes envejant-la dementre que amb la mànega curta que no hi arriba, quan hi arribarà serà passat-demà, neteig el lloc cucat de llurs orgies.

_____Ahir, dia vint-i-setè

L'èfor s'enduia el gendre a l'obac Hi testimonien el cos botxinejat de l'infant Quin altre vellarra covarra D'aquells qui es plauen de fer morir L'inepta jovenarra Le n'havia empès amb minses plomes Prostètiques que besés L'aspra galtota cdònica? L'èfor amb la voreta de la seua vareta Màgica tomba panxa enlaire El cosonet caratristoi Com de pensament empastifat per pintallavis Un cos de nino cosó De roba de brodats malreeixits Enjoiellat sobre amb les restes D'un paracaigudes emparracat Amb cap del enzes mecanismes Prou en cunç ni arrenguits ni enrrenglerits Allò és un frenètic embolic Qui o què et podria temptar En un migdia tan clar de tendres verds Al trepig, de tot d'una jaquir't anar Al despitat abís qui es frunz en coves? Mon caràcter fou imprimit No pas pels somnis de cap Ícar Catastròfic, estratosfèric karateka Ni per cap pare enllaminit De trapasseries pòstumes Mon pare pescant fútilment Mon oncle espiant la veïna Aqueixes, senyor

jutge, foren Mes vitals embranzides Cap necessitat doncs per al suïcidi.
Per què ens haurien de caldre Excuses per a viure? Tots prou vivim d'inèrcia Impulsats per l'ésser Generació disparada Amb consciència o sense Viuries si fa no fa Belleu una miqueta més llarg Si et pairaves del suïcidi.
*
La visita de la Tecla, puta sogra, és un afer alhora intern Quan truca que "es deixarà caure el sentdemà al vespre" Penses: si no es podria pas lleixar caure fins a l'infern Empudegadora, collons; aixeques els ulls al sostre I ça sus, sostre enllà, hi ha el sostremort on dorm l'hivern El monstre de l'ermità. Per la finestra, un cel d'ambre Aladerns nevats i, enjondre, penjat a la branca d'un vern L'espantall del bon temps es belluga al vent, d'on trem el vidre La carcassa d'antanyasses, doncs, vol reprendre el govern A l'intempèrie reguanyc la punxària, sóc alacrà, fotre Sóc escurçó, no sé pas què hi cardava tancat amb pany i pern Al sostremort on l'entec es regolfa i se'm fot agre l'estre Revisc, barbaglaçat, i cerc, gens casolà, llambrec altern Qualque congesta adient per ço d'amagar-hi, mà ferma, l'odre Vull dir, la bota del racó, i adu el vinet normal i hodiern Per a estalviar'ns, si no quotidià, el consuetudinari desastre — fa eixir'ns de test el joc de química del cos qui tria i cern Les unces de seny, els polsims de serenor amb què hom apitra Com un poltre vida amunt sense afegir-hi (irat, m'hi enlluern) Les tones de malallet que ens deslloriguen el destre Equilibri que ens permet de sobreviure al món modern Tragitívola bubianesa, ens buida el celler; l'escombriaire No dóna abast de padellàs. La meuca endrapa per qüern Per quatre; se'm rifen els veïns; de cap atuell, ni rastre No roman del milloret, si ella ens plou, flagell etern, etern Ens fon l'humor a tinells, a setrills la bona flaire Porrons de salut, terrines de cervell, flagell etern Ja ho he dit, etern, etern.
*
No haig pas de tornar-hi fins que l'aiguat no s'escuri Llavors, cap de brau, cul de gripau, ermità fava Diré bon jorn al mas eixut i el pintarem d'ambre Per ço que es confongui amb posta, clariana i albada S'extingeixi en la contrada, arrupit en la broma Oblidat per cada déu envejós qui adés l'atenallava Vulgarment, familiar, amb qualque destrossa bruta.
*
Si bad la porta, tot hi put a merda i suarda Tones de malamaror l'aiguat ens hi embarcava Per giragonses ascendents d'espirals, "que es mori" Vaig cridant, sense arronsar'm a cap paret. Al sostre Daltabaix, em trec el fruit morè i m'hi pix dessobre Esteses heteròclites: xam-xam, so d'aram O calzes. Clarícies eternals, les estiregany Fins que no esdevenen règees, d'on llavors les trenques Ara, reclús bru, et pots afaitar a netejar els verins Base, laterals, sostre i subalterns, quatre caires La gàbia on niarem fins la tongada propvinent.
*
Culte merdós, morós i estireganyat Abrupte me'n desixc i llavors qui no fuig Ja ha begut l'oli, ecs, dels extremunciats.
*
Pobre, hò, això rai, però cult Si setí rovellat m'encofina No deman pas, badoc, l'indult Ni suplic cap jutge malfadat Ni m'empreny amb cap jurisconsult M'hi fic de ferm — oi tat? — amb el tap I no estic content fins que hi result Agaf, del crematori, el vaccí I a la gerra atans, serè, mon vult A tall d'estupre molt tossut Tantost m'aixec del xàfec, m'auscult Per endevinar'm, ves, de quin crim No sóc encara, inic,

l'insepult D'alt rau-rau de cendres se'm ressent El vernís formatjós, i En Raoult I En Maxwell i llurs lleis d'osmosis I pells, bé que sóc cernut i cult Em rellisquen pels pèls hirsuts I els i les oblit en el tumult Estranyat de soca-rel, inert Goril·la, pusil·lànime, estult Qui col·lideix sense llanterna Amb cada filament ocult M'obsedeix el ritu estentori De la flastomia i de l'insult Tancat el missal cacofònic En aspres encara, em catapult Tanmateix de dret devers el pou Enverinat vilment per l'incult De qui tostemps, allerat, m'alluny Pou, li dic, per fementit et mult Amb la quarantena més fera Llavors, irreverent, exult — forat humit, romandràs clos Fins que mon fruit morè, més adult Gens llagoter, no hi dirà prou Vols llevar el tap i eu t'ho dificult Del purgatori ningú no n'ix Ans, com fiu, cal fer-s'hi força cult Per la pell de la cultura, cernc Triagues i verins, i m'auscult I, purificat, sé si reneixc Pou, vinc-te a la vora i et consult Què en fotràs dels mos tres desigs D'ésser'ns totjorn net, fidel i cult Cric i esquerp, sisvol, això rai, mes Jamai supersticiós ni incult.
*
Si els dic: Man me'n flic, tot és culpa de l'íncube Avant va, i au, noi, fotrem goig, respon l'incrèdul Rabit, robat, rapit, raptat, perdut en trànsits Rapsòdies, èxtasis, convuls entre votius Enigmes, envilit, covat pel somni Com cagalló ferament obdurat Aquests jorns de glaç Esdevingut durícia De veneracions Sobtadament Devot.
*
Recós Re no acoloreixc Tota sang m'és negra Cada nafra — i arreu en veig — Un pou enverinat i, en fred, el cel M'apar tothora d'un blanc massa lluent T'enlluerna i et podreix els ulls, d'on la terra En clarobscur cremat, se't crema esquerdadament, com En Ramonet, qui esquerda les minyones... Cardat, poc gemec pas Ni dic bona nit, viola. Al llit com un torró, somric; tens sort De tenir tants d'horts, i faig: Bon matí, safranets — i violes?
*
Per un cony de pany m'ensenya un pany de cony Al cap d'estona, de veure'l me n'uig Forat humit, prodigi dels mitocondris Sempre ets a la percaça del sobrepuig.
*
Entroca, entroca i no te n'ugis pas Aquests jorns de glaç, ocellet mesquí Amb vult ferotge ho haig de fer avinent N'hi periren pler, exclam, i el rafalí Ensum, tot marrit, i em fic a refilar Car el cant revifa, alosa — serafí Dels meus suaus idil·lis de tardaó L'amoreta que em donares et torní No has de servar't ni cantera ni pixaó Qui hi arribà a temps hi reeixí Aqueixa és la història del tenir raó.
*
Adu eu, quan cal, jorns de gelaó Ixc isnell a la comuna de fora Hi corrc, com escaguissat barceloní Quan sóc a canfelip, secret camerí Jatsia que hi sóc impotent, tremp així Com coll de girafa, i hi result o reïxc Amb semblant d'adust cadí qui el tamborí Estireganya fins que el fa tes del tot Trempera dissimulada, l'arreçó Amb urc elèctric palesament fingeixc És mal bargany donar son or per estany Mes és bon guany baratar fred per calor Qui a l'hivern canta, pardal esquerat Es guanya qualque erecció, fregeix En son propi greix, verdum, sisó Cotoliu, perdiu, francolí Guatlla, passerell, polit, d'un marató Llong con atzucac de crim n'ix d'estalzí Llepat, disfressat de caliu, cruany Coet encès en carbons, capsigrany Qui empales, becdurs, batallaires Els bons i els si fa no fot cantaires Qui estronqui l'esquellada és pell.
*
Muts monuments de neu Crideu-me els safranets M'eixorda la verdura

Qui no creix Viol del temps No m'hi sotmet Dins mon iglú Hi puig enciams Cols i bolets.
*
L'ànima de mant tió s'envola pel fumeral Nafretes i granets al capciró de la tita Pardalet hegemònic, lleixa els cocodrils tranquils Esguerrat pel vidriol del fred, neda el pec en fum Fosòdrom, prostrat, oblic, d'esbiaix cap a la llum Llegeixc, llegeixc, llegeixc.
*
Llegeixc, gint joguina de l'ofec Dementre que si ull al toll Em revé, dels lúbrics sabaters L'imatge dels amants N'albires els colzes gavanyats De tantes hores manxant Com si cap altra cosa hagués Calguda.
*
Tothora en tot et vol sobrepujar Rel eterna del teu infame enuig I tu, fruit morè, irònic, allerat Qui de cap truja no vols tornar't el truig Molt fer t'atanses a esquerdar la llar D'on per raó d'un persistent vent pluig Denses onades de foscor de sang A llimerols s'escolen, d'on me n'ensutj Fins que me'n tornc negre i de mida doblat Ah, doncs, ara que em mir, dictamín i jutj Que jamai cap boig no em voldrà fer el salt D'on naturalment — llas! — bon tros me n'enutj Car cap principi com el de derramar A tort i a dret, rabent com qui s'enfuig Els feixucs embalums de l'estimar No serv, per què, lleuger, pugui atènyer el puig Sublim del viure en pau.
*
Ja ho sé que sóc un porc Això ni es discuteix Rebutj tastar la carn I em toc tothora el peix.
*
Com En Despuig de Calabuig, qui de cap cassigall No en fa rebuig, ni de cap llei de pa, és clar, rosegons Ni per re no trefuig, ni que fossin els fideus D'un negat, més tard perbocats per un segon perdut Qui els li escalfava al pap part davall l'arc d'un pont Aitampoc ningú ací no defuig un bon bargany Hom aprofita adu el mort I no cal pas dir el canviot.
*
Com l'infant esguerrat barganyat pels malignes Ço és, com el canviot Així mateix eu, fet malbé Pel vidriol del fred M'instal en la cremaó.
*
Estossegós, molt pler de boïgues Quan un vent pluig li esbarriava el foc Espletava tanmateix en la pseudofoscor Ningú no ens hi atalaiava, pròspers secrets Ara, a la llum del sentdemà La poinsèttia finalment floreix.
*
Ermità millor Sull en l'adversitat, se li esmola L'aixa, li sura el suro, totes comencen de pondre-li D'eixauc, li acreixen els atributs, adu la perillositat Esdevé, com el canviot, canviat novament en l'únic L'entelèquia qui fou abans del contacte maligne — avinent, xamós, eixerit i galanxó Paradigma de la gençor Que el fum del món Et robava Viol.
*
Viol; examín les fogueres, n'extrec Amb cendres al semblant, la noció Que si seguies l'alta vocació Dels teus budells, i com Proteu qui es refés Pel camí misteriós del propi esfínter Et llencessis al foc a covar-hi cruanys Com qui hi llençava adés la barretina Gloriosament republicana, si doncs Visquin els catalans, morin els coprostàtics Ens queien part damunt les pedregades D'acer i era l'hora dels fatus

amb llurs “Arriba l’òstia puta, arriba L’embolic, el flagell, ço és, la Coprostasi de canxarnec” I, en arribar’ns, tot es glaçava i era Cru com un roc, caiguts en lletargia Llargardaix qui llangueix en un cendrer El qual un jorn d’hivern on es sentia Particularment pervers besar volgué Com s’hi llençà aquell vespre de febrer Mil nou cents cinquanta-u, Na Glòria Barretina a esdevenir-hi, en el foc Dels projectors, campiona del món De lluita lliure, les flames de la llar Baldament es tornessin, doncs, els llums Molt vius del meu quiròfan, belleu llavors Ferm hi occiries el cranc maleït Qui et rosega la fava, en restablies El tremp i la puritat, transformaves El metall redhibitori, esquerdat De la teua pobra tita malalta Qui escarneix, mesquina, el ferro colat Goseu-hi horòscops i messions, de gom A gom escarxofeu’s-em al teatre On em refaig, cirurgià siderúrgic Miracles de la metal·lurgi-ah De la carn, corns de coure dels chors angèlics Del jazz, i al gresol hi trob de més a més Lletovaris, manxiules, epítemes Teranyines, seguicis, afrodisíacs Ben sabut — tot de bones medecines Commemorem-ne la victòria, aquest Jorn gloriós de febrer vull convidar Els darrers vuit druts de la meua dona Nous tots d’ençà que som casats, agrair’ls Els vull les imatges de vigoria De salut, les forces que a l’insabuda M’han donades per ço que m’espavili A saber saltar també quan cal el foc Ep, i per llur gràcia ja no sóc sull Front decorat, tot i que, llas, els cabells Temps ha que prengueren el mateix camí Que ara em mamprèn la tita, som-hi, ja dic — adéu, i espereu-m’hi ben asseguts.
*
Sexe podrit, carbonitzat em caus Dic bona nit, mon tarannà cibernètic Poc em permet aitanta d’emoció Ets un carbó.
*
Al caliu de la vostra companyia Seré un de més; una esponera al front Com amuntegades fantasies de Lava, em singularitzarà un instant En acabat, encara rebec, sense L’ultrafastigosa por Automisericordiosa Pres novament per les ràbies que Sovint maleïdament m’abassegaven M’hi haig de trencar el banyam per ço de Fotre-us el camp, brases insepultes Ningú no em colgarà Ascendiré com un déu Bocinet a bocinet Penjat al bec dels meus ocells ganuts.
*
Hordes hipòcrites qui barbulliu Entre entrecommiseracions de gemegaires No tinguéssiu pas l’ultracuidança molt Injuriosa de volê’us-em incloure Bacteris sapròfits qui al foc mort feu niu Munt el moment de torsió contrària I us em centrifug, forçut, molt enlluny.
*
Llangardaix auster qui, retut, només Us cedeix la cua; a tesa torçut Us em desempallec; sé prou alhora Cap a quin aire clar no em cal empènyer’m Debades li llenceu arpons febrits Com llenyataires balbs a qui en l’oceà Del bosc se’ls escapolien troncs, crescuts Sobtadament amb potes ivarçoses Mestre del governall, front molt honorat Ferma mà a l’arjau, contingut sencer Al vaixell escalabornat del meu cos Vull esquivâ’us, muricecs idifàl·lics D’ales ablamades; pel fumeral S’envolen ullals, queixals, maixelles M’haig tret l’elm i son bé-de-déu d’antenes I, com ixc al fred net, us en nodreixc Espetarrec d’anorreament patètic Pluja d’espurnes, corquim efímerament Encès; del vostre neguit d’heure’m, només N’hauran esment les vuit boïgues a la pell Capnú, les barbes i els cabells bleïts Cuc de la neu, vull reblar’m com un clau Glaç endins fins que no esdevinc anell D’un caramell — hivern infibulat I cap fada fantasia de caire Consolatori no et pal·lia el

mal Titlleu-me de repatani qui no es vol Fondre en el condol ni doldre's, confós, de La fosa que no li ha de regenerar re.
*
L'estiu vindrà i belleu m'hi ensopegaré Terra humida on haig de banyarricar Cos qui adés raïa erm i ert, i ara S'hi fot burxent de valent, a tall de flor Qui amb enyor cap per avall vol capllevar Ça sus, enllà dels pams i pams de cendra Més amunt d'antics focs colgats i apagats Es veu que encara ens trempen les neurones.
*
[Què cony et planys si...) O ho diràs sense exabruptes repel·lents.
*
Cau de sobines al toll de l'empatoll Com dir-ho? Se li fon el cos gradualment Tot li fa mal — ossos, budells i ganglis El fel se li sobreïx, l'ull no frueix Sinó d'encastellats llivells de boires S'escanya constantment amb qualque aresta Malencastada a la gola; deliris L'envaeixen de trascantó com adés L'envaïen greus fogots irritats I somia si el seu gep no fos buirac I viratons les fiblades als artells Amb els quals afligir'n, virtuós, punti- Mirat, fredament exacte, els poixèvols Infiltrats qui amb ungles brutes voldrien Remenar-li, ultra mimís i plagues Bisbètics, rondinaires, els esperits... Un cranc se li penjava al cuc de l'ham —tot i que hom donava l'esquer per perdut I, amb fàstic i de tort, hom el llençava al foc Pel trau nafrat se li ha endinsat molt bare El cranc d'incorruptible acer qui pertot Ens el rosega a pler, amb escarafalls De cops, de follet maligne i ultrancer Conté tot sol, traït per sobtats bonys tous L'orquestra sencera d'un ball macabre Solipsístic, vertiginós, cada pic L'exhaureix més, trota ell amb ell, es besa A mossecs en una passió sens fre Fins a l'auto-anihilació Doncs, aïllat que ja no era, encara s'ha D'allunyar més; la por prou l'atenalla I tanmateix — què cony es plany si... Tant és.
*
Envant, manel, i tossa entre la molsa Xerpa de l'el·lipsi, enxarxa't als ganxets De les falgueres — a llurs cueroles Gica'ls, d'un en un, bocinets de no-re Agulla-t'hi de ferm — cel·la per cel·la La múrgola et para per capçalera Un ou ben tou de mosca vironera Ermità polièdric, solet sencer Omples el silent convent piramidal A cada fanal d'una mata de bruc T'hi llampeguen nàquisses benvingudes Hom t'hi convida a negligir qualque altre Bocí execrable de la teua llarga Malaltia a la llinda mateix, damunt L'estoreta porprada o penjant De la clau o de l'armella de trucar La tanca se't clou, el cercle se't tanca Se t'estreny el congreny; l'instint golut Però, se t'allargassa cap al riu Lleuger, amb menys impedimenta ni carn Escús, te'n vas devers el bàlsam cosser De l'aigua — inescandallable tub, raja Sense que et calgui d'estrafer que el constrenys — comoditat del bon temps tebi, lluent Com negror de gralla qui amb compassió M'aureoles més i més estretament.
*
L'ocell qui, part de dalt, coll moll, em fa sant Indulgent començava de tastar'm — A l'areny de l'aragall constant, escrinys De butllofes se'm voldrien desar Estelles se m'ensorren a esbotzâ'us Les bombolles de la respiració Cucs subterranis qui sense rancúnia Em requesteu per ço que esdevingui u Al si vostre, d'on a cap insolent Ni ultracuidat no li és llegut de plànyer's Si, fototàctil, li toca d'emergir Al trepig incessant d'esclops i pneumàtics — Escardalenc i fotòfig, pleg i vinc Ara mateix a enfonzar-vos-em al brou.
*
Hom m'hi fa lloc, acrobàtic, sense àlibis Ni enjondres — "teniu els jorns comptats"

M’adverteix el guaita, planer, bo i patint Per ço de no perdre el forat, dementre que Graponer, furg endins amb dèria àvida Se’m perllonga fins a límits incongrus “I vós, doncs?" L’interpel, amb un cert posat Clandestí; “atressí”, em respon l’arenícola “Mes eu conec de prop la gasiveria Del destí”, on, en acabat, esclata En mil bocins, cascun amb nas i boca “Som”, em canten a l’ensems, “el teu chor Angèlic de recepció — on ets? — AUMON — on ets? — ENLLOC — on ets? — NO HI ETS — on ets? — NO ETS — on ets? — ... — on ets? — ... On ets... [...]” Es perllongaren, en l’estireganyat Silenci, fins a límits irrisoris S’han fosos com bombolles, ulls de vent Apandre, xiscló, llas, molt pitjor: sèssil No vol reeixir’t cap nou recanvi ni Fantàstic succedani; m’esclofoll Del branquim mort; cada cop pus i pus prim Hom m’esporga — efímera gimnàstica Escarit ben bé del tot, amb menys i menys De cos com més m’escarranseixc, ja ni cag Ni m’escòs, i, si bec, bec només sorra.
*
Sorra, on m’estireganyc fins que hi pet.
*
Gran pirotècnia No direu pas que no us rebc Amb lluentor, amb lluïssor Amb esclat, amb esclat El fetge groguet Quan m’esbardell, etè- ...riament il·luminat La melsa d’un verd Que esclata lluent Se’m rebenta el cervell Amb electricitat Guspires i esclafits De gran lluminositat Camaleó fès, asclat Fins que esclat, pum: esclat Dòcilment torturat Tot esclat en molts De vidrets iridescents Camaleó intermitent Camaleó rutilant Camaleó irisat Camaleó asclat i fes Criminalment estrebat Fins que s’esbadella En escatxics espurnejants I es fon, desapareix En un ruixat de sorolls Pintats — en veieu Els contundents fosfès? Asclat, asclat fins que esclat De primer no hi sóc tot En acabat no hi sóc gens Serp garrotada avall Serp de Sol qui dorm Serp infernal, ets Les escales de l’infern A cada replà un guaret On totes les flors Fulguren apàs- ...sionadament, cada flor Lluu amb sang fosforescent Cada flor es dessagna Espetarregadorament Com els òrgans que em cauen Damunt els càustics esglaons De mon davallament Mon budellam esclafeix En milers de llums De totes les colors Enllaminidores Íntim alquimista Crema enllà cada bombolla D’hidrogen que respir En la traca final De la meua ranera Llampega el vermell Viu del meu cor I esgaripa el chor “Mor, mor, usurpador Esclata i mor” I cada gangli fa “Sclat, sclat, sclat, sclat Sclat, sclat, sclat, sclat” I: “Sclat.”
*
Serp garrotada tot al llarg Em rebenta a tesa el forat Que es restreny i s’estreteix Fins que esdevinc molt filiforme Filó microscòpic, sebollit sots Milions de llivells de minerals Grateu-me amb l’ungla bruta Si mai no em trobeu, d’ací milions D’anys i panys — encara en seré tou Tou Tou, tou, tou, tou, tou, tou, tou.
*
Bocí de merda, duus-te’m al nas Ara, impressionat, duus-te’m als llavis Duus-te’m als llavis Duus-te’malsllavis; duus-te’malsllavis; duus-te’malsllavis; duus-te’malsllavis.
*
Vicissituds d’extermini Fulgeix de goig l’escarbat ingenu Cru potentat li’n tascona el trontoll De l’estàtua que l’ascla teixeix Ascla’t, espectre núbil i sanguí Amb brutalitat lacònica em colpeix La noció que l’únic que em garanteix Prou lluor al metall febrit és... Ets tu, forat humit.
*
Llustre secrecional Vull esdevenir tot senceret Tita, tartrany I ésser de la Terra Un

altre pseudopodi Calent Calent, calent, calent, calent.
*
Calent-me nou coratge, m'haig arrossegat Fins a la casa del seu darrer amant Amagat dins el rierol rere la bardissa Com un altre turió qui es covés Canya soberga i trempada, llavors Li haig llençada al vidre una sabata Hò, era ell, alt, bell, clàssic, venecià Em deia la meua dona que té una tita Llonga fins pus enllà de despús-demà I ferma i fera d'allò pus, això Mateix, i tanmateix, així mateix Que quan ell la posseeix, com un colós Altíssim, tan fort i tot, nogensmenys Que l'hi fica forat humit endins Eu, amb aitanta de cura que diríeu Si no li embotia doncs tot un llisquent Serpent pitó — adult i bell, i clàssic I amorós, vós, amb totes les delícies De les llengüetes bífides, bífides Bífides, bífides, bífides, bífides.
*
Clítoris sóc Clítoris sóc Clítoris sóc Acomplert, doncs, reeixit, espletat Eixa fou tostemps la teua girada Vocació, advocació, agoludam Et talla l'aixa, ve-t'ho ací, prou pots Tot té un límit i l'havies atès La treva de l'estrup fou decretada Llívid, de fresc desenterrat, amb el dit Escapçat del proctòleg encara al cul Com a l'oc, de qui la síndrome maleïda En burxar-li endins i amunt episodi Rere episodi d'una esglaiadora Tragèdia sense lapses ni descans L'escanyolia pus i pus, i es fon I migra com més prem per ço de pondre De poder's desempallegar de l'ou qui Llas, mai no eixirà sinó esclatant de mort Atalaies primfiladament l'accés Al mas, fit assolit de l'expedició Que et veié la tita glaçada caure't I trencar's com llagrimeta de vidret Sobtadament t'envaeix la flaire, mots De xant se't congrien al feble tòrax Acotes el coll, com adés t'acotares Destrempat, d'empertostemps, guant moll, bla De boxador, amb dos dits — polze i menovell — Trencats, escanyapollastres esmerlit Cervatell volant, escarbat amb banyes De violí ploraire, afaiçona'ls Un monument secret d'homenatge — que Tota la neu a mig fondre's esdevingui La teua pòstuma gran lleterada De la finestra estant, ambdòs en perxa Albiraran l'enorme figura andròginа Qui es desfà i es confon al fosc rerefons.
*
La jugadriu apareix, se li envola El vel sols amb una miqueta de vent Espitregada, apitra i au, anar fent Quan ell ens estreny als seus braços ferms I fers com ferramentes de cocodrils Adults, crescuts, gegantins, plens de llur Força i vigoria, simbàticament Simbiòtica, ens omplim, esdevenim túmids Farcits de saba, vermells i lluents Ja era hora, finalment tothom ensems Es reixinxola i se li estarrufa No em desemboliquessis pas, cocodril Qui mai no abandonaries la cua Entre les dents del fat qui t'arrapés La marrera i et fes xiular per al seu Deport, divertiment fatu i epicèn.
*
M'haig mort i ara visc al forat humit Crics, escarpells, cigonyes i martells Cada eina se m'estova i endureix Al ritme assenyat que cal per ço de fer La farina blana a la clau que regeix Estreba, nyaufa, torç i estireganya Llur plaer.
*
Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra.
*
"Oh, que sola estic sens vós!" Li responc: "Set generacions S'escolen com la vesprada El meu caire foguer assenyala Com un llinx el Sol qui es pon" La jugadriu polidament I llausangera t'ensiborna "Us vullc per un suport, baldament Fos flac; el vostre pliu prou fou Quan calgué, comcal; us m'escamotejaríeu A encolomâ'us

enjondre quan pus Us em caleu encastat? Sigueu-me Si més no barnilleta del ventall Que m'altreja l'alè de la bombolla On faig niu, o fóreu prou cabrit Belleu a hores d'ara de fê-ho Ensorrar tot?" El vel o el flami Cuida d'ablamar's amb el llambrec Ensems furient i sopleguent Que per ço d'acorar'm m'etziba Setge carricló, no m'hi clouràs pas Ni em cloc al rusc dels forçats Enllà de rengleres de pinguïns I gaiatells, l'enginy s'esmola Per socosters anc fressats Com cabra guita i bòrnia Pelleringues de braguer nafrat Els llavis de la molsa al rocam Popen roentor de sang. I bram "De lleixiu, ni rerialles Per a perdre'n no em romanen D'ajornaments, sac esbotzat D'on ja no n'hi ha, com pot rajar'n?" A esgarips d'esglai, marbres verges S'estripen de versemblances Daltabaix sofres i calçobres Escalaborns de nassos, togues Vits, aurèoles, plomalls, potes De cavalls — monuments revoltats Que arrauleixen i esgarrifen Adu els vells, més mesells, armats Ermità allerat, pintí pits I un forat humit tot pelut Part damunt del creuclavat Del llibret de reglament Lluny d'aquelles bombolles d'asfíxia Estort de les casernes de l'estrup Cosser, entre les pedres molsoses Dels roquissars pirenencs Me la pelí, me la pelí com un déu.
*
Contra els embatols dels vímets Bo i serrant ferramenta i barres Fugint de la desfeta, reguanyc La solitud, serp trepollada Tartrany migpartit, carall Encallat, de mastegots tatuat D'empertostemps, artefacte Mal-lligat amb taques, nyaps i grops Sots l'ubic polsim dels estels Pèrfida, insidiosa orquestra Em rep — sens intervals, els ullals Del chor em desbriden com llancetes L'abscés que m'aflora per arreu — on has de trobar recer del xafardeig Tu qui coneixes tots els llengots De les males nissagues, nigues xinxes Rènecs nics, qui aritjolen els rabeigs Dalt als ports del convalescent?
*
Xop d'icor, qui sóc? Esquer per a un peix Verí o vaccí? S'umflà i en morí.
*
Escrot asclat, l'en regalimen (Sens eixonar's amb mà que torba) Xerigots immunds — vermell fosc Vellutat de nafra a mig prendre's Solcada per reflexs de rius Gairebé eixuts de qui els salobres I els marbres escrostonats, bagàs D'incinerador ruixat amb fàstic Guspiregen al Sol del temps prim Folcs novells d'insectes renadius Li rondinen pels aporismes Li brunzen i zumzegen pel pus Inharmònicament eclèctics Caparrudets i patidors "Llànguid babuí", encar en chor "Duieu's-ens cap al cel", refilen.
*
Amb rogall de caimà escanyat Abegot dement qui creu veure's Les orelles, entre ells responc — Qui sóc? Com en Josep, fusteret Humil qui, quan convé, cadenes Sega; de l'heroi els fets d'armes Vull cantar'n, com un jorn amb greix De serp cosmètic es sucà un gam De qui la vil supuració Escarnia la lleterada Molt enfellonit, clamà al cel Ço que era com fer un braç de ferro Amb un segon home de palla O pitjor: espantall, qui no gaudeix De l'esment de cap de les cuques Qui, oh, ironia, l'envaeixen I li esdevenen única ànima.
*
Cuca reclosa, animes un tot De qui no pots concebre'n l'abast Pertanys al xivarri natural On tot reprèn la mida justa.
*
Morc desert, anònim, sens bobanys No pas com el ploramicaire Qui es plany i s'autocompadeix Ca covard qui carina de por Morc com un gat deny i sencer Quan

sent que la malaltia em venç M'arracon aitan inaccessí- Volament com puc — on ningú No sabrà trobar'm; confós al fons Pertanyc al xivarri congriat Que esmussarà qualsevol gemec Emès per la carn dessobeïda Sens seny, d'un cos massa destrenyut I m'abandon a l'esbarriament Darrer del grumoll qui em féu Si fa no fa de contenidor Em confonc en la cridòria Atomitzat, cada àtom estort Esclata amb un crit de joia I de dolor que ningú no sent Enllà dels companys més propers Cascun justament entotsolat Carapudent, en el mateix treball.
*
D'ençà de dalt al tron Al bell capdamunt De la torre acana El guaita l'estesa Del riu. A baix Al bec de la llança De l'atac oblic L'ermità monòton Fruit morè podrit Hi congria el moscam Al teclat sideri Dels desigs, un tel De polseguera ve A raure-hi; com al seu Escrot, a la borsa Dels caires foguers Tot hi són traus. L'hora De les atraccions Passionals és Haguda suspesa Diu la jugadriu "Un gra de balança No us pesa el coratge" Fallit engranatge De sílexs i ciris Melics, cementiris Vuit-cents deu caràcters Ens hi amunteguem Ambigus, dins un sol Replec. "Vós", retreu "I la vostra tàctica De l'anar a amagar's Cap de vedell humil- Ment sacrificat A les fosques torna Ganyota cruel De morro-de-vaques Per cominal esquerp Per cabal un déu Mes sapiguéssiu — No val a burxar!"
*
Gossos cagats i botiflers No m'hi faig i no m'hi faig Civilització de fats Pedants, d'hèrnies i herois I de llurs fets d'armes blans Al capdavall l'excés feixuc Em duu de nit, llostre exhaurit Lluny del falansteri. D'ençà Del seu indret reduït El guaita, per ço car no em pot Filustrar, entost d'eixonar's Infeliç, ell, rai, qui pot Poc abandona son seguit Glot, irós, avariciós Luxuriós, superbiós Accidiós i envejós Hi cova encar odis eterns.
*
Merlí esguerrat qui no embabaies ni ullprens El més mesquí dels ocellets Repenjat a les baranes que guaiten El laberint dels invàlids On, quadrades, les reserves d'insectes Castiguen els mals costums Et pruu l'estalzí dels teus replecs de cuc Amb ungles molt llargues cerques Fruits morens, forats humits — tret de llúpies Llas, no hi trobes sinó cendres Estossegues cap als aiguamorts d'enjús Societat harmònica Hi trotxen sense descans guerres d'esme Tots els morents hi fem cap.
*
Tos pútrida, microbis Ens te'm reunim.
*
Orelles aviades en un fons de llunya granívola La jugadriu qui encaterinà l'antic guaita Sobta les llebres; camí nocturn cap a la torre Que pren guarda de l'estesa de la ciutat—
Truca la xifra de l'entresenya al cap de mort Damunt la porta del panòptic o far; com seny Esberlat de cloquer retruny ell, ronc: "Qui hi ha?" Ja es descabdella: "Vinc solzament a fê-hi tat" Se li desjuny la tannara en flames de lluna: "Hi ha Cap altra novetat? On rau el xicot d'abans? No sabíeu pas que a cal fuster hi ha dinamita?" "Ara òbric; estic corprès per aqueixa veritat Alarmant", on els engranatges enferritjats cruixen O l'escruixeixen i la porta s'esbatanega Dins, la jugadriu, a les fosques, a les palpentes Toca el caimà; colpit pel crit, el drut perd l'esglaó S'esbaldrega per l'ull humit, es trenca el coll al cul De la sentina, d'on se li atansen a peroccir'l Les falses icones molt maleïdes dels fosfès Espaordidors. "Qui sou, verges encobeïdes? A quin xaró no em mereixíeu?", tòs-crebat respon.

*
Les dones qui, peunues dins s'areny Seient vora el riu sargeixen i cusen Discuteixen alhora de pedòfils De ciris i d'anells, hò, i sobretot Sens hiat, dels virus i de les baules D'eixa cadena a descominals terminis Bagueny avall, a recer de llurs faules Rere penyals i mates de la garriga Com més me'ls atansava més de delit M'entitolava; mesquins pebrots meus Aritjolats per l'àntrecs, s'esbullaven D'ací d'allà sense solta ni volta Llavors, quan les sent que escuncen que els termes Científics romanen prou curts a l'hora De diagnosticar'm ni de fer el pronòstic Quant a la llargària de vida o corda Embaulada que deu romandre'm, lladoncs Ni em moc, rere el bàlec, l'estepa o el bruc—
La qui bandinelles per a les nafils Del seu trompetaire del cor broda, diu—
"I la seua dona, la jugadriu?" I totes hi salten: "Oh!" I saps qui l'hagué Temps ha i quin guaita polonès no l'ha Ara mateix al prat moixí de ça sus?—
On, és clar, adu el monyó se m'embaga Xap enfora i ah, espeternec de tèrmits Ah, espetarrec de límits, bocaterrós M'escorc i escorc i escorc, on, despès Rossol i m'esbaldrec com inic cabdell Damunt davall, malremenat, samfainer Fins al gorg, on em tornc, nou vebre, fuster.
*
Pedres prepòsteres del costó L'estintolaven, estols urgents D'escarbats clinicaires van per Voltar'l, fan: "Ell! No abjurem pas De cobejar'l ans de posseir'l" Corones de febre l'eixuguen Lleu l'han eixut com si a l'ensec Hagués assolida la vora De part davant; ara, dementre Que amb xuclades de trompes l'acaben D'esguerrar, el gorg gargaritza S'engolia sencera, d'un mos La biblioteca, tots els seus Llibres i papers s'hi han negats.
*
Cap document ja no t'acredita, doncs Polseguera cendrosa damunt els llençols Que hom eixamora estesos a la bruguera Escriu i esborra el teu nom sempre fals A la claveguera on raus, barrejant Llimfes als llims i melasses al plutoni Ets joguineig dels tornaveus que et duu El llebeig, d'homòfobs dalt una teulada De presó, llur músculs epigàstrics plens De gargots de pintallavis, ninots D'auca entre els quals avui ets nat, satèl·lit Prim, translúcid, tothom a través, molt Obscè, t'hi filustra. Ets un cuc bla, sèssil Anorc, o en tot cas d'ous xarbots, tocat, cap Covarot, i amb un cul tot de greix que, com La mota o el costó que feia plàcid El gorg, es desbota i tot hi és una por De granívoles llavors dels gams del món Vescós verí amb qui encomaràs tothom.
*
Fugitiu de l'aporrinament Abans hom no vulgui fermar'm la fusta De l'escarsa i penjar'm cap per avall A un pelleric plantat enmig del desert On el Sol pus pruu, fins que dels sucs vírics No m'hagi perescorregut, li cop, pell Traucada i tot, cap a les grans esteses Del desert, regatons d'enfellonits Bacteris al darrere, esclau aitan Maligne i infectat que ensumar'l, ni D'esquillèbit, ja occiria qualsevol Gos, llop, guivre o bacó qui trametessin Per a escosir'm i escunçar'm.
*
Greu escunç o accident m'advé—
Em tomba un flat de vent, i alhora Perc el llapis; tros de gallina Plomada qui sóc, amb el llapis Perdut i lluny de cap gernació Qui en tingués per a vendre'n, on vaig A petar ni rebotre? Sense Vit i ara sense el meravellós Arret del seu substitut para-Pràctic, bec sorra entre jacints I violes fins que — llas — m'haig ben Empantanegat.

M'arrossec com Gasteròpode i a poc a poc — nino, què fums?, fotràs goig — llimac Eixut i ressec qui, esgarriat Per uns pebrots empedreïts, sens Gens de suc, petitets com baons Fets pansa, al capdavall, cremat Pel Sol, caic i em trenc com vidret— Nino, tant se valet, tira envant Engir dels bolquers no et reboteix Molla de farnat, de fet ets flac Com pell de conill qui penja al clau Al repetell del terrat; senyor Pellaire, si et troba, serà Content de trobar't, pelleringa Eixarreïda i enterca, ves Tu també, quina atrocitat T'empenteguen només les mosques Volants dels teus ulls — si llurs escrits Desxifressis, escunçaries — saps? — el laberintet on fa cap.
*
Mes gemegar-hi, això rai que mai Lleixes els jocs de la misèria I de l'agitanament per als Miserables i els agitanats Gemegaires traïdors qui Fruïu com trossos de sapastrots Amb els jocs de gitans — tortures Bares i eixangueres d'animals D'allò pus nobles i comcals — cacofonies dementre que Hom trepitja escarbats gemegant Lletjor a dojo i criminalitat Lluny de la gernació mesella Amb un llapis, bruixot, pots volar.
*
Trobes un arbre, és a dir, una ombra Dessota un baobab esponerós totdéu ja ens refem.
*
Qui, ara que cap forat no em serva Ni molla de llac, que amb cada trau Eixarreït i nervi esllenegat Rac fet malbé, cuacremat, badoc Davant l'escòria que esdevinc— Quin lacai no em duu un sellonet Tot ple d'aigua fresqueta de la font? L'arengaré tantost, quan, esquerat Ja em vegi mitja orella. "Vós", faré "Qui, nasfí com el savi, guiat només Pel més lleu esclau, rastrejàreu damunt La sorra les romanalles del meu Escataineig ans escarboteig, sou D'allò pus dotat, em fa, per ço de Treure'm d'aquest continu rodament De cap ans del degenerament on anc Com en parany d'esmolades espases Feixuc com orifany, no m'hauria D'haver estrompat". Respon l'armenter—
"Ves, és que dec conèixer com eixuguen Les ganyes els embats del migjorn ans Del llebeig, vet ací per què el càntir El meu obsequi per a les masses Esgarriades, bé que — sabeu, cavà? — Sempre hi ha arreu massa de masses" Prou, prou, faig, tort, molt a la voreta Del col·lapse, "Ara que — oi? — soliu Cap altra jugadriu no us veu per ço De suggerir's a vós, d'on en deveu Patir com el psicòpata qui es penja Tret, és clar, que ja us n'aconhortin prou Les cabres", on tot foren mastegots Sobtats. "Temps ha us hauria estrupat Només de veure-us, mes ara som molt més Civilitzats; ei, veniu a banyâ-us A la probàtica, som-hi, vós i eu I les querrines; hi ha prou eixaure Per a tots plegats."
*
Enllestit l'estrup, els peus Al pou, l'esquena a la soca Eixams hostils, flagells De llagosts, maleïts botaires Delmats incessantment Com jugadors fallits Marro ranci de psocòpters Em rosega el pergamí.
*
Fiblons, l'oasi en vessa Emplegada vermina Qui tot ho interromp N'esdevinc tostemps relapse Quan hauria d'escunçar'm en ple reat Vespes-xanes, borinots Tèrmits, teraranyes Melitxes, centpeus Porquets, sabaterets Tots volen, punyents Clavar'm llurs atzeps Gemegaires, místics Censuraires, xarnecs Se'm desarien pel paltruu Com si els fos llenya Corrompuda a caire De volcà Amb llurs sangs hom en fa Tinta grogosa I aigualidament vermella Amb becs sobtosos De picots i

martellaires Tòs-rogets, tornaré A escriure un pèl ans D'espitxar-la — morin Els coprostàtics, visquin Els catalonians.
*
Xiulant-xiulant, em queia La nit dessobre.
*
El cap de mort al capdavant De la meua darrera barca Sallant entre els vespers Somreia benigne, coexistent Al ritme dels himnes cults De la mort que li xiulava. Ans de filtrar'ns per aquest Envitricoll darrer Comoneixc els polls i tots Els patògens qui em vexen Una de dues — o foteu el camp Ara o perirem ensems On amoixats, gronxats Pels trons i llamps dels cants De bressol del geòmetra Qui amb els plectres dels seus dits Abrinats ens dibuixa, part Damunt el cuir maladobat De la pell, noves beceroles Afluixem les boixes i Ens hi lleixem anar.
*
Unglallong es ventava Escalaixaments de polls Qui l'estiomenaven tot Si mai tornés a veure l'alba Quin altre desconhort ja No li fóra tot plegat Posseït per molts milions D'ens més petitons Com comonir'n d'un en un Llurs esperits?
Amb qui raonaràs? Masses pertot, fins a l'agre Del desert Fins al cor del teu cor I et pretenies, il·lús Sol.
*
Re, tret de la pols sobtada Amb ulls botits d'escarbat Albira com se li atansa El genet, ah, la geneta [Era una dona — ratolins adorívols Part dessota el setí del seu vestit De porpra molt cenyit, totalment pla Sense cinyells ni fermalls de cap mena] A tot estrop, se li presenta A caire la geneta, òrbites De ximecs envolten l'estelló Esbufegat, seuós, suós "Ei, l'exoftàlmic", se li adreça Rudement, i tanmateix tan gentil I de gençor infosa ans claferta "No sabríeu pas on trobaria Crustacis, exemplars exòtics ans Teratològics de la nècsia Dels quals col·leccion amb furor Ans amb boig desig de trofeus ans De triomfs, i sense plànyê-hi tributs Ni que fossin de caire — llassa, oi? — Veneri, us dic, i enllestíssiu car Cada moment m'és clau, i doncs endoll Disparat que nodreix el propvinent" "Galants mercès, ni que només fossin Pel fet d'havê-us denyat de demanar'm re De creure'm deny d'ésser — dea, per vós! — Demanat... tant se val, quelcom, oital Ja ho sé: crancs! A fe, nogensmenys Que fèieu cap al bon indret; per a donar'n I vendre'n no en dec heure i tot Crancs qui em roseguen les cordes Harmòniques de l'existència, ço és, és Clar, a punt d'estrompar'm com titella Fallit, despès, repapiejaire a tot Estrop, i, per tota lleterada Al monyó, únicament de debò cendra — Galdós, ja us garanteixc; ara Com cada color, i doncs cada paraula Cada bestioleta pot desplaçar'n De la composició que em compon Totes les altres i refer el quadre Que sóc; cada bestioleta és Com cada mot i color Potencialment cabdal, ço és Pot, tota sola, decidir ton destí Per xò li caldria occir-les totes qui Volgués romandre pur i esclet I impol·lut", on la cavalcadriu Alterosa li féu: "Silenci d'orb Us sent predicar, mestre; lliçoneta D'ermità; no us en voldré pas cap Ja ho veig, bestiola massa cara Car pelar'n una de sola podria Fotre-us en orris la resta del bugat."
*
De gernacions promíscues N'embolic amb escorça minsa Els cossers orgasmes Bombolles celíaques Pertot n'embruten el liquen Al bec de l'estarloc N'apunten xàfecs.
*
Lleig i boig d'agoludam com un insecte D'un nus a la panxa vull tastar'n el nèctar

Més avesat, m'adreçaré a l'esfínter La llengua saburral hi passarà la pinta On és més fi és prou on més s'estarrufa Del vostre cony tan xop meravellós nenúfar Hi sóc bon peix d'argent, de lluents escates Qui ned mestrívol dins cadascun dels cràters Si de primer us sobrevol com helicòpter Tantost us m'hi afon, en vós hom m'hi coopta Demostra a bastament que ferm és mon caràcter El fet inoït que gaudeixc del fer impacte Almoinera rai, sé que en veniu de mena Per xò us estenc ben tibat l'hipotènar Us prec, deessa, que no feu com qui em llença Abans tasteu-me, fet secalló pel càncer Tinc un tast belleu més dolç, talment com pansa.
*
Ajornéssiu, doncs, la partença; l'hoste Hostaler us és, qui us serveix llúpies de zòster Combreguéssiu en greal de mos ous espremuts Grius, opinics, calcatrius i cutibuts Em vénen a l'esment si us esment pel nom Car colcadriu sou qui colqueu damunt tothom Inclosos règuls, basiliscs, menairons Berruguets, simiots — folles supersticions De ninotells pollosos i d'altres caps De mort.
*
Espellat, per clamídies borni, i a tort Allevat de crims de bala, caçat fort I arreu per totdéu a estonetes begudes Confesséssim'ns-e sens recances degudes Bones amigues, totes dues ben càndies No pas aïllades aital Groenlàndies Cascuna a un bec de món i la qui es planti és Més enze encara; a mi ni em calen llànties Per a cercâ'us i veure-m'hi, de piohèmies Ja en duc pler pell i roba; si a acadèmies Cap Diògenes no reïx a conèixê'us el nom, eh? Ben alt crid: trobada us haig, sou el meu home!
Això és la fi, dea, aitanta és l'atracció Preneu's-ho pel carès o accepció Que pus us llegui: som carn de la mateixa Nova substància: ens quimèric qui bleixa Més allerat com més s'hi fica, u i enterc Sens fanalet xàntic ni amb làser no us cerc Us trob tal qual, amb clots, a mà, tota de llum Fosc eu, amant, cabent pertot, perfent volum Casem i som-hi; no em romanen ni temps Ni salut, ni mitjans (guaiteu-me els tremps Rúptils d'ambdòs ulls) per a revisions fútils Hi vaig de vaitot, amb corretges inconsútils.
*
Deessa, pietat, no us em fugíssiu pas És encar d'hora, poc és temps anc d'aquedar's No volguéssiu voler'm d'animal ja perdut Qui com mot, color o idea en orri no es dut Enlloc sinó als llimbs rosegadors d'un càrrec De consciència — carnús jagut al tàrrec On esdevinc pur i esclet, car hom em menja Fins al darrer granet orgànic que em penja Ara suara us em seré buidat i el gual Del vall del mas, vostre cavall podrà passar'l Sens mullar's molleta, us em cal només pendre (Fidelitat fa'm bla d'emoció tendra) Com un drap brut, penjeu-me a la rebasta Sóc pelleringa que ferradura tasta Acabat d'haver tastat cul subitani D'estelló isnell qui trepitja el gerani Si de nit creuclaveu el marit, mon crani Tot pelat lladoncs ja us és el suppedani.
*
Un bri decebut per la seua partida Prou puc, tanmateix, de veure'm al mirall Del seu estoget dels colorets; què hi faig Amb la bronja? Ves, m'hi disfrès les nafres I emuntoris supurants fins que esdevinc Pallàs enfarinat, espantall espectral Un àngel Escuma Polsim.
*
Sovint caps de morts Em volten M'orbiten Llur Sol Els sóc.
*
Llepafils, merdosets i carrinclons Tots aqueixos mig-i-migs si-fa-no-fas Coprostàtics

alhora i catalans Morts massa vius; la contradicció Els mol —baves, polsims.
*
Genocidal spics, xarnecs genocídics Me'ls albir com en Celrà l'escèptic Qui tostemps amb clara escleròtica De cadell tot ho veu de lluny i poc diu Malrenec de renills, i aücs i brams de malparit L'en atenyen, bru reclús, bandoler a l'ombra Mai arrupit — ni de matinada.
Gosaré els afronts, perbocs Dels datspelcul qui a llurs antres molt poblats S'arrauleixen com rèptils Borinots de tabernacle de perpètues Foscors en combrec amb els retuts Potiners qui els missegen.
Ferreny al cim on oïc els bramuls Dels capdefiblons i bufaruts qui s'atansen A escombrar aqueix món d'enganyifa Dels escorxats qui es penedeixen En eixir a la borra del jorn D'haver despesa la nit de dol asseliejat A conjuminar revenges, trist malbargany Païdor balb, cap de cascalls Els gemecs que avien, com espetegoses castanyes Qui en xanques esberlívoles vacil·len El vent en canvi no em lleu de sentir'n mica.
En esteses d'esmenes s'esbargeixen els ormeigs Deleàturs pertot, en teranyines enjòlites D'atzarós escarandaix malguixós S'envolen les jaspiades ombrel·les Xerics de vents qui es guerregen Manyacs escamarlans i galeres En heroica iconografia tiraniana Cuirassats entren en lliça Tot és pols de roca forta.
*
Enfosqueix, i a aqueix forat humit Que reflecteix l'espill serè del cel Ço és, la cisterna, la pica Teranyines, rels delicades de rovell L'asclen molt compassadament Una fargalada s'escalaixa a pleret Randa de les vorades, on un gripau Legítim, ulls fits, intrigadament Triganerament, m'escandalla i recaceja Em veu escuat com ell; belleu alfarrassa Que li sóc son germà o adu la dona I que caldria tot gallard, tantost, perpetuar'n Una espècie, vós, aitan escruixidora.
"Jazz tic esbudellat", li cant, gens idoni Lleugerament esvinçat, sense gaire esme "Cantelludament m'acoltella la batuta Del proctòleg qui en dirigeix l'orquestra" Tract de ficar-hi qualcuna versemblança Estètica; així i tot dec fallir-hi, car Llordament, abans de botre enlluny Se m'escorr justament on la nafra enorme D'una altra picada de bestiola Essencial em feia tot de mal.
*
On és l'actriu amb dits com rossinyols Que esportellen avencs de delit En la meua pell ja prou irritada pels Fiblons d'àvol fiçança i verí De les bestioles nocturnes del desert Contres les quals de cap vaccí Poc havia'm sabut fornir a la bestreta? Vídua astuta, múrria, barruda (De qui la cavalcadura, amb esgarrifós Escarritx, peix les darreres espigolalles Que podé m'haurien permès de veure un altre jorn) Amb un pegat de pell de vaca negra A l'entrecuix, estatuesca, eqüestre Qui, per comptes de tiges de cotó-fluix Part damunt els mants bàjols purulents Em tires, com pellucalles a un titit Certes dades o beceroles D'on, si mai sobrevisc, galdós bé en trauré (Tot i que, com sempre, qui sobreviu, riu el darrer) A quin cau t'encaues, doncs? Au, tot t'ho perdon Torna, ets benvinguda i accepta "Fessis com eu, i, en contrasemble, ací Mon mascle; altrament, llas, passi-ho bé Mai no seràs de debò autònom Ni emancipat ni mica autosuficient" Borda i mula, totjorn baldament Poguéssiu fer-me'n qualcuna "Qui, qui?" Ansiós, per estretalls que m'ofeguen "Aquell qui elleix es pot pipar la titola (On, en molt fera riallada, el bastaix Aïnà, aücà, bragué, és clar, tot alhora) I aquella qui elleixa sap-ne prou — no fa? — de titar's la pipeta."

*
Amb volatilitat de caramellaire Em va asssetjant amunt i avall; del seu bec Llengua retràctil entra-i-surt amb sorprenent Expressivitat, d'on romanc-ne astorat, d'on Encara més a lloure l'ocell — oi? — em colpeix "Del brou de bacteris qui ets, en sop granment" Valetudinari acomiadament, en el joc d'espills Dels meus ulls, ara que encar no tombava la nit On tothom en pau clapa i es fon, l'ocell i ella Fan la mateixa cara (per què no cal córrer Gaire, és clar, car tota gallina qui et cova Ous qui adés engrellares tendeix naturalment A espicossar't), l'auca o belleu saga, on Fiu de capgròs o fui l'estaquirot, és a trenc D'acabar's, i jo no puc ni ventar la mà ni Ventar-li cap mastegot; penyora de suïcida, eh? "T'he duts també els teus petits perquè Vegin llur pare com els desertà."
*
Gens malfiat, començava el camí Tornaré, sol·lícit, a cercar'ls Aviat, tanmateix, tomba la nit La boira densa ho mulla tot Excés de giragonses, el perill Rau a l'aguait, els atzucacs Esdevenen congosts; esparpalls De grassos escarbats pertot on petj Parets a punt d'esvomegar's Fusta podrida escaguitxant-se, ep Escales de mà i escales de pedra Barrots que manquen, esglaons Molt escalabornats; carenats Llisquents tostemps un pèl massa curts Entre els ferotges desllivells Suant el fel, molt esfereït D'haver de ficar el cap per osques Portells i esvorancs de cases A trenc d'ensarronar-se'm damunt Davall la runa, dins les pregones Esquerdes, cabells enganxifats De caps de morts qui assajaren Abans meu ans debades la percaça— Gotes negres, en sóc ben xop Desfregadament, em repenj A una tàpia de toves Que cedeix de sobte i m'enfonz Del vil abandonament, xiquets La recosa angúnia.
*
"Qui, qui?" Ja ho tinc: qualcun gità De qui el tuf fastigós cuida tombar'm Se m'atansava a robar'm, i encar Li pud més fort, com mon moix adés Qui agonitzant em ragué a la falda Fins que no se'm tornà esquelet Tremolós gojat qui tems morir't De la ferum pestilent que avii Pren-me la corretja i les botes Sense llengüetes, és clar, ni cordills Enduus-te'm les claus rovellades Ans pansides del tot, això rai Ço que desclourien aumon No deu ni existir; estalvia-te'm Però, la boina — poc m'agradaria D'oblidar-me'n; dir, ara que lleu Farà cap l'estiu, que la lleg Al mascle de la família de cardines Americanes qui sent viure ça sus En aquest tell ple de franctiraires I la seua dona segurament la franctiradriu Campiona del món, car hom, ben casat Tot ho aprofita; dir, hò i encar Que a l'horitzó pampalluguejant De la plana ensum créixê-hi mon destí Bruels de lleó o ves qui—
Damunt el safareig, la sang es deseixarreeix Lentament amb el jorn del dia aquest.
*
Necessitat de raonar et fa fer vida ermita T'empeny instint propagaire al patoll promiscu (Per què, dicotomitzat, et baralles sovint tu sol) Com drac de goll pirolignós, ignívom, arrisc-ho Tot amb un petó, i em tornc fissípar o la sospita S'instal·la que mai per manguis ningú no durà dol.
*
D'herbívor vinc cropòfag; ictèric, re no em tol Aitant el poc conhort com saber'm que, malalt, visc-ho I veig-ho tot plegat pel vidre enemic que em fita Sens treva — ull xàntic i foll de la mort qui em vol Per la guerra, més que decidu, debolit; visco-Zitat avall del podrimener infecte on m'allita Born on del combat duc les de perdre, ni que quiscú Qui fos vingués amb un vaccí gens innocu, ni estols De metjarres i vils remeiers se'm dessin cita...

Damunt el farnat de l'acerb serpent per on llisc ho Han d'escunçar tot ja resolt: ni hi és ni sens tita Ni, doncs, sens futur — diran — ell qui fúrfur per mannà Ha confòs, per galter s'estreba un gep d'oraguntà I al sobrepús, criptògam, no gaire casolà Es descompon i, esporàdic, com pet de llop insà S'avia; amb estolons o tentacles de contagi Com qui sorrat o alçacavall gica que ragi Fins a buidar's, boig enllesteix l'ubic autoplagi Amb esglai de mecànics qui, en descloure el recapte S'adonen que tot motor és apte per al rapte I l'estrup ferotge durant aquell ominós dissabte Ves, doncs, tat? Tothom qui l'ullava n'ha romàs clavat Cascú, escarritxós i eburni de por, ha ocultat El dit on l'anell d'en Xiva, coent, li ha espurnejat Estrany hipogrif, jotfot, amb vit d'aitan exigu Inexistent, jurca a refer's, això és inambigu A cops vírics de bec envers tot ço que li és contigu Altrament, falòrnies, rai; com voldríem que no el Descobríssim, maleït bordet, de cloc-piu mussol A carnús tan virulent que estilet o escalpel et mol O llanceta que li afonis, ni amb cap patracol No calia atapeir'ns per a dictar'l morterol O més trit encar; doncs, gens hàbil a ressuscitar Calmem'ns-e, i ans d'homenatjar'n l'estil de procrear Sotsmetem-lo al nostre seny més mèdic, ço és, perspicu Guaitem pertot arreu, entrecuidats, gens ingenus — Aparell per què hom es reprodueix: inconspicu Doncs, som-hi, minyons, recacegéssim-lo, estrenus Pap fort, nas clos, herculis, cults, ben rituals, congrus Gens cofois, continus, trobem-lo fatu, superflu Vacu, sens ànima, un fetus de canviot, i au Sebollim-lo sots muntanyes de sofre, per ço que Cap altre moscall vironer poblar'ns-el no en sàpigui I, llas, ensems s'infongui de vehicle clonaire D'aitantes d'encomanadrius colònies horribles Maldant a imperificar'ns-e l'heretat tranquil·la.
*Em somiava amb tendres fills Em desvetll aritjolat Per hosts d'ardus paràsits.
*
Aquesta lletra que tens Haurà trigada pel cap baix Noranta-tants anys a arribar't Ni per quin biaix la reps No puc descabdellar Escateix-ho a ta despesa Man, ja sóc lluny dels maldecaps Fa pus de nou decennis que haig Ben desaparegut del tot Cansat de balafiar punts Tocava el dos.
*
Hordes de tòtils Ens encaminem cap als coralls Singlots d'àligues Senyeres avall Ocells grocs i moscs volaires Ens acomiaden silents Ningú, absolutament Ningú no ens aplaudeix Boranit, doncs, i tapeu's Colcadriu valent S'ha acabat parèixer I de fer veure; s'adhereixen A les roderes closques Pellofa, erminis Capgirats, pellisses D'advocat, ratolins Macats, lloros, becdurs Sense gàbia ni niu M'esperona el coratge Ço és, l'esperit Saber que l'èxode És si fa no fa endreçat Sortim homòdroms Espera'm com t'esper Jagut al soc del baobab On hom s'entredevora Sense rancúnia ni Infelicitat Cap dolent no ve a emmerdar'ns Si ho fem, ho fem per fer-ho Amb serena captinença D'ermità qui és de retorn Es torca la suor Amb equanimitat Amb aqueix acte aboleixc Els designis de milions Llas, que a ningú manqui Ni ara ni adés ni ja mai La flexibilitat Escaient i ben apropiada Xst, tranquils, rai; enaprés Del fruit morè, hum Ara us duré més de berenar.
*
Mecanismes rabits per qui el corrent breument S'encalla, se m'encatifa el terra de xàldigues En aqueix riu pletòric, hi pisc o enfitor A llivell curull, bombolles ben pudents.
*
Ignor el fru-fru d'ales dels muricecs Amb dents que lluen de fòsfor en la foscor Què vindreu a pipar'm aquest caminet? Em mosseguen els ulls; els conec, llefres són De

la tosca dels conductes que de dret Me'ls hi duran, hò, al baterell del cervell.
*
Xarnec — això és gosset aviciat i petarrell Qui abuixeix i ganyola per no re Ep, calma, ningú no te n'aporrina l'estranger Quant a maltractar l'enemic, això rai, només Cal dir-li el nom que, llas, ja és És a dir: coprostàtic (ecs i ecs i ecs, xiquets) Carinades i esbramecs de xarnec— Això inclou sobretot les lletanies dels botiflers Els qui se'ns victimitzen col·lectivament Ploramicosets d'allò més I ens diuen minvats i petits (Petits en relació a què, ximplets?) Quan els sent, se m'estrompa el cor com una aranya Com tombar'ls la folla fal·lera? Cadellet esquerp, mossega'ls la marrera Minsoia i enterra-me'ls-l'hi a la terra.
*
Més petit que no el meu vit? L'en voldríeu pus? Impossívol De l'heroi de l'arreçó qui era I gens naquis ni primet, sinó Gruixut i bel·lipotent com una primadona A aqueix mal bargany de canviot I d'espatllat a espollat De gratacels a enderroc, fillets Adu més: heus-ne el forat Profit negatiu De monopoli o millor: monopolla A fallida espectacular, a zero de creixement A la presó dels qui desfalquen Com si fos un altre frau extrapolat I tanmateix, això rai Re no és mai prou per a fer'm anar Contra el català No sóc pas dels qui encolomen llur fallir A la col·lectivitat Hereu d'una cultura mil·lenària Em dec, com us deveu Als hereus qui tampoc ho escamparan Ni balafiaran, comesos a la fidelitat Pel pes i la responsabilitat de l'exemple Marmessors tots plegats d'aquesta cosmogonia Molt determinada Singularitat gens feixuga ni anòmala Resplendent Et venim a cercar sempre al mateix indret Enllustrades mamelles Tombarem pàgina sense canviar D'Història Perquè volem que tot conservi Tanmateix un seny.
*
Els jorns on tota curioseta i mudada Passàreu a veure'm — un dubte em rosega No sé pas si és enyorament o recança Puc fumbre una altra antosta a aquesta estança Si a la pols que per les esberles ha entrada Hi barreig vòmits porracis; tinc la pega Del cucut post adés al cau on es nega Entre basiliscs o serps, de qui la dansa De llavis que degoten llet captrencada L'esfereeix fins al punt que néixer a cada Instant se li fa més neci i il·lusori Em veig com ratolí de laboratori Vist per les finestres brutes de la casa Com per les ulleres suades del científic Llas, quan vós hi éreu, amb rabent espasa Occíeu la brutícia; de tremp pacífic Tanmateix ferma espolseu el malefici A cops d'escombra, meravellós exercici Que em retornava sa i estalvi als meus límits.
*
Ara que poc que hi sou, el cranc trenca els límits Cap d'eixes cèl·lules no tenen caires tímids Llurs aldarulls em fan runa de caquèxia Capficat per dèries i guaitajorns íntims Poc us deia llavors: "Sou de bona nècsia" Ara és massa tard, balafiava els atots Per descomptat (deia) que és meua la basa Quan en realitat perdia banca i escots Fugíreu capjupa, mastegant la frase Sòlita del qui plega: "Ara s'hi immisceix Qui enyora el temps i espai on encar no existeix".
*
Em cremen tot el sucre com benzina Poc donc l'abast del verí amb què em vaccina Cascuna tothora amb gens de sentit pràctic Pler d'agulles corrosives d'àcid làctic Em sallen per la sang exhausta, riu d'oblits On només sura la fantasia dels vostres pits.
*
Tenebres emboirades S'hi aixeca l'espectre Finalment somric.
*

Tip de repalasses, de vescs i de tendrums D'esclafar capolls amb les dues dents que tinc M'òbric pas per la ginebreda i, nu de peus De mans, de colzes i genolls pel cigronet I l'esgardís, arrib, contrit ans encar pus Orc i esbutllofat, sarcòfag a mig pair Al cul de sac de l'atzucac que menava Al bell mig d'un cementiri. Mon rellotge Genètic deu ésser a trenc d'ejacular's I per instint, com orifany, sap on fer cap Perquè se li rearregli el peçam estort Al més aviat, sens perdre el quest per terres Desertes i criques, sens d'altres carnussos Ni farnats a l'abast; en canvi, sort en tinc Aquesta terra on rac no és gens llefega Frígida gens; tot ho accepta, adu ecs, ecs Mon cap escarransit com el cap escapçat D'un maori en vinagre; ni barbs ni acne D'aumon, més esfereïdorament l'esfagne Supurant del meu semblant cap altra Aracne Que la mort sabria'n teixir'l, aitant que jac-ne Com en coixins brodats al cel per àngels — mes Galtes galters fins, mos polsos glops de nèctar En plomissol de borinot qui m'injecta Adesiara el verí amb la pruent picada.
*
Lluita sens fi — n'esfull, neta, la pensada Que el cor, com un plom fos, sacra innocència No empeny, ans destorba, estanyant-me'n els traus On el fluix del meu voler lleixava esclaus.
*
Esquellerincs traeixen la presència Del ramat de bens i cabres, més el gos D'atura i qualque salvatgina a l'aguait Rere alguna llosa erecta — fal·liqueta Mort, totes se les empesca, hò i: com pus Iniqües, millor. Rere la llosa erecta Espii com el duler — adés molt bròfec Proctòleg i ara fort dolç quiropracte — Acarona els lletons d'algú amb un extracte Untuós de no sé pas quin remei antic Fica els elàstics ortopèdics d'un encric Al voltant de la camota d'un boc guit I infligeix l'ultratge d'uns mitjons de fil grocs Als peus d'una mare qui és a trenc de parir I del calcer no sols se'n xauta, ans gens d'adí No altreja a l'idea; doneu-li un ruble Per cada riallada que camí de l'ubla Rebrà dels éssers lliures, salvatges, nobles I li caldrà una caixa forta més dobla Que no pas la de cap dels batlles dels pobles Que oceans de rostoll enllà jeuen mig morts.
*
Tinc por que aquell ca merdacaner no m'hagi ensumat— Com el canari cec del miner, tanc els ulls i esper Perir el primer; em ragen xampanys per cada foradet Àngels de la mort, baldament que els vostre ganivets Escuncessin l'indret més letal de mantinent Corretges de transmissió, dels protohumans ençà Em criden: tanmateix massa poc, t'ho podies imaginar Com imaginares l'imatge de la teua cigala inexistent En albirar l'encric mes a la cama del boc.
*
Flaqueig, sóc enfonyat del tot al fang ensucrat D'aürt, l'euga me'n treu amb les seues ferradures escrues Animal estrenu, occeix el gos i malmet l'armenter Amb les dents als replecs del bescoll se m'enduu Al castell de l'altívola necròfila, tant se val nu I mancat del matràs, d'on, tot i que tot plegat ho escunç No gaire versemblant, com cervatell atès, ep, em gic anar.
Die Zauberpferde sind immer bereit.
*
Fiblons d'esborneiadora, ultracuidada Fiçança afaiçonaven damunt la meua pell — i alguna peça de roba enverinada Per verí molt més greu, letal, que no pas Tinya i arna bategant en rònec drap — Cràters de mel; lladre de mel a baix a la via Fosca i llarga devora l'espoliari Ben romangat, el repulsiu pigmeu En curullava l'escudella—

Rere un altre dels paravents O precàries lloses erectes Era a mig escorxar'm com la senyoreta Qui s'amaneix per al llit Quan, animal concís, euga destravada Emergeix rabassudament de rere Un altre paravent historiat I, com aquell qui ix a fer un tomb I s'esclafeix si s'urta un cuc pugnaç Trepitja a mort el ca geriàtric Qui llavors aitampoc no sebolleix I atupa de valent el nic lilaire Qui rere la llosa s'agotnava Amb quatre guitzes l'hi aplana— En acabat, ves, m'ha dut a casa vostra.
*
Penjant d'ací d'allà Com un titella esbalandrat Del cercapous esmolat De la seua ferramenta L'euga, sens ois pels penjolls Ni pelleringues del clatell Del ninot lleig qui tanmateix Blandeix, no es descarta Del seu coll de nafres Acuradament com qui gosa Les seues darreres messions Fins que no és al pedrot Del llindar de l'esfinx La qual el batzac comoneix A la porta i, tot i que li vinc Menys del matràs a violari A plec de braç, la jugadriu En fa rondar per les ruixes I randes del cercle Biològic — tots els ossos M'encrica i els sets M'esparadrapa, de mou i manera Que sembl aitantost Damunt dels coixins fresquets La mòmia infanta.
*
Veig que em compteu els nervis prefabricats. Són-hi tots? "Tots hi són." Doncs, i em treureu tost cormes i escarses? "Tost" Quan maldàveu a abstergir'm cada encet que en vitals llocs Les mapes rovellades del cercapous (amb què, amb llosc Coratge, escarritxant amb dents esmussades, amb brams De boig, el vostre brut m'hagué) m'esquincen, quin blasme M'adreçàveu que no el sentia prou bé? "Et dic tros De llúpia; d'ençà que ets tan prim, quatre ossos de tors Adu el gep se't torna només berruga; vés-ne A plegar tants com vulguis; pondre-te'n, rai, et dic, véns Amb sort, prou pots; són ous, company! En manques i et vessen De grossets; au, car t'haig sorrat amb l'embenat, no et venç Un buf, fa? Bé que així sembles només un cap tot tort De ninot dalt la picota, i si et man vine'm al trot No vull morir'm de riure, no pots negar tampoc l'art D'enfortir't l'espinada, i que aquest, no pas l'altre Torturaire, si més no se n'abstén, et diu hages-ne D'unts, sucs i humors, tant és, mocs de moscs, d'altres col·lògens I a mort ja no et destreny, ans pólvores i colorets Seguicis, alcofolls, més alçacavalls, qualque rest Flairós t'afegeix per ço que encara suris dels focs D'un gam que et fot zub-zubs fins als artells i et vol tot fosc I inútil com un gaiatell enfonzat." Les bruixes De peu de marge fan xiu-xius de vós: uix, desix-se De l'home i s'adelita amb estranys, sa malabua, arruix! "Com bona llegidora, m'hi transfereixc, afluix-ho Tot, tret dels tremolins d'anticipació; en pic Prop del chor aquell de truges merdacaneres, qui Bo i rosegant guixes, sargeixen i cusen els caps De mort de les senyeres, com subtil satèl·lit rasp Invisible els voltants; totes s'esfereeixen, tat? Ximecs i escatxics de gàrgares quan hom intenta A trenc de croada, de covar el sometent; velluts Que a cada gargamelló esclaten de sang, gens venust Engruixit i fer cascun, com renòs que cap vaccí Aitampoc no hauria pas guarit; llassa, ni un pessic D'esperança; tot debades, car, qui gemega, és clar Ja ha rebut; escanyades ara et rauen, les colra La lluna damunt la sorra, ja cridaren totes Llur darrer altafulla; tossols i puigs amunt, fot-se — cascuna de llurs ànimes damnades, en fenre L'airecel — del xaró (déu les perdó), i són a l'infern" Ep, m'aixequeu la camisa que no duc; us penseu Que no haig vist mai cul en finestra, se suspèn, sua Febrosament i, per ço de fer-hi feina, adu Es desfà en llàgrimes d'enyor; tot plegat adscric-ho A la vostra fal·lera pel joc. "Folgues, però, rai — Tanmateix poc te n'adones dels anys de cabòria Que has despesos, sol i orc a Sol i serena, sense Amics ni veïns, tostemps lluny i fora; dotzenes De puretes s'escolaren; el foteral

sencer Ningú no s'atansa a la vorada; qui per xancre Qui per d'altres vils anticors a figues i moixons Com floquets de segó, mesquins antics, menys que això són — lliurats a curulls lliuradors al sac de la Seca Ells qui, addictius a centúries, abstinguts s'han del sac Del sés i del del cony d'ençà de sempre. L'anàlisi Primfilada i pregona del cas donaria ales A rum-rums d'enrònies endenyades; enraonen Ans d'anar al sot, que, amb ulls de fang, tothom se n'adona Rere els trencapedres dels termenals, d'un obsedit A propagar's — com un capoll amb peus (pots burxâ-t'hi A veure què en surt) — criptògam, per mous ben estranys, fan A espores enjòlites de verí, qui sap, agaf-ne Per les fulles, en fa tant de temps, ves, jo ja m'entenc" I balleu sola? Ací m'atur, qui s'ho creu? M'entequen Aitants de malritmes sots la pell que poc puc fê-ho Amb vós, tot i que un feliç desfici m'hi afua Father Cecil and Sister Celia (fra Sèssil i sor Cagalló, oi?) abstinència em manen, ambdòs força Insobreseívols ans de seny apodíctic, car Aitan embolicat, tron abdicat, tret que cara Avall no ho faci, a canfelip aitampoc no m'hi cal Anar a petar; i encar, pacient, no sé pas, és clar Quina mena de metamorfosi espereu que se'm Malcuini dins l'embenat; que els crancs m'escuïn d'esme Ja és prou fotut; ara, que ens hi tanqueu de ferm, astuts D'ells i mesquí d'eu, en gàbia atroç, d'on amb cap tust Que eztibi ni burxada de dins estant, prou no faig Com pany d'interruptors atès pel llamp, sinó fer ja Que encara em devorin amb pus devoció; botí De pirata dec semblar, ara que al malpàs, desoït Per la tripulació, fuig de l'escena a sebollir'm En illot de malamort; així no puc 'nar enlloc; m'hi Podreixc; fa feredat, mestressa, oi, fins a quin punt—
El vagabund vol fanal i bolic, sols disputen Qualcuns la gruixària del darrer; guaiteu, mes jo Sóc només un bolic tot sencer, estic sense el goig De veure'm home estort, amb els turmells no pas raguts Per cormes ni amb cap dogal que em torç, devers un agre O gust inic i contrari, el coll; sé que em voleu gras Vermell i perfumat, mes tot us surt guerx; em glaça A lloc aquesta cuirassa o closca d'ostió on re No em vol perla, jatsia l'amagat que rac, on m'err Bon tros o em comenceu d'estòrcer, car és prou palès Que enfonyat sens gaire eixaure en enguixats, calcer D'anyell d'immolar, bàlsams, gases, benes i encrics Encara em faig malbé més, caquèctic, groc, és un risc Greu d'ensumar'm, d'úlceres noves tothora sóc-ne Hereu; eu, amb el bri d'albir que em permeteu responc Que d'aquest orc ocre ja en tinc prou. "De desagraïts En vessa, prou és sabut; per l'ambre et veus; desa't, trist Neteja't les ulleres, posa't les de vidre clar Ets, quan t'escunç, un pany ronyós, esbalandrat, fecal De carrinclons ex-vots; t'adob, t'apedaç i et junyc Amb matemàtica gelosia, i el vell encuny Segueixc arreu; ni esbotzall ni entec del motllo s'esmuny Pouc a les rels, als tolls i als recers del record, munyc-ho Tot, fotos, espills, àlbums, raigs ics, robes d'armari Adu muntures d'ulleres, fins que guaita, mira Si fa no fa ja el tinc, tot el vaixell dins l'ampolla Dic; malaguanyat broc escalabornat, cap puell Ni piu més, però, no manca i, tot i que de pronòstic El veig, si puc evitar que ningú altri me l'osqui Encar trob que espatllat com ve el rehabilitaré Del tot si fot no fot. Prou sé que ets un pèl aeri I que et plau com al sull merlot de trenar les cordes De les melodies que duus, queloni, a l'escorça De la pell com plectres o llosardes imbricades Tothom tendeix al seu agre i el teu entre dacsa I blat vivaç i dalles i urpes i ous de serps i banyam Deu raure; no pas amb babuïns cults qui fan: bany-me En bombolles roses car lleu em toca de prémer — i, finestra endins, aquell qui prem primer més preem D'ençà cascú de la seua, tots els altres." Doncs si ho Sabeu, què espereu a estòrcer aquest vostre cranc mansoi A talls d'estisores?
"Pardal golafre, això et volia Dir: que, ans d'evaginar't de la gàbia, com vols, ai Que

no tractéssim d'adobar't les ales; tan bufó Com érets abans, i ara, pobrissó crustaci pitof Massa entostassadament ultracuidat, què faràs Enlaire? Com garranyic de xiulet, quina farsa I en contrasemble quin ultratge tampoc no fores Pel cel — t'hi esbutllofes, llufaire, a reacció, força Irrisori, gens virtuós, i tothom s'hi pixa Ultra tapar's les orelles, els pinyols d'esbiaix Els ulls fent-los baldufa, les dents d'escarritx cosser—
—Ganyotes de fàstic, rai; reneguen: qui t'escués També de part de coll, et maleeixen: això no és pas Volar, això és fer lleig pel món; a tots ops, qui t'escapça No ho fa prou, maleixelat; se'n lleixava el tros més gros Sols se't salven els peus; turmells amunt (és greu, açò) Ets un farnat ofenós de penjolls, barballeres Crestes, carúncules... Sols empès en joli, llassa Pel pinyol en fals, oi, vull dir, el gall estireganyat Penell elèctric que colca els llamps amb què han d'encetar Ans de gavanyar climes i cels els déus dels aires Irats en veure per les ones del so vair i sa Monstres esquerps fent-hi tentines, de sorolls formats Esfereïdors, gori-goris i glop-glops d'un rast De titots massa sorrats pels cactus sagnants i sems De l'excrescència excrementícia, grinyols d'esme Molt cacofònics, de merlot letàrgic i vespral De sobte, ah, atès a l'ala; i doncs prou parlar Prou cal, ça com lla, abans no t'obrir'm, tova a tova L'ou si fa no fa antropomòrfic on un mostassaf T'ha ficat, perquè érets naquis i il·lícit, font d'entecs I de contagis de què ni vaccí no hi ha, dantesc Barreig de verins en forma d'home duits i concentrats Dic, prou cal que una estoneta t'amanim en contrast—
—Al joc molecular duies totes les de perdre Fretures d'uns jornets sense ansietats, en plecs de per Riure endarrerit ans arrecerat; molt més et val Que no en sofres de malalt, en llençols de manefla Infermera viure, i amb manxetes i termòmetres Això, rai; sabatera de l'ànima és ta mestressa Recorda hò i més com a trenc d'últim estrup t'hem salvat I doncs, ca, faràs'ns bondat, car et volem sens falta Al capdavall ben calçat."
Amb embenat de mòmia Veig, estrany condó. Anireu amb compte, o sinó ni mai Aquesta és la qüestió: em titlleu de vit gegantí... Oh, per les dolces ones del so s'engega la nit S'acoloreix la tenebra amb moscs volaires d'amor Us conec de quelcom, us conec de vista o de nom Això sé, però, que a tothom el vostre forat humit Diu-li, badat i franc i tremolenc: fum-t'hi, fum-t'hi... Xarnera fina de suor de flaire, hi agonitza El cranc salvatge, mutilat i enamorós del jazz "Atanseu-vos-em, marit, i estalvieu-vos-em el baf Cordes del so, s'hi congria el rou — rapsòdia blava..."
*
S'adorm en jazz com cada nit Net de trascor i d'angúnia Hi és sovint l'atlant petit Qui sosté sense rancúnia Dúctils replecs de trau humit Pètals mollencs de petúnia De flors de penombres i oblit.
*
Porprats velluts de lluna llunya Hi rau en ressorts i impunit Terra dels somnis, Impúnia Viu-hi com vol, ert o pansit Jagut en era d'almúnia Porró al costat, cap pes al pit I l'armenter i sa pecúnia Llurs bels i brums, flautes d'oblit.
*
Bruns i bells, fruits de Morúnia A trenc de trau. Fa l'adormit Esperançat — "per a tu n'hi ha" Li'n diran, del forat humit De bat a bat, "fum-n'hi, fum-n'hi, ah! Ans que, despert, torni el neguit Que et colla a la vil calúmnia Que ets disparèunic, hò i sens vit" Conhort del jazz, qui l'enruni ha Fos el so dolç del dolç oblit.
*

Heu dites bruixes, cavà? Així mateix la sogra?
“Ah, els anys se l’enduien. Us empipa gaire?”
Gens, gens, gens. Jazz tic bé així, jazz tic bé així. Gens, gens, jazz.
*
I en gençor et bellugues com la nit que no agonitza En cels serens i climes sans; de llum i fosca mig I mig se’t barregen alhora cos i coratge I ara véns tendra com la tenebra, dona, a besar’m Somrius part dessota el nas i les ungles de la mà Trefugen, es basquegen, s’allargassen, règees A esgarrapar’m el pericarpi blindat, sens reixa On hermèticament se’m fa malbé ans fon el pinyol — pol·luït per l’emoció, s’erosiona, on giny-lo Tost convertit en menys que no ànima de ximpanzè Ni canviot; ans veig-lo cor d’una ameba qui anès Amorfament engreixant’s de carnús pus i pus llord I en contrasemble covés ensems i país el lladre Gros, doncs, de la meua personalitat, monstre el qual Qualque jorn, desclòs o cagat, vector vehicular Endavant, amb urpes, botris, cilis, usurpant-me Nom i cos, te’m vindrà nitament a visitar ans te’m Voldrà engalzar un alficòs descominal i que en cap Eixaure va balder — et desballesta ans estripa L’esquelet, cada os bitlla tombada ans a l’escapça “Ni per a vós, home, el temps no s’escola debades” A trencar’m la closca maldes ans barganyes Gens innocent ni carallot; vols que de la capsa O corn de Pandora, on, menys d’esperança, coc en mals De tot caire, foti el camp, i, llavors, bé que massa el Tenim vist, jo i mos ulls, també mos entrevins vegin El Sol. Mòrbida bòfega amb potes, molla Eugeni Malreeixit, renoc immens qui del seu embolcall Eixarreït ix amb el vernís de la despulla Virulentament asclat, glauc gamadiu que encar Regalimós dels sangtraïts molt repugnants que entre Els replecs del clatell les dents de la ferramenta Aitan fera de l’euga amb esquírria li han menat Adu només d’ensumar’l ja li fan figa al voltant La pugó i els de més dels microbis qui piloten Orbament per la suau marinada. No ho sé pas Guaita’m, si dius que tens l’estómac prou fort, l’escorça— Butllofes i llúpies pertot, lluents i roents Com perennes ans perpetus galzerans; fuig, ens t’ Esclataran als ulls si a torpedinar’ls te m’ Atanses a mastegots maletzibats; amb ast, me ’n fotràs un tacó i tanmateix no podràs trencar (Hi gos, alt, messions) el guix de l’encric que en sac De mort em manté; aquest baldufari de sarcòfag On, a ops de bruixots o metges, em captures, colga Com càpsula d’època, les meues memòries Les quals, com qualsevol altre amulet o pòlissa En cibori de podridor, en ostensori amb fel I pàncrees, es gangrena — i tot altre òrgan feble I fer, fins ara il·lès, també. “Mes enraoneu De càpsules hermètiques ans no pas de nua Fusta, mes de metall inalterable, on es desa Tot com aquell qui diu d’empertostemps; de pàncrees Ni de fels, parlem-ne: em fa que l’airet marítim Salat, només us pot anar bé: tant per al ritme Somàtic com per al del coratge. La costa, cavà? Excursions a tot alt, adu, filla, en batiscaf” Malabua, però! És com si vols encapsular Ja no pas un riu, un Flegetont: torrent sense gual On totes les malalties bullen en sang, la sang Que fins ara han perduda tots els morts! Tip de sagnar De perdre els sucs de bufetes que com més anem més S’eslleneguen i escaguitxen, boterut, ja no em sé A qui adreçar que em faci ni molla de cas, car vós Cavanet, senyora? Vós us agradeu en presó De veure’m ans heure’m, prou que us conec dels anys ençà “Moixonet malparit i golut no pas de fenàs Ni de pellucalles de ric, ans, llas, de llibertat — Fotrem goig, balbuç, si t’hem de sentir gaire cantar Car, sovint, sobretot quan t’emprenyes, tots els arquets Amb què fas vibrar les cordes de la veu — oi, aquest Violí d’on acompanyes els missatges pòstums Dels teus histerismes pecs (i naltres rai si tossim Enmig de la samfaina d’estrèpits) — m’hi jug

que el test Més gros no deu pas fer el tros d'uns escuradents curtets Ni adu, trencats en escruix, la mida del dit al cul Que et fica el proctòleg. Doncs, pobrissó pardal d'iglú Qui s'engelabreix i, sobre, sense de cuc ni un tast Car li manca adu el de l'entrecuix (pus els untats Benamanits, del somni), ja es mor de gana, ves com Li'n treurem, i d'aqueix trencacoll? Cridem l'èskimo!"
*
L'infermer de boigs, suara convocat, l'apavaiga A cops d'arpó. Cada fiblada de tranquil·litzant A la caròtida li duu embats violents de pau— Quan s'ensorra, la catifa li par jungla vessant D'esponera, on ell roman, supí, el cimbell cridaner Qui atrau els entomòlegs, els bisbe-trempats i els arquers.
*
Hi ha els amfitrions qui creuen que ho coneixen tot Hi ha els vaixells que creuen els oceans Hi ha vaixells amb pler de creus La Terra, vaixell Cementiri Que creua Els cels.
*
Si per qualque equivocació Aombres Na Nèmesi Ramnusi Encén alimares d'angúnia Perquès s'hi atansin Com volves de vil·là pel torniol atretes A plorar-hi Bruixes.
*
Crebant filferros eriçats Assats enfollit i fort bast Ganyolant que prou d'embuts Fuig, isnell, de l'èskimo robust No contrastant la caquèxia S'estorç d'arpó i d'atzagai Amb força de coratge i amb El guix, que pel que en sabem Li fa de fera cuirassa S'esgarrinxa el cuir del nas I, com en Capó, galtaesquerdat N'ix tanmateix sens pus proferta Ni regal de greu recança La qüestió: que se n'anàs Home sencer i no pas naquis Car sols és de bona nacsi Hom lliure, ço és hom tot ple A desgrat que més d'un pèl O ja tot un re li manqués Idò, cap essència anc se Li farà aitan necessari— Llibertat vol dir que ahir Pots fer lligar amb la Histori Que més et plagui de fer't oir No pas dependre del lloure De muller, d'escarceller De feixista i romançaire Com escarràs de petrolier Lluert en gàbia de tieta O tit mesquí qui fa el soldat.
*
L'horabaixa és hora del naufraig— Quan, perquè de córrer s'uja S'ajeu vora una soca eixuta L'esglai (ja és asexuat) Anorc el torna, o si més no Li duu les turmes qui sap on Canó amunt, a fê-li de batall D'alarma i de baratlla Pel cervell esborneiat Maleita hora beneita Dos pudents de la gurrípia Li surten de trascantó Un li etziba el canonot L'altre fa: fort, estreba-hi Per a despullar'l del guix I millor poder'l atupar així.
*
Ara el saig feixuc li mostra el xap El xèrif alat la xapa I els entorxats a la gorra Ell hi llença un feble esguard I al saig del carall grassonet I menut que sens gens d'onta Se li pixa a l'esquerda (Malabesti malesquerada Aviciat, fart com monsényer Repel·lent, cruel, sense seny I a qui pleveix odi indivís) Se'l guaita amb fàstic i desfici.
*
L'han tractat com un vil trast D'escàpol de gàbia d'orats On gavanya espill i hamaca De fer's un trep elleix amb un mac De cada ordre confondre'n el so I òlim de criminal perillós Per xò hom l'ha esterilitzat Ço és, tallat arran la tita (Mentre el xèrif el copdepunyeix) Hom no li'n lleixa ni una inxa I pixa per un trauet Ep, ni a pipeta de flauta De dona no li puja allò Que encar li roman damunt el goll Dels dos botons que no el fan apte A fer, però, en cap cony cap àpat—

On el saig molt s'hi esclafeix Mentre el xèrif de fet el linxa I, amb ulls burells com el vestit Que vesteixen i com de besti Qui saliveja tot glaçats Se li posa sovint a l'abast I falleix el batzac a cient On l'ermità re no fa, quiet Prou sap que l'altre l'arrameix A tornar-se'n, vol merèixer Doncs, una excusa per a occir'l Del tot, com tot pudent és enclí A fotre tastost com li lleu—
En escorcollar'l, un clauer Volen trobar-li: els qui et roben De dignitat (i et tornen borni A puntades), bord i lladre Sempre et volen. Oneja el llard Del saig quan el sergent fa: som-hi Ara ets foll, cabrit fores òlim Com et coneixem, coneix-te! On l'algutzir s'ha desfaixat Ans descordat; mentre se'm pixa El sergent, qui més que bardaix S'aesma filòsof, a tesa M'atacona, en putes dees S'empara tot aixafant-me— Se'n riu l'altre: infantem Un afoll, i mai no diu: afluixi—
Se'n paira, prou ho té flix L'hi porta fluixa si m'occeix L'inic qui el mana; a la cuixa Pus de greix, als sacsons pus de gas—
L'únic per què li obra l'excusa De cervell o nyap del cap, tosc I flonjo, que voldria amb tocs De fanfara, i goigs flòrids i escaig En escruix tot trepitjar Amb la fi reprenc l'inici De jove us la jurí, l'inic I l'incult, coprostàtics d'ofici La fal·làcia de l'infeliç Galdós destí: per pàtria Malapell, i estripada rai Us donen, i dins, ni darrere Ni davant, re no hi ha; darrer Comiat: ambdòs ja us foteran Cridem, i sempre: eterna Mort als qui s'encastellufegen i encoprostatifiquen Visquin tostemps els catalans.
*
Gicat belleu per mort, quina puixança No m'envaeix quan ja no ensum pels voltants Llurs ganyes de malparits ni ganyotes de bajans Baldat de valent, i tanmateix amb quina hilaritat Mitgesmerdes fillsdeputes, no em grapeig ni compt De quines peces encar no romanc si fa no fa muntat L'ull burell, curull de mal fel, ha guillat enllà De la pollancreda; sóc el puput llarguerut i maldestre Qui el voltor maligne i fred ha estalviat O si més no no ha devorat del tot per un oi i un malgust D'allò més esgarrifós que tot de sobte l'ha estavellat Se n'anava tragitós, orxegant, amb el fel a mig sobreexir I amb l'hipopòtama pallús darrere bo i demanant-li què Pot-li proferir: un cigaló, un cigar, els llavis, l'esfínter?
Sóc el puput qui vola part damunt de les capçanes Dels polls pus alçurats i amenaçadors De por del vent no en tinc pas molla; ambdòs fem u i se m'enduu Encar més lluny cada bocí de rebuig que se m'encastava Obsedit i sovint a l'insabuda; al contrari, obr Totes les ascles de bat a bat, per ço que els flats De la ventegada em netegin part dedins així mateix Com una casa que es vol nua i essencial Com un avió fantasma sense fòtils, reblert d'espai Totalment escombrat d'anderris i de tarararats finestres avall Sempre hi vull càpiguer, desempallegat, re part damunt Re part davall, com el cor d'una muntanya amb una cova Que la trauca de vessant a vessant Atzagaia adreçada, dit del fat M'hi empal, em regira, calaix sense secrets Taüt sense mort, corpenta sense òrgans Cap de mort sense verms Fonament, fonament Fonament i prou, fonament.
*
Cau en un clot a veure-hi En Plutó Col·lapse vodevilesc: vernís de paradís Que vola en mil escalaborns i bocinets Larves i escarbats en llurs caus i nius Rels entortolligades d'orquídies, ullals Fossilitzats, trilobits i les venes de foc Als sílexs — el mitjà ja és el missatge D'heli volàtil l'escatxiga, en esfigassar's Cada cassanella; en esllenegar's cada falguera Que el deixuplinen amb oli càustic li és vijares Ei, i ara com eixir-ne? Perd l'agre de la natura Si els seus estadants el botxinegen Desdeny de llimacs qui l'escopinen; cargols Més dinàmics qui s'eixoren janglant I

l'escarneixen, és clar, amb crits de: banyes Banyes; dements nadius subterranis Tartranys i adu llangardaixos se li espixen Escuen, migtrenquen i tanmateix tornen a fer's Créixer cues, bisbes, cossos; serps armades Amb cólls per corbates, ec-les empassant-se Indivís, el tòtil i la granota Al cap de setze nits (som a disset de juliol De mil nou-cents cinquanta-u), assoleix de capllevar Enmig d'un dia de jorn assolellat; enllà De l'esgardís, ben a prop seu, pot ullar el festeig De dos geperuts, llurs ormeigs periclitant Entre escumes i bombolles de sedes fisiològiques Estrany compromís: és com veure cardar Bellmarins lluents de greix amb manatís molt bufones Satiret de pa sucat, diana de secà El rabeix i fada el fitó bategós i coruscant Del joc concís de colibrís i petúnies De pipís i fufes, de tubs i tubuladures I ou com el geperut retreu a la geperuda "Tu i els teus fotuts parents! Amb tanta de gentalla A casa meua hi esdevinc de més" I ella li respon: "Això és tot el que vens?" "Venc també geps fictes, oi, de postís" "I s'escarranseixen?" "Qui?" "Qui cony Els geps." "S'escarranseixen, hò, una miqueta Amb cada bugada o rentada a fons o estubada Fins al punt que al cap de cinc o sis mil Rentades (depèn de l'intensitat d'aigües i sabons) Adquireixes l'enorme plaer d'esdevenir de bell nou Dona o home sense gep." On la joliua manatí Per comptes d'escarxofar-s'hi i escunçar-s'hi millor S'enfosqueix i es tiba tota i, sobtadament i cossera S'escarafalla molt, allarga devers l'ermità Soliu i a mig sebollir el tarot proboscidi I li fica com aquell qui diu l'ungla d'un monyó A l'ull, alhora que esgaripa: "I ara apedreguéssim El camell gamarús qui impunidament ens espia!"
*
Deu dur dol per elleix, esquenajup Massa carregat per pler de verdancs Porprats, bofegats ulls de vellut, bonys Treps tasconats encar amb escalaborns De macs, estigmes embastats per ungles Repleguívoles de tigressa gens Enlluernada per l'arronyacat Espectre peristàltic, de qui el pliu No gaire convençut fou de mai no Conquerir cap bé paral·lel on l'u- Nitat ja li omplia les necessitats "Hò i: de dos ulls, només un m'hi veu gens" D'on feia avinent que en realitat només N'havia vista, de l'escena, un tros Comcaleret, ço és, la justa meitat "Vostè comprèn: com tot hermafrodita De debò, no és pas que pugui gaudir Per doble partida, ans, pus tost, amb Menys de la meitat de mig aparell Si fa no fa, és a dir, al capdavall Com aquell qui diu, amb no cap, em veig En contrasemble molt limitat; si ara S'esdevenia una tronada, mare (!) Eu qui anc no haig cagat alhora amb ningú Ni tampoc me l'haig pelada sinó sol Tantost, en menys de cap estona, envides En acabat de percebre el perifèric Tremoloret del primer retruny, ja us ben Jur que (si us plau no en preguéssiu pas gaire Susany, tot el nelet pertany a una fi- Ziologia, ah, llas, eixelebradament Emasculada), diarreic, us em... Ep Ja hi som!" La geperudeta qui a cops De bastó l'atupava ans cercava belleu De tudar'l del tot, però, tothora Un cas con un cabàs, d'on era palès Que el mesquí esfoiregat, si en acabat N'havia de treure l'entec, tampoc No s'havia de veure unes orelles Gaire senceretes — viu, encara rai Mes, manoi, en quines condicions.
*
Tartrany a qui el xàfec negava el niu Ixc i m'embranc per atzucacs on tot és Ciment, quitrà i toll oliós; xollat A la xinxola (banal subproducte De la general caquèxia), silent M'esllapís enlluny del clot on defequí—
Per ço de no esgarrinxar'm a l'esgardís Faig botets rucs damunt el fang; amb instint D'autòmat, peonc cap a les tombes, cuc Virtuós, de qui les protagòniques Ganyotes i els peristàltics, nounats Enravenxinaments el pinten sovint Com si, revera, executés

qualque sol Molt intricat de cornetí, d'on els qui Gens indulgents al seu darrere integren L'orquestra, més que més aquell qui irrita I remena la caldera i esclafeix els Platerets, voldrien enxampar-l'hi, nínxols I esclafar'l del tot; pessigollejats, fan "S'esdevenia que s'esqueia que ens Queia part damunt, d'on, ah, llassets, patac! Com moscall qui ens monegés pels traus del nas" D'on espeteguen les rialles, les ri- Alles de carnús, rialles de farnat Rialles d'enfinya, rialles, ria- Lles de cadavres, rialles de caps de morts Ben rostats per virons i saballons d'anys Ha quòndams, òlim actius, descarnadors D'orquestra de morts gens mudadets, tots llords—
Xop com els xiprers i els moixernons, xop com En Serapió, també vull arrecerar'm A l'empara d'un ninxolet ben gint ans Cunz, cundesc i curiós, deshabitat Com pus llongament millor per ningú qui Fos — ni, amb més raó, fou.
*
Senyora, pujàvem al capdamunt del xiprer més alt Com un baló tot d'una estort i efervescent d'embranzida Volí fins als límits de l'atmosfera; aitantost, però Em desumflí o si més no començí de desumflar'm i el vent Se m'emparava i em duia a esperxar'm per la cruel capçana De qualque arbre alterós, on els elements em fuetegen — ombra molt grotesca d'allò que suara fui i encar poguí Ésser. Com el pescador pallussa qui no solament perd L'ull a l'hora de llençar al riu el llinyol, ans l'ull que se li Enganxava a l'ham, i ara en penja: voltat de nervis inquiets I sagnants, fa de bell al·licient per a un peixàs de prèmit Qui alhora se li escapoleix amb ormeig i tot, ves, car el Pescaire pec pateix tan esfereïdorament que ha haguda De lleixar anar adu la canya... així eu, qui abandon, amb parts Com més anem més feixugues de cos, tota esperança. Som El cucut, ja ho haig dit, de qui la mare escollí la xagna Equivocada, la xagna qui em tortura, la xagna qui S'és volguda cirurgiana, proctòlega, quiropracta—
Sollada de carronya fins als colzes, ella i els seus fills (Qui m'han batut al fil cabdal de la desclosa), les hordes De xagnets qui com xanguet abassegadorament la ronden Tots plegats operant-me closca endins, amb podalls, destrals Rascles, garbells; amb braços espàstics, envides som nats Rampelludament m'esporguen, foten la guitza, tenaçment Anatomitzen, entre acrobàtiques espurnes i lapses De vertígens, fins que no els esdevinc, àdhuc intravenosament Pols seca de ratat trecaclosques; somriu molt criminal "Prou pots, tanmateix, cavà? També et besí ans no et matí" Fui sol en la penombra, i amb molt de compte, amb peus de plantígrad M'allunyí de la pagoda, fastiguejat de religions I cordes; ans d'anar-me'n, generós, esquerd altars amb Esquelloles i escric renecs damunt les rajoles, prego- Nament profà; només el profà, però, fa; fa senes ni re Que s'ho valgui, on "ací no hi ha rebaixa", hi tinguí escrit "Descoratgem el moltoneig; els millors-venuts sempre us Costaran de preu doblat".
*
Hò i mentrestant, ça sus, què hi fotem? Paó contrit i androgin Les membranes dedins les orelles aitan enrigidides Tens que ni el tro no sents perquè t'esglaís i doncs assagis Finalment d'estendre cues i ales escassigallades Polloses, bon tros calbes; pel que fa al gènere, indes- Criptibles. T'assetja un desglaç d'espatotxines choristes — senyoretes, espiadimonis, mosquets i efímers...
Albíxeres voldries cantar amb llurs bulbs raquidis tots Trempadets, mes et saps el cos inhàbil i el coratge Excessivament sorrat, d'on, maleïda adversitat Només et roman de bell nou despenjar't i anar't a colgar Casolà, al mateix nínxol, d'on larva eixires i on larva has De tornar; prem amb totes les potes damunt l'escorça bare I esmuny-te, sense estrompar't, fins al forat, on pedraferits I d'altres erugues

roseguen, pus pacients que no pas tu Els trencapedres.
*
T'hi rebia Na Mort, qui com ta mare, en confondre per Una noia de vidre un escurçó, et repeteix d'empertostemps "Meet the bug, and meet the bug, and meet the bug; i ara et present La cuca, et present la cuca, et present..."
*
Qui tornés, em dic, esguardant les tombes obertes i closes On us heu podrits tots plegats, als antics akelarres D'algoleja, d'on tothom havia d'eixir'n bord, senyalat O canviot; als viltinguts col·lotges d'Alcoletge, on La jugadriu i jo érem sovintet aitan bon tema De conversa. Car ara qui som ni qui sou? Re, malendreç De malracó; amb llengua de pedra tosca llep el miratge Dels bous i l'higiènic esclau que jaquien darrere ran Les flors del prat totjorn en plàcids ans plaïbles capaltards...
Ella era davall l'arbre amb el berenar narcòtic estès Encar part damunt unes estovalles que com camaleons Molt plans canviaven amb la llum; no m'aturava a consirar Els llimacs i llurs estralls perifèrics, ans tots mos senys S'agullaven a la resplendor emesa per la dominadriu Bòrnia, és a dir, vós, de qui la sola presència era prou Per a escollonir'm ans torbar'm tot; quan, badoc, fiquí els peus Al bell mig d'una de les butllofes de merda i vós aplaudíreu Jo em véu ans fiu com el mosquit esclafat pels platerets Eufònics bé que un pèl estridents; llavors, en desenganxar'ls En posâ'us les mans a les faldes, m'ensorrí en mil bocins Xemicat com xerri pertot arreu; em sacsàreu la clepsa Em fregàreu vi dolcet al polsos: tots els sedassaires I les samfaineres en foren testimonis; l'enveja Els féu rau-rau entrò que els trabucà el destí: amb un petó Mig d'esquitllèbit havíeu segellat el contracte tàcit Que d'empertostemps us m'endollava; ah, llas, mai no en sapiguí — vaccinar-me'n del verí i ni cal dir del molt més virulent D'aquell afoll de becgroc esmortuït, aquell moixonet Nonat, mesquí i desemparat qui encar i sempre treia el nas Quan ens esbatanegàveu els llavis peluts del centre Secret de la carranxa: perfecta fornícula on Com verge o deessa de devocions gairebé unànims Senyorejava el desnerit litopedi de pardal De qui el vernís formatjós (que put totjorn amb una ferum Que eixoriveix ans empoixevoleix salvatgement el zel L'arreçó o l'estre) ens envescava sens ulterior remei — atletes conyferits qui ara tentinegen entre escumes Espesses i bromeres; com esferes, adés llisament Arrodonides i tot de sobte esguerrades, cranades Escabroses, s'esfonzen tovament cau dels gastaments Endins, ja sens esme d'espolsar's cap altra esberla, taca Ni llord repèl que se'ls espelleringués per les arestes A trenc d'esllenegar's del tot, només el vostre sacre nom Els retruny encar per les boterudes bòfegues. Gens ni Molla d'histerismes, només ens sent el coll quan, tenallats Per l'insomni, recitem: Elvira, Elvira, Elviretaaee...
*
El renyaré de valent quan torni a fer cap Mon fill Llibert qui puja i baixa pel casinet dels vells Al cusc poblet coindet (apellat Noiesa Vora la segleta calma) molt germànic En la seua extremada polidesa Poc m'hi bellug gens al replà de l'escala Car la voluda antiguera amb malfiança esguarda El desconegut qui suaument relliscós Sota els frèvols pontets amb vaixellet silent S'atansava. Mig adormits, escartejant O dominotejant, amb tota dignitat Fent de ventre a llurs bolquers, et foragiten Amb les amenaces no-dites de cridar els supermans Qui els vetllen. Per xò t'esmunys Al primer recambró on astoradora Erra la brutícia i on s'amaguen els retirats Generals (els apostrategs) i el romanent del descartats Els manaré amb l'exemple i amb l'escombra Escombraré els milers de teranyines i negres aranyes Qui als cabells se

t'encasten amb una certa ferotgia Sibil·lant. Malfeiners, flascs romanen entre les llaunes buides Que celen tanmateix punxents insectes Qui n'ixen, en esclafar-les, volats (nics). Sortiré al balcó A albirar la guerra qui es manifesta al carrer Tret que engeguen ara trets al balcó La guerra era acabada i tanmateix els supermans Destruïen entre les ruïnes el mateix tanc Mantes vegades destruït, ferralla considerable Qui encara engega trets, però perquè no volem Una guerra de l'aire ens enfonyem novament a l'ou Pervers i llordíssim on les misses es diuen a cada racó Capellans de tota denominació aixequen xorques Hòsties. Semblen creure's llur Frau autodecebedor: qui elleix s'enganya Amb més convicció pot altri enganyar I amb humil mormol deman Pertot: I... I els llibres, on són? Em respon mon amic en Celrà Tosquelles Exemple d'escèptics, t'has etivocat Gamarús, de recambró. Per xò Eixim per una porta falsa Tret que sortosament l'alarma no sona Les paradetes, diu, són a tocar del Pont Gros Duu en Llibert de la maneta i em diu Com ells també de disfressar'm Amb la túnica que duu tothom Verd-groga lluent, queratinosa D'insecte anònim, i que tanmateix trascaméssim Cap-alts. Som tots plegats soldats Adusts a pas d'ofec, fins que jaquim Enrere els encarcarats monuments I entrem als suburbis dels no-permesos On les teulades són tan baixes Que amb una teula et fas un trep Els propietaris de la teulada quin esfereïment Hi tancaven un hortet de carxofes gegantines Llur única, molt honrosa, possessió I ara aquells soldats potser... Però en Celrà I jo, i adu en Llibert, ens guisem de comediants Cap por, passavolem disfressats Fenyem d'ésser com ells Però els estrafem a l'impensada D'on sovint creixen situacions Peludes d'allò pus, els contem Com ara ahir on ens la pelàvem Sota un balcó i allò equivalia a suïcidi Les vellarres de tota condició ens abocaven Galledes de corroents solucions Però de la mateixa manera que hom Hereta xacres i pors, hereta hom L'instint fugisser, i això fotérem Tret que aleshores els soldats de debò Els supermans ens havien clissats I amb fusells força acurats ens tiren Agulles al coll. Guaiteu, els dic, encara en duc Els càncers; gola plena de noses És l'instant on per trencacolls desconeguts El bòlid del baró s'aventurava a passar ràpid Per qualque dissort se li encalla enlaire Mon Llibert, convertit en papallona folla S'hi atansa, i davall, l'orquestra carxofera Com fal·lus gens púdics, enviem pudents mucílags Als dalts per enganxar-s'hi si podem Els dos insectes "Avui soparem d'animal" Exulten els magres propietaris adés tan espantadots No fareu pas, els dic, som de debò soldats I ell, el petit comediant, nan Cassigall amb pistoles On totdéu se'ns agenolla, s'estavella El baró ben lluny, del fum retorna mon fill I som-hi... Postes de Solell magnífiques Es succeeixen rere les escapçades antostes Dementre inaturables avencem.
Per un foradet del nínxol albir La patètica cal·ligrafia de l'Ull.
*
Ara baixaré del balcó on ullava caure les bombes Desorientat i ebri com els mateixos ocells sobrevivents Qui tanmateix volen torts i cap per avall Tombaré sol·lícit cap a tombs narratius més Sensats. Quan seré a la plenitud dels camps Descarregant els embalums de tant de viure Amb ma mare, les àvies, les cosines, tantes de mortes Que la memòria col, passada nogensmenys la cruïlla Arribarà l'Home-Mort, la mort feta home Al seu esportiu vermell i descapotat I traient el colze del cantó del volant per la Finestra i alhora tamborinant amb dits tranquils a l'apelfat Caire del volant, s'esperarà tot el que calgui Per què? Segurament també se'm vol endur, tot i que encara No he descarregat del tot. És En Mort un merdetes Força simpàtic, llis, llustrós, rosat La seixantena, dóna un rampeu a un ben peixat I alhora saludable

metge, o capellà, o apostrateg Vell armat ara retirat i amb una bona pensió De l'estat. Me'l guaitaré adesiara cada camí Un xic més neguitós, com ara amb els ulls li faré Discret signe que pot, si vol, atènyer la mateixa Carretera avall només agafant un Dels dos forcs on la meua es forca ans d'arribar'm A l'indret on descarrec el xorrèstic que em roman Al vehicle. S'ho pensarà amb posat nogensmenys Plaïble d'allò pus. Fins que quan ja començava De suar la gota negra, quin bleix de respir no faig En veure'l, hò, recular una mica i prendre El forc de la bona vora. Si gosava Adu li feia adéu de dalt estant, sant baró Quan passa per baix i rabent s'allunya.
*
El van trobar que envaïa un nínxol enemic Amb dits empeltats de xerracs, al guix de l'antosta Hi havia escrit: no hi ha rebaixes. I llavors l'esme El fallia, es veu, i amb ungles a bocins només Era capaç d'ensorrar's amb quatre esgarrapades Que davallaven com flingants de desmai fins a Les genives corcades del cementiri, de qui Les lloses erectes eren les dents i queixals Del drac desnerit qui de nits endrapa els maleïts Àngels del fang. L'ull de lluç del mussol sotja els vaivens Dels eixams esfereïdorament delmats; seriós Substitueix el punxa-sàrries diürn: l'ònix Opiniós del voltor. Se li fonien, com molt Antics papirs al celler oblidat del melic, ara Els darrers ratolins cargolats davall la pell Esquerdada i, mòrbid i porprat, menava cap a Uns nítols abassegadorament rosegats Les espases alterades de les mans, les potes De gall garratibades, amb dits que com claus molt Martellejats de gangalla de mànecs se li Desenvolupen monyó amunt amb eriçat desig—
Dins l'entrelluu automàtic d'un Sol despès, li era Vijares que un parell d'ombres, entrelligades per Una preguera flasca, se li atansaven a trepigs Tossudament marcials prima drecera dels horts Ençà. Ja més a prop, amb llurs veus ultracuidades Enfilaven amb feixugues agulles de sac panys Sencers de papallones de llur llorda vanitat.
*
Ras, m'encauí encar més profundament, on els vímets Fleixats de les meues costelles van guixâ'us damunt El vult humit de l'antosta vagues mots en xinès Que elementals volen dir: cel, Sol, vent, terra feraç I creix, creix, creix.
*
Eren segurs que era ben mort i nogensmenys li demanaven Rudement els patracols, que ell, és clar, poc pogué produir—
Per si fos cas tanmateix que feia comèdia i per ço, doncs Que no se'ls escapés durant la nit, que molt aterridorament Els queia damunt, li emmanillaren el turmell dret al turmell D'un mort de fresc, un mort d'eixaure gegantí i gàlib immens Fins suara d'allò més fartana, barroer i malaguanyador.
*
Dissident qui dissenteix enmig De les crueltats pus ferotges Injustificades, emergeix Tanmateix vigorós; llànties Despeses se li desprenen amb Terrabastall quan les engrapa Per ço de repenjâ's-hi; pren per Regnes algunes argolles de Taüt o de tapes de nínxol (D'on qualque mosaic voluptuós S'esfulla amb l'esforç de tracció) I colca, insistent, cap al bosc.
*
Tenallat per l'insomni i els dos cossos de mort que arrossega (Un de més d'ençà que l'hi emmanillaren amb manilles d'acer D'on prou força poc ha de romandre-li per a anc deslligâ's-en) Colca cap enllà enfora encalçat per les àvoles seqüeles—
Amb la resistència elàstica no pas del llimac, mes del circell Llença les extremitats a

barrisc, sense guaitâ's-hi gens prim I, orangutà arnat, s'entortolliga a cada projecció prou aspra Que ensopega tot ras amb tacte amatent; del ventre no pas toüt Sinó més atapeït que no mai del mort que duu afegit (ço és Al capdavall no pas propi mes aliè) — bresca de gelatines Fètides i repel·lents; ah, com enyora ara les simples bonyigues... Amb còdols escantellats, sílexs cantelluts, en trenca bocins Adesiara — esclau nociu, de qui els bocins esbarrien un Esclau nociu d'esquers, on els llops i llinxs qui l'acorralen Fan dentetes sens anc atipar's. Verds metàl·lics i lluents Grocs prèsbits i xeroftàlmics: constel·lacions endins la fosca Massa ran la terra; adu fa l'efecte que el mort, en ésser Desconfit, hò, i fet malbé del tot, espurneja com ferro— Qualque espectre oblidava la mortalla a eixamorar's damunt Les làpides del cenotafi que reia (o raïa) prop L'esca fugissera de l'osca o el roent esgardís del portell Al mur del costat per on ell cuidava guillar; apar que Abans no ixi del cementiri qualcú molt enigmàtic vulgui Comiat dar-li, o belleu (més probablement) els adéu-siaus Siguin per al seu acompanyant recós, rebec i reluctant Molt advers fet i fet a anar-li enrere i haver de fotre el camp Com un caimà mossegaire i rúfol, d'aquest aiguamort de pau — nèmesi com més anem més feixuga, albatros acromegàlic Cada camí més roent i dilatat: els ulls dels carnissers Esdevenen caos de galàxia, els carraus esvalotats de llurs Dents no presagien sinó una fi catastròfica d'univers Que s'aprima i escarranseix a tot estrop, accelerant a anys- -llum en la tenebra que no regala sinó sucs escaguitxosos De densa podridor; polpa gàstrica que es resol en bateig Molt empoixevolidor d'empoixevolits escorpins, de qui L'ambaixadriu va avençant-se-li cama amunt amb els patracols De presentació penjats leri-leri d'un ham, talment Com safranòria que de sobte sagna xemicadament Car l'heia d'un patac amb els pixats ans amb els verins al ventre...
La fiblada, però, el treia de polleguera; ara fa tombs Vessant avall, units supliciat i sacrificador en una Abraçada de mai no estroncar's; un llaurador qui els escuncés De matinada, si fos prou valent d'atansar-s'hi, aitampoc No escatiria qui dels dos consumeix l'altre; toca ferro Com aitants d'altres claupassats desnonats qui en ales geriàtriques S'arrapen a barrots de llit metàl·lic; mula i pagès passen Avant, cascú llepant el seu primer terrós de sal; l'ermità Roman al clot, enlluernat per l'astre que es filtra pel paltruu Enlaire, tot de mocs, rovell i midó (estalvia'ns la recepta Oiosa), del seu bessó siamès (plegats fan un xifòpag lleig D'allò pus: s'escau que a hores d'ara ambdòs abdòmens pateixen Les rigors orquestrals de l'atròfia vironera i són Difícils de destriar; qualsevol uròleg molt amant de Ficar dits al cul tindria amb aqueix canviot del doble cap De mort un jorn de festa major). Esbarts escadussers d'oques Travessen el cel clafert de teranyines agafalloses Que tanmateix no n'empresonen cap: les arestes de les ves Els eixos de les frontisses estrupen, estripen tot tel—
Episodi heroic que altreja noves forces al condemnat Amb sílexs esmolats comença d'escapçar el ròssec onerós... Si llavors es pot embotir el cap de turc camal endins dels Pantalons encara podrà allunyar's inconspícuament D'aquest brell envitricollat — tenaç parany que vessa de vesc... S'obsedeix a la tasca; ajupit entortolligadament Esmena només l'angle de les destralades; de sobte, prenyat Silenci: un hiat que l'atribola, ja sabeu: una menjaó Al clatell — pressent que l'alfarrassa qualcú amb ganyotes belleu de Blasme i atura, fosc, d'oferir's el boc emissari; aixeca els Ulls cap al turó xop amb la claror de les fornals i calderes Del migdia; dues siluetes d'ambre dins el groc molt viu Un parell de personatges qui l'escosien, branden el cap Amb ruflets de desaprovament: "Com ens trumfes i deceps".

No val a marrar-la, en aquest instant principal; què cal que fem? Una de dues: o em mantinc quiet, glaçat, només lleugerament Sacsat per l'oreig com un pilot de cassigalls no pas gaire Homogeni llençat per gitans, o em fic a cardar com un boig El brou de carpó i els oronells i els badalls d'aquest súcub Meu, tant se val, íncub sol·lícit, de qui la passió m'eixorba...
Desconfit, es lleixa anar: de cua d'ull, els veia remoure's Ara li cauran com una llau i l'acusaran, com els grills D'assassinat i martiri; enfonza el crani a l'entreví del seu Germà bessó i s'hi subtilitza, com el ratolí entre la palla I els cagarros de l'establia; al cap de poca estona, ou les veus Molt a prop; es coneix que de primer i de llunyet el confonien Pel màgic atot d'un monstruós capoll, car ec que aquells dos Resultaven ésser al capdavall un parell de veterinaris Entomòlegs d'afecció, ocupats en recacejar tota mena De cuquetes i cabalment els espiadimoniets qui en aquesta Època tornaven l'herba blava; "ospa, l'espècimen, tu! Obre'ns pel mig el manual i cerca'ns pel laberint d'ordres I subordres la gran capçalera «COPROBI», asterisc, què ho Sé jo, «estercorari», o «detrívor», o «detritòfag», o potser «sapròfit»?" On ell es demana si seran gaire devots i si caurien de cul Si de cop i volta no es feia el ressuscitat, criptoinsecte Porprat qui s'esquinça, glorioset, amunt d'aquella sepulcral Exúvia o despulla com el cuc incoatiu qui desclou D'una llúpia lútia i et diu bon jorn, amb accent insegur de Nounat — és a dir, tothom neix com pot, i cal jugar-s'hi que el més Delicat allò que primer tastava en aquest món era la gamma Cridanera de merda i sang; omnívors, a glops calds, aquell jorn U tot ho heu trobat bo; exigus, inics i bares, relliscàveu Gànguils, per la morca rància d'un ventre esversat, d'un paracolpi Destrenyudament mòlt, d'un perineu cagat; us rejoveneix L'imatge viva del record desenterrat? Ara que s'adonen de Llur error, tot i que no pas exactament filantròpics (mes Filentòmics), es pairen de bescantar la troballa; amb bon to Estosseguen i comenten que quin mort, oi, més complicat, on L'ermità, serè com una gralla qui sura en el quitrà encetat Amb una darrera glopada d'ultracuidança extreu el crani Malserrat i exclama que cal distingir que ell no és aquí Aqueix mort, que ell és ací aquest! On els dos nans de geps, ei, molt Suspectes fan que prou, que prou, on l'ermità s'adona llavors D'un dels aparells que els penja coll avall: és allò un altre D'aquells molt redubtívols rectoscopis? Malament, rai; fotrem Goig, ja l'han tornat a pescar! "Metges, eh?", demana ell també Molt arronsat. "No; veterinaris, animal", li contesten Rient els dos elfs qui amb elms d'espeleòleg donen un rampeu Als escarbats abissals; "...animal, o canibal?", afegeixen Enjogassadament, esdevinguts xarons pregadéus qui es fan Recíprocament laxes mamballetes. "Escolteu, és el cas que afligit Per un flagell de caire endocrinològic esdevenia No gaire temps ha, llas, cama-ranc, vull dir, ranccamat, on per ço Que pogués amblar per aqueixes tendres catifes de granit Hom em fornia, tot i que antanyasses era estat molt gelós Dels meus esclops, llas, no pas d'hèlixs atlètiques, mes d'aquesta Pròtesi si fa no fa ortopèdica, veieu?" On ja els dos Barrufets són ben a trenc de desempallegar's no pas de les Feres ales sinó dels sòlids embalums de les motxilles "Curiós androide, doncs, collons", apunta un amb el sac encar Clos. "Hò, ves", reprèn ell, molt aprensiu d'allò que en treuran "Aitambé una mica massa orgànica, la pròtesi, cavà Vós? Car prou em fallia i se'm tornava tota fràcida Estantissa, adu corrompuda com carúncula o abscés Bonyegut on poc s'hi han de valdre pomadetes (i flixa't També de mètodes casolans que escarneixen els quirúrgics Com ara fóra de rostar-te'l o escurar'l amb qualque instrument De punxegària o fiçança manifesta, com ara una llima de tallaüngles

Ves, com si fos un simple barb que has d'esborrar a tots ops Si us plau per força, abans del balleret; no, no, això és Molt més pelut i...), i on aneu, pobrissonet de manguis, amb Aqueixos descominals ganivets!"
*
L'hora on les orenetes anaven a desar's... Abruptament orfe, salvat tanmateix com ara D'un naufraig damunt la platja seca Gicava enrere la xúrria espectral de pujamar De claveguera que l'atenallava i llavors Es netejava a corr-cuita adu Amb les dents; voldria sobretot esdevenir Gosset dels dos caçadors qui es perdien En la fosca incipient; era palès tanmateix Que als caçadors de papallones i voliols Els venia tràgicament balder; abans Que no se li n'anessin definitivament Els demanava que com em trobeu... Simptomàticament Ets pell", li deien, llangardaix bicèfal, sense Tombar's; li havien repelat l'os de la cama Del mort adjacent amb forts ganivets i llavors N'havien escapçat el peu i esmunyit l'os repelat Per l'altra anella de les manilles, les quals Ell febreix adu treient-ne espurnes fins que En fa qualque turmellereta lluent i atractívola Que arrossega polidament, adu bufonament I carrinclonament, com una puteta congènita I, llas, sense gaires esperances; potser Si els esdevens mastí fàcilment atiable Contra qui sap quin enemic sobtat...? — consira I per xò avia un bram ferotge i es torna tot d'una Nyèbit enjòlit, ocellet rejovenit qui deslloriga Els golfos florits ans corcats de la porteta De la gàbia o esberla ras les brèndoles Del nou cenotafi i s'esbotza forcegudament Envant i enllà, devers la doble silueta Minúscula, minúscula, minúscula.
*

Anc no els hec, ni, és clar, mai no els haig d'heure Ni que els encalcés tot al voltant del globus—
Se m'han fosos com els cuquets qui amb La nit s'entaforen per ço que no se'ls mengin de Viu en viu i sense rentar els cucs més grossos Qui ixen aleshores. I ara? Ara, llas Sóc sens quest per aqueixes endreçúries De desolat escarransiment, ja ho haig dit Puta amb dring-drings de turmellereta bufoneta Ves, i carrinclona.
*
Hauria arribat ausades a raure'm la barba ermitenca Belleu amb un raor d'aquests que teniu per a dissecar insectes—
Tot per tal de fê'us-em agradívol; barba-ragut, mucívor Greixós i subreptici com un tartrany, pacient, seriós Fiable, tostemps ostatge primfilat de la frugalitat Subterrània, mai condemnat al malbargany i al balafi De l'agoludam aèria on cau víctima fugaç l'esbojarrat Estort de fresc; vinc de molt lluny, haig deixès fins als trulls bullents De l'infern, oital, i hi haig endurits mants tendrums; els oronells (Llurs parets) em són ja com aletes de peix, de sauri, de dofí Les genives, més que no pas dents, em serven tentaclets d'acer Articulats, bons garbelladors de terra; l'esfínter jussà D'aitan ditejat, és com un forat de font, tot de verdet Rovell i floridures esponeroses amb faunes autòctones Molt distretes ans exòtiques i belleu inèdites; sobri Flixat d'allò pus, nodrit sols-ament amb polsims dels minerals Més abundants, acostumat a una son perenne que es converteix Sovint en un son letàrgic d'aquells de despendre-hi o escolar-s'hi La guerra sencera; jagut durant centúries entre els sacsons I plecs de tots els estrats, com un altre fòssil anacolútic (D'aquells qui romangueren entelèquia d'empertostemps Renocs d'un o dos galons i prou, anc adult, adu ni nimfa encar) Qui mai no enconaríeu, encara menys esquerarieu, amb Falòrnies i mirallets de vida anecdòtica entre els espígols—

Amb un metabolisme d'aixarop, sempre per a manguis per a tot És massa aviat: us escandeixc els segons amb l'harmònica Feixuguia del camp magnètic quan fa una de les seues capitombes Fat capgireig constel·latori; segueixc el ritme adormit de les Esferes, cap daltabaix catastròfic, tot això s'esdevé Com m'esdevinc: amb la lentíssima evolució de l'univers No pas alat, mes en suspensió en un èter dens i enganxifós Com el quitrà: glicogen al fetge de déu, de què anc, llas, no ens Acabarem de desempastifar; trieu-me, doncs, podeu comptar Si us duraré, marmessors il·luminats de la natura, o Llogueu-me de cap de colla qui prengui guarda dels escarbats Ensinistrats qui tothora, bon pic l'esbataneu, us formen Nus, amb llurs urses i contorsions sempre aleatòries, les Lletres de cada pàgina verge del vostre vademècum Tan essencial, pel qual veia que us guiàveu i anomenàveu El món. Gairebé com vosaltres, em vull immortal, ço és No pas substituívol, intercanviable com un altre insecte I son germà nogensmenys ensinistrat, mes ciutadà autogen D'aquest instant infinitament estireganyat; ei, no haig Vetllat debades aitantes de nits: ensems sé que covàveu Qualque recolat desgreuge, que esmerçàveu les vostre dilatades Coneixences a esquerar, adu a emancipar, més: desneletar Del tot alguna espècie dissortada, llas, molt nàquissa Un parell d'exemplars per començar'n, femella i mascle, i llavors La descendència sàvia, neta, de bon regent i benestant—
No em saltareu encar de trascantó rere qualque roca? Amb afany Terapèutic us ullc agotnats, celats, a trenc de dar'm l'esglai Més esgarrifador; com l'hauré paït, em reconeixereu Guarit de tots els pecats d'origen. Sobtat, no se us ensobina Ans reneix. És ell! "Ets tu!" Só eu! "Un regironet, ca, perquè Et guareixi de totes les malalties", i tots tres haurem Tocades campanes, efectivament, efectivament; i en Contrasemble exclamem que quin sant s'ha degut haver penjat Car oi que ens escaiem els uns als altres perfectament, ahà
Perfectament...?
*
Amb molt de compte, el moribund Amb molt de compte, el moribund AMB MOLT DE COMPTE, EL MORIBUND...
*
Espàstic, arrítmic, com el pregadéus Va tombant el cap de mort; fa estona que Horitzó avall es perdien els plomalls de barnilles Gloquidiades als sengles salacots dels entomòlegs I les virolles de llurs salabrets, els mànecs dels quals (Com qui serva gos-a-dir un parallamps ultracuidat Déus-burxaire, temptafats) menaven Despreocupadament repenjats als muscles No tornarien sinó massa tard, en acabat de milions De llegües trascamades, no dic pas dretureramen Al voltant del món.
*
L'arrelada tebior de les assaonades nafres Es podria en una febre freda; el fetge li reptava Els budells amb bromeres que se'ls empeltaven amb ungles De vituperi i de martiri; belluga uns ulls rabits, en Èxtasi inconcret — se li disparen a llur albir i enfoquen Estranyes sentors d'objectes ordinaris: un mac que put A roba bruta; tiges de segura amb flaires de marbre Queixals de vella amb ferums d'amor; un cap de mort que li canta com La mòria; lletereses, vidalbins, les escumes a les Llengües pudents dels basiliscs, als ulls dels escorpins, als traus Emuntoris dels escurçons, als ous dels camaleons, als...
Fica el nas al fang, i es mor, anòsmic, en el pastís esponjós.
*

Les aromes o els triomfs Rom, conyac, bòurbon, resolis— Licors, ambrosies O nèctars de paradís que libes Fruint-hi pler... Comcals medecines que et salvaven De la derisió De l'haver de perir Sense dignitat— Epicúria fortitud, m'hi sent cridat.
*
La jugadriu el té vora la llar; som a les rerialles De la tardaó; les crosses repenjades al faldar, damunt El qual hi ha els lletovaris i els elixirs lluents i virolats Com cera febrida; eix flagrant: els seus ulls i els reflexs vius Dels licors; tendrums de nous tumors al front: banyes incoades O si més no som, fascinats, del parer que el seu cap de mort Ara a les acaballes, adquireix la retirada del semblant Típic del sàtir; d'altre recapte al faldar: figuretes desvergonyides De déus, semidéus i pseudodéus esmerçats en diferents categories D'estrup: amb ous, amb guivres, amb granotes, amb escolanets, amb cignes Ens enrojolem com s'enrojola, ànimes artrítiques; menuts, fins trossets D'estalzí part damunt el suro de les parets; ençà de la roba blanca estesa Al respatller d'algunes cadires, percebem que el salla un tremolí Sí! També ell ens trempa en el seu son feliç, ens trempa amb l'esme I la fantasia, ausades amb el monyó de fal·lus que li roman.
*
De sobines damunt la catifa, faldilles amunt li ulla les cuixes— Per tot vestit, ell duu un calcer tot tou: mitjons ben dobles Desparellats, l'un color de rovell, l'altre de clara; ella, enllà De les faldilles no duu re: al seu forat humit una bromereta més Delitosa encara; farineta blana, s'hi atansa molt furtiu, sense Pendre cap risc i ens és vijares que amb urc de déu assaja àdhuc Un capgirell, d'on el coratge o l'esperit el falleix o pus tost Els ossos rosegats pel càncer; recula com la serp escuada i rau Quiet i enyorant-se vora la plàtera amb corquim i safatans on Sovint, no pas, llas, tostemps, caga la moixa; vull amoixar't Els cabells, li somriu al capdavall, i ell, aitan agraït, s'hi atansa A repenjar-se-li'n; "vullc", li diu ara i açò tothom ho sent "Que te'm moris a la falda", ço que ell, és clar Amb la devoció deguda, fot.
*
Per tota flassada un véllor o boldró de cabra rosegat Per la ronya, ens rau entre la runa de maons malfets— Tot això put com un pou de comuna; es veu que els Gitans ho empren d'abocador per a llurs pellucalles Ja gens aprofitívoles; doncs, encara amb un cert Fàstic, s'ha endreçat, enmig d'un ortigall rebel El jóc on somiava. "Percremeu-me, mort, al forn De la bòbila", dicta, i bocins emmerdissats de diari Bufats d'ençà del camp d'esports abandonat on acampen Els forasters li responen amb gemecs sorruts de rebregada—
Amb això en tindria prou per a una bona mesada Em pessigolleges la doble vocació ben compatívola D'hortolà i de llegidor, bòbila antiga; si encara em restava Mica de salut, amb quina malallet avial, magnífica Abassegadora, del pagès quan hom li trepitja l'hort O els drets percebuts no et defensava!
*
No sé pas si ets un moix, un merlot o un escurçó Qui sent que orxega i m'abuixeix; de cua d'ull no ho gos Esbrinar del tot; abans em llenç de cap a l'embornal D'un dels forns, on em rep el carnús d'un boc, banyes I ungles lluents, i una lluerneta qui fa niu a cadascuna De les buides cavorques dels ulls del seu cap de mort cabrú— Corprès entre l'escrostonament i l'estalzí de dins la buada No hi sé albirar de cop-descuit l'amuntegament de rellotges Tresor al capdavall d'algú qui tanmateix deu vigilar'l poc o molt Vull, doncs, recular i fotre el camp, quan ullc dins la claror De la boca del forn, un semblant solcat per les venes polsegoses De les teranyines; per

comptes d'eixir, doncs, encara m'emboteixc Pus endintre; m'esborrona l'esclat del xiulet del mocós. "Mama, vine!" Darrere seu, envers nostre, es roba elleixa, passades ortigues i julls La gallinaire, qui duu a cada final de braç, pengim-penjam Agafat pel coll, un pollastre mig mort. "Què hi ha, minyó?" Demana amb escarafall sol·lícit. "Hi ha un lladre", fa el nyèbit "Hò? Això no va ni amb rodes, això passa de mida", i escarritxosament Esgaripa embut endins: "Què hi fots al meu forat micó! Malaguanyat Fanal que no serv; tanmateix aquí van aquestes!" M'aboca les dues Gallines, qui s'esvaloten de valent i m'encomanen l'esfereïment La polseguera que aixequen dels racons ve cafida de cuques funeràries De fiçances diverses i de verins assortits i selectes.
*
Riu la dida gallinaire, qui cus sense didals A la vorera, damunt quatre totxos primparats— I sense rancúnia li riuen les berrugues Se li estoven els sacsons, pampalluguen les pigues)...
El cul al totxet, esperant que sortiguéssim pel trau De l'espluga, i ja es feia tardet; tots dos, el toset I tit, ens posem a berenar: un parell de badalls De truita amb el botellic a l'abast — i ec que allavòrens Tria ell al capdavall d'esbalçar's... Ganyó, xerec Amb pler de desdò, sobreïx, i, en acabat de qualque Tempteig fallit, patac que s'estrompa, bo i collant El nas on, al rampeu de l'embornal de la fornal Despesa, dos pedraferits fastigosets, bé prou Amb vocació de taps o candeles, ara feien La vida; es redreça, prô, el desclòs. I, heroic (Ves, el poca-substància), m'ensenya, com el cucut Un parell de xagnes exsangües: l'aviram ben Mort; poc calia ésser gaire pèrita en farnats Perquè es veiés d'una hora lluny: es veia des de tres Quarts de quinze: lívides, collvinclades, d'allò pus Escarransides, em serva, rampant campió Les dues polles, de qui la vençó tapava els ulls Amb vels ben dobles de llets congriades d'honta i de Dol. És clar que, prou cagarel·les, car és llavors Que me n'adon: el de la doble polla, així poc, poc Desponcellaria la babuïna pus carallot Atès el fet del seu fruit morè, tot migpartit o Pitjor; ai, borinot, si on hauries de dur el buirac Menes un gep, on vas també amb l'alficòs aitan Arran escapçadet? El piu de la sivella de La corretgeta de la sandàlia t'hi dóna Adu amb avantatge un podrit rampeu; pobrissó El planyc, tret, li dic, que no sigos un algolàgnic Tirà i pervers, tots pla sabem que al món brutícia Rai, tanmateix. I tot i que no sóc manifassera Com qualsevol sargidora merdacanera de Llera o d'areny qui s'ennuegaria evocant La samfainada de les vàlues tostemps aitan Trastocades de fresc, "i on has perdut lo matràs?" Que bonhomiosament li deman, i el barrut taral·— Lirot us creureu que m'ignora, ep, com si li sóc Una altra marcolfa proferta ras a l'eixoblit? Molt s'erra el xicot, ja només evolueix devers L'aberració; altrament, què deu aesmar's? Que en Acabat li romandrà temps d'esmenar's? Bada, sí Prou, sàpigues que de l'estrup de l'experiència Sempre conceps massa tard.
*
El toset Ignasi i sa mare Concepció "L'hem remut il·lès, ves, si de cas un xic escoixenut" L'han pres a llur tartana i, per ço que es restablís Li han donat que begués dins un atuell de metall Boterut i abonyegat (que encara servava, a mig Eixarreir, coents romanalles de la darrera Cargolada), un brou de coll, carpó, ales i potes—
Al cap d'estona, com l'atiaven que glopegés Encar del botellic, s'ha hagut d'alçurar que no era Pas oc, doncs, perquè l'engargullessin a tot estrop Que havia l'estoig reblert, que aviat hauria de Treure'ls, perquè l'hi signessin, una pòlissa de Nòlit, no

fa? I que, ei, si sóc a trenc de deslliurar... Com aquell qui diu, tastost bo per a l'adobador O pitjor, si sobrevisc: de bell nou els proctòlegs Jotflic, i llurs crestiris criminals, d'on no sé pas Potser m'estim més de rebentar i que l'assaonador Faço del meu pergamí aitan historiadet pàmpols De fanal o, ben cosit, el torni adu part d'un Vel de tartana; ves, m'esgarrifa i em posa la Pell de gallina, d'acabar'ls, viu, a les mans— Aboqueu-me per comptes torren— T avall, car cap bèstia tan cruel no em fóra Cas que encara visc.
"Us haig de contar què li esdevingué al meu hom De més a més d'exigu, cul de mal seure, i prim Belluguet i pudegós com un filaberquí (per Xò em feia un salt al cor quan us he vist regirant-me El forat micó, que em creia que ja hi tornàvem, que Éreu ell — el mateix posat tot escarransit, bo i Furgant al rebost en cerca de re que en acabat Li fes mica de profit), se'm va ferir un mal jorn on S'escau que tastava codonys crus — oi? — al bell mig d'un Codonyar vora el qual ens havíem aturats, i Ja mai no es restablí sinó a mitges, cavà? Ec que Se m'havia tornat mig home; l'una meitat, tot I l'escanyolida, arrossegava pertot arreu L'altra meitat, irremeiablement morta." Amb un Rogall commogut a la veu, el caquèctic maltip Volgué fer avinent que hi havia roba estesa, i doncs Que potser calia mesurar la desclosa dels Secrets d'esporàdic espiell, d'on, com al través De l'ambre de la lluerna enllordada, les llums dels Llamps de la tronada corglacen els infants, d'on mai Més no es refan: gaseles resplendents hi passen — llurs Anques gloriosament nues, llampecs d'un instant que Giquen roderes eternes on les ànimes topen Amb esfereïdor terrabastall, derelictes Constants dels oceans psicòtics de desig guerxat...
I si no fóra adient en aquella avinentesa Que el missatge triés de nodrir el ganut aviram Amb una bona escudella d'estany o d'aram Curulleta d'ensegonada o del conglat flairós D'una amanida de caquis, on "De quins trons garleu Que em pènjon si ras ho escateixc", amb què li atallava L'estossec vergonyant la venus prehistòrica Cal·lipígia, on hagué ell d'explanar's: ves, que em fa por També que no us embranqueu llavors en detalls que, com S'esdevé amb els esvelts, senyorívols, sellons sense Ditades ni nyaps, esmaltats o no, arrodonits I llimutjats, de belles tonalitats d'argila O llicorella, no pas, llas, ben cuits ans solzament Soflamats, no fos cas que més tardet aquests detalls Aparentment mínims no fossin esca que s'asclés... El patró o l'aspre nerviós que fa d'esquelet on Penja el canemàs psíquic, on, com la malaltia Osca els folres i teguments dels entrevins, i adu Les membranes meníngies, així mateix certes Revelacions en coratges massa tendres, ves, com El ganivet, esquerdat d'amagat, d'escalaborn A l'enclusa, que en acabat ben tost, passat D'estranquis als circuits banals, i sotmès a la Pedra d'esmolet de la vida adulta, en escruix es Trenca, amb perill de mort per a tothom dels voltants Així, perforat per les coltellades bares, o Pegues o dissortades, el seu tremp, on seny, aplom I equilibri contemporàniament se li feien Amics ans imbricaven i molt delicadament Brodaven en captinença, personalitat i Caràcter ben comcalerets, centrats i de profit— Ara el plançó creix tot tort, foll, greument agemolit Per estranyes melangies on s'enranceixen, fit A fit i caòtiques, cobejances proteï— Formes, maldefinides, que el fan, de ferm, sa i adret... Hermafrodític i algolàgnic, i el duen, lúbric Com llop famolenc i mogut; rabiüt, bavosenc I idifàl·lic com un babuí en arreçó i tanmateix Mig escanyat pel coble que el ferma sense remei Lluny de les humitats flairoses de les dones Com un boig a cercar arestes als pollastres, pèls als Ous, queixals als parrufs, rou a les flames, sobretot Tostemps a fumbre el nas dins els afers d'altri, d'on, és Clar, aitant si es troba enfre càfiles emmascarades I

desimboltes o, amb més raó, en migrades Constretes, voludes volpelles i en èxode, ha De rebre tacons a tort i a dret, car ningú no vol Al capdavall que li vinguin a furgar amb becs hostils Voravius particularment privats, plecs encetats On l'infecció rau a l'aguait i s'escola sense Remissió la persona — per les buades cruels Del cel orb del desert, sents pessics d'urpes de voltors Re no t'empoixevoleix com això, n'occiries La munió jatsia haguessis de calar foc al món— Crema l'aire, crema l'atmosfera, baldament ja es Cremés tot si només podies doncs enxampar-hi Així mateix el maleït xafarot qui et roba Ara que et té nu i totalment escarrutxat, el teu Últim bé: l'urc que en la soledat te té, el sentiment Que em sóc, a despit de tot un voltant orc i enemic Senyor únic del meu espai interior; se m'encén Amb esca darrera d'ésser el pinyol més pregon i Íntim, si amb lesa humanitat uns ulls esbojarrats M'hi sotgen, espien; amb quina empenta, hò, i embran— Zida, no l'acab d'anihilar amb les meues forces Definitives. On el missatge, nogensmenys, bo i Fotent-se'n prou de la virolla, s'ensumava la Flor al trau, es clenxinava a cop d'ungles i, mà-pla, es Llepava ben amunt el xurrimpàmpol, dementre Que sa mare, gens propiciada per l'ultra— Cuidança gens plaent del malalt per llur bondat mig Remut, ja no la feia petar pus, pus tost allò Que feia era escarafallar's: "I ara! Pas que us contrarii, boig Innocent, mes poc que li amag re A mon toset; mai de la vida no l'haig hagut de Reptar; sapiguéssiu que, nascut del tot ensenyat (Com sovint s'esdevé, qui neix pòstum, ensenyadet Neix — com ara si son pare se li reencarnés De totes dues meitats ben refet), si mai obre La boca, sempre li retorqueixc que: codonys, bé tens Raó. Molt de doldre — sabeu? — que mai pogués havê'us Passada pel magí l'il·lusió que el toset fos Votat a fê'us cap mal, ni a vós ni a ningú, i açò, és clar Sentís el que sentís; tostemps se m'ha captingut (a Part de la micoia mandroset i putifeina Que pas us neg) d'allò milloret; llassa, jotflic, ben a L'inrevés de son parot, qui déus hajo perdonat— En acabat que ja m'havia costat un cabàs De pèmpins, el vaig sorprendre jagut a un marge entre Els joncs papallonejant ans llegint (fot-li'n tu!) «Com Assassinar el vostre consort», llibre infame, ei, d'on No n'isqué pas viu enllà d'un altre minut i prou— Ara, no us dic pas que qui l'assassinés fos tita Únicament li retinc una estoneta la Medicació..."
Mare i fill se'n riuen amb rialles D'on les urses esdevenen tètriques a la llum Tèrbola d'espelma que es filtra per les escletxes Del terrabastall de la tartana, on de més a Més sembla que es belluga qualque bèstia feixuga i Lenta; mercès per tot, però és hora d'anar-me'n "On anireu en aqueixa múmfula on ni muricecs Ni òlibes saben trobar-s'hi? A banda, mare de déus Que els mosquits hi piquen de valent amb barres ertes I serrades." Tant se val, senyora, marrec, poc puc Allunyar'm gaire — massa arrelat a aquesta terra Dels meus hortets; jaquiu-m'hi anar, darrere, com una Caguerada. Cavà? No us indispòs ja pus; siau...
*
Vol lleixar's caure damunt el camí com pera corcada Escandall, plomada mortalla-sac que la pira esperés—
Pare, mare, fill, l'han aporrinat, rapaços, i el damnen Xagnes jazzferides, caps de mort histriònics, espectrals...
Se'ls estorcia, tanmateix — perbocament feixuc de fel Xerri sense hiats de carro a tota erra. Si es perdia Per aquests rostolls cap patòleg forense, què hauria De fer'n, d'eix misteriós esclau no pas de doblers, sinó De bales de quitrà que aitampoc no menen aumon ultra On al més oblic de les tiges un suc de carn rostida Esbossa l'efígie grotesca del tió: urna de Certes cendres que l'indústria de les cèl·lules rebels

Ha atès així mateix de pair? I, si percacés pels voltants— Sangoneres ixen a esgarrifar'ns-el, tipes com (renou De batalls del seu cor entre unes dents que com ara punts De nafra a mig guarir només petaran quan el monstre qui Malda per néixer'ls, lliure i enllà, haurà crescut amb potes O banyes prou fortes, alat bony de sang d'urpes demòniques) Tipes, doncs, com llampreses o escurçons — o com el seu braç tot D'una apàtic, eixivernant, borrissol d'escates, ungles D'ullals, manoquelles d'esperons, grops als artells que es tornen Ulls d'ambre, estranys. Patòleg bo i transformat, ulls esbaldits Sense teranyines ni pampallugues ni fosfès, els teus Braços paràsits albiren netament els esquers que ara els Profereixes; infectat pel lleig, el llebrós, l'esquenatort El maleït condemnat, l'esguerrat, tres quarts de pixa i en Gotejava encara, malagraït escorxat, t'estrebes com un altre orat Llengua, orelles, matràs... Forat jussà avall, et devores, horror Els budells.
*
Carranquejà full avall com un gargot El deslliurà el cul de la tremuja Amb un espetec: un feix més— Malgirbat embolic de parracs I pelleringues: un altre feix De foteses i tarararats— Detritus, rai, ai, pels camps.
*
Se'ls ha esquitllat de la civera A trenc de ficar'l al quiròfan Actrius, impostrius Vagarros embatats Promiscus llogats— De voludes moribundes A l'escorxador dels quatre gats— Paons a servei perdurívol Aquell jardí n'era l'antesala Xst, del cementiri.
*
Se n'anaven de bòlit vessant avall "Burxa'l, hereu", manava el parot Barana enllà de la tartana La mare no calia pas engrescar-l'hi "L'infern n'és ple", n'esgaripa el plany "Púrria qui s'esvola, i llavors Entre poc i massa, així t'ho pagaran— Bon profit, baldament que en sopera Llotàcia, pitet asfixiant de gairell Cullera de plom, hi gaiatellegessis Sens respit d'empertostemps", on Vora l'atzavareta pansida, la letargia Se segueix al tedi adolorit— Enraonies de grills al rostoll Visió d'herbei xamós i grasset...
*
Fosforescent cavall xàntic Les xàldigues quan escarritxa Perforaden, amb ferradures de sílex La boira, massa densa adés.
Encara saps qui sóc? Encara sé qui ets Esvelta facilitat de cérvol.
*
Dones conec I cap altre més alt coneixement M'és vijares que és factible voler.
Sé on ets, fillola dels estanys De la molsa i dels tartranys.
Em fa que s'abeura del cóm Amb sanglots de botris, o...? Per les branques on en robora Amb polsim d'ales, escorces I entre vímets i batecs Per on gens foll l'empait.
Car prou sé on rau Tostemps ontocom Tostemps qualque part.
*
Vent malastruc gam li pertreu Vós: llefiscós càncer de flor Tornéssiu a casona, cavanet?
Fa: Peupasseig pels viaranys mai trescats Paujardineig a alt davall l'ombrel·la Quan qui se m'apareix rere la tanca? Pas que el conec, mes ell us coneix, duler De cabres qui aitantost m'esguarda agolut D'una agoludam àvola com, rabit Tolt de tot nervi, se m'esmor— Tueix, captaire de tènars plens de durícies "Al vostre servei perdurívol", damunt D'un toll d'orins equí, pus llorda imatge.
Poc puc aesmar'm llavors, mastegot sobtat Al meu benésser entre volioles i enciams

Amb entrecuidada guerxina, es treu Xap badat enfora un matràs de gàlib Com més anem més prolífic: trempa, hò Fins a eixaures anc no desminyonats ni ans Belleuet descoberts per tots els annals Esquinçats del recós desig femellenc—
Se'm trenca el paraigua a mig mànec, corcat Pel jazz inic d'uns rellotges de la mort La virolla en cau com un vit a clavar's Entre les fulles agres de l'enciam vulvar— L'urcplè pastor em profereix el seu trofeu Bategós saltamartí qui m'ensabona Cada nafra: sés, boca, cony... Les seues Capcinades insinuants creen un camp Magnètic d'atracció, d'on no sabré pas Desempallegar'm: massa potent; les cames Em fan figa, i la figa sobretot, massa Potent aperitiu, les dents se me n'hi Van com les vespes al moscatell, astor— Adora aparició del vesc més dolç Amb una esgarrapada, m'hi haig llençada Amb l'urgència de l'anticòs: salt La tanca amb cada forat a lloure humit Per a l'estrup: tots tres s'hi (som-hi, som-hi, car som) Afanyen de valent: Com apagarem Aquest llum, aquesta torxa, aquest volcà Aitan impossible d'embolicar, minsos Trauets menysvalguts que l'estrup estriparà?
Ni a mans besades no sóc el cassalet Dels seus trons que tempestuosament bullen Em caldrà una bastida per a enfilar-m'hi O potser em lligarà entre dos aspres robusts Proferta com entre tòtems; escamarlada I ben amunt, el perpal de llis i suau I rodó tòs: cap d'ariet, de qui la fera Entalla al front llagrimeja enamorívola M'esportella a delits mai no assolits Ni amb vits de muls ni d'estellons, de qui Fidelitat fa'm blana encar d'emoció Tendra, i tanmateix, cal confessar-vos-m'ho Mai no fui colcadriu més agraïda De fera pus ferma ans gegantina; m'haig Escorreguda quaranta-cinc voltes I l'estrupaire encara engega; romanc A l'aguait; el món sencer ha fetes quatre Becaines, la lluna ha girada cua Una vegada, àdhuc la muntanya un bosc Per ço d'escurar-se'n les dents, s'engolia I l'oceà ha païda qualque altra esquadra Ans el viol no s'acomplia; urses De diable al seu vult quan en la lleterada Esdevinc galàxia de senys esparpallats— Paradís dels sentits, mes tanmateix (car Romania a l'aguait dels signes), llig En les seues rugues teodolítiques La vostra ubicació exacta; atraçada Doncs a l'estranya adreça Sempre en contrada inhospitalària Ans contrària, escunç rebec, rai repelós...
Ai, doncs, enderiadament, ja Gairebé a les envistes Som-hi, som-hi S'hi afanyen...
*
Eriçonet insubstancial, agafí llavors De més a més de totes les dolors gruades De l'arret, un maldecap esparverador— Moscards volaires, pitjor: tse-tses, s'afegien Al meu son despert, on en covava ous Qui desclourien en nelets i recances Fins el jorn on la salut no em tornés—
Nàquissa, no us sóc sinó mangala guita Ni us valc, doncs, per a re; per xò us vinc Xopa d'una plenitud de facultats— Aquesta és l'entesa: com el meu cosser ? Us xemicaria si l'en lleixava a cops De peülla ferrada, de manguis rebéssiu Profert, les guitzes ferotges amb què vullc Revifar el vostre coratge abaltidet Som-hi, som-hi, s'hi afanyen, de valent, va— Lent.
*
Ambivalent, tothora guiat per ambdues valències Adés afecte, adés repulsió, es desféu al capdavall De l'escandall rutinari, i a les noves sentències D'uns ulls verges es sotsmet, d'ara envant orfe de prejuïns.
Orfeu titànic, ullc la dona per l'abassegador podall De flames d'orc esporgada de cap nelet que desonir'ns Ni aontar'ns hagués mai pogut en jorns votats al puta oblit...
I s'afigura que la veu, trets rum-rums i confidències Nua com os perrostat, sens les carns roïnes del despit Ni les samfaines corroïdes per les cordes del verí Amb què

l'engraellaven, cuirassaires, els roïns veïns.
Encallat al darrer trencapassa, a trenc sou de reeixir Llassa, la vostra arribada al reialme d'on em sé verosa Encar per a esdevindre-hi llogataire, i umfleu el pit I amb un tremolí, a llindar d'última cleda, una nosa Us envaeix: "Podé no fui prou comcaleret amb la dona" I — lloades cues de pansa! — us tombeu, ulls nets, per al vaccí Darrer d'un comiat sincer i allí us sóc, sempre a l'espona Aitan justa a vós, ben bé al mateix cofí, sense pendre enuig De les vostres dèries expedicionàries ni plorosa Poc ni molt si tornàveu encetat, escoixenut, rebuig Cernut, venut, caquèctic, cassigall, ni esquelet qui no pon...
Viatjàrem arreu plegats, mateix tros per a mateixa estona—
D'un dia: si voleu nit, tinc jorn; si jorn, nit em correspon A despit de l'impuls inicial, mai no acabeu gaire lluny Us desconfeix l'enyor o no ho sé pas; tantost, com qui defuig Poixèvols cruanys i s'esmorra enmig de la xera que gruny I el consum, és el vostre cas que fugíeu de l'escombra De les irritacions consuetudinàries (la son Que indueix la mainada talossa, soroll que en la penombra Sobtadament us aombra, les odors miasmàtiques, els Promiscus entecs, fum que s'esmuny, buròcrata qui us desjuny El copdepuny cosser dels nassos dels vils veïns de mals fels)...
I, llassa, em quèieu tantost ras a la ratera de les horrors Autèntiques. Si ja no se us exhibeix amb un cogombre Carrincló la temptadriu tediosa qui com godall pudegós En trist sobrepuig vol barrigâ'us entre les tòfones, menys Engrescaire encar és l'espectacle natural dels tels No pas llevats a pleret, com sedes d'hurís de bells dissenys Amb pètals i marbres vaginals i fàl·lics que s'endollen En zèfirs i brises d'airecels harmònics, on les amors Mel·líflues vessen, com la guilla deletèria de la brisa del raïm De l'arreçó salvatge, l'haixix foll en caus d'orelles Roents... mes — oh ensulsiada moral del vent grop Estrident dels depredadors atacant! — els tels que com brenys Envitricollats, enfangats, esgarrinxats a tot estrop En urgències ultranceres: tels d'ales, de cervells, d'ulls Són sense compliments a tesa potinejats, i els brollen Tota mena de sucs repugnants, xemicats arreu, com fulls Rebregats, cremats, corcats, podrits, oi, palimpsests sense gens De vàlua, puta natura, menjats d'un glop o amb l'esclop Molt injuriós dels becs dels voltors fets malbé; amb el dens Encens dels ullals de l'escurçó, les urpes del pregadéus Volpell, del llop felló, els botris, trompes, esfínters i trulls De fiçances verinoses als visatges esfereïdors dels breus (Mes anc encara no pas prou) aràcnids, amb milers d'invents De tortura naturals... tels vius, bategants, tothora us venç (Trepitjadorament, esborronadora, impunida, vents D'injustícia a les mans) un alè vital, a l'ordre i l'endreç Finals abocat.
Ves, per xò us vullc en societat, on els meus Vels no sagnen ni traspuen icors de fàstic; ja hem après Ambdòs a adreçar el fastig que ben sovint per la meua carn Sentiu; això, rai, mes llavòrens ens cal recordar els lents Retorns al desig: crema encar l'animeta davant l'escarn Del nostre amor, flèbil flameta que, antany en l'oli escàs, llenys Es cregué, adés de guerra, adés de plaer; suret encès Ara, molt més comcal, se sap. Ei, tant se val, a casa almenys Trobareu que ni insectes el món no ens hi perestifollen Ni que, trets certs veïns, és clar (poc vullc, però, interpolar'n Cap anècdota llepafils, on en cassigalls s'entollen D'altres "Bearns" arnats), els rapinyaires no ens devoren pas—
A la barana del cementiri, quan ja toquen els senys Quarts de dues de la matinada, i enlloc cap altre pas No es sent, tombeu cap enrere el cap: fill, quina esgarrifaó No feu vindre: sembleu espectral entre els tòtils qui trepollen El fang d'aquesta roina

incessant d'eixa niga tardaó L'umflaó de vèrtoles a llurs esquenes en fa caimans Ja damnats, de qui cal ésser forceta intrèpid i capaç — cavà? — per tal de no fer'n cas; no crec que vúllgon devora'ns Tampoc (veig que n'hi ha prou amb un estossec de cadarn per ço D'ostar'ls); mantinc, però, que em colpiu de fantasmal i amb raó... Feu paor de debò, com canviot o malbargany; desdò Rai, i aitan nyicris, iridescent, sense remei, arreu On no us han escapçat pas, ple de rovell, nas de gairell, mans De carbons, com estalvis de culs d'olles d'orc, llavis en creu I així anar fent, més que més si són les lluernes volaires Les qui, com ara, us il·luminen com escales xilofò— Niques, fetes retrúnyer odiosament per cabrits flingaires De caires demoníacs: berruguets qui amb goig percudeixen El plugim espès.
A l'esparra de l'última cleda, aneu De recules un instant, sé prou que us empoixevoleixen Els entercs rosegaires de l'íntima recança: et reca Sobretot l'abús on mentalment m'has llençada als drapaires Per tal d'allavòrens, sovint, impotent, amb l'eureka Històric dels vençuts, ets tu qui et gitaves als llops i esglais De desolades endreçúries i foscors, on creixen De ferm estranyes tovors i t'escoixenen els atzagais D'ens entrecuidadament mínims: fiblons de virulents Trepants i fiçances, d'on ets fotuda taratoteca De tota mena de pits i geps, de cassanelles, de cents De plagues latents on sapròfits i paràsits fan llur jóc Fastigosament esborronador, esdevens llurs llocs d'esplais De guerra, de descoberta i mutu envaïment, ets el moc On tota cuca o microbi viu... si te n'esprems, si te n'estrenys Te n'has d'espinyar, car, tan curull n'ets, que sense compliments Perds del tot tota substància: t'esdevenien! És com si empenys Per a cagar i tu ja érets la merda. Si se t'empatollen Pels voltants els congèneres i no et giquen pensar, prou sóc Del parer que els monstres naturals molt pus pitjor se't collen Ínfims entre sinapsis; llas, fossin cúpids cupids qui et fan Ert d'allò pus, a perperir-hi, com a tita em farien prenys D'un èxtasi continu; se t'enferritgen al nervi: engan Sempitern, car pecat de protervi no és pas pecat al cel És l'estat just del recompensat retut, i, doncs, s'hi afollen Totes les humilitats inútils del qui es tapa amb un vel I no vol deixelar's, mai revelar's, per por que se'l mènjon Oi, de viu en viu, els companys... Eteris, sibil·lins, refan Els veïns els camins i aviat serem tots plegats (que em pènjon Si no doncs) a aplaudir't, ara que un pèl abans de no ficar't Al potet, gires el coll i adu em demanaries, cruel Vell mariner, amb un bruel tan fluixet i cusc que en acabat M'esqueixaria ausades el cor: "perdó". Perdó, però no vullc Que els pous se m'esparpèllon ni sobreíxon; que se't vènjon Vullc infants i, bé que no m'hi faig gaire, certs veïns; esfullc Els àlbums i sempre hi ets, colpin'ns-e amb la teua absència Ultracuidada; ara veurem en quin goig t'has transformat En acabat de covar't tants de jorns, amb paciència D'ou qui es tornà pedra. A trenc de fondre't, pres de vertigen Te'm tombes, i belleu ets de fresc jove, i veus com em despullc I t'esdevenc l'ídola única qui fui al bell origen...
I vós sou de bell nou amívol, mascle, aixopluc plaïble On a alt vullc esbadellar'm: feliç coincidència Bolla benastruga: em voleu contenir i jo païble Us em vullc i per vós continguda, i no em cal ningú pus Mes a vós jo us calc desesperadament: sóc-vos l'oxigen I, com en les llegendes que lligen els aborígens, refús De fills ens creixen a la soca: malaverany de bolets Podridors, autenticitat que s'és quallada insensible— Ment en jova asfixiant, on els sobtosos parents i els nelets Heretats emasculen l'imatge: t'apareixc tot d'una Gamadiva i nàquissa, font de l'entec i adu un pèl enjús De qualsevol desconeguda amb semblant prou estrany: pruna Bruna, llunàtica, artificial, metàl·lica, d'un món Com menys autèntic millor: inabastable,

inhumà; místic ets Enverinat per una altra religió, és a dir, se'm fon Ves, la seua amor per un pec, letal, desig d'inexistent— I ara què voleu? Us em tombeu i, atrit, amb una engruna D'afalac fins i tot, prou fóra'n hora, em miraríeu atent Amb uns ulls tots nous. Mireu-me amb els ulls d'ambre del cavall meu Dalt del qual sóc, i ell al capdamut de la duna pus alta, on S'esquitllen, davall la lluna, mamífers impotents: sou reu D'aquest nou eidòlon: eu revirginitzada pel vostre Remordiment.
*
Argelacs d'argilers Decoren el mareig Miratge on els colzes Se'm tornaen falcons Qui vogeixen pels aires Fulles autònomes Ballaires, rodolaires Embrocaires als capdavalls De tènues filets Il·lusori grier Triturant-me el fetge Bascós. Feblesa mare.
Com confonguí les ejaculatòries Les eh!-jack-cul-atòries Dels bisbes umflats Per les dades pel cul més carrinclones Ara de gran confonc els senyals De Na Natura, escarritxoses parusies Sovint pels crits dels escombriares Bo i convocant les minyones I llurs galledes galdoses.
Ambdòs recullen deixalles.
*
Pels canemassos estiòmens del ventijol Pengen parracs de carn en foc Tots hi som, i com qui diria trompes Ens hi malfiltren de qualsevol manera Cap per avall, tortots i tal Adips, xots, peus de cabra Síndries, crustacis rai; si Us rotés, llonzes estantisses De titans, corcades carcanades De les adés cofoies ídoles Llondros d'abril, com ens en riem.
Els nínxols perboquen Molt escarafallosament orxegosos Els ecsapòlols (els ja eixanihilats) Embalats eixim al cresp escumós I pudentíssim on ans de fer'ns fonedissos El forner ens confon per la vera acció Del llevat.
*
Volia dir-li, si s'hi escaigués, un parell de coses Primer: al meu domini hi faig allò que pels collons em xiula Segon: si m'he cagat al plaçó que tan amorosament m'hi plantares Com ho saps que no ho fotia per a mills fertilitzar'l?
Tant se val, malament rai Qui fema ara o el llevat emplastra A la pastera, hom el pren Per espatllaire, hom li alleva qui sap les criminals Intencions, és clar, fotrem goig.
*
Com es reflecteix el Sol morent a la pell Dels tomàquets verosos a la branca (A les prunes en prunera, les figues en Figuera, mes no pas a l'arn, i jamai Als caçamosques ni als fruits morens mentiders) Als ulls d'ambre es reflecteix la llum dels ulls Del cap de mort: la flameta de l'espelmeta Dins la grotesca carbassota balmada I calada vagament amb la fesomia Del moribund.
*
Davalla la briosa colcadriu del seu cosser— Guiat amb un dit dins una de les bagues del mos L'arramba a la reixa del cementiri, llavors Treu un clavell que duia clavat a l'arçó, gita'l Al vent de cap endins i espera en quina tomba no S'esbaldregarà.
*
Fa cap al nínxol com al forn— Dins al forn, caps de mort Ni fogasses ni cócs Un dez de rellotges engegats A la llenya escarsera, rellotges de la mort I, en sengles racons ombrívols El parell de conills robats De la conillaire.
*

Puta àmfora on deses els ops Puta àmfora on deses el dez Puta àmfora que ara i adés Puta àmfora ascl amb esclops.
Puta àmfora i no em costa re Quin gènit, quin trasbals, la tòfona Hi rau, i ves, també la tàpera Puta anàfora, puta anàfora I a més a més manta matràfola.
*
"Per això comprem el diari, perquè ens dongo La recerca feta", fa el broix torredà polonès Bo i copiant-se'n la recepta.
"Puix tan gint em convé, la calc adu enganxada al vidre Els fanals del far són apagats, pler lluu el Solell Sobtat ans espontani, amb el turmell gens corcat Pel cel, entre els cúmuls apareix, esporreta A la geneta, colcant el seu cosser La trobadriu adreta—
"Corcorcat per tindre't als meus braços Mormolant-te paraules d'amor.
"Somieigs, ves, de pobre gat, al qual la dona Aporrine adés adés."
"Midons Abans no plogo Foradet tou Ans l'ou no es cogo Ni el penell mogo Foradet tou."
*
Foradet tou Anc re no et nogo L'adís se't fongo Ans l'uix se't clogo La lluna es colgo No es tanco el pou Per molt que et dolgo L'os no se't molgo Se't torço l'ham gèl·lera, tòtil, nic, gamarús Ans l'any no et tòlgon Forat ben flonjo, moix, eixamús.
*
Trauet mollenc, eixeridet Re pus no am Sovint, en nits Estalvi i sa Bo i remenant Bastó truà No fa pudor Calibre gros Per gros que fos.
I doncs bé em plau Puix així som.
Si fuigs hauràs D'espinyar-te'n Re no tindràs Casa ni barca Escarit, erm Ni carretons—
Si fuig, tindré Cel i oceà Tinc els ocells Tinc el paisatge La pols i el vent La nit, la llum La boira, l'hora L'horitzó clar No ho barganyc pas Per re del món.
Galtacolrat Mòrbid semblant A trenc de fum Gebrat bigot Sempre que jec Sé que en tinc prou Només m'és ops Escunçar el tec Alegre jou.
*
Estiuet de sant Martí Temps de picots Verms, formiguetes, corcs i rellotges De la mort, insectes renadius qui rondinen (Ai, dois!) per grops i aporismes— D'on fem'ns-en un tip: l'adís ho vol.
*
Amb el bec, endins, ben fort Trauet micó, moixell Tot de fluixell Petit, gros i petarrell Moixons, moixons, meravella, som-hi Meravella, ah, meravella més reixida i excel·lent.
*
"Jorn on a l'oreig del prim vespre, no pas en record vostre Em grataa una certa pruïja, rere la gens pesent Totalment osmòtica tanca, i el saborós colostre Mugrons avall regalae, i de l'entalla més flairosos Suquets, damunt l'indret on paujardinejaa i amb el peu Afetgegaa els caus on desaa els rellotges, remorosos Bares, com cors de rondalla: delataires..."
Jorn, dic, on salp A la percaça d'una satisfacció sense el sostre Dels carrinclons... n'hi hagué per a llogar-hi cadires: un talp Hauríeu dit, o belleu tartrany, grill-cadell, conill o serp... Pertot arreu capllevaven... les cigales d'ulls lletosos Rere la tanca minsa, part del carrer; sóc llur Euterp Giqueu les bestioles atansar-se'm a sentir'm: toc cançons D'entrecuix, d'on cada nou invertebrat, seduït, el palp Desclou i

allargassa fins a vúllguer tocar'm: relacions D'ídola a prosèlit veig desenvolupar's: al bell zenit Assenyalven llurs gnòmons ploraires, tots em veuen Prosèrp— Ina de llurs raptes i estrups, i mal em fos d'antimonit L'ull se'ls fa aigua vers l'eterna nit de la meua mangrana—
"On grataa, gratae l'alt polonès, i amb efusions Gratae el pastor, i gratae l'enterramorts la blana Morbiditat del cuc en formalina, i el llenyataire Volie desar el rellotge a l'estoig on amb un cert despit S'aesmae que ja l'hi desaen sens pairar-se'n gaire L'òliba, l'esquirol, la garsa i els de pus dels veïns—"
Cerquen tots els traus: satirets burlescs rere na Diana Només a darrer reng, l'argus més gros, vell mariner, sap fins On ateny exactament el nombre de claus ans rossinyols I perpals si fa no fa enormes, tots tanmateix d'escaire I entalla comcals, que obriren de bat a bat els meus erols Ni quins mànecs d'escombra no hi burxaren pas a ostar-hi rats O relles de sorda arada no hi han llaurat, ni ves amb quins Sements anc hi ha hom llavorat, parant-hi, ben esparpillats Més o menys compte, gnoms meus, car tampoc no volem barganyar El dez, desponcellar el sebollit adís, d'on potser els estols Àvols, i no pas els ambres ni els coralls cristal·lins de la Fausta epifania de la descoberta del seny del món I de la vida, colcarien, apocalíptics, cremats Deçà l'àmfora ominosa: sema, nàquissa, lloca, on La troballa rau; que no fos cas, oi, que més que no banyes D'abundor no fos l'aixovar de Pandora — d'on tots plegats Ah, beneitons, ben beneïts amb el seu darrer do, canyes Enllà, rere la tanca frèvola, encara confien tornar'm A xingar: puc llegir'n llurs urses i visatges, cascú es fon Sots el Sol morent, un cassó de brases a les mans, per dar'm Un bri roent del seu ens, no pas com tu, malparit, herpè— Tic, morfeat, qui has romàs, no sé pas per quines estranyes Degradacions, culer tota la vida, culer i prou, re De pus avençat, i cabalment: jugador! No ets pas culer Evoluït d'exjugaire si fa no fa fracassat, ni fa'm Que ets, a les teues velleses, i mòlt i fotut com et sé Delerós culeret qui es prepare i, guaitant-guaitant, al joc Per al qual aitant s'amaneix, ell astrugament creix, per què Ara lleu, d'un jorn a l'altre, assajarà, gosat, sa renoc Estrenu i ràpid, el salt meravellós de la jugada Primera, quelcom tot plegat que tu, monstre immòbil, afer No escunces sinó en el desfigurat espectacle; bada I prou a través del safrà de l'ambre el teu lleig vult glaçat De fòssil, no pas serè, mes desnerit per la fe del boc Emissari, amb metzines somort, orb, capat i il·luminat— Místic, ja t'ho haig dit abans, com l'esguerrat qui rere els vidres Ordeix de teranyines balbs nius teòrics, i qui cada Singlot troba molt simptomàtic: n'escarteja les hidres Qui adés se li adeien i ara li tapaven la bastida D'aire on l'entrellat de la visió li reposava: cansat Mastegueig del mateix vòmit antic, boixada mentida Que ja al temps de la picaó provocà aitants de datpelculs (Doblats sovint de datspelcul) a xemicar les clepsidres Del present a canvi dels canviots dels paradisos nuls D'on el líquid corrosiu enteca nacions senceres— Malvestats bíbliques s'encomanen al teixit en vida Com vírics verins d'on els sols vaccins són unes ulleres Prou netes per ço de veure'n ben clar els maleïts tentacles— Místics com vós, això rai; us pensàveu únic (he!), i els muls I adu els mosquits foren més rars i de lluny que no els oracles De secà; fotrem goig, amb aquesta humanitat sintètica (Menys d'individus destinats a seguir les propis lleres De la llibertat, sens poixèvols censors, de qui l'atlètica Passió es limita a esquarterar heretgets i descreguts) Amb les dèries encar del suc amèbic: trists espectacles D'aquests mocs de contagi jurcant, a tots taps escorreguts Només a engreixar's, a engreixar's sense seny ni consciència—
Per mor d'una arreçó guerxada, heu perduda la poètica Habilitat de xingar amb la

vida, per xò ara en potència Xingueu amb la mort, culers de déus foscs i d'altres enfarfecs—
Fallíreu en el viure lògic i us arrapeu, senys beguts A l'absurd fantasmagòric de les religions; renecs Salutífers baldament retrunyissin cada foradet Avall de la paella del cel, com per mà de la ciència Prou ja en retrunyen les veritats; és clar que re no ha desfet Aitan a tesa llurs barroers poti-potis superposats Com la hipotiposi de la realitat; d'estirabecs Pecs i obsolets amb què encar voleu guiar'ns, ben fastiguejats N'estem; au, plegueu i fora, culers d'il·lusoris bugats I cobermòrums, culers d'imperis, on es veu que un grupet Protoplasmàtic, un brou magmàtic d'aquells dels anys sagrats Se us metamorfosa en xucla-sangs i us roba d'ànima i cor Ço és, d'individualitat.
*
Ganyota esforçada d'icnèumon enambrat Fas un braç de ferro amb l'ambre sobtat Com jo en faig un altre amb En Morfeu De qui l'elm groc lluent com gaiatell En la calitja em guia, vell timoner A predis on sitges, tremuges de cendres Caplleven com bolets de magnituds superreals—
Em tomb cap a la tocada d'ase i, esfereït Ullc el gegant — té una xeringa de fel amb fems A les mans, enorme escandall amb què em mesura El bessó de cada artell; m'escruixeixen els torçons La dolor purament física m'afligeix Fins que sóc a trenc de plevir'm a qualsevol Cosa o ens qui me'n pleveixi cap remei—
Pliu contra pletge: el seu perfuntori El meu esmerçant-hi les escorrialles D'una vitalitat que es pon entre eflorescències Metàl·liques, cascuna de les quals em demoleix De viu en viu qualque teixit hipersensibilitzat—
Crustaci rescalfat, s'ennuega en xuclar'm A tota galta (quant no li valc?, vol sàpiguer) — som-hi, som-hi, de quants de quirats no són Els llapis punxents d'antimonit que et suren A la sang; quant no deus valdre'm, vull sabre — Divina estibina on et fossilitzaràs Ets un gep d'eriçons letals, i aquest pixum Que giques enrere, viat arreu amb cèl·lules Mortes, pus, icor, virons i bacteris Sopa gamadiva on no prosperava nidéu És el teu Aqueront privat, pudent esclau Escosit per l'escolta: na Cerbereta, ma gossa...
Hò, sóc ton Caront! — fa en Morfeu, disfressat De llamàntol safrà, immens de marros, és clar Minotaure vicariós, de recanvi Amb banyes de punxegàries relluents Ganivets sense estrenar, un bé-de-déu de potes Amb fiçances verinoses i les dues rítmiques Pinces de punxàries grotesques, d'on llàgrimes Químiques que manves corroeixen marbres Se n'eixamoren amb alacritat: record Prehistòric qui tothora malda per ço de fer'ns Por; a l'ombra de la paret del cul del nínxol El nas fantàstic em degota mocs que esterrossen Amb pous molts estrets l'ossera fins als fonaments —
Sagnant com un maeller, gemegós com magdalena M'empeny dins el plom lluent de les aigües Per on vol entortolligar's el laberint com més hi som Més opac del malson.
*
El cavall se l'estima amb una amor gelosa Quan li rota o se li enfotimen certes hormones S'alzina, es palplanta, i amb les dues ferradures Del capdavant percut damunt les virolles De les reixes, d'on els llambroixos pateixen—
S'han plangudes tota la nit les llances Dels engraellats que s'erigeixen tot al voltant De l'aixopluc on s'amagava el moribund—
Tipes i fartes, bèstia i colcadriu No el volen pas per a cruspir-se'l, el volen

Per a punir'l.
*
A frec de forat se'ls ha tombat Vinclava el coll com un voltor.
Cara de voltor, com un voltor Qui peona cap al farnat Ha tombat el coll rebregat De voltor i amb lentes parpelles I nictitants de voltor Els ha lliurats un gruny I un esgaldiny esborronat Esborrat, esborrat es vol Que l'esborrin, que l'esborressin "Vull que m'esbòrron Que m'esborreguéssiu De tota llista dels vius. I ara au Prou, siau." Intactes rellotges Prehistòrics atrapats en ambre Tornaren a sonar—
Jazz hora, jazz hora, bategaven Els ossos primitius Ja vinc, ja vinc, els féu, seduït—
Pampallugues, guerxines, d'ossos Fascinants, fascinants Jazz vingut, jazz vingut?
*
"Enllesteix, maleït; véns o no véns? Sens istme, aïllat, for De naltres dos, qui tens per què et faço les honors dels croats Aitantost com et moros, capdecony? Amunt i som-hi, l'or Del bon pa torrat i un vinet calent i dolç t'esperen vor La llar reviscolada; prou manies ni colls escanyats De voltors de mitja mitja; apa, bah, que hom també s'hi mor Servant la capa a aitantes d'oradures; tu i els teus: eixor— Bats pel fanatisme, sense solta ni volta, d'amor cor— Secats, xemicaríeu l'olla de tots els nostres confor— Tidors acompliments humans; exacte, ca?: si us fos permès!
"Mes prou us fotreu, car ací som, colcaires, sense retor— Ciments bojals, croats de debò: croats sense creu, encès Llur desig de desar per a un esdevenidor encar pus Lliure tots els rellotges engegats pel seny, l'op i el folclor Del poble ateu comdéumana qui es desencadene eixamús Ans allerat i se'n treu l'entec, d'esglésies virulents Ni de nocions corcaires del cervell raonaire, empès Per l'única glòria d'esdevindre sencer contra els vents Naturals; poc hi ha perill que ningú no s'encunço balder Ni desenfeinat; feina rai, al contrari; adu l'estruç Com tu volarie si es desempallegae, sense fer Més el ruc, dels sorrats o alçacavalls de dogmes infundats Que l'atenallen; místics: món d'orats qui agafeu amb les dents Les òsties feixugues d'aitantes de falòrnies; sorrats Així, els vostres caps no és pas estrany que romàngon sebollits Tostemps als fangs de l'ignorància; ja és ben veritat; sé Car solc pertot veureu-ho, que d'aqueixa mena de desconfits A qui el seny fot figa, prou n'hi ha pus a fora que no pas a Dintre: entre els qui els oren i els qui oren i prou, enfonzats En paroxismes parusíacs de pagoda, hò, de casa D'orats més o menys consagrada, de mesquita rai, de lloc Amb ídoles paleses o tapades i d'exvots pansits O acabats d'escapçar, on abuixeixen les plagues del boc O del màrtir o el pallàs; fotrem goig: legió infernal Pots comptar; malament rai; no donem l'abast, amb l'espasa Ben versàtil de l'escleta demostració racional Del com s'endolle fet i fet l'univers, a cama-segar Suïcides, qui en llur odi com més anem més foll pel joc Voldrien que llur naufraig fos ensems sencer, hò, el del solar On ja, és clar, jauen tots els camps d'esports; combat sense treva...
"S'hi val, es veu, el més lletjot dels estratagemes: no cal Convèncer si amb vèncer — oi? — n'hi ha prou; i a qui vençs ni fas reva Perdre en els rengs de la vida més irremissívolament Que no pas a aquella qui amb amor enllaminies per a En acabat votâ-la als orcs de l'abstinència vitalment Pus asfixiant? Ves que us conec, místic perplex, fanàtic En pler d'envitricollades ximpleses, com en la gleva El serf, infinitament pres; no és pas pudor de romàtic Amb què s'amaneix només l'aire on xauxineu; un vil perfum D'escaldums de paltruu qui cou a cru se'n desprèn; pos esment Ans de jaquir-m'hi adormir que sóc qualque re pus que no tendrum I os, un embalum fet exprès perquè es torno una altra puta Verge: un esquelet més on

s'alleuge en el ritu iniciàtic El més fresc dels morts de fresc; poc m'enxampareu; sóc la bruta Euga escarritxaire i nerviosa d'aquest bell estelló qui Com sovint em munte ara munt; saps que em fas enyorar el cabrum I llur pastor? Rere l'ezbardal on són desats, l'alfaquí Fa missa: Oreu per a manguis, on li respon el gos falb Qui, entre roncs i ruflets d'orgasme, magole dissoluta— Ment la víctima propiciatòria amb urpes de calb Voltor: Esperit macabre, de qui som comcaleretament Entrevinguts, ací, i amb esperons de nacre, en ridí— Cula imitació vostra, colquem la cabra: experiment Colt per nós i tota la nostra nissaga de pensius Devots qui orbament creiem, amb seny mus i cervell sem i balb Mes amb les butllofes, cremades i plagues dels votius Estigmes sacres, llas, ben bullents i xiroies, que el fulcre De tot alçaprem s'encunce en vós i prou, i especialment (Oh, enigma del misteri!) el del nostre exorbitant i pulcre Escandall, que, com ratolí agressiu, de qui l'insistent Botafió de la cua s'arrape als segments pus vius D'íntima pell, envaeix els plecs de l'amagatall roent Ans abstrús i, recte amunt, passada la sigma, el dèdal Al ventre, cors, fels, tres o quatre esfínters, ja ix del sepulcre Podrit del cos, i, triomfalment planyívol, lluna freda al Cel, ganyole, com el llop: Oreu!"
*
Així reïx la cèlebre escena De deçà la reixa del cementiri Dellà, el maleït aplec S'acaba d'esbellegar...
Fetus en bombolles que s'estavellen Amb esclats maragdes Damunt tapes de nínxols, d'on els llangardaixos I talla-robes, com espectres de fi instint De mantinent s'emboteixen a les esquerdes—
Paps umflats, enterbolits Per estalzins i sulfits, vestigis De focs molt antics, on les passions foren Escrescudes un bri de massa, fins que tot esdevingué Debades, ara suren a l'ensec damunt el fangar On el farnat i la terra s'argilen en faiçons Que belleu el clima sobtat un jorn Glaçarà en peces esborneiadores de museu—
Com al balç dels segles Ara mateix es posen En rars acunçs casuals Els daus d'ambres— Per a treure'n re.
Efímer, m'hi distrec.
Si qualque re em reca Mentre m'esmunyc per l'estretall Del crani, és pot-se-fer No n'haver tastat d'altres.
Puix que els bons són els menjats Per sàpiguer si cap fóra'n prou bo D'antuvi prou cal prendre'n un mos...
Llavors iàmbic goteig Ell, lacònic, es ficava al seu darrer capoll... A cop de palp, dos escarbats molt enfellonits S'arrameixen a mort, dejús la seua carranxa Voldria comonir un bon raig de pixats Pel seu tros de cuca (ah, Sol fosc de llur cel!) D'on els ruixava completament i ben lluny Del seu món, on, serè ermità, s'arrela U i via de l'esplet i l'harmonia del somni Dementre que ella fuig a tot trot Part damunt les pedres ullboges de la nit...
Aquell pastor un pèl gros cabra Cada dues hores cal munyir'l.
*
Com el conur de cua de con I cara de capdecony L'esperit li fa la viu-viu Al seu voltant encara Tot de taques d'olis bonyegudes Se li filtren insidiosament El frec n'embruta el somni imperfecte Vol somiar el que somiem tots els morts... Culs en capsetes.
*
Aixeca'n les finestrelles A les lloses de les tombes A les parets dels nínxols De les finestrelles que només A naltres ens és permès de guipar Aixeca'n de bat a bat el

finestró de dalt— Prou per a encastar El nas al cul La llengua al cony Misteri de la resurrecció Ressusciten les dones Ara totes magnífiques Refetes: flairoses, delitoses Autèntiques I les pots tastar (Com elles deuen tastar't) Amb aquest acte fàcil per a un mort D'aixecar'n les ben adients Finestrelles, vós Prou merda; sou-hi, sou-hi, vós.
*
Tots hi som, reunits per a l'aplec Tothom s'hi entén, tothom s'entén Oh, i muts, poc cal dir-hi re Oíssim, tastéssim, ulléssim Vegéssim, sentíssim Santíssims, ensuméssim'ns-e les sengles Flaires de santedat Escoltéssim-ne els arpegis Toquéssim-ne el jazz Afaiçonéssim'ls-en coratges Albades, albades Dolçament ja en trempem.
*
Bufetes umflades, ous d'ivori en joli Dins, fetus de cobalt Cordes simfòniques, fa cap l'esbart Escales cromàtiques, un gargot opac— Ambre cremat, s'estavellen fetus d'obsidiana Fetus d'anyells, de xais, escanyats de llet Esfoiregats, rampelluts en llur ranera Damunt l'impetigen Un llepís de secundines Raves roents hi pastarien a alt i volonters fang Llur vernís formatjós put a esmegma Saborívola mamella de monja, hum Hi floreixen pixacans d'un groc de cadmi fosforescent— Escoseix l'indret el gargot Té la feblesa de parar orella als mormols Un roc se l'hi estavella, li esbotza el timpà Fa cap l'esbart Prou merda, tu Orquestra, fort, i fot-li'n; cap pegat opac No ens guerxarà pas L'akelarret.
Bòfegues fiçades, això rai El suc serà'n llavor N'espetega damunt les lloses Com pluja que al toll fa bombolles—
Bombolles en joli, on fetus d'estibina, notes de musica, melòdics, surem.

Tot és verí — i la triaga i el vaccí — tot és verí.

Els orígens efervescents d'aqueix asil efímer... Tornaveus arreu, en cinyells de lloses en joli, esgairellades, prones, de sobines, barrija-barreja, milions, a pren-qui-pren... Hom, eteri, juganer, s'hi cresta o creuclava... Ras, a trenc d'ensorrar-vos, arrenqueu-ne una per rodella. Amb forma de creu rodona — capgireu-la i se us tornava paraigua, tret que confieu que qualsevol jorn no us en plogui, on, per mà de les quals, n'acabaríem sangtraïts d'allò pus, si doncs no pitjor encara...

Sotgeu el sostre pel brollador de l'aquari, maragdes en or. Ni en estany ni en llautó — mal bargany fóra. Només hi volem allò millor, ço és, que hi volin objectes selectes... Préstec arronyacat, íntegre us el tornem. I ara ascendíssim, escala cromàtica. Jazz cop, jazz cop. Penedim-nos, absolidors, ca...? Re de què ens calgui querre perdó.

Re de què ens calgui querre perdó. Un-dos. No tenim re de què ens en calgui querre, no. No. Colls d'estruços d'àngels badocs o de bruixes pudents i bòrnies — som-hi, vós, convinguéssim d'escanyar'n cascú — el que tinguéssim més a la pingueressa — asclat — esclat — esclet — esclat. Cas estrany, tu: ara me n'adonc que tota la vida haig somiat en aquest instant... Sclat.

[][][]

L'ERMITÀ I LA JUGADRIU

Sota el llençol, músculs de pedra———
Debades els torpedes o llamps
De terratrèmols i tronades
Em volen anorrear, car amb
Instint d'autòmat sempre els sóc
Un pèl endarrere o endavant———
De rígides, ço és, règees
Clarors, en poca estona en trob
L'adreça i com a casa hi sóc———
Fonts les ensum o en segueixc
L'esclau somall ———llavors si en xerric
Al raig, d'on després n'ompl sellons
Mai per xò no n'haig de buidar abans
Ep, ni gats per la xeremina
Ni porrons per cap d'ambdós brocs
*
Vímets fleixats: bon tremp dels nervis
Tendons o cables: bell gruix d'acer
Tendrums silents: molles gens fluixes

El bosc és meu, em pertany com a la
Caramida li pertany l'orient———
Tendres i fers escarritxadors
Nemorals: senglars i llops i llinxs
Prou que ho sabeu, hom altera
La logística, modifica
Qualque òrbita; el to furtiu poc
Us escau; qui de trascantó
Trenca el setge tàcit i ben
Llunyà, de trascantó és trencat
Hom esdevé tot seguit pòstum
Aparat d'autòpsia, muda
Mes molt rampelluda, per a
Mantes nacions inharmòniques
De gèrmens tot d'una engreixats———
És hora de desâ'us si, vímet
Fleixat, em vincl cap aqueix costat
*
D'aüirs i premonicions
Molt se'n flix ———fraus ximplets de clergues

Li alta de saludar de lluny
Els enterramorts, devers qui
Anc cap mena de desdeny no duu———
Fàl·lica mort, els en sap temptats
Poc cal cap al·lucinació
Per ço de veure—la cuixa enlaire
I fent—los entrecuidadament
La guerxina a la cantonada
De qualque llosa erecta i alta———
Malignitats absents, ras els és
L'hortet sens moscs d'aquest desert
*
Borra, pruïna, de cards i escarxoferes
Blans coixins per al coratge, en seda blanca
Brodats ça i lla amb ales brillants de coleòpters———
Ceballot tanmateix tebi a l'extermini
Nyàmeres, pixallits, gerds, alls d'ós, moixernons
Em menj pausadament tot allò que el conill
Es menja i llavors, ausades si puc, em menj
Així mateix tot ras, en ast improvisat
El llorigó burell o ros ———albí, adu
*
Cap de brau, cul de gripau
M'ho diu així mateix el toll
On gens garratibat m'esguard
*
Escorrentiu avall, amb tots
Els ormeigs comcal i a trenc d'ús
Es plevia tanmateix a
Endur's només un peix i prou
*
Llambrots porprats de llampresa
Botris d'anemones, fiblons
Part davall d'entrecuidats ans
Bares velluts, li embasten
Tatuatges ans estigmes
D'on hom tostemps el sabrà
Mig arronyacat salvatge———
Retrunyen crits fers als quals
Ha mès sordina amb el fàcil
Expedient d'unes membranes
Repleguívoles, retràctils
Darrerement establertes
Ço és, desenvolupades
Per la pròpia fisio—
Logia. Car el xicot
Ves, evolueix encara
*

Llebre d'esgardís lleonada
Em fa perdre part de per qualque
Edifici carrincló, de caires
Feixistitzants; sortosament
Tantost hi sóc, l'olfacte se'm torna
Opac; l'ivori de per riure
I el marbre escrostonat oimés
M'ennueguen fort; retruny la tos———
"Palau de jutges" ———xaronades
A balquena, bah. "Prou sembla, doncs
Que violàreu el predi on
Un ciutadà d'upa escola les
Vacances." Ei, hi encalçava
Un rosegador, foteu—hi
Tant se val, una llúdria
Malaguanyat impuls, minyons
Encadenament ominós
Relliscada gens oportuna
Part damunt un floc de palla
I au, es veu que em sobreeixia
Ratlla sobreentesa endins
On qualque alarma bare
I oculta em denunciava, glaç
Fotografiat ———quant us dec?
"Pagaràs?" Pagaré. Part
Darrere la jutgessa, una
Torreta amb un abriüll alpí
Arronyacat i aitan escarit
Com un xilofon; les flors
(I els enciams) del malament, rai
Tot hi és anèmic, i cabalment
Llur cervell: escarida gramà—
Tica, escarits espectres, gammes
Cromàtiques, escarida
Escala musical, ofici
De datpelcul, vocabularis
Restringits, restrenyuts: cervells
Encotillats de mestres—tites
Fora de to; tard o d'hora
Colliré; ara prou, n'estic fart
De balafiar'm en agre il·legítim
En erm corroït on re no creix
Aparells escapçats farien
Pel cap baix la mateixa feina
Ja us ho mastegareu; llev (clong—clong)
L'àncora i li cop cap al bosc
Cap al bosc, cap al bosc, on eixams
Novells d'insectes renadius

Ixen a rebre'm, albíxeres
A llurs ales, zumzeig, bonior
Arcs de bonança, sense blasmes
Ni rancúnies; em trigàveu
Au, som—hi, ja hi som
*
Morós com una pedra al fetge: UNIVERS
Sents el parrup del guerrer
Violinar l'orangutà
Els senys del poblet veí
Assenyalen l'hora de s'aixecar
En aquest agre de conills
Rarets com certs cogombres
Entre les putes dunes
O els turons pelats
Esbarts de puputs, folcs
De bestiar; la dèria de l'escamarlà:
Anar a fer anar l'esquí———
Amb estisores neutres (sic)
T'escat, moc, rent, farceixc, amanaeixc
Rosteixc, endrap, paeixc i cag
El buit: magnífic atot (a la
Darrera màniga). T'esfereeix
Prô, la llordor de la perifèria———

Certs morts no gens lleugeres
Qui rondinairement et ronden
*
Me'n record del temps antic
On tothom era el meu amic
Mes ara som al temps modern
Temps s'escau de mon hivern
*
Ora i llaura'ns, ermità
Beu—te l'aigua, menja el pa
Sempre és hora de comptar
Sense avui no hi ha demà
*
Lluita encara, mon germà
Ma germana (tant hi fa)
Lluita encara, cal anar
Ben lluny encara, i em fa
Que, sense fer, qui desfà
Mai res de bo no farà
Sempre és hora de comptar
*
Continua fidel, català
No hi ha pas si fa no fa

Pel que a la llibertat fa
Hom és lliure o se'n va
D'esclau darrere l'envà
Mai la lluita no és en va
Sense avui no hi ha demà
*
Fora, traïdor taujà
Ço és, botifler bajà
Barrigues rere la gla
Com senglar rere l'envà
———la cleda, la gàbia, és clar
Què t'hi donen? Merda, bah
(Bon premi, oncle aspriu, ca?)
Escriu, escriptor llunyà
Sempre és hora de comptar
Amb una i amb l'altra mà
Sense avui no hi ha demà
*
Pel que fa al bon temps, no fa?
Qualque jorn ha d'arribar
Cal només orar i llaurar
Amb serenor d'ermità
Tostemps ben prest a comptar
*
No sé pas quant de temps durarà
Confíic que eternament
(Baldament fos d'empertostemps
O que ben tost en pogués dir
Que àdhuc hi sóc centúries ha)
Paradís immillorable d'ermità
Cap compromís, orar, llaurar
I prou, cap compromís, paradís
*
Altrament, amb ningú qui totjorn
L'ombra em mesuri; sense, doncs
Empoixevolir capdéu, hi fots
Hi fas, hi faig allò que em rota
Migdiades quan m'escau
A gratcient escalfar'm o ventilar'm
Exercir'm d'exercitant o ja
Al vent jeure escamarlat
Lleure a lloure, com aquell qui diu
En lleure tostemps escollir
Allò que em lleu de debò i prou
Ço és, tant se val, lleu o escrú
La qüestió que doncs si em plau...
Amb prou ganes, em git
Al llit entre llençols

Suaus o bruts, nets de fresc
O llords i enlleteradats
O coc o de cru endrap
I em rent únicament
Si em bufa per l'ull jussà———
Ullar els ocellets
Cardar fang tou i cald
Plaers escollits, sortós qui ho sap
M'adormc quan vull
Llavors, totjorn lliure, puc
Sense miraments ni contemplacions, ep
Petar'm a lloure
Entrompar'm, atipar'm
O bé fotre'm de fam
Tant hi fa, a alt, minyó, a alt
Si t'abelleix, afegeixes
Llenya al foc, o t'hi pixes, content
T'és permès bon tros, ermità
Ningú no et sotja ni et vigila
Per xò, si em pren, ball feliç als sons
Més intricats o primets, o sense
Gens de por al ridícul, els taral·leig
Harmònics jazzos, tothora sa
I estalvi, amb pler d'ample abandonament———
Qui cobejaria ton bé, si et ve
Només del bo que ets i de com de
Sencer no et mantens. Et tens
Em tinc a manguis i prou, ermità
Serenet, re no posseeixc tret
Del tot natural. Àpats en pau
Cagar, beure, menjar a alt
Quan pus t'hi vingués de gust, i au
Badar, pelar—me—la, colgar'm
Emmalaltir'm i guarir'm
A lloure, paradís, estossegar
Badallar, eixavuir
Ample, rai, i serè. Patir, per què?
Prou sé comptar i tinc l'hort endreçat
Desert de recances
Com d'arracades i d'encarcaraments
Ni em tap la boca, ni clam mercè———
Estort, t'escures el nas
L'orella, el forat, ermità
Serè. Ferm t'hi tens, m'hi tinc
Confíïc que eternament
No puc concebre'n pas d'altre
De pus atractivolet, paradís
Desitgívol, delitós

Paradís, paradís
Sedegable, abellidor
Tot ton coratge plaïble i calm
Se n'enllamineix, se n'enllaminia
Plaïble, dolçament, vellutada, paradís
Cap compromís, paradís, paradís
*
Ni sentir't; "excés de passió", creu—t'ho
Home, la malaputa em mossega la tita
Mastegot, rai; i encontinent enlaire, ep
Prou, i prous plors, mai més
Poc m'enganyareu pas pus; llavors benàdhuc, car...
El gran masturbaire masturba àdhuc
L'aire
*
Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra
Dona a qui pleveixes un indivís afecte
Un infant teu per sempre, fidelitat, per sempre
Els estimats indrets de la teva terra
I el suau esperit de lloc covat per llur paisatge
La llengua, fidelitat, fidelitat
Els bons equips de la vila on vius
I els de la teva pàtria a la memòria
"Llei—da, Llei—da, Llei—da, Bar—ça, Bar—ça"———
A cap màquina, no pas, tanmateix, mai
Ni a cap entitat mecànica, motoritzada
Molt intempestivament poixèvola, emprenyadora———
Fidelitat a les harmonies, enraonaves
Mai a les sorollades, ca barret, no
Mort als sorolls, ve—t'ho aquí, dius
*
Quan lleves la pell banal de l'ordinari
Si aixeques la membrana llefiscosa
De la quotidianitat on t'enfarfegues
Llavors romanen sols els ossos sagnosos
Despullats, malrostats, de la vil realitat
Univers angoixós, fet de tallents tendons
De cables morts, entortolligats
Mineralls estireganyats en inics rebrecs
Hi rodes com un os sangós, de tendrums
Estripats, de pelleringues rosegades
Per les dents indiferents de cada sobtosa
Topada
*
Culls colls, culls culs
En lloc clos i fosc
D'ofec i fums
Cullc alls, cullc cols

Fem fems, en la llum
Gens llosc, llarg d'ulls
*
Covards, covards
Covardament, a grans patolls
Ens hostilitzen, martiritzen
Emprenyen i putegen
Incontinents encontinent, cossers, de continu
*
Només ens és permès de pendre la part del brau
Empudegats, agredits, pol·luïts
Trets a volpelles burxades dels nostres indrets
Naturals, i els desgraciats encara voldrien
Jugar amb nosaltres
*
Cada torer bare i cagat, estripat
A fers cops de banyes, ens és com ara
Un altre ridícul torturaire uniformat
Vilment pelat
*
Oh, actes perfectes de joies triomfants
Morin els espanyols, visquin els catalans
*
Propòsits patriòtics de tot català comcal
Sobri, irònic, industriós, gens escarafallós———
"De deutes, deures, feines, tasques, desertor?
O es roba, revisor, per tal de purgar's el cor?"
Teranyines, amb sort, tangents, asímptotes
Enlluernies i mirallets, daltabaix tot ho fot
Per ço de veure—hi pus clar
*
Jazz de dia
Jazz esmorzat
Jazz cagat
Jazz cardat Jazz parit
Jazz patit Jazz gaudit
Jazz pujat Jazz baixat
Jazz fosc
Jazz de morir
Jazz
Jazz
Jazz dit bona nit...
*
Ja es trenca Ja és trencat
Ja es tanca Ja és tancat
Jazz trenca Jazz trencat
Jazz tanca Jazz tancat
Ja has jugat Jazz perdut

Ja has de plegar Jazz plegat
Jazz d'anar—te'n
Ja has acabat
Jazz hora
Ja es troba millor
Ja es prou
Jazz malalt
Jazz veu
Ja és acabat
Jazz prou grandet
Jazz mor
Jazz mort
Jazz fet Jazz fet
Ja has fet
Ja es fa sol
Ja es farà
Ja és fet
Ja es fa
Tornant—hi i tornant—ne
I tornant—hi
I tornant—ne i tornant—hi, com en el
Jazz
Jazz Jazz
*
Gaudeixc pels solells amb les sargantanes
Pous avall m'esbalç, lúgubres obagues———
Si queies sovint, quan caus et roplegues
Si caic em roplec; roplegades eines
Recomenç el rec, bé, o qualssevol feines
Pron de jorns, boïcs arreu les espatlles
Frescs i degans, llaures, afeixes, fangues...
Supí de nits, romans a les escapces
Sostingut per les bigues abnegades
De la fortitud, camins has pregades
Amenes pregàries, camins urbanes
Camins sacrílegues, camins salvatges...
Ermità trampós, s'etziba trompades
Arreu dels trencalls, rosts, nocturns, amb trampes
Bertrols, clarons, costells i martingales
Mai, però, per ço de tornar a aixecar les banyes
No es rebaixarà a vúllguer's o a pertànyer's
A qualssevol colletes ciutadanes
Merdoses capelles on es pleveixen
A desenllemenar's i s'entrebaven
Traïdorenques mòmies; gremials tardanes
On cosons cosins i cosines sagins
Pelleringues i tendrums s'estintolen
*

Per comptes, ermità serè, irònic
Metòdic, català, et peixes del que hi ha
I en peixes ocells, lluerts, àdhuc el ca———
Pixallits, enciamet de ruc, qualque nou
Re que nogui ni nou; quicous per ninou
Llagosts i cigalots, peixos ploguts
Granots negats, re que detesti, pallús
L'ultraestintolat, associadíssim, ah
Hórreu, fastigós, datpelcul ciutadà
*
L'home de les mangales
Es torra amb esperit de vi
Se li esmussa enjús d'un pi
La fiçança d'escorpí
Que el feia congru i afí
En eixorivir's, el safrà
Ambrat del seu pixum
Manganell—gitat, de qui
Sil·logisme tel·lúric
Ofidi parabòlic
Transllúcid, hialí
No diríeu que palesa
La saba que pla l'uneix
Com gansalla de badiella
A la terra que el va parir?
Empudega i repel·leix
A tot ermità harmònic
Els metàl·lics vist—i—plaus
De les vostre processons
Me'n refrec el peus com si
Havia trepitjats palters
Mestre de les percussions
No del refús, mes del refer's
Amb diaris d'avui i demà
Es torca com al d'ahir
Les soles rebregant—s'hi
A marrameus, sens neguit
Xiularé un seguit de jazz
Gran veterà dels ritmes
Un seguit, un seguit
Reprendré el governall
Ma mangala és mon funicle
M'enfila entre els gaiatells
Lliriets de maig i d'abril
Que m'avisen dels niells
Tòxics i dels deliris
Dels aixarops d'on no sureu
Tothom, en aixecar's

Fot cara de pallàs
Mes l'ermità harmonitza
Incògnites opaques
De totes les èpoques
Li fiblaven omòplats
Geps l'afeixugaven
Mai no aixecava els ulls
Congres volen pel cel
Pel sostre, pel xaró
Xiula un seguit de jazz
S'acompanya amb el bastó
*
La visita de la sogra és un afer alhora intern
Quan truca que "es deixarà caure el sendemà al vespre"
Penses: si no es podria pas lleixar caure fins a l'infern
Empudegadora, collons; aixeques els ulls al sostre
I ça sus, sostre enllà, hi ha el sostremort on dorm l'hivern
El monstre de l'ermità. Per la finestra, un cel d'ambre
Aladerns nevats i, enjondre, penjat a la branca d'un vern
L'espantall del bon temps es belluga al vent, d'on trem el vidre
La carcassa d'antanyasses, doncs, vol reprendre el govern
A la intempèrie reguanyc la punxària, sóc alacrà, fotre
Sóc escurçó, no sé pas què hi cardava tancat amb pany i pern
Al sostremort on l'entec es regolfa i se'm fot agre l'estre
Revisc, barbaglaçat, i cerc, gens casolà, llambrec altern
Qualque congesta adient per ço d'amagar—hi, mà ferma, l'odre
Vull dir, la bota del racó, i àdhuc el vinet normal i hodiern
Per a estalviar'ns, si no quotidià, el consuetudinari desastre
———fa eixir'ns de test el joc de química del cos qui tria i cern
Les unces de seny, els polsims de serenor amb què hom apitra
Com un poltre vida amunt sense afegir—hi (irat, m'hi enlluern)
Les tones de malallet que ens deslloriguen el destre
Equilibri que ens permet de sobreviure al món modern
Tragitívola bubianesa, ens buida el celler; l'escombriaire
No dóna abast de padellàs. La meuca endrapa per qüern
Per quatre; se'm rifen els veïns; de cap atuell, ni rastre
No roman del milloret, si ella ens plou, flagell etern, etern
Ens fon l'humor a tinells, a setrills la bona flaire
Porrons de salut, terrines de cervell, flagell etern
Ja ho he dit, etern, etern
*
No haig pas de tornar—hi fins que l'aiguat no s'escuri
Llavors, cap de brau, cul de gripau, ermità fava
Diré bon jorn al mas eixut i el pintarem d'ambre
Per ço que es confongui amb posta, clariana i albada
S'extingeixi en la contrada, arrupit en la broma
Oblidat per cada déu envejós qui adés l'atenallava
Vulgarment, familiar, amb qualque destrossa bruta

*
Si bad la porta, tot hi put a merda i suarda
Tones de malamaror l'aiguat ens hi embarcava
Per giragonses ascendents d'espirals, "que es mori"
Vaig cridant, sense arronsar'm a cap paret. Al sostre
Daltabaix, em trec el fruit morè i m'hi pix dessobre
Esteses heteròclites: xam—xam, so d'aram
O calzes. Clarícies eternals, les estiregany
Fins que no esdevenen règees, d'on llavors les trenques
Ara, reclús bru, et pots afaitar a netejar els verins
Base, laterals, sostre i subalterns, quatre caires
La gàbia on niarem fins la tongada propvinent
*
Culte merdós, morós i estireganyat
Abrupte me'n desixc i llavors qui no fuig
Ja ha begut l'oli, ecs, dels extremunciats
*
Pobre, hò, això rai, però cult
Si setí rovellat m'encofina
No deman pas, badoc, l'indult
Ni suplic cap jutge malfadat
Ni m'empreny amb cap jurisconsult
M'hi fic de ferm ——oi tat?—— amb el tap
I no estic content fins que hi result
Agaf, del crematori, el vaccí
I a la gerra atans, serè, mon vult
A tall d'estupre molt tossut
Tantost m'aixec del xàfec, m'auscult
Per endevinar'm, ves, de quin crim
No sóc encara, inic, l'insepult
D'alt rau—rau de cendres se'm ressent
El vernís formatjós, i en Raoult
I en Maxwell i llurs lleis d'osmosis
I pells, bé que sóc cernut i cult
Em rellisquen pels pèls hirsuts
I els i les oblit en el tumult
Estranyat de soca—rel, inert
Goril·la, pusil·lànime, estult
Qui col·lideix sense llanterna
Amb cada filament ocult
M'obsedeix el ritu estentori
De la flastomia i de l'insult
Tancat el missal cacofònic
En aspres encara, em catapult
Tanmateix de dret devers el pou
Enverinat vilment per l'incult
De qui tostemps, allerat, m'alluny
Pou, li dic, per fementit et mult

Amb la quarantena més fera
Llavors, irreverent, exult
———forat humit, romandràs clos
Fins que mon fruit morè, més adult
Gens llagoter, no hi dirà prou
Vols llevar el tap i eu t'ho dificult
Del purgatori ningú no n'ix
Ans, com fiu, cal fer—s'hi força cult
Per la pell de la cultura, cernc
Triagues i verins, i m'auscult
I, purificat, sé si reneixc
Pou, vinc—te a la vora i et consult
Què en fotràs dels mos tres desigs
D'ésser'ns totjorn net, fidel i cult
Cric i esquerp, sisvol, això rai, mes
Jamai supersticiós ni incult
*
Si els dic: man me'n flic, tot és culpa de l'íncube
Avant va, i au, noi, fotrem goig, respon l'incrèdul
Rabit, robat, rapit, raptat, perdut en trànsits
Rapsòdies, èxtasis, convuls entre votius
Enigmes, envilit, covat pel somni
Com cagalló ferament obdurat
Aquests jorns de glaç
Esdevingut durícia
De veneracions
Sobtadament
Devot
*
Recós
Re no acoloreixc
Tota sang m'és negra
Cada nafra ——i arreu en veig——
Un pou enverinat i, en fred, el cel
M'apar tothora d'un blanc massa lluent
T'enlluerna i et podreix els ulls, d'on la terra
En clarobscur cremat, se't crema esquerdadament, com
En Ramonet, qui esquerda les minyones... Cardat, poc gemec pas
Ni dic bona nit, viola. Al llit com un torró, somric; tens sort
De tenir tants d'horts, i faig bon matí, safranets ———i violes?
*
Per un cony de pany m'ensenya un pany de cony
Al cap d'estona, de veure'l me n'uig
Forat humit, prodigi dels mitocondris
Sempre ets a la percaça del sobrepuig
*
Entroca, entroca i no te n'ugis pas
Aquests jorns de glaç, ocellet mesquí

Amb vult ferotge ho haig de fer avinent
N'hi periren pler, exclam, i el rafalí
Ensum, tot marrit, i em fic a refilar
Car el cant revifa, alosa ———serafí
Dels meus suaus idil·lis de tardaó
L'amoreta que em donares et torní
No has de servar't ni cantera ni pixaó
Qui hi arribà a temps hi reeixí
Aqueixa és la història del tenir raó
*
Àdhuc eu, quan cal, jorns de gelaó
Ixc isnell a la comuna de fora
Hi corrc, com escaguissat barceloní
Quan sóc a canfelip, secret camerí
Jatsia que hi sóc impotent, tremp així
Com coll de girafa, i hi result o reïxc
Amb semblant d'adust cadí qui el tamborí
Estireganya fins que el fa tes del tot
Trempera dissimulada, l'arreçó
Amb urc elèctric palesament fingeixc
És mal bargany donar son or per estany
Mes és bon guany baratar fred per calor
Qui a l'hivern canta, pardal esquerat
Es guanya qualque erecció, fregeix
En son propi greix, verdum, sisó
Cotoliu, perdiu, francolí
Guatlla, passerell, polit, d'un marató
Llong con atzucac de crim n'ix d'estalzí
Llepat, disfressat de caliu, cruany
Coet encès en carbons, capsigrany
Qui empales, becdurs, batallaires
Els bons i els si fa no fot cantaires
Qui estronqui l'esquellada és pell
*
Muts monuments de neu
Crideu—me els safranets
M'eixorda la verdura
Qui no creix
Viol del temps
No m'hi sotmet
Dins mon iglú
Hi puig enciams
Cols i bolets
*
L'ànima de mant tió s'envola pel fumeral
Nafretes i granets al capciró de la tita
Pardalet hegemònic, lleixa els cocodrils tranquils
Esguerrat pel vidriol del fred, neda el pec en fum

Fosòdrom, prostrat, oblic, d'esbiaix cap a la llum
Llegeixc, llegeixc, llegeixc
*
Tothora en tot et vol soprepujar
Rel eterna del teu infame enuig
I tu, fruit morè, irònic, allerat
Qui de cap truja no vols tornar't el truig
Molt fer t'atanses a esquerdar la llar
D'on per raó d'un persistent vent pluig
Denses onades de foscor de sang
A llimerols s'escolen, d'on me n'ensutj
Fins que me'n tornc negre i de mida doblat
Ah, doncs, ara que em mir, dictamín i jutj
Que jamai cap boig no em voldrà fer el salt
D'on naturalment ——llas!—— bon tros me n'enutj
Car cap principi com el de derramar
A tort i a dret, rabent com qui s'enfuig
Els feixucs embalums de l'estimar
No serv, per què, lleuger, pugui atènyer el puig
Sublim del viure en pau
*
Ja ho sé que sóc un porc
Això ni es discuteix
Rebutj tastar la carn
I em toc tothora el peix
*
Com en Despuig de Calabuig, qui de cap cassigall
No en fa rebuig, ni de cap llei de pa, és clar, rosegons
Ni per re no trefuig, ni que fossin els fideus
D'un negat, més tard perbocats per un segon perdut
Qui els li escalfava al pap part davall l'arc d'un pont
Aitampoc ningú ací no defuig un bon bargany
Hom aprofita àdhuc el mort
I no cal pas dir el canviot
*
Com l'infant esguerrat barganyat pels malignes
Ço és, com el canviot
Així mateix eu, fet malbé
Pel vidriol del fred
M'instal en la cremaó
*
Estossegós, molt pler de boïgues
Quan un vent pluig li esbarriava el foc
Espletava tanmateix en la pseudofoscor
Ningú no ens hi atalaiava, pròspers secrets
Ara, a la llum del sentdemà
La poinsèttia finalment floreix
*

Ermità millor
Sull en l'adversitat, se li esmola
L'aixa, li sura el suro, totes comencen de pondre—li
D'eixauc, li acreixen els atributs, àdhuc la perillositat
Esdevé, com el canviot, canviat novament en l'únic
L'entelèquia qui fou abans del contacte maligne
———avinent, xamós, eixerit i galanxó
Paradigma de la gençor
Que el fum del món
Et robava
Viol
*
Viol; examín les fogueres, n'extrec
Amb cendres al semblant, la noció
Que si seguies l'alta vocació
Dels teus budells, i com Proteu qui es refés
Pel camí misteriós del propi esfínter
Et llencessis al foc a covar—hi cruanys
Com qui hi llençava adés la barretina
Gloriosament republicana, si doncs
Visquin els catalans, morin els espanyols
Ens queien part damunt les pedregades
D'acer i era l'hora dels fatus amb llurs
"Arriba l'òstia puta, arriba
L'embolic, el flagell, ço és, Espanya"
I, en arribar'ns, tot es glaçava i era
Cru com un roc, caiguts en lletargia
Llargardaix qui llangueix en un cendrer
El qual un jorn d'hivern on es sentia
Particularment pervers besar volgué
Com s'hi llençà aquell vespre de febrer
Mil nou—cents cinquanta—u, Na Glòria
Barretina a esdevenir—hi, en el foc
Dels projectors, campiona del món
De lluita lliure, les flames de la llar
Baldament es tornessin, doncs, els llums
Molt vius del meu quiròfan, belleu llavors
Ferm hi occiries el cranc maleït
Qui et rosega la fava, en restablies
El tremp i la puritat, transformaves
El metall redhibitori, esquerdat
De la teva pobra tita malalta
Qui escarneix, mesquina, el ferro colat
Goseu—hi horòscops i messions, de gom
A gom escarxofeu's—em al teatre
On em refaig, cirurgià siderúrgic
Miracles de la metal·lurgia
De la carn, corns de coure dels chors angèlics

Del jazz, i al gresol hi trob de més a més
Lletovaris, manxiules, epítemes
Teranyines, seguicis, afrodisíacs
Ben sabut ———tot de bones medecines
Commemorem—ne la victòria, aquest
Jorn gloriós de febrer vull convidar
Els darrers vuit druts de la meva dona
Nous tots d'ençà que som casats, agrair'ls
Els vull les imatges de vigoria
De salut, les forces que a la insabuda
M'han donades per ço que m'espavili
A saber saltar també quan cal el foc
Ep, i per llur gràcia ja no sóc sull
Front decorat, tot i que, llas, els cabells
Temps ha que prengueren el mateix camí
Que ara em mamprèn la tita, som—hi, ja dic
———adéu, i espereu—m'hi ben asseguts
*
Sexe podrit, carbonitzat em caus
Dic bona nit, mon tarannà cibernètic
Poc em permet aitanta d'emoció
Ets un carbó
*
Al caliu de la vostra companyia
Seré un de més; una esponera al front
Com amuntegades fantasies de
Lava, em singularitzarà un instant
En acabat, encara rebec, sense
L'ultrafastigosa por
Automisericordiosa
Pres novament per les ràbies que
Sovint maleïdament m'abassegaven
M'hi haig de trencar el banyam per ço de
Fotre—us el camp, brases insepultes
Ningú no em colgarà
Ascendiré com un déu
Bocinet a bocinet
Penjat al bec dels meus ocells ganuts
*
Hordes hipòcrites qui barbulliu
Entre entrecommiseracions de gemegaires
No tinguéssiu pas l'ultracuidança molt
Injuriosa de volê'us—em incloure
Bacteris sapròfits qui al foc mort feu niu
Munt el moment de torsió contrària
I us em centrifug, forçut, molt enlluny
*
Llangardaix auster qui, retut, només

Us cedeix la cua; a tesa torçut
Us em desempallec; sé prou alhora
Cap a quin aire clar no em cal empènyer'm
Debades li llenceu arpons febrits
Com llenyataires balbs a qui en l'oceà
Del bosc se'ls escapolien troncs, crescuts
Sobtadament amb potes ivarçoses
Mestre del governall, front molt honorat
Ferma mà a l'arjau, contingut sencer
Al vaixell escalabornat del meu cos
Vull esquivâ'us, muricecs itifàl·lics
D'ales ablamades; pel fumeral
S'envolen ullals, queixals, maixelles
M'haig tret l'elm i son bé—de—déu d'antenes
I, com ixc al fred net, us en nodreixc
Espetarrec d'anorreament patètic
Pluja d'espurnes, corquim efímerament
Encès; del vostre neguit d'heure'm, només
N'hauran esment les vuit boïgues a la pell
Capnú, les barbes i els cabells bleïts
Cuc de la neu, vull reblar'm com un clau
Glaç endins fins que no esdevinc anell
D'un caramell ———hivern infibulat
I cap fada fantasia de caire
Consolatori no et pal·lia el mal
Titlleu—me de repatani qui no es vol
Fondre en el condol ni doldre's, confós, de
La fosa que no li ha de regenerar res
*
L'estiu vindrà i belleu m'hi ensopegaré
Terra humida on haig de banyarricar
Cos qui adés raïa erm i ert, i ara
S'hi fot burxent de valent, a tall de flor
Qui amb enyor cap per avall vol capllevar
Ça sus, enllà dels pams i pams de cendra
Més amunt d'antics focs colgats i apagats
Es veu que encara ens trempen les neurones
*
[~~Què cony et planys si...~~)
O ho diràs sense exabruptes repel·lents
*
Cau de sobines al toll de l'empatoll
Com dir—ho? Se li fon el cos gradualment
Tot li fa mal ———ossos, budells i ganglis
El fel se li sobreïx, l'ull no frueix
Sinó d'encastellats llivells de boires
S'escanya constantment amb qualque aresta
Malencastada a la gola; deliris

L'envaeixen de trascantó com adés
L'envaïen greus fogots irritats
I somia si el seu gep no fos buirac
I viratons les fiblades als artells
Amb els quals afligir'n, virtuós, punti—
Mirat, fredament exacte, els poixèvols
Infiltrats qui amb ungles brutes voldrien
Remenar—li, ultra mimís i plagues
Bisbètics, rondinaires, els esperits
Un cranc se li penjava al cuc de l'ham
———tot i que hom donava l'esquer per perdut
I, amb fàstic i de tort, hom el llençava al foc
Pel trau nafrat se li ha endinsat molt bare
El cranc d'incorruptible acer qui pertot
Ens el rosega a pler, amb escarafalls
De cops, de follet maligne i ultrancer
Conté tot sol, traït per sobtats bonys tous
L'orquestra sencera d'un ball macabre
Solipsístic, vertiginós, cada pic
L'exhaureix més, trota ell amb ell, es besa
A mossecs en una passió sens fre
Fins a l'auto—anihilació
Doncs, aïllat que ja no era, encara s'ha
D'allunyar més; la por prou l'atenalla
I tanmateix ———~~què cony es plany si...~~ Tant és
*
Envant, manel, i tossa entre la molsa
Xerpa de l'el·lipsi, enxarxa't als ganxets
De les falgueres ———a llurs cueroles
Gica'ls, d'un en un, bocinets de no—res
Agulla—t'hi de ferm ———cel·la per cel·la
La múrgola et para per capçalera
Un ou ben tou de mosca vironera
Ermità polièdric, solet sencer
Omples el silent convent piramidal
A cada fanal d'una mata de bruc
T'hi llampeguen nàquisses benvingudes
Hom t'hi convida a negligir qualque altre
Bocí execrable de la teva llarga
Malaltia a la llinda mateix, damunt
L'estoreta porprada o penjant
De la clau o de l'armella de trucar
La tanca se't clou, el cercle se't tanca
Se t'estreny el congreny; l'instint golut
Però, se t'allargassa cap al riu
Lleuger, amb menys impedimenta ni carn
Escús, te'n vas devers el bàlsam cosser
De l'aigua ———inescandallable tub, raja

Sense que et calgui d'estrafer que el constrenys
———comoditat del bon temps tebi, lluent
Com negror de gralla qui amb compassió
M'aureoles més i més estretament
*
L'ocell qui, part de dalt, coll moll, em fa sant
Indulgent començava de tastar'm
A l'areny de l'aragall constant, escrinys
De butllofes se'm voldrien desar
Estelles se m'ensorren a esbotzâ'us
Les bombolles de la respiració
Cucs subterranis qui sense rancúnia
Em requesteu per ço que esdevingui u
Al si vostre, d'on a cap insolent
Ni ultracuidat no li és llegut de plànyer's
Si, fototàctil, li toca d'emergir
Al trepig incessant d'esclops i pneumàtics
Escardalenc i fotòfig, plec i vinc
Ara mateix a enfonzar—vos—em al brou
*
Hom m'hi fa lloc, acrobàtic, sense àlibis
Ni enjondres ———"teniu els jorns comptats"
M'adverteix el guaita, planer, bo i patint
Per ço de no perdre el forat, dementre que
Graponer, furg endins amb dèria àvida
Se'm perllonga fins a límits incongrus
"I vós, doncs?" L'interpel, amb un cert posat
Clandestí; "atressí", em respon l'arenícola
"Mes eu conec de prop la gasiveria
Del destí", on, en acabat, esclata
En mil bocins, cascun amb nas i boca
"Som", em canten a l'ensems, "el teu chor
Angèlic de recepció ———on ets?
———AUMON ———on ets? ———ENLLOC ———on ets? ———NO HI ETS
———on ets? ———NO ETS ———on ets? ———... ———on ets? ———...
On ets... [...]"
Es perllongaren, en l'estireganyat
Silenci, fins a límits irrisoris
S'han fosos com bombolles, ulls de vent
Apandre, xiscló, llas, molt pitjor: sèssil
No vol reeixir't cap nou recanvi ni
Fantàstic succedani; m'esclofoll
Del branquim mort; cada cop pus i pus prim
Hom m'esporga ———efímera gimnàstica
Escarit ben bé del tot, amb menys i menys
De cos com més m'escarranseixc, ja ni cag
Ni m'escòs, i, si bec, bec només sorra
*

Sorra, on m'estireganyc fins que hi pet
*
Gran pirotècnia
No direu pas que no us rebc
Amb lluentor, amb lluïssor
Amb esclat, amb esclat
El fetge groguet
Quan m'esbardell, etè—
...riament il·luminat
La melsa d'un verd
Que esclata lluent
Se'm rebenta el cervell
Amb electricitat
Guspires i esclafits
De gran lluminositat
Camaleó fès, asclat
Fins que esclat, pum: esclat
Dòcilment torturat
Tot esclat en molts
De vidrets iridescents
Camaleó intermitent
Camaleó rutilant
Camaleó irisat
Camaleó asclat i fès
Criminalment estrebat
Fins que s'esbadella
En escatxics espurnejants
I es fon, desapareix
En un ruixat de sorolls
Pintats ———en veieu
Els contundents fosfès?
Asclat, asclat fins que esclat
De primer no hi sóc tot
En acabat no hi sóc gens
Serp garrotada avall
Serp de Sol qui dorm
Serp infernal, ets
Les escales de l'infern
A cada replà un guaret
On totes les flors
Fulguren apàs—
...sionadament, cada flor
Lluu amb sang fosforescent
Cada flor es dessagna
Espetarregadorament
Com els òrgans que em cauen
Damunt els càustics esglaons
De mon davallament

Mon budellam esclafeix
En milers de llums
De totes les colors
Enllaminidores
Íntim alquimista
Crema enllà cada bombolla
D'hidrogen que respir
En la traca final
De la meva ranera
Llampega el vermell
Viu del meu cor
I esgaripa el chor
"Mor, mor, usurpador
Esclata i mor"
I cada gangli fa
"Sclat, sclat, sclat, sclat
Sclat, sclat, sclat, sclat"
I: "Sclat"
*
Serp garrotada tot al llarg
Em rebenta a tesa el forat
Que es restreny i s'estreteix
Fins que esdevinc molt filiforme
Filó microscòpic, sebollit sots
Milions de llivells de mineralls
Grateu—me amb l'ungla bruta
Si mai no em trobeu, d'ací milions
D'anys i panys ———encara en seré tou
Tou
Tou, tou, tou, tou, tou, tou, tou
*
Bocí de merda, duus—te'm al nas
Ara, impressionat, duus—te'm als llavis
Duus—te'm als llavis
Duus—te'malsllavis/duus—te'malsllavis/duus—te'malsllavis/duus—te'malsllavis
*
Vicissituds d'extermini
Fulgeix de goig l'escarbat ingenu
Cru potentat li'n tascona el trontoll
De l'estàtua que l'ascla teixeix
Ascla't, espectre núbil i sanguí
Amb brutalitat lacònica em colpeix
La noció que l'únic que em garanteix
Prou lluor al metall febrit és...
Ets tu, forat humit
*
Llustre secrecional
Vull esdevenir tot senceret

Tita, tartrany
I ésser de la Terra
Un altre pseudopodi
Calent
Calent, calent, calent, calent
*
Calent—me nou coratge, m'haig arrossegat
Fins a la casa del seu darrer amant
Amagat dins el rierol rere la bardissa
Com un altre turió qui es covés
Canya soberga i trempada, llavors
Li haig llençada al vidre una sabata
Hò, era ell, alt, bell, clàssic, venecià
Em deia la meva dona que té una tita
Llonga fins pus enllà de despús—demà
I ferma i fera d'allò pus, això
Mateix, i tanmateix, així mateix
Que quan ell la posseeix, com un colós
Altíssim, tan fort i tot, nogensmenys
Que l'hi fica forat humit endins
Eu, amb aitanta de cura que diríeu
Si no li embotia doncs tot un llisquent
Serpent pitó ———adult i bell, i clàssic
I amorós, vós, amb totes les delícies
De les llengüetes bífides, bífides
Bífides, bífides, bífides, bífides
*
Clítoris sóc
Clítoris sóc
Clítoris sóc
Acomplert, doncs, reeixit, espletat
Eixa fou tostemps la teva girada
Vocació, advocació, agoludam
Et talla l'aixa, ve—t'ho ací, prou pots
Tot té un límit i l'havies atès
La treva de l'estrup fou decretada
Llívid, de fresc desenterrat, amb el dit
Escapçat del proctòleg encara al cul
Com a l'oc, de qui la síndrome maleïda
En burxar—li endins i amunt episodi
Rere episodi d'una esglaiadora
Tragèdia sense lapses ni descans
L'escanyolia pus i pus, i es fon
I migra com més prem per ço de pondre
De poder's desempallegar de l'ou qui
Llas, mai no eixirà sinó esclatant de mort
Atalaies primfiladament l'accés
Al mas, fit assolit de l'expedició

Que et veié la tita glaçada caure't
I trencar's com llagrimeta de vidret
Sobtadament t'envaeix la flaire, mots
De xant se't congrien al feble tòrax
Acotes el coll, com adés t'acotares
Destrempat, d'empertostemps, guant moll, bla
De boxador, amb dos dits ——polze i menovell——
Trencats, escanyapollastres esmerlit
Cervatell volant, escarbat amb banyes
De violí ploraire, afaiçona'ls
Un monument secret d'homenatge ———que
Tota la neu a mig fondre's esdevingui
La teva pòstuma gran lleterada
De la finestra estant, ambdós en perxa
Albiraran l'enorme figura andròginа
Qui es desfà i es confon al fosc rerefons
*
La jugadriu apareix, se li envola
El vel sols amb una miqueta de vent
Espitregada, apitra i au, anar fent
Quan ell ens estreny als seus braços ferms
I fers com ferramentes de cocodrils
Adults, crescuts, gegantins, plens de llur
Força i vigoria, simbàticament
Simbiòtica, ens omplim, esdevenim túmids
Farcits de saba, vermells i lluents
Ja era hora, finalment tothom ensems
Es reixinxola i se li estarrufa
No em desemboliquéssis pas, cocodril
Qui mai no abandonaries la cua
Entre les dents del fat qui t'arrapés
La marrera i et fes xiular per al seu
Deport, divertiment fatu i epicèn
*
M'haig mort i ara visc al forat humit
Crics, escarpells, cigonyes i martells
Cada eina se m'estova i endureix
Al ritme assenyat que cal per ço de fer
La farina blana a la clau que regeix
Estreba, nyaufa, torç i estireganya
Llur plaer
*
Fidelitat fa'm plorar d'emoció tendra
*
"Oh, que sola estic sens vós!"
Li responc: "Set generacions
S'escolen com la vesprada
El meu caire foguer assenyala

Com un llinx el Sol qui es pon”
La jugadriu polidament
I llausangera t’ensiborna
“Us vullc per un suport, baldament
Fos flac; el vostre pliu prou fou
Quan calgué, comcal; us m’escamotejaríeu
A encolomâ’us enjondre quan pus
Us em caleu encastat? Sigueu—me
Si més no barnilleta del ventall
Que m’altreja l’alè de la bombolla
On faig niu, o fóreu prou cabrit
Belleu a hores d’ara de fê—ho
Ensorrar tot?” El vel o el flami
Cuida d’ablamar’s amb el llambrec
Ensems furient i sopleguent
Que per ço d’acorar’m m’etziba
Setge carricló, no m’hi clouràs pas
Ni em cloc al rusc dels forçats
Enllà de rengleres de pinguïns
I gaiatells, l’enginy s’esmola
Per socosters anc fressats
Com cabra guita i bòrnia
Pelleringues de braguer nafrat
Els llavis de la molsa al rocam
Popen roentor de sang. I bram:
“De lleixiu, ni rerialles
Per a perdre’n no em romanen
D’ajornaments, sac esbotzat
D’on ja no n’hi ha, com pot rajar’n?”
A esgarips d’esglai, marbres verges
S’estripen de versemblances
Daltabaix sofres i calçobres
Escalaborns de nassos, togues
Vits, aurèoles, plomalls, potes
De cavalls ———monuments revoltats
Que arrauleixen i esgarrifen
Àdhuc els vells, més mesells, armats
Ermità allerat, pintí pits
I un forat humit tot pelut
Part damunt del creuclavat
Del llibret de reglament
Lluny d’aquelles bombolles d’asfíxia
Estort de les casernes de l’estrup
Cosser, entre les pedres molsoses
Dels roquissars pirenencs
Me la pelí, me la pelí com un déu
*
Contra els embatols dels vímets

Bo i serrant ferramenta i barres
Fugint de la desfeta, reguanyc
La solitud, serp trepollada
Tartrany migpartit, carall
Encallat, de mastegots tatuat
D'empertostemps, artefacte
Mal—lligat amb taques, nyaps i grops
Sots l'ubic polsim dels estels
Pèrfida, insidiosa orquestra
Em rep ———sens intervals, els ullals
Del chor em desbriden com llancetes
L'abscés que m'aflora per arreu
———on has de trobar recer del xafardeig
Tu qui coneixes tots els llengots
De les males nissagues, nigues xinxes
Rènecs nics, qui aritjolen els rabeigs
Dalt als ports del convalescent?
*
Xop d'icor, qui sóc?
Esquer per a un peix
Verí o vaccí?
S'umflà i en morí
*
Escrot asclat, li'n regalimen
Sens eixonar's amb mà que torba
Xerigots immunds ———vermell fosc
Vellutat de nafra a mig prendre's
Solcada per reflexs de rius
Gaiarebé eixuts de qui els salobres
I els marbres escrostonats, bagàs
D'incinerador ruixat amb fàstic
Guspiregen al Sol del temps prim
Folcs novells d'insectes renadius
Li rondinen pels aporismes
Li brunzen i zumzegen pel pus
Inharmònicament eclèctics
Caparrudets i patidors
"Llànguid babuí", encar en chor
"Duieu's—ens cap al cel", refilen
*
Amb rogall de caimà escanyat
Abegot dement qui creu veure's
Les orelles, entre ells responc———
Qui sóc? Com en Josep, fusteret
Humil qui, quan convé, cadenes
Sega; de l'heroi els fets d'armes
Vull cantar'n, com un jorn amb greix
De serp cosmètic es sucà un gam

De qui la vil supuració
Escarnia la lleterada
Molt enfellonit, clamà al cel
Ço que era com fer un braç de ferro
Amb un segon home de palla
O pitjor: espantall, qui no gaudeix
De l'esment de cap de les cuques
Qui, oh, ironia, l'envaeixen
I li esdevenen única ànima
*
Cuca reclosa, animes un tot
De qui no pots concebre'n l'abast
Pertanys al xivarri natural
On tot reprèn la mida justa
*
Morc desert, anònim, sens bobanys
No pas com el ploramicaire
Qui es plany i s'autocompadeix
Gos covard qui carina de por
Morc com un gat deny i sencer
Quan sent que la malaltia em venç
M'arracon aitan inaccessí—
Volament com puc ———on ningú
No sabrà trobar'm; confós al fons
Pertanyc al xivarri congriat
Que esmussarà qualsevol gemec
Emès per la carn dessobeïda
Sens seny, d'un cos massa destrenyut
I m'abandon a l'esbarriament
Darrer del grumoll qui em féu
Si fa no fa de contenidor
Em confonc en la cridòria
Atomitzat, cada àtom estort
Esclata amb un crit de joia
I de dolor que ningú no sent
Enllà dels companys més propers
Cascun justament entotsolat
Carapudent, en el mateix treball
*
D'ençà de dalt al tron
Al bell capdamunt
De la torre acana
El guaita l'estesa
Del riu. A baix
Al bec de la llança
De l'atac oblic
L'ermità monòton
Fruit morè podrit

Hi congria el moscam
Al teclat sideri
Dels desigs, un tel
De polseguera ve
A raure—hi; com al seu
Escrot, a la borsa
Dels caires foguers
Tot hi són traus. L'hora
De les atraccions
Passionals és
Haguda suspesa
Diu la jugadriu
"Un gra de balança
No us pesa el coratge"
Fallit engranatge
De sílexs i ciris
Melics, cemintiris
Vuit—cents—deu caràcters
Ens hi amunteguem
Ambigus, dins un sol
Replec. "Vós", retreu
"I la vostra tàctica
De l'anar a amagar's
Cap de vedell humil—
Ment sacrificat
A les fosques torna
Ganyota cruel
De morro—de—vaques
Per cominal esquerp
Per cabal un déu
Mes sapiguéssiu———
No val a burxar!"
*
Gossos cagats i botiflers
No m'hi faig i no m'hi faig
Civilització de fats
Pedants, d'hèrnies i herois
I de llurs fets d'armes blans
Al capdavall l'excés feixuc
Em duu de nit, llostre exhaurit
Lluny del falansteri. D'ençà
Del seu indret reduït
El guaita, per ço car no em pot
Filustrar, entost d'eixonar's
Infeliç, ell, rai, qui pot
Poc abandona son seguit
Glot, irós, avariciós
Luxuriós, superbiós

Accidiós i envejós
Hi cova encar odis eterns
*
Merlí esguerrat qui no embabaies ni ullprens
El més mesquí dels ocellets
Repenjat a les baranes que guaiten
El laberint dels invàlids
On, quadrades, les reserves d'insectes
Castiguen els mals costums
Et pruu l'estalzí dels teus replecs de cuc
Amb ungles molt llargues cerques
Fruits morens, forats humits ———tret de llúpies
Llas, no hi trobes sinó cendres
Estossegues cap als aiguamorts d'enjús
Societat harmònica
Hi trotxen sense descans guerres d'esme
Tots els morents hi fem cap
*
Tos pútrida, microbis
Ens te'm reunim
*
Orelles aviades en un fons de llunya granívola
La jugadriu qui encaterinà l'antic guaita
Sobta les llebres; camí nocturn cap a la torre
Que pren guarda de l'estesa de la ciutat———
Truca la xifra de l'entresenya al cap de mort
Damunt la porta del panòptic o far; com seny
Esberlat de cloquer retruny ell, ronc: "Qui hi ha?"
Ja es descabdella: "Vinc solzament a fê—hi tat"
Se li desjuny la tannara en flames de lluna: "Hi ha
Cap altra novetat? On rau el xicot d'abans?
No sabíeu pas que a cal fuster hi ha dinamita?"
"Ara obrc; estic corprès per aqueixa veritat
Alarmant", on els engranatges enferritjats cruixen
O l'escruixeixen i la porta s'esbatanega
Dins, la jugadriu, a les fosques, a les palpentes
Toca el caimà; colpit pel crit, el drut perd l'esglaó
S'esbaldrega per l'ull humit, es trenca el coll al cul
De la sentina, d'on se li atansen a peroccir'l
Les falses icones molt maleïdes dels fosfès
Espaordidors. "Qui sou, verges encobeïdes?
A quin xaró no em mereixíeu?", tòs—crebat respon
*
Les dones qui, peunues dins l'areny
Seient vora el riu sargeixen i cusen
Discuteixen alhora de pedòfils
De ciris i d'anells, hò, i sobretot
Sens hiat, dels virus i de les baules

D'eixa cadena a descominals terminis
Bagueny avall, a recer de llurs faules
Rere penyals i mates de la garriga
Com més me'ls atansava més de delit
M'entitolava; mesquins pebrots meus
Aritjolats per l'àntrecs, s'esbullaven
D'ací d'allà sense solta ni volta
Llavors, quan les sent que escuncen que els termes
Científics romanen prou curts a l'hora
De diagnosticar'm ni de fer el pronòstic
Quant a la llargària de vida o corda
Embaulada que deu romandre'm, lladoncs
Ni em moc, rere el bàlec, l'estepa o el bruc———
La qui bandinelles per a les nafils
Del seu trompetaire del cor broda, diu———
"I la seva dona, la jugadriu?"
I totes hi salten: "Oh!" I saps qui l'hagué
Temps ha i quin guaita polonès no l'ha
Ara mateix al prat moixí de ça sus?———
On, és clar, àdhuc el monyó se m'embaga
Xap enfora i ah, espeternec de tèrmits
Ah, espetarrec de límits, bocaterrós
M'escorc i escorc i escorc, on, despès
Rossol i m'esbaldrec com inic cabdell
Damunt davall, malremenat, samfainer
Fins al gorg, on em tornc, nou vebre, fuster
*
Pedres prepòsteres del costó
L'estintolaven, estols urgents
D'escarbats clinicaires van per
Voltar'l, fan: "Ell! No abjurem pas
De cobejar'l ans de posseir'l"
Corones de febre l'eixuguen
Lleu l'han eixut com si a l'ensec
Hagués assolida la vora
De part davant; ara, dementre
Que amb xuclades de trompes l'acaben
D'esguerrar, el gorg gargaritza
S'engolia sencera, d'un mos
La biblioteca, tots els seus
Llibres i papers s'hi han negats
*
Cap document ja no t'acredita, doncs
Polseguera cendrosa damunt els llençols
Que hom eixamora estesos a la bruguera
Escriu i esborra el teu nom sempre fals
A la claveguera on raus, barrejant
Llimfes als llims i melasses al plutoni

Ets joguineig dels tornaveus que et duu
El llebeig, d'homòfobs dalt una teulada
De presó, llur músculs epigàstrics plens
De gargots de pintallavis, ninots
D'auca entre els quals avui ets nat, satèl·lit
Prim, translúcid, tothom a través, molt
Obscè, t'hi filustra. Ets un cuc bla, sèssil
Anorc, o en tot cas d'ous xarbots, tocat, cap
Covarot, i amb un cul tot de greix que, com
La mota o el costó que feia plàcid
El gorg, es desbota i tot hi és una por
De granívoles llavors dels gams del món
Vescós verí amb qui encomaràs tothom
*
Fugitiu de l'aporrinament
Abans hom no vulgui fermar'm la fusta
De l'escarsa i penjar'm cap per avall
A un pelleric plantat enmig del desert
On el Sol pus pruu, fins que dels sucs vírics
No m'hagi perescorregut, li cop, pell
Traucada i tot, cap a les grans esteses
Del desert, regatons d'enfellonits
Bacteris al darrere, esclau aitan
Maligne i infectat que ensumar'l, ni
D'esquillèbit, ja occiria qualsevol
Gos, llop, serp o bacó qui trametessin
Per a escosir'm i escunçar'm
*
Greu escunç o accident m'advé———
Em tomba un flat de vent, i alhora
Perc el llapis; tros de gallina
Plomada qui sóc, amb el llapis
Perdut i lluny de cap gernació
Qui en tingués per a vendre'n, on vaig
A petar ni rebotre? Sense
Vit i ara sense el meravellós
Arret del seu substitut para—
Pràctic, bec sorra entre jacints
I violes fins que ——llas—— m'haig ben
Empantanegat. M'arrossec com
Gasteròpode i a poc a poc
——nino, què fums?, fotràs goig——, llimac
Eixut i ressec qui, esgarriat
Per uns pebrots empedreïts, sens
Gens de suc, petitets com baons
Fets pansa, al capdavall, cremat
Pel Sol, caic i em trenc com vidret
Nino, tant se valet, tira envant

Engir dels bolquers no et reboteix
Molla de farnat, de fet ets flac
Com pell de conill qui penja al clau
Al repetell del terrat; senyor
Pellaire, si et troba, serà
Content de trobar't, pelleringa
Eixarreïda i enterca, ves
Tu també, quina atrocitat
T'empenteguen només les mosques
Volants dels teus ulls ———si llurs escrits
Desxifressis, escunçaries
——saps?—— el laberintet on fa cap
*
Mes gemegar—hi, això rai que mai
Lleixes els jocs de la misèria
I de l'agitanament per als
Miserables i els agitanats
Gemegaires traïdors qui
Fruïu com trossos de sapastrots
Amb els jocs de gitans ———tortures
Bares i eixangueres d'animals
D'allò pus nobles i comcals
———cacofonies dementre que
Hom trepitja escarbats gemegant
Lletjor a dojo i criminalitat
Lluny de la gernació mesella
Amb un llapis, bruixot, pots volar
*
Trobes un arbre, és a dir, una ombra
Dessota un baobab esponerós totdéu ja ens refem
*
Qui, ara que cap forat no em serva
Ni molla de llac, que amb cada trau
Eixarreït i nervi esllenegat
Rac fet malbé, cuacremat, badoc
Davant l'escòria que esdevinc———
Quin lacai no em duu un sellonet
Tot ple d'aigua fresqueta de la font?
L'arengaré tantost, quan, esquerat
Ja em vegi mitja orella. "Vós", faré
"Qui, nasfí com el savi, guiat només
Pel més lleu esclau, rastrejàreu damunt
La sorra les romanalles del meu
Escataineig ans escarboteig, sou
D'allò pus dotat, em fa, per ço de
Treure'm d'aquest continu rodament
De cap ans del degenerament on anc
Com en parany d'esmolades espases

Feixuc com orifany, no m'hauria
D'haver estrompat". Respon l'armenter———
"Ves, és que dec conèixer com eixuguen
Les ganyes els embats del migjorn ans
Del llebeig, vet ací per què el càntir
El meu obsequi per a les masses
Esgarriades, bé que ——sabeu, cavà?——
Sempre hi ha arreu massa de masses"
Prou, prou, faig, tort, molt a la voreta
Del col·lapse, "Ara que ——oi?——, soliu
Cap altra jugadriu no us veu per ço
De suggerir's a vós, d'on en deveu
Patir com el psicòpata qui es penja
Tret, és clar, que ja us n'acohortin prou
Les cabres", on tot foren mastegots
Sobtats. "Temps ha us hauria estrupat
Només de veure—us, mes ara som molt més
Civilitzats; ei, veniu a banyâ—us
A la probàtica, som—hi, vós i eu
I les querrines; hi ha prou eixaure
Per a tots plegats"
*
Enllestit l'estrup, els peus
Al pou, l'esquena a la soca
Eixams hostils, flagells
De llagosts, maleïts botaires
Delmats incessantment
Com jugadors fallits
Marro ranci de psocòpters
Em rosega el pergamí
*
Fiblons, l'oasi en vessa
Emplegada vermina
Qui tot ho interromp
N'esdevinc tostemps relapse
Quan hauria d'escunçar'm en ple reat
Vespes—xanes, borinots
Tèrmits, tararanyes
Formigues, centpeus
Porquets, sabaterets
Tots volen, punyents
Clavar'm llurs atzeps
Gemegaires, místics
Censuraires, xarnecs
Se'm desarien pel paltruu
Com si els fos llenya
Corrompuda a caire
De volcà

Amb llurs sangs hom en fa
Tinta grogosa
I aigualidament vermella
Amb becs sobtosos
De picots i martellaires
Tòs—rogets, tornaré
A escriure un pèl ans
D'espitxar—la——— morin
Els espanyols, visquin
Els catalans
*
Xiulant—xiulant, em queia
La nit dessobre
*
El cap de mort al capdavant
De la meva darrera barca
Sallant entre els vespers
Somreia benigne, coexistent
Al ritme dels himnes cults
De la mort que li xiulava
Ans de filtrar'ns per aquest
Envitricoll darrer
Comoneixc els polls i tots
Els patògens qui em vexen
Una de dues——— o foteu el camp
Ara o perirem ensems
On amoixats, gronxats
Pels trons i llamps dels cants
De bressol del geòmetra
Qui amb els plectres dels seus dits
Abrinats ens dibuixa, part
Damunt el cuir maladobat
De la pell, noves beceroles
Afluixem les boixes i
Ens hi lleixem anar
*
Unglallong es ventava
Escalaixaments de polls
Qui l'estiomenaven tot
Si mai tornés a veure l'alba
Quin altre desconhort ja
No li fóra tot plegat
Posseït per molts milions
D'ens més petitons
Com comonir'n d'un en un
Llurs esperits?
Amb qui raonaràs?
Masses pertot, fins a l'agre

Del desert
Fins al cor del teu cor
I et pretenies, il·lús
Sol
*
Res, tret de la pols sobtada
Amb ulls botits d'escarbat
Albira com se li atansa
El genet, ah, la geneta
[Era una dona ———ratolins adorívols
Part dessota el setí del seu vestit
De porpra molt cenyit, totalment pla
Sense cinyells ni fermalls de cap mena]
A tot estrop, se li presenta
A caire la geneta, òrbites
De ximecs envolten l'estelló
Esbufegat, seuós, suós
"Ei, l'exoftàlmic", se li adreça
Rudement, i tanmateix tan gentil
I de gençor infosa ans claferta
"No sabríeu pas on trobaria
Crustacis, exemplars exòtics ans
Teratològics de la nècsia
Dels quals col·leccion amb furor
Ans amb boig desig de trofeus ans
De triomfs, i sense plànyê-hi tributs
Ni que fossin de caire ——llassa, oi?——
Veneri, us dic, i enllestíssiu car
Cada moment m'és clau, i doncs endoll
Disparat que nodreix el propvinent"
"Galants mercès, ni que només fossin
Pel fet d'havê—us denyat de demanar'm re
De creure'm deny d'ésser ——dea, per vós!——
Demanat... tant se val, quelcom, oital
Ja ho sé: crancs! A fe, nogensmenys
Que fèieu cap al bon indret; per a donar'n
I vendre'n no en dec heure i tot
Crancs qui em roseguen les cordes
Harmòniques de l'existència, ço és, és
Clar, a punt d'estrompar'm com titella
Fallit, despès, repapiejaire a tot
Estrop, i, per tota lleterada
Al monyó, únicament de debò cendra
Galdós, ja us garanteixc; ara
Com cada color, i doncs cada paraula
Cada bestioleta pot desplaçar'n
De la composició que em compon
Totes les altres i refer el quadre

Que sóc; cada bestioleta és
Com cada mot i color
Potencialment cabdal, ço és
Pot, tota sola, decidir ton destí
Per xò li caldria occir—les totes qui
Volgués romandre pur i esclet
I impol·lut", on la cavalcadriu
Alterosa li féu: "Silenci d'orb
Us sent predicar, mestre; lliçoneta
D'ermità; no us en voldré pas cap
Ja ho veig, bestiola massa cara
Car pelar'n una de sola podria
Fotre—us en orris la resta del bugat"
*
De gernacions promíscues
N'embolic amb escorça minsa
Els cossers orgasmes
Bombolles celíaques
Pertot n'embruten el liquen
Al bec de l'estarloc
N'apunten xàfecs
*
Lleig i boig d'agoludam com un insecte
D'un nus a la panxa vull tastar'n el nèctar
Més avesat, m'adreçaré a l'esfínter
La llengua saburral hi passarà la pinta
On és més fi és prou on més s'estarrufa
Del vostre cony tan xop meravellós nenúfar
Hi sóc bon peix d'argent, de lluents escates
Qui ned mestrívol dins cadascun dels cràters
Si de primer us sobrevol com helicòpter
Tantost us m'hi afon, en vós hom m'hi coopta
Demostra a bastament que ferm és mon caràcter
El fet inoït que gaudeixc del fer impacte
Almoinera rai, sé que en veniu de mena
Per xò us estenc ben tibat l'hipotènar
Us prec, deessa, que no feu com qui em llença
Abans tasteu—me, fet secalló pel càncer
Tinc un tast belleu més dolç, talment com pansa
*
Ajornéssiu, doncs, la partença; l'hoste
Hostaler us és, qui us serveix llúpies de zòster
Combreguéssiu en greal de mos ous espremuts
Grius, opinics, calcatrius i cutibuts
Em vénen a l'esment si us esment pel nom
Car colcadriu sou qui colqueu damunt tothom
Inclosos règuls, basiliscs, menairons
Berruguets, simiots ———folles supersticions

De ninotells pollosos i d'altres caps de mort
*
Espellat, per clamídies borni, i a tort
Allevat de crims de bala, caçat fort
I arreu per totdéu a estonetes begudes
Confesséssim'ns—e sens recances degudes
Bones amigues, totes dues ben càndies
No pas aïllades aital Groenlàndies
Cascuna a un bec de món i la qui es planti és
Més enze encara; a mi ni em calen llànties
Per a cercâ'us i veure—m'hi, de piohèmies
Ja en duc pler pell i roba; si a acadèmies
Cap Diògenes no reïx a conèixê'us el nom, eh?
Ben alt crid: trobada us haig, sou el meu home!
Això és la fi, dea, aitanta és l'atracció
Preneu's—ho pel carès o accepció
Que pus us llegui: som carn de la mateixa
Nova substància: ens quimèric qui bleixa
Més allerat com més s'hi fica, u i enterc
Sens fanalet xàntic ni amb làser no us cerc
Us trob tal qual, amb clots, a mà, tota de llum
Fosc eu, amant, cabent pertot, perfent volum
Casem i som—hi; no em romanen ni temps
Ni salut, ni mitjans (guaiteu—me els tremps
Rúptils d'ambdós ulls) per a revisions fútils
Hi vaig de vaitot, amb corretges inconsútils
*
Deessa, pietat, no us em fugíssiu pas
És encar d'hora, poc és temps anc d'aquedar's
No volguéssiu voler'm d'animal ja perdut
Qui com mot, color o idea en orri no es dut
Enlloc sinó als llimbs rosegadors d'un càrrec
De consciència ———carnús jagut al tàrrec
On esdevinc pur i esclet, car hom em menja
Fins al darrer granet orgànic que em penja
Ara suara us em seré buidat i el gual
Del vall del mas, vostre cavall podrà passar'l
Sens mullar's molleta, us em cal només pendre
Fidelitat fa'm bla d'emoció tendra
Com un drap brut, penjeu—me a la rebasta
Sóc pelleringa que ferradura tasta
Acabat d'haver tastat cul subitani
D'estelló isnell qui trepitja el gerani
Si de nit creuclaveu el marit, mon crani
Tot pelat lladoncs ja us és el suppedani
*
Un bri decebut per la seva partida
Prou puc, tanmateix, de veure'm al mirall

Del seu estoget dels colorets; què hi faig
Amb la bronja? Ves, m'hi disfrès les nafres
I emuntoris supurants fins que esdevinc
Pallàs enfarinat, espantall espectral
Un àngel
Escuma
Polsim
*
Sovint caps de morts
Em volten
M'orbiten
Llur Sol
Els sóc
*
Llepafils, merdosets i carrinclons
Tots aqueixos mig—i—migs si—fa—no—fas
Espanyols alhora i catalans
Morts massa vius; la contradicció
Els mol ———baves, polsims
*
Enfosqueix, i a aqueix forat humit
Que reflecteix l'espill serè del cel
Ço és, la cisterna, la pica
Teranyines, rels delicades de rovell
L'asclen molt compassadament
Una fargalada s'escalaixa a pleret
Randa de les vorades, on un gripau
Llegítim, ulls fits, intrigadament
Triganerament, m'escandalla i recaceja
Em veu escuat com ell; belleu alfarrassa
Que li sóc son germà o adu la dona
I que caldria tot gallard, tantost, perpetuar'n
Una espècie, vós, aitan escruixidora
"Jazz tic esbudellat", li cant, gens idoni
Lleugerament esvinçat, sense gaire esme
"Cantelludament m'acoltella la batuta
Del proctòleg qui en dirigeix l'orquestra"
Tract de ficar—hi alguna versemblança
Estètica; així i tot dec fallir—hi, car
Llordament, abans de botre enlluny
Se m'escorr justament on la nafra enorme
D'una altra picada de bestiola
Essencial em feia tot de mal
*
On és l'actriu amb dits com rossinyols
Que esportellen avencs de delit
En la meva pell ja prou irritada pels
Fiblons d'àvol fiçança i verí

De les bestioles nocturnes del desert
Contres les quals de cap vaccí
Poc havia'm sabut fornir a la bestreta?
Vídua astuta, múrria, barruda
De qui la cavalcadura, amb esgarrifós
Escarritx, peix les darreres espigolalles
Que podé m'haurien permès de veure un altre jorn
Amb un pegat de pell de vaca negra
A l'entrecuix, estatuesca, eqüestre
Qui, per comptes de tiges de cotó—fluix
Part damunt els mants bàjols purulents
Em tires, com pellucalles a un titit
Certes dades o beceroles
D'on, si mai sobrevisc, galdós bé en trauré
Tot i que, com sempre, qui sobreviu, riu el darrer
A quin cau t'encaues, doncs? Au, tot t'ho perdon
Torna, ets benvinguda i accepta
"Fessis com eu, i ací, en contrasemble
Mon mascle; altrament, llas, passi—ho bé
Mai no seràs de debò autònom
Ni emancipat ni mica autosuficient"
Borda i mula, totjorn baldament
Poguéssiu fer—me'n alguna
"Qui, qui?" Ansiós, per estretalls que m'ofeguen
"Aquell qui elleix es pot pipar la titola
(On, en molt fera riallada, el bastaix
Aïnà, aücà, bragué, és clar, tot alhora)
I aquella qui elleixa sap—ne prou
——no fa?——, de titar's la pipeta"
*
Amb volatilitat de caramellaire
Em va asssetjant amunt i avall; del seu bec
Llengua retràctil entra—i—surt amb sorprenent
Expressivitat, d'on romanc—ne astorat, d'on
Encara més a lloure l'ocell ——oi?—— em colpeix
"Del brou de bacteris qui ets, en sop granment"
Valetudinari acomiadament, en el joc d'espills
Dels meus ulls, ara que encar no tombava la nit
On tothom en pau clapa i es fon, l'ocell i ella
Fan la mateixa cara (per què no cal córrer
Gaire, és clar, car tota gallina qui et cova
Ous qui adés engrellares tendeix naturalment
A espicossar't), l'auca o belleu saga, on
Fiu de capgròs o fui l'estaquirot, és a trenc
D'acabar's, i jo no puc ni ventar la mà ni
Ventar—li cap mastegot; penyora de suïcida, eh?
"T'he duts també els teus petits perquè
Vegin llur pare com els desertà"

*
Gens malfiat, començava el camí
Tornaré, sol·lícit, a cercar'ls
Aviat, tanmateix, tomba la nit
La boira densa ho mulla tot
Excés de giragonses, el perill
Rau a l'aguait, els atzucacs
Esdevenen congosts; esparpalls
De grassos escarbats pertot on petj
Parets a punt d'esvomegar's
Fusta podrida escaguitxant—se, ep
Escales de mà i escales de pedra
Barrots que manquen, esglaons
Molt escalabornats; carenats
Llisquents tostemps un pèl massa curts
Entre els ferotges desllivells
Suant el fel, molt esfereït
D'haver de ficar el cap per osques
Portells i esvorancs de cases
A trenc d'ensarronar—se'm damunt
Davall la runa, dins les pregones
Esquerdes, cabells enganxifats
De caps de morts qui assajaren
Abans meu ans debades la percaça
Gotes negres, en sóc ben xop
Desfregadament, em repenj
A una tàpia de toves
Que cedeix de sobte i m'enfonz
Del vil abandonament, xiquets
La recosa angúnia
*
"Qui, qui?" Ja ho tinc: algun gità
De qui el tuf fastigós cuida tombar'm
Se m'atansava a robar'm, i encar
Li pud més fort, com mon gat adés
Qui agonitzant em ragué a la falda
Fins que no se'm tornà esquelet
Tremolós gojat qui tems morir't
De la ferum pestilent que avíic
Pren—me la corretja i les botes
Sense llengüetes, és clar, ni cordills
Enduus—te'm les claus rovellades
Ans pansides del tot, això rai
Ço que desclourien aumon
No deu ni existir; estalvia—te'm
Però, la boina ———poc m'agradaria
D'oblidar—me'n; dir, ara que lleu
Farà cap l'estiu, que la lleg

Al mascle de la família de cardines
Americanes qui sent viure ça sus
En aquest tell ple de franctiraires
I la seva dona segurament la franctiradriu
Campiona del món, car hom, ben casat
Tot ho aprofita; dir, hò i encar
Que a l'horitzó pampalluguejant
De la plana ensum créixê—hi mon destí
Bruels de lleó o vés què
Damunt el safareig, la sang es deseixarreeix
Lentament amb el dia d'est jorn
*
Necessitat de raonar et fa fer vida ermita
T'empeny instint propagaire al patoll promiscu
(Per què, dicotomitzat, et baralles sovint tu sol)
Com drac de goll pirolignós, ignívom, arrisc—ho
Tot amb un petó, i em tornc fissípar o la sospita
S'instal·la que mai per manguis ningú no durà dol
*
D'herbívor vinc cropòfag; ictèric, res no em tol
Aitant el poc conhort com saber'm que, malalt, visc—ho
I veig—ho tot plegat pel vidre enemic que em fita
Sens treva ———ull xàntic i foll de la mort qui em vol
Per la guerra, més que decidu, debolit; visco—
Zitat avall del podrimener infecte on m'allita
Born on del combat duc les de perdre, ni que quiscú
Qui fos vingués amb un vaccí gens innocu, ni estols
De metjarres i vils remeiers se'm dessin cita
Damunt el farnat de l'acerb serpent per on llisc ho
Han d'escunçar tot ja resolt: ni hi és ni sens tita
Ni, doncs, sens futur ——diran——, ell qui fúrfur per mannà
Ha confòs, per galter s'estreba un gep d'oraguntà
I al sobrepús, criptògam, no gaire casolà
Es descompon i, esporàdic, com pet de llop insà
S'avia; amb estolons o tentacles de contagi
Com qui sorrat o alçacavall gica que ragi
Fins a buidar's, boig enllesteix l'ubic autoplagi
Amb esglai de mecànics qui, en descloure el recapte
S'adonen que tot motor és apte per al rapte
I l'estrup ferotge durant aquell ominós dissabte
Ves, doncs, tat? Tothom qui l'ullava n'ha romàs clavat
Cascú, escarritxós i eburni de por, ha ocultat
El dit on l'anell d'en Xiva, coent, li ha espurnejat
Estrany hipogrif, jo et fot, amb vit d'aitan exigu
Inexistent, jurca a refer's, això és inambigu
A cops vírics de bec envers tot ço que li és contigu
Altrament, falòrnies, rai; com voldríem que no el
Descobríssim, maleït bordet, de cloc—piu mussol

A carnús tan virulent que estilet o escalpel et mol
O llanceta que li afonis, ni amb cap patracol
No calia atapeir'ns per a dictar'_ morterol
O més trit encar; doncs, gens hàbil a ressuscitar
Calmem'ns—e, i ans d'homenatjar'n l'estil de procrear
Sotsmetem—lo al nostre seny més mèdic, ço és, perspicu
Guaitem pertot arreu, entrecuidats, gens ingenus———
Aparell per què hom es reprodueix: inconspicu
Doncs, som—hi, minyons, recacegéssim—lo, estrenus
Pap fort, nas clos, herculis, cults, ben rituals, congrus
Gens cofois, continus, trobem—lo fatu, superflu
Vacu, sens ànima, un fetus de canviot, i au
Sebollim—lo sots muntanyes de sofre, per ço que
Cap altre mosc vironer poblar'ns—el no en sàpigui
I, llas, ensems s'infongui de vehicle clonaire
D'aitantes d'encomanadrius colònies horribles
Maldant a imperificar'ns—e l'heretat tranquil·la
*
Em somiava amb tendres fills
Em desvetll aritjolat
Per hosts d'ardus paràsits
*
Aquesta lletra que tens
Haurà trigada pel cap baix
Noranta—tants anys a arribar't
Ni per quin biaix la reps
No puc descabdellar
Escateix—ho a ta despesa
Man, ja sóc lluny dels maldecaps
Fa pus de nou decennis que haig
Ben desaparegut del tot
Cansat de balafiar punts
Tocava el dos
*
Hordes de tòtils
Ens encaminem cap als coralls
Singlots d'àligues
Senyeres avall
Ocells grocs i moscs volaires
Ens acomiaden silents
Ningú, absolutament
Ningú no ens aplaudeix
Boranit, doncs, i tapeu's—e
Colcadriu valent
S'ha acabat parèixer
I de fer veure; s'adhereixen
A les roderes closques
Pellofa, erminis

Capgirats, pellisses
D'advocat, ratolins
Macats, lloros, becdurs
Sense gàbia ni niu
M'esperona el coratge
Ço és, l'esperit
Saber que l'èxode
És si fa no fa endreçat
Sortim homòdroms
Espera'm com t'esper
Jagut al soc del baobab
On hom s'entredevora
Sense rancúnia ni
Infelicitat
Cap dolent no ve a emmerdar'ns
Si ho fem, ho fem per fer—ho
Amb serena captinença
D'ermità qui és de retorn
Es torca la suor
Amb equanimitat
Amb aqueix acte aboleixc
Els designis de milions
Llas, que a ningú manqui
Ni ara ni adés ni ja mai
La flexibilitat
Escaient i ben apropiada
Xst, tranquils, rai; enaprés
Del fruit morè, hum
Ara us duré més de berenar
*
Mecanismes rabits per qui el corrent breument
S'encalla, se m'encatifa el terra de xàldigues
En aqueix riu pletòric, hi pisc o enfitor
A llivell curull, bombolles ben pudents
*
Ignor el fru—fru d'ales dels muricecs
Amb dents que lluen de fòsfor en la foscor
Què vindreu a pipar'm aquest caminet?
Em mosseguen els ulls; els conec, llefres són
De la tosca dels conductes que de dret
Me'ls hi duran, hò, al baterell del cervell
*
Xarnec ———això és gosset aviciat i petarrell
Qui abuixeix i ganyola per no re
Ep, calma, ningú no te n'aporrina l'estranger
Quant a maltractar l'enemic, això rai, només
Cal dir—li el nom que, llas, ja és
És a dir: espanyol (ecs i ecs i ecs, xiquets)

Carinades i esbramecs de xarnec———
Això inclou sobretot les lletanies dels botiflers
Els qui se'ns victimitzen col·lectivament
Ploramicosets d'allò més
I ens diuen minvats i petits
(Petits en relació a què, ximplets?)
Quan els sent, se m'estrompa el cor com una aranya
Com tombar'ls la folla fal·lera?
Cadellet esquerp, mossega'ls la marrera
Minsoia i enterra—me'ls—l'hi a la terra
*
Més petit que no el meu vit?
L'en voldríeu pus? Impossívol
De l'heroi de l'arreçó qui era
I gens naquis ni primet, sinó
Gruixut i bel·lipotent com una primadona
A aqueix mal bargany de canviot
I d'espatllat a espollat
De gratacels a enderroc, fillets
Àdhuc més: heus—ne el forat
Profit negatiu
De monopoli o millor: monopolla
A fallida espectacular, a zero de creixement
A la presó dels qui desfalquen
Com si fos un altre frau extrapolat
I tanmateix, això rai
Res no és mai prou per a fer'm anar
Contra el català
No sóc pas dels qui encolomen llur fallir
A la col·lectivitat
Hereu d'una cultura mil·lenària
Em dec, com us deveu
Als hereus qui tampoc ho escamparan
Ni balafiaran, comesos a la fidelitat
Pel pes i la responsabilitat de l'exemple
Marmessors tots plegats d'aquesta cosmogonia
Molt determinada
Singularitat gens feixuga ni anòmala
Resplendent
Et venim a cercar sempre al mateix indret
Enllustrades mamelles
Tombarem pàgina sense canviar
D'Història
Perquè volem que tot conservi
Tanmateix un seny
*
Els jorns on tota curioseta i mudada
Passàreu a veure'm ———un dubte em rosega

No sé pas si és enyorament o recança
Puc fumbre una altra antosta a aquesta estança
Si a la pols que per les esberles ha entrada
Hi barreig vòmits porracis; tinc la pega
Del cucut post adés al cau on es nega
Entre basiliscs o serps, de qui la dansa
De llavis que degoten llet captrencada
L'esfereeix fins al punt que néixer a cada
Instant se li fa més neci i il·lusori
Em veig com ratolí de laboratori
Vist per les finestres brutes de la casa
Com per les ulleres suades del científic
Llas, quan vós hi éreu, amb rabent espasa
Occíeu la brutícia; de tremp pacífic
Tanmateix ferma espolseu el malefici
A cops d'escombra, meravellós exercici
Que em retornava sa i estalvi als meus límits
*
Ara que poc que hi sou, el cranc trenca els límits
Cap d'eixes cèl·lules no tenen caires tímids
Llurs aldarulls em fan runa de caquèxia
Capficat per dèries i diaris íntims
Poc us deia llavors: "Sou de bona nècsia"
Ara és massa tard, balafiava els atots
Per descomptat (deia) que és meva la basa
Quan en realitat perdia banca i escots
Fugíreu capjupa, mastegant la frase
Sòlita del qui plega: "Ara s'hi immisceix
Qui enyora el temps i espai on encar no existeix"
*
Em cremen tot el sucre com benzina
Poc donc l'abast del verí amb què em vaccina
Cascuna tothora amb gens de sentit pràctic
Pler d'agulles corrosives d'àcid làctic
Em sallen per la sang exhausta, riu d'oblits
On només sura la fantasia dels vostres pits
*
Tenebres emboirades
S'hi aixeca l'espectre
Finalment somric
*
Tip de repalasses, de vescs i de tendrums
D'esclafar capolls amb les dues dents que tinc
M'òbric pas per la ginebreda i, nu de peus
De mans, de colzes i genolls pel cigronet
I l'esgardís, arrib, contrit ans encar pus
Orc i esbutllofat, sarcòfag a mig pair
Al cul de sac de l'atzucac que menava

Al bell mig d'un cemintiri. Mon rellotge
Genètic deu ésser a trenc d'ejacular's
I per instint, com orifany, sap on fer cap
Perquè se li rearregli el peçam estort
Al més aviat, sens perdre el quest per terres
Desertes i criques, sens d'altres carnussos
Ni farnats a l'abast; en canvi, sort en tinc
Aquesta terra on rac no és gens llefega
Frígida gens; tot ho accepta, àdhuc ecs, ecs
Mon cap escarransit com el cap escapçat
D'un maori en vinagre; ni barbs ni acne
D'aumon, més esfereïdorament l'esfagne
Supurant del meu semblant cap altra Aracne
Que la mort sabria'n teixir'l, aitant que jac—ne
Com en coixins brodats al cel per àngels——— mes
Galtes galters fins, mos polsos glops de nèctar
En plomissol de borinot qui m'injecta
Adesiara el verí amb la pruent picada
*
Lluita sens fi ———n'esfull, neta, la pensada
Que el cor, com un plom fos, sacra innocència
No empeny, ans destorba, estanyant—me'n els traus
On el fluix del meu voler lleixava esclaus
*
Esquellerincs traeixen la presència
Del ramat de bens i cabres, més el gos
D'atura i qualque salvatgina a l'aguait
Rere alguna llosa erecta ———fal·liqueta
Mort, totes se les empesca, hò i: com pus
Iniqües, millor. Rere la llosa erecta
Espíïc com el duler, adés molt bròfec
Proctòleg i ara fort dolç quiropracte
Acarona els lletons d'algú amb un extracte
Untuós de no sé pas quin remei antic
Fica els elàstics ortopèdics d'un encric
Al voltant de la camota d'un boc guit
I infligeix l'ultratge d'uns mitjons de fil grocs
Als peus d'una mare qui és a trenc de parir
I del calcer no sols se'n xauta, ans gens d'adí
No altreja a la idea; doneu—li un ruble
Per cada riallada que camí de l'ubla
Rebrà dels éssers lliures, salvatges, nobles
I li caldrà una caixa forta més dobla
Que no pas la de cap dels batlles dels pobles
Que oceans de rostoll enllà jeuen mig morts
*
Tinc por que aquell ca merdacaner no m'hajo ensumat
Com el canari cec del miner, tanc els ulls i esper

Perir el primer; em ragen xampanys per cada foradet
Àngels de la mort, baldament que els vostre ganivets
Escuncessin l'indret més letal de mantinent
Corretges de transmissió, dels protohumans ençà
Em criden: tanmateix massa poc, t'ho podies imaginar
Com imaginares la imatge de la teva cigala inexistent
En albirar l'encric mès a la cama del boc
*
Flaqueig, sóc enfonyat del tot al fang ensucrat
D'aürt, l'euga me'n treu amb les seves ferradures escrues
Animal estrenu, occeix el gos i malmet l'armenter
Amb les dents als replecs del bescoll se m'enduu
Al castell de l'altívola necròfila, tant se val nu
I mancat del matràs, d'on, tot i que tot plegat ho escunç
No gaire versemblant, com cervatell atès, ep, em gic anar
*
Fiblons d'esborneiadora, ultracuidada
Fiçança afaiçonaven damunt la meva pell
I alguna peça de roba enverinada
Per verí molt més greu, letal, que no pas
Tinya i arna bategant en rònec drap
Cràters de mel; lladre de mel a baix a la via
Fosca i llarga devora l'espoliari
Ben romangat, el repulsiu pigmeu
En curullava l'escudella
Rere un altre dels paravents
O precàries lloses erectes
Era a mig escorxar'm com la senyoreta
Qui s'amaneix per al llit
Quan, animal concís, euga destravada
Emergeix rabassudament de rere
Un altre paravent historiat
I, com aquell qui ix a fer un tomb
I s'esclafeix si s'urta un cuc pugnaç
Trepitja a mort el ca geriàtric
Qui llavors aitampoc no sebolleix
I atupa de valent el nic lilaire
Qui rere la llosa s'agotnava
Amb quatre guitzes l'hi aplana
En acabat, ves, m'ha dut a casa vostra
*
Penjant d'ací d'allà
Com un titella esbalandrat
Del cercapous esmolat
De la seva ferramenta
L'euga, sens ois pels penjolls
Ni pelleringues del clatell
Del ninot lleig qui tanmateix

Blandeix, no es descarta
Del seu coll de nafres
Acuradament com qui gosa
Les seves darreres messions
Fins que no és al pedrot
Del llindar de l'esfinx
La qual el batzac comoneix
A la porta i, tot i que li vinc
Menys del matràs a violari
A plec de braç, la jugadriu
En fa rondar per les ruixes
I randes del cercle
Biològic ———tots els ossos
M'encrica i els sets
M'esparadrapa, de mou i manera
Que sembl aitantost
Damunt dels coixins fresquets
La mòmia infanta
*
Veig que em compteu els nervis prefabricats. Són—hi tots?
"Tots hi són." Doncs, i em treureu tost cormes i escarses? "Tost"
Quan maldàveu a abstergir'm cada encet que en vitals llocs
Les mapes rovellades del cercapous (amb què, amb llosc
Coratge, escarritxant amb dents esmussades, amb brams
De boig, el vostre brut m'hagué) m'esquincen, quin blasme
M'adreçàveu que no el sentia prou bé? "Et dic tros
De llúpia; d'ençà que ets tan prim, quatre ossos de tors
Àdhuc el gep se't torna només berruga; vés—ne
A plegar tants com vulguis; pondre—te'n, rai, et dic, véns
Amb sort, prou pots; són ous, company! En manques i et vessen
De grossets; au, car t'haig sorrat amb l'embenat, no et venç
Un buf, fa? Bé que així sembles només un cap tot tort
De ninot dalt la picota, i si et man vine'm al trot
No vull morir'm de riure, no pots negar tampoc l'art
D'enfortir't l'espinada, i que aquest, no pas l'altre
Torturaire, si més no se n'abstén, et diu hages—ne
D'unts, sucs i humors, tant és, mocs de moscs, d'altres col·lògens
I a mort ja no et destreny, ans pólvores i colorets
Seguicis, alcofolls, més alçacavalls, qualque rest
Flairós t'afegeix per ço que encara suris dels focs
D'un gam que et fot zub—zubs fins als artells i et vol tot fosc
I inútil com un gaiatell enfonzat." Les bruixes
De peu de marge fan xiu—xius de vós: uix, desix—se
De l'home i s'adelita amb estranys, sa malabua, arruix!
"Com bona llegidora, m'hi transfereixc, afluix—ho
Tot, tret dels tremolins d'anticipació; en pic
Prop del chor aquell de truges merdacaneres, qui
Bo i rosegant guixes, sargeixen i cusen els caps

De mort de les senyeres, com subtil satèl·lit rasp
Invisible els voltants; totes s'esfereeixen, tat?
Ximecs i escatxics de gàrgares quan hom intenta
A trenc de croada, de covar el sometent; velluts
Que a cada gargamelló esclaten de sang, gens venust
Engruixit i fer cascun, com renòs que cap vaccí
Aitampoc no hauria pas guarit; llassa, ni un pessic
D'esperança; tot debades, car, qui gemega, és clar
Ja ha rebut; escanyades ara et rauen, les colra
La lluna damunt la sorra, ja cridaren totes
Llur darrer altafulla; tossols i puigs amunt, fot—se
——cascuna de llurs ànimes damnades, en fenre
L'airecel—— del xaró (déu les perdó), i són a l'infern"
Ep, m'aixequeu la camisa que no duc; us penseu
Que no haig vist mai cul en finestra, se suspèn, sua
Febrosament i, per ço de fer—hi feina, àdhuc
Es desfà en llàgrimes d'enyor; tot plegat adscric—ho
A la vostra fal·lera pel joc. "Folgues, però, rai
Tanmateix poc te n'adones dels anys de cabòria
Que has despesos, sol i orc a Sol i serena, sense
Amics ni veïns, tostemps lluny i fora; dotzenes
De puretes s'escolaren; el foteral sencer
Ningú no s'atansa a la vorada; qui per xancre
Qui per d'altres vils anticors a figues i moixons
Com floquets de segó, mesquins antics, menys que això són———
Lliurats a curulls lliuradors al sac de la Seca
Ells qui, addictius a centúries, abstinguts s'han del sac
Del sés i del del cony d'ençà de sempre; l'anàlisi
Primfilada i pregona de cas donaria ales
A rum—rums d'enrònies endenyades; enraonen
Ans d'anar al sot, que, amb ulls de fang, tothom se n'adona
Rere els trencapedres dels termenals, d'un obsedit
A propagar's ——com un capoll amb peus (pots burxâ—t'hi
A veure què en surt)——, criptògam, per mous ben estranys, fan
A espores enjòlites de verí, qui sap, agaf—ne
Per les fulles, en fa tant de temps, ves, jo ja m'entenc"
I balleu sola? Ací m'atur, qui s'ho creu? M'entequen
Aitants de malritmes sots la pell que poc puc fê—ho
Amb vós, tot i que un feliç desfici m'hi afua
Father Cecil and Sister Celia (fra Sèssil i sor
Cagalló, oi?) abstinència em manen, ambdós força
Insobreseívols ans de seny apodíctic, car
Aitan embolicat, tron abdicat, tret que cara
Avall no ho faci, a canfelip aitampoc no m'hi cal
Anar a petar; i encar, pacient, no sé pas, és clar
Quina mena de metamorfosi espereu que se'm
Malcuini dins l'embenat; que els crancs m'escuïn d'esme
Ja és prou fotut; ara, que ens hi tanqueu de ferm, astuts

D'ells i mesquí d'eu, en gàbia atroç, d'on amb cap tust
Que eztibi ni burxada de dins estant, prou no faig
Com pany d'interruptors atès pel llamp, sinó fer ja
Que encara em devorin amb pus devoció; botí
De pirata dec semblar, ara que al malpàs, desoït
Per la tripulació, fuig de l'escena a sebollir'm
En illot de malamort; així no puc 'nar enlloc; m'hi
Podreixc; fa feredat, mestressa, oi, fins a quin punt———
El vagabund vol fanal i bolic, sols disputen
Alguns la gruixària del darrer; guaiteu, mes jo
Sóc només un bolic tot sencer, estic sense el goig
De veure'm home estort, amb els turmells no pas raguts
Per cormes ni amb cap dogal que em torç devers un gust
O agre inic i contrari el coll; sé que em voleu gras
Vermell i perfumat, mes tot us surt guerx; em glaça
A lloc aquesta cuirassa o closca d'ostió on re
No em vol perla, jatsia l'amagat que rac, on m'err
Bon tros o em comenceu d'estòrcer, car és prou palès
Que enfonyat sens gaire eixaure en enguixats, calcer
D'anyell d'immolar, bàlsams, gases, benes i encrics
Encara em faig malbé més, caquèctic, groc, és un risc
Greu d'ensumar'm, d'úlceres noves tothora sóc—ne
Hereu; eu, amb el bri d'albir que em permeteu responc
Que d'aquest orc ocre ja en tinc prou. "De desagraïts
En vessa, prou és sabut; per l'ambre et veus; desa't, trist
Neteja't les ulleres, posa't les de vidre clar
Ets, quan t'escunç, un pany ronyós, esbalandrat, fecal
De carrinclons ex—vots; t'adob, t'apedaç i et junyc
Amb matemàtica gelosia, i el vell encuny
Segueixc arreu; ni esbotzall ni entec del motllo s'esmuny
Pouc a les rels, als tolls i als recers del record, munyc—ho
Tot, fotos, espills, àlbums, raigs ics, robes d'armari
Adhuc muntures d'ulleres, fins que guaita, mira
Si fa no fa ja el tinc, tot el vaixell dins l'ampolla
Dic; malaguanyat broc escalabornat, cap puell
Ni piu més, prô, no manca i, tot i que de pronòstic
El veig, si puc evitar que ningú altri me l'osqui
Encar trob que espatllat com ve el rehabilitaré
Del tot si fot no fot. Prou sé que ets un pèl aeri
I que et plau com al sull merlot de trenar les cordes
De les melodies que duus, queloni, a l'escorça
De la pell com plectres o llosardes imbricades
Tothom tendeix al seu agre i el teu entre dacsa
I blat vivaç i dalles i urpes i ous de serps i banyam
Deu raure; no pas amb babuïns cults qui fan: bany—me
En bombolles roses car lleu em toca de prémer
———i, finestra endins, aquell qui prem primer més preem
D'ençà cascú de la seva, tots els altres." Doncs si ho

Sabeu, què espereu a estòrcer aquest vostre cranc mansoi
A talls d'estisores? "Pardal golafre, això et volia
Dir: que, ans d'evaginar't de la gàbia, com vols, ai
Que no tractéssim d'adobar't les ales; tan bufó
Com érets abans, i ara, pobrissó crustaci pitof
Massa entostassadament ultracuidat, què faràs
Enlaire? Com garranyic de xiulet, quina farsa
I en contrasemble quin ultratge tampoc no fores
Pel cel ———t'hi esbutllofes, llufaire, a reacció, força
Irrisori, gens virtuós, i tothom s'hi pixa
Ultra tapar's les orelles, els pinyols d'esbiaix
Els ulls fent—los baldufa, les dents d'escarritx cosser———
Ganyotes de fàstic, rai; reneguen: qui t'escués
També de part de coll, et maleeixen: això no és pas
Volar, això és fer lleig pel món; a tots ops, qui t'escapça
No ho fa prou, maleixelat; se'n lleixava el tros més gros
Sols se't salven els peus; turmells amunt (és greu, açò)
Ets un farnat ofenós de penjolls, barballeres
Crestes, carúncules——— sols empès en joli, llassa
Pel pinyol en fals, oi, vull dir, el gall estireganyat
———penell elèctric que colca els llamps amb què han d'encetar
Ans de gavanyar climes i cels els déus dels aires
Irats en veure per les ones del so vair i sa
Monstres esquerps fent—hi tentines, de sorolls formats
Esfereïdors, gori—goris i glop—glops d'un rast
De titots massa sorrats pels cactus sagnants i sems
De l'excrescència excrementícia, grinyols d'esme
Molt cacofònics, de merlot letàrgic i vespral
De sobte, ah, atès a l'ala; i doncs prou parlar
Prou cal, ça com lla, abans no t'obrir'm, tova a tova
L'ou si fa no fa antropomòrfic on un mostassaf
T'ha ficat, perquè érets naquis i il·lícit, font d'entecs
I de contagis de què ni vaccí no hi ha, dantesc
Barreig de verins en forma d'home duits i concentrats
Dic, prou cal que una estoneta t'amanim en contrast
Al joc molecular duies totes les de perdre
Fretures d'uns jornets sense ansietats, en plecs de per
Riure endarrerit ans arrecerat; molt més et val
Que no en sofres de malalt, en llençols de manefla
Infermera viure, i amb manxetes i termòmetres
Això, rai; sabatera de l'ànima és ta mestressa
Recorda oimés com a trenc d'últim estrup t'hem salvat
I doncs, ca, faràs'ns bondat, car et volem sens falta
Al capdavall ben calçat." Amb embenat de mòmia
Veig, estrany condó. Anireu amb compte, o sinó ni mai
Aquesta és la qüestió: em titlleu de vit gegantí...
Oh, per les dolces ones del so s'engega la nit
S'acoloreix la tenebra amb moscs volaires d'amor

Us conec de quelcom, us conec de vista o de nom
Això sé, prô, que a tothom el vostre forat humit
Diu—li, badat i franc i tremolenc: fum—t'hi, fum—t'hi...
Xarnera fina de suor de flaire, hi agonitza
El cranc salvatge, mutilat i enamorós del jazz
"Atanseu—vos—em, marit, i estalvieu—vos—em el baf
Cordes del so, s'hi congria el rou ———rapsòdia blava..."
*
S'adorm en jazz com cada nit
Net de trascor i d'angúnia
Hi és sovint l'atlant petit
Qui sosté sense rancúnia
Dúctils replecs de trau humit
Pètals mollencs de petúnia
De flors de penombres i oblit
*
Porprats velluts de lluna llunya
Hi rau en ressorts i impunit
Terra dels somnis, Impúnia
Viu—hi com vol, ert o pansit
Jagut en era d'almúnia
Porró al costat, cap pes al pit
I l'armenter i sa pecúnia
Llurs bels i brums, flautes d'oblit
*
Bruns i bells, fruits de Morúnia
A trenc de trau. Fa l'adormit
Esperançat——— "per a tu n'hi ha"
Li'n diran, del forat humit
De bat a bat, "fum—n'hi, fum—n'hi, ah!
Ans que, despert, torni el neguit
Que et colla a la vil calúmnia
Que ets disparèunic, hò i sens vit"
Conhort del jazz, qui l'enruni ha
Fos el so dolç del dolç oblit
*
Heu dites bruixes, cavà? Així mateix la sogra?
"Ah, els anys se l'enduien. Us empipa gaire?"
Gens, gens, gens. Jazz tic bé així, jazz tic bé així. Gens, gens, jazz
*
I en gençor et bellugues com la nit que no agonitza
En cels serens i climes sans; de llum i fosca mig
I mig se't barregen alhora cos i coratge
I ara véns tendra com la tenebra, dona, a besar'm
Somrius part dessota el nas i les ungles de la mà
Trefugen, es basquegen, s'allargassen, règees
A esgarrapar'm el pericarpi blindat, sens reixa
On hermèticament se'm fa malbé ans fon el pinyol

———pol·luït per l'emoció, s'erosiona, on giny—lo
Tost convertit en menys que no ànima de ximpanzè
Ni canviot; ans veig—lo cor d'una ameba qui anès
Amorfament engreixant's de carnús pus i pus llord
I en contrasemble covés ensems i país el lladre
Gros, doncs, de la meva personalitat, monstre el qual
Qualque jorn, desclòs o cagat, vector vehicular
Endavant, amb urpes, botris, cilis, usurpant—me
Nom i cos, te'm vindrà nitament a visitar ans te'm
Voldrà engalzar un alficòs descominal i que en cap
Eixaure va balder ———et desballesta ans estripa
L'esquelet, cada os bitlla tombada ans a l'escapça
"Ni per a vós, home, el temps no s'escola debades"
A trencar'm la closca maldes ans barganyes
Gens innocent ni carallot; vols que de la capsa
O corn de Pandora, on, menys d'esperança, coc en mals
De tot caire, foti el camp, i, llavors, bé que massa el
Tenim vist, jo i mos ulls, també mos entrevins vegin
El Sol. Mòrbida bòfega amb potes, molla Eugeni
Malreeixit, renoc immens qui del seu embolcall
Eixarreït ix amb el vernís de la despulla
Virulentament asclat, glauc gamadiu que encar
Regalimós dels sangtraïts molt repugnants que entre
Els replecs del clatell les dents de la ferramenta
Aitan fera de l'euga amb esquírria li han menat
Àdhuc només d'ensumar'l ja li fan figa al voltant
La pugó i els de més dels microbis qui piloten
Orbament per la suau marinada. No ho sé pas
Guaita'm, si dius que tens l'estómac prou fort, l'escorça———
Butllofes i llúpies pertot, lluents i roents
Com perennes ans perpetus galzerans; fuig, ens t'
Esclataran als ulls si a torpedinar'ls te m'
Atanses a mastegots maletzibats; amb ast, me
'n fotràs un tacó i tanmateix no podràs trencar
(Hi gos, alt, messions) el guix de l'encric que en sac
De mort em manté; aquest baldufari de sarcòfag
On, a ops de bruixots o metges, em captures, colga
Com càpsula d'època, les meves memòries
Les quals, com qualsevol altre amulet o pòlissa
En cibori de podridor, en ostensori amb fel
I pàncrees, es gangrena ———i tot altre òrgan feble
I fer, fins ara il·lès, també. "Mes enraoneu
De càpsules hermètiques ans no pas de nua
Fusta, mes de metall inalterable, on es desa
Tot com aquell qui diu d'empertostemps; de pàncrees
Ni de fels, parlem—ne: em fa que l'airet marítim
Salat, només us pot anar bé: tant per al ritme
Somàtic com per al del coratge. La costa, cavà?

Excursions a tot alt, adu, filla, en batiscaf”
Malabua, però! És com si vols encapsular
Ja no pas un riu, un Flegetont: torrent sense gual
On totes les malalties bullen en sang, la sang
Que fins ara han perduda tots els morts! Tip de sagnar
De perdre els sucs de bufetes que com més anem més
S’eslleneguen i escaguitxen, boterut, ja no em sé
A qui adreçar que em faci ni molla de cas, car vós
Cavanet, senyora? Vós us agradeu en presó
De veure’m ans heure’m, prou que us conec dels anys ençà
“Moixonet malparit i golut no pas de fenàs
Ni de pellucalles de ric, ans, llas, de llibertat
Fotrem goig, balbuç, si t’hem de sentir gaire cantar
Car, sovint, sobretot quan t’emprenyes, tots els arquets
Amb què fas vibrar les cordes de la veu ——oi, aquest
Violí d’on acompanyes els missatges pòstums
Dels teus histerismes pecs (i naltres rai si tossim
Enmig de la samfaina d’estrèpits)—— m’hi jug que el test
Més gros no deu pas fer el tros d’uns escuradents curtets
Ni àdhuc, trencats en escruix, la mida del dit al cul
Que et fica el proctòleg. Doncs, pobrissó pardal d’iglú
Qui s’engelabreix i, sobre, sense de cuc ni un tast
Car li manca àdhuc el de l’entrecuix (pus els untats
Benamanits, del somni), ja es mor de gana, ves com
Li’n treurem, i d’aqueix trencacoll? Cridem l’èskimo!”
*
L’infermer de boigs, suara convocat, l’apavaiga
A cops d’arpó. Cada fiblada de tranquil·litzant

A la caròtida li duu embats violents de pau
Quan s’ensorra, la catifa li par jungla vessant
D’esponera, on ell roman, supí, el cimbell cridaner
Qui atrau els entomòlegs, els vit—trempats i els arquers
*
Hi ha els amfitrions qui creuen que ho coneixen tot
Hi ha els vaixells que creuen els oceans
Hi ha vaixells amb pler de creus
La Terra, vaixell
Cemintiri
Que creua
Els cels
*
Crebant filferros eriçats
Assats enfollit i fort bast
Ganyolant que prou d’embuts
Fuig, isnell, de l’èskimo robust
No contrastant la caquèxia

S’estorç d’arpó i d’atzagai
Amb força de coratge i amb
El guix, que pel que en sabem
Li fa de fera cuirassa
S’esgarrinxa el cuir del nas
I, com en Capó, galtaesquerdat
N’ix tanmateix sens pus proferta
Ni regal de greu recança
La qüestió: que se n’anàs
Home sencer i no pas naquis
Car sols és de bona nacsi
Hom lliure, ço és hom tot ple
A desgrat que més d’un pèl
O ja tot un re li manqués
Idò, cap essència anc se
Li farà aitan necessari
Llibertat vol dir que ahir
Pots fer lligar amb la Histori
Que més et plagui de fer’t oir
No pas dependre del lloure
De muller, d’escarceller
De feixista i romançaire
Com escarràs de petrolier
Lluert en gàbia de tieta
O tit mesquí qui fa el soldat
*
L’horabaixa és hora del naufraig———
Quan, perquè de córrer s’uja
S’ajeu vora una soca eixuta
L’esglai (ja és asexuat)
Anorc el torna, o si més no
Li duu les turmes qui sap on
Canó amunt, a fê—li de batall
D’alarma i de baratlla
Pel cervell esborneiat
Maleita hora beneita
Dos pudents de la gurrípia
Li surten de trascantó
Un li etziba el canonot
L’altre fa: fort, estreba—hi
Per a despullar’l del guix
I millor poder’l atupar així
*
Ara el saig feixuc li mostra el xap
El xèrif alat la xapa
I els entorxats a la gorra
Ell hi llença un feble esguard
I al saig del carall grassonet

I menut que sens gens d'onta
Se li pixa a l'esquerda
(Malabesti mal esquerada
Aviciat, fart com monsényer
Repel·lent, cruel, sense seny
I a qui pleveix odi indivís)
Se'l guaita amb fàstic i desfici
*
L'han tractat com un vil trast
D'escàpol de gàbia d'orats
On gavanya espill i hamaca
De fer's un trep elleix amb un mac
De cada ordre confondre'n el so
I òlim de criminal perillós
Per xò hom l'ha esterilitzat
Ço és, tallat arran la tita
(Mentre el xèrif el copdepunyeix)
Hom no li'n lleixa ni una inxa
I pixa per un trauet
Ep, ni a pipeta de flauta
De dona no li puja allò
Que encar li roman damunt el goll
Dels dos botons que no el fan apte
A fer, prô, en cap cony cap àpat
On el saig molt s'hi esclafeix
Mentre el xèrif de fet el linxa
I, amb ulls burells com el vestit
Que vesteixen i com de besti
Qui saliveja tot glaçats
Se li posa sovint a l'abast
I falleix el batzac a cient
On l'ermità re no fa, quiet
Prou sap que l'altre l'arrameix
A tornar—se'n, vol merèixer
Doncs, una excusa per a occir'l
Del tot, com tot pudent és enclí
A fotre tastost com li lleu
En escorcollar'l, un clauer
Volen trobar—li: els qui et roben
De dignitat (i et tornen borni
A puntades), bord i lladre
Sempre et volen. Oneja el llard
Del saig quan el sergent fa: som—hi
Ara ets foll, cabrit fores òlim
Com et coneixem, coneix—te!
On l'algutzir s'ha desfaixat
Ans descordat; mentre se'm pixa
El sergent, qui més que bardaix

S'aesma filòsof, a tesa
M'atacona, en putes dees
S'empara tot aixafant—me
Se'n riu l'altre: infantem
Un afoll, i mai no diu: afluixi
Se'n paira, prou ho té flix
L'hi porta fluixa si m'occeix
L'inic qui el mana; a la cuixa
Pus de greix, als sacsons pus de gas———
L'únic per què li obra l'excusa
De cervell o nyap del cap, tosc
I flonjo, que voldria amb tocs
De fanfara, i goigs flòrids i escaig
En escruix tot trepitjar
Amb la fi reprenc l'inici
De jove us la jurí, l'inic
I l'incult, espanyols d'ofici
La fal·làcia de l'infeliç
Galdós destí: per pàtria
Malapell, i estripada rai
Us donen, i dins, ni darrere
Ni davant, re no hi ha; darrer
Comiat: ambdós ja us foteran
Cridem, i sempre: eterna
Morts als qui s'espanyolassen
Visquin tostemps els catalans
*
Gicat belleu per mort, quina puixança
No m'envaeix quan ja no ensum pels voltants
Llurs ganyes de malparits ni ganyotes de bajans
Baldat de valent, i tanmateix amb quina hilaritat
Mitgesmerdes fillsdeputes, no em grapeig ni compt
De quines peces encar no romanc si fa no fa muntat
L'ull burell, curull de mal fel, ha guillat enllà
De la pollancreda; sóc el puput llarguerut i maldestre
Qui el voltor maligne i fred ha estalviat
O si més no no ha devorat del tot per un oi i un malgust
D'allò més esgarrifós que tot de sobte l'ha estavellat
Se n'anava tragitós, orxegant, amb el fel a mig sobreexir
I amb l'hipopòtama pallús darrere bo i demanant—li què
Pot—li proferir: un cigaló, un cigar, els llavis, l'esfínter?
Sóc el puput qui vola part damunt de les capçanes
Dels polls pus alçurats i amenaçadors
De por del vent no en tinc pas molla; ambdós fem u i se m'enduu
Encar més lluny cada bocí de rebuig que se m'encastava
Obsedit i sovint a la insabuda; al contrari, obr
Totes les ascles de bat a bat, per ço que els flats
De la ventegada em netegin part dedins així mateix

Com una casa que es vol nua i essencial
Com un avió fantasma sense fòtils, reblert d'espai
Totalment escombrat d'anderris i de tarararats finestres avall
Sempre hi vull càpiguer, desempallegat, res part damunt
Res part davall, com el cor d'una muntanya amb una cova
Que la trauca de vessant a vessant
Atzagaia adreçada, dit del fat
M'hi empal, em regira, calaix sense secrets
Taüt sense mort, corpenta sense òrgans
Cap de mort sense verms
Fonament, fonament
Fonament i prou, fonament
*
Cau en un clot a veure—hi en Plutó
Col·lapse vodevilesc: vernís de paradís
Que vola en mil escalaborns i bocinets
Larves i escarbats en llurs caus i nius
Rels entortolligades d'orquídies, ullals
Fossilitzats, trilobits i les venes de foc
Als sílexs ———el mitjà ja és el missatge
D'heli volàtil l'escatxiga, en esfigassar's
Cada cassanella; en esllenegar's cada falguera
Que el deixuplinen amb oli càustic li és vijares
Ei, i ara com eixir—ne? Perd l'agre de la natura
Si els seus estadants el botxinegen
Desdeny de llimacs qui l'escopinen; cargols
Més dinàmics qui s'eixoren janglant
I l'escarneixen, és clar, amb crits de: banyes
Banyes; dements nadius subterranis
Tartranys i adu llangardaixos se li espixen
Escuen, migtrenquen i tanmateix tornen a fer's
Créixer cues, vits, cossos; serps armades
Amb cólls per corbates, ec—les empassant—se
Indivís, el tòtil i la granota
Al cap de setze nits (som a disset de juliol
De mil nou—cents cinquanta—u), assoleix de capllevar
Enmig d'un jorn de dia asolellat; enllà
De l'esgardís, ben a prop seu, pot ullar el festeig
De dos geperuts, llurs ormeigs periclitant
Entre escumes i bombolles de sedes fisiològiques
Estrany compromís: és com veure cardar
Bellmarins lluents de greix amb manatís molt bufones
Satiret de pa sucat, diana de secà
El rabeix i fada el fitó bategós i coruscant
Del joc concís de colibrís i petúnies
De pipís i fufes, de tubs i tubuladures
I ou com el geperut retreu a la geperuda
"Tu i els teus fotuts parents! Amb tanta de gentalla

A casa meva hi esdevinc de més”
I ella li respon: “Això és tot el que vens?”
“Venc també geps fictes, oi, de postís”
“I s’escarranseixen?” “Qui?” “Qui cony
Els geps.” “S’escarranseixen, hò, una miqueta
Amb cada bugada o rentada a fons o banyada
Fins al punt que al cap de cinc o sis mil
Rentades (depèn de la intensitat d’aigües i sabons)
Adquireixes l’enorme plaer d’esdevenir de bell nou
Dona o home sense gep” On la joliua manatí
Per comptes d’escarxofar—s’hi i escunçar—s’hi millor
S’enfosqueix i es tiba tota i, sobtadament i cossera
S’escarafalla molt, allarga devers l’ermità
Soliu i a mig sebollir el tarot proboscidi
I li fica com aquell qui diu l’ungla d’un monyó
A l’ull, alhora que esgaripa: “I ara apedreguéssim
El camell gamarús qui impunidament ens espia!”
*
Deu dur dol per elleix, esquenajup
Massa carregat per pler de verdancs
Porprats, bofegats ulls de vellut, bonys
Treps tasconats encar amb escalaborns
De macs, estigmes embastats per ungles
Repleguívoles de tigressa gens
Enlluernada per l’arronyacat
Espectre peristàltic, de qui el pliu
No gaire convençut fou de mai no
Conquerir cap bé paral·lel on la u—
Nitat ja li omplia les necessitats
“Hò i: de dos ulls, només un m’hi veu gens”
D’on volia que en realitat només
N’havia vista, de l’escena, un tros
Comcaleret, ço és, la justa meitat
“Vostè comprèn: com tot hermafrodita
De debò, no és pas que pugui gaudir
Per doble partida, ans, pus tost, amb
Menys de la meitat de mig aparell
Si fa no fa, és a dir, al capdavall
Com aquell qui diu, amb no cap, em veig
En contrasemble molt limitat; si ara
S’esdevenia una tronada, mare
Eu qui anc no haig cagat alhora amb ningú
Ni tampoc me l’haig pelada sinó sol
Tantost, en menys de cap estona, envides
En acabat de percebre el perifèric
Tremoloret del primer retruny, ja us ben
Jur que (si us plau no en preguéssiu pas gaire
Susany, tot el nelet pertany a una fi—

Ziologia, ah, llas, eixelebradament
Emasculada), diarreic, us em... Ep
Ja hi som!" La geperudeta qui a cops
De bastó l'atupava ans cercava belleu
De tudar'l del tot, però, tothora
Un cas con un cabàs, d'on era palès
Que el mesquí esfoiregat, si en acabat
N'havia de treure l'entec, tampoc
No s'havia de veure unes orelles
Gaire senceretes ———viu, encara rai
Mes, manoi, en quines condicions
*
Tartrany a qui el xàfec negava el niu
Ixc i m'embranc per atzucacs on tot és
Ciment, quitrà i toll oliós; xollat
A la xinxola (banal subproducte
De la general caquèxia), silent
M'esllapís enlluny del clot on defequí
Per ço de no esgarrinxar'm a l'esgardís
Faig botets rucs damunt el fang; amb instint
D'autòmat, peonc cap a les tombes, cuc
Virtuós, de qui les protagòniques
Ganyotes i els peristàltics, nounats
Enravenxinaments el pinten sovint
Com si, revera, executés qualque sol
Molt intricat de trompeta, d'on els qui
Gens indulgents al seu darrere integren
L'orquestra, més que més aquell qui irrita
I remena la caldera i esclafeix els
Platerets, voldrien enxampar—l'hi, nínxols
I esclafar'l del tot; pessigollejats, fan
"S'esdevenia que s'esqueia que ens
Queia part damunt, d'on, ah, llassets, patac!
Com un mosc qui ens monegés pels traus del nas"
D'on espeteguen les rialles, les ri—
Alles de carnús, rialles de farnat
Rialles d'enfinya, rialles, ria—
Lles de cadavres, rialles de caps de morts
Ben rostats per virons i saballons d'anys
Ha quòndams, òlim actius, descarnadors
D'orquestra de morts gens mudadets, tots llords
Xop com els xiprers i els moixernons, xop com
En Serapió, també vull arrecerar'm
A l'empara d'un ninxolet ben gint ans
Cunz, cundesc i curiós, deshabitat
Com pus llongament millor per ningú qui
Fos ———ni, amb més raó, fou
*

Senyora, pujàvem al capdamunt del xiprer més alt
Com un baló tot d'una estort i efervescent d'embranzida
Volí fins als límits de l'atmosfera; aitantost, però
Em desumflí o si més no començí de desumflar'm i el vent
Se m'emparava i em duia a embrancar'm per la cruel capçana
De qualque arbre alterós, on els elements em fuetegen
———ombra molt grotesca d'allò que suara fui i encar poguí
Ésser. Com el pescador pallussa qui no solament perd
L'ull a l'hora de llençar al riu el llinyol, ans l'ull que se li
Enganxava a l'ham, i ara en penja voltat de nervis inquiets
I sagnants, fa de bell al·licient per a un peixàs de prèmit
Qui alhora se li escapoleix amb ormeig i tot, ves, car el
Pescaire pec pateix tan esfereïdorament que ha haguda
De lleixar anar adu la canya..., així eu, qui abandon, amb parts
Com més anem més feixugues de cos, tota esperança. Som
El cucut, ja ho haig dit, de qui la mare escollí la xagna
Equivocada, la xagna qui em tortura, la xagna qui
S'és volguda cirurgiana, proctòlega, quiropracta———
Sollada de carronya fins als colzes, ella i els seus fills
(Qui m'han batut al fil cabdal de la desclosa), les hordes
De xagnets qui com xanguet abassegadorament la ronden
Tots plegats operant—me closca endins, amb podalls, destrals
Rascles, garbells; amb braços espàstics, envides som nats
Rampelludament m'esporguen, foten la guitza, tenaçment
Anatomitzen, entre acrobàtiques espurnes i lapses
De vertígens, fins que no els esdevinc, àdhuc intravenosament
Pols seca de ratat trecaclosques; somriu molt criminal
"Prou pots, tanmateix, cavà? També et besí ans no et matí"
Fui sol en la penombra, i amb molt de comte, amb peus de plantígrad
M'allunyí de la pagoda, fastiguejat de religions
I cordes; ans d'anar—me'n, generós, esquerd altars amb
Esquelloles i escric renecs damunt les rajoles, prego—
Nament profà; només el profà, prô, fa; fa senes ni res
Que s'ho valgo, on "ací no hi ha rebaixa", hi tinguí escrit
"Descoratgem el moltoneig; els millors—venuts sempre us
Costaran de preu doblat"
*
Hò i mentrestant, ça sus, què hi fotem? Paó contrit i androgin
Les membranes dedins les orelles aitan enrigidides
Tens que ni el tro no sents perquè t'esglaís i doncs assagis
Finalment d'estendre cues i ales escassigallades
Polloses, bon tros calbes, pel que fa al gènere indes—
Criptibles; t'assetja un desglaç d'espatotxines choristes
———senyoretes, espiadimonis, mosquets i efímers
Albíxeres voldries cantar amb llurs bulbs raquidis tots
Trempadets, mes et saps el cos inhàbil i el coratge
Excessivament sorrat, d'on, maleïda adversitat
Només et roman de bell nou despenjar't i anar't a colgar

Casolà, al mateix nínxol, d'on larva eixires i on larva has
De tornar; prem amb totes les potes damunt l'escorça bare
I esmuny—te, sense estrompar't, fins al forat, on pedraferits
I d'altres erugues roseguen, pus pacients que no pas tu
Els trencapedres
*
T'hi rebia na Mort, qui com ta mare, en confondre per
Una noia de vidre un escurçó, et repeteix d'empertostemps
"Meet the bug, and meet the bug, and meet the bug; i ara et present
La cuca, et present la cuca, et present..."
*
Qui tornés, em dic, esguardant les tombes obertes i closes
On us heu podrits tots plegats, als antics akelarres
D'algoleja, d'on tothom havia d'eixir'n bord, senyalat
O canviot, als viltinguts col·lotges d'Alcoletge, on
La jugadriu i jo érem sovintet aitan bon tema
De conversa. Car ara qui som ni qui sou? Res, malendreç
De malracó; amb llengua de pedra tosca llep el miratge
Dels bous i l'higiènic esclau que jaquien darrere ran
Les flors del prat totjorn en plàcids ans plaïbles capaltards
Ella era davall l'arbre amb el berenar narcòtic estès
Encar part damunt unes estovalles que com camaleons
Molt plans canviaven amb la llum; no m'aturava a consirar
Els llimacs i llurs estralls perifèrics, ans tots mos senys
S'agullaven a la resplendor emesa per la dominadriu
Bòrnia, és a dir, vós, de qui la sola presència era prou
Per a escollonir'm ans torbar'm tot; quan, badoc, fiquí els peus
Al bell mig d'una de les butllofes de merda i vós aplaudíreu
Jo em véu ans fiu com el mosquit esclafat pels platerets
Eufònics bé que un pèl estridents; llavors, en desenganxar'ls
En posâ'us les mans a les faldes, m'ensorrí en mil bocins
Xemicat com xerri pertot arreu; em sacsàreu la clepsa
Em fregàreu vi dolcet al polsos, tots els sedassaires
I les samfaineres en foren testimonis; l'enveja
Els féu rau—rau entrò que els trabucà el destí: amb un petó
Mig d'esquitllèbit havíeu segellat el contracte tàcit
Que d'empertostemps us m'endollava; ah, llas, mai no en sapiguí
———vaccinar—me'n del verí i ni cal dir del molt més virulent
D'aquell afoll de becgroc esmortuït, aquell moixonet
Nonat, mesquí i desemparat qui encar i sempre treia el nas
Quan ens esbatanegàveu els llavis peluts del centre
Secret de la carranxa: perfecta fornícula on
Com verge o deessa de devocions gairebé unànimes
Senyorejava el desnerit litopendi de pardal
De qui el vernís formatjós (que put totjorn amb una ferum
Que eixoriveix ans empoixevoleix salvatgement el zel
L'arreçó o l'estre) ens envescava sens ulterior remei
———atletes conyferits qui ara tentinegen entre escumes

Espesses i bromeres; com esferes, adés llisament
Arrodonides i tot de sobte esguerrades, cranades
Escabroses, s'esfonzen tovament cau dels gastaments
Endins, ja sens esme d'espolsar's cap altra esberla, taca
Ni llord repèl que se'ls espelleringués per les arestes
A trenc d'esllenegar's del tot, només el vostre sacre nom
Els retruny encar per les boterudes bòfegues. Gens ni
Molla d'histerismes, només ens sent el coll quan, tenallats
Per l'insomni, recitem: Elvira, Elvira, Elviretaaee...
*
El van trobar qui envaïa un nínxol enemic
Amb dits empeltats de xerracs, al guix de l'antosta
Hi havia escrit: no hi ha rebaixes. I llavors l'esme
El fallia, es veu, i amb ungles a bocins només
Era capaç d'ensorrar's amb quatre esgarrapades
Que davallaven com flingants de desmai fins a
Les genives corcades del cemintiri, de qui
Les lloses erectes eren les dents i queixals
Del drac desnerit qui de nits endrapa els maleïts
Àngels del fang. L'ull de lluç del mussol sotja els vaivens
Dels eixams esfereïdorament delmats; seriós
Substitueix el punxa—sàrries diürn: l'ònix
Opiniós del voltor. Se li fonien, com molt
Antics papirs al celler oblidat del melic, ara
Els darrers ratolins cargolats davall la pell
Esquerdada i, mòrbid i porprat, menava cap a
Uns nítols abassegadorament rosegats
Les espases alterades de les mans, les potes
De gall garratibades, amb dits que com claus molt
Martellejats de gangalla de mànecs se li
Desenvolupen monyó amunt amb eriçat desig———
Dins l'entrelluu automàtic d'un Sol despès, li era
Vijares que un parell d'ombres, entrelligades per
Una preguera flasca, se li atansaven a trepigs
Tossudament marcials prima drecera dels horts
Ençà. Ja més a prop, amb llurs veus ultracuidades
Enfilaven amb feixugues agulles de sac panys
Sencers de papallones de llur llorda vanitat
*
Ras, m'encauí encar més profundament, on els vímets
Fleixats de les meves costelles van guixâ'us damunt
El vult humit de l'antosta vagues mots en xinès
Que elementals volen dir: cel, Sol, vent, terra feraç
I creix, creix, creix
*
Eren segurs que era ben mort i nogensmenys li demanaven
Rudement els patracols, que ell, és clar, poc pogué produir
Per si fos cas tanmateix que feia comèdia i per ço, doncs

Que no se'ls escapés durant la nit, que molt aterridorament
Els queia damunt, li emmanillaren el turmell dret al turmell
D'un mort de fresc, un mort d'eixaure gegantí i gàlib immens
Fins suara d'allò més fartana, barroer i malaguanyador
*
Dissident qui dissenteix enmig
De les crueltats pus ferotges
Injustificades, emergeix
Tanmateix vigorós; llànties
Despeses se li desprenen amb
Terrabastall quan les engrapa
Per ço de repenjâ's—hi; pren per
Regnes algunes argolles de
Taüt o de tapes de nínxol
(D'on qualque mosaic voluptuós
S'esfulla amb l'esforç de tracció)
I colca, insistent, cap al bosc
*
Tenallat per l'insomni i els dos cossos de mort que arrossega
(Un de més d'ençà que l'hi emmanillaren amb manilles d'acer
D'on prou força poc ha de romandre—li per a anc deslligâ's—en)
Colca cap enllà enfora encalçat per les àvoles seqüeles———
Amb la resistència elàstica no pas del llimac, mes del circell
Llença les extremitats a barrisc, sense guaitâ's—hi gens prim
I, orangutà arnat, s'entortolliga a cada projecció prou aspra
Que ensopega tot ras amb tacte amatent; del ventre no pas toüt
Sinó més atapeït que no mai del mort que duu afegit (ço és
Al capdavall no pas propi mes aliè)——— bresca de gelatines
Fètides i repel·lents; ah, com enyora ara les simples bonyigues...
Amb còdols escantellats, sílexs cantelluts, en trenca bocins
Adesiara——— esclau nociu, de qui els bocins esbarrien un
Esclau nociu d'esquers, on els llops i llinxs qui l'acorralen
Fan dentetes sens anc atipar's. Verds metàl·lics i lluents
Grocs prèsbits i xeroftàlmics: constel·lacions endins la fosca
Massa ran la terra; adu fa l'efecte que el mort, en ésser
Desconfit, hò, i fet malbé del tot, espurneja com ferro———
Qualque espectre oblidava la mortalla a eixamorar's damunt
Les làpides del cenotafi que raïa prop l'esca o portell
Al mur del costat per on ell cuidava guillar; apar que
Abans no ixi del cementiri algú molt enigmàtic vulgo
Dar—li comiat, o belleu (més probablement) els adéu—siaus
Sígon per al seu acompanyant recós, rebec i reluctant
Molt advers fet i fet a anar—li enrere i haver de fotre el camp
Com un caimà mossegaire i rúfol, d'aquest aiguamort de pau
———nèmesi com més anem més feixuga, albatros acromegàlic
Cada camí més roent i dilatat: els ulls dels carnissers
Esdevenen caos de galàxia, els carraus esvalotats de llurs
Dents no presagien sinó una fi catastròfica d'univers

Que s'aprima i escarranseix a tot estrop, accelerant a anys—
—llum en la tenebra que no regala sinó sucs escaguitxosos
De densa podridor; polpa gàstrica que es resol en bateig
Molt empoixevolidor d'empoixevolits escorpins, de qui
L'ambaixadriu va avençant—se—li cama amunt amb els patracols
De presentació penjats leri—leri d'un ham, talment
Com safranòria que de sobte sagna xemicadament
Car l'heia d'un patac amb els pixats ans amb els verins al ventre...
La fiblada, però, el treia de polleguera; ara fa tombs
Vessant avall, units supliciat i sacrificador en una
Abraçada de mai no estroncar's; un llaurador qui els escuncés
De matinada, si fos prou valent d'atansar—s'hi, aitampoc
No escatiria qui dels dos consumeix l'altre; toca ferro
Com aitants d'altres claupassats desnonats qui en ales geriàtriques
S'arrapen a barrots de llit metàl·lic; mula i pagès passen
Avant, cascú llepant el seu primer terrós de sal; l'ermità
Roman al clot, enlluernat per l'astre que es filtra pel paltruu
Enlaire, tot de mocs, rovell i midó (estalvia'ns la recepta
Oiosa), del seu bessó siamès (plegats fan un xifòpag lleig
D'allò pus: s'escau que a hores d'ara ambdós abdòmens pateixen
Les rigors orquestrals de l'atròfia vironera i són
Difícils de destriar; qualsevol uròleg molt amant de
Ficar dits al cul tindria amb aqueix canviot del doble cap
De mort un jorn de festa major). Esbarts escadussers d'oques
Travessen el cel clafert de teranyines agafalloses
Que tanmateix no n'empresonen cap: les arestes de les ves
Els eixos de les frontisses estrupen, estripen tot tel———
Episodi heroic que altreja noves forces al condemnat
Amb sílexs esmolats comença d'escapçar el ròssec onerós...
Si llavors es pot embotir el cap de turc camal endins dels
Pantalons encara podrà allunyar's inconspícuament
D'aquest brell envitricollat ———tenaç parany que vessa de vesc...
S'obsedeix a la tasca; ajupit entortolligadament
Esmena només l'angle de les destralades; de sobte, prenyat
Silenci: un hiat que l'atribola, ja sabeu: una menjaó
Al clatell ———pressent que l'alfarrassa algú amb ganyotes belleu de
Blasme i atura, fosc, d'oferir's el boc emissari; aixeca els
Ulls cap al turó xop amb la claror de les fornals i calderes
Del migdia: dues siluetes d'ambre dins el groc molt viu
Un parell de personatges qui l'escosien, branden el cap
Amb ruflets de desaprovament: "com ens deceps, com ens deceps"
No val a marrar—la, en aquest instant principal; què cal que fem?
Una de dues: o em mantinc quiet, glaçat, només lleugerament
Sacsat per l'oreig com un pilot de cassigalls no pas gaire
Homogeni llençat per gitans, o em fic a cardar com un boig
El brou de carpó i els oronells i els badalls d'aquest súcube
Meu, tant se val, íncube sol·lícit, de qui la passió m'eixorba...
Desconfit, es lleixa anar: de cua d'ull, els veia remoure's

Ara li cauran com una llau i l'acusaran, com els grills
D'assassinat i martiri; enfonza el crani a l'entreví del seu
Germà bessó i s'hi subtilitza, com el ratolí entre la palla
I els cagarros de l'establia; al cap de poca estona, ou les veus
Molt a prop; es coneix que de primer i de llunyet el confonien
Pel màgic atot d'un monstruós capoll, car ec que aquells dos
Resultaven ésser al capdavall un parell de veterinaris
Entomòlegs d'afecció, ocupats en recacejar tota mena
De cuquetes i cabalment els espiadimoniets qui en aquesta
Època tornaven l'herba blava; "ospa, l'espècimen, tu!
Obre pel mig el manual i cerca pel laberint d'ordres
I subordres la gran capçalera «COPROBI», asterisc, què ho
Sé jo, «estercorari», o «detrívor», o «detritòfag», o potser «sapròfit»?"
On ell es demana si seran gaire devots i si caurien de cul
Si de cop i volta no es feia el ressuscitat, criptoinsecte
Porprat qui s'esquinça, glorioset, amunt d'aquella sepulcral
Exúvia o despulla com el cuc incoatiu qui desclou
D'una llúpia lútia i et diu bon jorn, amb accent insegur de
Nounat ———és a dir, tothom neix com pot, i cal jugar—s'hi que el més
Delicat allò que primer tastava en aquest món era la gamma
Cridanera de merda i sang; omnívors, a glops calds, aquell jorn
U tot ho heu trobat bo; exigus, inics i bares, relliscàveu
Gànguils, per la morca rància d'un ventre esversat, d'un paracolpi
Destrenyudament mòlt, d'un perineu cagat; us rejoveneix
La imatge viva del record desenterrat? Ara que s'adonen de
Llur error, tot i que no pas exactament filantròpics (mes
Filentòmics), es pairen de bescantar la troballa; amb bon to
Estosseguen i comenten que quin mort, oi, més complicat, on
L'ermità, serè com una gralla qui sura en el quitrà encetat
Amb una darrera glopada d'ultracuidança extreu el crani
Malserrat i exclama que cal distingir que ell no és aquí
Aqueix mort, que ell és ací aquest! On els dos nans de geps, ei, molt
Suspectes fan que prou, que prou, on l'ermità s'adona llavors
D'un dels aparells que els penja coll avall: és allò un altre
D'aquells molt redubtívols rectoscopis? Malament, rai; fotrem
Goig, ja l'han tornat a pescar! "Metges, eh?", demana ell també
Molt arronsat. "No; veterinaris, animal", li contesten
Rient els dos elfs qui amb elms d'espeleòleg donen un rampeu
Als escarbats abissals; "...animal, o canibal?", afegeixen
Enjogassadament, esdevinguts xarons pregadéus qui es fan
Recíprocament laxes mamballetes. "Escolteu, és el cas que afligit
Per un flagell de caire endocrinològic esdevenia
No gaire temps ha, llas, cama—ranc, vull dir, ranccamat, on per ço
Que pogués amblar per aqueixes tendres catifes de granit
Hom em fornia, tot i que antanyasses era estat molt gelós
Dels meus esclops, llas, no pas d'hèlixs atlètiques, mes d'aquesta
Pròtesi si fa no fa ortopèdica, veieu?" On ja els dos
Barrufets són ben a trenc de desempallegar's no pas de les

Feres ales sinó dels sòlids embalums de les motxilles
"Curiós androide, doncs, collons", apunta un amb el sac encar
Clos. "Hò, ves", reprèn ell, molt aprensiu d'allò que en treuran
"Aitambé una mica massa orgànica, la pròtesi, cavà
Vós? Car prou em fallia i se'm tornava tota fràcida
Estantissa, adu corrompuda com carúncula o abscés
Bonyegut on poc s'hi han de valdre pomadetes (i flixa't
També de mètodes casolans que escarneixen els quirúrgics
Com ara fóra de rostar—te'l o escurar'l amb qualque instrument
De punxegària o fiçança manifesta, com ara una
Llima de tallaüngles, com si fos un simple barb que has
D'esborrar a tots ops abans del balleret, no, no, això és
Molt més pelut i...), i on aneu, pobrissonet de manguis, amb
Aqueixos descominals ganivets!"
*
L'hora que les orenetes anaven a desar's...
Abruptament orfe, salvat tanmateix com ara
D'un naufraig damunt la platja seca
Gicava enrere la xúrria espectral de pujamar
De claveguera que l'atenallava i llavors
Es netejava a corr—cuita adu
Amb les dents; voldria sobretot esdevenir
Gosset dels dos caçadors qui es perdien
En la fosca incipient; era palès tanmateix
Que als caçadors de papallones i voliols
Els venia tràgicament balder; abans
Que no se li n'anessin definitivament
Els demanava que com em trobeu... "Simptomàticament
Ets pell", li deien, llangardaix bicèfal, sense
Tombar's; li havien repelat l'os de la cama
Del mort adjacent amb forts ganivets i llavors
N'havien escapçat el peu i esmunyit l'os repelat
Per l'altra anella de les manilles, les quals
Ell febreix adu treient—ne espurnes fins que
En fa alguna turmellereta lluent i atractívola
Que arrossega polidament, àdhuc bufonament
I carrinclonament, com una puteta congènita
I, llas, sense gaires esperances; potser
Si els esdevens mastí fàcilment atiable
Contra qui sap quin enemic sobtat?... ———consira
I per xò avia un bram ferotge i es torna tot d'una
Nyèbit enjòlit, ocellet rejovenit qui deslloriga
Els golfos florits ans corcats de la porteta
De la gàbia o esberla ras les brèndoles
Del nou cenotafi i s'esbotza forcegudament
Envant i enllà, devers la doble silueta
Minúscula, minúscula, minúscula
*

Anc no els hec, ni, és clar, mai no els haig d'heure
Ni que els encalcés tot al voltant del globus———
Se m'han fosos com els cuquets que amb
La nit s'entaforen per ço que no se'ls mènjon de
Viu en viu i sense rentar els cucs més grossos
Qui ixen aleshores. I ara? Ara, llas
Sóc sens quest per aqueixes endreçúries
De desolat escarransiment, ja ho haig dit
Puta amb dring—drings de turmellereta bufoneta
Ves, i carrinclona
*
Hauria arribat ausades a raure'm la barba ermitenca
Belleu amb un raor d'aquests que teniu per a dissecar insectes———
Tot per tal de fê'us—em agradívol; barba—ragut, mucívor
Greixós i subreptici com un tartrany, pacient, seriós
Fiable, tostemps ostatge primfilat de la frugalitat
Subterrània, mai condemnat al malbargany i al balafi
De l'agoludam aèria on cau víctima fugaç l'esbojarrat
Estort de fresc; vinc de molt lluny, haig deixès fins als trulls bullents
De l'infern, oital, i hi haig endurits mants tendrums, els oronells
(Llurs parets) em són ja com aletes de peix, de sauri, de dofí
Les genives, més que no pas dents, em serven tentaclets d'acer
Articulats, bons garbelladors de terra; l'esfínter jussà
D'aitant ditejat, és com un forat de font, tot de verdet
Rovell i floridures esponeroses amb faunes autòctones
Molt distretes ans exòtiques i belleu inèdites; sobri
Flixat d'allò pus, nodrit solzament amb polsims dels mineralls
Més abundants, acostumat a una son perenne que es converteix
Sovint en un son letàrgic d'aquells de despendre—hi o escolar—s'hi
La guerra sencera; jagut durant centúries entre els sacsons
I plecs de tots els estrats, com un altre fòssil anacolútic
(D'aquells qui romangueren entelèquia d'empertostemps
Renocs d'un o dos galons i prou, anc adult, adu ni nimfa encar)
Qui mai no enconaríeu, encara menys esquerarieu, amb
Falòrnies i mirallets de vida anecdòtica entre els espígols———
Amb un metabolisme d'aixarop, sempre per a manguis per a tot
És massa aviat: us escandeixc els segons amb l'harmònica
Feixuguia del camp magnètic quan fa una de les seves capitombes:
Fat capgireig constel·latori; segueixc el ritme adormit de les
Esferes, cap daltabaix catastròfic, tot això s'esdevé
Com m'esdevinc: amb la lentíssima evolució de l'univers
No pas alat, mes en suspensió en un èter dens i enganxifós
Com el quitrà: glicogen al fetge de déu, de què anc, llas, no ens
Acabarem de desempastifar; trieu—me, doncs, podeu comptar
Si us duraré, marmessors il·luminats de la natura, o
Llogueu—me de cap de colla qui prengui guarda dels escarbats
Ensinistrats qui tothora, bon pic l'esbataneu, us formen
Nus, amb llurs urses i contorsions sempre aleatòries, les

Lletres de cada pàgina verge del vostre vademècum
Tan essencial, pel qual veia que us guiàveu i anomenàveu
El món. Gairebé com vosaltres, em vull immortal, ço és
No pas substituívol, intercanviable com un altre insecte
I son germà no res menys ensinistrat, mes ciutadà autogen
D'aquest instant infinitament estireganyat; ei, no haig
Vetllat debades aitantes de nits: ensems sé que covàveu
Qualque recolat desgreuge, que esmerçàveu les vostre dilatades
Coneixences a esquerar, àdhuc a emancipar, més: desneletar
Del tot alguna espècie dissortada, llas, molt nàquissa:
Un parell d'exemplars per començar'n, femella i mascle, i llavors
La descendència sàvia, neta, de bon regent i benestant———
No em saltareu encar de trascantó rere qualque roca? Amb afany
Terapèutic us ullc agotnats, celats, a trenc de dar'm l'esglai
Més esgarrifador; com l'hauré paït, em reconeixereu
Guarit de tots els pecats d'origen. Sobtat, no se us ensobina
Ans reneix. És ell! "Ets tu!" Só eu! "Un regironet, ca, perquè
Et guareixi de totes les malalties", i tots tres haurem
Tocades campanes, efectivament, efectivament; i en
Contrasemble exclamem que quin sant s'ha degut haver penjat
Car oi que ens escaiem els uns als altres perfectament, ahà
Perfectament?...
*
Amb molt de compte, el moribund
Amb molt de compte, el moribund
AMB MOLT DE COMPTE, EL MORIBUND
*
Espàstic, arrítmic, com el pregadéus
Va tombant el cap de mort; fa estona que
Horitzó avall es perdien els plomalls de barnilles
Gloquidiades als sengles salacots dels entomòlegs
I les virolles de llurs salabrets, els mànecs dels quals
Com qui serva gos—a—dir un parallamps ultracuidat
Déus—burxaire, temptafats, menaven
Despreocupadament repenjats als muscles
No tornarien sinó massa tard, en acabat de milions
De llegües caminades, no dic pas dreturerament
Al voltant del món
*
L'arrelada tebior de les assaonades nafres
Es podria en una febre freda; el fetge li reptava
Els budells amb bromeres que se'ls empeltaven amb ungles
De vituperi i de martiri; belluga uns ulls rabits, en
Èxtasi inconcret ———se li disparen a llur albir i enfoquen
Estranyes sentors d'objectes ordinaris: un mac que put
A roba bruta; tiges de segura amb flaires de marbre
Queixals de vella amb ferums d'amor; un cap de mort que li canta com
La mòria; lletereses, vidalbins, les escumes a les

Llengües pudents dels basiliscs, als ulls dels escorpins, als traus
Emuntoris dels escurçons, als ous dels camaleons, als...
Fica el nas al fang, i es mor, anòsmic, en el pastís esponjós
*
Les aromes o els triomfs
Rom, conyac, bòurbon, resolis———
Licors, ambrosies
O nèctars de paradís que libes
Fruint—hi pler...
Comcals medecines que et salvaen
De la derisió
De l'haver de perir
Sense dignitat———
Epicúria fortitud, m'hi sent cridat
*
La jugadriu el té vora la llar; som a les rerialles
De la tardaó; les crosses repenjades al faldar, damunt
El qual hi ha els lletovaris i els elixirs lluents i virolats
Com cera febrida; eix flagrant: els seus ulls i els reflexs vius
Dels licors; tendrums de nous tumors al front: banyes incoades
O si més no som, fascinats, del parer que el seu cap de mort
Ara a les acaballes, adquireix la retirada del semblant
Típic del sàtir; d'altre recapte al faldar: figuretes desvergonyides
De déus, semidéus i pseudodéus esmerçats en diferents categories
D'estrup: amb ous, amb serps, amb granotes, amb escolanets, amb cignes
Ens enrojolem com s'enrojola, ànimes artrítiques; menuts, fins trossets
D'estalzí part damunt el suro de les parets; ençà de la roba blanca estesa
Al respatller d'algunes cadires, percebem que el salla un tremolí:
Sí, també ell ens trempa en el seu son feliç, ens trempa amb l'esme
I la fantasia, ausades amb el monyó de fal·lus que li roman
*
De sobines damunt la catifa, faldilles amunt li ulla les cuixes———
Per tot vestit, ell duu un calcer tot tou: mitjons ben dobles
Desparellats, l'un color de rovell, l'altre de clara; ella, enllà
De les faldilles no duu re: al seu forat humit una bromereta més
Delitosa encara; farineta blana, s'hi atansa molt furtiu, sense
Prendre cap risc i ens és vijares que amb urc de déu assaja àdhuc
Un capgirell, d'on el coratge o l'esperit el falleix o més aviat
Els ossos rosegats pel càncer; recula com la serp escuada i rau
Quiet i enyorant—se vora la plàtera amb corquim i safatans on
Sovint, no pas, llas, tostemps, caga la moixa; vull amoixar't
Els cabells, li somriu al capdavall, i ell, aitan agraït, s'hi atansa
A repenjar—se—li'n; "vullc", li diu ara i açò tothom ho sent
"Que te'm moros a la falda", ço que ell, és clar
Amb la devoció deguda, fa
*
Per tota flassada un véllor o boldró de cabra rosegat
Per la ronya, ens rau entre la runa de maons malfets———

Tot això put com un pou de comuna; es veu que els
Gitans ho empren d'abocador per a llurs pellucalles
Ja gens aprofitívoles; doncs, encara amb un cert
Fàstic, s'ha endreçat, enmig d'un ortigall rebel
El jóc on somiava. "Percremeu—me, mort, al forn
De la bòbila", dicta, i bocins emmerdissats de diari
Bufats d'ençà del camp d'esports abandonat on acampen
Els forasters li responen amb gemecs sorruts de rebregada———
Amb això en tindria prou per a una bona mesada:
Em pessigolleges la doble vocació ben compatívola
D'hortolà i de llegidor, bòbila antiga; si encara em restava
Mica de salut, amb quina malallet avial, magnífica
Abassegadora, del pagès quan hom li trepitja l'hort
O els drets percebuts no et defensava!
*
No sé pas si ets un moix, un merlot o un escurçó
Qui sent que orxega i m'abuixeix; de cua d'ull no ho gos
Esbrinar del tot; abans em llenç de cap a l'embornal
D'un dels forns, on em rep el carnús d'un boc, banyes
I ungles lluents, i una lluerneta qui fa niu a cadascuna
De les buides cavorques dels ulls del seu cap de mort cabrú———
Corprès entre l'escrostonament i l'estalzí de dins la buada
No hi sé albirar de cop—descuit l'amuntegament de rellotges:
Tresor al capdavall d'algú qui tanmateix deu vigilar'l poc o molt
Vull, doncs, recular i fotre el camp, quan ullc dins la claror
De la boca del forn, un semblant solcat per les venes polsegoses
De les teranyines; per comptes d'eixir, doncs, encara m'emboteixc
Pus endintre; m'esborrona l'esclat del xiulet del mocós. "Mama, vine!"
Darrere seu, envers nostre, es roba elleixa, passades ortigues i julls
La gallinaire, qui duu a cada final de braç, pengim—penjam
Agafat pel coll, un pollastre mig mort. "Què hi ha, minyó?"
Demana amb escarafall sol·lícit. "Hi ha un lladre", fa el nyèbit
"Hò? Això no va ni amb rodes, això passa de mida", i escarritxosament
Esgaripa embut endins: "Què hi fots al meu forat micó; malaguanyat
Fanal que no serv; tanmateix aquí van aquestes!" M'aboca les dues
Gallines, qui s'esvaloten de valent i m'encomamen l'esfereïment
La polseguera que aixequen dels racons ve cafida de cuques funeràries
De fiçances diverses i de verins assortits i selectes
*
Diu la dida gallinaire, qui cus sense didals
A la vorera, damunt quatre totxos primparats———
(I sense rancúnia li riuen les berrugues
Se li estoven els sacsons, pampalluguen les pigues):
El cul al totxet, esperant que sortigués pel trau
De l'espluga, i ja es feia tardet; tots dos, el toset
I eu, ens posem a berenar: un parell de badalls
De truita amb el botellic a l'abast, i ec que allavòrens
Tria ell al capdavall d'esbalçar's... Ganyó, xerec

Amb pler de desdò, sobreïx, i, en acabat de qualque
Tempteig fallit, patac que s'estrompa, bo i collant
El nas on, al rampeu de l'embornal de la fornal
Despesa, dos pedraferits fastigosets, bé prou
Amb vocació de taps o candeles, ara feien
La vida; es redreça, però, el desclòs. I, heroic
(Ves, el poca—substància), m'ensenya, com el cucut
Un parell de xagnes exsangües, l'aviram ben
Mort; poc calia ésser gaire pèrita en farnats
Perquè es veiés d'una hora lluny: es veia des de tres
Quarts de quinze: lívides, collvinclades, d'allò pus
Escarransides, em serva, rampant campió
Les dues polles, de qui la vençó tapava els ulls
Amb vels ben dobles de llets congriades d'honta i de
Dol. És clar que, prou cagarel·les, car és llavors
Que me n'adon: el de la doble polla així poc poc
Desponcellaria la babuïna pus carallot
Atès el fet del seu fruit morè, tot migpartit o
Pitjor; ai, borinot, si on hauries de dur el buirac
Menes un gep, on vas també amb l'alficòs aitan
Arran escapçadet? El piu de la sivella de
La corretgeta de la sandàlia t'hi dóna
Adu amb avantatge un podrit rampeu; pobrissó
El planyc, tret, li dic, que no sigos un algolàgnic
Tirà i pervers, tots pla sabem que al món brutícia
Rai, tanmateix. I tot i que no sóc manifassera
Com qualsevol sargidora merdacanera de
Llera o d'areny qui s'ennuegaria evocant
La samfainada de les vàlues tostemps aitan
Trastocades de fresc, "i on has perdut lo matràs?"
Que bonhomiosament li deman, i el barrut taral·—
Lirot us creureu que m'ignora, ep, com si li sóc
Una altra marcolfa proferta ras a l'eixoblit?
Molt s'erra el xicot, ja només evolueix devers
L'aberració; altrament, què deu aesmar's? Que en
Acabat li romandrà temps d'esmenar's? Bada, sí
Prou, sàpigues que de l'estrup de l'experiència
Sempre conceps massa tard
*
El toset Ignasi i sa mare Concepció
L'han pres a llur tartana i, per ço que es restablís
Li han donat que begués dins un atuell de metall
Boterut i abonyegat (que encara servava, a mig
Eixarreir, coents romanalles de la darrera
Cargolada), un brou de coll, carpó, ales i potes———
Al cap d'estona, com l'atiaven que glopegés
Encar del botellic, s'ha hagut d'alçurar que no era
Pas oc, doncs, perquè l'engargullessin a tot estrop

Que havia l'estoig reblert, que aviat hauria de
Treure'ls, perquè l'hi signessin, una pòlissa de
Nòlit, no fa? I que, ei, si sóc a trenc de deslliurar...
Com aquell qui diu, tastost bo per a l'adobador
O pitjor, si sobrevisc: de bell nou els proctòlegs
Jo et flic, i llurs crestiris criminals, d'on no sé pas:
Potser m'estim més de rebentar i que l'assaonador
Faci del meu pergamí aitan historiadet pàmpols
De fanal o, ben cosit, el torni adu part d'un
Vel de tartana; ves, m'esgarrifa i em posa la
Pell de gallina, d'acabar—los, viu, a les mans———
"Us haig de contar què li esdevingué al meu home:
De més a més d'exigu, cul de mal seure, i prim
Belluguet i pudegós com un filaberquí (per
Xò em feia un salt al cor quan us he vist regirant—me
El forat micó, que em creia que ja hi tornàvem, que
Éreu ell———el mateix posat tot escarransit, bo i
Furgant al rebost en cerca de res que en acabat
Li fes mica de profit), se'm va ferir un mal jorn on
S'escau que tastava codonys crus ——oi?—— al bell mig d'un
Codonyar vora el qual ens havíem aturats, i
Ja mai no es restablí sinó a mitges, cavà? Ec que
Se m'havia tornat mig home; l'una meitat, tot
I l'escanyolida, arrossegava pertot arreu
L'altra meitat, irremeiablement morta." Amb un
Rogall commogut a la veu, el caquètic maltip
Volgué fer avinent que hi havia roba estesa, i doncs
Que potser calia mesurar la desclosa dels
Secrets d'esporàdic espiell, d'on, com al través
De l'ambre de la lluerna enllordada, les llums dels
Llamps de la tronada corglacen els infants, d'on mai
Més no es refan: gaseles resplendents hi passen———llurs
Anques gloriosament nues, llampecs d'un instant que
Giquen roderes eternes on les ànimes topen
Amb esfereïdor terrabastall, derelictes
Constants dels oceans psicòtics de desig guerxat...
I si no fóra adient en aquella avinentesa
Que el missatge triés de nodrir el ganut aviram
Amb una bona escudella d'estany o d'aram
Curulleta d'ensegonada o del conglat flairós
D'una amanida de caquis, on "De quins trons garleu
Que em pènjon si ras ho escateixc", amb què li atallava
L'estossec vergonyant la venus prehistòrica
Cal·lipígia, on hagué ell d'explanar's: ves, que em fa por
També que no us embranqueu llavors en detalls que, com
S'esdevé amb els esvelts, senyorívols, sellons sense
Ditades ni nyaps, esmaltats o no, arrodonits
I llimutjats, de belles tonalitats d'argila

O llicorella, no pas, llas, ben cuits ans solzament
Soflamats, no fos cas que més tardet aquests detalls
Aparentment mínims no fossin esca que s'asclés
El patró o l'aspre nerviós que fa d'esquelet on
Penja el canemàs psíquic, on, com la malaltia
Osca els folres i teguments dels entrevins, i adu
Les membranes meníngies, així mateix certes
Revelacions en coratges massa tendres, ves, com
El ganivet, esquerdat d'amagat, d'escalaborn
A l'enclusa, que en acabat ben tost, sotmès a la
Pedra d'esmolet de la vida adulta, en escruix es
Trenca, amb perill de mort per a tothom dels voltants
Així, perforat per les coltellades bares, o
Pegues o dissortades, el seu tremp, on seny, aplom
I equilibri contemporàniament se li feien
Amics ans imbricaven i molt delicadament
Brodaven en captinença, personalitat i
Caràcter ben comcalerets, centrats i de profit———
Ara el plançó creix tot tort, foll, greument agemolit
Per estranyes melangies on s'enranceixen, fit
A fit i caòtiques, cobejances proteï—
Formes, maldefinides, que el fan, de ferm, sa i adret...
Hermafrodític i algolàgnic, i el duen, lúbric
Com llop famolenc i mogut; rabiüt, bavosenc
I itifàl·lic com un babuí en arreçó i tanmateix
Mig escanyat pel coble que el ferma sense remei
Lluny de les humitats flairoses de les dones
Com un boig a cercar arestes als pollastres, pèls als
Ous, queixals als parrufs, rou a les flames, sobretot
Tostemps a fumbre el nas dins els afers d'altri, d'on, és
Clar, aitant si es troba enfre càfiles emmascarades
I desimboltes o, amb més raó, en migrades
Constretes, voludes volpelles i en èxode, ha
De rebre tacons a tort i a dret, car ningú no vol
Al capdavall que li vinguin a furgar amb becs hostils
Voravius particularment privats, plecs encetats
On la infecció rau a l'aguait i s'escola sense
Remissió la persona ———per les buades cruels
Del cel orb del desert, sents pessics d'urpes de voltors:
Re no t'empoixevoleix com això, n'occiries
La munió jatsia haguessis de calar foc al món———
Crema l'aire, crema l'atmosfera, baldament ja es
Cremés tot si només podies doncs enxampar—hi
Així mateix el maleït xafarot qui et roba
Ara que et té nu i totalment escarrutxat, el teu
Últim bé: l'urc que en la soledat te té, el sentiment
Que em sóc, a despit de tot un voltant orc i enemic
Senyor únic del meu espai interior; se m'encén

Amb esca darrera d'ésser el pinyol més pregon i
Íntim, si amb lesa humanitat uns ulls esbojarrats
M'hi sotgen, espien; amb quina empenta, hò, i embran—
Zida, no l'acab d'anihilar amb les meves forces
Definitives. On el missatge, nogensmenys, bo i
Fotent—se'n prou de la virolla, s'ensumava la
Flor al trau, es clenxinava a cop d'ungles i, mà—pla, es
Llepava ben amunt el xurrimpàmpol, dementre
Que sa mare, gens propiciada per la ultra—
Cuidança gens plaent del malalt per llur bondat mig
Remut, ja no la feia petar pus, pus tost allò
Que feia era escarafallar's: "I ara! Poc li amag re
A mon toset; mai de la vida no l'haig hagut de
Reptar; sapiguéssiu que, nascut del tot ensenyat
(Com sovint s'esdevé, qui neix pòstum, ensenyadet
Neix ———com ara si son pare se li reencarnés
De totes dues meitats ben refet), si mai obre
La boca, sempre li retorqueixc que: codonys, bé tens
Raó. Molt de doldre ——sabeu?—— que mai pogués havê'us
Passada pel magí la il·lusió que el toset fos
Votat a fê'us cap mal, ni a vós ni a ningú, i açò, és clar
Sentís el que sentís; tostemps se m'ha captingut (a
Part de la miqueta mandroset i putifeina
Que no us neg) d'allò milloret; llassa, jo et flic, ben a
L'inrevés de son parot, qui déus hajo perdonat———
En acabat que ja m'havia costat un cabàs
De pèmpins, el vaig sorprendre jagut a un marge entre
Els joncs papallonejant ans llegint, fot—li'n tu, «Com
Assassinar el vostre consort», llibre infame, ei, d'on
No n'isqué pas viu enllà d'un altre minut i prou
Ara, no us dic pas que qui l'assassinés fos manguis
Únicament li retinc una estoneta la
Medicació..." Mare i fill se'n riuen amb rialles
D'on les urses esdevenen tètriques a la llum
Tèrbola d'espelma que es filtra per les escletxes
Del terrabastall de la tartana, on de més a
Més sembla que es belluga qualque bèstia feixuga i
Lenta; mercès per tot, però és hora d'anar—me'n
"On anireu en aqueixa múmfula on ni muricecs
Ni òlibes saben trobar—s'hi? A banda, mare de déus
Que els mosquits hi piquen de valent amb barres ertes
I serrades." Tant se val, senyora, marrec, poc puc
Allunyar'm gaire ———massa arrelat a aquesta terra
Dels meus hortets; giqueu—m'hi anar, darrere, com una
Caguerada. Cavà? No us indispòs ja pus; siau...
*
Vol lleixar's caure damunt el camí com pera corcada
Escandall, plomada mortalla—sac que la pira espera———

Pare, mare, fill, l'han aporrinat, rapaços, i el damnen
Xagnes jazzferides, caps de mort histriònics, espectrals...
Se'ls estorcia, tanmateix ———perbocament feixuc de fel
Xerri sense hiats de carro a tota erra. Si es perdia
Per aquests rostolls cap patòleg forense, què hauria
De fer'n, d'eix misteriós esclau no pas de doblers, sinó
De bales de quitrà que aitampoc no menen aumon ultra
On al més oblic de les tiges un suc de carn rostida
Esbossa l'efígie grotesca del tió: urna de
Certes cendres que la indústria de les cèl·lules rebels
Ha atès així mateix de pair? I, si percacés pels voltants———
Sangoneres ixen a esgarrifar'ns—el, tipes com (renou
De batalls del seu cor entre unes dents que com ara punts
De nafra a mig guarir només petaran quan el monstre qui
Malda per néixer'ls, lliure i enllà, haurà crescut amb potes
O banyes prou fortes, alat bony de sang d'urpes demòniques)
Tipes, doncs, com llampreses o escurçons ———o com el seu braç tot
D'una apàtic, eixivernant, borrissol d'escates, ungles
D'ullals, manoquelles d'esperons, grops als artells que es tornen
Ulls d'ambre, estranys. Patòleg bo i transformat, ulls esbaldits
Sense teranyines ni pampallugues ni fosfès, els teus
Braços paràsits albiren netament els esquers que ara els
Profereixes; infectat pel lleig, el llebrós, l'esquenatort
El maleït condemnat, l'esguerrat, tres quarts de pixa i en
Gotejava encara, malagraït escorxat, t'estrebes com un altre boig
Llengua, orelles, matràs... Forat jussà avall, et devores, horror
Els budells
*
Carranquejà full avall com un gargot
El deslliurà el cul de la tremuja
Amb un espetec: un feix més———
Malgirbat embolic de parracs
I pelleringues: un altre feix
De foteses i tarararats———
Detritus, rai, ai, pels camps
*
Se'ls ha esquitllat de la civera
A trenc de ficar'l al quiròfan
Actrius, impostrius
Vagarros embatats
Promiscus llogats———
De voludes moribundes
A l'escorxador dels quatre gats———
Paons a servei perdurívol
Aquell jardí n'era l'antesala
Xst, del cemintiri
*
Se n'anaven de bòlit vessant avall

“Burxa’l, hereu”, manava el parot
Barana enllà de la tartana
La mare no calia pas engrescar—l’hi
“L’infern n’és ple”, n’esgaripa el plany
“Púrria qui s’esvola, i llavors
Entre poc i massa, així t’ho pagaran———
Bon profit, baldament que en sopera
Llotàcia, pitet asfixiant de gairell
Cullera de plom, hi gaiatellegessis
Sens respit d’empertostemps”, on
Vora l’atzavareta pansida, la letargia
Se segueix al tedi adolorit———
Enraonies de grills al rostoll
Visió d’herbei xamós i grasset:
Fosforescent cavall xàntic
Les xàldigues quan escarritxa
Perforaden, amb ferradures de sílex
La boira, massa densa adés
*
Encara saps qui sóc?
Encara sé qui ets:
Esvelta facilitat de cérvol
*
Vós: llefiscós càncer de flor
Tornéssiu a casona, cavanet?
*
Paujardineig a alt davall l’ombrel·la
Quan qui se m’apareix rere la tanca?
No el conec, mes ell us coneix, duler
De cabres qui aitantost em guaita agolut
D’una agoludam àvola com, rabit
Tolt de tot nervi, se m’esmortueix
Captaire de tènars plens de durícies
“Al vostre servei perdurívol”, damunt
D’un toll d’orins equí, pus llorda imatge
Poc puc aesmar’m llavors, mastegot sobtat
Al meu benésser entre volioles i enciams
Amb entrecuidada guerxina, es treu
Xap badat enfora un matràs de gàlib
Com més anem més prolífic: trempa, hò
Fins a eixaures anc no desminyonats ni ans
Belleuet descoberts per tots els annals
Esquinçats del recós desig femellenc———
Se’m trenca el paraigua a mig mànec, corcat
Pel jazz inic d’uns rellotges de la mort
La virolla en cau com un vit a clavar’s
Entre les fulles agres de l’enciam vulvar———
L’urcplè pastor em profereix el seu trofeu:

Bategós saltamartí que m'ensabona
Cada nafra: sés, boca, cony... Les seves
Capcinades insinuants creen un camp
Magnètic d'atracció, d'on no sabré pas
Desempallegar'm: massa potent, les cames
Em fan figa, i la figa sobretot, massa
Potent aperitiu, les dents se me n'hi
Van com les vespes al moscatell, astor—
Adora aparició del vesc més dolç
Amb una esgarrapada, m'hi haig llençada
Amb l'urgència de l'anticòs: salt
La tanca amb cada forat a lloure humit
Per a l'estrup: tots tres s'hi, som—hi, som—hi
Afanyen de valent: Com apagarem
Aquest llum, aquesta torxa, aquest volcà
Aitan impossible d'embolicar, minsos
Trauets menysvalguts que l'estrup estriparà?
Ni a mans besades no sóc el cassalet
Dels seus trons que tempestuosament bullen
Em caldrà una bastida per a enfilar—m'hi
O potser em lligarà entre dos aspres robusts
Proferta com entre tòtems; escamarlada
I ben amunt, el perpal de llis i suau
I rodó tòs: cap d'ariet, de qui la fera
Entalla al front llagrimeja enamorívola
M'esportella a delits mai no assolits
Ni amb vits de muls ni d'estellons, de qui
Fidelitat fa'm blana encar d'emoció
Tendra, i tanmateix, cal confessar—vos—ho
Mai no fui colcadriu més agraïda
De fera pus ferma ans gegantina; m'haig
Escorreguda quaranta—cinc voltes
I l'estrupaire encara engega, romanc
A l'aguait; el món sencer ha fetes quatre
Becaines, la lluna ha girada cua
Una vegada, àdhuc la muntanya un bosc
Per ço d'escurar—se'n les dents, s'engolia
I l'oceà ha païda qualque altra esquadra
Ans el viol no s'acomplia; urses
De diable al seu vult quan en la lleterada
Esdevinc galàxia de senys esparpallats———
Paradís dels sentits, mes tanmateix, car
Romania a l'aguait dels signes, llig
En les seves rugues teodolítiques
La vostra ubicació exacta, adreça
Sempre en contrada inhospitalària
Ans contrària, escunç rebec, repelós
Ai, doncs, a les envistes, som—hi, som—hi

S'hi afanyen...
*
Eriçonet insubstancial, agafí llavors
De més a més de totes les dolors gruades
De l'arret, un maldecap esparverador
Moscs volaires, pitjor: tse—tses, s'afegien
Al meu son despert, on en covava ous
Qui desclourien en nelets i recances
Fins el jorn on la salut no em tornés———
Nàquissa, no us sóc sinó mangala guita
Ni us valc, doncs, per a res; per xò us vinc
Xopa d'una plenitud de facultats———
Aquesta és l'entesa: com el meu cosser
Us xemicaria si l'en lleixava a cops
De peülla ferrada, de manguis rebéssiu
Profert, les guitzes ferotges amb què vullc
Revifar el vostre coratge abaltidet
Som—hi, som—hi, s'hi afanyen, de valent, va—
—lent
*
Ambivalent, tothora guiat per ambdues valències:
Adés afecte, adés repulsió, es desféu al capdavall
De l'escandall rutinari, i a les noves sentències
D'uns ulls verges es sotsmet, d'ara envant orfe de prejuïns
———Orfeu titànic, ullc la dona per l'abassegador podall
De flames d'orc esporgada de cap nelet que desonir'ns
Ni aontar'ns hagués mai pogut en jorns votats a l'oblit...
I s'afigura que la veu, trets rum—rums i confidències
Nua com os perrostat, sens les carns roïnes del despit
Ni les samfaines corroïdes per les cordes del verí
Amb què l'engraellaven, cuirassaires, els roïns veïns
———Encallat al darrer trencapassa, a trenc sou de reeixir
Llassa, la vostra arribada al reialme d'on em sé verosa
Encar per a esdevindre—hi llogataire, i umfleu el pit
I amb un tremolí, a llindar d'última cleda, una nosa
Us envaeix: "Podé no fui prou comcaleret amb la dona"
I ——lloades cues de pansa!—— us tombeu, ulls nets, per al vaccí
Darrer d'un comiat sincer i allí us sóc, sempre a l'espona
Aitan justa a vós, ben bé al mateix cofí, sense pendre enuig
De les vostres dèries expedicionàries ni plorosa
Poc ni molt si tornàveu encetat, escoixenut, rebuig
Cernut, venut, caquèctic, cassigall, ni esquelet qui no pon...
Viatjàrem arreu plegats, mateix tros per a mateixa estona———
D'un jorn: si voleu nit, tinc dia; si dia, nit em correspon
A despit de l'impuls inicial, mai no acabeu gaire lluny
Us desconfeix l'enyor o no ho sé pas; tantost, com qui defuig
Poixèvols cruanys i s'esmorre enmig de la xera que gruny
I el consum, és el vostre cas que fugíeu de l'escombra

De les irritacions consuetudinàries (la son
Que indueix la mainada talossa, soroll que en la penombra
Sobtadament us aombre, les odors miasmàtiques, els
Promiscus entecs, fum que s'esmuny, buròcrata qui us desjuny
El copdepuny cosser dels nassos dels vils veïns de mals fels)...
I, llassa, em quèieu tantost ras a la ratera de les horrors
Autèntiques: si ja no se us exhibeix amb un cogombre
Carrincló la temptadriu tediosa qui com godall pudegós
En trist sobrepuig vol barrigâ'us entre les tòfones, menys
Engrescaire encar és l'espectacle natural dels tels
No pas llevats a pleret, com sedes d'hurís de bells dissenys
Amb pètals i marbres vaginals i fàl·lics que s'endollen
En zèfirs i brises d'airecels harmònics, on les amors
Mel·líflues vessen, de l'arreçó salvatge, l'haixix foll en
Caus d'orelles roents..., mes ——oh ensulsiada moral del vent grop
Estrident dels depredadors atacant!—— els tels que com brenys
Envitricollats, enfangats, esgarrinxats a tot estrop
En urgències ultranceres: tels d'ales, de cervells, d'ulls
Són sense compliments a tesa potinejats, i els brollen
Tota mena de sucs repugnants, xemicats arreu, com fulls
Rebregats, cremats, corcats, podrits, oi, palimpsests sense gens
De vàlua, puta natura, menjats d'un glop o amb l'esclop
Molt injuriós dels becs dels voltors fets malbé; amb el dens
Encens dels ullals de l'escurçó, les urpes del pregadéus
Volpell, del llop felló, els botris, trompes, esfínters i trulls
De fiçances verinoses als visatges esfereïdors dels breus
(Mes anc encara no pas prou) aràcnids, amb milers d'invents
De tortura naturals..., tels vius, bategants, tothora us venç
(Trepitjadorament, esborronadora, impunida, vents
D'injustícia a les mans) un alè vital, a l'ordre i l'endreç
Finals abocat. Ves, per xò us vullc en societat, on els meus
Vels no sagnen ni traspuen icors de fàstic; ja hem après
Ambdós a adreçar el fastig que ben sovint per la meva carn
Sentiu; això, rai, mes llavòrens ens cal recordar els lents
Retorns al desig: creme encar l'animeta davant l'escarn
Del nostre amor, flèbil flameta que, antany en l'oli escàs, llenys
Es cregué, adés de guerra, adés de plaer; suret encès
Ara, molt més comcal, se sap. Ei, tant se val, a casa almenys
Trobareu que ni insectes el món no ens hi perestifollen
Ni que, trets certs veïns, és clar (poc vullc, però, interpolar'n
Cap anècdota llepafils, on en cassigalls s'entollen
D'altres "Bearns" arnats), els rapinyaires no ens devoren pas———
A la barana del cemintiri, quan ja toquen els senys
Quarts de dues de la matinada, i enlloc cap altre pas
No es sent, tombeu cap enrere el cap: fill, quina esgarrifaó
No feu vindre: sembleu espectral entre els tòtils qui trepollen
El fang d'aquesta roina incessant d'eixa niga tardaó
L'umflaó de vèrtoles a llurs esquenes en fa caimans

Ja damnats, de qui cal ésser forceta intrèpid i capaç
——cavà?—— per tal de no fer'n cas; no crec que vúllgon devora'ns
Tampoc (veig que n'hi ha prou amb un estossec de cadarn per ço
D'ostar'ls); mantinc, però, que em colpiu de fantasmal i amb raó:
Feu paor de debò, com canviot o malbargany; desdò
Rai, i aitan nyicris, iridescent, sense remei, arreu
On no us han escapçat pas, ple de rovell, nas de gairell, mans
De carbons, com estalvis de culs d'olles d'orc, llavis en creu
I així anar fent, més que més si són les lluernes volaires
Les qui, com ara, us il·luminen com escales xilofò—
Niques, fetes retrúnyer odiosament per cabrits flingaires
De caires demoníacs: berruguets qui amb goig percudeixen
El plugim espès. A l'esparra de l'última cleda, aneu
De recules un instant, sé prou que us empoixevoleixen
Els entercs rosegaires de l'íntima recança: et reca
Sobretot l'abús on mentalment m'has llençada als drapaires
Per tal d'allavòrens, sovint, impotent, amb l'eureka
Històric dels vençuts, ets tu qui et gitaves als llops i esglais
De desolades endreçúries i foscors, on creixen
De ferm estranyes tovors i t'escoixendren els atzagais
D'ens entrecuidadament mínims: fiblons de virulents
Trepants i fiçances, d'on ets fotuda taratoteca:
De tota mena de pits i geps, de cassanelles, de cents
De plagues latents on sapròfits i paràsits fan llur jóc
Fastigosament esborronador, esdevens llurs llocs d'esplais
De guerra, de descoberta i mutu envaïment, ets el moc
On tota cuca o microbi viu..., si te n'esprems, si te n'estrenys
Te n'has d'espinyar, car, tan curull n'ets, que sense compliments
Perds del tot tota substància: t'esdevenien! És com si empenys
Per a cagar i tu ja érets la merda. Si se t'empatollen
Pels voltants els congèneres i no et giquen pensar, prou sóc
Del parer que els monstres naturals molt pus pitjor se't collen
Ínfims entre sinapsis; llas, fossin cúpids cupids qui et fan
Ert d'allò pus, a perperir—hi, com a mi em farien prenys
D'un èxtasi continu; se t'enferritgen al nervi: engan
Sempitern, car pecat de protervi no és pas pecat al cel
És l'estat just del recompensat retut, i, doncs, s'hi afollen
Totes les humilitats inútils del qui es tape amb un vel
I no vol deixelar's, mai revelar's, per por que se'l mènjon
Oi, de viu en viu, els companys... Eteris, sibil·lins, refan
Els veïns els camins i aviat serem tots plegats (que em pènjon
Si no doncs) a aplaudir't, ara que un pèl abans de no ficar't
Al potet, gires el coll i adu em demanaries, cruel
Vell mariner, amb un bruel tan fluixet i cusc que en acabat
M'esqueixaria ausades el cor: "perdó". Perdó, però no vullc
Que els pous se m'esparpèllon ni sobreeíxon; que se't vènjon
Vullc infants i, bé que no m'hi faig gaire, certs veïns; esfullc
Els àlbums i sempre hi ets, colpin'ns—e amb la teva absència

Ultracuidada; ara veurem en quin goig t'has transformat
En acabat de covar't tants de jorns, amb paciència
D'ou qui es tornà pedra. A trenc de fondre't, pres de vertigen
Te'm tombes, i belleu ets de fresc jove, i veus com em despullc
I t'esdevenc l'ídola única qui fui al bell origen...

I vós sou de bell nou amívol, mascle, aixopluc plaïble
On a alt vullc esbadellar'm: feliç coincidència
Bolla benastruga: em voleu contenir i jo païble
Us em vullc i per vós continguda, i no em cal ningú pus
Mes a vós jo us calc desesperadament: sóc—vos l'oxigen
I, com en les llegendes que lligen els aborígens, refús
De fills ens creixen a la soca: malaverany de bolets
Podridors, autenticitat que s'és quallada insensible—
Ment en jova asfixiant, on els sobtosos parents i els nelets
Heretats emasculen la imatge: t'apareixc tot d'una
Gamadiva i nàquissa, font de l'entec i adu un pèl enjús
De qualsevol desconeguda amb semblant prou estrany: pruna
Bruna, llunàtica, artificial, metàl·lica, d'un món
Com menys autèntic millor: inabastable, inhumà; místic ets
Enverinat per una altra religió, és a dir, se'm fon
Ves, la seva amor per un pec, letal, desig d'inexistent———
I ara què voleu? Us em tombeu i, atrit, amb una engruna
D'afalac fins i tot, prou fóra'n hora, em miraríeu atent
Amb uns ulls tots nous. Mireu—me amb els ulls d'ambre del cavall meu
Dalt del qual sóc, i ell al capdamut de la duna pus alta, on
S'esquitllen, davall la lluna, mamífers impotents: sou reu
D'aquest nou eidòlon: eu revirginitzada pel vostre
Remordiment
*
Com es reflecteix el Sol morent a la pell
Dels tomàquets verosos a la branca
(A les prunes en prunera, les figues en
Figuera, mes no pas a l'arn, i jamai
Als caçamosques ni als fruits morens mentiders)
Als ulls d'ambre es reflecteix la llum dels ulls
Del cap de mort: la flameta de l'espelmeta
Dins la grotesca carbassota balmada
I calada vagament amb la fesomia
Del moribund
*
Davalla la briosa colcadriu del seu cosser———
Guiat amb un dit dins una de les bagues del mos
L'arramba a la reixa del cemintiri, llavors
Treu un clavell que duia clavat a l'arçó, gita'l
Al vent de cap endins i espera en quina tomba no
S'esbaldregarà
*

Fa cap al nínxol com al forn———
Dins al forn, caps de mort
Ni fogasses ni cócs
Un dez de rellotges engegats
A la llenya escarsera, rellotges de la mort
I, en sengles racons ombrívols
El parell de conills robats
De la conillaire
*
Jorn on a l'oreig del prim vespre, no pas en record vostre
Em grataa una certa pruïja, rere la gens pesent
Totalment osmòtica tanca, i el saborós colostre
Mugrons avall regalae, i de l'entalla més flairosos
Suquets, damunt l'indret on paujardinejaa i amb el peu
Afetgegaa els caus on desaa els rellotges, remorosos
Bares, com cors de rondalla: delataires...; jorn, dic, on salp
A la percaça d'una satisfacció sense el sostre
Dels carrinclons..., n'hi hagué per a llogar—hi cadires: un talp
Hauríeu dit, o belleu tartrany, grill—cadell, conill o serp...
Pertot arreu capllevaen... les cigales d'ulls lletosos
Rere la tanca minsa, part del carrer; sóc llur Euterp:
Giqueu les bestioles atansar—se'm a sentir'm: toc cançons
D'entrecuix, d'on cada nou invertebrat, seduït, el palp
Desclou i allargassa fins a vúllguer tocar'm: relacions
D'ídola a prosèlit veig desenvolupar's: al bell zenit
Assenyalen llurs gnòmons ploraires, tots em veuen Prosèrp—
Ina de llurs raptes i estrups, i mal em fos d'antimonit
L'ull se'ls fa aigua vers l'eterna nit de la meva mangrana———
On grataa, gratae l'alt polonès, i amb efusions
Gratae el pastor, i gratae l'enterramorts la blana
Morbiditat del cuc en formalina, i el llenyataire
Volie desar el rellotge a l'estoig on amb un cert despit
S'aesmae que ja l'hi desaen sens pairar—se'n gaire
L'òliba, l'esquirol, la garsa i els de pus dels veïns———
Cerquen tots els traus: satirets burlescs rere na Diana
Només a darrer reng, l'argus més gros, vell mariner, sap fins
On ateny exactament el nombre de claus ans rossinyols
I perpals si fa no fa enormes, tots tanmateix d'escaire
I entalla comcals, que obriren de bat a bat els meus erols
Ni quins mànecs d'escombra no hi burxaren pas a ostar—hi rats
O relles de sorda arada no hi han llaurat, ni ves amb quins
Sements anc hi ha hom llavorat, parant—hi, ben esparpillats
Més o menys compte, gnoms meus, car tampoc no volem barganyar
El dez, desponcellar el sebollit adís, d'on potser els estols
Àvols, i no pas els ambres ni els coralls cristal·lins de la
Fausta epifania de la descoberta del seny del món
I de la vida, colcarien, apocalíptics, cremats
Deçà l'àmfora ominosa: sema, nàquissa, lloca, on

La troballa rau; que no fos cas, oi, que més que no banyes
D'abundor no fos l'aixovar de Pandora ———d'on tots plegats
Ah, beneitons, ben beneïts amb el seu darrer do, canyes
Enllà, rere la tanca frèvola, encara confien tornar'm
A xingar: puc llegir'n llurs urses i visatges, cascú es fon
Sots el Sol morent, un cassó de brases a les mans, per dar'm
Un bri roent del seu ens, no pas com tu, malparit, herpè—
Tic, morfeat, qui has romàs, no sé pas per quines estranyes
Degradacions, culer tota la vida, culer i prou, re
De pus avençat, i cabalment: jugador! No ets pas culer
Evoluït d'exjugaire si fa no fa fracassat, ni fa'm
Que ets, a les teues velleses, i mòlt i fotut com et sé
Delerós culeret qui es prepare i, guaitant—guaitant, al joc
Per al qual aitant s'amaneix, ell astrugament creix, per què
Ara lleu, d'un jorn a l'altre, assajarà, gosat, sa renoc
Estrenu i ràpid, el salt meravellós de la jugada
Primera, quelcom tot plegat que tu, monstre immòbil, afer
No escunces sinó en el desfigurat espectacle; bada
I prou a través del safrà de l'ambre el teu lleig vult glaçat
De fòssil, no pas serè, mes desnerit per la fe del boc
Emissari, amb metzines somort, orb, capat i il·luminat———
Místic, ja t'ho haig dit abans, com l'esguerrat qui rere els vidres
Ordeix de teranyines balbs nius teòrics, i qui cada
Singlot trobe molt simptomàtic: n'escarteja les hidres
Qui adés se li adeien i ara li tapaen la bastida
D'aire on l'entrellat de la visió li reposae: cansat
Mastegueig del mateix vòmit antic, boixada mentida
Que ja al temps de la picaó provocà aitants de datpelculs
(Doblats sovint de datspelcul) a xemicar les clepsidres
Del present a canvi dels canviots dels paradisos nuls
D'on el líquid corrosiu enteque nacions senceres———
Malvestats bíbliques s'encomanen al teixit en vida
Com vírics verins d'on els sols vaccins són unes ulleres
Prou netes per ço de veure'n ben clar els maleïts tentacles———
Místics com vós, això, rai; us pensàeu únic (he!), i els muls
I adu els mosquits foren més rars i de lluny que no els oracles
De secà; fotrem goig, amb aquesta humanitat sintètica
(Menys d'individus destinats a seguir les propis lleres
De la llibertat, sens poixèvols censors, de qui l'atlètica
Passió es limita a esquarterar heretgets i descreguts)
Amb les dèries encar del suc amèbic: trists espectacles
D'aquests mocs de contagi jurcant, a tots taps escorreguts
Només a engreixar's, a engreixar's sense seny ni consciència———
Per mor d'una arreçó guerxada, heu perduda la poètica
Habilitat de xingar amb la vida, per xò ara en potència
Xingueu amb la mort, culers de déus foscs i d'altres enfarfecs———
Fallíreu en el viure lògic i us arrapeu, senys beguts
A l'absurd fantasmagòric de les religions; renecs

Salutífers baldament retrunyissin cada foradet
Avall de la paella del cel, com per mà de la ciència
Prou ja en retrunyen les veritats; és clar que re no ha desfet
Aitant a tesa llurs barroers poti—potis superposats
Com la hipotiposi de la realitat; d'estirabecs
Pecs i obsolets amb què encar voleu guiar'ns, ben fastiguejats
N'estem; au, plegueu i fora, culers d'il·lusoris bugats
I cabermòrums, culers d'imperis, on es veu que un grupet
Protoplasmàtic, un brou magmàtic d'aquells dels anys sagrats
Se us metamorfose en xucla—sangs i us robe d'ànima i cor
Ço és, d'individualitat
*
Ganyota esforçada d'icnèumon enambrat
Fas un braç de ferro amb l'ambre sobtat
Com jo en faig un altre amb en Morfeu
De qui l'elm groc lluent com gaiatell
En la calitja em guia, vell timoner
A predis on sitges, tremuges de cendres
Caplleven com bolets de magnituds superreals———
Em tomb cap a la tocada d'ase i, esfereït
Ullc el gegant ———té un xiringa de fel amb fems
A les mans, enorme escandall amb què em mesura
El bessó de cada artell; m'escruixenxen els torçons
La dolor purament física m'afligeix
Fins que sóc a trenc de plevir'm a qualsevol
Cosa o ens qui me'n pleveixi cap remei———
Pliu contra pletge: el seu perfuntori
El meu esmerçant—hi les escorrialles
D'una vitalitat que es pon entre eflorescències
Metàl·liques, cascuna de les quals em demoleix

De viu en viu qualque teixit hipersensibilitzat———
Crustaci rescalfat, s'ennuega en xuclar'm
A tota galta (quant no li valc?, vol sàpiguer)
———som—hi, som—hi, de quants de quirats no són
Els llapis punxents d'antimonit que et suren
A la sang; quant no deus valdre'm, vull saber———
Divina estibina on et fossilitzaràs
Ets un gep d'eriçons letals, i aquest pixum
Que giques enrere, viat arreu amb cèl·lules
Mortes, pus, icor, virons i bacteris
Sopa gamadiva on no prosperava nidéu
És el teu Aqueront privat, pudent esclau
Escosit per l'escolta: Cerberet, el meu gos
Hò, sóc ton Caront! ———fa en Morfeu, disfressat
De llamàntol safrà, immens de marros, és clar
Minotaure vicariós, de recanvi
Amb banyes de punxegàries relluents

Ganivets sense estrenar, un bédedéu de potes
Amb fiçances verinoses i les dues rítmiques
Pinces de punxàries grotesques, d'on llàgrimes
Químiques que manves corroeixen marbres
Se n'eixamoren amb alacritat: record
Prehistòric qui tothora malda per ço de fer'ns
Por; a l'ombra de la paret del cul del nínxol
El nas fantàstic em degota mocs que esterrossen
Amb pous molts estrets l'ossera fins als fonaments———
Sagnant com un maeller, gemegós com magdalena
M'empeny dins el plom lluent de les aigües
Per on vol entortolligar's el laberint com més hi som
Més opac del malson
*
El cavall se l'estima amb una amor gelosa
Quan li rota o se li enfotimen certes hormones
S'alzina, es palplanta, i amb les dues ferradures
Del capdavant percut damunt les virolles
De les reixes, d'on els llambroixos pateixen———
S'han plangudes tota la nit les llances
Dels engraellats que s'erigeixen tot al voltant
De l'aixopluc on s'amagava el moribund———
Tipes i fartes, bèstia i colcadriu
No el volen pas per a cruspir—se'l, el volen
Per a punir'l
*
A frec de forat se'ls ha tombat
Vinclava el coll com un voltor
Cara de voltor, com un voltor
Qui peona cap al farnat
Ha tombat el coll rebregat
De voltor i amb lentes parpelles
I nictitants de voltor
Els ha lliurats un gruny
I un esgaldiny——— esborrat
Que l'esborrin, que l'esborressin
"Voldria que m'esborreguéssiu
De tota llista dels vius, i ara au
Prou, siau." Intactes rellotges
Prehistòrics atrapats en ambre
Tornaren a sonar———
Jazz hora, jazz hora, bategaven
Els ossos primitius
Ja vinc, ja vinc, els féu, seduït———
Pampallugues, guerxines, d'ossos
Fascinants, fascinants
Jazz vingut, jazz vingut?
*

Enllesteix, maleït; véns o no véns? Sens istme, aïllat, for
De naltres dos, qui tens per què et faço les honors dels croats
Aitantost com et moros, capdecony? Amunt i som—hi, l'or
Del bon pa torrat i un vinet calent i dolç t'esperen vor
La llar reviscolada; prou manies ni colls escanyats
De voltors de pitxirrili; apa, bah, que hom també s'hi mor
Servant la capa a aitantes d'oradures; tu i els teus: eixor—
Bats pel fanatisme, sense solta ni volta, d'amor cor—
—secats, xemicaríeu l'olla de tots els nostres confor—
Tidors acompliments humans; exacte, ca?: si us fos permès!
Mes prou us fotreu, car ací som, colcaires, sense retor—
Ciments bojals, croats de debò: croats sense creu, encès
Llur desig de desar per a un esdevenidor encar pus
Lliure tots els rellotges engegats pel seny, l'op i el folclor
Del poble ateu comdéumana qui es desencadene eixamús
Ans allerat i se'n treu l'entec, d'esglésies virulents
Ni de nocions corcaires del cervell raonaire, empès
Per l'única glòria d'esdevindre sencer contra els vents
Naturals; poc hi ha perill que ningú no s'encunço balder
Ni desenfeinat; feina, rai, al contrari; adu l'estruç
Com tu volarie si es desempallegae, sense fer
Més el ruc, dels sorrats o alçacavalls de dogmes infundats
Que l'atenallen; místics: món d'orats qui agafeu amb les dents
Les òsties feixugues d'aitantes falòrnies; sorrats
Així, els vostres caps no és pas estrany que romàngon sebollits
Tostemps als fangs de la ignorància; ja és ben veritat; sé
Car solc pertot veureu—ho, que d'aqueixa mena de desconfits
A qui el seny fot figa, prou n'hi ha pus a fora que no pas a
Dintre: entre els qui els oren i els qui oren i prou, enfonsats
En paroxismes parusíacs de pagoda, hò, de casa
D'orats més o menys consagrada, de mesquita rai, de lloc
Amb ídoles paleses o tapades i d'ex—vots pansits
O acabats d'escapçar, on abuixeixen les plagues del boc
O del màrtir o el pallàs, fotrem goig: legió infernal
Pots comptar; malament, rai; no donem l'abast, amb l'espasa
Ben versàtil de l'escleta demostració racional
Del com s'endolle fet i fet l'univers, a cama—segar
Suïcides, qui en llur odi com més anem més foll pel joc
Voldrien que llur naufraig fos ensems sencer, hò, el del solar
On ja, és clar, jauen tots els camps d'esports; combat sense treva
S'hi val, es veu, el més lletjot dels estratagemes: no cal
Convèncer si amb vèncer ——oi?—— n'hi ha prou; i a qui vençs ni fas reva
Perdre en els rengs de la vida més irremissívolament
Que no pas a aquella qui amb amor enllaminies per a
En acabat votâ—la als orcs de l'abstinència vitalment
Pus asfixiant? Ves que us conec, místic perplex, fanàtic
En pler d'envitricollades ximpleses, com en la gleva
El serf, infinitament pres; no és pas pudor de romàtic

Amb què s'amaneix només l'aire on xauxineu; un vil perfum
D'escaldums de paltruu qui cou a cru se'n desprèn; pos esment
Ans de jaquir—m'hi adormir que sóc quelcom pus que no tendrum
I os, un embalum fet exprès perquè es torno una altra puta
Verge: un esquelet més on s'alleuge en el ritu iniciàtic
El més fresc dels morts de fresc; poc m'enxampareu; sóc la bruta
Euga escarritxaire i nerviosa d'aquest bell estelló qui
Com sovint em munte ara munt; saps que em fas enyorar el cabrum
I llur pastor?: rere l'ezbardal on són desats, l'alfaquí
Fa missa: "Oreu per a manguis", on li respon el gos falb
Qui, entre roncs i ruflets d'orgasme, magole dissoluta—
Ment la víctima propiciatòria amb urpes de calb
Voltor: "Esperit macabre, de qui som comcaleretament
Entrevinguts, ací, i amb esperons de nacre, en ridí—
Cula imitació vostra, colquem la cabra: experiment
Colt per nós i tota la nostra nissaga de pensius
Devots qui orbament creiem, amb seny mus i cervell sem i balb
Mes amb les butllofes, cremades i plagues dels votius
Estigmes sacres, llas, ben bullents i xiroies, que el fulcre
De tot alçaprem s'encunce en vós i prou, i especialment
(Oh, enigma del misteri!) el del nostre exorbitant i pulcre
Escandall, que, com ratolí agressiu, de qui l'insistent
Botafió de la cua s'arrape als segments pus vius
D'íntima pell, envaeix els plecs de l'amagatall roent
Ans abstrús i, recte amunt, passada la sigma, el dèdal
Al ventre, cors, fels, tres o quatre esfínters, ja ix del sepulcre
Podrit del cos, i, triomfalment planyívol, lluna freda al
Cel, ganyole, com el llop: Oreu!"
*
Així reïx la cèlebre escena
De deçà la reixa del cemintiri
Dellà, el maleït aplec
S'acaba d'esbellegar:
Fetus en bombolles que s'estavellen
Amb esclats maragdes
Damunt tapes de nínxols, d'on els llangardaixos
I talla—robes, com espectres de fi instint
De mantinent s'emboteixen a les esquerdes———
Paps umflats, enterbolits
Per estalzins i sulfits, vestigis
De focs molt antics, on les passions foren
Escrescudes un bri de massa, fins que tot esdevingué
Debades, ara suren a l'ensec damunt el fangar
On el farnat i la terra s'argilen en faiçons
Que belleu el clima sobtat un jorn
Glaçarà en peces esborneiadores de museu———
Ell, lacònic, es ficava al seu darrer capoll...
A cop de palp, dos escarbats molt enfellonits

S'arrameixen a mort, dejús la seva carranxa
Voldria comonir un bon raig de pixats
Pel seu tros de cuca (ah, Sol fosc de llur cel!)
D'on els ruixava completament i ben lluny
Del seu món, on, serè ermità, s'arrela
U i via de l'esplet i l'harmonia del somni
Dementre que ella fuig a tot trot
Part damunt les pedres ullboges de la nit:
Aquell pastor un pèl gros cabra
Cada dues hores cal munyir'l
*
L'esperit li fa la viu—viu; al seu voltant
Encara, tot de taques d'olis bonyegudes
Se li filtren insidiosament
El frec n'embruta el somni imperfecte
Vol somiar el que somiem tots els morts:
Culs en capsetes
*
Aixeca'n les finestrelles
A les lloses de les tombes
A les parets dels nínxols
De les finestrelles que només
A nosaltres ens és permès de guipar
Aixeca'n de bat a bat el finestró de dalt
Prou per a encastar
El nas al cul
La llengua al cony
Misteri de la resurrecció
Ressusciten totes les dones
Ara totes magnífiques
Refetes: flairoses, delitoses
Autèntiques
I les pots tastar
(Com elles deuen tastar't)
Amb aquest acte fàcil per a un mort
D'aixecar'n les ben adients
Finestrelles, vós
Sou—hi, sou—hi, vós
*
Tots hi som, reunits per a l'aplec
Tothom s'hi entén, tothom s'entén
Oh, i muts, poc cal dir—hi re
Oíssim, tastéssim, ulléssim
Vegéssim, sentíssim
Santíssims, ensuméssim'ns—e les sengles
Flaires de santedat
Escoltéssim—ne els arpegis
Toquéssim—ne el jazz

Albades, albades
Dolçament ja en trempem
*